

Giới thiệu Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)

Thể loại: Cổ đại - Trùng sinh - trạch đấu, thâm tình, ngọt sủng, HE

Số chương: 109

Editor: meomeo88

Tự mình làm thì tự mình chịu, quy luật nhân quả mà thôi, tự mình nhận quả đắng.

Ở kiếp trước nàng cao ngạo, tự ý tìm tới hấn đòi hủy hôn, kiếp này lại mong đợi được gả cho hấn!

Mọi người đều nói tâm cao tận trời, mệnh mỏng như giấy. Kiếp trước nàng chết thảm bỏ mạng, chỉ có hấn tới nhất xác giúp nàng.

Sống lại, Mạc Như Nghiên không muốn lại bị quyền thế vinh hoa mê hoặc, cam tâm tình nguyện mang theo đồ cưới phong phú gả thấp nông hộ, chỉ làm tiểu nương tử của hấn.

Nhưng mà, vì sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hấn lại biến thành Uy Vũ đại tướng quân cời giáp về quê, ngay cả nàng cũng xoay người trở thành tướng quân phu nhân uy phong lẫm lẫm?

Vai chính: Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn Vai phụ: Mạc Như Hòa, Nhạc Hành Tri

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Buổi chiều đầu hạ, trời dần dần càng trở nên nóng nực như thiêu đốt, gió nhẹ thổi, cũng từ từ mang đến khô nóng.

Bên trong khuê phòng trang trí thanh lịch tao nhã, Mạc Như Nghiên đột nhiên bừng tỉnh từ trong ác mộng, trên trán lấm tấm mồ hôi, trong mắt ngập tràn kinh hoàng và sợ hãi, cả khuôn mặt trắng bệch tái mét, không có một chút huyết sắc.

Nàng mơ thấy ác mộng, một ác mộng rất dài rất dài.

Trong mộng nàng đã chết, bị phu quân mình yêu sâu đậm và thân muội muội cùng cha khác mẹ liên thủ hại chết. Nàng cứ như vậy lẻ loi phơi thây hoang dã, không người hỏi thăm. Chỉ có nam nhân từng bị nàng trước mặt hủy hôn, ngăn dậm xa xôi đến nhất xác cho nàng, để cho nàng không bị chó hoang ăn mất, biến thành cô hồn dã quỷ không chỗ để về.

Nàng không biết vì sao thôn Liên Hoa và Trần Hoài Thủy cách xa nhau như vậy, đến nỗi nam nhân kia phải cười hắc mã cường tráng chạy gấp tới, mà còn những 2 ngày đường. Nhưng nàng nhìn ra được, hấn đã rất cố gắng chạy gấp tới cứu nàng. Trên mặt hấn toàn mồ hôi, trong mắt hấn tràn đầy kiên nghị, hấn.....

Là nàng đã phụ hấn! Rõ ràng còn chưa sinh ra đã bị cha mẹ đính hôn cho hấn, nhưng khi nàng lớn lên dần dần bị quyền thế cùng vinh hoa mê hoặc. Bởi vì tham mộ hư vinh, bởi vì tâm cao tận trời, nàng vô tình trước mặt cùng hấn hủy hôn, sai người hấn đuổi ra khỏi nha môn tri huyện. Nàng.....

Người không nên đến nhất xác cho nàng nhất, phải là hấn! Nhưng cuối cùng, cũng chỉ có một mình hấn, nguyện ý nhất xác cho nàng.

Buồn cười, đáng tiếc, đáng thương! Đó là kết cục kiếp trước của Mạc Như Nghiên nàng.

“Tiểu thư đã dậy chưa? Phu nhân gọi tiểu thư qua hỏi chuyện đó!” Nghe thấy buồng trong truyền đến tiếng động, tỳ nữ mặc xiêm y màu hồng phấn vội bước vào.

Mạc Như Nghiên ngồi yên lặng trên giường, tầm mắt mê mang từ phòng trong chuyển lên người tiểu tỳ xiêm y hồng phấn, hơn nửa ngày sau mới lạnh lùng gạt gạt đầu.

“Tiểu thư phải nhanh lên, nếu để phu nhân chờ lâu, thì không tốt đâu.” Tiểu tỳ xiêm y hồng phấn cũng không thèm để ý Mạc Như Nghiên lạnh nhạt, vẫn thúc giục nói.

“Tiểu Đào.” Mạc Như Nghiên thoáng lẩy lại bình tĩnh, mặt mày như đao, lạnh buốt tận xương, “Hôm nay người đi phòng phu nhân hầu hạ đi!”

“Tiểu thư!” Thấy Mạc Như Nghiên tức giận, tiểu tỷ xiêm y hồng phấn không dám kiêu ngạo nữa, vội quỳ xuống, “Tiểu Đào biết sai.”

Biết sai, nhưng không hối cải. Trải qua hai đời, Mạc Như Nghiên sẽ không ngay cả kỹ xảo nhỏ này cũng nhìn không ra.

“Phu nhân” trong miệng Tiểu Đào, cũng không phải mẹ ruột Mạc Như Nghiên, mà là vợ kế Mạc Nho cha của Mạc Như Nghiên, Tô Linh.

Mạc gia cũng không phải thế gia vọng tộc, Mạc Nho là thư sinh nghèo, xuất thân từ thôn Liên Hoa, từ nhỏ bần hàn, chịu đủ mọi đói khổ lạnh lẽo. Sau lại may mắn thi đậu cử nhân, được phân đến huyện Thanh Sơn làm quan, lúc này mới quang tông diệu tổ, trở nên nổi bật.

Vợ cả Mạc Nho, mẹ ruột Mạc Như Nghiên, họ Vu tên Cẩm Tú, cũng xuất thân từ thôn Liên Hoa, chính là vợ thừa hàn vi của Mạc Nho.

Nhưng mà, Vu Cẩm Tú ở bên Mạc Nho lúc gian nan khó khăn nhất, lại không được hưởng thụ nhân nhả và phú quý dài lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2

Ái nữ độc nhất Mạc Như Nghiên mới vừa tròn một tuổi, nàng đã hương tiểu ngọc vấn, rời xa nhân thế.

Khác xa với xuất thân của Mạc Nho và Vu Cẩm Tú, Tô Linh tri huyện phu nhân hiện tại, là biểu tiểu thư bà con xa của nhà tri phủ Trấn Hoài Thủy, sinh cho Mạc Nho một nam một nữ, rất được sủng ái.

Từ xưa đến nay, có mẹ kế liền có cha kế. Mạc Nho thay đổi, là điều không thể tránh khỏi.

Nhiều năm bị Tô Linh bên gối thổi gió như vậy, đại tiểu thư danh chính ngôn thuận Mạc Như Nghiên, ở tri huyện phủ nha địa vị sớm đã không còn. Lúc này tỷ nữ bên người mới có tâm hướng ra ngoài, làm việc cho người khác.

Mạc Như Nghiên đã từng cho rằng, hậu trạch tri huyện phủ nha làm cho người ta tranh giành chẳng qua là đầm rồng hang hổ. Tô Linh đối với nàng không thân, cha cũng chưa từng thật lòng quan tâm nàng. Còn như một đôi đũa muối, càng coi nàng như hổ lang, chỉ mong cách càng xa càng tốt.

Nhưng mà đến khi được như ý nguyện gả vào Nhạc gia trấn Hoài Thủy, Mạc Như Nghiên mới biết được, tại huyện thanh sơn nhỏ bé nàng lớn lên này, chỉ như ếch ngồi đáy giếng, ánh mắt thật là hẹp hòi thiên cận. Mà hi vọng hiện trên mặt Tô Linh, so với những người khác ở hậu trạch Nhạc gia, thì đơn giản rõ ràng hơn nhiều. Cho nên Mạc gia đích trưởng nữ nàng, chẳng những có thể bình bình yên yên trưởng thành đến nay, đến âm mưu và toan tính tối thiểu nhất cũng không học được.

Nhưng mà, một đời này, tất cả sẽ không giống nữa.

Ngồi ở trên giường không nói một lời, Mạc Như Nghiên không đứng dậy, chỉ mắt lạnh nhìn chăm chăm Tiểu Đào, không hề có ý để Tiểu Đào đứng dậy.

Cùng với thời gian quý càng ngày càng dài, trên mặt Tiểu Đào vẻ hững hờ tan đi, tiếp theo đến là một chút thấp thỏm lo âu khó nói nên lời.

Trong mắt hiện lên một chút nôn nóng, Tiểu Đào quy củ cẩn thận ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Mạc Như Nghiên: “Tiểu thư.....”

Mạc Như Nghiên không để ý tới Tiểu Đào đáng thương cầu xin tha thứ, sắc mặt lạnh nhạt xuống giường. Vòng qua Tiểu Đào đang quỳ trên mặt đất, tự mình lựa chọn xiêm y.

Trong lòng Tiểu Đào càng thêm lo lắng, không rõ nguyên do nhìn bóng lưng Mạc Như Nghiên. Ngày thường Mạc Như Nghiên tuy rằng cũng kiêu căng ngang ngược, nhưng không giống hôm nay hàn khí bức người.

Tiểu Đào không xác định có phải là ảo giác của nàng hay không, Mạc Như Nghiên trước kia dung mạo chỉ lộ ra vài phần kiêu ngạo, hiện nay Mạc Như Nghiên toàn thân tản ra khí thế làm cho người ta sợ hãi, làm nàng ta không dám sử dụng mấy mảnh khố nhỏ, trong lòng lo sợ bất an.

Mạc Như Nghiên là thật sự lựa chọn quần áo. Từ màu sắc đến kiểu dáng, từ cổ áo đến tay áo, chọn lựa kỹ càng, khuôn mặt như họa, cử chỉ ưu nhã.

Nhìn thấy động tác Mạc Như Nghiên chậm rãi, Tiểu Đào đoán đo hơn nửa ngày, nhìn không được bắt đầu sốt ruột: “Tiểu thư, bên kia phu nhân còn chờ.....”

Tiểu Đào còn chưa nói xong, đã bị ánh mắt lạnh băng của Mạc Như Nghiên đông lạnh.

Giống như bị nuốt mất tất cả thanh âm, Tiểu Đào toàn thân run rẩy, hoảng sợ cúi đầu.

Không bình thường, quá không bình thường! ý niệm mạnh mẽ ở trong đầu Tiểu Đào lướt qua, nhưng dịch không lại được hơi thở lạnh nhạt đột nhiên xuất

hiện của Mạc Như Nghiên, trong lòng Tiểu Đào nén lại tất cả nghi ngờ, vui xuống tận chỗ sâu nhất.

Cuối cùng Mạc Như Nghiên xuất hiện trước mặt Tô Linh, là non nửa canh giờ sau.

Nhìn Mạc Như Nghiên trang dung tĩnh xảo chậm rãi bước tới, một hồi lâu mới đến bên cạnh bà ta, Tô Linh không vui trừng mắt nhìn Tiểu Đào phía sau Mạc Như Nghiên: “Không phải bảo gọi tiểu thư nhà người qua đây sớm một chút? Người hầu hạ như thế nào vậy?”

“Hồi phu nhân, Tiểu Đào đã nhắc nhở tiểu thư nhiều lần, nhưng mà tiểu thư nằng.....” Nếu là Tiểu Đào trước kia, tất nhiên có chuyện nói chuyện, theo sự thật bẩm báo. Nhưng Mạc Như Nghiên hôm nay, khiến cho Tiểu Đào có chút sợ hãi, khó tránh khỏi chân tay lóng ngóng, ngay cả lời nói cũng rụt rè e sợ.

“Thế nào? Tiểu thư nhà người không muốn lại đây?” Tô Linh cũng không phải là Tiểu Đào, cần phải sợ Mạc Như Nghiên. Chỉ qua một ánh mắt, đã đủ biểu thị bà ta không vui với Mạc Như Nghiên.

Tiểu Đào vô ý thức nhìn thoáng qua Mạc Như Nghiên, cuối cùng vẫn không thể địch được lực uy hiếp của Tô Linh đã tồn tại lâu dài trong lòng nàng ta. Đầu tiên là nhẹ lui về sau một bước, cách xa Mạc Như Nghiên, gật gật đầu: “vâng.”

Tô Linh lập tức cười hài lòng. Tiểu Đào thức thời, làm cho tâm tình bà ta rất tốt.

Về phần một thân cao ngạo nhưng lại không có nửa điểm khôn ngoan của Mạc Như Nghiên, Tô Linh hoàn toàn không để ở trong lòng: “Hôn sự của Đại tiểu thư đã kéo dài hai năm, rốt cuộc dự định khi nào thành hôn?”

“Chỉ đợi tri phủ Nhạc gia tới cửa cầu thân, nữ nhi lập tức xuất giá.” Thân nhiên nhìn thẳng Tô Linh ánh mắt đầy khiêu khích cùng quan sát, về mặt Mạc Như Nghiên đầy chắc chắn, giọng điệu như đinh đóng cột, lời nói mạnh mẽ vang dội, đập vào lòng Tô Linh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Meomeo88

Nhạc gia tri phủ, nhà chồng kiếp trước của Mạc Như Nghiên, cũng là nhà bà con mà Tô Linh đã từng sống nhờ ba năm. So với Mạc gia, có thể nói là thế gia vọng tộc, vinh hoa phú quý.

Tô Linh nhất thời mắc nghẹn, trừng mắt nhìn Mạc Như Nghiên, ánh mắt chỉ hận không thể lập tức đuổi Mạc Như Nghiên ra khỏi phủ nha tri huyện. Hôn sự của Nhạc gia, làm sao Mạc Như Nghiên leo lên được? Đích tử (con vợ cả) Nhạc Hành Tri của Nhạc gia, đó là như ý phu quân bà ta nhìn trúng, cố ý dành cho nữ nhi Như Hòa của mình.

Không đếm xỉa đến Tô Linh đang tức đến nội thương, Mạc Như Nghiên tự ý đi đến bên cạnh, dáng vẻ thông dong ngồi xuống.

Tô Linh càng thêm không dễ chịu, hơn nửa ngày hơi thở mới trở lại bình thường. Về tâm kế bà ta vốn cũng không giỏi, nhiều năm như vậy đối với Mạc Như Nghiên ngoài mặt cũng thể hiện rõ không thích, quan hệ của hai người tất nhiên chưa từng hòa hợp qua.

Hít sâu một hơi, Tô Linh miễn cưỡng treo lên nụ cười, giọng nói tận lực mềm nhẹ: “Đại tiểu thư và đại lang(con trai trưởng) Hạ gia được đính hôn từ trong bụng mẹ, hai năm trước nên thành hôn. Tiếc rằng đại tiểu thư tùy hứng kiêu căng, kéo dài tới hiện tại cũng không chịu thành hôn. Tin tức này một khi truyền ra, chẳng phải sẽ làm nhục thanh danh tri huyện phủ nha chúng ta?”

Đại lang Hạ gia, Hạ Trăn, thôn Liên Hoa là con trai lớn Hạ gia, không quan chức không gia thế, chỉ đơn giản là một hán tử (người đàn ông) nhà nông tầm thường.

Kiếp trước Mạc Như Nghiên, từ đầu đến cuối đều khinh thường xuất thân của Hạ Trăn, cũng không muốn gả đến thôn Liên Hoa chịu khổ chịu tội. Nhưng mà kiếp này, nàng nhất định phải gả cho Hạ Trăn, cũng sẽ chỉ gả cho Hạ Trăn.

Nguyên nhân chính là chấp niệm ở trong lòng quá mãnh liệt, Mạc Như Nghiên mới không cho phép có chuyện ngoài ý muốn. Nàng muốn Tô Linh vui vui về về gả nàng cho Hạ Trăn, thậm chí là cầu nàng gả cho Hạ Trăn.....

Trong lòng suy nghĩ quay cuồng, nhưng trên mặt Mạc Như Nghiên lại bất động thanh sắc (sắc mặt không thay đổi), không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấu tâm sự thật của nàng.

“Nếu Nhị nương sốt ruột, không bằng gả muối muối đến Hạ gia?” Mạc Như Nghiên hừ lạnh một tiếng, không chịu xuống nước nhún nhường với về mặt giả dối của Tô Linh, lời nói sắc bén châm chọc.

Dù là kiếp trước hay kiếp này, Mạc Như Nghiên đều gọi Tô Linh là “Nhị nương”, rơi vào trong tai bất luận kẻ nào trong lòng đều rõ ràng, Mạc Như Nghiên vẫn nhớ đến mẹ đẻ của nàng.

Hành vi này của Mạc Như Nghiên vốn không có gì đáng trách, nhưng từ đầu đến cuối Tô Linh lại kiên trì cho rằng, Mạc Như Nghiên đây là cố ý khiêu khích quyền uy tri huyện phu nhân của bà ta, là cố tình muốn gây khó dễ cho bà ta. Dù sao thời điểm Vu Cẩm Tú chết, Mạc Như Nghiên vừa mới tròn một tuổi, làm sao tồn tại hồi ức liên quan đến mẹ ruột?

Lúc này cũng như thế. Mạc Như Nghiên một tiếng “Nhị nương”, gọi lên làm con tức của Tô Linh càng tăng. Tô Linh dứt khoát cũng không lại duy trì mặt ngoài khách khí, mặt trầm xuống: “Muội muội người tuổi còn nhỏ, không cách nào gánh vác trọng trách này.”

Đã biết Tô Linh không có khả năng gả Mạc Như Hòa đến thôn Liên Hoa, nhận được câu trả lời của Tô Linh như thế, Mạc Như Nghiên hoàn toàn không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Phải không?” Thoảng liếc mắt nhìn Tô Linh, Mạc Như Nghiên cầm chén trà ở bên cạnh lên, như có như không nhấp một ngụm, “Nếu như Nhạc gia tới cửa cầu thân, Nhị nương cũng sẽ không thay đổi câu trả lời?”

Tô Linh lại lần nữa mắc nghẹn, hung hăng lườm Mạc Như Nghiên một cái, thật là giận sôi máu, “Việc hôn sự với Hạ gia, vốn là cha và nương người định ra cho người. Nay người ngồi ở đây khó dễ ta là ý gì? Chẳng lẽ còn muốn chạy đến trước mộ nương người tranh cãi một trận?”

“Cũng không đến mức phải quấy nhiễu nương ta.” Cuối cùng Mạc Như Nghiên cũng để chén trà trong tay xuống, trả lời rõ ràng với Tô Linh, “Nếu Nhị nương chuẩn bị đồ cưới (của hồi môn) có thể làm ta vừa lòng, để ta đáp ứng hôn sự với Hạ gia, không phải không thể.”

Mặc dù Tô Linh không am hiểu tùy cơ ứng biến, nhưng cũng là người hiểu được có qua có lại. Khó được chờ đến Mạc Như Nghiên mở miệng, trong lòng không khỏi đại hỉ, chỉ hận không thể lập tức đồng ý.

Nhưng mà ngoài mặt, Tô Linh vẫn ra vẻ làm bộ làm tịch: “Hôn sự với Hạ gia vốn là của người, sao lại phải đáp ứng? Nếu như người.....”

Tô Linh còn muốn cùng Mạc Như Nghiên cò kè mặc cả, lại thấy Mạc Như Nghiên đứng dậy ý muốn rời đi.

Mất thấy phản ứng này của Mạc Như Nghiên đó là không thương lượng, Tô Linh e sợ vượt mất cơ hội này sẽ không còn nữa, lập tức không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, trực tiếp hứa hẹn với nàng: “Chỉ cần đại tiểu thư chịu gả, của hồi môn là việc nhỏ, đại tiểu thư cứ nói đừng ngại.”

“Một vạn lượng vàng thật bạc trắng.” Mạc Như Nghiên bước chân dừng lại, quay đầu, nhẹ giọng nói ra điều kiện thứ nhất của nàng.

Như nghe sét đánh ngang tai, Tô Linh sợ tới mức trực tiếp từ trên ghế đứng bật dậy: “Người nói bao..... Bao nhiêu? Một vạn lượng? Người tưởng phủ nha tri huyện chúng ta là sơn tặc à, chuyên môn vào nhà cướp của?”

“Vậy trả lại Cẩm Tú Phưởng mà nương ta để lại cho ta.” Nghe thấy Tô Linh nói lời như vậy, Mạc Như Nghiên đưa ra điều kiện thay đổi.

Mạc Như Nghiên không hề cố kỵ đưa ra điều kiện thay đổi, nghe ra dường như có ý thoái nhượng, nhưng sao Tô Linh lại không rõ ràng, Cẩm Tú Phưởng mới là mục đích chân chính của Mạc Như Nghiên?

Muốn bà ta trả lại Cẩm Tú Phưởng, còn trả cho Mạc Như Nghiên? Giống như cắt miếng thịt từ trên người bà ta, làm sao Tô Linh tình nguyện?

Tô Linh quả thực muốn điên rồi, vô ý thức cự tuyệt yêu cầu hoang đường của Mạc Như Nghiên: “Cẩm Tú Phưởng không thể cho người, đây là sản nghiệp của nha môn tri huyện.”

Nếu như là Mạc Như Nghiên của kiếp trước, cũng có lẽ đã bị những lời này của Tô Linh chặn trở về.

Mà nay Mạc Như Nghiên, lại là vẻ mặt vô tội chớp chớp mắt, nhất thời cười lên: “Nhị nương có dám chạy đến hỏi thẳng triều đình, Cẩm Tú Phưởng là sản nghiệp của nha môn tri huyện Thanh Sơn?”

Tô Linh lần thứ ba mắc nghẹn, tròn tròn mắt trừng Mạc Như Nghiên. Bà ta xuất thân Nhạc gia, lại nhiều năm gả cho Mạc Nho, nên biết những chuyện triều đình kiêng kỵ, tự nhiên không thể ít hơn so với Mạc Như Nghiên. Nếu như để triều đình biết được nha môn tri huyện tàng dấu tư nghiệp, Mạc Nho sẽ bị hỏi tội.

“Nhị nương cũng không dám nói như vậy, đúng hay không? Nếu như thế, vì sao lại cứ một mực cùng ta tranh đoạt một tòa Cẩm Tú Phưởng nhỏ nhỏ này?” So với Tô Linh không có phòng bị, Mạc Như Nghiên hiển nhiên có chuẩn bị mà đến. Không cho Tô Linh quá nhiều thời gian do dự, đột nhiên đề nghị nói, “Nếu không thì, Nhị nương là muốn đem Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu cho ta làm của hồi môn?”

Thủy Họa Trai, cửa hàng sơn phấn có tiếng tăm ở huyện Thanh Sơn. Hành Hương Lâu, tửu quán trà lâu thanh danh đã truyền ra khỏi huyện Thanh Sơn. Tùy tiện lấy ra một cái, danh tiếng đều lớn hơn so với Cẩm Tú Phưởng, vang hơn.

Tô Linh cả kinh nói không ra lời. Cẩm Tú Phưởng là của mẹ ruột Mạc Như Nghiên, là sản nghiệp Vu Cẩm Tú lưu lại không sai. Nhưng Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, đều là sản nghiệp bà ta lén lút bí mật đặt mua. Chẳng những che dấu Mạc Như Nghiên, ngay cả phu quân Mạc Nho bà ta cũng dấu. Ai mà ngờ, thế nhưng bị Mạc Như Nghiên phát hiện?

Không có khả năng! Mạc Như Nghiên không có khả năng biết việc này. Rốt cuộc là ai phản bội nàng? Tiểu Đào? Không đúng, Tiểu Đào không hề biết

việc này.

Chuyện Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, bà ta chỉ nói với Như Họa. Chẳng lẽ, thật là Như Họa?

Bởi vì quá mức khiếp sợ, Tô Linh đầu óc rối loạn, việc liên quan đến Mạc Như Nghiên cũng không rảnh để ý tới.

“Chuyện Cẩm Tú Phùng, Nhị nương vẫn nên thương lượng trước cùng cha xong lại đến nói cho ta biết! Ta chờ câu trả lời của Nhị nương.” Biết Tô Linh đã hoảng sợ, Mạc Như Nghiên cũng không gấp gáp bức người, cho Tô Linh có thời gian nghỉ ngơi và suy xét.

“Ngươi.....” Thần sắc phức tạp nhìn Mạc Như Nghiên, lời nói của Tô Linh tới bên miệng, lại nuốt trở vào.

Thôi được, Mạc Như Nghiên không có khả năng nói thật với bà ta. Bà ta ở chỗ này tiếp tục lãng phí thời gian độ sức với Mạc Như Nghiên, còn không bằng trực tiếp đi hỏi Như Họa rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mạc Như Nghiên quy quy củ củ hành lễ với Tô Linh, rời khỏi phòng của bà ta.

Tiểu Đào lưỡng lự nhìn Tô Linh, lại nhìn bóng lưng Mạc Như Nghiên, một lát sau, cân nhắc trái phải xong, chạy chậm đuổi theo Mạc Như Nghiên ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Meomeo88

“Ngươi đi theo bên người ta bao lâu rồi?” Ra khỏi sân của Tô Linh vài bước không xa, Mạc Như Nghiên hỏi Tiểu Đào.

“Tám năm.” Không biết Mạc Như Nghiên vì sao đột nhiên hỏi việc này, Tiểu Đào nom nớp lo sợ trả lời.

“Tám năm rồi.....” Thật đúng là thời gian không ngắn, thế nên trước đây nàng mới có thể vẫn luôn nhớ tình cũ, đem Tiểu Đào lưu tại bên người.

Nhưng lúc này, Mạc Như Nghiên nhấp môi, trong lòng có quyết định: “Đợi Nhị nương gả ta đến Hạ gia, ngươi đi theo bên người nhị tiểu thư đi!”

“Tiểu thư!” Tiểu Đào kinh sợ, như thế nào cũng không thể tưởng được Mạc Như Nghiên còn chưa gả chồng liền muốn đuổi nàng ta đi. Là bởi vì hành vi của nàng ta mới vừa rồi ở trong phòng phu nhân? Hoặc là, Mạc Như Nghiên đã sớm có tính toán khác?

“Như Họa khẳng định là được gả đến Nhạc gia.” Mạc Như Nghiên dừng một chút, quay đầu nhìn Tiểu Đào không chớp mắt, giọng nói lạnh nhạt mang theo một chút mỉa mai, “Chẳng lẽ ngươi muốn bồi giá cùng ta đến Liên Hoa thôn?”

Trong nháy mắt sắc mặt Tiểu Đào đỏ bừng lên, trong mắt tràn đầy kinh hoàng. Nàng ta tất nhiên là không muốn đến thôn Liên Hoa, nhưng bị Mạc Như Nghiên nói ra trước mặt, quả thật làm nàng ta hốt hoảng.

“Người hướng chỗ cao đi, hợp tình hợp lý.” Nhìn thấy Tiểu Đào hồ thẹn không chịu nổi, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên thay đổi chủ ý, “Cũng thế, bây giờ ngươi trực tiếp đến trong viện Như Họa hầu hạ đi! Cũng coi như tiểu thư ta trước khi xuất giá, an bài cuối cùng cho ngươi.”

Tiểu Đào cúi đầu, cắn cánh môi im lặng một lát, đột nhiên quỳ xuống đất, dập đầu mạnh mẽ ba cái với Mạc Như Nghiên. Ngay sau đó đứng lên, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Nhìn bóng dáng Tiểu Đào, Mạc Như Nghiên lạnh lùng khẽ nhếch miệng, trong mắt thoáng qua sự hối tiếc khó phân biệt.

Xưa nay Tô Linh tuyên bố, nha môn tri huyện cần phải thanh liêm tiết kiệm, không được phô trương cũng không được phách lối. Thế nên, Tô Linh an bài nha đầu trong phòng cho Mạc Như Nghiên cũng chỉ có một người Tiểu Đào. Hiện nay Mạc Như Nghiên đuổi Tiểu Đào đi, trong phòng nàng cũng chỉ còn lại một sai sử bà bà.

Sai sử bà bà không phải lão nô của tri huyện phủ nha, chỉ là người giúp việc ở bản xứ huyện Thanh Sơn mà Tô Linh sai người tìm tới, gọi là Trương bà bà.

Ban ngày Trương bà bà ở phủ nha hậu trạch làm việc, chập tối sẽ tự động về nhà. Hôm nay trùng hợp trong nhà có việc, đặc biệt đến xin Mạc Như Nghiên nghỉ.

“Bà bà có thể đi, ngày mai đi tìm phu nhân nhận công việc mới.....” Mạc Như Nghiên lời còn chưa nói xong, đã thấy sắc mặt Trương bà bà thay đổi, thần sắc bất an.

Ánh mắt nhìn Trương bà bà trấn an, Mạc Như Nghiên chậm rãi giải thích: “Bà bà không cần lo lắng. Người không có phạm sai lầm, ta cũng không ý đuổi người ra khỏi phủ nha tri huyện. Chỉ là, ta không đến mấy ngày nữa sẽ xuất giá, phòng này cũng sẽ bỏ trống.”

“Xuất giá? Đại tiểu thư phải gả đến trấn Hoài Thủy?” thời gian dài làm việc bên người Mạc Như Nghiên, chuyện của Mạc Như Nghiên và đại công tử Nhạc gia, tự nhiên Trương bà bà cũng hiểu một ít. Cho nên lúc này nghe Mạc Như Nghiên nói muốn xuất giá, lập tức liền nghĩ tới Nhạc Hành Tri.

Mạc Như Nghiên nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt cười như không cười, mang theo một chút trắng bệch cùng cô đơn: “Không phải trấn Hoài Thủy, là thôn Liên Hoa.”

Trương bà bà nghe vậy giật mình, vô ý thức dò hỏi: “Nhưng mà hôn sự với thôn Liên Hoa, không phải hai năm trước đã.....”

“Vốn là hủy không sai. Nhưng mấy năm nay, Nhị nương lúc nào cũng nhắc đến, e sợ việc ta hủy hôn sẽ làm hủy hoại thanh danh của tri huyện phủ nha chúng ta. Thế nên, vẫn là gả cho thỏa đáng.” Giọng nói của Mạc Như Nghiên cũng không vang dội, khí thế cũng không lạnh nhạt xa cách như thời điểm đối mặt với Tô Linh, nói mấy câu xong, làm vẩn mắt Trương bà bà đỏ lên.

“Đại tiểu thư, bà bà tự biết mình chỉ là hạ nhân, quản không được sự tình trong phủ. Nhưng đại tiểu thư nếu là gả thấp cho hán tử Hạ gia ở thôn Liên Hoa kia, quả thật uất ức rồi. Đại tiểu thư nếu không muốn, sao không cầu tình với lão gia? Lão gia là cha ruột của đại tiểu thư, dù sao cũng sẽ bênh vực đại tiểu thư.” Trương bà bà có thể nói ra lời nói này, chắc chắn là phát ra từ tận đáy lòng, cũng là thương xót Mạc Như Nghiên sớm đã không có mẹ ruột, thậm chí hiện nay bị mẹ kế khi dễ.

Quả nhiên, tất cả mọi người bên cạnh nàng đều không cho rằng nàng sẽ gả đến Liên Hoa thôn! Chẳng qua, một đời này ngoại trừ Hạ Trăn, nàng cũng không muốn gả cho ai.

Mạc Như Nghiên trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ, trầm ngâm trả lời: “Không uất ức.”

Sao lại không uất ức? Chỉ nói riêng thôn Liên Hoa và Trấn Hoài Thủy đã khác nhau một trời một vực, đã là rất uất ức rồi. Huống chi Hạ Trăn kia chỉ đơn giản là nông gia hán tử tầm thường, sao có thể sánh với tri huyện phủ nha quan tiểu thư?

Còn như công tử Nhạc gia, xuất thân phú quý, tướng mạo đường đường, khí chất xuất chúng, làm sao Hạ Trăn so được?

Nhưng mà..... Trương bà bà cũng chỉ là hạ nhân, trong lòng ngoại trừ bất bình cho Mạc Như Nghiên, cũng không có biện pháp khác.

Tô Linh không nghĩ tới Mạc Như Nghiên tay chân nhanh như vậy. Đầu tiên là đưa Tiểu Đào đến viện của Mạc Như Nghiên, ngay sau đó lại cho sai sử bà bà về nhà.

Chẳng lẽ, Mạc Như Nghiên thật sự không có dự định chống lại bà ta, quyết định gả đến thôn Liên Hoa?

Thật đúng là quyết định không thể tưởng tượng. Nhưng mà, Tô Linh ngẫm lại, thì cảm thấy thể xác và tinh thần thật thoải mái, từ trong tim phổi cảm thấy vui sướng.

“Nương, tỷ tỷ thật sự muốn gả cho nông thôn hán tử kia?” Tuy rằng Mạc Như Nghiên cũng cảm thấy thật thoải mái, nhưng làm sao nàng ta cũng không thể tin được?

Luôn cảm thấy Mạc Như Nghiên bên trong có cái gì kỳ lạ và ngấm ngầm mưu tính.

“Vốn là hôn sự của nàng, nàng trốn cũng trốn không thoát.” Tô Linh cười đắc ý, vẻ mặt như đã tính trước.

Giờ này khắc này, Tô Linh thấy thật may mắn, năm đó Mạc Như Nghiên nhất thời hồ đồ, lại vì Mạc Như Nghiên định ra một môn hôn sự như vậy, hơn nữa còn là đính hôn từ trong bụng mẹ, căn bản không đến lượt Mạc Như Nghiên cự tuyệt. Nếu đổi lại bây giờ định cho Mạc Như Nghiên hôn sự như vậy, chỉ sợ Mạc Như Nghiên tình nguyện treo cổ cũng sẽ không đáp ứng.

“Sao lại trốn cũng không thoát? Hai năm trước không phải tỷ tỷ đã trốn thoát?” Mạc Như Nghiên bĩu môi, không phục lắm bậm nói.

Mạc Như Nghiên so với Mạc Như Nghiên nhỏ hơn ba tuổi, xinh đẹp như hoa, thanh tú yêu kiều làm người ta thương. Hai năm trước, Mạc Như Nghiên mười sáu, nàng vừa mười ba, đã từng chính mắt thấy Mạc Như Nghiên đuổi Hạ Trăn đến cửa cầu hôn ra khỏi phủ nha tri huyện. Từ đó, để lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

“Như Nghiên không hiểu rồi. Có một số việc, trốn được nhất thời, trốn không thoát cả đời. Nương đã sai người đi thôn Liên Hoa tìm hiểu, từ khi Hạ Trăn bị Mạc Như Nghiên hủy hôn, thì vẫn luôn ở bên ngoài phiêu bạt, tháng trước mới trở về thôn Liên Hoa. Chỉ đợi bên này chúng ta bàn bạc xong, bất cứ lúc nào cũng có thể gả Mạc Như Nghiên qua. Còn cuộc sống sau khi Mạc Như Nghiên gả đến Hạ gia, chắc chắn không cần nương giải thích nhiều với người, người có thể đoán ra được.” Cái Tô Linh gọi là “bàn bạc”, đó là Mạc Như Nghiên mở miệng muốn đòi của hồi môn.

Vốn Tô Linh không có khả năng tốn nhiều tâm sức chuẩn bị đồ cưới cho Mạc Như Nghiên, cũng chưa bao giờ nghĩ tới cho Mạc Như Nghiên Cẩm Tú Phướng làm của hồi môn. Nhưng mà, hôm nay Mạc Như Nghiên lại cho nàng ta một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Tô Linh nhiều lần xác nhận với Mạc Như Nghiên, Mạc Như Nghiên chưa từng nói lời miệng, cũng không nói với Mạc Như Nghiên.

Lời của Mạc Như Họa, Tô Linh đương nhiên là tin. Bà ta tự mình dạy dỗ nữ nhi, còn không ngờ đến mức địch ta đều phân không rõ.

Như vậy, Mạc Như Nghiên rốt cuộc là từ đâu biết được bà ta có Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu? Mạc Như Nghiên có thể hay không chạy tới cáo trạng với Mạc Nho, hay là sự việc này chỉ là khoa trương giả bộ?

Nói như thế nào, Mạc Nho cũng là quan phụ mẫu huyện Thanh Sơn, bà ta lên lút đặt mua sản nghiệp càng nhiều, Mạc Nho càng dễ dàng rước lấy tai họa, thậm chí liên lụy đến chính trên người nàng.....

Mấy vấn đề này, trong lòng Tô Linh đều dần đo do dự, trong lúc nhất thời không thể bình tĩnh, khó xử không thôi.

Mà nói đến sau khi Mạc Như Nghiên gả đi Hạ gia, Tô Linh ngược lại không lo lắng có nhiều. Bà ta không biết rốt cuộc cọng dây thần kinh nào của Mạc Như Nghiên không thích hợp, đột nhiên mở miệng đồng ý hôn sự này.

Nhưng mà, hai năm trước chính Mạc Như Nghiên tự mình hủy hôn với Hạ Trần, Tô Linh cũng không tin Hạ gia sẽ không có oán trách, trong lòng Hạ Trần đối với Mạc Như Nghiên sẽ không có khúc mắc.

Người sáng suốt đều biết, đầu tiên Mạc Như Nghiên hủy hôn hiện giờ lại chủ động gả qua, không thể nghi ngờ tự đào mồ chôn mình.

Nếu Mạc Như Nghiên tự mình nghĩ luẩn quẩn, đương nhiên Tô Linh không có dự định nhắc nhở nàng. Bà ta ước gì Mạc Như Nghiên ngày ngày dày vạc, khốn khổ không thể kể hết!

“Thật sự?” Mạc Như Họa kinh hô một tiếng, đôi mắt hạnh sáng ngời lấp lánh vui mừng, vui vẻ không ngừng thúc giục nói, “Nương nhanh gả tỷ tỷ qua đó đi! Đỡ phải tỷ tỷ luôn đoạt Hành Tri ca ca với ta.”

“Người nha đầu này, cả ngày gọi ‘Hành Tri ca ca’, ‘Hành Tri ca ca’, cũng không e lệ.” đương nhiên Tô Linh biết rõ, Mạc Như Họa thăm mền Nhạc Hành Tri đã lâu, cả ngày ở trong lòng nhớ tới nghĩ tới, nhớ thương. Nếu trừ bỏ chứng ngại phía trước là Mạc Như Nghiên, nữ chủ nhân Nhạc gia sớm muộn gì cũng sẽ là Như Họa nàng.

Chẳng qua, muốn trừ bỏ Mạc Như Nghiên, phải vứt bỏ uổng phí một tòa Cẩm Tú Phưởng. Buôn bán như vậy, trong lòng Tô Linh cảm thấy như thế nào cũng có chút thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Meomeo88

“Nương, không phải người luyện tức Cẩm Tú Phưởng chứ, đến hạnh phúc chung thân của nữ nhi cũng không quan tâm? Cẩm Tú Phưởng buôn bán cũng không có thật tốt, mấy tháng gần đây càng là thu không đủ chi, đều sắp đóng cửa, người nắm trong tay không bỏ làm chi? Dù sao chúng ta còn có Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, có cái gì đáng đề ý?” Tô Linh chần chờ, Mạc Như Họa xem ở trong mắt, lập tức liền đoán được nguyên do, không khỏi nóng nảy.

“Nói như thế nào cũng là sản nghiệp nương khổ tâm kinh doanh nhiều năm, mặc dù không kiếm bạc, tốt xấu cũng là cái niệm tưởng. Cứ như vậy tiện nghi Mạc Như Nghiên, trong lòng nương, không thoải mái.” Nhặng nhẹ lấy hay bỏ, đương nhiên Tô Linh hiểu được lựa chọn như thế nào là đúng nhất. Nhưng nói thì dễ làm được mới khó, nàng.....

Oán chỉ oán Mạc Như Nghiên công phu sư tử ngọam, mở miệng muốn Cẩm Tú Phưởng làm của hồi môn, thật là đáng giận!

“Nương, người không phải luôn dạy ta, phải tránh dâm dãi lấm mọng sao? Hiện nay thật vất vả tỷ tỷ mở miệng, đồng ý gả đến Liên Hoa thôn, nương lại ngáng chân nữ nhi!” Mạc Như Họa không cao hứng chu miệng, lôi kéo tay áo Tô Linh làm nũng, “Nương, người cho tỷ tỷ Cẩm Tú Phưởng làm của hồi môn đi! Dù sao ta cũng không hiếm lạ, đến lúc đó chờ ta gả cho Hành Tri ca ca, ta đưa cho nương hai phưởng thù là được?”

Lời này của Mạc Như Họa cũng không phải là mạnh miệng nói khoác. Thật chờ nàng gả vào Nhạc gia sản nghiệp lớn, có thể cho được hai phưởng thù.

Được Mạc Như Họa trấn an, Tô Linh nhất thời thỏa hiệp. Chọc chọc trán Mạc Như Họa, bắt đắc dĩ nói: “Được, được, được nương xem như đòi trước thiếu nợ tiểu oan gia ngươi.”

“Sao nữ nhi lại là nương tiểu oan gia, rõ ràng là áo bông nhỏ tri kỷ.” Được Tô Linh nhận lời, Mạc Như Họa vui vẻ ra mặt, càng thêm tùy ý nhẹ giọng nói.

“Đúng, đúng, đúng, là áo bông nhỏ của nương.” Vỗ vỗ tay Mạc Như Họa, cuối cùng trong lòng Tô Linh hoàn toàn buông xuống điểm không tình nguyện, đồng ý đưa Cẩm Tú Phưởng cho Mạc Như Nghiên làm của hồi môn.

Từ trước đến nay việc của hậu viện Mạc Nho mặc kệ, nhưng mà chột nghe Mạc Như Nghiên đồng ý gả đến Hạ gia, hẳn vẫn là khó được hỏi nhiều hai câu.

Tô Linh đưa ra lý do, đã đường hoàng hơn nhiều: “Lão gia ngài tự mình quên, việc hôn nhân này là năm đó ngài ưng thuận? Tuy nói ta là mẹ kế, không nên trơ mắt nhìn Như Nghiên gả đến Liên Hoa thôn chịu khổ. Nhưng Như Nghiên kiên trì hoàn thành di nguyện của nương nàng, ta cũng không tốt phần đời không được? Lão gia cứ việc yên tâm, vì để Như Nghiên gả đi Hạ gia không chịu khổ, ta dự định cho Như Nghiên Cẩm Tú Phưởng làm của hồi môn.”

Ở trước mặt Mạc Nho, từ trước đến nay Tô Linh ôn hòa rộng rãi. Gọi một tiếng “Như Nghiên”, kêu cực kỳ thân mật, cố gắng hết khả năng biểu hiện cho Mạc Nho thấy bà ta độ lượng rộng rãi, cũng thương yêu che chở Mạc Như Nghiên.

Còn về Mạc Như Nghiên kiên trì? Di nguyện của Vu Cẩm Tú? Thật thật giả giả, chỉ bằng miệng lưỡi đưa đẩy của Tô Linh.

Tuy rằng Mạc Nho không hiểu việc buôn bán, nhưng mà..... Tô Linh quản lý Cẩm Tú Phưởng nhiều năm, nói đưa liền đưa?

Mạc Nho nhất thời vô cùng kinh ngạc, kỳ quái hỏi: “Một cái phưởng theo đang tốt đẹp lại tặng cho Như Nghiên làm của hồi môn, người bỏ được?”

“Không bỏ được cũng phải bỏ. Cẩm Tú Phưởng vốn là mẹ ruột Như Nghiên để lại cho nàng, ta còn có thể chiếm thành của riêng mình? Ta ư, cho dù phải đổi mặt với nhân ngôn toái ngữ (đồn nhảm) của toàn bộ huyện Thanh Sơn, cũng muốn để cho lão gia ông, để cho mẫu thân đã qua đời của Như Nghiên, đều giữ lời hứa, không thẹn với tâm.” Tô Linh nói một đồng lớn lời dễ nghe, làm cho Mạc Nho nghe được thư thái lại ấm lòng.

“Phu nhân vất vả rồi.” Từ trước đến nay Tô Linh khám sâu trong tâm Mạc Nho, hiện giờ càng làm Mạc Nho lau mắt mà nhìn, thật tâm kính trọng.

Lại nói tiếp, việc hôn sự của Mạc Như Nghiên, tâm tình Mạc Nho rất là phức tạp. Đối Mạc Như Nghiên là áy náy, đối chính ông ta, thì hối tiếc.

Năm đó nguyên nhân nhà ông ta nghèo rớt mòng tơi, không thể không đi mượn hương thân (hàng xóm) lộ phí đi đường để đi để đồ tham gia khoa cử. Nhưng mà, thôn Liên Hoa vốn là căn cứ, nhà ai lại có nhiều tiền mang cho mượn?

Ngay tại lúc Mạc Nho hết sức cùng đường, gia gia (ông nội) Hạ gia đưa tới tất cả tiền bạc có trong nhà.

Đối với việc gia gia Hạ gia dốc túi tương trợ, Mạc Nho cảm động đến rơi nước mắt, lập tức định ra hôn sự cho Mạc Như Nghiên đang còn trong bụng Vu Cẩm Tú chưa sinh ra.

Lúc đó gia gia Hạ gia còn liên tục xua tay, nói thẳng trường tồn trong nhà không leo lên được, là Mạc Nho kiên quyết kiên trì, cuối cùng mới thuyết phục được gia gia Hạ gia đồng ý hôn sự này.

Về sau Mạc Nho như nguyện thi đậu khoa cử, đến huyện Thanh Sơn nhậm chức, dĩ nhiên đã trả đủ số tiền mượn khi đó. Nhưng hôn sự hai nhà Mạc Hạ, cũng không có hủy bỏ.

Nếu như Mạc Nho không xuất sĩ làm quan, cũng có lẽ Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đã sớm thành thân. Nhưng mà hiện nay, không nói Mạc Như Nghiên, ngay cả Mạc Nho, cũng không thể nào muốn hôn sự này thành.

Nói như thế nào, hiện giờ ông ta cũng là đường đường tri huyện lão gia, đem nữ nhi của mình gả cho một nông phu hán tử thôn Liên Hoa, thật sự làm người chê cười.

Như hai năm trước, Mạc Như Nghiên hủy hôn Hạ Trăn trước mặt, sau đó Mạc Nho biết được, không có trách mắng. Long xứng long, phượng xứng phượng. Tiểu thư tri huyện phủ nha, Hạ Trăn không xứng.

Nhưng mà trong lòng Mạc Nho cũng biết, năm đó đính hôn từ trong bụng mẹ, là ông ta chủ động đề nghị. Dù cho ông ta có lý do to lớn, chỉ hai chữ “Hủy hôn”, đã đủ để rước lấy người có tâm lên án.

Mạc Nho tự nhận không phải là người vong ân phụ nghĩa, tham quyền phụ quý, chỉ là hôn sự Hạ gia..... Thôi vậy, chỉ cần Như Nghiên chịu gả, ông ta không phản đối cũng không ủng hộ, càng không ngăn trở.

Sau nhiều lần cân nhắc và rối rắm, sự tình Mạc Như Nghiên gả đi Liên Hoa thôn, cứ như vậy định xuống.

Một chút Tô Linh cũng không trì hoãn, sai người đi Hạ gia Liên Hoa thôn đưa lời nhắn: Ba ngày sau, đến tri huyện phủ nha cưới Mạc Như Nghiên.

Nghe nói Tô Linh chỉ cho Hạ gia chuẩn bị ba ngày đón dâu, trong lòng Mạc Như Nghiên căng cứng cuối cùng cũng thả lỏng, về mặt lạnh nhạt cũng theo đó tan, cả người đều có vẻ ấm áp chân thật lên.

Thời gian ngắn như vậy, chắc hẳn sẽ không gây trở ngại.

Tô Linh cũng không muốn có sai lầm. Nói thật ra, bà ta càng nóng lòng hơn Mạc Như Nghiên.

Để phòng Mạc Như Nghiên đột nhiên thay đổi, Tô Linh phân phó hạ nhân trong phủ lập tức đặt mua của hồi môn cho Mạc Như Nghiên.

“Đại tiểu thư tự mình nhìn xem, đây là ta tự mình liệt kê ra danh mục của hồi môn. Nếu còn có chỗ nào không hài lòng, đại tiểu thư cứ việc nói.” Trước

xuất giá một ngày, Tô Linh dẫn theo Mạc Như Hòa, đến phòng của Mạc Như Nghiên.

Ba ngày chuẩn bị, Tô Linh lại cố ý kéo dài tới ngày cuối cùng mới đến hỏi ý Mạc Như Nghiên, chính là không muốn cho Mạc Như Nghiên thời gian đòi hỏi vô lý.

Cho dù lúc này Mạc Như Nghiên cảm danh mục quà tặng thật sự tranh cãi với bà ta, Tô Linh cũng có thể trực tiếp lấy lý do “Thời gian không đủ, ngày sau bổ xung thêm”, ngăn lại mọi yêu cầu của Mạc Như Nghiên.

Về phần “Ngày sau” là khi nào, dù sao chỉ cần Mạc Như Nghiên từ tri huyện phủ nha gả ra ngoài, làm sao Tô Linh còn phải cố kỵ tâm tình Mạc Như Nghiên?

Chỉ nói suông gạt người, thủ đoạn này, Tô Linh vẫn là hiểu được. Tuy rằng không nói thực am hiểu, sử dụng cũng rất thuần thực.

Mạc Như Nghiên không có như Tô Linh suy nghĩ, danh sách đồ cưới nàng không hề bất mãn. Nàng thuận tay tiếp nhận danh sách của hồi môn quà tặng, cũng không thèm nhìn tới tùy ý đặt ở một bên. Nói rõ, chính là không muốn để ý tới.

Mạc Như Nghiên này hồ hững hờ tình, thẳng đem Tô Linh xem đến trong lòng một nắm.

Không phải muốn đòi ý chứ? Không thể được! Không đợi Mạc Như Nghiên mở miệng, Tô Linh lại treo lên khuôn mặt tươi cười: “Chắc hẳn Đại tiểu thư đã gặp lão gia rồi? Lão gia đau lòng người, còn bảo ta lấy thêm năm trăm lượng ngân phiếu cho đại tiểu thư áp đáy hòm đó!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Edit: Meomeo88

Năm trăm lượng ngân phiếu, một năm bổng lộc của Mạc Nho cũng chỉ có mấy chục lượng bạc. Nếu thật tính trong nhà Mạc Nho, kỳ thật lấy không ra.

Nhưng mà ngàn ấy năm Tô Linh dựa vào danh hiệu “Tri huyện phu nhân”, đến cùng lạng lẽ tích cóp gia tài bao lớn, Mạc Như Nghiên đã từng thấy qua danh sách đồ cưới của Mạc Như Hòa, tất nhiên trong lòng biết rõ ràng.

Thấy Mạc Như Nghiên không nói một lời ngồi ở chỗ kia, Tô Linh trong lòng đánh lên hồi trống.

Mạc Như Hòa cũng thật thấp thỏm, thật vất vả mong tới một ngày này Mạc Như Nghiên đồng ý gả đi Liên Hoa thôn, nàng ta tất nhiên sẽ không để chuyện tốt ngâm nước nóng(hồng chuyện tốt). Nghĩ Mạc Như Nghiên chắc hẳn không hài lòng với năm trăm lượng của hồi môn, vội vàng ngâm đầy đầy Tô Linh.

Mạc Như Hòa không ngừng đưa mắt ra hiệu, Tô Linh khề cán môi, tâm hung ác, tăng thêm lợi thế: “Một ngàn lượng. Là tất cả Nhị nương ta có thể cho đại tiểu thư làm của hồi môn. Cho dù lão gia noi đó hỏi, một văn tiền ta cũng không có khả năng thêm được.”

Sợ rằng Mạc Như Nghiên vẫn không hài lòng, Tô Linh xoa nước mắt khóc nghèo kẻ khổ: “Đại tiểu thư không quan tâm sổ sách, không biết buôn bán khó khăn.

Bổng lộc mỗi tháng lão gia vốn không nhiều lắm, cộng thêm ở bên ngoài chúng ta đặt mua sản nghiệp, một năm cũng chỉ thu vào hơn trăm lượng bạc. Vì để đại tiểu thư lần này xuất giá về vang, tri huyện phủ nha chúng ta tiêu cạn tiền bạc. Nếu Đại tiểu thư còn không hài lòng, Nhị nương thật sự không cách nào rồi.....”

Lúc nói đồng thời Tô Linh, cố tình nhấn mạnh xưng hô “Nhị nương”, mơ hồ nhắc nhở Mạc Như Nghiên không cần quá làm bộ làm tịch. Bà ta cũng không phải mẹ ruột, không có khả năng tùy ý Mạc Như Nghiên một mực đòi hỏi.

Mạc Như Nghiên cũng không tính toán tiếp tục treu chọc điểm mấu chốt của Tô Linh. Dựa vào sự keo kiệt bủn xỉn của Tô Linh, nếu không phải bị nàng bắt được nhược điểm, không có khả năng hào phóng đến như vậy.

Một tòa Cẩm Tú Phường, một ngàn lượng ngân phiếu, hơn nữa Tô Linh còn vì nàng đặt mua danh mục đồ cưới..... Ngay cả kiếp trước nàng gả đi Nhạc gia, Tô Linh cũng không có hào phóng như vậy.

Khi đó nàng chỉ nghĩ gả đến Nhạc gia mọi việc đều không lo, hoàn toàn không hiểu được của hồi môn phong phú và không phong phú, rất quan trọng đối với một nữ tử.

Nhờ phúc Tô Linh, tuy rằng kiếp trước nàng thuận lợi gả cho Nhạc Hành Tri, lại bởi vì trúng chọi đá trở thành Nhạc gia lớn nhất chê cười. Ngay cả đuổi hạ nhân đi, cũng phải lấy bạc từ trong tay Nhạc Hành Tri.....

Mạc Như Nghiên rất rõ ràng, trước khi Mạc Như Hòa xuất giá, phóng mắt toàn bộ huyện Thanh Sơn, đồ cưới của nàng tuyệt đối là độc nhất.

Thấy tốt liền thu, cuối cùng tầm mắt Mạc Như Nghiên dừng ở trên mặt Tô Linh. Đứng lên, chậm rãi hướng tới Tô Linh hành lễ: “Như Nghiên tại đây đa tạ Nhị nương nhiều năm như vậy quan tâm.”

“Điều phải làm” Xác định Mạc Như Nghiên không ý hủy hôn, Tô Linh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng bỏ ra một ngàn lượng ngân phiếu thật làm bà ta đau đớn, nhưng là, giữ được rừng xanh thì sợ gì không cùi đốt. Càng không cần nói, chờ Như Hòa gả đi Nhạc gia, vàng bạc tài vật đều xem như mây khói, quyền thế mới chân chính quan trọng nhất.

“Như Hòa chúc mừng tỷ tỷ gả được như ý lang quân.” Mạc Như Hòa cũng không ghen tị Mạc Như Nghiên lấy đi một ngàn lượng của hồi môn. Dù sao trong lòng nàng ta rất rõ ràng, chờ đến thời điểm nàng gả chồng, nương nàng chuẩn bị của hồi môn cho nàng chắc chắn còn phong phú hơn vài lần Mạc Như Nghiên.

Chân chính làm Mạc Như Hòa vui vẻ sung sướng, là từ trước đến nay mắt cao hơn đỉnh Mạc Như Nghiên cư nhiên cứ như vậy gả đi nơi nghèo nàn Liên Hoa thôn kia.

Mặc dù Liên Hoa thôn là quê cha đất tổ của cha nàng ta, Mạc Như Hòa cũng kiên quyết, cho dù dùng kiệu tám người khiêng tới nâng nàng ta, nàng ta cũng không có khả năng đặt chân tới.

Chỉ cần tưởng tượng đến những ngày tháng sau của Mạc Như Nghiên, đều phải dầm mưa dãi nắng, không phân biệt gió tuyết rét lạnh, ngày ngày xuống đất lao động, vất vả cần cù trồng trọt..... Mạc Như Hòa liền không thể kiềm chế lộ ra tươi cười, lời chúc phúc phát ra từ tận đáy lòng gửi tới Mạc Như Nghiên.

“Đa tạ muội muội.” Ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Như Hòa, Mạc Như Nghiên không nhúc nhích nhìn chằm chằm Mạc Như Hòa, nhìn đến khi Mạc Như Hòa chợt dạ không được tự nhiên.

“Tỷ tỷ.....” Không rõ nguyên do nhìn Mạc Như Nghiên, Mạc Như Hòa luôn cảm thấy, ánh mắt lúc này của Mạc Như Nghiên nhìn nàng ta không thích hợp, nhìn không được nhẹ giọng lầm bầm nói.

Việc gả đến Liên Hoa thôn, là Mạc Như Nghiên chính mình mở miệng, không quan hệ đến nàng ta. Mạc Như Nghiên nhìn chằm chằm nàng ta làm chi? Thật giống như..... Là nàng ta hại Mạc Như Nghiên phải gả đi Hạ gia.

Trong lòng bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ như vậy, lại bị Mạc Như Hòa đánh tan. Bút tích này nàng ta không thể nhận, không phải nàng ta làm, Mạc Như Nghiên đừng mơ tưởng đổ lên đầu nàng ta.

Ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Như Nghiên nhìn chằm chằm Mạc Như Hòa cuối cùng cũng dời đi, lạnh nhạt nói: “Tỷ tỷ ở chỗ này cũng mong muội muội sớm ngày như nguyệt, thuận lợi gả vào Hoài Thủy Nhạc gia.”

Giọng điệu của Mạc Như Nghiên rất thờ ơ, nói lấy lệ cho qua không có một chút thành ý. Nếu thật truy cứu tỷ mỉ, Mạc Như Hòa hoàn toàn có thể chỉ trích Mạc Như Nghiên là đang nguyên rủa nàng ta ngày sau không gả được cho Nhạc Hành Tri, không vào được cửa Nhạc gia!

Tâm tình đang vui vẻ xem trò cười nháy mắt bị phá hư, Mạc Như Hòa không cao hứng dậm dậm chân, không muốn tiếp tục đứng ở chỗ này để Mạc Như Nghiên chế nhạo, xoay người chạy đi.

Tâm tình của Mạc Như Hòa, Tô Linh sâu sắc cảm nhận được. Không xác định được Mạc Như Nghiên rút cuộc là cố ý hay là vô tình, trong lúc nhất thời bà ta không tốt trách cứ Mạc Như Nghiên.

Vạn nhất chọc giận Mạc Như Nghiên, Mạc Như Nghiên đối ý không chịu gả đi Liên Hoa thôn làm sao bây giờ? Chỉ cần kiệu hoa còn chưa nâng Mạc Như Nghiên ra khỏi tri huyện phủ nhà, tâm của Tô Linh không có cách nào trấn tĩnh.

“Vậy cái gì, ta đây đi chuẩn bị một ngàn lượng ngân phiếu áp đầy hòm cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư cũng sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai đã phải xuất giá.” Bỏ lại hai câu như vậy, Tô Linh không nói nhiều thêm nữa, vội vàng rời đi.

Trong lòng biết Tô Linh đây là nóng vội đuổi theo đỡ dành Mạc Như Hòa, Mạc Như Nghiên không để bụng, khoe miệng cong lên. Một mình ngồi trong phòng, cầm lấy danh sách của hồi môn, tinh tế quan sát.

Nghe nói Hạ gia rất là nghèo, cũng không biết mấy thứ này có thể mang đến chỗ tốt thực tế cho Hạ Trăn? Nếu như không thể, thì dứt khoát toàn bộ cầm đi đổi lấy tiền bạc, đỡ chiếm chỗ tốn công. Tô Linh sẽ diện như vậy, nói vậy sai người đặt mua của hồi môn cũng không đến mức quá kém. Điểm này, Mạc Như Nghiên yên tâm.

Mùng mười tháng tư, trời trong nắng ấm, nên chuyển dời, nên gả cưới.

Một cái kiệu nhỏ, một đội ngũ đón dâu, Mạc Như Nghiên cứ như vậy cùng với tiếng kèn tiếng trống, gả tới Liên Hoa thôn.

Không có như kiếp trước đón dâu long trọng, cũng không có như kiếp trước chứa đầy dục ý và mộng tưởng, lúc này Mạc Như Nghiên chỉ có một cảm giác: Tâm an.

“Nương, trên lưng ngựa người nọ chính là Hạ Trăn?” Hai năm trước Mạc Như Hòa đứng xa, không có nhìn kỹ dung mạo Hạ Trăn. Chỉ nhớ rõ Hạ Trăn thân hình cao lớn rắn chắc, nhìn mạnh mẽ oai phong, khí thế rất dọa người.

Mà nay nhìn gần diện mạo Hạ Trăn, Mạc Như Hòa lại cảm thấy, thật sự tiện nghi Mạc Như Nghiên.

Làm sao đã Tô Linh gặp qua Hạ Trăn? Hai năm trước Hạ Trăn đến quý phủ, đã trực tiếp bị Mạc Như Nghiên đâm ba câu đuổi đi rồi. Đợi cho nàng biết được tin tức chạy tới, thì bóng dáng Hạ Trăn cũng không nhìn thấy. Nếu không cũng không đến mức đem hôn sự này cứ vậy kéo dài tới hiện nay, hai năm trước bà ta đã gả Mạc Như Nghiên ra ngoài rồi.

“Chắc là đúng!” Cuối cùng, Tô Linh cũng chỉ có thể gật gật đầu, suy đoán nói. Đeo hoa đỏ thắm ngồi trên lưng ngựa tiến vào tri huyện phủ nha đón dâu, không phải Hạ Trăn, còn có thể có người khác?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Meomeo88

Người làm Mạc Như Hòa kinh diễm, đúng thật chính là Hạ Trăn không sai. So với Nhạc Hành Tri, Hạ Trăn cũng không trắng, cũng không hề có dáng vẻ thư sinh, dáng người cường tráng chỉ cần tỏa ra một chút khí thế, là có thể áp chế được tất cả những người bên cạnh.

Nhưng mà không thể phủ nhận chính là, ngũ quan Hạ Trăn rất tuần tú, hợp với khuôn mặt kiên nghị, nổi bật khí tiết chính trực hiên ngang, nhìn thế nào cũng không giống hán tử nông thôn tầm thường.

Mạc Như Hòa cũng không phải cố ý, nhưng vô ý thức, nàng ta nhìn không được so sánh Hạ Trăn với Nhạc Hành Tri. Còn về kết quả, chỉ nhìn lông mày nàng ta nhíu lại, là có thể đoán ra được một chút.

Khoảng cách giữa Liên Hoa thôn và huyện Thanh Sơn, không có xa như kiếp trước Mạc Như Nghiên nhận định. Chưa đến nửa ngày sau, kiệu hoa đã ở ngoài cửa lớn của Hạ gia, hạ xuống đất.

Tiếng pháo vang lên, màn kiệu được nhắc lên, trong tiếng ồn ào huyện náo, Mạc Như Nghiên được dắt ra khỏi kiệu hoa.

Vốn là, trong lòng Mạc Như Nghiên còn đang suy nghĩ vấn đề lộ trình xa gần. Nhưng mà khi được dắt xuống kiệu hoa, bước qua ngưỡng cửa Hạ gia, nàng lại bỗng nhiên cảm thấy, không cần so đo nguyên do kiếp trước vì sao Hạ Trăn hai ngày sau mới tới nhất xác giúp nàng.

Cũng có lẽ Hạ Trăn phải đến hai ngày sau mới biết chuyện nàng chết, cũng có lẽ lúc ấy Hạ Trăn cũng không có ở Liên Hoa thôn. Trên đời ngoài ý muốn ngàn vạn loại, làm sao đều có thể nói rõ ràng được?

Nghĩ vậy, trong lòng Mạc Như Nghiên thoải mái thông suốt. Dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng cái giãn ra, làm cho đường nét trên khuôn mặt trở nên dịu dàng. Dung mạo nàng vốn xuất chúng tuyệt sắc, chỉ một thay đổi nhỏ nhỏ này, đã có thể mê đảo chúng sinh.

“A a a, cuối cùng đã đón về rồi. Thật là tiểu thư tri huyện nhà quan? Thật sự là làm người mở rộng tầm mắt.”

“Cũng không phải sao? Theo ta nói, Đại lang Hạ gia đây là khổ tận cam lai, hết khổ rồi.”

“Hừ! Có cái gì thật cao hứng? Hai năm trước không phải Hạ gia cũng đi nhà tri huyện cầu cưới? Kéo dài đến hai năm mới thành thân, trong đó nhất định có kỳ quặc.”

“Ta còn tưởng Mạc tri huyện đường quan rộng mở, nhìn không thích ngưỡng cửa Hạ gia, dự định hủy hôn cơ!”

“Nói bừa cái gì đó? Bàn tán Quan lão gia dân thường chúng ta có thể nói được? Tin hay không bắt người đi hỏi quan?”

“Ta vẫn cảm thấy không sao có thể tin. Có thể nào tân nương không phải Mạc gia đại tiểu thư, chắc là đôi người khác rồi?”

Từ cửa Hạ gia đi đến nhà chính, phải đi qua sân vô cùng náo nhiệt. Mà Mạc Như Nghiên, cứ như vậy nghe rõ hết những lời bàn tán xung quanh mình.

Nói trong lòng không có một chút ít xúc động, đó là giả. Nhưng mà Mạc Như Nghiên càng lo lắng cái nhìn của Hạ Trăn hơn suy đoán và ước đoán của mọi người ở Liên Hoa thôn.

Người khác chỉ không rõ nội tình suy đoán lung tung, có nói trúng, có suy đoán hoang đường không căn cứ. Nhưng Hạ Trăn hơn ai khác đều rõ ràng, hai năm trước, nàng đứng thật gần mặt hủy hôn, tuyên bố kiên quyết không gả cho hắn.....

Thật đúng là tự mình ăn quả đắng, tự vả miệng mình! Trên mặt Mạc Như Nghiên thoáng hiện nụ cười khổ, nhưng đáy mắt lại là vẻ kiên định.

Cho dù bị Hạ Trăn xa lánh, bị Hạ Trăn ghét bỏ, nàng cũng nhất định phải gả cho hắn. Đây là kiếp trước nàng thiếu nợ hắn, cũng duy nhất kiếp này có thể đền bù hắn. Nàng cam tâm tình nguyện gả cho hắn, chắc chắn cùng hắn đồng cam cộng khổ, vinh nhục cùng nhau, sống chết không rời.

Cho dù.....Cho dù ngày nào đó Hạ Trăn phụ nàng, người Mạc Như Nghiên cũng chờ, bước chân dừng lại.

Hai đầu lụa đỏ, một bên là tầm nhìn trống trải của Hạ Trăn, một bên là tầm mắt Mạc Như Nghiên bị khăn voan đỏ che khuất. Vốn là Hạ Trăn dẫn theo Mạc Như Nghiên, lúc này Mạc Như Nghiên đột nhiên dừng lại, người phát hiện đầu tiên, đó là Hạ Trăn người cầm đầu lụa đỏ đằng kia.

Khuôn mặt kiên nghị đột nhiên hiện lên sắc lạnh, trên người Hạ Trăn đột nhiên tỏa ra bốn phía khí thế cường đại làm người hoảng sợ, thậm chí một khắc trước bà con hương thân còn đang xôn xao, trong khoảnh khắc giống như bị bóp chặt yết hầu, một chữ cũng không nói nên lời.

Bất đồng với Mạc Như Nghiên mang theo cừu hận và lạnh nhạt, khí thế của Hạ Trăn là nghiêm nghị chính trực, cho tới khi những kẻ lăm điều đưa mắt nhìn nhau, không khỏi đỏ bừng mặt.

Một ít bà con hương thân khác ánh mắt không tán đồng cũng nhìn những người kia, càng làm những người đó không chỗ dung thân, xấu hổ không chịu nổi. Có nói như thế nào, hôm nay là đại hi (ngày vui), sao lại đứng ở chỗ này bàn tán lung tung? Không nên, thật là không nên.

Sắc mặt người Hạ gia vốn căng thẳng, lúc này bị khí thế của Hạ Trăn ảnh hưởng đến, đều đứng thẳng lưng, bày ra tư thế động thủ đánh nhau với người.

Những người bàn tán lung tung đó dần nhỏ tiếng lại. Cúi đầu, ả núp trong đám người.

Sau một lúc tri hoãn như vậy, Mạc Như Nghiên sững sờ đã phục hồi tinh thần lại.

Nhận thấy xung quanh mình mọi người đều bị Hạ Trăn làm cho khiếp sợ, trong lòng Mạc Như Nghiên không khỏi ảm áp, ý niệm trong đầu trước kia lập tức biến mất.

Kiếp trước nàng đối với Hạ Trăn như vậy, cuối cùng Hạ Trăn cũng có thể không so đo hiềm khích trước kia tới nhất xác cho nàng. Nếu như nói trên đời này còn có một người đáng giá nàng tin tưởng, ngoài Hạ Trăn không còn ai.

Mà nay nàng đứng ở trong viện Hạ gia, lập tức trở thành vợ Hạ Trăn, làm sao cần tự thêm phiền não?

Mặc dù hiện nay Hạ Trăn không phải thật lòng yêu nàng, nàng cũng không có khả năng bỏ tay không biện pháp, chỉ nhìn cái gì cũng không làm không phải sao? Lần này, là nàng chủ động mong ngóng gả cho hắn nha.....

Trong bầu không khí yên tĩnh, Mạc Như Nghiên nâng chân lên, đi về phía trước. Sống lại một đời, bất kể người nào chuyện gì lý do gì, đều không thể làm nàng dừng bước.

Khí thế trên người Hạ Trăn cũng biến mất. Chỉ trong nháy mắt, mọi người cảm thấy nhẹ nhàng, giống như ảo giác, lại như gặp cảnh kỳ lạ.

Bái đường sau đó, không lại xuất hiện bất cứ sai lầm gì.

Mạc Như Nghiên cuối cùng cũng được đưa vào hi phòng, tất cả mọi người Hạ gia thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ có nguyện ý hay không, Mạc Như Nghiên gả tới nhà bọn họ, đã là sự thật. Sau này tốt và xấu, mọi người cười lừa tìm ngựa (đứng núi này trông núi nọ, mong ngóng cái tốt hơn), chờ xem!

Trong hi phòng không có những người khác. Sau khi bị đưa vào, Mạc Như Nghiên vẫn luôn yên lặng ngồi ở đầu giường, không biết kế tiếp đến cùng nên làm cái gì.

Kiếp trước nàng đã gả chồng, nhưng mà khi đó bên người nàng có Tiểu Đào, có nha đầu Nhạc gia và hi bà, trước sau chưa từng đơn độc một mình. Trước mắt, tình cảnh lại hoàn toàn bất đồng.

Lúc Mạc Như Nghiên đang còn suy nghĩ tình thế, tiếng mở cửa “Kèo kẹt” vang lên, có người đi đến.

Người tới dường như cũng không phải tình nguyện muốn nói chuyện với Mạc Như Nghiên, tuy rằng đi tới trước mặt Mạc Như Nghiên, lại thật lâu không có lên tiếng.

Cách khăn voan đỏ, đập vào tầm mắt Mạc Như Nghiên là một đôi bàn chân nhỏ nhắn.

Là nữ tử!

Xác định không phải Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên đã không còn khăn trương. Nếu người tới không nói lời nào, vậy nàng cũng không tốt mở miệng.

“Thật đúng là trầm ổn.” Giọng điệu mang theo một chút bức tức, Hạ Tiểu Thúy tức giận ném thức ăn trong tay lên đùi Mạc Như Nghiên, “Đại ca ta bảo ta đưa vào cho người chút đồ ăn, sợ người bị đói.”

Thật là “Ném”. Sức lực Hạ Tiểu Thúy không nhỏ, đập đau Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên không quen biết Hạ Tiểu Thúy. Hay là nói, Mạc Như Nghiên đều không quen biết người Hạ gia. Cho dù là sống lại, nàng cũng chỉ biết lúc trước người định hôn sự với Mạc Nho là Hạ gia gia gia, vị hôn phu của nàng là Hạ Trăn.

Ngoại trừ điều đó những người khác và chuyện khác của Hạ gia, Mạc Như Nghiên tất cả đều không biết.

Bởi vì trong lời nói của Hạ Tiểu Thúy có tiếng “Đại ca”, cho dù giọng điệu của Hạ Tiểu Thúy không tốt, Mạc Như Nghiên cũng không có tức giận.

Nàng đã từng mang đến cho Hạ gia nhục nhã và khó xử, dẫn đến người Hạ gia chịu bao lời đồn đãi lung tung, ở trong sân trước, nàng đã tự mình lĩnh hội qua. Người Hạ gia sẽ chán ghét nàng, Mạc Như Nghiên không chút nào ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Meomeo88

Cúi đầu, nhìn thấy trong khay để hai cái bánh bao trắng, Mạc Như Nghiên im lặng.

“Làm sao? Chê đồ ăn nhà ta không ngon? Vậy thật đúng là xin lỗi, nhà ta nghèo, kém hơn tri huyện phủ nha vinh hoa phú quý của các người. Nếu người muốn cuộc sống đại tiểu thư, thì không nên gả tới Hạ gia chúng ta.” Hai năm trước lúc Hạ Trăn tới Mạc gia cầu cưới Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Thúy cũng cùng đến huyện Thanh Sơn.

Hạ Trăn lớn hơn Mạc Như Nghiên sáu tuổi, năm nay đã hai mươi bốn tuổi. Hai năm trước lúc bị Mạc Như Nghiên từ hôn, cũng đã hai mươi hai. Ở Liên Hoa thôn thâm sơn cùng cốc như vậy, tuổi tác ấy đã đủ để làm cha. Nhưng mà cho tới tận hôm nay, Hạ Trăn vẫn chưa thành thân.

Mấy năm nay trong thôn lời bàn tán của bà con hương thân vẫn liên tục không ngừng, Hạ Trăn càng hiếm khi về nhà. Hạ Tiểu Thúy âm thầm đem những ủy khuất này, toàn bộ ghi tạc lên đầu Mạc Như Nghiên.

Hạ Tiểu Thúy là nữ nhi nhỏ nhất của Hạ gia, cùng tuổi với Mạc Như Nghiên. Hai năm trước, Hạ Tiểu Thúy cũng là mười sáu tuổi, trước một tháng đi theo Hạ Trăn đến huyện Thanh Sơn cầu thân, nàng mới vừa gả chồng.

Mà nay Hạ Tiểu Thúy, đã là mẫu thân của hài tử. Nhưng đại ca nhà nàng, hôm nay mới thành thân. Nếu không phải Mạc Như Nghiên, sao đến nỗi này?

Trong ba người ca ca, Hạ Tiểu Thúy và đại ca Hạ Trăn thời gian ở chung ít nhất, nhưng lại thân thiết nhất. Hạ Trăn bị đuổi ra Mạc gia một màn kia, Đến nay ký ức Hạ Tiểu Thúy hãy còn mới mẻ. Cho nên thời điểm đối mặt với Mạc Như Nghiên, căn bản nàng không có khả năng hòa nhã. Không trực tiếp đuổi Mạc Như Nghiên ra khỏi Hạ gia, đã là nhẫn nhịn lớn nhất của Hạ Tiểu Thúy.

Mạc Như Nghiên không cùng Hạ Tiểu Thúy tranh cãi. Mới vừa rồi nàng im lặng, cũng không phải ghét bỏ đồ ăn của Hạ gia không tốt. Nàng chỉ là rất muốn nhờ Hạ Tiểu Thúy lấy giúp chén nước thôi. So với bụng đói khát, nàng càng thêm khát nước.

Chẳng qua, nghe giọng điệu của Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên cảm thấy, nàng vẫn là không nên mở miệng nói thêm yêu cầu thì tốt hơn.

Cuối cùng, Mạc Như Nghiên cầm lấy bánh bao, từ từ ăn.

Hả? Cư nhiên không có tức giận? Nàng đều chuẩn bị sẵn sàng cùng Mạc Như Nghiên làm lớn một hồi, cảnh cáo Mạc Như Nghiên về sau không được bày dáng vẻ kiêu ngạo quan tiểu thư trước mặt đại ca nàng, không được bắt nạt đại ca nàng trầm tĩnh ít lời.....

Giống như một quyền hung hăng đánh phải bông, Hạ Tiểu Thúy cảm giác thật là vô lực. Nhưng mà, bản tính của nàng rất cuộc không phải chua ngoa, những lời nói mới vừa rồi đã nghẹn thật lâu mới nói ra miệng. Lúc này thấy Mạc Như Nghiên không đáp lại, dậm chân một cái, quay người đi ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Mạc Như Nghiên trên mặt hiện lên ý cười, tiếp tục gặm màn thầu. Người Hạ gia, ngoài miệng tuy hung ác, trái tim lại rất lương thiện!

Hạ gia cũng không lớn, bên ngoài sân và hi phòng chỉ ngăn cách một bức tường. Mạc Như Nghiên yên lặng lắng nghe bên ngoài âm ỉ ồn ào, rõ ràng kiếp trước không chịu được nhất là thô tục, lúc này lại cảm thấy tâm an.

Bóng đêm tối dần, Hạ Trăn mang theo một chút men say, đi đến.

Trực giác người tới đúng là Hạ Trăn, trên mặt Mạc Như Nghiên trước sau đều bình tĩnh, rốt cuộc lộ ra vẻ thấp thỏm bất an.

Toàn bộ Hạ gia, nàng lo lắng nhất, đề ý nhất, chỉ một người Hạ Trăn mà thôi.

Nghĩ đến hành động của nàng hai năm trước, nghĩ đến hôm nay cùng Hạ Trần thành thân, nghĩ đến đọi lát nữa đã phải viên phòng..... Mạc Như Nghiên không khỏi lo lắng hồi hộp, yên tĩnh đợi Hạ Trần đến gần.

Nhưng mà rất rõ ràng, Mạc Như Nghiên hồi hộp và lo lắng đều dư thừa.

Từ lúc Hạ Trần vào nhà thì đi đến một bên, tùy ý tìm cái ghế dựa ngồi xuống, nhân tiện gục xuống bàn, ngủ thiếp đi.

Này.....

Mặc dù Mạc Như Nghiên cách khăn voan không nhìn thấy động tĩnh trong phòng, nhưng Hạ Trần căn bản không có đi đến gần trước giường, nàng rất rõ ràng.

Đợi rồi lại chờ, cũng chưa chờ tới Hạ Trần nhắc lên khăn voan, Mạc Như Nghiên cắn cắn môi, tự mình nhắc khăn voan lên một nửa.

Sau đó, Mạc Như Nghiên dễ dàng nhìn thấy được chỗ Hạ Trần đang ngồi ngủ, ở chỗ cách nàng xa nhất đã ngủ rồi.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận giờ khắc này thật tổn thương, nhưng sắc mặt Mạc Như Nghiên vẫn nhịn không được trắng bệch.

Không tiếng động nhìn một hồi lâu, Mạc Như Nghiên đứng lên, đi về phía Hạ Trần.

Cho dù Hạ Trần chọn vị trí cách Mạc Như Nghiên rất xa, nhưng mà nhà ở cũng chỉ có lớn như vậy, Mạc Như Nghiên không cần đến vài bước, đã đi tới trước mặt Hạ Trần.

“Hạ.....” mấp máy môi, nỗ lực một hồi lâu, cuối cùng Mạc Như Nghiên cũng không thể kêu ra tên Hạ Trần.

Vươn tay nhẹ nhàng đẩy đẩy Hạ Trần, thanh âm của Mạc Như Nghiên thật nhẹ: “Đi lên giường ngủ đi!”

Hạ Trần không có động, cũng không có tỉnh, tựa hồ ngủ thật sự say.

Mạc Như Nghiên khó xử đánh giá một chút dáng người Hạ Trần. Lấy sức lực của nàng, khẳng định là khiêng hấn không nổi.

Nhưng mà, thật sự mặc kệ hấn ngủ ở nơi này?

Không nói ngủ như vậy có thể cảm lạnh hay không, chỉ nói Hạ Trần ngủ như vậy, Mạc Như Nghiên một đêm này cũng không thể yên giấc.

Mạc Như Nghiên không khỏi khó khăn.

Ngay lúc Mạc Như Nghiên không biết nên làm sao cho phải, Hạ Trần mở mắt.

“Đi trên giường ngủ đi!” Vừa thấy Hạ Trần tỉnh lại, Mạc Như Nghiên vội vàng lặp lại một lần lời mới vừa rồi nói.

Đáy mắt Hạ Trần không có buồn ngủ, chỉ nhìn chăm chăm Mạc Như Nghiên, chưa hề đứng dậy.

Bị con mắt tối đen như mực của Hạ Trần nhìn chăm chăm, Mạc Như Nghiên không khỏi có chút khẩn trương, hai tay hơi nắm lại, trên mặt ửng đỏ.

“Nếu ngươi cảm thấy cùng giường phiền phức, ta.....” Ngập ngừng nhìn Hạ Trần, Mạc Như Nghiên vắt hết óc, nghĩ làm sao để giảm bớt xấu hổ lúc này. Nhưng mà, lời nàng còn chưa nói xong, Hạ Trần đã đứng lên.

Nhìn Hạ Trần đi về phía mép giường, Mạc Như Nghiên nhắm mắt theo đuôi, đi theo phía sau.

Mạc Như Nghiên vốn tưởng rằng, Hạ Trần là muốn lên giường ngủ, nhưng mà rõ ràng Hạ Trần hiểu lắm nàng vừa rồi ngập ngừng. Chỉ thấy động tác Hạ Trần luồn lướt lấy ra đệm chăn dự phòng, trực tiếp trải ở trên mặt đất.

Lại lúc sau, không đợi Mạc Như Nghiên ngăn cản, Hạ Trần đã tự nằm lên trên.

Động tác của Hạ Trần nước chảy mây trôi, không hề có chút dây dưa do dự, đến nỗi Mạc Như Nghiên không thể không hoài nghi, Hạ Trần là sớm có ý này.

Hay nói đúng hơn, Hạ Trần căn bản là không muốn cùng phòng (chung chăn gối) với nàng!

Trong lòng đột nhiên sinh ra nhận thức này, Mạc Như Nghiên ngờ ngác đứng ở trước chăn đệm dưới đất của Hạ Trần, đột nhiên không biết nên nói cái gì tốt.

Hạ Trần trở mình, đưa lưng về phía Mạc Như Nghiên, nhắm hai mắt lại.

Mạc Như Nghiên hít sâu một hơi, kéo kéo khóe miệng, thật tình không biết nên cảm tạ Hạ Trần sẵn sàng, hay là nên vì Hạ Trần coi thường mà khổ sở.

Nhưng mà, đã thiếu nợ, sớm muộn phải trả. Cho dù Hạ Trần đối xử với nàng như vậy, nàng cũng không trách được hắn.

Cuối cùng, Mạc Như Nghiên vẫn là không có nói thêm cái khác, xoay người đi đến mép giường. Yên lặng cởi giày, bò lên trên giường.

Tuy rằng Hạ Trần đã xoay lưng, trước tiên Mạc Như Nghiên vẫn là buông xuống màn trướng. Sau đó, mới bắt đầu chậm rãi cởi áo cưới.

Không thể không nói, lúc này tâm tình của Mạc Như Nghiên rối rắm và phức tạp trước nay chưa từng có.

Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, nàng đều không có chán ghét Hạ Trần người này. Kiếp trước nàng không chịu gả cho hắn, là bởi vì Hạ gia kém hơn Nhạc gia, mà Hạ Trần lại không bằng Nhạc Hành Tri.

Kiếp này nếu nàng nguyện ý gả tới Hạ gia, đó là thật sự muốn cùng Hạ Trần sống tốt. Không có miễn cưỡng, cũng không có khó xử, càng thêm không có uất ức và do dự. Cho dù là Hạ Trần muốn cùng nàng viên phòng, nàng cũng hoàn toàn không bài xích.

Nhưng mà, nàng làm tốt hết thảy chuẩn bị, lại cô đơn lạnh lẽo, hắn hoàn toàn không có dự định cùng nàng viên phòng.

Mặc kệ Hạ Trần là bởi vì ghi hận nàng hai năm trước từ hôn, hay là bởi vì vốn không tình nguyện cưới nàng qua cửa, tầm mắt Mạc Như Nghiên cách màn trướng nhìn Hạ Trần trên mặt đất, loại cảm giác như bị ghét bỏ chua xót phức tạp.

Một đêm này, ánh sáng trong phòng Hạ Trần cùng Mạc Như Nghiên, mãi đến sập nến cháy hết, mới bị tắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit: Meomeo88

Sáng sớm hôm sau, Lúc Mạc Như Nghiên mở to mắt, trong phòng đã không còn bóng dáng Hạ Trần. Trên mặt đất đệm chăn cũng đã thu dọn, thật giống như đêm qua nàng thấy chỉ là ảo giác.

Nằm yên trong chốc lát, Mạc Như Nghiên đột nhiên thanh tĩnh. Vội vàng rời giường mặc quần áo, rửa mặt chải đầu xong còn phải đi thỉnh an cha mẹ Hạ gia mới đứng.

Nhưng mà Mạc Như Nghiên đã quên, nàng đây mới là ngày thứ nhất đến Hạ gia, hoàn toàn không biết nên đi đâu rửa mặt chải đầu, lại nên đi đâu tìm cha mẹ Hạ Trần.

Vội vàng mặc quần áo từ tế, Mạc Như Nghiên cũng không tỉ mỉ trang điểm mặt mày, chỉ chải tóc qua loa, đã dự định đi ra cửa tìm Hạ Trần.

Không có biện pháp, toàn bộ Hạ gia, nàng cũng chỉ có thể tìm Hạ Trần.

Ngay lúc Mạc Như Nghiên dự định đẩy cửa, cửa từ bên ngoài mở ra.

Mạc Như Nghiên giật mình, phản xạ có điều kiện lùi lại sau vài bước.

Đợi cho phát hiện người đến là Hạ Trần, không khỏi lại có chút vì hành động của chính mình mới vừa rồi giống như gặp phải hồng thủy mãnh thú cảm thấy mặt đỏ.

Quá thất lễ! Trong lòng nghĩ như thế, Mạc Như Nghiên thành tâm muốn xin lỗi:

“Ta.....”

Sắc mặt Hạ Trần lại không có bất cứ biến hóa gì, chỉ đặt giá gỗ và nước rửa mặt trong tay vào trong phòng. Ngay sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Mạc Như Nghiên cứng đờ, miệng đã mở ra cứ như vậy khép lại, lời nói xin lỗi cũng đột nhiên im bật. Yên lặng đứng ở đó, nhìn bóng lưng của Hạ Trần đi ra ngoài có chút tổn thương không hiểu.

Đúng lúc này, trong viện truyền đến một giọng nữ bén nhọn: “Nhị tẩu, nhìn thấy không? Quan tiểu thư chính là cùng chúng ta không giống nhau, đến rửa mặt cũng phải ở trong phòng rửa mặt chải đầu, sợ bị người nhìn đi.”

“Xuân Hương, người bớt nói hai câu.” Nhìn thoáng qua Tường Xuân Hương quở trách, giọng điệu Chu Vân rất ôn hòa, khuyên răn nói.

Trước khi Mạc Như Nghiên gả tới Hạ gia, con dâu thứ hai của Hạ gia Chu Vân, cũng giống như trưởng tử (con dâu trưởng) của nhà này. Năm năm lại

đây, trong nhà công việc trong ngoài lớn nhỏ, nàng đều trông nom có dáng có vẻ. Mà ngay cả Tam đệ muội Tường Xuân Hương, cũng khắp nơi lấy nàng làm gương sai đâu đánh đó, quan hệ chị em dâu vô cùng hòa hợp.

“Vì cái gì không cho nói? Là bởi vì nàng là tiểu thư nhà tri huyện, chúng ta không phải? Thật nghĩ chính mình quý giá như vậy, cũng đừng gả tới Liên Hoa thôn chúng ta! Đề là làm tức phụ người ta, dựa vào cái gì nàng và hai ta không giống nhau?” Tường Xuân Hương nhìn không quen Mạc Như Nghiên, không đơn giản là bởi vì hai năm trước Mạc Như Nghiên từ hôn Hạ Trăn, càng là bởi vì Hạ gia vì cưới Mạc Như Nghiên qua cửa, trong nhà tiêu tốn không ít tiền bạc.

Hiện nay Hạ gia còn chưa có phân gia(ở riêng), ba huynh đệ đều ở cùng một chỗ với cha mẹ. Hạ Trăn tiêu tốn tiền bạc đón dâu, rõ ràng chính là chiếm dụng thêm của hai phòng bọn họ. Thế nên, Tường Xuân Hương đặc biệt tính toán chỉ li, cũng mong chờ vị quan tiểu thư Mạc Như Nghiên này có thể thức thời đem tiền bạc bù trở lại.

Chỉ vài câu đối thoại, Mạc Như Nghiên đã có thể hiểu rõ thân phận hai người ngoài phòng. Nghe giọng nói, cũng không phải vị ngày hôm qua tới hi phòng(phòng cưới) đưa mần thầu cho nàng. Như vậy, hai vị xa lạ này chính là chị em dâu hiện giờ của nàng?

Lúc ở Nhạc gia, Nhạc Hành Tri cũng không phải là trưởng tử, Mạc Như Nghiên cần ứng phó ngoại trừ tính tình kiêu căng của đệ muội, cũng còn có trưởng tẩu xuất thân tôn quý. Mặc dù lúc ấy, Mạc Như Nghiên cũng không phải nhiều lần đều ở thế hạ phong, cũng có thể bắt động thanh sắc đánh trở về.

Mà nay Hạ Trăn là trưởng tử, thân là trưởng tẩu, Mạc Như Nghiên cũng sẽ không dễ dàng bị hai vị đệ muội chèn ép.

Nhưng mà, thì ra Hạ Trăn đưa tới nước rửa mặt là vì chuẩn bị cho nàng.....

Nguyên nhân Hạ Trăn lạnh nhạt mà cảm thấy tổn thương nhanh chóng biến mất hầu như không còn, trong mắt Mạc Như Nghiên hiện lên ý cười, đi đến giá gỗ.

Nhẹ nhàng thử nước, Mạc Như Nghiên kinh ngạc phát hiện, thế nhưng là ấm áp.

Mạc Như Nghiên vốn còn tưởng rằng, Hạ Trăn sẽ trực tiếp múc chậu nước lạnh đưa vào phòng cho nàng. Trong trí nhớ, Trương bà bà nói với nàng như vậy mỗi khi kể đến cuộc sống của thân thích nghèo ở quê nhà. Khiến cho một đoạn thời gian rất dài, Mạc Như Nghiên đều rất khó tiếp nhận bản thân có vị hôn phu xuất thân nhà nông ở thôn Liên Hoa.

Nhưng mà lúc này, hành động của Hạ Trăn, đánh vỡ nhận biết của Mạc Như Nghiên.

Không xác định được Hạ Trăn có phải bởi vì nghe được động tĩnh nàng rời giường hay không, mới cố ý chuẩn bị nước ấm cho nàng. Trong thâm tâm, Mạc Như Nghiên càng nguyện ý nghĩ như vậy.

Suy nghĩ dần dần bay xa, bất tri bất giác, tốc độ rửa mặt của Mạc Như Nghiên lại chậm lại. Liên quan đến lời nói không hay của Tường Xuân Hương, cũng quên sau đầu.

Mạc Như Nghiên nghe thấy đối thoại của Tường Xuân Hương và Chu Vân, Những người khác của Hạ gia đương nhiên cũng nghe thấy. Sở dĩ không có lên tiếng, không ngoài là muốn chờ xem Mạc Như Nghiên sẽ phản ứng như thế nào.

Nhưng mà rất rõ ràng, Hạ Trăn không có ở trong đám người đang đợi phản ứng đó.

Bên này Mạc Như Nghiên vẫn còn chậm rãi rửa mặt, Hạ Trăn đã lại lần nữa đi vào.

Nhìn thấy Hạ Trăn vào nhà, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên nhớ tới chuyện thỉnh an cha mẹ Hạ gia. Trên mặt hiện lên ảo não, buông khăn lau mặt xuống, gấp giọng dò hỏi: “Cha nương người..... Không đứng, cha nương chúng ta đâu? Ta có cần đi thỉnh an nhị lão hay không? Thực xin lỗi ta đã dậy muộn chút.....”

Hạ Trăn thật rõ ràng dừng một chút, ngay sau đó mới xoay người, chỉ chỉ bên ngoài.

“Vậy người theo ta cùng đi thỉnh an cha nương.” Lời nói của Mạc Như Nghiên rơi xuống, lập tức bắt lấy tay Hạ Trăn. Sau đó, không nói hai lời túm Hạ Trăn đi ra bên ngoài.

Hạ Trăn có thể tránh đi. Chỉ cần hần không muốn, Mạc Như Nghiên không có khả năng đến gần người hần. Nhưng mà lúc bàn tay Mạc Như Nghiên vươn đến, ma xui quỷ khiến, hần không có né tránh.

Lôi kéo Hạ Trăn đi ra cửa, Mạc Như Nghiên mới vừa dâng lên dũng khí, khi nhìn thấy sân viện hoàn toàn xa lạ, lại tan biến đi.

Vô ý thức nắm chặt tay Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên quay đầu lại, thấp giọng nói:

“Ta không biết đường.”

Mặc dù Mạc Như Nghiên rất muốn cố gắng thân mật với Hạ Trăn, vẫn là không che dấu được khí chất trong trẻo lạnh lùng của bản thân nàng. Vô hình trung, rất dễ hiện lên vẻ xa cách, kéo xa khoảng cách với người xung quanh mình.

Đối mặt với lời nói cừ chỉ ý lại của Mạc Như Nghiên không chút nào che giấu, trong mắt Hạ Trần thoáng qua tìm tòi nghiên cứu, nhưng cũng không nhiều lời, dẫn theo Mạc Như Nghiên đi đến nhà chính.

Nhìn bàn tay nắm ngược lại tay nàng của Hạ Trần đang đi phía trước, Mạc Như Nghiên khước miệng khẽ nhếch từ tối hôm qua đến bây giờ, trái tim đều treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhà chính, Hạ lão cha đang cầm một cây tẩu thuốc, hút xoạch xoạch. Còn Lưu thị lại ngồi ở một bên, động tác may vá thành thạo.

Chợt thấy Hạ Trần và Mạc Như Nghiên đi vào, Hạ lão cha và Lưu thị đều tràn đầy kinh ngạc, trong lòng lại mang theo nỗi không nên lời khẩn trương cùng không được tự nhiên.

So với cô dâu mới Mạc Như Nghiên, nhị lão bọn họ mới là càng lo lắng. Lo lắng Mạc Như Nghiên ở không quen nông thôn nông gia, lo lắng Mạc Như Nghiên chường mất nhà bọn họ, lo lắng Mạc Như Nghiên sẽ không an phận sống cùng Hạ Trần.....

Đối với Hạ Trần, Hạ lão cha và Lưu thị lòng tràn đầy áy náy.

Năm đó lúc Hạ gia gia định hôn sự này cho Hạ Trần, Hạ lão cha và Lưu thị rất vui mừng. Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, đã đồng ý.

Đội đến Mạc Nho trở thành quan phụ mẫu huyện Thanh Sơn, nhận được bạc Mạc Nho sai người trả lại, Hạ lão cha và Lưu thị nhiệt tình tan biến, lại dần dần lo lắng cho tương lai.

Hiện nay Mạc Như Nghiên, chính là quan gia tiểu thư! Làm sao dân chúng nông thôn bọn họ như vậy với tới được? Càng đừng nói, Hạ Trần lớn hơn Mạc Như Nghiên chừng sáu tuổi. Đội cho Mạc Như Nghiên đây mười sáu tuổi, Hạ Trần đã hai mươi hai.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, Hạ lão cha và Lưu thị cũng đã từng đề nghị với Hạ gia gia, có cần đi Mạc gia thẳng thắn giải trừ hôn ước của hai đứa nhỏ hay không. Vốn là lời hứa hẹn trên miệng, hai bên nói rõ ràng ra, vậy là xong. Sau này ai nấy cưới gả, không can thiệp chuyện của nhau.

Nhưng mà, Hạ gia gia rất là kiên trì, không cho phép lui hôn sự này. Ngay cả trước khi mất, cũng lôi kéo tay Hạ Trần, để lại di nguyện cho Hạ Trần nhất định phải cưới Mạc Như Nghiên vào cửa Hạ gia.

Từ nhỏ Hạ Trần thân thiết nhất với Hạ gia gia. Năm đó Hạ gia gia qua đời, hấn mới vừa mười ba. Sau khi đồng ý di nguyện của Hạ gia gia, năm sau một mình rời khỏi thôn Liên Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Meomeo88

Hạ Trần vừa đi, chính là tám năm. Từ mười bốn tuổi đến hai mươi hai tuổi, Hạ gia không ai biết Hạ Trần đi nơi nào. Không phải không muốn dò hỏi hành tung của Hạ Trần tám năm này, mà là thật sự hỏi không ra miệng.

Lúc Hạ Trần rời nhà đi, chỉ mới mười bốn tuổi. Hai từ mười bốn tuổi ở bên ngoài kiếm ăn, làm sao lại dễ dàng? Tám năm này, Lưu thị chỉ cần nhắc tới Hạ Trần, thì khẳng định sẽ nhịn không được rơi lệ.

Lưu thị một nữ nhân lợi hại như vậy, ở Liên thôn Hoa có tiếng là mẹ chồng hung dữ; bất cứ lúc nào, chỉ cần dăm ba câu đã có thể áp chế hai người con dâu trở nên ngoan ngoãn dễ bảo; sau lưng lại không biết vì Hạ Trần mà khóc bao nhiêu.

Tám năm sau, thật vất vả đợi chờ Hạ Trần trở về. Nhưng mà, cũng ước chừng ba ngày, Hạ Trần lại lần nữa rời đi.

Bao gồm cả Lưu thị, tất cả người Hạ gia đều nhận định, Hạ Trần rời đi là bởi vì Mạc Như Nghiên hủy hôn.

Đến lúc này, trong lòng Lưu thị và Hạ lão cha càng thêm không dễ chịu.

Bọn họ êm đẹp một cái đại nhi tử, nếu như lưu tại bên người, đã sớm thành thân sinh con, lên làm cha. Mà nay lại bị Mạc Như Nghiên làm hại đến nhà đều không về được, cả ngày ở bên ngoài sống đầu đường xó chợ, chỉ nghĩ đến, đã khiến cho nhị lão nhịn không được phát sầu.

Huống chi, vì Mạc Như Nghiên hủy hôn, Hạ Trần đi lần này lại không biết ngày về là khi nào, càng trở thành khúc mắc trong lòng người Hạ gia khó mà buông xuống được.

Cũng vì vậy, Hạ Tiểu Thúy mới có thể oán giận với Mạc Như Nghiên như vậy. Vốn là cô nương Hạ gia tính tình tốt nhất, lại bởi vì bị Hạ Trần yêu cầu đi hi phòng đưa hai cái bánh bao, mà nói năng khó chịu với Mạc Như Nghiên.

Bởi vì quá mức đau lòng Hạ Trăn ở bên ngoài chịu khổ, cũng bởi vì ngần ấy năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, người Hạ gia đối với Hạ Trăn luôn mang theo một phần dè dặt khó nói. Tháng trước Hạ Trăn đột nhiên trở về, đã làm cho tất cả người Hạ gia vui mừng đến hồng rồi.

Lưu thị càng nói gần nói xa với Hạ Trăn, xác định ở bên ngoài Hạ Trăn không có đón dâu, cũng không có cô nương yêu mến, thì lập tức làm mai cho Hạ Trăn. Tiền lễ bao nhiêu đều không phải vấn đề, Hạ gia đều chịu ra.

Hạ Trăn hiện giờ hai mươi bốn tuổi, nhưng độ tuổi cô nương tương xứng sớm đã xuất giá, tuổi tác ít hơn một chút cô nương bình thường đều có nhiều lo ngại. Cho nên đã qua hơn nửa tháng, cũng không có tìm được hôn sự vừa ý.

Bị buộc bắt buộc dĩ, Lưu thị nói lòng yêu cầu. Nhà bọn họ cái gì cũng chọn, không cần đáng đáp không chọn tính tình cũng không xem gia cảnh, chỉ cần cô nương người ta vui vẻ, Hạ gia bên này không nói hai lời, nhất định nghề cưới qua cửa.

Lưu thị lên lút thậm chí nghĩ, thật sự không được, bà đi ăn nói khép nép mời người cầu cưới. Lại trăm ngàn lần không nghĩ tới, ngay tại lúc này, Mạc gia nhả lời tới.

Ba ngày sau để Hạ Trăn đến tri huyện phủ nha nghênh cưới Mạc Như Nghiên? Mạc gia xác định không có truyền sai lời nhắn?

Kỳ thật Lưu thị có một chút không muốn như vậy. Nhưng mà, Hạ Trăn gật đầu.

Trước đó bà nói với Hạ Trăn nhiều cô nương như vậy, cũng không thấy Hạ Trăn tỏ thái độ rõ ràng. Mà nay biến thành Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn lập tức đáp ứng.

Thật đúng là.....

Thôi vậy, coi như đời trước Hạ gia bọn họ thiếu Mạc Như Nghiên, đời này liên lụy đến Hạ Trăn phải tới trả.

Mạc kệ nói ra sao, chỉ cần Hạ Trăn nguyện ý cưới, Lưu thị dù không vui, cũng sẽ không phản đối. Cuối cùng, thì có hiện nay Mạc Như Nghiên đứng ở trước mặt bọn họ.

“Cha, nương, con dâu tới thỉnh an nhị lão các ngài.” Làm như không thấy Hạ lão cha và Lưu thị khấn trương, mất tự nhiên, Mạc Như Nghiên quỳ thẳng xuống đất, dập đầu ba lần với nhị lão.

Một quỳ này của Mạc Như Nghiên, lập tức làm Hạ lão cha và Lưu thị sợ hãi.

Tuy rằng trong lòng không phải thực vừa ý con dâu cả Mạc Như Nghiên này, nhưng Lưu thị cũng chịu không nổi Mạc Như Nghiên dập đầu. Vội vàng đi đến, duỗi tay muốn nâng Mạc Như Nghiên dậy.

Hạ Trăn lại nhanh tay hơn Lưu thị.

Mạc Như Nghiên mới vừa dập đầu xong, đã bị Hạ Trăn một tay xách lên.

Xách..... Tuy rằng không phải động tác thật tao nhã, nhưng lại là hình dung chuẩn xác nhất. Mạc Như Nghiên bị xách lên đứng vững, trong lòng thoáng hiện lên một suy nghĩ: sức lực của Hạ Trăn thật lớn.

Thấy Mạc Như Nghiên được Hạ Trăn đỡ lên, Lưu thị thu tay lại, xoa người muốn đi tìm bạc. Tuy rằng bà không phải xuất thân quan gia, nhưng cũng nghe nói qua nhà giàu người ta có cái quý cù này, cô dâu mới tới thỉnh an cha mẹ chồng, cha mẹ chồng phải có sự biểu hiện bày tỏ.

Nhưng mà, Lưu thị còn chưa đi được hai bước, đã thấy nhị nhĩ tức (con dâu thứ 2) Chu Vân và tam nhĩ tức (con dâu thứ 3) Tường Xuân Hương cùng đứng ở cửa.

Ngay lập tức, có chút xấu hổ.

Tuy rằng Hạ Trăn là trưởng tử, nhưng Chu Vân và Tường Xuân Hương đều gả vào Hạ gia trước Mạc Như Nghiên. Lúc Chu Vân và Tường Xuân Hương qua cửa, không có thỉnh an như vừa rồi, cũng không có chuyện cho bao lì xì.

Lúc này nếu như chỉ cho Mạc Như Nghiên, sợ là sẽ làm trong lòng Chu Vân và Tường Xuân Hương có suy nghĩ. Nhưng nếu như không cho, Lưu thị lại lo lắng Mạc Như Nghiên sẽ cảm thấy người Hạ gia không hiếu lễ nghĩa.....

Cho cũng không phải, không cho cũng không ổn. Từ trước đến nay Lưu thị làm việc luôn lưu loát, lúc này lại có cảm giác thật khó xử.

Tường Xuân Hương là cô ý kéo Chu Vân tới. Nàng ta chính là muốn nhìn xem, Lưu thị có thái độ gì với Mạc Như Nghiên. Lúc vừa thấy Lưu thị xoa người đi vào trong phòng, đã dùng lực kéo kéo tay áo Chu Vân.

Chu Vân không như Tường Xuân Hương thiếu kiên nhẫn như vậy. Nhưng mà, mặc dù trên mặt không hiện một chút cảm xúc, ánh mắt Chu Vân lại nhìn chằm chằm Lưu thị. Nếu như Lưu thị không thể làm việc công bằng, vậy nàng ta cũng nhất định không thuận theo.

Ngay từ đầu Mạc Như Nghiên không có phản ứng được Lưu thị xoa người đi là có ý gì. Đợi đến theo tầm mắt của Lưu thị nhìn thấy vẻ mặt của Chu

Vân và Tường Xuân Hương như hồ rình mồi, nháy mắt hiểu được tình huống trước mắt.

“Nương, phòng bếp ở đâu? Con có phải chuẩn bị cơm sáng cho mọi người hay không?” về mặt Mạc Như Nghiên lạnh lùng, giọng điệu tự nhiên, mở miệng đã dễ như trở bàn tay tìm bậc thang cho Lưu thị.

Trong lòng cảm kích Mạc Như Nghiên đúng lúc giải vây, Lưu thị chưa kịp nghĩ nhiều gật gật đầu, giọng điệu hơi thân thiện hơn: “Để hai đệ muội người mang người đi! Về sau chính là chị em dâu, phải sống chung cho tốt.”

Nghe Lưu thị nói, về mặt Mạc Như Nghiên cứng đờ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Nàng đơn thuần là vì nói sang chuyện khác, không nghĩ đến Lưu thị lại giao nàng cho Chu Vân cùng Tường Xuân Hương. Không khỏi, quay đầu nhìn về phía Hạ Trần. Cái kia..... Kỳ thật nàng không biết nấu ăn.....

Đương nhiên Hạ Trần không có biện pháp nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Mạc Như Nghiên. Thấy Mạc Như Nghiên chỉ đứng chưa động, Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không có ý chủ động chào hỏi, đã lập tức dẫn Mạc Như Nghiên đi phòng bếp.

Chu Vân và Tường Xuân Hương liếc nhau, cùng theo đi qua. Không phải bởi vì để ăn nói với Lưu thị, mà là muốn nhìn xem Mạc Như Nghiên rốt cuộc có bản lĩnh và năng lực gì.

Đứng yên lặng ở trong phòng bếp hoàn toàn xa lạ, kiếp trước kiếp này hai đời của Mạc Như Nghiên, lần đầu gặp phải cảnh như vậy. Mặc kệ là nhìn cái gì đều thật xa lạ, không biết bắt tay làm từ đâu, cũng không có đầu mối.

“Đại tẩu không phải không biết làm chứ?” Đợi một hồi lâu cũng chưa thấy Mạc Như Nghiên động tay, Tường Xuân Hương không khỏi nở nụ cười xấu xa.

Con dâu mới gả đến nhà chồng ngày thứ hai, khẳng định là muốn chuẩn bị một bữa cơm sáng. Nếu không, làm sao nhà chồng coi trọng?

Trước mặt Mạc Như Nghiên rõ ràng không biết làm, thật sự để người chê cười.

Tường Xuân Hương càng nghĩ càng vui vẻ, cũng không có dự định tiến lên hỗ trợ, chỉ chờ đợi Mạc Như Nghiên xấu mặt.

Chu Vân cũng không có động tĩnh, chỉ mắt lạnh đứng ở một bên. Hiển nhiên, là tính toán cùng nhau chờ xem Mạc Như Nghiên làm trò cười.

Mạc Như Nghiên cũng không ngốc. Bàn về nhìn mặt đoán ý, cộng Chu Vân và Tường Xuân Hương lại, đều không phải đối thủ của nàng. Nhưng mà trước mắt, nàng dường như ngoại trừ bị bêu xấu, cũng không có lựa chọn khác.

Âm thầm thờ dài, Mạc Như Nghiên đi về phía thớt, chuẩn bị đi lấy dao thái. Trước khi nấu cơm, dường như hẳn là chuẩn bị đồ ăn trước?

Đúng lúc này, một bàn tay to nhanh hơn nàng, cầm lấy dao thái bóng loáng sắc bén.

Mạc Như Nghiên mờ mịt quay đầu, thì đối diện với vẻ mặt không biểu tình của Hạ Trần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Meomeo88

“Cầm rau đi rửa đi.” Đây là sau khi sống lại, lần đầu tiên Hạ Trần nói chuyện với Mạc Như Nghiên, giọng nói mang theo mệnh lệnh, lại làm cho Mạc Như Nghiên vui sướng vô cùng.

“Ừm.” Gật gật đầu, Mạc Như Nghiên mỉm cười.

“Trong lu bên kia có nước, lấy gạo mức đổ vào trong chậu. Lại bỏ rau vào trong chậu, rửa sạch sẽ cầm lại đây cho ta.” Nếu lúc này Hạ Tiểu Thúy đứng ở đây, nhất định ghen hờn nhìn trộm Hạ Trần một lần nói nhiều như vậy.

“Được.” Hạ Trần dặn dò rất rõ ràng, Mạc Như Nghiên lập tức hai tay ôm lấy rau Hạ Trần đưa, cầm đi rửa.

Đứng ở một bên sắc mặt Chu Vân và Tường Xuân Hương khẽ thay đổi, vô ý thức nhìn ra cửa phòng bếp.

Mặc dù là nhà nông hộ, cũng có quy củ không thể vi phạm. Trong nhà có nữ nhân, lại để nam nhân xuống bếp nấu cơm, xác định chắc chắn là phải bị mắng. Nếu như bị Lưu thị thấy cảnh tượng này, hai người bọn họ tất không có ngày lành.

Không đợi Tường Xuân Hương làm ra phản ứng, Chu Vân đã đi đến bên Hạ Trần: “Đại ca, vẫn là để ta làm cho!”

Hạ Trần không đáp lại, tìm thấy com còn dư của tiệc cưới hôm qua, ước lượng nước vừa phải rồi bỏ vào cái nồi to đã được rửa sạch sẽ, đẩy nắp lên, chuẩn bị nấu cháo.

Chu Vân không khỏi có chút xấu hổ. Trên thực tế, nàng ta và Hạ Trần cũng không quen biết. 5 năm trước lúc nàng ta gả vào Hạ gia, Hạ Trần không có ở nhà. Hai năm trước Hạ Trần trở về nhưng cũng chỉ ở có ba ngày, cộng thêm lần này ước chừng hơn một tháng, cũng không thể coi là dài.

Chu Vân nghe nam nhân nhà mình Hạ Minh Viễn nói qua chuyện hôn sự của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, tuy rằng cũng không thân thiết với Hạ Trần, nhưng cũng cùng chung kẻ địch coi Mạc Như Nghiên đứng ở bên đối lập.

Đương nhiên, Chu Vân cũng không cách nào phủ nhận, nàng ta đối với Mạc Như Nghiên oán giận cũng có tư tâm phức tạp. Bởi vì Mạc Như Nghiên đến đã đoạt đi vị trí “Trưởng tức”* vốn có của nàng ta, nháy mắt đã xóa bỏ hết thấy trong năm năm qua nàng ta đã làm cho cái nhà này.

- Trưởng tức: dâu trưởng

Thêm thân phận tri huyện phủ nha quan tiểu thư của Mạc Như Nghiên, càng hiện lên sự nhỏ bé không có trọng lượng của nàng ta. Chu Vân đến ngay cả cơ hội lên án và kháng nghị, đều bị tước đoạt.

Thế nên, đối với sự tồn tại của Mạc Như Nghiên như vậy, Chu Vân tự nhận không có khả năng thích, cũng không có khả năng hoan nghênh phát ra từ nội tâm.

Nhưng mà, mặc kệ Chu Vân không thích Mạc Như Nghiên như thế nào, nàng ta đều không thể thật sự mặc kệ Hạ Trần tự mình động thủ. Tình huống trước mắt, thật làm nàng ta không chỗ dung thân, vội vàng muốn tiếp nhận.

Chẳng qua, có Tường Xuân Hương ở đây, Chu Vân dự định muốn giúp đỡ nấu com, cuối cùng vẫn phải gác lại.

“Nhi tẩu, nương đã nói, để đại tẩu nấu com.” Giữ chặt cánh tay Chu Vân kéo lại phía sau, Tường Xuân Hương cũng không dám một mình đối mặt với lửa giận của Lưu thị.

Tường Xuân Hương đương nhiên biết, nếu như bị Lưu thị thấy cảnh tượng như vậy, bọn họ chắc chắn bị ăn mắng. Nhưng là, Tường Xuân Hương nghĩ đơn giản hơn Chu Vân.

Dù sao cũng không phải nàng ta và Chu Vân bảo Hạ Trần nấu com, Hạ Trần muốn giúp, là bởi vì Mạc Như Nghiên quá đàn, không thể đồ lên đầu bọn họ!

Không đề phòng bị Tường Xuân Hương lôi kéo lui về phía sau hai bước, lúc Chu Vân đang muốn mở miệng, về mặt lập tức thay đổi.

“Xuân Hương, không thể nói như vậy. Đại tẩu và chúng ta xuất thân không giống nhau, không biết nấu com là hết sức bình thường. Thân là đệ muội, chúng ta nên giúp đại tẩu nhiều.” Dùng sức hất tay Tường Xuân Hương, Chu Vân lời lẽ chính đáng nói.

“Dựa vào cái gì chứ? Xuất thân không giống nhau, là chúng ta chính mình muốn sao? Cũng không phải ta muốn xuất thân ở Liên Hoa thôn, nếu có thể lựa chọn, ai không muốn làm quan gia tiểu thư? Nếu đã gả tới Hạ gia chúng ta, thì nên làm theo quy củ của Hạ gia.” Vẫn chưa ý thức được thái độ và giọng điệu của Chu Vân chuyển biến, Tường Xuân Hương vẫn còn phát tiết bất mãn của nàng ta, lớn tiếng nói.

“Hạ gia quy củ? Hạ gia quy củ làm sao? Hạ gia quy củ là để hai người các người đứng ở một bên, nhìn đại bá tự mình nấu com?” Tiếng Lưu thị chứa đầy tức giận quát lớn đột nhiên vang lên từ cửa, Tường Xuân Hương sợ đến mức sắc mặt lập tức thay đổi.

“Nương.” Quay đầu, thấy Lưu thị quả nhiên đã đứng ở vị trí cách vài bước chân từng mắt nhìn nàng ta, Tường Xuân Hương không khỏi cúi đầu.

Tường Xuân Hương thật sự không có chú ý đến, lúc Chu Vân vừa mới mở miệng, Lưu thị đã đứng ở ngoài cửa. Cũng vì thế, mới cứ như vậy xông đến trước hòng sủng.

Lúc này, Lưu thị thật sự bị tức chết. Bà làm nương Hạ Trần hai mươi bốn năm, chưa từng để Hạ Trần xuống bếp! Trước mắt là cái tình huống gì? Một phòng nữ nhân đứng chơi một bên, chờ nhai từ bà nấu com cho ăn?

“Làm sao? Ta đây làm nương chính là không sai bảo được các người đúng không? Được, các người hai vị đều đi ra ngoài ngồi. Ta vị nương này lập tức tự mình xuống bếp, làm xong com sáng đưa đến phòng các người. Được chưa?” Lưu thị dạy dỗ con dâu, chưa bao giờ mắng, cũng sẽ không đánh. Nhưng mỗi lần bà nói chuyện đều đâm vào lòng người, đâm đến khi trên mặt nóng bừng, mặt mũi mất hết.

Trước mắt đó là như thế. Không đơn giản chỉ Tường Xuân Hương, ngay đến Chu Vân kịp thời ứng đối cứu vãn tình huống, cũng không có thể tránh được một kiếp.

Đây là lần đầu tiên Mạc Như Nghiên nhìn thấy cách ở chung của mẹ chồng nàng dâu Hạ gia.

Vốn là vừa mới ở nhà chính, thấy Lưu thị bởi vì Chu Vân và Tường Xuân Hương xuất hiện mà luống cuống tay chân, Mạc Như Nghiên còn tưởng rằng Lưu thị là bà mẹ chồng hay do dự.

Giờ phút này nhìn thấy Chu Vân và Tường Xuân Hương bị răn dạy mặt đỏ tai hồng, Mạc Như Nghiên rốt cuộc mới xác định, hóa ra Luru thị mới là nữ nhân lợi hại nhất ở nhà này.

“Nurong, chúng ta sai rồi.” Mặc dù cảm thấy nhận sai với Luru thị ở trước mặt Mạc Như Nghiên rất mất mặt, Chu Vân cũng không thể không đi xoa dịu lửa giận của Luru thị trước. Nàng ta gả vào trong nhà này thời gian dài nhất, rõ nhất Luru thị mang thù cùng lòng dạ hẹp hòi.

Nếu bởi vì việc này bị Luru thị nhớ thương, Chu Vân có dự cảm, số lần mất mặt của nàng ta ở trước mặt Mạc Như Nghiên sẽ càng nhiều.

Với lại để không cho Mạc Như Nghiên có cơ hội đề ở trên đầu nàng ta, Chu Vân cũng cần phải mượn sức Luru thị đứng ở phía nàng ta bên này.

“Nurong, thật xin lỗi, ta và nhị tẩu không phải cố ý.” Tường Xuân Hương có không biết nhìn sắc mặt, lúc này cũng không dám tiếp tục kêu gào. Chỉ chỉ Mạc Như Nghiên, đứng sự thật cáo trạng, “Bọn con cũng không nghĩ tới đến com cũng không biết nấu, đang còn ngây người, đại ca đã làm giúp.”

Luru thị cũng không muốn ở trước mặt Mạc Như Nghiên làm Chu Vân và Tường Xuân Hương quá khó coi, hung hăng liếc xéo hai người một cái, quay sang nói với Hạ Trần: “Hạ Trần, con đi ra ngoài. Để cho hai người bọn họ giúp đỡ làm com sáng.”

Hạ Trần lại không có theo lời rời đi phòng bếp, hai bước đi đến trước mặt Mạc Như Nghiên, bàn tay to vớt lên rau Mạc Như Nghiên tỉ mỉ rửa sạch từng lá, mở nắp nồi ra, ném vào nồi cháo đang từ từ sôi: “Được rồi”

Hạ Trần làm chẳng qua chỉ đơn giản là cháo rau xanh, cũng là ít sức ít thời gian nhất. Nhưng mà ở trong lòng Mạc Như Nghiên, đã là bản lĩnh cực kỳ không tưởng tượng được.

Ánh mắt trong suốt vô tội dừng ở trên nắp nồi Hạ Trần lần thứ hai đập lại, Mạc Như Nghiên không xác định, một bữa com sáng cứ như vậy đã chuẩn bị xong?

Ngày thường com sáng nào có đơn giản như vậy? Chẳng qua hôm nay không giống, trong bếp còn dư lại đồ ăn hôm qua. Nếu không, chỉ riêng gạo sôi nấu sôi cũng không nhanh như vậy!

Nhìn thấy sắc mặt vẫn như thường của Hạ Trần, Chu Vân và Tường Xuân Hương muốn nói cái gì đó, lại là một chữ cũng không nói lên được.

Chu Vân và Tường Xuân Hương không có lời để nói, Hạ Trần lại vẫn tiếp tục dẫn dò Mạc Như Nghiên: “Trên bàn bếp thường để com và đồ ăn thừa của ngày hôm trước, mỗi ngày trước khi chuẩn bị com sáng, xác định trước một chút. Com sáng thường là nấu cháo, cháo trắng, cháo khoai lang đỏ, cháo rau xanh, người có thể đổi làm. Nếu không có thừa đồ ăn, người có thể tự chuẩn bị dưa cải. Ví dụ như trên tủ bên này để củ cải muối và kim chi. Dùng đĩa nhỏ lấy ra xong, nhớ rõ đập lại như cũ, giữ lại để lần sau lại ăn.....”

Ánh mắt Mạc Như Nghiên mới lạ cứ như vậy cùng với lời Hạ Trần căn dặn, di chuyển đến mọi nơi. Thường thường gật gật đầu, ánh mắt nhìn Hạ Trần tràn đầy sùng bái.

Về phần học có biết hay không..... Mạc Như Nghiên cũng không phải kẻ ngốc. Không hiểu lần sau hỏi lại Hạ Trần, không sợ!

Chu Vân và Tường Xuân Hương đã hoàn toàn không còn mặt mũi đối diện với Hạ Trần.

Hạ Trần này ý đồ thật rõ ràng, không trông cậy vào hai người bọn họ dạy Mạc Như Nghiên. Hạ Trần cứ khẳng khẳng trước mặt Luru thị dạy Mạc Như Nghiên, thật sự làm hai người bọn họ không xuống được đài.

So với Chu Vân và Tường Xuân Hương, Luru thị tâm tình càng thêm phức tạp. Bà biết Mạc Như Nghiên ở trong lòng Hạ Trần là không giống nhau. Nhưng bà không nghĩ tới, Hạ Trần tính tình ít nói lúc gặp phải Mạc Như Nghiên thì thay đổi.

Luru thị chưa bao giờ gặp thời điểm Hạ Trần nói lời nhai như vậy, đáy lòng chán động có thể nghĩ mà hiểu được. Đối với Mạc Như Nghiên, cũng càng thêm không biết nên đối đãi đúng mực ra sao.

Mạc Như Nghiên con dâu cả này, chính là một pho Bò tát không thể động! Cũng không biết cưới vào cửa, là phúc hay là họa của Hạ gia.

Cuối cùng, Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không thể thò tay vào, vội vàng đi theo phía sau Luru thị, ra khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Đây là làm sao vậy?” con thứ hai Hạ gia Hạ Minh Viễn, nam nhân của Chu Vân, vừa ra cửa phòng thì thấy sắc mặt Chu Vân không thật tốt, lập tức hỏi.

“Nương!” Đi theo phía sau Hạ Minh Viễn, là trưởng nữ của Chu Vân và Hạ Minh Viễn, Hạ Tiểu Nguyệt năm nay bốn tuổi.

“Không có việc gì.” Không để ý đến Hạ Tiểu Nguyệt kêu gọi, Chu Vân nhìn Hạ Minh Viễn lắc đầu, thuận tay ôm lấy nhi tử đang trong lòng Hạ Minh Viễn, Hạ Tiểu Tuấn.

Hạ Tiểu Tuấn hơn một tuổi là nam đinh đời sau duy nhất của Hạ gia, rất được Hạ lão cha và Lư thị yêu thích. Đây cũng là nguyên nhân căn bản cùng cố địa vị vững chắc của Chu Vân ở Hạ gia.

“Hả, tôn tử mập mạp của nãi nãi (bà nội) đã rời giường? Mau cho nãi nãi ôm một cái.” Hạ Tiểu Tuấn xuất hiện, nhất thời giảm bớt bất mãn của Lư thị với Chu Vân. Từ trong tay Chu Vân đón lấy Hạ Tiểu Tuấn bụ bẫm, vui vẻ đến không khép được miệng.

Nhìn hình ảnh chói mắt Lư thị một lòng một dạ ôm Hạ Tiểu Tuấn vui vẻ, Trương Xuân Hương sắc mặt thật sự không thể nào đẹp. Nhà nàng ta chỉ có một tiểu nha đầu hai tuổi Hạ Tiểu Hà, nói làm sao cũng không sánh bằng tôn tử mập mạp Hạ Tiểu Tuấn này.

“Nương, con đói bụng.” Hạ Tiểu Nguyệt không phải lần đầu tiên bị Chu Vân làm lơ. Lúc đầu còn sẽ thương tâm, hiện nay lại là không thèm để ý.

Có một số việc, quen rồi thì tốt. Tuy rằng Hạ Tiểu Nguyệt tuổi còn nhỏ, cũng đã học được nhìn sắc mặt trưởng bối. Trong nhà trưởng bối đều chỉ thích đệ đệ, đây là sự thật nó rất chắc chắn. Không muốn đói bụng, nó không thể chờ đợi nương phát hiện, chỉ có thể một mực kêu đòi yêu cầu của nó.

Nghe thấy Hạ Tiểu Nguyệt kêu đói, sắc mặt Chu Vân khẽ thay đổi, bất giác nhìn nhìn phòng bếp.

“Nương, con đi kêu Minh Chí và tiểu Hà ra ăn sáng.” Chu Vân có thể chịu đựng không nói với Hạ Minh Viễn, Trương Xuân Hương lại không nhịn nổi muốn về phòng nói sự việc vừa phát sinh cho nam nhân nhà nàng ta Hạ Minh Chí.

Mất thấy Trương Xuân Hương nói xong lập tức tự đi về phòng, Lư thị cũng không để ý quá nhiều, cứ thế ôm Hạ Tiểu Tuấn đi nhà chính.

Hạ Tiểu Nguyệt thật cẩn thận nhìn sắc mặt Chu Vân, không nói lời nào lựa chọn đi theo phía sau Lư thị, đi đến nhà chính ngồi chờ ăn cơm.

Ba huynh đệ Hạ gia, Hạ Trần trầm mặc ít lời, Hạ Minh Viễn chất phát thật thà, duy nhất lão Tam Hạ Minh Chí là hoạt bát.

Trong lòng biết nam nhân nhà mình cho dù biết chuyện vừa rồi cũng sẽ không nói gì nhiều, Chu Vân cũng chưa từng nghĩ tới cáo trạng với Hạ Minh Viễn. Không cần thiết, cũng không có tác dụng.

Trái lại Trương Xuân Hương, vừa vào phòng đã nói cho Hạ Minh Trí nghe chuyện Hạ Trần ở trong phòng bếp giúp Mạc Như Nghiên làm cơm sáng: “Minh Chí người là không nhìn thấy, đại ca chỉ kém không lấy ta và nhị tẩu làm đại ác nhân, căn bản nhìn cũng không nhìn một cái.”

“Vậy có thể trách đại ca ta?” Tức giận trợn mắt nhìn Trương Xuân Hương, tâm tình Hạ Minh Chí lập tức không tốt, “Cho dù người và nhị tẩu có ý tưởng với đại tẩu, cũng không nên để đại ca ta nấu cơm! Nhà ai có quy củ nam nhân xuống bếp nấu cơm? Không nói nương ta mắng chửi người, đến ta cũng muốn mắng người hai câu.”

“Ta nào nghĩ được đại ca sẽ như vậy?” Bị Hạ Minh Chí một ngụm một cái “Đại ca ta” đâm nghẹn khuất không trôi, Trương Xuân Hương tức giận dậm chân một cái, “Nói giống như ta cố ý để đại ca nấu cơm, sau đó giống như tự mình chờ bị mắng. Người có bản lĩnh mắng ta, làm sao không đi nói đại ca, bảo hấn về sau đừng như vậy, làm hại ta và nhị tẩu ở nhà đều không tốt làm người.”

“Người có sức lực như vậy, người cứ tự mình đi tìm đại ca ta nói!” Thấy Trương Xuân Hương không những không có hối hận nhận sai, ngược lại khí thế kiêu ngạo, Hạ Minh Chí lửa giận bùng lên, “Trương Xuân Hương ta cảnh cáo người, người và đại tẩu nhị tẩu đầu tâm nhân như thế nào, ta đều mặc kệ người. Nhưng mà người còn lại dám để đại ca ta xuống bếp nấu cơm, xem ta thu thập người như thế nào!”

Giọng điệu Hạ Minh Chí thật hung ác, sắc mặt xanh mét, vừa nghe đã không nghĩ là đang nói đùa.

Trương Xuân Hương vốn chột dạ nháy mắt đã ỉu xiu. Tuy rằng đối với hành động hôm nay của Hạ Trần vẫn như cũ hết sức không vui, lại cũng không thể không ngậm miệng không nói. Nàng ta dám đánh cuộc, nếu như nàng ta lại nói nửa câu Hạ Trần không tốt, Hạ Minh Chí khẳng định động thủ với nàng ta!

Tuy rằng cho tới ngày hôm nay, Hạ Minh Chí còn không có đánh qua nàng ta, nhưng là Trương Xuân Hương gả tới Hạ gia chừng ba năm, đây là lần đầu tiên bị Hạ Minh Chí gọi ra cả họ tên cảnh cáo.

Nồng đậm cảm giác nguy cơ, dần nổi lên trong lòng Trương Xuân Hương, làm cho Trương Xuân Hương không dám tiếp tục nói linh tinh.

Chờ đến một nhà ba người Hạ Minh Chí đi vào nhà chính, cơm sáng đã bày lên bàn.

“Đại ca bỏ xuống đi, ta tới làm được rồi.” Chu Vân là thật sự bị Hạ Trần bức cho không có biện pháp.

Lúc trước ở phòng bếp chỉ có Lư thị một người thấy, hiện tại tốt rồi, bởi vì Hạ Trần giúp bụng bắt lấy đứa, để cho Hạ lão cha và Hạ Minh Viễn đều thấy.

Trước không nói sắc mặt khó coi của Hạ lão cha lúc này, dù sao từ trước đến nay Hạ lão cha đều mặc kệ chuyện trong nhà, liên tính bất mãn cũng sẽ không nhiều lời. Nhưng Hạ Minh Viễn.....

Mà ngay cả Hạ Minh Viễn đối với nàng trước sau như một nói gì nghe nấy, lại cũng nhiều lần cau mày với nàng.

Tình cảnh này, thật làm Chu Vân kinh hãi.

Chu Vân biết, Hạ Trần ở cái nhà này địa vị rất khác biệt. Già che chở, nhỏ kính trọng. Nhưng nàng không nghĩ tới, sức nặng của Hạ Trần ở trong mắt trong tâm Hạ gia, càng nặng hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng. Cho nên lúc này nàng ta mới như vậy, cứ như vậy trở thành ác nhân không được ưa thích.

Vốn là muốn ra oai phủ đầu với Mạc Như Nghiên. Hiện giờ tốt rồi, nàng đệ muội này đã gả vào cửa năm năm, trái lại bị đại ca chồng cho sắc mặt xem. Thật đúng là..... khiến cho người ta hổ thẹn khôn xiết.

So với Chu Vân khó làm người, Tường Xuân Hương phản ứng trực tiếp hơn nhiều. Dù sao Hạ Trần tự mình muốn động thủ, nàng già bộ không nhìn thấy, thờ ơ xem Hạ Trần rốt cuộc có thể làm đến bước nào.

Nhưng mà, Tường Xuân Hương muốn ngồi không ăn sắn, thờ ơ lạnh nhạt, Hạ Minh Chí lại không cho nàng ta cơ hội này.

“Còn thất thần làm cái gì? Có chút năng lực phân biệt hay không?” Ở trước mặt cả nhà, Hạ Minh Chí quát lớn Tường Xuân Hương “Ta.....” Tường Xuân Hương vô ý thức muốn tranh luận, nhưng chạm đến ánh mắt uy hiếp của Hạ Minh Chí, cuối cùng nàng ta vẫn phải mềm xuống.

Nhéch miệng, Tường Xuân Hương không tình nguyện đi về phía Hạ Trần, không hề có thành ý lặp lại một lần Chu Vân nói: “Đại ca bỏ xuống, ta đến làm cho.”

Ngay cả lời nói của Chu Vân có thành ý như vậy, đều không có đổi được Hạ Trần đáp lại. Lời này Tường Xuân Hương vừa nói ra, hiệu quả càng là rõ ràng.

“Được rồi, đều ngồi xuống ăn cơm!” Bị thái độ của Tường Xuân Hương chọc đến càng thêm bức dọc, Lưu thị đen mặt gõ gõ chén, ngập tràn lửa giận đều trút hết ra, “Sớm đã làm gì? Hiện tại nghĩ đến muốn hỗ trợ? Nói ra đều mất mặt!”

Một câu “Mất mặt”, đâm vào trên mặt Chu Vân nóng rát như thiêu đốt. Không hề gì như Tường Xuân Hương, cũng không thể chịu đựng, xỉ mặt xuống.

“Ta mặc kệ hai người các ngươi hôm nay rốt cuộc là chuyện làm sao, trong lòng lại đánh cái tính toán gì. Ta vẫn là câu nói kia, ta còn chưa có chết, cái nhà này không tới phiên các ngươi làm. Các ngươi nếu muốn sĩ diện, vênh vào ở Hạ gia, sĩ tâm vọng tưởng!” giọng nói Lưu thị rơi xuống, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Chu Vân và Tường Xuân Hương cúi đầu không có lên tiếng, Hạ gia những người khác cũng không mở miệng.

Mạc Như Nghiên đi vào sau cùng. Thực trùng hợp, không có nghe được một hồi răn dạy mới vừa rồi kia.

Bày lên trên bàn đĩa thức ăn đang bung trên tay, Mạc Như Nghiên nhìn Hạ lão cha và Lưu thị: “Cha, nương, có thể ăn cơm rồi.”

Vốn là bầu không khí cứng nhắc lạnh lẽo, bởi vì câu nói này của Mạc Như Nghiên, nứt ra khe hở.

Hạ lão cha buông trong tay tẩu thuốc, cầm lấy đũa trước tiên, ăn cơm!

Có Hạ lão cha tỏ thái độ, Lưu thị cũng không xưng mặt nữa, không vui vẻ buông một câu: “Ăn cơm ăn cơm”

Mạc Như Nghiên có chút không rõ nguyên do nhìn về phía Hạ Trần. Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao? Làm sao bầu không khí trong phòng không bình thường?

Hạ Trần không có đáp lại nghi hoặc cho Mạc Như Nghiên, chỉ gấp đồ ăn đặt vào trong chén Mạc Như Nghiên. Sau đó, mới cúi đầu, bắt đầu ăn.

Mạc Như Nghiên ngẩn người, cũng mặc kệ Hạ Trần cúi đầu nhìn không thấy, vẫn nhìn Hạ Trần nở nụ cười nhẹ cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Cùng ngồi trên bàn ăn, hành động của Hạ Trần không giấu được người Hạ gia, tự nhiên cũng dẫn đến những người khác có suy nghĩ sâu xa và phản ứng bất đồng.

Từ trước tới nay Hạ lão cha mặc kệ mọi chuyện trong nhà, đặc biệt là chuyện giữa nữ nhân.

Ông biết rõ, giữa mẹ chồng nàng dâu vĩnh viễn cũng không nói hết nợ nần, giữa chị em dâu đạo lý càng thêm không rõ ràng. Vì vậy từ lúc Lư thị gả vào cửa, ông đem đại quyền trong nhà giao cho Lư thị. Chỉ cần Lư thị không quá phận, hết thảy sự tình đều do Lư thị định đoạt.

May mắn Lư thị vẫn luôn biết nắm chắc đúng mực, trong nhà sự tình lớn nhỏ cũng đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Lúc Hạ gia vẫn còn sống, cũng khen Lư thị không dứt miệng.

Mà nay ba người con dâu đều đã qua cửa, Hạ lão cha càng không can thiệp trong đó. Nhưng mà vừa mới rồi phát sinh sự tình, ông không hề vui.

Ông mặc kệ ở trong phòng bếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ông chỉ nhìn thấy, sự thật không thể chối cãi là Hạ Trần một đại nam nhân lại đứng trong bếp. Mà Chu Vân và Tường Xuân Hương, một người lại một người không ra sao cả, thật sự làm Hạ lão cha không thể nhẫn nhịn.

Hạ lão cha tạm thời là cái dạng cảm giác này, trong lòng Lư thị làm sao có thể tốt được?

Phải tính lên đầu Mạc Như Nghiên? Tự nhiên là không thể nào nói nổi.

Mạc Như Nghiên chẳng qua là không biết nấu ăn thôi, lại không gọi ai, cũng không trêu chọc ai. Hơn nữa thái độ của nàng rất tốt, xác thật có nỗ lực học. Đó là trước khi Lư thị vào phòng bếp, chính mắt thấy, Mạc Như Nghiên đang rửa rau.

Muốn nói Hạ Trần kỳ cục? Vậy càng là buồn cười.

Mạc Như Nghiên không biết nấu cơm, Chu Vân và Tường Xuân Hương lại cố tình chỉ đứng ở một bên bất động, chẳng lẽ còn muốn nôi lạnh bếp lạnh, để cả nhà đều cùng đói bụng? Liền tính người lớn không ăn, ba đứa nhỏ cũng không thể bị đói phải không?

Không thể tính trên đầu Mạc Như Nghiên, cũng không thể trách Hạ Trần, như vậy đương nhiên, đó là sai lầm của Chu Vân và Tường Xuân Hương.

Nghĩ đến đây, Lư thị nhìn nhìn Chu Vân, lại nhìn nhìn Tường Xuân Hương, trong mắt có ý cảnh cáo rõ ràng. Lại có lần sau, bà nhất định không dễ dàng bỏ qua.

Chu Vân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như không phát hiện Lư thị cảnh cáo và bắt mắt.

So với Lư thị, Chu Vân càng để ý đến thái độ và cái nhìn của Hạ Minh Viễn bên cạnh. Nhưng mà từ lúc nhìn thấy Hạ Trần từ phòng bếp đi ra, Hạ Minh Viễn một câu cũng không chịu nói cùng nàng ta.

Chu Vân không xác định Hạ Minh Viễn hiện nay rốt cuộc có tâm trạng gì, nhưng nàng có thể xác định, từ trong mắt Hạ Minh Viễn nàng ta nhìn ra sự bất mãn đối với nàng ta.

Chu Vân cảm thấy rất uất ức.

Mặc kệ là Lư thị hay là Hạ Minh Viễn, dường như trong tiềm thức đều quên mất nàng ta đã từng làm mọi chuyện cho Hạ gia. Chẳng qua là một bữa cơm sáng mà thôi, những vất vả và trả giá trước kia của nàng ta toàn bộ đều bị xóa sạch sao?

So sánh Chu Vân ngấm ngấm chịu đựng, sự khó chịu hiện rõ trên mặt Tường Xuân Hương. Lư thị vì Hạ Trần răn dạy nàng, Hạ Minh Chí vì Hạ Trần muốn động thủ với nàng, nàng..... Nàng không thể làm gì Hạ Trần, còn không thể làm gì Mạc Như Nghiên sao?

Hạ Trần cũng không phải thời thời khắc khắc đều canh giữ ở trong nhà ở bên Mạc Như Nghiên, chờ đến đợi lát nữa cơm nước xong, Hạ Trần đi xuống ruộng.....

Nghĩ đến đây, Tường Xuân Hương trong mắt hiện lên tinh quang, nàng chờ xem Mạc Như Nghiên làm sao tiếp chiêu.

Bữa cơm sáng này, chắc là Hạ gia bao nhiêu năm tới nay, ăn bữa cơm nặng nề nhất.

Tất cả trường bối đều trầm mặt, làm cho ba đứa hài tử cũng không dám náo loạn, từng người ngoan ngoãn bưng bát cơm, yên lặng nhai.

Ăn cơm xong, lấy Hạ lão cha cầm đầu, ba huynh đệ Hạ gia từng người cầm xẻng và cuốc, ra cửa xuống ruộng.

Lần này, Chu Vân không lại làm bộ làm tịch. Không đợi Lư thị lên tiếng, cứ thế tự mình thu dọn bát đĩa.

Mạc Như Nghiên cũng không có nhân rồi, bê hết đĩa trên bàn đi cùng theo đến phòng bếp.

So sánh với Tường Xuân Hương chỉ đứng bất động tốt hơn rất nhiều.

“Nương, ta phải trông tiểu Hà.” Chỉ chỉ Hạ Tiểu Hà ngồi dưới đất, Tường Xuân Hương về mặt đúng lý hợp tình vì chính mình tìm có lười biếng.

“Hài tử để đó ta trông, người nên làm gì làm đi.” Lưu thị phát tay, lười tức giận với Tường Xuân Hương, cũng lười phải nhìn thấy Tường Xuân Hương ở trước mặt bà lắc lư.

Nàng nên làm gì? Đây chính là Lưu thị nói. Tường Xuân Hương trong lòng hừ lạnh một tiếng, đi đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, Chu Vân đang múc nước rửa bát. Mạc Như Nghiên không biết, cũng không hiểu, đứng ở một bên yên lặng nhìn.

“Ồ, đây là quan gia tiểu thư đang coi xét hạ nhân phòng bếp không được lười biếng sao?” Lời nói của Tường Xuân Hương không dễ nghe, nhưng nàng nhìn thấy trong mắt là sự thật.

Cho dù Mạc Như Nghiên không có cố tình trang điểm, khí chất trên người nàng bày ở đó, chính là cùng Chu Vân xuất thân gia đình nông hộ không giống nhau. Càng đừng nói xiêm y trên người Mạc Như Nghiên, cùng Chu Vân cũng là cực kỳ bất đồng.

Đương nhiên, Tường Xuân Hương trong lòng rất rõ ràng, Mạc Như Nghiên đang mặc với chính trên người nàng ta cũng hiện rõ chênh lệch giàu nghèo. Càng làm nổi bật về quê mùa không hiểu việc đời của nàng ta và Chu Vân, vô tri lại không nói lý của thôn phụ hương dã.

Nghe Tường Xuân Hương châm chọc, sắc mặt Chu Vân cứng đờ, không tán đồng nhìn qua: “Xuân Hương, người không thể nói ít hai câu?”

“Thì ra đại tẩu gả vào cửa, ta cái đệ muội này ở nhà đến lời nói đều không thể nói?” Tường Xuân Hương bởi vì ở Hạ Minh Chí nơi đó còn chất chứa lửa giận, ngay cả với Chu Vân cũng không thể nào thân thiện, “Nhị tẩu, người có bị ăn mắng hay không, ta không biết. Dù sao ta vừa mới ở trong phòng bị nói trúng. Người độ lượng, có thể nhin, không so đo. Ta là người lòng dạ hẹp hòi, không có biện pháp coi như chuyện gì cũng không phát sinh.”

Tường Xuân Hương dám ở trước mặt nói cho Mạc Như Nghiên nghe, sẽ không sợ Mạc Như Nghiên trong lòng có ý kiến. Trên thực tế, nàng ta cũng đúng là có ý muốn nhìn xem phản ứng của Mạc Như Nghiên như thế nào.

Mạc Như Nghiên hiển nhiên trầm ổn hơn Tường Xuân Hương tưởng tượng. Trải qua kiếp trước ở Nhạc gia người lừa ta gạt, lúc này Tường Xuân Hương khiêu khích, đến kỹ xảo còn kém Tô Linh, càng thêm không có khả năng làm Mạc Như Nghiên bó tay không biện pháp.

Ánh mắt trước sau dừng ở động tác Chu Vân rửa chén, Mạc Như Nghiên cũng không thèm nhìn Tường Xuân Hương đang đứng ở cửa, trực tiếp coi Tường Xuân Hương như không có.

Tường Xuân Hương càng không thích Mạc Như Nghiên. Tròng mắt đảo đảo, cố ý sai bảo không tốt: “Đại tẩu, người đừng chỉ đứng bất động chứ! Trong nhà còn có rất nhiều việc phải làm. Trong sân gà chưa cho ăn, nhà sau heo cũng kêu đói. Cứ cho là trước kia người chưa làm qua, không biết làm tốt xấu cũng phải học làm chứ? Chúng ta đây là gia đình nông hộ, cũng không phải gả vào cửa hưởng thanh nhàn.”

Lúc này Mạc Như Nghiên rốt cuộc mới chịu đem lực chú ý phân cho Tường Xuân Hương. Cũng không nói nhiều, đi thẳng ra phòng bếp.

Tường Xuân Hương khinh thường cười cười, đi theo Mạc Như Nghiên đi tới trong sân.

“Đại tẩu, gà ở lồng gà, người phải thả chúng nó ra trước. Thóc ở trong bao tải bên cạnh, người tự nhìn mà múc. Đừng rải nhiều lãng phí, cũng không được cho ăn ít quá, để gà nhà chúng ta đói gầy.” Trong lòng biết nếu như nàng ta không nói, Mạc Như Nghiên rất có khả năng đứng một lát đã chạy lấy người. Tường Xuân Hương vòng tay trước ngực, lạnh nhạt nhắc nhở.

Lồng gà..... Mạc Như Nghiên ở trong sân dạo qua một vòng, thuận lợi tìm được lồng gà ở trong góc. Nhưng mà làm sao để thả chúng nó ra, Mạc Như Nghiên ngồi xổm xuống nửa thân, bắt đầu nghiên cứu.

Vừa thấy Mạc Như Nghiên gặp việc khó, Tường Xuân Hương cũng không nhắc nhở, chậm đợi xem kịch vui. Dù sao Hạ Trần cũng không ở nhà, không sợ sinh thêm chuyện.

Tuy rằng Mạc Như Nghiên chưa thấy lồng gà qua, nhưng nàng thắng ở chỗ đủ thông tuệ. Sau một lúc nghiên cứu, đã rất mau tìm được bí quyết, thuận lợi thả gà trong lồng gà ra.

Nhưng mà cho ăn..... Mạc Như Nghiên thừa nhận, nàng xác thật có chút không thể thích ứng. Nhưng là, mọi việc đều có lần đầu tiên, nàng nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên sẽ không kháng cự tiếp nhận bất cứ sự vật mới gì.

Tường Xuân Hương bảo nàng nhìn mà múc, Mạc Như Nghiên tự nhiên sẽ không thật sự làm như vậy. Theo như lời Tường Xuân Hương, mức ít sẽ làm gà bị đói. Nhưng mức nhiều, cũng bị lãng phí?

Cũng không chắc như vậy! Chỉ xem sân này trên mặt đất thóc rơi vãi khắp nơi, Mạc Như Nghiên dám chắc chắn, đàn gà này hôm qua không có ăn hết.

Hay nói cách khác, ít sẽ bị đói, nhiều lại không lo.

Trong lòng có khái niệm như vậy, Mạc Như Nghiên không hề chần chừ, trực tiếp múc hơn phân nửa gạo đổ lên trên mặt đất.

“Áy, đợi chút!” Tường Xuân Hương không mở miệng ngăn cản, lại không đại biểu Lưu thị sẽ ngồi yên không nhìn đến.

Chỉ nhìn Mạc Như Nghiên múc hơn nửa gạo, cũng đủ năm ngày bảy ngày. Mặc kệ Mạc Như Nghiên rải như vậy, làm sao có thể được?

Hung hăng trừng mắt liếc xéo Tường Xuân Hương, Lư thị than nhẹ một hơi, tự mình dạy bảo Mạc Như Nghiên: “Không cần nhiều như vậy, non nửa gạo được rồi. Một ngày cũng không phải chỉ lúc này cho ăn, không đủ còn có giữa trưa và buổi tối.”

Mạc Như Nghiên nhận dạy bảo gật gật đầu, đem trong tay hơn phân nửa gạo thóc đổ trở về bao tải. Lư lại số lượng nài cho rằng non nửa gạo, ngoan lại đưa cho Lư thị xem “Nương, chỗ này đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Edit: Meomeo88

Lư thị kỳ thật là muốn tìm phiền toái cho Mạc Như Nghiên. Bất đắc dĩ Mạc Như Nghiên ngoại trừ cái gì cũng không biết, cái khác đều tìm không ra chỗ sai. Thái độ cung kính, tay chân cẩn mẫn, nẫu chốt nhất chính là, trên mặt Mạc Như Nghiên từ đầu đến cuối cũng chưa lộ ra nửa điểm ghét bỏ cùng chán ghét.

Tuy rằng không xác định Mạc Như Nghiên rốt cuộc là có suy nghĩ gì, nhưng Lư thị tạm thời có thể tin tưởng, nhìn bề ngoài Mạc Như Nghiên không có ác ý đối với nhà bọn họ.

Suy nghĩ như vậy, Lư thị cũng không lại soi mói, nhìn Mạc Như Nghiên gật gật đầu.

“Nương, cái này không thể trách ta. Ta đang muốn nhắc nhở đại tẩu, ngài đã mở miệng.” Bị Lư thị phát hiện nài mờ ám, Tường Xuân Hương cũng không hoảng loạn, tới gần giải thích nói.

Dù sao không đề cập Hạ Trần, không sợ Lư thị nổi bão. Sáng sớm lúc nài ở trong sân chen ép Mạc Như Nghiên, cũng không nghe được Lư thị nói nửa câu không đúng?

Xét đến cùng, vẫn là Hạ Trần sai. Làm hại nài vô duyên vô cớ bị Lư thị mắng, còn chọc giận Hạ Minh Chí.....

Trong lòng ghi hận trước sau không có tiêu tan, Tường Xuân Hương nhìn Mạc Như Nghiên cho gà ăn xong, ngay sau đó liền nhắc nhở nói: “Còn có heo ở nhà sau, cũng phiền đại tẩu cùng nhau cho ăn!”

Nếu như Mạc Như Nghiên biết những việc nhà nông gia này, Tường Xuân Hương khẳng định không thể sai khiến nài. Bởi vì không biết, nài mới có thể tùy ý Tường Xuân Hương sai bảo. Đồng thời, cũng lựa chọn không đếm xỉa đến lời nói ác ý của Tường Xuân Hương.

“Nương, heo phải làm sao.....” Có Lư thị ở đây, Mạc Như Nghiên tự nhiên sẽ không đi thỉnh giáo Tường Xuân Hương.

“Việc nhỏ này đâu cần tới nương dạy? Ta nói cho đại tẩu được rồi.” Nhưng mà Mạc Như Nghiên lời còn chưa nói xong, đã bị Tường Xuân Hương cắt ngang, “Này, trong cái rổ bên kia có chứa cỏ heo, đại tẩu chỉ cần cầm dao cắt nát chúng xách đến chuồng heo là được.”

Không đợi Mạc Như Nghiên đưa ra câu hỏi, Tường Xuân Hương lại nói tiếp: “Về phần chuồng heo ở đâu, đại tẩu đừng vội. Chúng ta một chuyện một chuyện tới. Đợi đại tẩu cắt xong cỏ heo bỏ vào trong chậu, ta dẫn đường cho đại tẩu, mang đại tẩu đi chuồng heo.”

Mạc Như Nghiên không xác định Tường Xuân Hương nói là thật hay giả, cố tình đợi trong chốc lát, thấy Lư thị không có nói điều gì, lúc này mới xoay người, đi theo phương hướng Tường Xuân Hương chỉ. Đây một rổ cỏ heo, dù sao Mạc Như Nghiên cũng giống nhau không biết. Nhưng nếu Tường Xuân Hương nói có thể cho heo ăn, nài liền cho là như vậy.

Bên cạnh rổ thực trùng hợp có một cái chậu, Mạc Như Nghiên quay đầu nhìn về phía Lư thị: “Nương, có phải có thể dùng cái này hay không.....”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là cái chậu này. Đại tẩu người học cũng quá nhanh, hoàn toàn không cần dạy nha!” Lại lần nữa chưa cho Lư thị cơ hội mở miệng, Tường Xuân Hương chẳng những trả lời giúp, thậm chí còn chủ động đi tới, tìm một con dao cắt rau đưa cho Mạc Như Nghiên, “Đây là dao, đại tẩu dùng cái này là được.”

Nhìn thấy Tường Xuân Hương đưa cho Mạc Như Nghiên cái dao kia, Lư thị há mồm, muốn nói lại thôi.

Con dao kia rất cùn, dùng thật sự không có thuận tiện, cắt rau cũng không sắc bén. Nếu Mạc Như Nghiên thật sự dùng con dao này cắt cỏ heo, sợ là sẽ phải dùng nhiều sức lực, uống phí dùng sức cũng không thu được kết quả tốt.

Trong lúc Lư thị đang hết sức rối rắm do dự, Mạc Như Nghiên đã nhận lấy dao, bắt đầu cắt cỏ heo bỏ vào rổ.

Mất thấy Mạc Như Nghiên bắt đầu cắt, Lư thị lại muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Mà Tường Xuân Hương, đứng ngay ở một bên, giám sát Mạc Như Nghiên nhất cử nhất động: “Đại tẩu, ngươi phải dùng chút sức lực, bằng không làm sao mà cắt nhanh được?”

Bởi vì Tường Xuân Hương nhắc nhở, Mạc Như Nghiên thật sự dùng sức. Lại lúc sau, đột nhiên không kịp đề phòng, cắt vào tay.

Dao có cùn, cắt vào tay cũng sẽ có máu. Huống chi được nuông chiều từ bé, da thịt non mịn như Mạc Như Nghiên? Một dao này cắt phải, dù là Tường Xuân Hương, cũng bị sợ tới mức không nhẹ.

“A! Máu.....” Tường Xuân Hương không nghĩ tới Mạc Như Nghiên sẽ cắt vào tay. Tuy rằng nàng không quen nhìn Mạc Như Nghiên, nhưng cũng không có ý thương tổn Mạc Như Nghiên.

Tường Xuân Hương hoảng sợ tiếng thét chói tai mới vừa vang lên, một thân hình cao lớn bỗng nhiên xẹt qua bên người nàng ta, xuất hiện ở trước mặt Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên sợ đau. Nhưng mà, cũng là người đã chết qua một lần. Dù là đau nữa, nàng cũng nhịn được. Đang muốn nói cái gì đó, cái tay đang máu chảy đầm đìa lại bị một bàn tay to khác cầm lấy.

Kinh ngạc nhìn Hạ Trần đột nhiên xuất hiện, Mạc Như Nghiên có chút không biết làm sao.

Tường Xuân Hương cũng thực kinh hoảng. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Hạ Trần đột nhiên xuất hiện, càng thêm chột dạ. Nàng không phải cố ý, cũng không phải muốn vậy.

“Hạ.....” nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Hạ Trần, đang ôm Hạ Tiểu Tuấn đi về bên này bước chân Lưu thị không khỏi nhanh hơn. Việc này là lớn là nhỏ, phải xử lý thật cẩn thận.

Hạ Trần lại chưa cho Lưu thị cơ hội mở miệng, mạnh mẽ xách lên Mạc Như Nghiên đang ngồi xổm trên mặt đất, trực tiếp túm vào phòng.

“Rầm” tiếng đóng cửa vang lên, mang theo tức giận không thể bỏ qua, càng để lộ ra tâm tình lúc này của Hạ Trần.

Tường Xuân Hương nhất thời rất muốn khóc. Quay đầu, nhìn Lưu thị: “Nương, không phải ta.....”

“Được rồi, mắt ta không có mù, biết được chuyện gì đã xảy ra.” giọng điệu Lưu thị cũng không thật tốt, sắc mặt cũng có chút không kiên nhẫn.

Nói đến cùng, việc này bà cũng có sai. Không có đúng lúc ngăn cản Tường Xuân Hương chơi xấu, cũng không có nhắc nhở Mạc Như Nghiên đổi dao sắc khác.

Bởi vì Lưu thị quát lớn, Tường Xuân Hương tâm tình càng thêm nôn nóng, vịn tay cố hết sức nghĩ lý do thoái thác đợi lát nữa đối mặt Hạ Trần.

Cũng trách nàng xui xẻo, lại có thể đúng lúc bị Hạ Trần bắt được! Hạ Trần không phải đi xuống ruộng sao? Như thế nào mới ra cửa không bao lâu thì đã trở lại? Chẳng lẽ là trở về xác định Mạc Như Nghiên có bị khi dễ hay không?

Thật là như vậy, về sau không thể làm gì Mạc Như Nghiên. Vừa nghĩ đến đề ở trên đầu nàng lại nhiều thêm một Mạc Như Nghiên, tâm tình Tường Xuân Hương hoàn toàn lâm vào buồn bực.

Trong lúc nhất thời, không khí toàn bộ sân đều ngưng trọng lên.

Sức lực của Hạ Trần rất lớn, Mạc Như Nghiên căn bản không phản kháng được. Tùy ý Hạ Trần túm vào nhà, ấn đến mép giường ngồi xuống, còn chưa có há miệng, đã thấy Hạ Trần lạnh mặt đi ra.

Mạc Như Nghiên có chút co quắp. Nàng cũng không nghĩ tới mình lại vụng về tay chân như vậy, chẳng qua là cắt rau, lại cắt vào tay mình.

Một lát sau, Hạ Trần về đến trước mặt Mạc Như Nghiên. Không nói một lời rửa sạch miệng vết thương trên tay của Mạc Như Nghiên, bôi thuốc xong quần lên vải bố trắng, buộc lại.

“Xin.....” Mạc Như Nghiên muốn xin lỗi. Nhưng mà lời nói mới ra miệng, đã bị ánh mắt hung ác của Hạ Trần trừng trở về.

Cảm giác được Hạ Trần tức giận, Mạc Như Nghiên dùng một chút, vẫn là ngoan ngoãn không nói chuyện nữa, để tránh chọc cho Hạ Trần giận thêm.

Xử lý xong tay Mạc Như Nghiên, Hạ Trần không có ở lại lâu trong phòng, liền đi ra ngoài.

Mạc Như Nghiên trầm mặc một lát, cũng đi theo ra.

Lúc này sắc mặt Hạ Trần thật sự dọa người, cả người tản ra khí thế cường đại. Sau khi ra cửa, cũng không nhìn Lưu thị và Tường Xuân Hương, đi thẳng đến vị trí lúc trước Mạc Như Nghiên ngồi. Một tay cầm cái rổ trên mặt đất để lên trên đồng cùi ngang lưng hắn, sau đó, một tay dao một tay cò heo, dứt khoát lưu loát cắt lên.

Tường Xuân Hương đã sợ tới mức nói không nên lời. Những việc này ngày thường đều là nàng cùng Chu Vân làm, hôm nay xác thật là có tâm làm khó dễ Mạc Như Nghiên, nhưng cũng không có can đảm đồ lên người Hạ Trần.

Lưu thị lại có chút thiếu kiên nhẫn. Nên là việc Hạ Trần làm, bà sẽ không bắt công một hai bát Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đi làm. Nhưng trong nhà những việc này, nên là việc của nữ nhân, Hạ Trần không nên chạm vào.

Chuyện buổi sáng nấu cơm còn chưa tính. Lúc ấy bà không ở phòng bếp, không có nhìn thấy Hạ Trần động thủ. Nhưng lần này, Hạ Trần trước mặt bà làm những việc này, nơi nào không phải vì Mạc Như Nghiên ra mặt?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Meomeo88

Trong chốc lát như vậy, Lưu thị chán ghét Mạc Như Nghiên.

Con trai của bà cho dù trầm mặc ít lời, cho dù hàng năm bên ngoài, lại cực kỳ hiếu thuận. Nhưng bởi vì Mạc Như Nghiên, Hạ Trần đây là tức giận bà người thân nương này sao?

Nhưng mà, cảm xúc chán ghét mới vừa dâng lên, lại rất nhanh đã bị Lưu thị đè ép xuống.

Mạc Như Nghiên không phải Chu Vân, cũng không phải Tường Xuân Hương. Nếu cưới Mạc Như Nghiên qua cửa, thì không thể trông cậy vào nàng như nông gia tức phụ bình thường như vậy, trong phòng ngoài phòng tất cả việc nhà nông đều là trợ giúp đắc lực.

Lưu thị trong lòng rất rõ ràng, Mạc Như Nghiên làm cũng đã đủ tốt. Chủ động yêu cầu làm cơm sáng, cũng không có bất cứ câu oán hận gì khi cho gà cho heo ăn.....

Tay bị thương là ngoài ý muốn, cũng trách bà và Tường Xuân Hương.

Nếu nhắc Mạc Như Nghiên đôi dao sớm, Mạc Như Nghiên không cần dùng sức lực lớn như vậy, có lẽ tay cũng sẽ không bị thương.....

Trong đầu nghĩ ngợi như vậy, những chán ghét của Lưu thị nháy mắt lui lại, ngay sau đó thẳng lên tới là nói không rõ không được tự nhiên.

“Đại ca, vẫn là để ta làm cho!” Tường Xuân Hương chỉ lo sốt ruột kinh hoàng, lại trước sau đều đứng một bên không nhúc nhích. Chu Vân đã ở cửa phòng bếp nhìn hồi lâu, lại đi về phía Hạ Trần, dự định nhận việc cắt cỏ heo.

“Không cần.” Cự tuyệt Chu Vân, là Mạc Như Nghiên đi theo phía sau Hạ Trần, “Không sao, ta tới làm được.”

“Đại tẩu tay không phải bị thương sao?” Chỉ chỉ tay Mạc Như Nghiên, Chu Vân giọng điệu rất là ôn hòa, hết sức biểu đạt nàng thân thiện, “Lại nói như thế nào, cũng không nên để đại ca động tay làm những việc này. Đại tẩu xuất thân quan gia, không biết những việc nhà nông này là hết sức bình thường. Ta đã làm quen, cũng thuận tay hơn đại tẩu.”

“Đa tạ người chiếu cố, nhưng thật sự không cần. Nếu gả tới Hạ gia, ta chính là Hạ Trần tức phụ. Xuất thân quan gia chỉ là thân phận trong quá khứ của ta, lại không biểu hiện, ta không cần làm Hạ gia tức phụ rồi.” Mặc kệ lời nói của Chu Vân có ám chỉ khác hay không, Mạc Như Nghiên không để ý, cũng không quan tâm.

Biểu đạt xong lập trường của nàng, Mạc Như Nghiên cầm lấy tay cầm dao của Hạ Trần, sắc mặt nghiêm túc: “Ta biết hiện tại ta có thể làm không được tốt, thêm phiền phức cho mọi người. Nhưng mà, vốn là việc ta phải làm, ta tóm lại cần phải học làm.”

Hạ Trần tay dừng một chút, nhưng cũng chỉ trong chốc lát. Sau đó, lại tiếp tục cắt: “Tay người bị thương, chờ tay khỏi rồi học.”

“Nông gia tức phụ tay bị thương, thì không cần phải làm việc sao?” Không thể không nói, Hạ Trần bảo vệ, làm cho cả trái tim Mạc Như Nghiên đều ấm áp. Cũng chính bởi vì Hạ Trần tốt, càng làm Mạc Như Nghiên muốn tích cực nỗ lực làm chút gì đó.

Nàng biết người Hạ gia có thể đều không thật hoan nghênh nàng gả vào cửa, nàng nông gia tức phụ này cũng rất là không xứng chức. Nhưng nàng sẽ cố gắng học, cũng sẽ mau chóng thích ứng cái nhà này.

“Tức phụ của Hạ Trần ta, không cần.” Lần này, tay Hạ Trần không dừng, chỉ nhẹ nhàng nhìn lướt qua Mạc Như Nghiên, trầm giọng nói.

Cả người Mạc Như Nghiên cứng đờ, vốn tự cho là có tài ăn nói, cứ như vậy thua Hạ Trần bởi một câu nói.

Cùng với giọng nói của Hạ Trần rơi xuống, trong viện lại một hồi tĩnh mịch trầm mặc.

Bỏ qua một bên ba đứa nhỏ không hiểu chuyện, ba người lớn khác sắc mặt đều xuất hiện muộn và tâm trạng. Chu Vân và Tường Xuân Hương là về mặt phức tạp, Lưu thị lại nhìn không được mà thở dài.

Lưu thị vốn vẫn cho rằng, dựa vào tính tình của trưởng tử Hạ Trăn, không có khả năng nhất là bị nữ nhân quản trị. Nào nghĩ đến gặp phải Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn hoàn toàn không giống Hạ Trăn rồi?

Tuy nói Mạc Như Nghiên đã gả tới Hạ gia, nhưng mà cứ trơ mắt nhìn Hạ Trăn hăm sâu vào như thế, Lưu thị làm nương vẫn là chua xót không thôi.

Chuyện tới nước này, Lưu thị không dám chờ mong cái khác, cũng chỉ hy vọng Mạc Như Nghiên có thể nhìn vào nhi tử bà một lòng tình cảm say mê, đối xử tử tế với cuộc hôn nhân này, đừng nảy sinh bất ngờ cùng chuyện xấu. Nếu không, thật uổng phí thâm tình của nhi tử bà.

Bởi vì Hạ Trăn kiên trì, Mạc Như Nghiên cuối cùng vẫn không thể tiếp tục làm việc. Yên lặng ở bên cạnh Hạ Trăn, nhìn Hạ Trăn cắt rau dại và cỏ dại xong, lại mang theo nạng đi tới chuồng heo, thuận lợi cho heo ăn.

“Nương, tức phụ con tay bị thương, trong nhà nếu như còn có chuyện gì nàng phải làm, để đó chờ con từ ruộng trở về lại làm.” Ném xuống một câu như vậy, Hạ Trăn cũng không quay đầu lại vác cái cuốc, ra cửa đi ra ruộng.

“Thật đúng là.....” Lưu thị muốn răn dạy vài câu, lại cứ không có biện pháp nhiều lời.

Thôi được, dù là sẽ rước lấy bất mãn của Chu Vân và Tường Xuân Hương, vì giúp Hạ Trăn lưu lại Mạc Như Nghiên cái tức phụ này, Lưu thị cũng chỉ có thể ra mặt che chở Mạc Như Nghiên.

Nhéch miệng, Lưu thị nhìn về phía Mạc Như Nghiên, giọng điệu hiền lành, ẩn ẩn lộ ra một chút lấy lòng: “Như Nghiên à, Hạ Trăn nói con cũng nghe thấy rồi, công việc trong nhà không cần con động tay. Trong phòng các con những của hồi môn đó, con thừa dịp có thời gian thì đi sửa sang lại một chút đi!”

So với Chu Vân và Tường Xuân Hương, không, so với nông gia tức phụ mười dặm tám thôn gần đây, của hồi môn của Mạc Như Nghiên tuyệt đối phải tính là nhiều nhất. Chỉ riêng một ruộng lại một ruộng của hồi môn nâng vào cửa lớn Hạ gia, đã làm cho các hương thân cảm thán không thôi.

Lưu thị không ham của hồi môn của con dâu. Lúc trước Chu Vân và Tường Xuân Hương gả qua cửa, bà không có cắt xén của hồi môn. Bây giờ Mạc Như Nghiên gả vào Hạ gia, cũng là như thế.

Kết quả là, tất cả của hồi môn của Mạc Như Nghiên đều để ở trong phòng nạng và Hạ Trăn, những người khác không được động đến, cũng không có tư cách động vào.

Mạc Như Nghiên thật sự không hiểu lắm gia đình nông hộ kế tiếp còn có những việc gì phải làm. Nhưng nàng rất rõ ràng, nếu không phải Hạ Trăn, nàng không có khả năng nhàn nhã về phòng.

Lại nhìn vẻ mặt và biểu tình không dám tin của Chu Vân và Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên càng khẳng định, bởi vì Hạ Trăn nhiều lần che chở nàng, Lưu thị là thật sự không có dự định lại để nàng làm việc.

Nghĩ đến nàng mang lại đây của hồi môn thật sự còn chưa kịp sắp xếp lại, Mạc Như Nghiên cũng không lại chần chờ, gật gật đầu, đáp lời trở về phòng.

Mất thấy Mạc Như Nghiên cứ như vậy trở về phòng, Chu Vân có ý kiến, lại không thể nói. Khẽ cắn môi, xoay người tìm việc may vá, bắt đầu ngồi ở trong sân thêu lên khăn tay.

Tường Xuân Hương cũng từ trong kinh hách Hạ Trăn mang đến bình thường trở lại, không tình nguyện đi đến bên người Chu Vân ngồi xuống, cùng nhau bắt đầu làm may vá.

Cuộc sống của Hạ gia cũng không phải rất giàu có. Ngoại trừ thu hoạch từ đồng ruộng, các nữ nhân cũng sẽ tự mình làm chút thêu thùa trợ cấp chi phí trong nhà.

Dù không ở riêng, Lưu thị cũng không yêu cầu Chu Vân và Tường Xuân Hương bán đồ thêu kiếm được tiền bạc cũng đều nộp lên. Thế nên ngày thường, Chu Vân và Tường Xuân Hương đều thật dễ bụng, làm đồ thêu cũng phá lệ nghiêm túc.

Nhưng mà hôm nay bọn họ, hiển nhiên có chút thất thần.

“Nương, hôm qua đại tẩu nâng vào nhà của hồi môn hình như rất nhiều nha!” Toàn bộ Hạ gia, Tường Xuân Hương là hẹp hòi nhỏ nhen nhất. Đồng thời, cũng là thích so đo nhất.

“Nhiều nữa cũng không phải của người.” Liếc mắt một cái nhìn thấu tiểu tâm tư của Tường Xuân Hương, Lưu thị nói.

Tường Xuân Hương tự nhiên biết không phải của nàng ta, nhưng..... Có một sổ sách, nếu Tường Xuân Hương không tính rõ ràng, ngày sau đều sẽ ngủ không yên: “Nương, đại ca đón dâu, nhà chúng ta dùng không ít bạc đi!”

“Không dùng bạc của người.” Lưu thị mắt lạnh liếc qua, lần này là thật sự cảnh cáo.

Tường Xuân Hương tức giận bĩu môi, quay đầu nhìn Chu Vân: “Nhị tẩu, người cũng không nói chút gì?”

Chu Vân muốn nói rất nhiều. Nhưng cũng hiểu rõ, Lưu thị không thể nào muốn nghe. Nhẹ nhàng lắc đầu, Chu Vân không định tiếp tục làm người ác.

Bởi vì Chu Vân không chịu phối hợp, Tường Xuân Hương một bụng oán trách, lại không chỗ để nói. Bị buộc bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể tạm thời cầm miệng.

Được, tương lai còn dài, nàng cũng không tin Chu Vân có thể nhịn đến cùng. Còn có Lưu thị, Mạc Như Nghiên một tức phụ được nuông chiều như vậy, Lưu thị thật sự có thể nhịn đến cuối cùng? Sớm muộn gì sẽ có trò hay xem, nàng chờ còn không được?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Edit: Meomeo88

Vào đến trong phòng, Mạc Như Nghiên trực tiếp mở ra mấy cái rương lớn đặt ở trong góc. Xiêm y nữ trang, cộng thêm các loại vật phẩm của hồi môn, rực rỡ muôn màu, nhìn đến cũng thur thái.

Đầu tiên là sắp xếp tốt xiêm y và nữ trang của chính mình, sau đó Mạc Như Nghiên mới chậm rãi bắt đầu sửa sang lại của hồi môn mà Tô Linh vì nàng chuẩn bị.

Phòng hiện nay Mạc Như Nghiên ở, là phòng trước kia của Hạ Trăn. Bởi vì thời gian cấp bách, cũng bởi vì Hạ gia xác thật không coi là phú quý, cho nên nhà ở không lớn, cũng không có quá nhiều gia cụ bài trí.

Nếu như Mạc Như Nghiên muốn đem toàn bộ của hồi môn lấy ra, là không có khả năng. Trong phòng không có chỗ để bày biện, cũng không thích hợp bày biện.

Nghĩ nghĩ, Mạc Như Nghiên chỉ đơn giản kiểm lại vật phẩm trên danh mục của hồi môn, rồi đem cái rương còn nguyên đầy lại.

Mặc kệ Mạc Như Nghiên có muốn thừa nhận hay không, vết thương trên tay nàng kỳ thật vẫn là rất có ảnh hưởng. Liên tiếp kiểm kê xong tất cả rương lớn, nàng đã mệt đến không muốn động.

Mất thấy canh giờ không còn sớm, sợ là muốn chuẩn bị cơm trưa. Mạc Như Nghiên đứng lên, đi ra ngoài.

Nhìn thấy Mạc Như Nghiên đi ra, Tường Xuân Hương hai mắt sáng lên. Nhưng mà ánh mắt chạm đến đôi tay trống trơn của Mạc Như Nghiên, nháy mắt mặt xị xuống.

Không phải nói tiểu thư nhà giàu người ta đều rất hào phóng sao? Làm sao Mạc Như Nghiên bần xin keo kiệt như vậy? Không phát hiện trong nhà có ba hài tử sao? Lại nói như thế nào, cũng phải cho chút lễ gặp mặt không phải sao?

Về mặt của Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên xem ở trong mắt, lại cái gì cũng không nói, chỉ làm như không nhìn thấy. Của hồi môn của nàng xác thật rất nhiều, tiền cũng không ít. Nhưng nàng không tính mới gả qua cửa đã gây ngốc coi tiền như rác. Nàng sẽ tiêu tiền, là ở lúc Hạ gia thật sự cần thiết, mà không phải gây ngốc tùy ý người khác xấu xé.

Chu Vân nhưng không có nghĩ giống Tường Xuân Hương như vậy, biểu hiện rõ không vui mừng bất cứ gì. Sau hai lần Hạ Trăn liên tiếp che chở cho Mạc Như Nghiên, Chu Vân đã nhận thức vô cùng rõ ràng tầm quan trọng của Mạc Như Nghiên trong cảm nhận của Hạ Trăn.

Lại thấy địa vị Hạ Trăn ở Hạ gia, Chu Vân không muốn tiếp tục tự tìm mất mặt chuốc thêm thù hận, tránh lại rước lấy Lưu thị quả mắng răn dạy.

“Nương, có phải nên làm cơm trưa hay không? Có việc gì con có thể giúp được không?” thái độ Mạc Như Nghiên rất là cung kính với Lưu thị.

Mặc kệ Lưu thị có thích nàng hay không, Lưu thị là thân nương của Hạ Trăn, hơn nữa Lưu thị rất che chở Hạ Trăn. Sau khi xác định xong, Mạc Như Nghiên sẽ coi Lưu thị trở thành mẹ ruột đối đãi.

“Không cần.” Cho nên nói, Lưu thị rất khó chán ghét Mạc Như Nghiên. Muốn nói lúc này cho dù Mạc Như Nghiên ngốc tại trong phòng không ra, bà cũng sẽ không nói cái gì. Cổ tính, Mạc Như Nghiên chẳng những chủ động đi ra, còn cố ý tới dò hỏi bà người mẹ chồng này có thể làm chút gì.

Mặc dù Lưu thị không trông cậy vào Mạc Như Nghiên có thể giúp được việc, nhưng chỉ nhìn thái độ của Mạc Như Nghiên, bà liền yên tâm.

“Nếu nương cùng hai vị đệ muội yên tâm, không bằng giao ba hài tử cho ta trông đi!” Việc nhà nông, Mạc Như Nghiên tự nhận làm không được. Nhưng là chăm sóc ba hài tử, nghĩ đến nàng vẫn là có thể đảm nhiệm.

Hạ Tiểu Nguyệt đã bốn tuổi, rất hiểu chuyện, trên cơ bản không cần người lớn nhọc lòng. Hạ Tiểu Hà tuy rằng chỉ có hai tuổi, nhưng ngày thường rất hay

bị Tường Xuân Hương quát mắng, tỉnh tỉnh cũng an tĩnh. Khó nhằn nhất, cũng là quý giá nhất trong nhà, thuộc về Hạ Tiểu Tuấn một tuổi rồi.

Lưu thị nghĩ nghĩ, dứt khoát lưu lại Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà ở trong nhà cùng với Mạc Như Nghiên. Còn bà cống Hạ Tiểu Tuấn sau lưng, vác rổ đi ra cửa đi đến vườn rau.

Không có Lưu thị ở trước mặt, Tường Xuân Hương càng biểu hiện rõ sự bất mãn. Cũng mặc kệ Mạc Như Nghiên, vẫn còn bận rộn may vá trong tay.

“Xuân Hương, nên nấu cơm rồi.” trước khi Mạc Như Nghiên chưa gả tới Hạ gia, Chu Vân và Tường Xuân Hương ở chung còn tính hòa hợp, ngày thường đều là cùng nhau làm việc, cũng không có phân chia đặc biệt rõ ràng. Mà nay đã đến giờ nấu cơm, Tường Xuân Hương vẫn ngồi bất động, Chu Vân liền hô một tiếng.

“Ta không làm” Tường Xuân Hương bĩu môi, oán giận nói, “Trong nhà lại không phải chỉ có ta cùng nhị tẩu, vì sao cứ phải hai ta làm?”

“Tay của đại tẩu bị thương” tâm tình của Tường Xuân Hương, Chu Vân có thể lý giải, nhưng lại không có biện pháp giúp hóa giải. Ngoại trừ bình tĩnh hòa nhã giải thích với Tường Xuân Hương, không còn ngôn ngữ khác.

Chu Vân vừa nói xong, Tường Xuân Hương bỗng nhiên dùng kim đâm một chút ngón tay của chính mình.

Một tiếng “Ai u” vang lên, Tường Xuân Hương về mặt đặc ý giờ ngón tay bị đâm lên cho Chu Vân xem: “Tay của ta cũng bị thương”

Chu Vân tỉnh tỉnh nhìn mềm mại, nhưng cũng không có ngu ngốc để để muội cười lên đầu. Thấy Tường Xuân Hương chơi xấu, nhất thời mặt trầm xuống: “Xuân Hương là muốn ta đi mời nương trở về?”

“Nhị tẩu, chẳng qua có một chút thời gian, người có phải thay đổi quá nhanh hay không? Rõ ràng giống ta đều không thích, làm sao cứ phải giả bộ ôn hòa nhã nhặn? Đầu là làm tức phụ người, chúng ta cứ phải nén giận, chấp nhận người khi dễ?”

Những lời nói này của Tường Xuân Hương không hề tránh Mạc Như Nghiên, đó là vì nói cho Mạc Như Nghiên nghe. Trước mặt Lưu thị cùng Hạ Trăn không thể làm gì Mạc Như Nghiên, sau lưng người còn không thể nói gì thì nói cho sướng miệng?

“Được rồi, ta cũng không có đáng thương như người nói như vậy.” Thấy Tường Xuân Hương càng nói càng kỳ cục, Chu Vân tức giận hừ nhẹ một tiếng, “Người không làm thì không làm! Cơm trưa ta thay người làm, cơm chiều sẽ để cho người một người làm”

“Dựa vào cái gì chứ?” Tường Xuân Hương ngoài miệng ôn ào, lại vẫn ngồi bất động. Trước kia nàng ngoan ngoãn nghe Chu Vân, là bởi vì Chu Vân làm việc không ít hơn nàng ta, nàng ta lại là đệ muội, không tiện lười biếng.

Nhưng hiện tại có Mạc Như Nghiên so sánh đối lập, sự tình đã không giống thế. Mạc Như Nghiên có thể không làm, nàng ta cũng có thể. Dù sao trong nhà hiện không có trường bối, nàng dựa vào cái gì phải chịu Chu Vân sai sử?

“Tùy người vậy!” Tường Xuân Hương chết sống chính là không làm, Chu Vân cũng không có biện pháp với nàng ta. Liếc nhìn Mạc Như Nghiên đứng ở một bên, Chu Vân thật bội phục sự nhẫn nại của Mạc Như Nghiên. Nếu như trong miệng Tường Xuân Hương nói người kia là nàng ta, nàng ta khẳng định đã sớm nổi giận.

Mạc Như Nghiên không tức giận, không phải nàng không biết giận, mà cái này không cần thiết.

Nghiêm khắc nói đến ý nghĩa, Tường Xuân Hương nói cũng không sai. Trước mắt đúng thật là nàng đang lười biếng, Tường Xuân Hương lấy chuyện này làm khó dễ, Mạc Như Nghiên không thể nào cãi lại.

Cho nên vẫn luôn không có mở miệng, thuận tủy là bởi vì Mạc Như Nghiên mới đến, vẫn đang làm quen với tính cách mỗi người trong cái nhà này. Giống Tường Xuân Hương, ngoài miệng lợi hại, thật chờ Lưu thị trở về, không muốn làm cũng phải làm.

Để Mạc Như Nghiên chú ý nhiều hơn, ngược lại là Chu Vân ngoài mặt một vẻ ôn hòa.

Mạc Như Nghiên nhưng không quên, buổi sáng ở phòng bếp, Chu Vân thờ ơ lạnh nhạt, không định giúp nàng.

Nhưng là từ lúc Hạ Trăn tỏ thái độ, Chu Vân liền chưa từng lại khó xử nàng. Hơn nữa rất nhiều lần ở bên ngoài, vì nàng nói chuyện.

Mặc dù lời nói của Chu Vân ở trong cái nhà này phân lượng dường như cũng không đủ, nhưng tốt xấu, Chu Vân không cố tình nhắm vào nàng nữa, cũng không lại tỏ ra không vui cùng địch ý.

Mạc Như Nghiên cùng Tường Xuân Hương và Chu Vân tiếp xúc thời gian đều ngắn ngủi, sẽ không vội kết luận bừa. Nhưng mà giữa hai người, Mạc Như Nghiên càng tình nguyện cùng ở dưới một mái hiên với Tường Xuân Hương. Chỉ vì trước mắt xem ra, tâm tình Tường Xuân Hương càng hiện ra ngoài, càng càng đơn giản.

Chu Vân thật sự không thúc giục Tường Xuân Hương nữa, mà một mình ở trong phòng bếp bận bịu.

Mạc Như Nghiên kỳ thật là muốn đi phòng bếp học hỏi. Nhưng mà thoáng nhìn Tường Xuân Hương ngồi ở chỗ kia, nhớ tới trước kia Tường Xuân Hương bàn luận đến vấn đề tiểu thư và hạ nhân cùng với phản ứng ngay lúc đó của Chu Vân, Mạc Như Nghiên lại xua tan ý nghĩ đó.

Vẫn là chờ Hạ Trần trở về, để Hạ Trần dạy nàng đi! Cảm thấy bây giờ nàng đi phòng bếp, cũng không phải là cử chỉ sáng suốt.

“Làm sao? Không giả bộ nữa?” Mạc Như Nghiên không cùng đi phòng bếp, Tường Xuân Hương cũng không chút nào ngoài ý muốn, “Quan gia tiểu thư cao cao tại thượng sẽ cam chịu xuống bếp làm việc ở thâm sơn cùng cốc chúng ta? Thật đúng là làm ta mở rộng tầm mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Meomeo88

Lúc Tường Xuân Hương nói chuyện, Hạ Tiểu Hà đang bước thấp bước cao đi đường. Dưới chân vấp một cái, đã muốn ngã trên mặt đất. Cũng may Mạc Như Nghiên nhanh tay lẹ mắt, đứng lúc đỡ Hạ Tiểu Hà, mới miễn cho Hạ Tiểu Hà bị đụng đến.

“Nói đi, ngươi giả tới Hạ gia chúng ta, rốt cuộc ráp tâm gì? Cũng đừng nói với ta, ngươi là vì thực hiện hôn ước của hai nhà. Ta nhớ rõ hai năm trước, ngươi đã hủy hôn.” Ở trong mắt Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên hủy hôn mới là hết sức bình thường. Ngược lại, bây giờ Mạc Như Nghiên giả tới Hạ gia, khẳng định không có ý tốt.

“Cô nương gia đi đường phải cẩn thận, trượt ngã tướng mạo sẽ bị hủy.” Không để ý đến nghi ngờ của Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên vỗ vỗ bụn đất trên người Hạ Tiểu Hà, mềm nhẹ nói.

Hạ Tiểu Hà sợ hãi nhìn Mạc Như Nghiên, một hồi lâu, chậm rãi dựa sát vào trong lòng Mạc Như Nghiên.

Sắc mặt Tường Xuân Hương đã trở nên xanh mét: “Hạ Tiểu Hà! Ngươi cái tiểu bạch nhãn lang*, không nhìn thấy nương ngươi ngồi ở bên này? Ngươi lại đây cho ta!”

[i]* Bạch nhãn lang: con sói mặt trắng/[i]

Hạ Tiểu Hà sợ tới mức cả người run run, méo miệng, nước mắt rơi xuống. Không có thanh âm, nhưng vẫn chọc đến Tường Xuân Hương mắng không thôi.

“Khóc, ngươi còn dám khóc? Ngươi khóc cho ai xem? Có tin lão nương tát chết ngươi hay không? Nha đầu lừa đảo chết tiết kia, chi biết churóng mắt, ngươi.....” Tường Xuân Hương hận nhất chính là Hạ Tiểu Hà chỉ là cái nha đầu. Nếu như nàng cũng sinh đứa con trai, hiện nay trên lưng Lưu thị công, cũng không nhất định là Hạ Tiểu Tuấn.

“Làm nương lại nguyên rùa thân sinh nữ nhi như vậy?” Mạc Như Nghiên nhàn nhạt ném lại một câu, đột nhiên tỏa ra khí thế lạnh lung đáng sợ tới mức Tường Xuân Hương trong khoảnh khắc không còn thanh âm, “Ngươi còn nhẫn tâm hơn mẹ kế kia của ta.”

Cho dù Tường Xuân Hương có không thích Hạ Tiểu Hà, bị Mạc Như Nghiên chỉ trích đến mẹ kế cũng không bằng, trên mặt cũng là không nhịn được.

Nếu không phải ngại Mạc Như Nghiên nhìn không dễ chọc, Tường Xuân Hương khẳng định mắng trở về.

Thấy Tường Xuân Hương không nói chuyện nữa, Mạc Như Nghiên thu lại khí thế. Trong lòng nàng còn ôm Hạ Tiểu Hà, không thể làm hài tử sợ hãi.

Mạc Như Nghiên không lại hù dọa người, Tường Xuân Hương dần dần cũng bình thường trở lại. Ngồi một lát vô vị, mang theo vài phần tức giận đứng lên, mạnh mẽ ôm đi Hạ Tiểu Hà trong lòng Mạc Như Nghiên, trở về phòng của mình.

Rốt cuộc Tường Xuân Hương mới là mẹ ruột Hạ Tiểu Hà, Mạc Như Nghiên không có lập trường giữ chặt Hạ Tiểu Hà không bỏ, tùy ý Tường Xuân Hương đi. Nên nói, nàng đã nói. Nên làm như thế nào, vẫn là đến xem Tường Xuân Hương làm.

Đã không có Hạ Tiểu Hà, Mạc Như Nghiên cần phải chăm sóc, cũng chỉ còn lại có Hạ Tiểu Nguyệt.

So với Hạ Tiểu Hà, Hạ Tiểu Nguyệt hiển nhiên coi mở hơn rất nhiều. Lúc trước còn cảnh giác không tới gần Mạc Như Nghiên, lúc này lại chậm rãi xê dịch đến bên người Mạc Như Nghiên.

“Nương con cũng mắng con.” Giọng Hạ Tiểu Nguyệt rất nhỏ, bộ dạng e sợ những người khác nghe được, vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

Mạc Như Nghiên ngẩn người. Chính nàng cũng không nhớ rõ mẹ ruột. Tô Linh thân là mẹ kế, lại chưa từng ở trước mặt nhục mạ nàng, cũng là sự thật.

Mới vừa rồi giúp Hạ Tiểu Hà nói chuyện, thuần túy là không quen nhìn hành động của Tường Xuân Hương. Hiện nay vừa nghe Hạ Tiểu Nguyệt nói như vậy, ánh mắt Mạc Như Nghiên bất giác thoáng nhìn phía phòng bếp.

“Nương con chỉ thích đệ đệ, không thích con.” Hạ Tiểu Nguyệt nói xong túm vạt áo Mạc Như Nghiên, ngẩng đầu, vẻ mặt đầy khẩn cầu, “Đại bá mẫu, lần sau lúc nương con vắng con, người cũng giúp con được không?”

Đối diện với ánh mắt trẻ con như vậy, Mạc Như Nghiên không khỏi mềm lòng.

Ngồi xổm nửa người, giọng nói Mạc Như Nghiên rất dịu dàng: “Con tên là gì?”

“Hạ Tiểu Nguyệt.” Hạ Tiểu Nguyệt nở nụ cười rạng rỡ với Mạc Như Nghiên. Nhìn xung quanh trái phải một hồi, thấy không có ai, thì ghé sát vào lỗ tai Mạc Như Nghiên.

Ấy? Còn nói thầm? Mạc Như Nghiên tò mò dựng lỗ tai lên, chờ bí mật nhỏ của Hạ Tiểu Nguyệt.

“Nãi nãi vừa cùng với nương con còn có tam thẩm nói, về sau đại bá mẫu chính là người lợi hại nhất trong nhà chúng ta.” Giọng Hạ Tiểu Nguyệt rất nhỏ, dừng một chút, lại nói bổ sung, “Nãi nãi còn nói, đại bá thích đại bá mẫu, cả nhà đều phải lấy lòng đại bá mẫu, không thể làm đại bá mẫu bỏ đi mất.”

Mạc Như Nghiên nhướn mày, không xác định nhìn Hạ Tiểu Nguyệt. Lấy lòng nàng? Hành động của Chu Vân trước không nói, biểu hiện của Tường Xuân Hương nhưng không giống như muốn lấy lòng nàng.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên thật không nghĩ tới, Hạ Tiểu Nguyệt nhỏ như vậy lại biết mật báo. Ôm Hạ Tiểu Nguyệt ngồi ở ghế trên, cùng Hạ Tiểu Nguyệt bốn mắt nhìn nhau, hỏi: “Tiểu Nguyệt lại có thể biết nhiều như vậy?”

“Con còn biết đại bá thích đại bá mẫu. Đại bá mẫu bị thương, đại bá làm việc giúp đại bá mẫu. Nương con bị thương, cha con cũng không có như vậy.” Ngày thường Hạ Tiểu Nguyệt rất ít cùng người lớn nói những chuyện này, lần đầu cùng Mạc Như Nghiên nói, phá lệ tích cực. Lời gì cũng nói ra, giọng trẻ con hứng thú, thật là đáng yêu.

Mạc Như Nghiên cuối cùng nhịn không được cười, chọc chọc cái mũi Hạ Tiểu Nguyệt: “Tiểu nha đầu hiểu nhiều như vậy!”

Hạ Tiểu Nguyệt kiêu ngạo ngược đầu. Có lẽ là lần đầu tiên được nghe trưởng bối khen nó, cũng vui vẻ thân thiết với Mạc Như Nghiên: “Con hiểu biết rất nhiều nha.”

Mạc Như Nghiên sờ sờ đầu Hạ Tiểu Nguyệt, cười gật đầu.

Hạ Tiểu Nguyệt dựa vào lòng Mạc Như Nghiên, tiếp tục nói thầm “Tam thẩm nói với mẹ con, đại bá cưới đại bá mẫu dùng rất nhiều bạc trong nhà, cần nghĩ biện pháp để đại bá mẫu bù lại. Mẹ con nói như vậy không tốt, nhưng tam thẩm nói không sợ, đại bá mẫu có rất nhiều tiền bạc……”

Tuy rằng Mạc Như Nghiên không xác định Chu Vân có phải trong ngoài như một hay không, nhưng Hạ Tiểu Nguyệt tinh quái thật làm nàng lau mắt mà nhìn. Nghĩ lại Hạ Minh Viễn tướng mạo chất phác, thật sự rất khó tưởng tượng, Hạ Tiểu Nguyệt rốt cuộc là học từ đâu được cái thông minh sắc sảo này.

Lúc Lưu thị xách giỏ trở về, vừa nhìn đã thấy hình ảnh Mạc Như Nghiên ngồi trong sân ôm Hạ Tiểu Nguyệt, nhất thời có chút kinh ngạc.

Tiểu Nguyệt tuy rằng không yên tĩnh bằng tiểu Hà như vậy, nhưng cũng không phải dễ lừa gạt, hiện nay không thể ngờ lại thân thiết với Mạc Như Nghiên? Còn Mạc Như Nghiên, lại có thể không chê Tiểu Nguyệt ăn mặc cũ rách, cứ như vậy ôm ở trên đùi?

Nhìn thấy Lưu thị trở về, Mạc Như Nghiên thả Hạ Tiểu Nguyệt xuống, đi qua nhận lấy giỏ trong tay Lưu thị.

Hạ Tiểu Nguyệt liền nhảy nhót đi theo bên người Mạc Như Nghiên, chủ động dẫn Mạc Như Nghiên đi đến bên giếng nước, giúp Mạc Như Nghiên nhặt rau rửa rau, vô cùng vui vẻ bận rộn.

Cảnh tượng này, lại làm cho Lưu thị kinh ngạc không thôi. Bà xác thật có dặn dò Chu Vân, Tường Xuân Hương cùng Mạc Như Nghiên phải hòa hợp, lại không nghĩ rằng toàn bộ Hạ gia quan hệ tốt với Mạc Như Nghiên trước tiên lại là Hạ Tiểu Nguyệt.

Nhìn Mạc Như Nghiên cũng không giống như người có tính cách dịu dàng được hài tử thích, không ngờ lại nhanh như vậy đã thu phục Hạ Tiểu Nguyệt? Lưu thị thật sự có chút không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng vào lúc này, Chu Vân nghe thấy động tĩnh đi ra.

Theo ánh mắt Lưu thị, Chu Vân vừa nhìn đã thấy Hạ Tiểu Nguyệt ngoan ngoãn ngồi xổm bên người Mạc Như Nghiên giúp đỡ.

Tuy Chu Vân cũng không quá để ý nữ nhi Hạ Tiểu Nguyệt này, sắc mặt vẫn hơi đỏ, trong lòng không thể tránh khỏi sinh ra một chút không thoải mái.

Ngày thường lúc nàng ta làm việc, chưa bao giờ thấy Hạ Tiểu Nguyệt chủ động giúp đỡ. Mỗi lần đều phải nàng ta gọi, kêu, Hạ Tiểu Nguyệt mới bằng lòng làm.

Hôm nay nhưng tốt, không cần nàng ta dặn dò, Hạ Tiểu Nguyệt đã chủ động giúp đỡ.

Có tình, Hạ Tiểu Nguyệt giúp không phải nàng ta, mà là Mạc Như Nghiên.

Xảy ra đột ngột, trong lòng Chu Vân thoáng qua một chút nén giận nói không nên lời, cùng với…… Chưa xót khôn tả.

Chương 17

Edit: Meomeo88

Mặc kệ Chu Vân có tình nguyện hay không, nàng ta đều làm không ra chuyện giáp mặt gọi Hạ Tiểu Nguyệt đi, càng không có khả năng như Tường Xuân Hương trước mặt mọi người răn dạy Hạ Tiểu Nguyệt. Cuối cùng, chỉ có thể nuốt giận, tiếp tục nấu cơm.

Mạc Như Nghiên kỳ thật rất xấu hổ. Đến Hạ Tiểu Nguyệt bốn tuổi cũng biết nhặt rau rửa rau hơn nàng, nếu không có Hạ Tiểu Nguyệt giúp đỡ, nàng có lẽ lại làm trò cười rồi.

Đến khi đưa tất cả toàn bộ rau rửa sạch vào phòng bếp, xác định Chu Vân không có lộ ra vẻ mặt bất mãn, trong lòng Mạc Như Nghiên thở phào nhẹ nhõm. Cũng không lập tức rời khỏi phòng bếp, mà thuận thế đứng ở bên cạnh, yên lặng học Chu Vân xào rau như thế nào.

Chu Vân muốn mời Mạc Như Nghiên đi ra ngoài. Xảy ra tình huống vừa rồi với Hạ Tiểu Nguyệt, nàng ta thật sự không nghĩ tiếp tục mặc kệ Mạc Như Nghiên học trộm.

Nhưng mà, Chu Vân quen làm người tốt rồi. Ít nhất ngoài mặt, nàng ta hiếm khi cùng người tranh cãi đỏ mặt, chỉ sợ lòng có bất mãn cũng sẽ không trực tiếp giáp mặt biểu hiện ra ngoài. Lúc này đối mặt lại là Mạc Như Nghiên, là Lưu thị và Hạ Trần đều đặc biệt dặn dò qua, Chu Vân thật sự nói không nên lời để Mạc Như Nghiên rời khỏi phòng bếp.

Bởi vì đáy lòng bất mãn liên tiếp lên men, trên mặt Chu Vân không có biểu hiện, nhưng toàn thân vẫn tản mát ra hơi thở bài xích và kháng cự. Mẫn cảm như Mạc Như Nghiên, tự nhiên sẽ không thể không phát hiện ra.

Tới giờ, Mạc Như Nghiên trăm phần trăm có thể khẳng định, oán giận của Chu Vân đối với nàng tuyệt đối không thể ít hơn Tường Xuân Hương.

Lúc Hạ lão cha và ba huynh đệ Hạ Trần từ ngoài ruộng trở về, cơm trưa đã dọn lên bàn.

Mạc Như Nghiên cái khác không biết, lấy nước rửa mặt cho Hạ Trần, khăn mặt cho đệ đệ, vẫn là không có vấn đề. Cũng không phải muốn có qua có lại, mà là cảm thấy, những cái này đều là người làm tức phụ nên làm.

Thế nên, Hạ lão cha, Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí cũng chỉ có thể ba người sáu con mắt, yên lặng nhìn Hạ Trần vừa rửa tay vừa lau mặt, cuối cùng còn được chén nước giải khát.

“Nhìn xem cuộc sống trôi qua của đại ca.” Hạ Minh Chí làm mặt quỷ lấy khuỷu tay đụng đụng Hạ Minh Viễn, về mặt triều ghẹo và hâm mộ.

Hạ Minh Viễn hàm hậu cười cười. Trong lòng hẳn cũng hâm mộ, nhưng càng nhiều vẫn là vì Hạ Trần cảm thấy cao hứng.

Hạ lão cha vẫn cứ trầm mặc không nói. Nhưng mà lúc này, ông nhìn Mạc Như Nghiên một cái thật sâu, lông mày trong ngày thường gắt gao nhấn lại dần dần giãn mở ra.

“Có thể ăn cơm rồi.” Thấy Hạ Trần uống xong nước, Mạc Như Nghiên vươn tay định cầm lấy chén.

Hạ Trần lại tránh khỏi, ánh mắt dừng ở miếng vải trắng quấn trên tay Mạc Như Nghiên.

“Không sao rồi.” Nhẹ nhàng quơ quơ cái tay bị thương, Mạc Như Nghiên cười sung sướng.

Ánh mắt Hạ Trần dời đi, chén trong tay như cũ không có đưa cho Mạc Như Nghiên, mà tự mình cầm đến phòng bếp.

Nhìn thấy Hạ Trần đi vào, trong lòng Chu Vân bất giác căng thẳng. Thấy Hạ Trần chỉ bỏ chén lại rồi đi ra ngoài, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng không coi là một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, Chu Vân cũng không thể không thừa nhận, nàng ta đối với Hạ Trần sinh ra sợ hãi.

Cũng không phải rất vui về thừa nhận, nhưng Chu Vân cũng hết cách. Ai bảo địa vị nam nhân nhà nàng ở Hạ gia không cao bằng Hạ Trần?

Không khí bữa trưa trên bàn, rõ ràng ôn hòa hơn bữa sáng rất nhiều.

Mặc kệ Tường Xuân Hương như cũ xụ mặt, nhưng là dưới cái nhìn giận dữ của Hạ Minh Chí, nàng ta vẫn là chịu đựng không nói gì.

Ngược lại là Hạ Tiểu Hà, không ngừng nhìn về Mạc Như Nghiên, một vẻ rất muốn ngồi vào bên cạnh Mạc Như Nghiên, rước lấy ánh mắt kinh ngạc của

Lưu thị.

So với Hạ Tiểu Hà, Hạ Tiểu Nguyệt thông minh hơn nhiều. Sớm đã chạy đến ngồi bên cạnh Mạc Như Nghiên, cũng mặc kệ Chu Vân có nhìn nó hay không, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Nói thật, ngồi bên người Mạc Như Nghiên cũng không có đãi ngộ đặc biệt gì. Mạc Như Nghiên không có gấp thức ăn cho Hạ Tiểu Nguyệt, cũng không cùng Hạ Tiểu Nguyệt nhiều lời một câu, nhưng là, Hạ Tiểu Nguyệt lại cảm thấy bữa cơm này ăn rất ngon, ăn cơm xong cũng vui vẻ dính ở phía sau Mạc Như Nghiên.

“Tiểu Nguyệt, đừng trở ngại đại bá mẫu làm việc.” Chu Vân chung quy vẫn là không thể nhịn, mở miệng quở mắng.

Hạ Tiểu Nguyệt rụt cổ, ngay sau đó lại nghe thấy Mạc Như Nghiên giải thích giúp nàng: “Không ngại Tiểu Nguyệt ở đây, giúp ta không ít việc.”

Ánh mắt Hạ Tiểu Nguyệt nháy mắt đã sáng lên. Cũng mặc kệ sắc mặt Chu Vân, nhanh chóng tránh sau lưng Mạc Như Nghiên.

Hình ảnh này thật sự mới lạ, những người khác của Hạ gia đều là ánh mắt khó hiểu.

Chu Vân chỉ cảm thấy, mọi người đều đang chê cười nàng. Trên mặt một hồi xanh một hồi trắng, rất là khó coi.

Tường Xuân Hương lại không chút khách khí, nhất thời cười nhạo ra tiếng: “Đại tẩu quả nhiên lợi hại. Chỉ trong thời gian chốc lát, đến Tiểu Nguyệt cũng lung lạc xong.”

Tường Xuân Hương một từ “Cũng”, làm cho Hạ Tiểu Hà nho nhỏ cũng trở thành đối tượng mọi người nhìn chăm chú.

Hạ Tiểu Hà tránh đi, lại bị Tường Xuân Hương ôm thật chặt. Vô ý thức, ánh mắt khao khát nhìn Như Nghiên.

Này..... Mạc Như Nghiên mở miệng nói chuyện giúp Hạ Tiểu Nguyệt, cũng không phải cố tình làm vậy, mà là thuận miệng nói thôi. Không lường trước kế tiếp sẽ rước xấu hổ, cũng không nghĩ tới sẽ khiến cho Tường Xuân Hương công kích.

Nhưng mà, mặc dù chọc Chu Vân không vui, Mạc Như Nghiên cũng không hối hận, càng sẽ không rút về lời vừa mới nói. Chỉ vì nàng nói đều là sự thật, Hạ Tiểu Nguyệt xác thật giúp nàng.

Nếu như để Hạ Tiểu Nguyệt bởi vì nàng mà bị Chu Vân răn dạy, Mạc Như Nghiên mới sẽ không thể thờ ơ lạnh nhạt.

Nhưng là, Hạ Tiểu Hà lúc này tình huống bất đồng. Bị Tường Xuân Hương trừng mắt bộ dạng “Người không được cùng ta đoạt nữ nhi”, mặc kệ Mạc Như Nghiên làm như thế nào, đều khẳng định sẽ bị người ghì hận.

Trong lúc Mạc Như Nghiên suy nghĩ trước sau, Hạ Trần đi chuyển.

Hạ Trần cũng không có nhiều hành động, chỉ vẫy vẫy tay với Hạ Tiểu Hà.

Hạ Tiểu Hà và Hạ Trần cũng không thân thiết. Đó là bởi vì Hạ Trần không thường ở nhà, cũng bởi vì Hạ Trần nhìn rất nghiêm nghị, từ trước đến nay cũng không cùng nó chơi.

Nhưng lúc này, Hạ Tiểu Hà cũng không biết vì cái gì, nó nhìn không được mềm mại hô một tiếng: “Đại bá.”

Được, không cần Tường Xuân Hương tỏ thái độ, Hạ Minh Chí đã bế Hạ Tiểu Hà lên, đưa đến bên cạnh Hạ Trần.

Hạ Trần lúc này đang đứng ở bên Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Hà vừa xuống đất, đã ôm lấy đùi Mạc Như Nghiên. Sau đó, không rên một tiếng, đem khuôn mặt nhỏ dẫu đi.

Mất thấy Hạ Tiểu Hà có ý quay ót lại với nàng, Tường Xuân Hương lửa giận đặc biệt lớn. Đang muốn nói chuyện, đã bị Lưu thị sai đi rửa bát.

“Nương, ta.....” Tường Xuân Hương vô thức muốn lười biếng.

“Người làm sao? Cơm trưa là nhị tẩu cùng đại tẩu người làm. Còn người? Đến rau cũng không giúp rửa một chút, cư nhiên còn không biết xấu hổ ngồi ở chỗ này bất động? Chẳng lẽ người còn trông cậy vào ta thay người đi rửa?” Lưu thị trừng ánh mắt qua, đây là trực tiếp biểu đạt bất mãn với Tường Xuân Hương.

Mất thấy một phòng lớn nhỏ đều hướng về Mạc Như Nghiên, Tường Xuân Hương tự biết người đơn lực mỏng, không tốt phát tác trước mặt mọi người, cũng chỉ có thể chờ về phòng lại nói với Hạ Minh Chí.

Dậm chân một cái, Tường Xuân Hương thở phì phì đi phòng bếp.

“Đại tẩu, thật là xin lỗi. Bà nương nhà ta không kiến thức, không hiểu lễ nghĩa, mong rằng đại tẩu đừng cùng nàng so đo.” Hạ Minh Chí cũng không rõ vì sao Hạ Tiểu Hà sẽ dính Mạc Như Nghiên như vậy.

Nhưng là, chỉ xem cử chỉ của Hạ Trần nhiều lần che chở cho Mạc Như Nghiên, Hạ Minh Chí liền nguyện ý dẫn đầu thể hiện thiện ý cùng kính ý với Mạc

Như Nghiên.

“Tam đệ nói quá lời. Đều là người một nhà, không cần khách khí.” Mạc Như Nghiên lắc đầu, phong đạm vân khinh bỏ qua việc này.

Hạ Minh Chí ngượng ngùng gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy, Mạc Như Nghiên cũng không như trong tưởng tượng khó tiếp xúc như vậy.

“Nuông, buổi chiều bọn con đi một chuyến đến huyện Thanh Sơn.” Hạ Trần đột nhiên mở miệng, làm cho Mạc Như Nghiên nhìn qua.

Tuy rằng Hạ Trần không có trực tiếp kêu tên gọi họ, Mạc Như Nghiên vẫn cảm thấy, Hạ Trần nói “Bọn con”, bao gồm nàng.

Trực giác Mạc Như Nghiên không có sai, Hạ Trần xác thật chỉ chính là hần cùng Mạc Như Nghiên, không có người thứ ba.

Lưu thị đầu tiên là sững sốt, phản ứng lại sau, liên tục gật đầu: “Cần phải vậy. Tức phụ con ngày mai lại mặt, nên đi chuẩn bị chút lễ lại mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Meomeo88

Lễ lại mặt! Chu Vân không rảnh lo để ý tới Hạ Tiểu Nguyệt, trong lòng chuông cảnh báo nhảy mắt vang lên, vô ý thức nhìn phía phòng bếp. Nếu như lúc này, Tường Xuân Hương ở đây thì tốt rồi.

Thực đáng tiếc, Tường Xuân Hương cũng không có ở chỗ này, không có biện pháp giúp Chu Vân nói ra lời nói trong lòng. Mà sau khi Lưu thị nói xong, liền xoay người trở về phòng của bà và Hạ lão cha.

Trong lòng biết Lưu thị đây là đi làm cái gì, chân Chu Vân giật giật. Trong chốc lát thiếu chút nữa đuổi theo, lý trí quay về, lại dừng lại.

Lúc Lưu thị trở ra, trong tay nhiều thêm một cái túi tiền.

Chu Vân sắc mặt u ám, mắt thấy đại thế đã mất, trong lòng chỉ có lo lắng suông.

Ở trước mặt Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí, Lưu thị đưa túi tiền trong tay cho Hạ Trần.

Hạ Trần không có cự tuyệt, nhận lấy.

Mạc Như Nghiên cũng không nhiều lời. Nếu như là lễ lại mặt, xác thật nên là Hạ gia ra bạc. Nếu là từ nàng bỏ ra tiền bạc, thế thì sẽ tổn hại mặt mũi Hạ Trần.

“Lão Nhị cùng lão Tam cũng đừng cảm thấy không cao hứng. Các con lúc trước đón dâu, cũng đều xuất ra như vậy. Hiện nay đại tẩu các con qua cửa, nương xử lý sự việc công bằng, không có khả năng thiếu nàng, cũng trăm triệu sẽ không nhiều nàng.” Lời này của Lưu thị là nói cho Hạ Minh Viễn hai huynh đệ nghe, lại cũng là nói cho Chu Vân cùng Mạc Như Nghiên nghe.

Ý tứ Lưu thị rất rõ ràng. Bà không có cho nhiều bạc, thế nên Hạ Minh Viễn hai huynh đệ cùng Chu Vân không cần cảm thấy đỏ mặt. Bà cũng không có cho ít bạc, đây là Hạ gia quy củ, Mạc Như Nghiên cũng không cần chê ít.

Đây là Lưu thị sau khi cân nhắc quyết định.

Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí là thật sự không có bất cứ ý nghĩ dư thừa gì. Hai năm trước lúc Hạ Trần rời khỏi nhà, có lên đi tìm bọn họ, phân biệt cho hai người mười lạng bạc, nói là bù lễ thành thân cho hai người.

Hai người Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí vốn dĩ đều không nghĩ muốn, lại bị Hạ Trần bắt buộc nhét vào trong tay.

Hạ Trần nói, hần không thể hàng năm ở nhà hiếu thuận cha mẹ, để hai huynh đệ giúp thêm hần tần hiếu, cũng vẹn toàn tình nghĩa huynh đệ.

Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đều không phải là người bất hiếu, cưới tức phụ thì quên cha mẹ. Đối với người đại ca Hạ Trần này, càng là phát ra từ nội tâm thân thiết. Hai người không thể từ chối Hạ Trần, dứt khoát cầm bạc chuyển qua tay cho Lưu thị.

Chuyện này, Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí là gạt Chu Vân và Tường Xuân Hương. Cho đến bây giờ, cũng không có lộ ra nửa chữ.

Hai huynh đệ không phải không tin Chu Vân cùng Tường Xuân Hương, mà là cảm thấy không cần thiết. Bạc là của đại ca, giao cho nương không có gì đáng trách, thiên kinh địa nghĩa. Hai người bọn họ là hai đại nam nhân, lại không phải như bà nương tóc dài kiến thức ngắn, còn cả ngày bàn tán sau lưng

không thành?

Thế nên, mặc kệ lần này Hạ Trần đón dâu đến cùng là tiêu bao nhiêu bạc, hai huynh đệ Hạ Minh Viễn đều không có bất cứ oán trách gì. Vốn chính là nên tiêu bạc, như thế nào có thể tiết kiệm? Càng đừng nói những tiền bạc đó, chính là của đại ca!

Đón dâu tiêu một đồng lớn, hai huynh đệ không có keo kiệt. Lúc này chẳng qua là lỡ lại mặt, bọn họ làm sao lại nhiều lời? Không hện mà cùng gật gật đầu, thậm chí còn lấy ánh mắt ý bảo Lưu thị bù nhiều chút.

Trước mặt Mạc Như Nghiên, Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí không tiện nhiều lời, e sợ làm rơi xuống mặt mũi mẹ chồng của Lưu thị.

Ngược lại là Lưu thị, sau khi nhìn thấy ánh mắt hai nhi tử, trong lòng rất an ủi.

Hai năm trước, Hạ Trần đương nhiên sẽ không chỉ cho hai đệ đệ bạc. Trước đó, Hạ Trần trả lại cho Lưu thị hai mươi lượng bạc.

Lưu thị không có ý gật ai cả, nhưng nhất định vì Hạ Trần bảo vệ tiền vốn cưới vợ.

Mấy năm nay, bà một văn cũng không động không dùng qua. Cho đến lần này cưới Mạc Như Nghiên qua cửa.

Mà hai huynh đệ Hạ Minh Viễn nộp lên hai mươi lượng bạc, Lưu thị để riêng năm lượng, để hai huynh đệ không thể động đến vốn ban đầu.

Nhiều ra tới mười lượng bạc, Lưu thị để vào nơi tiền cả nhà sử dụng. Ngày thường lúc trong nhà cần chi tiêu mà không thể không động đến, sẽ ghi vào sổ.

Trước sau tổng cộng bốn mươi lượng bạc, Lưu thị dấu rất kỹ. Ngoại trừ Hạ lão cha, không có người nào biết ở đâu.

Sợ dĩ gặt Chu Vân và Tường Xuân Hương, tất nhiên là vì tránh cho nhà cửa không yên, không muốn tăng thêm nhiều chuyện. Về điểm này, suy nghĩ của Lưu thị cùng hai huynh đệ Hạ Minh Viễn giống nhau: Bạc là của Hạ Trần, người khác không nên động, cũng không thể có tâm tư lệch lạc.

Nhưng đối lại Chu Vân cùng Tường Xuân Hương sẽ nghĩ như thế nào? Lưu thị nhếch môi, không đáng để tâm. Dù sao bà cũng sẽ không lấy bạc ra, đặc biệt sẽ không để Chu Vân cùng Tường Xuân Hương hai người biết việc này.

Chu Vân trong lòng không thực thoải mái. Lẽ lại mặt, nàng chấp nhận. Nhưng cưới Mạc Như Nghiên qua cửa tiêu nhiều bạc như vậy, lại chỉ ra một lúc nhiều như vậy, Chu Vân thật sự không có biện pháp tiếp tục cam tâm coi tiền như rác.

Nếu lúc này Tường Xuân Hương ở đây, còn có thể không quan tâm vì nhị phòng và tam phòng bọn họ tranh một chút. Bất đắc dĩ Tường Xuân Hương không ở đây, Chu Vân khẽ cắn môi, chỉ có thể tạm thời ngậm bồ hòn, sau đó lại đem việc này nói cho Tường Xuân Hương nghe.

Kỳ thật mới vừa rồi trong nháy mắt, hai chữ “Ở riêng” đã đến bên miệng Chu Vân, thiếu chút nữa liền nói ra miệng.

Nhưng mà, cổ kỵ Mạc Như Nghiên mới qua cửa ngày thứ hai, lúc này náo loạn ở riêng khẳng định sẽ cho người mượn có, Chu Vân không thể không lại nuốt trở vào.

Thôi được, chờ ngày mai Mạc Như Nghiên lại mặt xong, nàng ta nhất định phải cùng Lưu thị làm rõ tất cả sổ sách. Không thể cứ để đại phòng chiếm tiện nghi, lấy chỗ tốt, nhị phòng cùng tam phòng bọn họ cũng muốn sống qua ngày, còn phải nuôi hài tử nữa!

Giúp đỡ Hạ Trần nhiều như vậy sau mới phân gia, làm đệ muội, Chu Vân tự nhận nàng cực kỳ xứng chức, không thẹn với lương tâm, càng không có lỗi với bất luận kẻ nào.

Lưu thị cho bạc nhiều ít, Mạc Như Nghiên cũng không để ý. Nàng chỉ không nghĩ tới, không ngờ lại là Hạ Trần chủ động đưa ra việc đặt mua lễ hồi môn. Ngay cả nàng, cũng thiếu chút nữa đã quên mất.

Lại mặt nha..... Mạc Như Nghiên nhớ rõ kiếp trước lễ lại mặt của nàng phá lệ phong phú, làm cho sắc mặt Tô Linh đầy màu sắc, cực kỳ đẹp.

Lần này, đảo mắt nhìn túi tiền trong tay Hạ Trần, Mạc Như Nghiên cong khóe miệng, lập tức có quyết định sáng tạo khác người.

Hạ gia tất nhiên là không có xe ngựa thay đi bộ. Nhưng mà có xe bò, hai năm trước sau khi Hạ Trần rời đi không bao lâu, trong nhà đã thêm một chiếc.

Mạc Như Nghiên một thân xiêm y tuy rằng không có tỉ mỉ chọn lựa, lại cũng không phải cách ăn mặc của Liên Hoa thôn. Hơn nữa khí chất nàng vốn có cùng vẻ ngoài thanh lệ thoát tục, nổi bật chiếc xe bò không ăn khớp nhau.

Lưu thị vốn còn lo lắng Mạc Như Nghiên sẽ chê bai xe bò không thể diện, bồi họ thân phận Mạc Như Nghiên. Nhưng mà trên thực tế, cho đến khi Hạ Trần đánh xe bò rời khỏi tầm mắt Lưu thị, bà cũng không có nhìn thấy trên mặt Mạc Như Nghiên có bất cứ biến sắc hay không vui gì.

Tuy rằng hiện nay hết thảy đều phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng Lưu thị lại luôn có loại cảm giác không chân thật. Tức phụ Mạc Như Nghiên này xuất thân cao quý, Hạ gia bọn họ thật sự giữ lại được sao?

Hạ Trần thật sự rất ít lời. Nhưng mà cho dù là dọc theo đường đi trầm mặc, Mạc Như Nghiên cũng không có cảm thấy tức giận hay xấu hổ. Ngược lại, vẻ trầm mặc này cho nàng càng nhiều yên tĩnh, khiến cho nàng có thể hưởng thụ tự tại cùng thích ý phát ra từ nội tâm.

Đi vào Thanh Sơn Huyện, Hạ Trần đánh xe bò đi về phía khu phố chính phồn hoa nhất.

Khu phố chính rất là náo nhiệt, hai bên ven đường đều là cửa hàng trang hoàng xa hoa, các loại vật phẩm cái gì cần có đều có, nhưng giá cả hơi cao, có thể nói đắt tiền. Trước kia Mạc Như Nghiên chưa xuất giá tất cả tiền tiêu xài, đều là từ nơi này mua thêm.

Lưu thị cho bạc, tự nhiên không đủ mua những thứ trong cửa hàng. Nhưng mà, Hạ Trần vẫn đi thẳng đến nơi này.

Dừng xe bò ở dưới một cây đại thụ, Hạ Trần vươn tay về phía Mạc Như Nghiên.

Nữ tử nông hộ người ta, không cần đỡ kháng định sẽ nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa. Nhưng mà đổi thành Mạc Như Nghiên, nàng thật đúng là không thể nào xuống xe.

Cũng may Hạ Trần đứng lúc vươn tay tới, Mạc Như Nghiên nở rộ ra một nụ cười với Hạ Trần, không có bất cứ chần chờ gì đưa tay qua.

Đỡ Mạc Như Nghiên xuống xe xong, Hạ Trần vẫn cố tình không lựa chọn mục đích đến, mà là để tùy Mạc Như Nghiên làm chủ.

Để nàng chọn sao? Mạc Như Nghiên lôi kéo Hạ Trần dọc theo phố chính tiến về phía trước, cuối cùng, dừng bên ngoài Thủy Họa Trai tiếng tăm vang dội nhất Thanh Sơn Huyện.

Nhìn Mạc Như Nghiên chân không ngừng bước vào trong, sắc mặt Hạ Trần không đổi, ánh mắt khó lường.

“Khách quan bên trong.....” Lúc đón khách tiểu nhị nhìn thấy Mạc Như Nghiên, vẫn là khuôn mặt tươi cười vui vẻ. Ngược lại trông thấy Hạ Trần ở phía sau Mạc Như Nghiên, nhất thời nhủ mảy.

Chỉ nhìn cách ăn mặc mộc mạc của Hạ Trần, tiểu nhị thật sự rất khó liên tưởng đến hạng công tử lão gia phú quý. Cũng vì thế, tiểu nhị dự định đuổi người.

Nhưng mà, trên mặt tiểu nhị vừa lộ ra vẻ khinh thường, Mạc Như Nghiên đã vung tay áo, chỉ trên kệ để hàng sơn phấn, giọng thản nhiên: “Mỗi loại kiểu dáng lấy hai mươi hộp.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Meomeo88

Mạc Như Nghiên quá khí phách. Lời này vừa nói ra, không chỉ có tiểu nhị, đến Hạ Trần cũng ghé mắt nhìn lại đây.

Cả người tiểu nhị đã sợ ngây người: “Vị tiểu nương tử này.....”

Lời nói đến một nửa, chạm đến vẻ mặt lạnh lùng của Hạ Trần, tiểu nhị lại vội vàng sửa lại miệng: “Vị phu nhân này, Thủy Họa Trai chúng ta sơn phấn đều là hàng tốt nhất, tuyệt không phải hàng rẻ tiền. Ngài mở miệng chính là hai mươi hộp, hơn nữa là mỗi loại hình thức đều hai mươi hộp, sợ là không quá thỏa đáng đi!”

“Vi sao không thỏa đáng?” trên mặt Mạc Như Nghiên không hề tươi cười, khí thế nghiêm nghị, “Khách hàng tới cửa, yêu cầu mua cái gì, mua nhiều ít, quý cửa hàng là không cho phép sao?”

“Đương..... Đương nhiên sẽ không.” Bị khí thế của Mạc Như Nghiên dọa sợ, tiểu nhị tuy là không thể nào tình nguyện, lại vẫn là theo lời xoay người đi đóng gói sơn phấn.

Trên đường rất nhiều lần, tiểu nhị đều nhìn không được nhìn về phía Mạc Như Nghiên, xác định Mạc Như Nghiên không giống như là trêu chọc hân, lúc này mới tiếp tục đi vào hộp gấm đỏ.

“Người đây là đang làm cái gì?” Chương quỳ nghe được động tĩnh đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu nhị đang vội vàng đóng gói sơn phấn. Lại nhìn cách ăn mặc của Mạc Như Nghiên cùng Hạ Trần, không khỏi nhủ mảy.

“Hai vị khách nhân này nói, mỗi kiểu dáng sơn phấn lấy hai mươi hộp.....” Lời tiểu nhị còn chưa nói xong, đã bị chương quỳ tức giận đánh gãy.

“Hai mươi hộp? Người làm như người gặp khách hàng lớn? Đều đi theo bên người ta làm lâu như vậy, đến cách nhìn người cơ bản nhất cũng chưa học được? Nhanh dừng tay, dừng đóng gói nữa!” Chương quỳ không cho rằng Hạ Trần giống như là người giàu có có thể mua nổi nhiều sơn phấn như vậy. Càng đừng nói, huyện Thanh Sơn nhà ai cần mua nhiều sơn phấn như vậy? Rõ ràng chính là tới làm loạn.

“Không được dừng, tiếp tục gói lại.” Mạc Như Nghiên liếc mắt nhìn chường quây một cái, dường như không có việc gì phản phó tiểu nhị.

Tiểu nhị càng thêm chần chờ. Rồi rảo nhìn trái nhìn phải, cuối cùng..... Liền nhìn phía Hạ Trần.

Hạ Trần đi lên trước, duỗi tay gỡ túi tiền treo ở bên hông xuống.

Mạc Như Nghiên nhìn thấy rõ ràng. Cái túi tiền này cũng không phải là cái túi Lưu thị ở nhà đưa cho Hạ Trần, nghĩ đến, là Hạ Trần tự lấy tiền riêng của mình?

Cũng không thèm nhìn túi tiền trong tay Hạ Trần, chường quây trực tiếp cười nhạo ra tiếng: “Nơi nào tới nghèo kiết hủ lậu đoán mệnh quý? Không ngờ lại dám đến Thủy Họa Trai ta làm loạn, thật là không muốn sống nữa!”

Mạc Như Nghiên cười. Không đợi Hạ Trần mở túi tiền ra, đột nhiên giơ tay lên, gọn gàng lưu loát kéo xuống tấm lụa đỏ trải trên quây.

Vì để bày biện đẹp, cũng vì làm cho thêm sang trọng, Thủy Họa Trai chọn dùng chính là lụa đỏ thượng đẳng, nhìn tươi sáng, tính chất..... Tơ lụa.

Ầm..... trên quây Thủy Họa Trai cố ý bày biện các kiểu son phấn để người dễ chọn lựa tất cả đều rơi hết xuống đất.

Tiểu nhị không kịp cứu vãn, kêu khổ thấu trời nhìn vài hộp cái nắp đều bị quăng bể, bên trong son phấn rơi đầy đất, không thể bán nữa.

Sắc mặt chường quây đại biến, kinh hô một tiếng: “Các người làm càn! Có biết chủ nhân của Thủy Họa Trai chúng ta là ai hay không? Ta muốn bắt các người đi báo quan!”

Lần này, đến lượt Mạc Như Nghiên khinh thường cười nhạo: “Tốt thôi, vậy lập tức báo quan! Bọn tiểu thư cũng muốn nhìn, người như thế nào đem Mạc gia đại tiểu thư cùng Mạc gia đại cô gia bắt vào tri huyện nha môn! Muốn bản tiểu thư giúp người mời tri huyện lão gia cũng cùng đến hay không?”

Lúc này Mạc Như Nghiên, rốt cuộc cũng lộ ra diện mạo Hạ Trần quen thuộc nhất. Cao cao tại thượng, phách lối kiêu ngạo, đồng thời, cũng cực kỳ sáng chói.

Bất đồng với cảm thụ của Hạ Trần, lại là chường quây sau khi nghe đến Mạc Như Nghiên tự giới thiệu thân thế, tâm thần hoảng hốt, tràn đầy không thể tin được. Mạc gia đại tiểu thư? Kia chẳng phải chính là.....

Nhanh chóng thay đổi sắc mặt, chường quây lập tức treo lên tươi cười nịnh nọt, bước nhanh đến trước mặt Mạc Như Nghiên, chấp tay hành lễ: "Hóa ra là đại tiểu thư nhà mình tới cửa, thật đúng là có lỗi. Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, còn thỉnh đại tiểu thư chớ trách."

Mạc Như Nghiên hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn: “Người mới vừa rồi mắng ai là nghèo kiết hủ lậu đoán mệnh quý? Lại mắng một lần cho bản tiểu thư nghe một chút.”

Chường quây ngẫm hiểu, không phải không có xấu hổ quay đầu nhìn Hạ Trần, trong lời nói hết sức lấy lòng: “Đại cô gia thứ lỗi. Thật sự là tiểu nhân có mắt không trông, va chạm đại cô gia. Mong rằng đại cô gia đại nhân đại lượng, chớ cùng tiểu nhân so đo.”

Hạ Trần không có đáp lại chường quây, mà là nhìn về phía khí thế bức người của Mạc Như Nghiên.

Bị ánh mắt thâm thúy của Hạ Trần nhìn chằm chằm, trên mặt Mạc Như Nghiên nóng lên, không dám ngẩng đầu.

Nàng biết Hạ Trần suy nghĩ cái gì. Tình cảnh này, khẳng định làm Hạ Trần nhớ đến hành vi hai năm trước của nàng. Khi đó nàng, cũng giống lúc này như vậy điều ngoa ngạo mạn, làm người chán ghét.

Không thể không thừa nhận, Mạc Như Nghiên bị Hạ Trần nhìn chằm chằm có chút chột dạ.

Nhưng là, Mạc Như Nghiên cũng không hối hận hành vi mới vừa rồi. Cho dù lại tới một lần, nàng vẫn sẽ ngay tại chỗ vì Hạ Trần ra mặt. Dù sao nàng cùng Tô Linh vốn đã bất hòa, cùng lắm thì coi như hôm nay là nàng cố ý tới đập phá thôi.

Hành vi kiếp trước, Mạc Như Nghiên biết vậy chẳng làm, lại không thể sửa đổi. Nhưng kiếp này, nàng sẽ nỗ lực đối tốt với Hạ Trần, nhất định sẽ không để bất luận kẻ nào nhục nhã Hạ Trần. Cho dù là chính nàng, cũng không thể!

Đánh vỡ không khí giữa Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, là chường quây đem hết toàn lực sửa sai nhận lỗi: “Đại tiểu thư nhưng là tới lấy son phấn cho phu nhân? Đại tiểu thư chỉ cần nói một tiếng, tiểu nhân sẽ lập tức tự đưa đến quý phủ, hoàn toàn không cần đại tiểu thư tốn công đi lại một chuyến.....”

“Nếu như bản tiểu thư không phải tới lấy son phấn cho Nhị Nương, thì không thể lấy đi bất cứ thứ gì ở Thủy Họa Trai này?” Diễn trò phải diễn đầy đủ, Mạc Như Nghiên cũng không nhận chường quây phần a dua nịnh hót này, sắc mặt không những không có hòa hoãn, ngược lại lộ ra tư thái cao ngạo lạnh lùng như lúc ở Mạc phủ.

Chường quây bị Mạc Như Nghiên đâm một câu trái phải khó xử, liên tục xin lỗi.

“Như vậy hiện nay, có thể tiếp tục gói lại chưa?” Vẫn không để ý tới chường quây nịnh nọt, Mạc Như Nghiên mắt lạnh nhìn về phía tiểu nhị.

Lần này, không cần chương quây sai bảo, tiểu nhị cũng biết nên làm như thế nào.

Tay chân không ngừng nghỉ, mỗi loại son phấn đều lấy hai mươi hộp, đóng gói tốt lại.

Ngoảnh mặt làm ngọc chương quây đang lải nhải xin tha lấy lòng, Mạc Như Nghiên trước sau không động, cho đến khi tất cả son phấn đều gói xong, lúc này mới vươn tay nhận lấy cái rương gỗ đỏ.

Nhưng mà, một bàn tay to nhanh hơn tay Mạc Như Nghiên, nhận lấy cái rương.

Mạc Như Nghiên quay đầu, đối diện với ánh mắt của Hạ Trần nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Mạc Như Nghiên cần đến hai tay mới có thể ôm lấy cái rương gỗ đỏ, Hạ Trần lại chỉ cần một tay đã cầm chặt chẽ.

Không đợi Mạc Như Nghiên mở miệng nhiều lời, Hạ Trần dứt khoát giao túi tiền vẫn luôn cầm trong cho Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên khẽ cười. Không phải trào phúng cười lạnh như lúc trước đối mặt với chương quây và tiểu nhị, mà là thật sự tươi cười.

Vươn tay nhận lấy túi tiền, Mạc Như Nghiên lại vẫn chưa mở ra, quay đầu dặn dò nói: “Ghi sổ cho đại cô gia.”

Chương quây hoàn toàn ngốc. Ghi sổ? Đây là cái kịch bản gì? Hấn nhưng phải ăn nói như thế nào cùng chủ nhân?

Không để ý đến phản ứng của chương quây, Mạc Như Nghiên trực tiếp ôm lấy cánh tay Hạ Trần, cùng nhau rời khỏi Thủy Họa Trai.

“Nhị nương và muội muội ta đều rất thích ti mĩ trau chuốt trang dung, ngày thường cũng rất thích thưởng đồ cho hạ nhân. Có son phấn này làm lễ lại mặt, cũng đủ các nàng dùng tới một năm.” Đi khỏi Thủy Họa Trai một đoạn, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên mở miệng, giải thích cho Hạ Trần dụng ý nàng chuẩn bị những thứ son phấn này.

Còn vì sao lại chọn Thủy Họa Trai, đương nhiên là bởi vì son phấn ở Thủy Họa Trai là tốt nhất trong huyện Thanh Sơn Huyện, với lại..... “Tiện nghi” nhất nữa.

Mạc Như Nghiên nói xong vẫn luôn thật cẩn thận quan sát phản ứng của Hạ Trần. Kỳ thật trong lòng nàng rất thấp thòm, không xác định Hạ Trần sẽ như thế nào đối đãi nàng, có còn ghi hận hành vi hai năm trước nàng từ hôn hay không.

Một lát sau, trong lúc tâm tình Mạc Như Nghiên tràn đầy thấp thòm khản trương, Hạ Trần rốt cuộc đáp lời. Không có chỉ trích, cũng không có giận nể, chỉ là bình thản: “Ta đưa người túi tiền kia, cũng đủ mua cả cái rương son phấn này.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Meomeo88

Không phải răn dạy nàng ý thế hiệp người, cũng không có ghi hận trách cứ bởi vì hành động hai năm trước của nàng. Hóa ra, Hạ Trần lại thật sự định mặc kệ nàng tiêu xài lung tung.

Nghĩ đến vừa rồi Hạ Trần từ đầu đến cuối không nói lời nào, lại nhớ lại, trước khi nàng vào Thủy Họa Trai cũng không kịp thời giải thích hành động của nàng..... Mạc Như Nghiên bỗng nhiên cảm thấy, nàng giống như trong lúc vô tình thu hoạch được tin tức vô cùng khó có được.

Không thể giải thích, tâm Mạc Như Nghiên từ khi gả vào Hạ gia trước sau căng thẳng đã buông lỏng. Tiếp theo là một sự coi mở và ảm áp chưa từng có.

Tâm trạng thay đổi, khiến cho Mạc Như Nghiên vui vẻ nhẹ nhàng

Đeo túi tiền Hạ Trần cho nàng vào bên hông mình, Mạc Như Nghiên nghịch ngợm chớp chớp mắt với Hạ Trần: “Phu quân cho bạc, ta đương nhiên muốn mình nhận lấy, sao lại có thể dễ dàng tiện nghi người ngoài?”

Lúc này, Hạ Trần rất muốn đáp lại Mạc Như Nghiên, mua đồ đưa tiền là theo lý thường phải làm. Nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mạc Như Nghiên, hấn đột nhiên trầm mặc.

Nhếch môi, Hạ Trần quay đầu đi, không lại nhìn Mạc Như Nghiên nữa, mà nhìn thẳng vào phía trước.

Bởi vì Hạ Trần ngầm thừa nhận, tâm trạng Mạc Như Nghiên phút chốc càng bay cao. Láy giọng điệu vui sướng, ngón tay ngọc nhỏ dài chỉ chuẩn xác từ lâu cách đó không xa, người đến người đi ồn ào: “Như vậy trạm tiếp theo là Hành Hương Lâu.”

Có Thủy Họa Trai mào đầu, Hạ Trăn đối với Hành Hương Lâu loáng thoáng có phỏng đoán.

Đợi cho Mạc Như Nghiên lập lại chiêu cũ, ở Hành Hương lâu đóng gói vài hộp đồ ăn miễn phí xong, Hạ Trăn đã có thể làm được gương mặt không biểu tình, trong lòng yên tĩnh không gợn sóng.

“Trước kia không biết Hành Hương Lâu chính là tài sản riêng của tri huyện phủ nha chúng ta, ta đã phải trả không ít bạc đâu!” Mang theo vài phần ủy khuất và oan uổng, Mạc Như Nghiên cáo trạng với Hạ Trăn.

“Ừm.” Đi Thanh Sơn Huyện một chuyến, rất hiệu quả trong việc phá vỡ bầu không khí tương đối trầm mặc giữa Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên. Mạc Như Nghiên nói nhiều, Hạ Trăn đáp lại cũng tự nhiên lên.

“Nghĩ lại thật là đáng giận. Chút bạc đó đều là tiền riêng của ta, tất cả đều bị Nhị nương tham lấy đi.” Mạc Như Nghiên tức giận nói xong, bỗng nhiên kéo cánh tay Hạ Trăn lại.

Hạ Trăn dừng bước, nhìn qua.

“Tuy rằng của hồi môn của ta, có tìm Nhị nương đòi về gấp bội. Nhưng là.....” Mạc Như Nghiên cố ý tạm dừng lại, đối mắt với Hạ Trăn, “Ta vẫn sẽ dùng bạc ngươi cho ta trước. Đây là chi phí trong nhà, ngươi phải nuôi ta.”

Hạ Trăn trầm ngâm nhìn Mạc Như Nghiên, hồi lâu sau, mới gật đầu: “Ừm.”

“Vậy tiếp theo chúng ta mua chút đồ ăn vặt cho hài tử trong nhà nhé?” Mạc Như Nghiên nói xong lắc lắc túi tiền bên hông, hiển nhiên là muốn thật sự tiêu tiền.

Hạ Trăn tất nhiên là sẽ không phản đối, hơi cúi đầu, đi theo phía sau Mạc Như Nghiên.

Từ nhỏ đến lớn Mạc Như Nghiên đều ở Thanh Sơn Huyện, tuy rằng không thường ra cửa, nhưng chỗ nên biết nàng tất cả đều biết. Quen cửa quen ngõ sau khi mua không ít kẹo mứt hoa quả, lại chạy tới mua bốn xiên kẹo hồ lô. Lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ngồi trên xe bò, cùng với Hạ Trăn trở về Liên Hoa thôn.

Bốn xiên kẹo đường hồ lô, trong nhà tổng cộng cũng chỉ có ba hài tử..... Hạ Trăn không rõ nguyên do nhìn thoáng qua Mạc Như Nghiên, lại cũng không có nói ra bất cứ nghi hoặc gì.

Bởi vì Mạc Như Nghiên không có đi dạo lung tung, mục đích đến rất rõ ràng, một hồi mua sắm lễ lại mặt đã xong, hoàn toàn không có tiêu tốn bao nhiêu thời gian. Cho nên lúc Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên lên đường trở về, sắc trời vẫn sớm.

Xe bò ra khỏi thành, trên đường không khỏi xóc nảy, Hạ Trăn không vội vã đi. Mà là cố hết sức buông chậm tốc độ, chú ý mặt đường để Mạc Như Nghiên thoải mái một chút.

Mạc Như Nghiên nhưng thật ra không có suy nghĩ nhiều. Xe bò đương nhiên không phải thực thoải mái, nhưng còn tốt hơn đi bộ nhiều.

Đương nhiên, nếu hôm nay nàng bắt buộc phải đi bộ, Mạc Như Nghiên khẳng định cũng sẽ không cự tuyệt. Chẳng qua, đoán chừng đi đi về về, sẽ đi rất là chật vật.....

“Hạ Trăn, há mồm.” Cùng với tiếng kêu gọi của Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn vô ý thức mở miệng. Tiếp theo, đã bị nhét vào nửa viên kẹo hồ lô.

“Nhai đi!” Thấy Hạ Trăn hoàn toàn không có ý định ăn, Mạc Như Nghiên nhắc nhở nói.

Hạ Trăn là thật sự không định ăn. Nhưng nửa viên đường hồ lô đã vào trong miệng, nhổ ra khẳng định không được. Cuối cùng, theo Mạc Như Nghiên thúc giục, nhai rồi.

“Khi còn nhỏ rất muốn ăn đường hồ lô, lại tìm không thấy người mua cho ta.

Cha trước nay đều rất bận, không thể nào để ý tới ta. Nhị nương càng chỉ chăm lo muối muối, ước gì không nhìn thấy ta. Thế nên, ta thêm kẹo hồ lô thêm đã nhiều năm. Cho đến sau này dần dần lớn lên, hiểu biết rồi có thể cho hạ nhân trong phủ ra ngoài mua. Nếu không nữa ta chính mình thỉnh thoảng ra cửa một chuyến, cũng là có thể ăn được. Lúc này chấp niệm mới dần dần phai nhạt đối với kẹo đường hồ lô.” Thấy Hạ Trăn rốt cuộc ăn xong một viên kẹo hồ lô, lúc này Mạc Như Nghiên mới theo đó cắn viên thứ hai.

Hạ Trăn không quay đầu lại nhìn về mặt lúc này của Mạc Như Nghiên, chỉ yên lặng buông chậm tốc độ đánh xe.

“Hai năm trước ngươi tới phủ cầu thân, ta thật sự không bằng lòng cho nên mới cự hôn.” Vẫn luôn để chuyện này như cái gai ở trong lòng, tâm Mạc Như Nghiên thật sự rất khó yên. Hạ Trăn nhiều lần che trở, cho nàng càng nhiều dũng khí, cũng để nàng không cách nào làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Tuy rằng không xác định chủ động nhắc đến chuyện này, liệu có thể hoàn toàn đánh vỡ quan hệ nàng và Hạ Trăn mới vừa hòa hợp hay không. Nhưng nếu như cứ một mực không nói, mới quá bất công với Hạ Trăn.

Nàng đã rất có lỗi với Hạ Trăn, lại có thể nào một mực ích kỷ chỉ tham luyến Hạ Trăn đối tốt với nàng, chính mình lại bần xin không hỏi đáp lại?

Tạm dừng một lát, Mạc Như Nghiên quay đầu đi, không dám nhìn về mặt lúc này của Hạ Trăn, giọng nói cũng thấp xuống: “Ngươi có phải cảm thấy ta rất xấu hay không? Tham mộ hư vinh, tham luyến phú quý? Không chịu tuân thủ lời hứa trước kia của cha nương, không chịu gả cho ngươi vì sợ phải sống những ngày vất vả?”

Hạ Trăn vẫn như cũ không có tiếp lời. Roi dài trong tay vung ra, tốc độ xe bò nhanh hơn một chút.

“Ta biết hai năm trước là ta không đúng. Ta cũng không có tư cách yêu cầu ngươi tha thứ ta. Nhưng Hạ Trăn, ta muốn xin ngươi cho ta một cơ hội. Cho dù là cơ hội rất nhỏ cũng được. Ta thật sự muốn đền bù sai lầm trước kia, ta muốn gả cho ngươi, muốn ở lại Liên Hoa thôn, muốn.....” Mạc Như Nghiên hít sâu một hơi, lời nói rất chậm, nhưng từng chữ âm vang có lực, “Cùng ngươi sống cả đời!”

Tay Hạ Trăn căng thẳng, cảm roi dùng sức lớn đến thiếu chút nữa nghiền nát toàn bộ roi da. Hắn tuyệt đối có bản lĩnh này, từ trước đến nay cũng không dễ dàng hiện ra trước mặt người khác.

Dường như dùng hết sức lực toàn thân, Mạc Như Nghiên rốt cuộc nói xong cho Hạ Trăn nghe lời nói sâu trong nội tâm muốn nói nhất.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu đổi chỗ vai trò và thân phận cho nhau, nàng tuyệt đối không có khả năng tha thứ Hạ Trăn. Mà nay Hạ Trăn còn nguyện ý cưới nàng qua cửa, còn thật chăm sóc và che chở nàng, đã làm nàng bất ngờ, trong lòng rất hồ thẹn.

Kế tiếp dọc theo đường đi, Mạc Như Nghiên cũng không có tiếp tục mở miệng. Lặng lặng, chờ Hạ Trăn phán xét.

Nhưng mà, cho đến khi xe bò một đường đi đến Liên Hoa thôn, Mạc Như Nghiên cũng không có chò được Hạ Trăn lên tiếng.

Trong mắt hiện lên khổ sở và bi thương không lời nào diễn tả, đôi tay Mạc Như Nghiên xoắn chặt, cả trái tim đều trống rỗng.

Xe bò từ từ dừng lại ngoài cửa lớn Hạ gia, Hạ Trăn nhảy xuống đất trước tiên. nhưng cũng không quay đầu lại bỏ đi, mà như lúc trước vậy, vươn tay về phía Mạc Như Nghiên.....

Mạc Như Nghiên không dám tin tưởng mở to mắt, thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn hoa mắt.

Nhưng mà, tay Hạ Trăn vẫn luôn dừng ở giữa không trung, chờ nàng đáp lại.

Nàng..... vành mắt Mạc Như Nghiên nhịn không được đỏ lên. Dọc theo đường đi sông cuộn biển gầm đủ loại suy nghĩ, cũng trong phút chốc hóa thành hư ảo.

Quả nhiên, vẫn là nàng suy nghĩ miên man. Hạ Trăn không phải nàng, nàng lại có thể nào dùng chấp niệm của mình đi so sánh với Hạ Trăn thẳng thắn vô tư? Tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, nói chính là nàng trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Meomeo88

Nghe được ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Tường Xuân Hương lập tức vọt ra.

Trời biết lúc này nàng ta lo âu và bức bối ra sao! Hạ Trăn cưới Mạc Như Nghiên đã dùng nhiều bạc trong nhà như vậy, sau còn có lễ lại mặt?

Tường Xuân Hương vô cùng hoài nghi, ăn cơm trưa xong Lưu thị chính là cố ý sai nàng đi khỏi, sau đó lặng lẽ cho Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên bạc!

Trước mặt Hạ Trăn, Tường Xuân Hương cũng không dám tùy ý rít gào. Nàng ta chỉ trực tiếp vọt tới bên cạnh xe bò, mở to mắt nhìn đồ vật trên xe.

Lúc xem đến một cái rương gỗ đồ to và mấy hộp đồ ăn tinh xảo xa hoa, sắc mặt Tường Xuân Hương hoàn toàn tối sầm lại.

Nhìn tình hình trên xe này, muốn nói Lưu thị cho bạc là ẩn theo quy cách giống nàng lúc trước, đánh chết Tường Xuân Hương, Tường Xuân Hương cũng không tin.

“Đại tẩu, ngươi nói thật, nương rót cuộc cho ngươi bao nhiêu bạc để mua lễ lại mặt?” Chịu kích thích quá lớn, Tường Xuân Hương không quan tâm liền hỏi ra miệng, ánh mắt nóng rực càng nhìn chăm chăm túi tiền bên hông Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên ngăn người, lúc này mới nhớ tới, bởi vì trở về dọc theo đường đi trong lòng phập phồng thấp thỏm, nàng lại quên không kịp thời dấu túi

tiền đi.

Nói thật, khi mở túi tiền Hạ Trần giao cho nàng, Mạc Như Nghiên cũng khiếp sợ.

Nàng không nghĩ tới Hạ Trần cư nhiên lại có tiền như vậy. Tổng cộng năm trăm lượng ngân phiếu, ở nhà nông hộ bình thường, tuyệt đối có thể xưng là cả đời đều không cần vọng tưởng con số khổng lồ như vậy. Cố tình, lại phát sinh ở trên người Hạ Trần.

Hạ gia không phải hộ nông tâm thường nghèo khổ sao? Chỉ nhìn tiểu viện Hạ gia, lại nhìn màu sắc đồ ăn trên bàn cơm, Mạc Như Nghiên thật sự rất khó tưởng tượng, Hạ Trần cư nhiên lại có số tiền lớn như vậy.

Nháy mắt kinh ngạc lúc sau, Mạc Như Nghiên lại yên lặng giữ chặt túi tiền. Cho nàng chính là của nàng, nàng sẽ không hoài nghi Hạ Trần, tự nhiên cũng sẽ không truy vấn lai lịch của những ngân phiếu này.

Nhưng mà lúc này đối mặt với quan sát của Tưởng Xuân Hương, Mạc Như Nghiên không khỏi khó khăn.

Nếu nàng nói những ngân phiếu trong túi tiền của nàng là Hạ Trần cho nàng, mà không phải Lưu thị cho, Tưởng Xuân Hương sẽ tin tưởng sao? Khẳng định sẽ không.

Thôi vậy, nói là của hồi môn của nàng là được rồi. Chẳng lẽ Tưởng Xuân Hương còn muốn tra rõ tài sản riêng nàng từ nhà mẹ đẻ mang đến? Cho dù Tưởng Xuân Hương có cái suy nghĩ này, Mạc Như Nghiên cũng không có khả năng cho cơ hội như vậy.

Mạc Như Nghiên bên này rất nhanh đã có đối sách cùng biện pháp, Tưởng Xuân Hương bên kia cũng liêu chết động não.

“Đại tẩu, các người mua những thứ này chính là ở Thủy Họa Trai còn có Hành Hương Lâu? Trời ơi trời ơi, người.....” Thật chờ thấy ấn ký rõ ràng trên cái rượu, Tưởng Xuân Hương không hề đuổi theo Mạc Như Nghiên chất vấn, mà hướng về phía trong viện hô to, “Nương, ngài mau nhanh ra đây nhìn xem đi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Kêu la cái gì? người là nhiều chuyện nhất!” Lưu thị mới vừa dỗ Hạ Tiểu Tuấn ngủ, đã nghe thấy Tưởng Xuân Hương ở ngoài cửa lớn hô to gọi nhỏ.

E sợ đánh thức Hạ Tiểu Tuấn thật vất vả mới bằng lòng ngoan ngoãn ngủ, Lưu thị vội vàng bước nhanh đi ra. Đồng thời, cũng theo cùng là tiếng quát lớn với Tưởng Xuân Hương.

“Nương, lần này thật sự không phải ta kinh ngạc. Ngài mau nhìn xem, đại ca đại tẩu đều mua những thứ không thể tưởng tượng gì trở về. Quả thực dọa chết ta rồi! Nhà ta sẽ không công trên lưng nợ nần không thể trả nổi chứ! Nếu như thật là như vậy, tam phòng chúng ta không thể nào theo trả nợ!” Tưởng Xuân Hương nói lời cảnh cáo phía trước, đồng thời phui sạch quan hệ với đại phòng.

Sẽ xuất hiện cục diện trước mắt như vậy, kỳ thật cũng không khó tưởng tượng. Ai bảo Mạc Như Nghiên xuất thân quan gia tiểu thư phú quý chứ! Tiền tiền ăn xài phung phí thật sự hết sức bình thường, về phần Hạ Trần..... Chết sĩ diện mang vạ vào thân! Nam nhân mà, Tưởng Xuân Hương có thể lý giải.

“Nợ cái gì? Cũng không có việc gì ít kêu la quát tháo.....” Lưu thị còn chưa nói hết, đã thấy Tưởng Xuân Hương chỉ ra vật chứng.

Nhìn không được thở dốc vì kinh ngạc, Lưu thị bỗng nhiên ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn Hạ Trần: “Đây đều là người mua cho?”

Sao có thể? Bà cho bạc, Lưu thị chính mình trong lòng hiểu rõ nhất. Nhất định không thể mua mấy thứ trên xe này, càng mua không nổi.

Cho dù Hạ Trần ra ngoài mấy năm nay tích cóp được chút tiền bạc, Lưu thị cũng không cho rằng Hạ Trần có thể có số tiền lớn như vậy.

Chẳng lẽ là Mạc Như Nghiên kiên quyết muốn? Phá sản! Quả thực là không thể nhìn! Lưu thị yên lặng cắn răng, tầm mắt nghi ngờ lập tức chuyển về phía Mạc Như Nghiên.

Hôm qua của hồi môn lúc Mạc Như Nghiên qua cửa, Lưu thị thấy được rõ ràng, cũng biết khẳng định không ít.

Nhưng là, chẳng sợ Mạc gia cho nhiều của hồi môn hơn nữa, Hạ gia bọn họ cũng không có khả năng dâng trả đủ số! tùy trường hợp cũng không phải làm vậy, Mạc Như Nghiên quả thực là.....

Trong lòng Lưu thị vừa mới sinh ra một chút hảo cảm với Mạc Như Nghiên, bởi vì lễ lại mặt quý giá trên xe bò, trong chốc lát biến mất không còn. Thay thế là tâm một mội nói không nên lời.

“Nương, những đồ lễ lại mặt này đều không cần tiền.” Trước lúc Mạc Như Nghiên mở miệng, Hạ Trần đưa ra lời giải thích.

Trong lòng Lưu thị đầu tiên là buông lỏng, ngay sau đó lại dâng lên cuộn cuộn không ngừng hoài nghi: “Người sẽ không thật sự như lời Xuân Hương nói, ở bên ngoài nợ chứ?”

Hạ Trần đột nhiên im, thật đúng là không biết nên đáp lại vấn đề này như thế nào. Hắn là ghi sổ, nhưng dường như..... Cũng không coi là nợ?

“Nương, ngài chẳng lẽ đã quên, hiện nay Hạ Trần chính là đại cô gia tri huyện phủ nha?” Mạc Như Nghiên là có lòng vì Hạ Trần giải vây. Nhưng mà, câu này không tỉ mỉ nói, không những không thể đánh mất nghi ngờ của Lưu thị, ngược lại khiến cho Lưu thị càng thêm lo lắng.

“Thế nên bọn họ không sợ nhà ta quýt nợ?” ý nghĩ này nổi lên, cả người Lư thị đều cảm giác không khỏe. Đây đều là chuyện gì vậy? Vô duyên vô cớ công một thân nợ nần không trả nổi!

Nghe đến đó, Trương Xuân Hương cũng không còn cố kỵ: “Nương, ngài tự mình nhìn một cái, không phải ta nói hươu nói vượn chứ? Đây nói rõ là đào hồ để nhà chúng ta nhảy vào mà! Một chúng ta còn ngây ngốc thật cho rằng cưới trở về một vị đại tâu quý giá tài ba. Chân chính quan gia tiểu thư, làm sao gia đình cửa nhỏ nhà nghèo chúng ta có thể nuôi dưỡng được? Dù sao ta mặc kệ, ta muốn ở riêng!”

Trương Xuân Hương nói quá nhanh, lại rất vội vàng, đoạt trước lời giải thích của Mạc Như Nghiên, cũng hoàn toàn bại lộ tâm tình thật sự của nàng ta.

Hai chữ “ở riêng” vừa ra, không khí như ngưng đọng lại, đột nhiên không có thanh âm.

Mạc Như Nghiên vốn còn muốn giải thích, nhưng mà tình huống lúc này, nàng dường như không thích hợp mở miệng? nghĩ như vậy, nàng không khỏi nhìn phía Hạ Trần.

Hạ Trần không có lên tiếng, cũng không có tỏ bất cứ thái độ gì. Mặc dù là đối diện với ánh mắt của Mạc Như Nghiên nhìn qua, cũng là ánh mắt thâm trầm, đen nhánh như mực.

Bởi vì Hạ Trần trầm mặc, Mạc Như Nghiên nháy mắt hiểu rõ, giữ vững lập trường, yên lặng xem thay đổi.

Cùng lúc đó, Chu Vân cũng nghe tiếng đi ra.

Muốn nói ở riêng, Chu Vân là khẳng định không có ý kiến. Mà nay có Trương Xuân Hương mở chuyện này ra, Chu Vân càng vui vẻ làm người tốt.

Nhưng mà, khi cẩn thận nhìn rõ ràng ngọn nguồn khiến Trương Xuân Hương gào to không thôi, Chu Vân cũng thật sự nhịn không được thở dài một tiếng: “Nương, nhị phòng chúng ta còn có tiểu Tuấn phải nuôi.”

Chu Vân vừa nói lời này ra, thành công làm Lư thị thay đổi sắc mặt.

Lư thị đương nhiên là thật tình yêu thương Hạ Tiểu Tuấn. Nhưng mà, cũng không thể hiện, trong tâm Lư thị nhất định một mực hướng về Hạ Tiểu Tuấn.

Ít nhất, Chu Vân không nên ở tình huống như vậy lấy Hạ Tiểu Tuấn so với Hạ Trần. Không sai, Lư thị xác thật đau tôn tử. Nhưng đồng thời, bà cũng đau nhi tử!

Nhìn thoáng qua Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, Lư thị thở dài: “Đều vào nhà nói đi!”

Còn nói? Sự tình đều như vậy, có cái gì tốt để nói? Trương Xuân Hương vô ý thức muốn phản bác. Nhưng mà, không đợi nàng ta mở miệng, Lư thị đã bước nhanh qua cửa, đi về phía chính phòng rồi.

Cực kỳ hiển nhiên, Lư thị đây là định đi tìm Hạ lão cha thương lượng.

Trương Xuân Hương dậm chân một cái, vì phòng sinh biến, đuổi theo.

Chu Vân chậm một bước cũng không có chần chừ, nhắc chân đi vào phòng.

Ngoài cửa lớn chỉ còn lại có hai người Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

“Chúng ta có cần phải theo vào xem hay không?” ở riêng hay không ở riêng, Mạc Như Nghiên không phát biểu bất luận cái nhìn hay ý kiến gì. Hạ Trần muốn ở cùng người Hạ gia, nàng liền đi theo. Hạ Trần muốn ở riêng, nàng nhất định cũng sẽ không phản đối.

Hạ Trần lắc đầu, đem lễ lại mặt trên xe bò dỡ xuống, thái độ trầm ổn: “Dọn vào nhà những cái này trước đã.”

“Được.” Mạc Như Nghiên gật đầu, không nghĩ nhiều cái khác nữa, cùng Hạ Trần bê đồ vật trên xe.

“Đại tâu để đó, chúng ta làm được rồi.” ba người Lư thị gấp gấp hùng hực vào phòng, hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí lại sai bước đi ra.

Dáng điệu như thế, làm cho Mạc Như Nghiên nghi hoặc. Nàng còn tưởng rằng, người Hạ gia đều gấp gấp muốn ở riêng.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn đều làm quen việc nhà nông. Dọn mấy thứ này, thật là dễ như trở bàn tay. Cho dù nhìn thấy ấn ký của Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu làm Lư thị ba người chịu đủ kinh hách, hai huynh đệ tâm rộng, cũng chưa để ý cái gì.

Có Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí giúp đỡ, đồ vật trên xe bò rất nhanh được dọn vào phòng của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Meomeo88

Cùng lúc đó, ở nhà chính Chu Vân và Tường Xuân Hương đang vội vàng gấp gấp đòi Lư thị và Hạ lão cha chia nhà ở riêng.

“Nương, ta mặc kệ. Hôm nay nhất định phải tách ra!” Thái độ của Tường Xuân Hương rất kiên quyết, giọng cũng rất cương, “Ta nhưng không muốn đeo một đồng nợ lên người như vậy. Tiểu Hà nhà ta hãy còn nhỏ!”

“Nương, nhị phòng chúng ta cũng không thể gánh cái nợ này” Chuyện đã tới bước này rồi, Chu Vân cũng không che lấp tâm tình thật của mình nữa, về mặt bình tĩnh, giọng nói kiên quyết.

Bị thái độ của Tường Xuân Hương và Chu Vân làm cho tức đến sắc mặt xanh mét, Lư thị cắn chặt răng, cứng rắn ném ra ba chữ: “Không có khả năng!”

“Nương, ngài không thể bắt công như vậy. Mỗi lần có việc đều hướng về đại ca, người rớt cuộc có xem Minh Trí nhà ta là nhi tử ngài hay không? Lại đến cùng có đặt đứa con trai Minh Trí này ở trong lòng hay không?” Tường Xuân Hương thật sự không nhịn được nữa, lớn giọng nổi giận với Lư thị.

“Nương, mọi việc đều có mức độ. Ngài đối với đại ca, thật là.....” cảm nhận trong lòng Chu Vân cũng giống vậy, lắc đầu, tuy rằng không tiếp tục nói tiếp, nhưng về mặt của nàng đã thể hiện tất cả.

“Mỗi lần có việc ta đều hướng về Hạ Trăn? Các người sờ lương tâm tự hỏi, từ khi hai người các người qua cửa, quanh năm suốt tháng Hạ Trăn rớt cuộc có mấy ngày ở nhà? Lại rớt cuộc xảy ra chuyện mấy lần? Các người.....” Lư thị không có chửi ầm lên, là còn mong đợi giảng đạo lý với Chu Vân và Tường Xuân Hương. Rớt cuộc cái nhà này, không thể ở ngay lúc này phân chia. Nếu không, đại phòng liền xong rồi.

Nhưng mà, Chu Vân và Tường Xuân Hương lần này là quyết tâm, căn bản không nghe Lư thị giải thích bất cứ cái gì. Bọn họ tận mắt nhìn thấy sau khi Hạ Trăn cưới Mạc Như Nghiên, mang đến trong nhà nợ nần thật lớn. Mắt thấy không thể chấp nhận nổi, làm sao chịu tiếp tục giúp đỡ chịu trách nhiệm?

“Tốt, các người rất tốt!” Nếu Chu Vân cùng Tường Xuân Hương đều bất cứ giá nào, vậy Lư thị cũng không lưu tình.

Hạ Minh Chí và Hạ Minh Viễn đều không hiểu ra sao, thấy sắc mặt Lư thị không đúng, bước vào nhà chính: “Nương, làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Tức phụ tốt của các người muốn cùng nương đòi ở riêng! Các người tự mình nói, có phải là ý của các người hay không? Các người có phải muốn đem cái nhà này của chúng ta giã vò tan nát hay không?” Lư thị không nổi giận với Chu Vân và Tường Xuân Hương, nhưng sẽ không kiêng dè mà nổi giận với hai huynh đệ Hạ Minh Viễn.

Xét đến cùng, chỉ có nhi tử mới là nhà mình. Muốn răn dạy như thế nào, đều không sợ đối phương ghi hận trong lòng. Mà Chu Vân và Tường Xuân Hương, lúc này Lư thị nháy mắt đã nhìn thấu, không lại ôm bất cứ kỳ vọng gì đối với hai người con dâu này.

Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đều không rõ nguyên do, lập tức quay đầu nhìn tức phụ của mình. Ở riêng? Chuyện khi nào? Ai quyết định?

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí, Chu Vân và Tường Xuân Hương bắt gặp muốn tránh khỏi tầm mắt. Nhưng mà cuối cùng, hai người đều gắng gượng chịu đựng.

Bỏ qua cơ hội lần này, còn không biết chừng nào mới có thể lại có lý do chính đáng để tách ra. Bất luận như thế nào, lần này bọn họ ở riêng là cái chắc rồi!

Đúng vậy, ta chính là muốn ở riêng.” Dẫn đầu lên tiếng là Tường Xuân Hương tính tình không thể nhẫn nại, “Đại ca hẳn đón dâu dùng nhiều bạc trong nhà như vậy còn chưa tính, dựa vào cái gì hiện nay còn muốn chúng ta cùng hắn trả nợ? Người lại không phải không phát hiện đồ vật quý giá trên xe bò hắn kéo trở về? Nếu như hiện nay không ở riêng, ba bốn năm chúng ta đều phải cùng hắn trả nợ ư!”

“Còn không phải là một chút nợ sao? Ta cùng Nhị ca ra nhiều sức chút, chờ trong đất thu hoạch ra tới.....” Hạ Minh Chí lập tức muốn phản bác.

“Ta không muốn! Ta vì cái gì phải cực cực khổ khổ, ăn mặc cần kiệm, chỉ vì để lúc đại tẩu lại mặt, trên mặt có thể diện? nhà mẹ đẻ nàng lợi hại, cần phải coi trọng.

Nhà mẹ đẻ ta nghèo, thì xứng đáng bị coi khinh?” Hôm nay Tường Xuân Hương xem như bất cứ giá nào. Mặc kệ như thế nào, nàng ta chính là muốn ở riêng. Ai tới nói cũng vô dụng, bao gồm Hạ Minh Chí.

“Người lại đây cho ta!” thái độ Tường Xuân Hương thật kiêu ngạo, Hạ Minh Chí tức giận không nhẹ, nắm lấy cánh tay Tường Xuân Hương, muốn lôi ra ngoài.

“Ta không đi! Người muốn đánh ta, ta biết. Người vì đại ca người, không muốn sống cùng ta. Hạ Minh Chí người tính là nam nhân gì? Ta gả cho người ba năm, có được hưởng qua đủ là nửa ngày phúc? Ta gả lại đây ngày thứ hai, nên nấu cơm thì nấu cơm, nên làm việc thì làm việc. Nhưng Mạc Như Nghiên thì sao? Nàng là trường tẩu đó, nên làm tấm gương tốt cho cả nhà chứ? Kết quả các người tất cả đều nâng nàng, chỉ hận không được cung phụng

nàng.....” Tường Xuân Hương liếc mắg lấy chân đạp Hạ Minh Chí, ngoài miệng gào to, hận không thể đem tất cả oán trách ở trong lòng nói hết ra.

“Ta không có cầu người cung phụng ta.” giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Mạc Như Nghiênn chọt từ cửa truyền đến, phút chốc đã cắt đứt tranh chấp trong phòng.

“Người không có mở miệng nói bất cứ lời gì, nhưng chính người nhìn xem, người làm đều là chuyện gì? Trong nhà việc nông, người giống thế không biết làm. Ra cửa mua lễ hồi môn, người ném cả nhà chúng ta vào. Người.....” Tường Xuân Hương cũng là tức quá nói không lựa lời, chuyện gì cũng nói ra hết, “Người liên lụy đại ca còn chưa tính, đại ca cam tâm tình nguyện bị người giày vò chết đi sống lại. Những người khác chúng ta thiếu người cái gì? Người dựa vào cái gì ở đây gây họa cho cả nhà chúng ta?”

“Tường Xuân Hương, người câm miệng cho ta!” Hạ Minh Chí rút cuộc buông Tường Xuân Hương ra, tràn đầy lửa giận tiếng gầm thét muốn bay cả nóc nhà. Đại tẩu chính là đại tẩu, chẳng sợ lại không đúng, cũng là đại ca hấn tán thành đại tẩu. Mặc kệ cưới vị đại tẩu này tiêu bao nhiêu bạc, chỉ cần đại ca nguyện ý, Hạ gia bọn họ liền vui.

“Hạ Minh Chí, người quát ta? Người vì nữ nhân kia quát ta?” Đã không phải lần đầu tiên. Lần trước là vì Hạ Trăn, Tường Xuân Hương nhin. Nhưng là lần này, Hạ Minh Chí rõ ràng vì che chở Mạc Như Nghiênn. Điềm này, Tường Xuân Hương nói cái gì cũng không thể nhin.

Tường Xuân Hương hẳn là may mắn, người Hạ gia không có tật xấu đánh tức phụ. Thế nên cho dù lúc này Hạ Minh Chí có tức giận thêm nữa, nắm chặt nắm tay cũng không có giờ lên.

Nhưng mà, bản thân Tường Xuân Hương lại không có ý thức như vậy. Chỉ cảm thấy ở trong cái nhà này đã chịu lớn lao ủy khuất, Tường Xuân Hương cảm giận quay đầu, giường nanh múa vuốt nhào tới Mạc Như Nghiênn.

Mạc Như Nghiênn nhướng mày. Cho nên nói, Tường Xuân Hương đây là định động thủ với nàng sao?

Tùng ở trong thâm trạch nội viện của Nhạc gia, Mạc Như Nghiênn tự nhiên không phải hạng người mềm yếu dễ bắt nạt. Động tác như thế của Tường Xuân Hương dừng ở trong mắt Mạc Như Nghiênn, thật sự buồn cười.

Nhưng mà, ý cười châm chọc còn ở đáy mắt chưa hiện lên, trước mặt Mạc Như Nghiênn đã nhiều thêm một bóng người cao lớn.

Là Hạ Trăn. Mạc Như Nghiênn nhìn sau lưng Hạ Trăn không chớp mắt, chỗ sâu nhất trong tâm hồn bị thiếu một mảnh, rốt cuộc được lấp đầy.

Không thể phủ nhận, sau khi gả tới Hạ gia, trước sau Mạc Như Nghiênn luôn bất an. Bởi vì nàng là thật lòng thật dạ muốn chung sống tốt với Hạ Trăn, vì để tâm nên tự nhiên suy nghĩ vấn đề cũng nhiều lên.

Nghĩ Hạ Trăn còn mang oán hận với nàng hay không, nghĩ thái độ người Hạ gia có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Hạ Trăn đối với nàng hay không, nghĩ nàng cùng Hạ Trăn không biết ngày sau.....

Mà nay, nàng dường như không cần kiêng kị bất cứ cái gì.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mạc Như Nghiênn từ từ trầm tĩnh xuống, tỏa ra sắc bén chói mắt.

Nhìn thấy Hạ Trăn cao lớn, trong lòng Tường Xuân Hương sinh ra sợ hãi, còn chưa chạy đến gần đã ngừng lại. Bắt nạt kẻ yếu, là nàng giỏi nhất.

Trò hề của Tường Xuân Hương, trong phòng mọi người thấy được rõ ràng. Nếu là lúc bình thường, có lẽ sẽ đổi lấy vài câu châm chọc cùng cười nhạo. Chỉ là hiện nay, Hạ gia không ai có tâm tình chê cười Tường Xuân Hương.

Đặc biệt là Lưu thị, cả người đều ở vào trạng thái căng thẳng, dường như ngay sau đó liền hồng mắt.

Mạc Như Nghiênn vốn dĩ không định để ý tới chuyện của Hạ gia. Nhưng mà, Lưu thị là thân nương của Hạ Trăn, nàng sẽ không cho phép Lưu thị thật sự bị tức giận xảy ra chuyện. Càng đừng nói, nguyên nhân gây ra sự tình lại là nàng.

Mang theo vẻ mặt thản nhiên, Mạc Như Nghiênn từ phía sau Hạ Trăn đi ra.

Làm như không thấy không khí đông lạnh xấu hổ trong phòng, Mạc Như Nghiênn đi đến trước mặt Lưu thị và Hạ lão cha, đặt hai hộp đồ ăn cầm trong tay lên bàn:

“Cha, nương, đây là rượu và điểm tâm (bánh ngọt)của Hành Hương Lâu. Ở Thanh Sơn Huyện rất có tiếng, con và Hạ Trăn cố ý mang về để mọi người nếm thử.”

Đều là lúc nào rồi còn nhắc đến rượu và điểm tâm? Tường Xuân Hương tức giận hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Chu Vân lại thay đổi rất nhỏ không thể thấy.

“Cái này làm sao mà nở ăn? Đều là mua để ngày mai con về lại mặt. Nhanh đem cất đi, con mang về Mạc gia là được rồi.” Trước có Chu Vân cùng Tường Xuân Hương bắt kình, giờ phút này lại thấy hành động của Mạc Như Nghiênn, hảo cảm của Lưu thị với Mạc Như Nghiênn lập tức bay lên một cái độ cao.

Dù là Mạc Như Nghiênn bởi vì mua những thứ lễ lại mặt này tiêu không ít bạc. Nhưng mà, tốt xấu Mạc Như Nghiênn có tâm hiếu kính nhĩ lão bọn họ, còn nhớ đến những người khác trong nhà. Chỉ bằng hai điều này, Lưu thị đã không thể tiếp tục nhẫn tâm trách móc nặng nề Mạc Như Nghiênn.

Lại nói, Mạc Như Nghiên chẳng qua là ngày thường đã quen ăn xài phung phí, lúc này mới không khống chế được tay, tiền không chừng mực. Cho nên muốn trách, cũng phải trách Hạ Trần không ngăn cản một chút. Nhưng Hạ Trần lại cứ gặp phải chuyện của Mạc Như Nghiên, thì.....

Lưu thị nhìn không được thở dài một tiếng, mặc kệ là Hạ Trần hay là Mạc Như Nghiên, bà đều giận không nổi.

Nghe Lưu thị thở dài, Mạc Như Nghiên ánh mắt lóe lóe. Gờ xuống túi tiền bên hông, đặt lên bàn: “Mọi người dường như đều đã quên, ta là tri huyện phủ nha đại tiểu thư.”

Không rõ Mạc Như Nghiên vì sao đột nhiên nhắc đến chuyện này, ánh mắt người Hạ gia đều nhìn lại.

Trong đầu Chu Vân thoáng nhanh hiện lên một ý niệm, trong lòng nhìn không được run rẩy. Không có khả năng, không phải là.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: Meomeo88

“Bất kể là Thủy Họa Trai hay là Hành Hương Lâu, ta và Hạ Trần đều không có tiêu tốn một văn tiền.” Mạc Như Nghiên dừng một chút, trong lòng biết mọi người hiểu lầm lúc trước nàng nói hai chữ “Ghi sổ”, ngay sau đó bổ sung nói, “Mọi người cũng cứ việc yên tâm, ở bên ngoài ta và Hạ Trần không có thiếu nợ, cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào tới nhà tới cửa đòi nợ.”

“Nói cách khác, nhà ta không nợ bạc, hôm nay các người ghi sổ, do.....” Trong lòng như cũ canh cánh đối với việc ghi sổ Lưu thị không chắc hẳn nhìn Mạc Như Nghiên, bỗng nhiên nghĩ đến khả năng nào đó, lại liên tục xua tay, “Vậy không thể được, không được. Làm sao lẽ lại mặt lại có thể để Mạc gia hỗ trợ chi ra, cần phải nhà ta đưa.”

“Nương, chừng quây Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu đều là nhìn vào mặt mũi Hạ Trần, mà không phải Mạc gia hỗ trợ chi ra.” Chuyện chủ nhân phía sau màn của Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu là Tô Linh, Mạc Như Nghiên sẽ không nói tí mĩ với Lưu thị. Nhưng mà, phạm là chuyện có thể làm Tô Linh không thoải mái, nàng cũng sẽ không thiếu làm.

“Con biết con gả tới Hạ gia, khiến trong nhà thêm rất nhiều phiền toái cùng khó xử không cần thiết. Túi tiền này có mười lượng bạc rỗng, cũng không nhiều, lại cũng là một chút tâm ý của con cùng Hạ Trần. Hiếu kính cha mẹ, trợ cấp chi phí trong nhà.” Mạc Như Nghiên nói xong, thì đẩy túi tiền về phía Lưu thị.

Không nghi ngờ, mười lượng bạc này là Mạc Như Nghiên mới vừa rồi trước khi vào cửa cổ tình đánh tráo. Bên trong vốn là năm trăm lượng ngân phiếu, được nàng cất riêng rồi.

“Đây không thể được. Bạc của con, con cầm lấy. Cất đi làm tiền riêng cũng được, sau này con và Hạ Trần vợ chồng son tùy ý mua sắm gì đó cũng thể. Nương không thể tùy tiện lấy bạc của người, không được không được.” tuy rằng Lưu thị xuất thân nông thôn, nhưng cũng không phải hạng người tham tài. Không phải bạc của bà, bà nhất định sẽ không chạm vào.

“Nương, nếu con đã gả cho Hạ Trần, chúng ta đó là người một nhà. Từ nhỏ mẹ ruột con mất sớm, mẹ kế cũng không thật thân thiết. Chỉ có nương, sau này chính là mẹ ruột của con.” Mạc Như Nghiên nói xong lập tức cầm lấy túi tiền, nhét vào trong tay Lưu thị “Nhì từ tức phụ hiếu kính nương, thiên kinh địa nghĩa(chuyện nên làm). Nương nhưng ngàn vạn đừng coi con là người ngoài, trong lòng con sẽ không yên.”

Mạc Như Nghiên đã nói tới mức này, Lưu thị thật sự từ chối không được, cũng chỉ có thể nhận lấy mười lượng bạc này. Thôi được, coi như bà giúp Hạ Trần cùng Mạc Như Nghiên cất giữ. Phòng ngừa tay Mạc Như Nghiên ngày nào đó không biết chừng mực trực tiếp tiêu mất.

Mạc Như Nghiên thành công trấn an Lưu thị, đồng thời lý do Chu Vân cùng Tường Xuân Hương kêu la hết một hai phải ở riêng cũng không còn tồn tại nữa. Trong phòng không khí hòa hoãn xuống, trên mặt hai người bọn họ lại bắt đầu cháy bóng.

“Đại bá mẫu.” Sắc mặt của người lớn rốt cuộc không đáng sợ nữa, Hạ Tiểu Nguyệt nắm tay Hạ Tiểu Hà chạy tới. Một người một bên, ôm lấy đùi Mạc Như Nghiên.

Nghe thấy tiếng của Hạ Tiểu Nguyệt cùng Hạ Tiểu Hà, sắc mặt Mạc Như Nghiên càng thêm hòa hoãn. Mỗi tay dặt một đứa, hỏi: “Có muốn ăn đường hồ lô hay không? Đại bá mẫu cố ý mua cho các con.”

“Muốn!” Trăm miệng một lời vang lên giọng non nớt trẻ con, trên mặt Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà toàn là sự mong muốn chờ đợi.

Đường hồ lô đối với xuất thân của Mạc Như Nghiên mà nói thì rất tầm thường. Nhưng mà đối với người nhà nông, lại là đồ ăn cực kỳ khó có được. Chẳng trách hai mặt Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà sáng lên, mừng rỡ liên tục gật đầu.

“Nương, con mang hai nha đầu đến phòng con lấy đồ ăn trước.” Nói một tiếng như thế với Lư thị, Mạc Như Nghiên nắm tay Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà đi ra ngoài.

Lúc sắp vượt qua ngưỡng cửa, Mạc Như Nghiên dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía Hạ Minh Viễn: “Lúc này nhị đệ có rảnh không? Ta cũng mua đường hồ lô cho tiểu Tuấn, phiền người đưa cho tiểu Tuấn. Chờ lát nữa hẩn ngủ dậy lại ăn.”

Chu Vân muốn tiếp lời lại ngại ngùng. Vừa rồi nàng còn kiên trì muốn cùng Mạc Như Nghiên tách ra, giờ sao có mặt mũi chiếm tiện nghi của Mạc Như Nghiên?

Hạ Minh Viễn lại là thành thật gật đầu, đáp lời xong thì cùng theo ra ngoài.

Trong lòng Tưởng Xuân Hương nhất thời không cân bằng. Dựa vào cái gì nhị phòng có hai cái đường hồ lô, bọn họ tam phòng cũng chỉ có một cái?

Nhưng không cân bằng nữa, Tưởng Xuân Hương cũng không mặt mũi lên tiếng chất vấn. Hôm nay xem như nàng ta hoàn toàn đắc tội với Mạc Như Nghiên, chỉ sợ Lư thị nơi đó cũng để lại ấn tượng vô cùng không tốt. Kế tiếp một đoạn thời gian rất dài, nàng đều phải cụp đuôi làm người.

Nhìn theo Mạc Như Nghiên dẫn hai đứa nhỏ rời đi, trước mặt Chu Vân và Tưởng Xuân Hương, Lư thị mở ra túi tiền Mạc Như Nghiên đưa cho bà.

Mười lượng bạc chính ỉnh xuất hiện ở trước mặt Chu Vân và Tưởng Xuân Hương.

“Hai người các người luôn nói trong nhà vì làm hôn sự cho Hạ Trần tiêu bao nhiêu là bạc.” giọng nói của Lư thị hàm chứa mỉa mai, mang theo trào phúng, “Nhưng là nhiều nữa, cũng không nhiều hơn mười lượng. Mà nay, đại tâu các người không chỉ trả cả vốn lẫn lời, mà còn trả lại trong nhà gấp bội.”

Chu Vân và Tưởng Xuân Hương muốn đầu mặt đi, không muốn đối mặt với nhục nhã khó coi lúc này. Nhưng tầm mắt liền như mọc dưới chân, chăm chăm nhìn vào mười lượng bạc kia, làm sao cũng không dịch chuyển được. Chỉ kém, không có lấy ánh mắt nóng bỏng đem bạc đục thủng cái lỗ.

“Trải qua sự việc ngày hôm nay, ta đối với hai người các người cũng không mong đợi gì khác. Cái nhà này, tạm thời không có chia. Không phải bởi vì không xa được hai người, mà là lão Hạ gia chúng ta sợ mất mặt. Tân tức phụ (cô dâu mới) vừa qua khỏi cửa ngày thứ hai đã náo loạn ở riêng, các người nhàn mặt cho ai xem chứ? Thật sự rời cái nhà này, các người có thể sống cuộc sống yên ổn sao?” Lư thị vừa nói vừa ước lượng trong tay mười lượng bạc, “Hay là, hai người các người ai có thể ra tay rộng rãi, thoải mái hào phóng một lần nộp lên mười lượng bạc trợ cấp chi phí trong nhà?”

Chu Vân và Tưởng Xuân Hương tất nhiên là không có mười lượng bạc. Hai người mỗi ngày ăn mặc cần kiệm, từ trong kẽ răng moi ra tiền bạc, cũng không bằng một phần mười Mạc Như Nghiên ra tay. Hôm nay khoảng cách chênh lệch càng cách xa, không chỉ càng làm cho bọn họ nhận rõ hiện thực, cũng để bọn họ thấy được hành động kêu la kiên quyết vừa rồi càng thêm buồn cười.

Mất mặt, quá mất mặt, mất mặt đến cực điểm!

“Ta chỉ nói một câu, trước khi ta chưa nói ở riêng, tính toán trong lòng các người tốt nhất thành thật toàn bộ thu hồi lại.” giọng nói Lư thị đột nhiên trầm thấp lại, cảnh cáo nói, “Nếu không, các người chờ mình rời nhà đi! Ta là một văn tiền cũng sẽ không chia cho các người.”

Chu Vân cùng Tưởng Xuân Hương trong khoảnh khắc nghĩ thầm

Không nói lúc trước Lư thị tích góp bao nhiêu tiền bạc, dù là vì đón dâu cho Hạ Trần dùng cạn sạch bạc, chỉ bằng hôm nay mười lượng bạc này của Mạc Như Nghiên, cũng bù đủ.

Huống chi, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương căn bản là không tin, dựa vào tính cách của Lư thị, sẽ thật sự không giữ lại trong nhà nửa đường lui.

Trong tay Lư thị, khẳng định vẫn có tiền!

Trong đầu suy nghĩ như vậy, Chu Vân cùng Tưởng Xuân Hương đều gắt gao ngậm chặt miệng, không nói câu nào lời nào nữa.

“Được rồi, canh giờ không còn sớm, nên làm cơm chiều.” Lời này Lư thị vừa nói ra, Chu Vân cùng Tưởng Xuân Hương đồng thời đi về phía phòng bếp.

Không có ánh mắt xem chừng như lúc trước, cũng không có thường xuyên cổ chấp nhìn chăm chăm Mạc Như Nghiên làm việc, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương chưa từng đạt thành nhất trí ăn ý, từ nay về sau đối với Mạc Như Nghiên thái độ chỉ có một: Lấy lòng, nghĩ hết trăm phương nghìn kế lấy lòng.

Mất thấy Chu Vân cùng Tưởng Xuân Hương thu hồi móng vuốt, trở nên thành thật như mèo nhà, Lư thị vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ. Mười lượng bạc đã thu mua được hai tức phụ, thật đúng là.....

“Đại ca, xin lỗi.” Chu Vân và Tưởng Xuân Hương có thể da mặt dày nói trở mặt liền trở mặt, Hạ Minh Chí lại không làm được. Chỉ cần nghĩ đến vừa rồi Tưởng Xuân Hương làm loạn, trên mặt hẩn nóng bừng.

Hạ Trần lắc đầu, xoay người trở về phòng của hẩn và Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên qua cửa, Hạ Minh Viễn tự nhiên sẽ không vào phòng Hạ Trần nữa. Đứng ở cửa, chờ Mạc Như Nghiên đem đường hồ lô đưa tới.

Một lát sau, trong tay Mạc Như Nghiên ngoại trừ một chuỗi đường hồ lô, còn có một cái hộp đồ ăn: “Những đồ ăn này là từ Hành Hương Lâu mang về, sợ rằng cần phải hâm nóng lên. Còn nhờ Nhị đệ đưa giúp đến phòng bếp, làm phiền rồi.”

“Đại tẩu khách khí.” Cũng giống với Hạ Minh Chí, thái độ của Hạ Minh Viễn đối với Mạc Như Nghiên cũng rất cung kính. Không chỉ bởi vì Hạ Trần nhiều lần che trở cho Mạc Như Nghiên, càng bởi vì khí chất tiêu thư khuê các của bản thân Mạc Như Nghiên.

Lúc nói chuyện với Mạc Như Nghiên, Hạ Minh Viễn vô ý thức sẽ trở nên câu nệ, đến nói chuyện cùng động tác đều trở nên phá lệ khách khí, bắt đầu đắn đo đúng chừng mực.

Chuyển biến như vậy, là vô ý thức, nhưng có thể thấy được, cảm nhận được.

Đối với chuyển biến như vậy, Hạ Minh Viễn không cảm thấy có cái gì không tốt. Hẳn một nông thôn mẫn phu, vẫn quen thô lỗ. Có thể gặp được Mạc Như Nghiên một vị đại tẩu như vậy giúp đỡ sửa đúng lễ nghi, thật sự là đáng quý, người khác có muốn cũng không được.

Cầm đường hồ lô và hộp đồ ăn, Hạ Minh Viễn mới vừa quay người lại, thì đối mặt với Hạ Trần.

Trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ, Hạ Minh Viễn ăn nói vụng về muốn vì chuyện vừa rồi của Chu Vân xin lỗi Hạ Trần, lại bị Hạ Trần vỗ vỗ bả vai.

“Chuyện đã qua, thì không cần nhắc lại. Đều là huynh đệ nhà mình, cùng nhau sống tốt là được.” Bất kể là Hạ Minh Chí hay là Hạ Minh Viễn, tuy rằng Hạ Trần nhiều năm không cùng bọn họ sớm chiều ở chung, nhưng vẫn rất yêu thương.

Người nhà, không nên so đo nhiều như vậy, cũng không cần xa lạ như vậy.

Hạ Minh Viễn một hán tử cao to không hiểu đã quen mắt rồi. Hắn đã sớm biết, đại ca đối với bọn họ rất là khoan dung chăm sóc. Nhưng mà bọn họ hỏi đáp đại ca, thật sự quá ít.

Lúc Hạ Trần vào nhà, Mạc Như Nghiên đang nhét đồ ăn vặt mua về vào yếm của Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà: “Một lần không thể ăn quá nhiều, phải nhớ ngoan ngoãn ăn cơm.”

Hạ Tiểu Nguyệt cùng Hạ Tiểu Hà đều rất nghe lời, lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

“Ăn xong rồi lại đến tìm đại bá mẫu lấy.” Mạc Như Nghiên rất là dịu dàng với Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà, chắc chắn yếm của hai đứa nhỏ đều chứa đầy, thì để hai đứa nhỏ rời đi, “Đi ra ngoài chơi đi!”

Tuy rằng rất muốn tiếp tục ở bên cạnh Mạc Như Nghiên, nhưng Hạ Tiểu Nguyệt ghi nhớ lúc trước Lưu thị dặn qua nó, đại bá mẫu thích sạch sẽ, trên người nó bẩn thỉu, không thể cứ luôn dính lấy đại bá mẫu.

Hạ Tiểu Nguyệt kỳ thật rất rối rắm. Buổi sáng nó không nghĩ cùng đại bá mẫu thân cận, cũng không chú ý quần áo. Chờ đến khi Lưu thị nhắc nhở, nó lại không thể đổi một bộ sạch sẽ khác.....

Nó quyết định. Bắt đầu từ ngày mai, nó muốn bảo đảm quần áo lúc nào cũng sạch sẽ. Như vậy thì sẽ không làm bẩn quần áo đại bá mẫu, nãi nãi (bà nội) cũng sẽ không không cho nó dính đại bá mẫu.

Hạ Tiểu Nguyệt ra khỏi phòng trước tiên, Hạ Tiểu Hà tính tình nhát gan tất nhiên là không dám ở lại, đi theo phía sau Hạ Tiểu Nguyệt.

Như vậy, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Meomeo88

“Ta đưa nương mười lượng bạc kia, là tiền riêng của bản thân ta.” Mạc Như Nghiên đột nhiên mở miệng, nói với Hạ Trần một câu như vậy.

“Ừ.” Hạ Trần tự nhiên biết, mười lượng bạc kia không phải hắn đưa.

“Ngươi không tức giận.” Rõ ràng có thể lấy ra trăm lượng ngân phiếu của Hạ Trần hiếu kính cha nương, nằng lại chỉ lấy mười lượng. Tuy rằng đã đoán được Hạ Trần sẽ không trách cứ nàng, Mạc Như Nghiên vẫn nói rõ ràng.

Thẳng thắn chân thành công khai, là quyết định nàng chủ động bước về phía Hạ Trần bước đầu tiên.

Nghe ra giọng điệu của Mạc Như Nghiên không phải là nghi vấn, Hạ Trần vẫn nói: “Những ngân phiếu đó vốn là cho người.”

“Vi cưới ta, chuẩn bị lễ hỏi?” Lại nói tiếp, Mạc Như Nghiên xác thật không có thu được lễ hỏi đến từ Hạ gia. Đương nhiên, việc này cũng là nàng một tay tạo thành, cố ý làm vậy.

Nàng tính kể Tô Linh cho kỳ hạn đón dâu có ba ngày, Tô Linh tự nhiên cũng không có thời gian khó xử Hạ gia, tìm Hạ Trần đòi lễ hỏi. Cùng lúc đó, vì Hạ Trần bớt đi rất nhiều gánh nặng không cần thiết, cũng đỡ đỡ Tô Linh mượn cơ hội chèn ép khó xử Hạ Trần.

“Ừ.” Dù là Mạc Như Nghiên chướng mắt, Hạ Trần cũng vẫn chuẩn bị.

Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn Hạ Trần, bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Nếu như hôm nay người ngênh cưới không phải ta, năm trăm lượng ngân phiếu này sẽ thuộc về nữ tử khác?”

Hạ Trần há mồm, lại ngậm lại. Vẫn không phát ra một chút âm thanh, cũng không có trả lời chuyện Mạc Như Nghiên hỏi.

Không hề đoán trước được, trong lòng Mạc Như Nghiên nổi lên chút chua xót.

Không biết nguyên do, một hơi oán khí không nói ra được chặn đứng ở ngực, Mạc Như Nghiên đứng lên, từng bước một đến gần Hạ Trần.

Hạ Trần vẫn đứng yên không động, tùy ý Mạc Như Nghiên đứng ở trước mặt hắn.

Hạ Trần quá cao. Mạc Như Nghiên không thể không ngẩng đầu, mới có thể nhìn thẳng vào mắt của Hạ Trần.

Tuy rằng tư thái nhìn lên như vậy lực có chút suy yếu, Mạc Như Nghiên vẫn là trừng mắt nhìn trở về: “Ta đã nói rồi chứ? Ta muốn sống tốt cùng người. Thế nên, nếu người dám can đảm có tâm tư khác, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Sắc mặt Hạ Trần chợt căng thẳng, đồng tử co rút lại, trong mắt sâu thẳm nổi lên áp lực, không chút nào kém hơn Mạc Như Nghiên.

Khí thế Hạ Trần rất mạnh, Mạc Như Nghiên tự nhận không ngăn cản được. Nhưng mà, nàng cũng không phải không có đối sách.

Đón nhận ánh mắt Hạ Trần nhìn chăm chú, Mạc Như Nghiên nhón mũi chân, trực tiếp dán lên môi Hạ Trần.

Khí thế Hạ Trần vừa dâng lên chốc lát tan biến hết, dường như cứng đờ tùy Mạc Như Nghiên hành động. Nếu nhìn kỹ, nhất định sẽ phát hiện, lỗ tai hắn cũng đỏ lên.

Hạ Trần chật vật tháo chạy. Dù là trên mặt hắn không có biểu hiện, bước chân lộn xộn vẫn là để lộ ra tâm tình chân thật lúc này của hắn.

Nhìn bóng dáng Hạ Trần biến mất ở cửa, Mạc Như Nghiên đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó chậm rãi nở rộ tươi cười. Đợi đến cuối cùng, càng là cười ra tiếng.

Làm sao bây giờ? Nàng giống như bắt được nhược điểm lớn nhất của Hạ Trần. Từ nay về sau, Hạ Trần rất khó chạy thoát khỏi lòng bàn tay nàng!

Đứng ở ngoài cửa, Hạ Trần thở ra hít sâu vài cái, điều chỉnh tâm tình bị Mạc Như Nghiên khuấy nhiễu đến không bình tĩnh.

Chỉ là, bên này hắn vừa mới bình phục lại cảm xúc, thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cười như chuông bạc.

Trên mặt rất nhanh nổi lên mây đỏ, lại vẫn như cũ không che dấu được tâm trạng bay bổng. Hạ Trần tay nắm thành quyền, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, vừa lúc che khuất khoe miệng hơi hơi cong lên.

Cơm chiều, là Chu Vân và Tưởng Xuân Hương làm. Trên bàn cơm không thể tránh khỏi nhiều thêm đồ ăn Mạc Như Nghiên để Hạ Minh Viễn đưa đến phòng bếp.

Thanh danh Hành Hương Lâu có thể lan xa, chắc hẳn hương vị phải là cực ngon. Chu Vân và Tưởng Xuân Hương tuy là không được tự nhiên, cũng nhịn không được vờn đùa rất nhiều lần.

“Đa tạ đại tẩu.” Hạ Minh Chí ăn rất là tận hứng, liên tục nói lời cảm tạ với Mạc Như Nghiên.

Hạ Minh Viễn cũng rất cảm kích, mỗi lần đều nghiêm túc gật đầu phụ họa lời nói của Hạ Minh Chí.

“Xác thật nên cảm tạ Như Nghiên. Nếu không có Như Nghiên, nhà chúng ta sợ là cả đời đều không được ăn đến thứ tốt như vậy.” Lưu thị tự nhiên cũng không phải là tham những đồ ăn này, mà là mượn những thức ăn này nhắc nhở Chu Vân cùng Tưởng Xuân Hương.

Bản tính của Lưu thị, thô kệch như Hạ Minh Chí và Hạ Minh Viễn, là không cảm giác được.

Nhưng mà, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương lại như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, căng da đầu kiên trì chống đỡ.

Mạc Như Nghiên cũng nghe ra ám chỉ trong lời nói của Lưu thị, nhưng sẽ không vạch trần. Chỉ là cười nhẹ với Lưu thị, cũng không có nói nhiều.

Lưu thị càng thêm vừa lòng Mạc Như Nghiên. Chỉ cảm thấy Mạc Như Nghiên yên lặng thật cho bà mặt mũi, ánh mắt nhìn về phía Chu Vân cùng Tường Xuân Hương không khỏi càng thêm soi mói.

Tường Xuân Hương còn đỡ. Nàng thường xuyên bị Lưu thị bới móc.

Hiện nay chẳng qua là nhiều hơn một chuyện, nhiều lắm thì bị nhắc mãi vài câu.

Chu Vân thì khó chịu hơn nhiều. Nàng ta luôn luôn khoe khoang là thập toàn thập mỹ, khiến Lưu thị tìm không ra một chút xui sai lầm, cũng vui vẻ khéo léo, được tất cả mọi người khen ngợi. Nhưng mà sự việc hôm nay, không thể nghĩ ngờ trở thành vết nhơ của nàng, mà còn là vết nhơ lau không đi.

Trái lại Mạc Như Nghiên, lại trải qua việc này ở Hạ gia hoàn toàn đứng vững gót chân, được tất cả người Hạ gia tán thành bao gồm Lưu thị bên trong. Ngay cả nàng ta, cũng không thể không hòa nhã với Mạc Như Nghiên, không dám lạnh nhạt.

Nếu như sớm biết kết quả sẽ là như thế này, Chu Vân nhất định sẽ không quyết đánh đến cùng, kể một mình Tường Xuân Hương nói ra ở riêng.

Chỉ tiếc, trên đời này không có nhiều “Sớm biết thế” như vậy, dù trong lòng Chu Vân buồn phiền hối hận không dứt, nhưng cũng không có biện pháp làm lại một lần.

Ăn cơm xong, Chu Vân và Tường Xuân Hương tự giác làm tất cả mọi việc. Sau đó không rên một tiếng, từng người trở về phòng.

Chu Vân và Tường Xuân Hương vốn muốn né tránh Lưu thị rắn dạy và quở mắng. Nhưng mà, hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí bất mãn cũng không nhỏ.

Tường Xuân Hương tự biết đuối lý, trước tiên nhỏ giọng mềm mại nhận sai.

Làm cho Hạ Tiểu Hà sợ tới mức không nhẹ cuộn tròn lại, Hạ Minh Chí quả thật giận sôi máu: “Ngươi không thể học phong phạm đối nhân xử thế của đại tẩu nhiều chút? Tiểu Hà nhà chúng ta còn thân với đại tẩu hơn với ngươi cái mẹ ruột này, ngươi không cảm thấy mất mặt?”

Tường Xuân Hương nhịn không được chu miệng lên, lầm bầm nói: “Ta cũng không ra tay hào phóng được như đại tẩu vậy, cũng không có xuất thân tốt như vậy, có thể tùy tiện thu mua lòng người.”

“Ngươi còn có mặt mũi nói xấu đại tẩu? Ngươi..... Được rồi, ngươi thích như thế nào thì như thế đó đi! Lười để ý đến ngươi.” Hạ Minh Chí một đại nam nhân, thật sự không tốt trộn lẫn tranh đấu giữa nữ nhân trong nhà. Thấy Tường Xuân Hương không chịu nghe như vậy, thì không muốn nhiều lời với Tường Xuân Hương.

Hạ Minh Chí có thể không nói chuyện với Tường Xuân Hương, Tường Xuân Hương lại không thể không cùng Hạ Minh Chí nói chuyện. Khẽ cắn môi, trong lòng càng tủi thân và khó chấp nhận.

Toàn bộ Hạ gia, nàng có thể dựa vào cũng chỉ có Hạ Minh Chí. Bằng không, nàng không phải càng thêm đáng thương? Nàng vốn không thể nào làm Lưu thị thích.....

Tường Xuân Hương tủi thân và khó chấp nhận, bản thân Chu Vân cũng ở cùng thời khắc đó cảm nhận được.

Gả cho Hạ Minh Viễn 5 năm, cuộc sống của Chu Vân vẫn luôn hài lòng. Nhưng mà hiện nay, bởi vì Mạc Như Nghiên, Hạ Minh Viễn lộ ra vẻ mặt thất vọng với nàng ta.

Tính tình Hạ Minh Viễn đôn hậu hiền lành, nếu như không phải hoàn toàn đối với nàng thất vọng, làm sao biểu hiện ở trên mặt? Trong lòng Chu Vân cảm giác nguy cơ tăng cao, nhưng lại nhất thời bó tay không biện pháp, bất lực.

Hoàn toàn khác với tâm tình của Tường Xuân Hương và Chu Vân, Mạc Như Nghiên đang đứng trước đệm giường rất là quen mắt ở dưới đất, không ngừng nhủ mảy.

“Hạ Trần, thương lượng một chút?” Chỉ đệm chắn trên mặt đất, Mạc Như Nghiên lời ít mà ý nhiều, nói thẳng, “Cái này có thể dọn cất đi hay không?”

Hạ Trần mới từ bên ngoài rửa mặt vào nhà, nghe thấy lời yêu cầu của Mạc Như Nghiên, nhất thời im lặng.

Thấy Hạ Trần không nói lời nào, Mạc Như Nghiên trực tiếp khom lưng, chuẩn bị chính mình động thủ.

Lần này, Hạ Trần không có cướp làm. Đứng tại chỗ nhìn Mạc Như Nghiên thu dọn đệm chắn, bỏ vào cái rương ở bên cạnh.

Tâm tình không tồi đẩy nắp rương lại, Mạc Như Nghiên quay đầu nhìn về phía Hạ Trần.

Hạ Trần sờ sờ mũi, xoay người chuẩn bị đi đến cái ghế dựa hôm qua ngồi. Hiển nhiên, là định gác lên bàn ngủ một đêm.

“Hạ Trần ngươi đứng lại!” tâm trạng tốt mới vừa xuất hiện tan biến, mặt Mạc Như Nghiên trầm hắc xuống.

Hạ Trần theo lời đứng lại. Đợi cùng một mệnh lệnh, thực sự tiếp thu.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên muốn Hạ Trần làm được nhất, Hạ Trần cũng không thể bằng lòng. Thậm chí, Mạc Như Nghiên căn bản không có cách nào tin tưởng Hạ Trần mặt ngoài thuận theo.

Bước vài bước tới gần ở trước mặt Hạ Trần, sắc mặt Mạc Như Nghiên ngưng trọng, giọng nói lạnh lùng: “Hạ Trần, ban ngày ta có nói với ngươi, suy nghĩ thật sự của ta. Nhưng mà ngươi hình như hoàn toàn không định cùng ta thổ lộ tình cảm. Là không tin ta? Hay là căn bản ngươi không muốn cưới ta?”

Nói đến tâm kế, Mạc Như Nghiên không kém. Nhưng muốn nghe được lời nói thật tâm của Hạ Trần, Mạc Như Nghiên không muốn chơi tâm nhân. So với cho ra kết quả vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nàng càng muốn câu trả lời thẳng thắn của Hạ Trần.

Dáng vẻ cũng giống buổi chiều không thay đổi, Hạ Trần mắt sáng như đuốc, nhìn thấy lửa giận đang nổi lên dưới đáy mắt của Mạc Như Nghiên.

“Hạ Trần, ba năm trước, là ngươi trêu chọc ta trước. Ta thừa nhận khi đó ta rất không biết điều, không hiểu đến quý trọng, cũng không biết nắm chắc cơ hội, ta..... Ừm.” Lời nói của Mạc Như Nghiên còn chưa nói xong, đã bị Hạ Trần cúi đầu xuống hôn lấy.

Mạc Như Nghiên đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng lại, trong mắt hiện lên ý cười. Cũng không phản kháng, đón nhận Hạ Trần hôn, vươn đôi tay ôm vòng lấy cổ Hạ Trần.

Nàng thật vất vả mới bắt được con cá lớn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Đêm động phòng hoa chúc này, là Hạ Trần nợ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Edit: Meomeo88

Ngày hôm sau là ngày lại mặt. Rất không may, Mạc Như Nghiên lại lần nữa dậy muộn.

Cũng giống như sáng hôm trước lúc Mạc Như Nghiên tỉnh lại, nàng như cũ không nhìn thấy Hạ Trần. Thật đúng là..... Làm sao lại không gọi nàng một tiếng?

Mạc Như Nghiên bắt đầu đi lắc đầu, xóc chấn lên, ngồi dậy.

“A.....” Chỉ cần hơi động nhẹ một cái, thì trên người đã truyền tới đau nhức. Nhớ lại tối hôm qua Hạ Trần thô lỗ, Mạc Như Nghiên nhin không được mặt đỏ không thôi.

Trong phòng không có bóng dáng Hạ Trần, Mạc Như Nghiên lại liếc mắt một cái thì nhìn thấy thùng gỗ lớn đặt ở trong góc.

Còn chưa đến gần đã cảm giác được khí nóng hơi hổi, Mạc Như Nghiên thuận tay sờ một chút. Quả nhiên, là nóng.

Nghĩ là sáng sớm Hạ Trần đã chuẩn bị tốt nước nóng rồi, ngay cả nước lạnh cũng không có đổi, đã đặt ở nơi này. Chỉ đợi nàng tỉnh lại, thì có thể rửa mặt chải đầu.....

Trong lòng Mạc Như Nghiên ám áp. Khóe miệng gọi lên, vào trong thùng.

Lúc Mạc Như Nghiên mở cửa đi ra, Chu Vân và Tường Xuân Hương đã bắt đầu làm cơm sáng.

Nhìn thấy Mạc Như Nghiên từ trong phòng ra tới, sắc mặt hai người hơi đổi, nhưng đều không nói ra yêu cầu để Mạc Như Nghiên hỗ trợ.

Ngược lại là Lưu thị, đối với Mạc Như Nghiên ôn hòa cười cười: “Như Nghiên dậy rồi? Đồ vật đều thu thập tốt chưa? Ăn cơm sáng xong thì cùng Hạ Trần xuất phát, miễn làm lỡ canh giờ lại mặt.”

Mạc Như Nghiên gật gật đầu, đầu tiên là cùng Lưu thị chào hỏi, rồi muốn đi vào phòng bếp giúp đỡ.

“Áy từ từ. Như Nghiên con không cần hỗ trợ, tránh làm bẩn xiêm y, đợi lát nữa còn phải thay.” Thái độ của Lưu thị biểu hiện như vậy, trong lòng Chu Vân và Tường Xuân Hương càng phát lạnh, nhin không được nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

Sắc mặt Mạc Như Nghiên không đổi gật đầu với Lưu thị, đáp: “Vâng ạ.”

Trong phòng không nhìn thấy Hạ Trần, trong sân cũng không có Hạ Trần, Mạc Như Nghiên nhìn xung quanh bốn phía, tìm kiếm Hạ Trần.

Lưu thị sống hơn phân nửa đời, Mạc Như Nghiên lại không cố tình che giấu cảm xúc của mình, bà nơi nào nhìn không ra?

Thân là bà bà, Lưu thị tự nhiên là hy vọng nhìn thấy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn gần bó keo sơn, ân ái kết tóc. Không đợi Mạc Như Nghiên hỏi ra miệng, Lưu thị đã chỉ ra ngoài cửa lớn, giải thích nói: “Hạ Trăn mới vừa dắt xe bò dắt ra.”

Mạc Như Nghiên tức khắc hiểu rõ, vừa định gật đầu đáp lại, thì thấy Hạ Trăn từ ngoài cửa lớn đi đến.

Vừa bước chân bước vào ngưỡng cửa, tầm mắt Hạ Trăn dừng giây lát trên người Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên hơi cúi đầu, trên mặt thoáng qua mấy đám mây hồng, tránh đi ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú của Hạ Trăn.

Hạ Trăn cũng không nhìn lâu, đi thẳng trở về phòng, bê nước tắm Mạc Như Nghiên đã dùng đem đi đổ.

“Đại bá mẫu.” Nghe thấy tiếng của Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà đều từ trong phòng chạy tới.

Nhìn thấy hai tiểu cô nương chạy về phía nàng, giọng nói của Mạc Như Nghiên ôn nhu, dặn dò nói: “Chạy chậm một chút, đừng để ngã.”

Ngồi ở một bên Lưu thị lộ ra nụ cười vừa lòng.

Tâm tư tình cảnh khác nhau, nhìn nhận cũng nhạy mắt trở nên không giống nhau. Hôm qua thấy Mạc Như Nghiên và hai tiểu nha đầu thân thiết, Lưu thị chỉ cảm thấy kinh ngạc và nghi hoặc.

Nhưng mà hiện tại, trong lòng Lưu thị chỉ cảm thấy Mạc Như Nghiên thật sự rất xem trọng Hạ gia. Nếu không, Mạc Như Nghiên thật sự không cần thiết phải dịu dàng với Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà như thế.

Ăn cơm sáng xong, Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đánh xe bò đi đến huyện Thanh Sơn.

Phủ nha tri huyện, Tô Linh và Mạc Như Họa đã chờ rất lâu.

“Tới rồi tới rồi.” Tiểu Đào chạy như bay vào phòng, tiếng nói không nhỏ hô, “Đại tiểu thư ngồi xe bò đã về rồi!”

“Xe bò?” Tô Linh và Mạc Như Nghiên liếc nhau, đồng thời cười ra tiếng.

Một phòng hạ nhân cũng cười ra tiếng theo. Cao ngạo thanh lãnh như Mạc Như Nghiên, thế nhưng ngồi xe bò? Thật là cảnh tượng không dám tưởng tượng.

“Không nghĩ tới Mạc Như Nghiên cư nhiên cũng có giờ phút này.” Mạc Như Họa nói rồi muốn đứng dậy đi nhìn tận mắt bộ dáng chật vật hiện giờ của Mạc Như Nghiên.

“Như Họa.” Vội nắm chặt lấy Mạc Như Họa, Tô Linh lắc đầu, không tán đồng nói, “Cô nương gia, phải hiền thực dịu dàng văn nhã.”

Mạc Như Họa nhin không được chu miệng lên. Nàng ta và Mạc Như Nghiên đấu nhiều năm như vậy, thật vất vả có thể nhìn thấy Mạc Như Nghiên xui xẻo. Mà nương nàng ta còn không cho phép nàng ta đi ra ngoài nhìn một cái.

Nhưng mà, dưới đại đa số tình huống, Mạc Như Họa vẫn là nguyện ý nghe lời Tô Linh.

Thế nên, trong lòng dù rất không vui, Mạc Như Họa vẫn kiềm chế lại tính tình, ngồi xuống.

Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn cuối cùng vào phòng, là ở một hồi lâu sau.

“Ồ, đại tiểu thư và đại cô gia cuối cùng đã trở về rồi. Đến đây, để nương nhìn một cái, đại tiểu thư nhà chúng ta chịu khổ rồi.” Vừa thấy Mạc Như Nghiên, trên mặt Tô Linh hiện lên vẻ tươi cười.

Từ lúc bước vào phủ nha tri huyện, sắc mặt Mạc Như Nghiên một vẻ lạnh băng, treo lên bộ dạng xa cách không dễ thân cận. Mà nay đối mặt với tươi cười của Tô Linh, sắc mặt của Mạc Như Nghiên cũng không một chút chuyển ấm.

Lạnh nhạt gật đầu với Tô Linh, Mạc Như Nghiên kêu: “Nhị nương.”

“Tỷ tỷ.” Mạc Như Họa cũng đứng lên theo, tò mò đánh giá Hạ Trăn, “Vị này chính là tỷ phụ?”

“Ừ.” Mạc Như Nghiên có lệ nhìn thoáng qua Mạc Như Họa, tự mình đi đến một bên ngồi xuống.

Hạ Trăn lặng im không nói đứng ở nơi đó, không ngồi xuống theo Mạc Như Nghiên, cũng không có đáp lại xưng hô của Mạc Như Họa.

Đây là tình cảm không tốt, phu thê bất hòa? Cũng phải, tính tình của Mạc Như Nghiên cao ngạo ra sao, làm sao có thể xem trọng Hạ Trăn một hán tử nông thôn lỗ mãng như vậy? Cho dù dung mạo Hạ Trăn xuất chúng, Tô Linh cũng không chút nghi ngờ trong lòng Mạc Như Nghiên giờ phút này ghen khắt cùng dày vò.

Tĩnh tâm lại quan sát kỹ lưỡng sắc mặt và đặc điểm thân thể của Mạc Như Nghiên, khẳng định Mạc Như Nghiên đã cùng Hạ Trần động phòng, trên mặt Tô Linh tươi cười càng thêm chân thật, thái độ cũng càng thêm nhiệt tình.

“Nghe nói hôm qua đại tiểu thư đi Thủy Họa Trai cùng Hành Hương Lâu?” Không có nổi trận lôi đình, cũng không có lộ ra nửa điểm không vui, Tô Linh rất có phong thái đưng gia chủ mẫu, sắc mặt ôn hòa nhìn Mạc Như Nghiên.

“Ừm.” Mạc Như Nghiên gật đầu, không có nhiều lời.

“Làm sao không đi Cẩm Tú Phường nhìn xem? Tốt xấu cũng là của hồi môn của ngươi, về sau là ngươi quản lý rồi. Cuối tháng lời lỗ, ngươi đều phải chú ý nhiều hơn.” Tô Linh đầu tiên là một phen dốc lòng dạy bảo, ngay sau đó lại chuyển lời, “Đương nhiên, nếu như đại tiểu thư không muốn đề ý tới công việc lật vật của Cẩm Tú Phường, ta bảo Tề chương quỹ của Cẩm Tú Phường mỗi tháng đi một chuyến đến Liên Hoa thôn, đưa sổ sách cho đại tiểu thư xem cũng được.”

“Không cần.” Về mặt Mạc Như Nghiên trong trẻo lạnh lùng, sắc mặt lạnh nhạt, “Hôm nay ta sẽ đi Cẩm Tú Phường.”

“Hôm nay đi?” Tô Linh kinh ngạc nhưng đầu mày. Hôm qua Mạc Như Nghiên không đi, bà ta còn tưởng Mạc Như Nghiên không để Cẩm Tú Phường ở trong lòng. Nhưng mà hiện nay xem ra, lại dường như cũng không phải là như thế?

Tô Linh vừa dứt lời, chò ở ngoài cửa về mặt tiểu Đào quái dị đi vào.

“Chuyện gì vậy?” Mạc Như Họa còn nhớ rõ, Tiểu Đào là nha đầu của Mạc Như Nghiên, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm cho Mạc Như Nghiên ngọt ngào.

Tiểu Đào áp ứng đi lên trước, chần chờ nhìn Mạc Như Nghiên, một biểu tình muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì đúng sự thật bẩm báo.” Trong lòng biết khẳng định có quan hệ với Mạc Như Nghiên, Mạc Như Họa nóng vội thúc giục nói.

Tiếng của Mạc Như Họa không nhỏ, Tô Linh cũng thuận thế nhìn qua.

“Việc này.....” Tiểu Đào do dự một lát, vẫn là khế cắn môi, hạ quyết tâm, “Lẽ lại mặt của Đại tiểu thư, là son phấn của Thủy Họa Trai.”

Theo lý thuyết, lẽ lại mặt của cô nương gia mặc kệ tốt xấu, đều không thể nói ra trước mặt cô nương và cô gia. Huống chi Mạc Như Nghiên còn là đại tiểu thư Mạc Phủ, dù là lẽ vặt có thiếu sót, cũng không đến lượt Tiểu Đào một đứa nha đầu đến sửa soạn.

Nhưng mà, Tiểu Đào tự xưng là giúp Tô Linh làm việc nhiều năm, rất được Tô Linh tín nhiệm. Bây giờ đột nhiên từ bên người Mạc Như Nghiên chuyển tới viện của Mạc Như Họa, so sánh với nha đầu Mạc Như Họa quen dùng lúc đầu, tất nhiên là có thân sơ khác biệt.

Vì tò lòng trung thành, cũng vì giành được ấn tượng tốt và trọng dụng của Mạc Như Họa, Tiểu Đào lúc này mới tìm kiếm đề tài, ở ngay lại mặt này của Mạc Như Nghiên, cố ý chuẩn bị như vậy.

Dù sao ngoại trừ lần lại mặt này, lần sau cũng không biết lúc nào Mạc Như Nghiên trở về Mạc phủ. Nếu đã là bát nước hắt đi, Tiểu Đào nghĩ, cho dù Mạc Như Nghiên cao ngạo nữa, cũng không hề có uy hiếp đối với nàng ta.

Vậy, đắc tội thì đắc tội đi!

Tiểu Đào lựa chọn gãi đúng chỗ ngứa, không nghi ngờ là ở trong lòng Mạc Như Họa đang mong đợi.

Vừa nghe lẽ lại mặt của Mạc Như Nghiên không ngờ lại đến từ Thủy Họa Trai, trong lòng Mạc Như Họa rất là đắc ý, nhìn không được cười nhạo ra tiếng: “Tỷ tỷ thật đúng là làm ta lau mắt mà nhìn. Lúc này mới vừa gả ra ngoài chẳng qua có hai ngày, đã một lòng hướng về nhà chồng.”

“Son phấn Thủy Họa Trai? Đó là những thứ hôm qua đại tiểu thư và đại cô gia thiếu nợ ở Thủy Họa Trai?” Tô Linh cũng không nghĩ tới Mạc Như Nghiên lại có thể sẽ làm được một bước này. Trong lòng bà ta, Mạc Như Nghiên cho tới bây giờ không phải người mặt dày vô sỉ. Trái lại, từ trước đến nay Mạc Như Nghiên đều là cao ngạo nhất, cũng không thể nhìn nhất là người khác coi khinh.

Mạc Như Nghiên rút cuộc đề chén trà trong tay xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tô Linh: “Không phải thiếu nợ, là ghi sổ.”

“Ghi sổ? Đây là cái lý gì? Đại tiểu thư ngươi chính là cô nương đã gả ra ngoài, tài sản riêng của nhà mẹ đẻ, không phải thứ ngươi nên dùng.” trên mặt Tô Linh ôn hòa, giọng điệu lại một chút không mềm.

“Ta dùng tài sản riêng của Mạc gia khi nào?” Mạc Như Nghiên nhìn thẳng về phía Tô Linh, lời lẽ ngay thẳng, “Son phấn của Thủy Họa Trai, một hộp ta cũng không lưu lại, toàn bộ mang về Mạc phủ.”

Tô Linh ghen đứng. Bà ta không nghĩ tới Mạc Như Nghiên cư nhiên lại có tính toán như vậy. Tuy rằng mặt dày, nhưng cũng có thể cho qua.

“Vậy Hành Hương Lâu thì nói sao?” Không muốn thấy Mạc Như Nghiên lên giọng và thản nhiên, Mạc Như Họa gấp giọng hỏi.

Tầm mắt của Mạc Như Nghiên, từ Tô Linh chuyển sang Mạc Như Họa, kinh ngạc nói: “Phàm là cô nương gả ra ngoài, ngay cả cơm nhà mẹ đẻ, cũng không được ăn nữa?”

Chương 26

Edit: Meomeo88

“Nhưng mà.....” Mạc Như Hòa vẫn không cam lòng, còn muốn tiếp tục tranh cãi với Mạc Như Nghiên, lại bị Tô Linh ngắt lời.

“Được ăn được ăn, làm sao lại không được ăn? Cơm của nha môn tri huyện phù nha chúng ta, đại tiểu thư muốn ăn như thế nào thì ăn như thế đó, nhất định sẽ không có ai nói đại tiểu thư nửa câu không phải.” lời Tô Linh thâm sâu trước khen sau chê, khẳng định xong cái có của Mạc Như Nghiên, lại thuận theo tức giận của Mạc Như Hòa chuyển lời, “Nhưng mà, Hành Hương Lâu rốt cuộc không phải phù nha tri huyện. Hành động hôm qua của đại tiểu thư, có chút.....”

“VẬY coi như là bữa ăn hôm nay đi.” Không có nửa điểm báo trước, Mạc Như Nghiên đứng dậy, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài cửa.

Tô Linh và Mạc Như Hòa đều sững sốt. Còn chưa phản ứng kịp, đã thấy Hạ Trần cũng xoay người đi theo phía sau Mạc Như Nghiên.

Đây..... Đây là định đi thật?

Tô Linh lập tức đứng lên, đuổi theo. Nếu như hôm nay thật để Mạc Như Nghiên cứ như vậy đi ra ngoài cửa lớn của Mạc gia, thanh danh và thể diện của bà ta phải để nơi nào đây? Còn có Mạc Nho nơi đó, bất luận như thế nào bà ta cũng khó ăn nói.

Mạc Như Hòa cũng dậm chân một cái, không cam lòng theo ra ngoài.

“Đại tiểu thư chậm đã.” Bước chân của Mạc Như Nghiên không tính là nhanh, trước khi ra khỏi sân, Tô Linh cuối cùng cũng đã ngăn được người lại.

“Tĩnh tĩnh Đại tiểu thư vẫn lớn như vậy, sao không chịu nghe nương nói hết lời?” Tô Linh cười theo, hạ thấp giọng nói với Mạc Như Nghiên, “Ngươi cứ như vậy phát tay áo bỏ đi, đặt đại cô gia ở chỗ nào?”

“Mặt mũi của hần để ở chỗ nào, không phải là Nhị nương ngươi cho đây sao? Nếu Nhị nương không muốn cho phần mặt mũi này, cần gì phải làm bộ làm tịch, giả bộ cho người đời xem?” Lúc Mạc Như Nghiên nói lời như vậy, ánh mắt mĩa mai vừa lúc nhìn lên trên người Mạc Nho đứng ở cách đó không xa.

Sắc mặt Mạc Nho trầm xuống. Hần thừa nhận, hần là chứng mắt con rể Hạ Trần này. Nhưng nếu Như Nghiên đã giả qua đó, vậy đó là sự thật không thể sửa đổi được. Không có biện pháp phủ nhận, cũng chống chế không xong.

Đưa lưng về phía Mạc Nho Tô Linh không cảm nhận được lúc Mạc Nho đến. Nhưng giọng nói và thái độ của bà ta, đều vô cùng chu đáo: “Đại tiểu thư đây là nói lời gì vậy? Mới vừa rồi ta cũng chẳng qua là thuận miệng nhắc tới, cũng không có ác ý.”

“Không có ác ý? Không phải Nhị nương cảm thấy ta và Hạ Trần không nên ăn cơm nhà mẹ đẻ, không nên tham Hành Hương Lâu một bữa ăn?” Không cho Tô Linh một chút cơ hội giải thích, Mạc Như Nghiên cười lạnh một tiếng. “Nhị nương coi trọng lợi nhuận của Hành Hương Lâu như thế, nhưng có chi một văn tiền cho trong phủ? Dựa vào Hành Hương Lâu ở Thanh Sơn Huyện phát triển không ngừng, bỗng lộc một năm của cha sợ còn không bằng thu nhập một tháng của Hành Hương Lâu? Mặc dù vậy, một bữa ăn Nhị nương cũng bủn xỉn không chịu cho?”

“Lời này của Đại tiểu thư nói quá rồi. Thu nhập của Hành Hương Lâu nào có.....” Tô Linh vô ý thức muốn giải thích, ngay sau đó nghe thấy Mạc Như Hòa đột nhiên nhìn về phía sau bà ta kinh hô một tiếng “Cha”.

Trong lòng Tô Linh hoảng hốt, bắt giác nhìn về phía Mạc Như Nghiên. Mạc Như Nghiên lại có thể tính kế bà ta! Rõ ràng Mạc Như Nghiên đã hứa hẹn, không nói cho Mạc Nho.

Ánh mắt Mạc Như Nghiên không có bất cứ né tránh gì, thản nhiên nhìn thẳng Tô Linh chỉ trích. Từ đầu đến cuối, nàng chưa bao giờ nói qua sẽ không đem việc này báo cho Mạc Nho. Huống chi lúc này, nàng ở trước mặt Tô Linh nhắc đến Hành Hương Lâu, lại làm sao coi như để lộ bí mật?

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hành Hương Lâu và phù nha tri huyện có quan hệ gì?” Lỗi tai Mạc Nho không có bất cứ vấn đề gì. Lời vừa rồi của Mạc Như Nghiên, ông nghe được rõ ràng chính xác. Nhưng mà ông ta không hiểu, tiền lời của Hành Hương Lâu và Tô Linh thì có quan hệ gì.

“Lão gia, không phải như ngài nghĩ đâu. Ngài trước hết nghe ta giải thích.....” sắc mặt Tô Linh đại biến, quay người muốn giải thích rõ ràng với Mạc Nho.

“Nhị nương từ từ giải thích với cha, ta và Hạ Trần đi trước đây.” Mạc Như Nghiên nói xong kéo Hạ Trần, cũng không quay đầu lại ngēnh ngang mà đi.

Tô Linh há hốc mồm nhìn Mạc Như Nghiên sau khi ném xuống một quả bom nặng như vậy, phong đạm vân khinh chạy lấy người. Muốn gọi Mạc Như Nghiên lại, nhưng không kịp.

Mạc Như Hòa lại không có cổ kị như Tô Linh vậy. Không chút suy nghĩ, đuổi theo: “Tỷ tỷ.”

Mạc Như Nghiên dừng lại bước chân, xoay người, chờ đợi Mạc Như Hòa đuổi theo.

“Hiện giờ Tỷ tỷ đã quên Hành Tri ca ca rồi sao?” Trước mặt Hạ Trăn, Mạc Như Hòa nhắc tới Nhạc Hành Tri, dụng tâm không thể nói không ác độc.

Như Mạc Như Hòa mong muốn, Hạ Trăn xác thật nhìn về phía Mạc Như Nghiên. Nhưng mà cảm xúc ở đáy mắt của Hạ Trăn, Mạc Như Hòa nhìn không hiểu.

“Nhạc Hành Tri?” Nếu như nói phản ứng của Hạ Trăn đúng là nằm trong dự đoán của Mạc Như Nghiên, nhưng phản ứng của Mạc Như Nghiên, thì hoàn toàn không phải Mạc Như Hòa suy đoán như vậy.

“Đúng vậy, chính là Hành Tri ca ca.” Mạc Như Hòa vốn kiêng kị nhất là ở trước mặt Mạc Như Nghiên nhắc tới Nhạc Hành Tri, nhưng giờ khắc này, nàng ta chỉ hận không thể xé rách mặt nạ bình tĩnh trên mặt Mạc Như Nghiên.

“Sau đó thì sao?” Mặt không đổi sắc nhìn Mạc Như Hòa, giọng nói của Mạc Như Nghiên lạnh lẽo xưa nay chưa từng có.

“Sau đó.....” Bị khí thế của Mạc Như Nghiên dọa sợ, Mạc Như Hòa không kiềm chế được hơi run rẩy. Nhưng mà, kiêu ngạo và tự tôn của nàng ta không cho phép nàng ta cúi đầu trước mặt Mạc Như Nghiên.

Khẽ cắn môi, Mạc Như Hòa miễn cưỡng chống đỡ nói: “Sau đó có phải ngươi hối hận rồi hay không? Không thể gả cho Hành Tri ca ca, lại phải gả cho một mãng phu nông thôn như vậy?”

So với Tô Linh, Mạc Như Hòa càng thêm dẫu không được tính tình. Điểm này, Mạc Như Nghiên không kinh ngạc chút nào. Mạc phủ không có ai chân chính hiểu sâu âm mưu quỷ kế, là cao thủ tranh đấu trong phủ trạch , Mạc Như Hòa cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua, Mạc Như Hòa nói đến lời cuối cùng, hành động chỉ vào Hạ Trăn, thật sự làm cho Mạc Như Nghiên rất không vui.

“Mãng phu nông thôn, cũng là phu quân Mạc Như Nghiên ta tự mình chọn.” Vừa đánh xuống cái tay Mạc Như Hòa chỉ Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên lạnh mặt, quả mắng, “Lớn nhỏ có thứ tự, nương ngươi chính là dạy dỗ ngươi như vậy?”

“Ta.....” Mạc Như Hòa há mồm, muốn phản kích.

“Mạc Như Hòa, Hạ Trăn là tỷ phu của ngươi. Hiện tại là, về sau cũng sẽ vĩnh viễn là. Ngươi tốt nhất đừng có ý đồ chọc giận ta, nếu không, ngươi sẽ hối hận vì xác xược và ngu ngốc.” Mạc Như Nghiên và Mạc Như Hòa xác thật không thể nào thân thiết, nhưng cũng chưa từng ở trước mặt làm nhục, thậm chí cũng chưa từng đe dọa Mạc Như Hòa.

Vậy nên, giờ phút này đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Như Nghiên, Mạc Như Hòa bị dọa sợ. Nàng ta rất hiểu Mạc Như Nghiên, Mạc Như Nghiên không phải người chỉ biết nói mạnh miệng. Chỉ cần Mạc Như Nghiên nói ra miệng, thì khẳng định sẽ làm được.

Mạc Như Nghiên không lại để ý tới Mạc Như Hòa, lôi kéo Hạ Trăn xoay người mà đi.

Lần này, Mạc Như Hòa không dám lại ngăn trở nữa, sắc mặt khó coi đứng ở tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng của Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn thật lâu không dời đi.

Rời khỏi phủ nha tri huyện, Mạc Như Nghiên lôi kéo Hạ Trăn một đường đi đến chỗ để xe bò, mới dừng lại.

Xoay người, nhìn vào ánh mắt đen như mực của Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên không khỏi có chút chột dạ: “Trước kia tuổi nhỏ không biết gì, mơ mộng ngốc nghếch.”

Hạ Trăn vẫn luôn không tiếp lời, thật giống như cái gì cũng không nghe thấy, lại giống như cũng không thèm để ý Mạc Như Hòa vừa rồi châm ngòi.

Đang lúc Mạc Như Nghiên cho rằng, Hạ Trăn sẽ không mở miệng, Hạ Trăn vươn tay, hơi chạm vào mặt Mạc Như Nghiên: “Ta biết.”

“Ngươi biết?” Mạc Như Nghiên sùng sốt. Hiện giờ nàng không gả đến Nhạc phủ, dựa vào thân phận của Hạ Trăn, đến đâu để biết được chuyện của nàng và Nhạc Hành Tri?

“Ừ, biết.” Còn làm sao mà biết được, lại đến tột cùng biết được bao nhiêu. Hạ Trăn một chữ không nhắc đến, trước sau như một tích chữ như vàng.

Mạc Như Nghiên há mồm, lại ngậm lại, trong lòng hoảng loạn và rối rắm nói không nên lời, càng không xác định được Hạ Trăn cuối cùng là nhìn đoạn không được coi là chuyện đã qua của nàng và Nhạc Hành Tri kia như thế nào. Nàng.....

Hạ Trăn lại đột nhiên chặn ngang bệ Mạc Như Nghiên lên, đặt lên trên xe bò.

Nhìn vào thẳng vào ánh mắt luống cuống và ngỡ ngàng của Mạc Như Nghiên, hỏi: “Com trưa ăn ở đâu? Hành Hương Lâu?”

Mạc Như Nghiên vô ý thức gật đầu.

Hạ Trần cũng không đưa ra bất cứ dị nghị gì, đánh xe bò đi đến Hành Hương Lâu.

Có kinh nghiệm hôm qua, chương quầy của Hành Hương Lâu rất lễ độ với Mạc Như Nghiên và Hạ Trần, lập tức mời hai người vào phòng riêng, lại tự mình chọn đồ ăn cho hai người xong lúc này mới lui ra.

Chỉ có hai người trong phòng, tâm trạng rối rắm và phức tạp của Mạc Như Nghiên trước sau không thể giảm bớt. Thình thoảng quan sát Hạ Trần, muốn hỏi, rồi lại không biết nên hỏi như thế nào, càng không dám hỏi.

“Chỉ là nhờ người tìm hiểu giúp một chút.” Nhìn ra Mạc Như Nghiên đứng ngồi không yên, Hạ Trần chủ động giải thích nói.

“Ba năm trước sao?” giọng điệu Mạc Như Nghiên cực kỳ thật cẩn thận, xác định nói.

“Ừ.” Hạ Trần gật đầu, rót cho Mạc Như Nghiên một chén trà nóng, đưa đến trong tay Mạc Như Nghiên.

Hai tay Mạc Như Nghiên bưng chén trà, tâm tư ngàn chuyển trăm hồi, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

“Nhận được lời nhắn của phủ nha tri huyện phủ nha phái người truyền đến, đề ba ngày sau ta đi đến Mạc phủ nghênh cưới người, ta tưởng có người ác ý đùa giỡn. Đợi cho xác định Mạc phủ cũng không phải cố ý trêu chọc, trong lòng ta nghi hoặc, nhiều hơn rất nhiều so với người lúc này.” Nếu như là trước đêm qua, Hạ Trần sẽ không nói với Mạc Như Nghiên những điều này. Nhưng hiện nay Mạc Như Nghiên đã thật xứng với chức danh tức phụ của hắn, rất nhiều chuyện tất nhiên là bất đồng.

“Xin.....” Mạc Như Nghiên bất giác muốn xin lỗi, lại bị Hạ Trần ngăn lại.

“Ta chưa bao giờ oán hận người, cũng chưa từng trách cứ người. Ba năm trước người không muốn gả cho ta, đúng với lẽ thường của con người, người cũng không cần phải luôn canh cánh trong lòng.” Lời xin lỗi, Mạc Như Nghiên đã nói cũng đủ nhiều. Hạ Trần không muốn nghe nữa, càng không muốn từ trong miệng của Mạc Như Nghiên nghe được ba chữ kia.

Mạc Như Nghiên ngẩng đầu, nhìn Hạ Trần không chớp mắt.

“Hôm qua người nói với ta, người muốn cùng ta sống thật tốt.” Hạ Trần nói tới đây, cố tình tạm dừng một chút.

Mạc Như Nghiên gật đầu thật mạnh, để chứng thực lời của nàng của phái là giả, giờ phút này trong lòng cũng không lại thay đổi.

“Như vậy, ta cũng muốn nói với người.” giọng Hạ Trần rất bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, mắt sáng như đuốc, “Ta cũng thật lòng muốn cưới người làm vợ, kết thành vợ chồng đến bạc đầu. Từ ba năm trước đến bây giờ, vẫn chưa từng thay đổi tâm ý. Từ nay về sau, cũng sẽ không thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Meomeo88

Bởi vì những lời nói này của Hạ Trần, vành mắt Mạc Như Nghiên trong giây lát đỏ lên. Cùng lúc đó, trên mặt lại là nở rộ tươi cười sáng lạn. Lúc này, từ trong tâm nàng phát ra cảm giác vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên ở cả kiếp trước và kiếp này Mạc Như Nghiên và Hạ Trần đơn độc ngồi cùng bàn ăn cơm. Không có nói chuyện nhiều, nhưng bầu không khí tràn ngập ấm áp, thể hiện hết sự ăn ý và yên bình.

Ăn cơm trưa xong, Mạc Như Nghiên theo như lời nói trước mặt Tô Linh vậy, thật sự đi Cẩm Tú Phưởng.

Hạ Trần tất nhiên là không hề nghi ngờ, đi theo cùng.

Khác với lúc đi đến Thủy Họa Trai tập kích bắt ngờ, Mạc Như Nghiên vừa đến Cẩm Tú Phưởng, thì đã nói rõ thân phận của mình rồi.

“Đại tiểu thư bên trong mời.” Nghe nói Mạc Như Nghiên đã đến, Tề chương quầy của Cẩm Tú Phưởng lập tức ra đón.

Tề chương quầy, họ Tề tên là Phú Quý, cũng coi như là người quen cũ của Mạc Như Nghiên kiếp trước.

Dù là kiếp trước hay là kiếp này, phạm là xiêm y trên người của Mạc Như Nghiên, đều xuất xứ từ Cẩm Tú Phưởng. Ngay cả hai đôi giá y (áo cưới) của

nàng, cũng đều là sản phẩm của Cẩm Tú Phường.

Kiếp trước Mạc Như Nghiên vì để về vang gả cho Nhạc Hành Tri, vì để ngày xuất giá đó có thể phù hợp với hoàn cảnh ở Nhạc gia, cố ý dặn dò Tề Phú Quý chọn gấm Vân Nam tốt nhất làm giá y cho nàng.

Nào nghĩ đến Tề Phú Quý ngoài miệng đáp ứng trôi chảy, sau lưng lại làm chuyện mờ ám khác.

Trời biết trước hôm Mạc Như Nghiên xuất giá lúc cầm lấy giá y, âm thầm bực tức ra sao, lại vô lực thế nào.

Lúc đó Mạc Như Nghiên cũng không phải không nghĩ tới trùng trị Tề Phú Quý, lại ngại trước đại hi không nên rước lấy xui xẻo, cộng thêm thời gian cấp bách căn bản không thể làm ra kịp chiếc giá y thứ hai....

Cuối cùng, Mạc Như Nghiên không thể không cắn răng bỏ qua việc này, nuốt vào quả đắng này.

Cuối cùng, không hề ngoài dự liệu của Mạc Như Nghiên, bởi vì bộ áo cưới kia không lên được mặt bàn (ý là không đáng quý), khiến cho nàng ở Nhạc gia mất hết thể diện, cứ thế để cho trên dưới Nhạc gia vô cùng nhạo báng và xem thường, trở thành vết nhơ làm sao lau cũng không đi.

Vào đến phòng trong của Cẩm Tú Phường, không cần Mạc Như Nghiên sai bảo, Tề Phú Quý đã tự động xoay người tìm tới sổ sách: “Đại tiểu thư, đây là sổ sách gần một năm của Cẩm Tú Phường, còn mời đại tiểu thư xem qua.”

Mạc Như Nghiên nhận lấy sổ sách, nhưng vẫn chưa lật xem. Ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên khuôn mặt tươi cười của Tề Phú Quý, nói: “Tề chương quầy cũng chuẩn bị thật chu toàn.”

“Phu nhân sớm đã phái người tới truyền lời trước, nếu như đại tiểu thư đến đây, sai lỗi nô nhất định phải chuẩn bị tốt sổ sách gần một năm, trình lên để đại tiểu thư xem.” Tươi cười trên mặt Tề Phú Quý không đổi, về mặt trấn định, đối đáp trôi chảy.

Lão nô? Vậy thì không phải chương quầy quản sự tầm thường, mà là hạ nhân của phủ nha tri huyện rồi? Hoặc là nói, là hạ nhân của Tô Linh?

“Thì ra là như thế.” Mạc Như Nghiên gật gù đầu, đột nhiên hỏi, “Tề chương quầy ở Cẩm Tú Phường đã bao nhiêu năm rồi?”

“Mười mấy năm rồi.” Thái độ của Tề Phú Quý càng thêm cung kính, giọng điệu hơi lộ ra kiêu ngạo, “Tính từ lúc phu nhân tiếp nhận Cẩm Tú Phường này, thì vẫn luôn là lão nô giúp phu nhân xử lý công việc trong ngoài của Cẩm Tú Phường.”

Tô Linh tiếp nhận Cẩm Tú Phường? Tề Phú Quý đặc chí đồng thời tất nhiên đã quên, chủ nhân chân chính của Cẩm Tú Phường là ai.

Không có nhiều lời khác, Mạc Như Nghiên tiếp tục hỏi: “Nếu như thế, Tề chương quầy đối với Cẩm Tú Phường, khẳng định rất hiểu biết rồi?”

“Phải. Lão nô quản lý Cẩm Tú Phường nhiều năm, chuyện lớn chuyện nhỏ của Cẩm Tú Phường, lão nô đều biết được. Chỉ cần đại tiểu thư sai bảo, lão nô nhất định dù việc lớn việc nhỏ, đúng sự thật bẩm báo đại tiểu thư.” Tuy rằng không cảm thấy vị đại tiểu thư trước mắt này có thể thành đại sự, nhưng mà công phu mặt ngoài, Tề Phú Quý làm đến giọt nước không lọt, làm người ta không thể tìm ra sai sót.

Mạc Như Nghiên cũng không định tìm sai sót của Tề Phú Quý ở trên lễ nghi, chỉ là thuận thế hỏi: “Vậy Tề chương quầy chắc hẳn rõ ràng, mười mấy năm này thu nhập hàng tháng của Cẩm Tú Phường phải chăng tăng nhanh, hàng năm thêm nhiều lên?”

“Cái này.....” Bị Mạc Như Nghiên một mũi tên đánh trúng điểm yếu, mặt Tề Phú Quý rớt cuộc thay đổi. Ý cười tan đi, ngược lại hiện lên chính là xấu hổ cùng không được tự nhiên, “Đại tiểu thư thứ tội. Lão nô bất tài, buôn bán của Cẩm Tú Phường trước sau không thể xuất hiện khởi sắc.....”

“Nếu biết được chính mình bất tài, vì sao không kịp sớm tự nhận lỗi từ chức? Nhị nương nhớ tình cũ, giữ cho ngươi vài phần mặt mũi. Ngươi lại làm như không biết, cậy già lên mặt?” Mạc Như Nghiên đột nhiên đập bàn, lạnh giọng quát lớn nói.

Không nghĩ tới Mạc Như Nghiên lại có thể ở chỗ này chờ ông ta, Tề Phú Quý nhất thời bị dọa đến đổ mồ hôi trán, nom nóp lo sợ nhìn về phía Mạc Như Nghiên: “Lão nô, lão nô.....”

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi không phải chương quầy của Cẩm Tú Phường này. Một tháng tiền công của ngươi bao nhiêu? Tự mình nhận lấy rồi rời đi đi!” giọng Mạc Như Nghiên rất lạnh lùng, nói xong cũng không cho Tề Phú Quý cơ hội giải thích, đã đẩy sổ sách trên bàn cho Hạ Trần vẫn luôn trầm mặc không nói, “Từ nay về sau, Cẩm Tú Phường thuộc về phu quân quản lý.”

Hạ Trần, Tề Phú Quý cũng biết đến. Vốn tưởng rằng ba năm trước Mạc Như Nghiên từ hôn, cũng không có quan hệ gì với mąż phu thôn dã này nữa. Không nghĩ đến phu nhân có bản lĩnh như vậy, dù là đã qua ba năm, vẫn như cũ bức Mạc Như Nghiên gả đến Liên Hoa thôn.

Tề Phú Quý vốn còn đang xem trò cười của Mạc Như Nghiên, trong lòng cũng khinh thường Hạ Trần. Giờ phút này đột nhiên bị Mạc Như Nghiên đuổi ra Cẩm Tú Phường, ngay cả vị trí chương quầy cũng bị Hạ Trần mà ông ta rất khinh thường đoạt mất, thật sự làm Tề Phú Quý khó có thể tiếp thu.

“Đại tiểu thư! Thế này làm sao được? Lão nô chính là phu nhân tự mình.....” Tề Phú Quý trước đó căn bản không dự đoán được Mạc Như Nghiên lại chính là nổi lên tâm tư ác độc muốn đuổi ông ta đi, trong lúc nhất thời hoảng sợ, sắc mặt chợt đại biến.

Mạc Như Nghiên ngắt lời của Tề Phú Quý, về mặt lạnh lùng: “Tề chương quầy nếu thật có bất mãn, có thể đi tìm Nhị nương lý luận.”

“Nhưng mà.....” Tề Phú Quý cũng không phải không biết nói ngon nói ngọt, nhưng lại không chịu nổi Mạc Như Nghiên không theo lễ thường ra bài. Hắn đã là tâm phúc của Tô Linh, đương nhiên biết được Mạc Như Nghiên tiếp quản Cẩm Tú Phường rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Trước một ngày Mạc Như Nghiên xuất giá, Tề Phú Quý đã nhận được căn dặn của Tô Linh, không cần cố kỵ bất cứ cái gì, cứ việc tùy ý lừa gạt Mạc Như Nghiên. Thế nên lão ta sớm chuẩn bị tốt sổ sách không hề sơ hở.

Đáng tiếc, tất cả chuẩn bị của Tề Phú Quý đều còn chưa kịp có tác dụng, đã bị Mạc Như Nghiên đánh đến trở tay không kịp.

Trước ngày hôm nay, Tề Phú Quý thật lòng cho rằng, lừa gạt Mạc Như Nghiên chẳng qua là một chuyện nhanh chóng dễ dàng. Nào nghĩ đến, vẫn là lão ta nghĩ quá đơn giản.

Mạc Như Nghiên có lẽ ngu xuẩn tự đại, nhưng Mạc Như Nghiên căn bản không tin lão, tình nguyện giao Cẩm Tú Phường cho một mãng phu hán tử không có chỗ nào bằng lão, cũng không chịu trọng dụng lão ta!

Bởi vì Mạc Như Nghiên không lưu tình, trong lòng Tề Phú Quý như lửa thiêu đốt, giọng điệu và thái độ nói chuyện cũng thay đổi theo: “Đại tiểu thư, Cẩm Tú Phường nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Người nếu chỉ bằng nhất thời tức giận, đuổi lão nô ra ngoài. Ngày sau nếu Cẩm Tú Phường xảy ra chuyện gì, lão nô cũng nhất định sẽ không đồng ý trở lại.”

Mạc Như Nghiên không để bụng cười: “Tề chương quây ở Cẩm Tú Phường quản việc nhiều năm như vậy, không hề có một chút thành tựu, cũng không thể làm cho buôn bán của Cẩm Tú Phường có một chút xú khởi sắc. Làm sao lại chắc chắn, sau này có đủ bản lĩnh và năng lực, làm cho Cẩm Tú Phường chết đi sống lại?”

Mạc Như Nghiên nói chính là lời nói rất thật mọi người đều biết, nhưng nghe vào trong tai Tề Phú Quý, đó là nhục nhã và không chịu đựng nổi.

Cấn chặt răng, Tề Phú Quý nhìn không được nắm chặt nắm tay, hung hăng ngẩng đầu, trừng về phía Mạc Như Nghiên: “Chẳng lẽ Đại tiểu thư cho rằng, một hán tử nông thôn có thể kinh doanh Cẩm Tú Phường phát đạt hưng thịnh?”

“Lại vô dụng cũng chính là thua lỗ một tòa Cẩm Tú Phường. Ta đại tiểu thư này xác thật không làm được việc gì, trong tay Nhị nương lại có chính là tiền bạc, không phải sao?” Mạc Như Nghiên nhàn nhã nhìn Tề Phú Quý, hoàn toàn không để ở trong lòng tức giận cùng oán giận của Tề Phú Quý.

“Ngươi.....” Tề Phú Quý vung tay áo, lòng đầy căm phẫn cả giận nói, “Cẩm Tú Phường tốt xấu cũng là sản nghiệp của mẹ đẻ đại tiểu thư lưu lại, không ngờ đại tiểu thư lại không để trong lòng như vậy. Thôi vậy, coi như lão nô vất vả trả giá nhiều năm như vậy ở Cẩm Tú Phường đều vứt cho chó ăn, lão nô đây thu thập đồ đạc đến thỉnh tội với phu nhân.”

Nếu như Tề Phú Quý cho rằng, lão ta lấy lui làm tiền như vậy, là có thể thay đổi quyết định của Mạc Như Nghiên, vậy thật đúng là tính toán sai lầm.

“Tề chương quây đi thông thả.” Mạc Như Nghiên cũng không thèm liếc Tề Phú Quý một cái, vẫy vẫy tay, xua đuổi nói.

Tròng mắt Tề Phú Quý đều sắp trừng ra ngoài. Thở hổn hển bặt quai hàm, nhưng một chữ cũng không nhảy ra được. Không phải ông ta không muốn nói, mà Mạc Như Nghiên căn bản không muốn phản ứng ông ta nữa.

Cuối cùng, Tề Phú Quý cũng chỉ có thể căm giận rồi rời khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng Tề Phú Quý đi ra ngoài, trong mắt Mạc Như Nghiên thoáng qua lạnh lùng, khóe miệng hơi cong không thể thấy.

Đuổi Tề Phú Quý xong, Mạc Như Nghiên quay đầu, nhìn về phía Hạ Trần: “Có vấn đề sao?”

Trong tay Hạ Trần đã cầm quyển sổ kia mở ra hồi lâu, nhưng vẫn nhìn chăm chăm xem, không có chút xú động tĩnh. Phản ứng này, tất nhiên làm cho Mạc Như Nghiên tìm tòi nghiên cứu.

Tầm mắt của Hạ Trần từ trên sổ sách dời đi, rơi xuống trên mặt Mạc Như Nghiên, lác lác đầu.

“Không có vấn đề?” Mạc Như Nghiên nhướn đầu mày, Hạ Trần trả lời rất là ngoài ý muốn. Nàng cũng không cho rằng Tề Phú Quý sẽ lấy sổ sách hàng thật giá thật tới cho nàng xem, mấy quyển sổ sách này khẳng định có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Mạc Như Nghiên lập tức lấy một quyển sổ, định tra xét cẩn thận.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên vừa mới mở ra một tờ, Hạ Trần đã để quyển sổ trong tay hắn lên trên quyển sổ mà Mạc Như Nghiên vừa mới lấy.

Mạc Như Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu, không rõ nguyên do nhìn Hạ Trần.

“Ta không biết chữ.” Nhìn thấy Mạc Như Nghiên kinh ngạc và nghi hoặc, Hạ Trần giải thích nói.

Mạc Như Nghiên cứng họng. Một lát sau, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ: “Xin lỗi, là ta sơ sẩy.....”

“Không cần xin lỗi ta.” Ngắt lời Mạc Như Nghiên, giọng Hạ Trần trầm thấp, vẻ mặt chân thành, “Giữa ta và nàng, không cần xin lỗi.”

Bị đôi mắt như mực của Hạ Trần nhìn chăm chăm, gương mặt Mạc Như Nghiên không nhìn được ửng đỏ, gật đầu: “Được, không xin lỗi. Như vậy, ta

dạy chữ cho chàng nhé?”

Lần này, Hạ Trần không lại ngắt lời Mạc Như Nghiên. Đợi Mạc Như Nghiên nói xong ánh mắt chờ đợi nhìn hần, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Meomeo88

Bên này Mạc Như Nghiên cùng Hạ Trần đang nói chuyện, gian ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng chửi rủa trách cứ rất lớn. Cẩn thận nghe một chút, thế nhưng là Tề Phú Quý ở bên ngoài tác oai tác quái với tiểu nhị.

“Chu Trường Sinh, năm đó nếu không phải ta thương sót mẹ già trong nhà người bệnh nặng, thu nhận người ở Cẩm Tú Phường này làm việc, người cùng nương người có thể bình yên sống đến bây giờ? Hiện giờ cánh cửa người cứng rồi, đến ngay cả ta chương quây này nói cũng không chịu nghe nữa rồi? Người.....” Tề Phú Quý đang mắng hưng phấn, thì thấy phòng trong rèm cửa bị xóc lên, đi ra cũng chính là Mạc Như Nghiên mới vừa rồi đuổi ông ta đuổi ra khỏi Cẩm Tú Phường.

“Tề chương quây làm sao còn chưa rời đi?” Mắt lạnh đảo qua nam tử mặc áo vải bị Tề Phú Quý nhục mạ, Mạc Như Nghiên nhủ mảy.

Đây là tiểu nhị Tề Phú Quý tìm cho Cẩm Tú Phường? Diện mạo bình thường, thân hình cao lớn, toàn bộ không có một chút cơ trí linh hoạt.

Trách không được Cẩm Tú Phường làm ăn càng ngày càng đi xuống, chỉ nhìn khuôn mặt đơ như khúc gỗ của vị tiểu nhị này, sợ là việc làm ăn đưa tới cửa cũng rất khó giữ lại, càng miễn bàn chủ động mời chào khách nhân.

“Bầm đại tiểu thư, đang chuẩn bị đi đây!” Tề Phú Quý thật sự rất hận Mạc Như Nghiên, nói chuyện cũng trở nên âm dương quái khí, “Chẳng phải, đuổi tiểu tử ngu ngốc này đi xong, ta cũng có thể an tâm rời đi.”

“Hần?” Mạc Như Nghiên vừa hay không vừa ý Chu Trường Sinh trước không nói, về mặt tiểu nhân của Tề Phú Quý thật sự khó coi, đặc biệt khiến người ta chán ghét, “Nếu như ta không có nhớ lầm, bắt đầu từ vừa rồi, Tề chương quây đã không phải là quản sự của Cẩm Tú Phường nữa. Nếu đã không phải là quản sự, thì dựa vào cái gì đuổi đi tiểu nhị của Cẩm Tú Phường?”

Trước mặt Chu Trường Sinh bị Mạc Như Nghiên lột mặt, Tề Phú Quý ngượng ngùng, trong lòng càng bức tức nói không nên lời.

Nhếch miệng, Tề Phú Quý ngay cả “Lão nô” cũng không tự xưng, dáng vẻ càng không còn chút hèn mọn như lúc trước: “Chu Trường Sinh này là ba năm trước ta nhất thời mềm lòng mới lưu lại Cẩm Tú Phường. Trên thực tế, bản thân hần ăn nói cực kỳ vụng về, thường xuyên làm hỏng việc làm ăn của Cẩm Tú Phường, làm cho thu nhập mỗi tháng của Cẩm Tú Phường giảm rất nhiều, gần như thua lỗ. Ta đây là vì đại tiểu thư lo lắng, cũng là tận tâm với Cẩm Tú Phường, mới nghĩ ở trước khi đi, cũng đuổi hần cùng ra khỏi Cẩm Tú Phường. Trách cho đại tiểu thư không rõ tình huống, coi hần là người rất có khả năng, cứ thế gây ra tổn thất lớn hơn.”

Tề Phú Quý nói rất thành khẩn, lại phải bỏ qua đầy mắt mỉa mai của ông ta, cùng với ác ý trên mặt không coi là che dấu hoàn mỹ.

“Chuyện này không cần làm phiền Tề chương quây lo lắng. Theo lời Tề chương quây, người này là ba năm trước mới đến Cẩm Tú Phường. Nói cách khác, hơn mười năm trước Cẩm Tú Phường không hề chuyển biến, không liên quan đến người này. Nếu như thế, Tề chương quây đuổi hay không đuổi hần, lại có liên quan gì?” Mạc Như Nghiên một tay để ở sau lưng, một tay kia gõ gõ mặt quây, tầm mắt dừng ở trên bọc hành lý trong tay Tề Phú Quý, “Tiền công tháng này Tề chương quây lấy xong rồi? Lấy bao nhiêu vậy? Có từng nghĩ tới báo cái số cùng ta cái tân chủ nhân này?”

Sắc mặt Tề Phú Quý trong giây lát thay đổi. Trong mắt hiện lên mấy phần hoảng loạn, sắc mặt hơi hơi trở nên trắng: “Cái này, ta..... Lấy là cầm.....”

Quả nhiên là cái dạng chủ tử gì, hạ nhân theo cái dạng ấy. Tô Linh không am hiểu giỏi về tâm kế, Tề Phú Quý cũng không tốt hơn chỗ nào. Chẳng qua là nói mấy câu, lão đã lộ ra bản tính nhất gan sợ phiền phức.

Trong mắt Mạc Như Nghiên thoáng qua lạnh lẽo, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh, lớn giọng chất vấn: “Tề chương quây là tham bạc của Cẩm Tú Phường sao?”

“Không..... Không có!” Tề Phú Quý lắp bắp lắc đầu, đôi tay lại vô ý thức ôm chặt lấy bao hành lý trong lòng.

Vốn hôm nay Mạc Như Nghiên không định cùng Tề Phú Quý truy cứu việc này. Tề Phú Quý nếu ở Cẩm Tú Phường ngày người mười mấy năm, tham ô bạc nhất định không phải số nhỏ. Chỉ cần nàng có tâm tra, xong việc tất nhiên sẽ làm Tề Phú Quý toàn bộ nhỏ ra.

Nhưng mà, Tề Phú Quý quá ngu xuẩn. Nếu như lúc này còn buông tha Tề Phú Quý, Mạc Như Nghiên tự nhận, đó là nàng tân chủ nhân này không biết làm.

“Nếu không có, vậy Tề chương quây khẳng định không ngại mở bao hành lý ra?” Tầm mắt dừng ở trên bọc đồ Tề Phú Quý giấu phía sau, Mạc Như Nghiên giọng điệu nhìn như dò hỏi, nhưng càng là không cho phép vi phạm mệnh lệnh.

Toàn thân Tề Phú Quý run rẩy, bất giác muốn nhấc chân chạy trốn.

Nhưng mà, chân Tề Phú Quý còn chưa tới gần ngưỡng cửa của Cẩm Tú Phưong, đã bị Hạ Trăn một tay túm lại.

Tề Phú Quý gần bốn mươi tuổi, dựa vào tham ô nhiều năm ở Cẩm Tú Phưong, đạt được một thân phúc hậu phi nhiều. Xứng với dáng người không coi là cao này, vừa đúng kiểu người thô thiên béo phì. Bị Hạ Trăn một bàn tay xách sau cổ, thật là buồn cười.

Cảnh tượng quen thuộc, Mạc Như Nghiên nhìn không được nhìn thoáng qua Hạ Trăn. Nàng có phải nên may mắn hay không, lúc nàng quỳ lạy nhị lão Hạ gia, Hạ Trăn không đối với nàng như vậy?

Bị Mạc Như Nghiên nhìn như vậy, tay Hạ Trăn cứng đờ. Ở trước lúc Tề Phú Quý tránh thoát, lại xách người lên.

Bị Hạ Trăn một tay xách theo, sắc mặt Tề Phú Quý sưng đỏ bừng, nhìn không được mắt: “Người mắng phu nông thôn này, buông ta ra!”

Hạ Trăn tất nhiên sẽ không bỏ qua Tề Phú Quý, mà lấy đi bao hành lý mà Tề Phú Quý coi như tính mạng trần quý.

Tề Phú Quý nháy mắt giống như bị người cầm dao cắt tay, liều mạng muốn cướp bọc đồ về. Hơn nữa, còn tay nắm chân đá muốn liều với Hạ Trăn.

Rất không may, Tề Phú Quý lựa chọn phương thức phản kháng sai lầm nhất.

Sau khi lấy đi bọc đồ của Tề Phú Quý, Hạ Trăn thuận tiện vung tay, Tề Phú Quý liền giống như con quay, bay ra ngoài cửa.

“Bịch” một tiếng, ưu thế thân thể nặng nề của Tề Phú Quý cả người nện ở trên mặt đất, phát ra tiếng vang chấn động.

Trong nháy mắt, người đi đường qua lại bên ngoài Cẩm Tú Phưong tụ tập lại.

“Đây không phải là Tề chương quây của Cẩm Tú Phưong sao?” Tề Phú Quý quản lý công việc ở Cẩm Tú Phưong nhiều năm, trong đám người cũng có người nhận ra ông ta. Nhưng hình ảnh Tề Phú Quý chật vật, mọi người vẫn là lần đầu nhìn thấy, không khỏi chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

“Cẩm Tú Phưong đây là xảy ra chuyện gì? Bị người ta đập phá cửa tiệm?” Lòng hiếu kỳ nổi lên, không ít người qua đường đều tò mò ngó nhìn về phía Cẩm Tú Phưong mà Tề Phú Quý bay ra.

Vừa lúc nhìn thấy Hạ Trăn đứng ở cửa, dáng người cao lớn, khí thế lãnh khốc, thật sự dọa sợ không ít người.

“Chẳng lẽ thật sự gặp biến cố gì rồi? Cần báo quan hay không?” Nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn, có người nom nớp lo sợ mở miệng hỏi.

Nhưng mà người nọ cũng chỉ là ngoài miệng hỏi, dưới chân lại không có một chút nhúc nhích. Xung quanh mọi người cũng là như thế, tuy rằng liên tục nhìn về phía Hạ Trăn, lại không có một người thật sự nhấc chân đi báo quan. Không phải không làm, thật sự là Hạ Trăn một thân chính khí, thấy thế nào cũng không giống như là tội phạm dã man.

“Không cần báo quan.” Tiếng nói của Mạc Như Nghiên thanh thúy vang lên từ trong Cẩm Tú Phưong truyền ra, nhất thời dẫn tới mọi người nghe tiếng nhìn lại.

Đi chậm đến bên người Hạ Trăn đứng yên, Mạc Như Nghiên có tình lớn tiếng, đối với người đi đường vây quanh ở cửa nói: “Ta là chủ nhân mới của Cẩm Tú Phưong, Mạc Như Nghiên. Vị này chính là phu quân của ta, Hạ Trăn. Hôm nay hai vợ chồng ta, tới Cẩm Tú Phưong để kiểm tra sổ sách. Còn về Tề chương quây vì sao lại bị quăng ra ngoài, chỉ xem cái này sẽ biết.”

Giọng Mạc Như Nghiên rơi xuống, thì dốc hết bọc đồ trong tay ra. Máy chục tấm ngân phiếu cùng một đồng bạc vụn từ bọc hành lý rơi xuống, tung tóe trên mặt đất.

Tràng diện lặng như tờ, tầm mắt mọi người đảo qua đảo lại giữa ngân phiếu, bạc vụn trên mặt đất, và Tề Phú Quý, trên mặt chứa đầy vẻ không dám tin.

Dần dần, vẻ mặt mọi người nghi hoặc và kinh ngạc chuyển thành khinh thường, đám thẳng đến Tề Phú Quý sắc mặt xanh mét đang muốn bò dậy vì chính mình thanh minh vài câu, trong lòng phát ra hận ý khắc cốt ghi tâm.

“Mọi người đều biết, Tề chương quây ở Cẩm Tú Phưong quản lý công việc nhiều năm, sổ sách của Cẩm Tú Phưong hiểu biết hơn hết. Trước hôm nay, ta được bẩm báo là, bởi vì Cẩm Tú Phưong kinh doanh không tốt, hàng tháng lỗ vốn, sắp sửa phải đóng cửa.” Mạc Như Nghiên trên cao nhìn xuống sắc mặt đỏ bừng của Tề Phú Quý, lạnh nhạt nói, “Không biết có bao nhiêu dân chúng huyện Thanh Sơn nhớ rõ, chủ nhân ban đầu của Cẩm Tú Phưong họ Vu tên Cẩm Tú, là nguyên phối phu nhân* của tri huyện đại nhân huyện Thanh Sơn chúng ta.”

- Nguyên phối phu nhân: vợ đầu

Khác với Tô Linh, lúc Vu Cẩm Tú mở tòa Cẩm Tú Phưong này, cũng không tránh tai mắt của mọi người.

Thế nên cả huyện Thanh Sơn đều biết, Cẩm Tú Phưởng là tài sản riêng của phủ nha tri huyện. Lại bởi vì Cẩm Tú Phưởng hàng đẹp giá rẻ, đa dạng tính xảo, rất được khách hàng coi trọng, một dạo đã từng có danh tiếng khắp nửa bầu trời Thanh Sơn Huyện.

Bản thân Vu Cẩm Tú lại không phải người tham tài. Chẳng những chưa bao giờ dựa vào kinh doanh Cẩm Tú Phưởng giành lợi nhuận kèch xù, lại còn sẽ thường xuyên tiếp tế dân chúng nghèo khổ huyện Thanh Sơn. Thích làm việc thiện, ở Thanh Sơn Huyện lưu lại không ít công lao làm người ta khen ngợi.

Nhưng mà Cẩm Tú Phưởng hiện giờ, đã sớm không còn huy hoàng năm đó nữa, làm không ít dân chúng thổn thức cảm thán ngày trước.

Không đơn giản là bởi vì Cẩm Tú Phưởng đột nhiên bán giá cao ngắt ngưỡng, càng bởi vì Cẩm Tú Phưởng chất liệu và hình thức lại không bằng trước kia, mấy chục năm cũng chưa lại xuất hiện làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

Nghe Mạc Như Nghiên nhắc tới Vu Cẩm Tú, không ít dân chúng thế hệ trước ở huyện Thanh Sơn đều nhìn không được nhớ lại thời đã qua. Đồng thời, ánh mắt nhìn về phía Mạc Như Nghiên bắt gặp liền mang theo vài phần nhớ lại. Tuy rằng thời gian chỉ có gần một năm, nhưng Vu Cẩm Tú xác thật dựng nên truyền kỳ Thanh Sơn Huyện, một dạo đã được vô số dân chúng yêu quý kính trọng.

Cảm giác được ánh mắt từ bốn phương tám hướng nhìn vào, Mạc Như Nghiên không khỏi có chút quen mắt.

Kiếp trước nàng thật là bất hiểu, cũng không biết được thân nương nàng lại huệ chất lan tâm (cao nhã, thanh khiết) như vậy, lại có trái tim lương thiện như vậy. Nếu không phải sau này trong lúc vô tình Nhạc lão phu nhân đề cập đến nguyên nhân chân chính đồng ý cho Nhạc Hành Tri cưới nàng qua cửa, nàng tất nhiên sẽ cho đến chết cũng chẳng hay biết gì.

Phủ nha tri huyện không ai nhắc qua với nàng thân nương nàng đã từng làm đủ loại việc thiện, bản thân nàng cũng chưa từng chủ động tìm hiểu..... Nàng kiếp trước nàng quá mức ích kỉ, trong lòng hồ thẹn.

Đang lúc này, Hạ Trăn đột nhiên đến gần Mạc Như Nghiên hai bước.

Bởi vì hành động của Hạ Trăn, suy nghĩ của Mạc Như Nghiên bị cắt đứt, phục hồi tinh thần lại.

Đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên lắc đầu, khoe miệng hơi hơi nhếch lên. Trước kia những sai lầm đó, nàng không có biện pháp xóa đi.

Nhưng hiện nay, nàng có cơ hội làm lại từ đầu, tất nhiên không được giẫm lên vết xe đổ. Đối với Hạ Trăn, là như thế. Đối với nương nàng, đối với Cẩm Tú Phưởng, cũng là như thế.

Cũng chính là trong chớp mắt quay đầu lại như vậy, khuôn mặt dữ tợn của Tề Phú Quý xông tới trước mặt Mạc Như Nghiên, trong tay vung lên lưỡi dao sắc bén nhắm vào Mạc Như Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Nếu Mạc Như Nghiên không xuất hiện, ông ta vẫn là Tề chương quỳ cao cao tại thượng của Cẩm Tú Phưởng. Nhưng bởi vì Mạc Như Nghiên, cái gì ông ta cũng không còn rồi.

Mang theo vô tận không cam lòng, Tề Phú Quý nổi lên sát tâm đối với Mạc Như Nghiên.

“Á!” Trong đám người vang lên tiếng thét chói tai và kinh hô, nhao nhao xông tới chỗ của Mạc Như Nghiên, “Cẩn thận!”

Tề Phú Quý tất nhiên là nghe được những tiếng hoảng loạn kêu la đó.

Nhưng mà, hắn không những không dừng lại, ngược lại càng thêm vênh vang đắc ý, cảm thấy thích thú vô cùng.

Nhưng mà mắt thấy một khắc trước khi lưỡi dao sắc bén trong tay Tề Phú Quý sẽ đâm trúng Mạc Như Nghiên, ông ta bị người khổng chế lại.

Hạ Trăn ra tay, nhanh, độc, chuẩn, căn bản không cho Tề Phú Quý thời gian phản ứng lại, đã đâm Tề Phú Quý dưới chân.

“Á!” Tề Phú Quý thống khổ kêu rên ra tiếng, trong mắt hận ý càng thêm điên cuồng, nhưng sắc mặt lại càng hiện rõ nản lòng thoái chí.

Không thành công ắt thành nhân*. Mà Tề Phú Quý, rất không may trở thành tù nhân. Ông ta biết, ông ta xong rồi. Sau ngày hôm nay, ở huyện Thanh Sơn, ông ta tất phải bị ngàn người phỉ nhổ, vạn người khinh bỉ coi thường.

[*] [/i]Không thành công ắt thành nhân: không thành công thì sẽ hy sinh[/i]

Mà người làm cho ông ta thất bại trong gang tấc thậm chí rơi vào kết cục nghèo túng thê lương, chính là Mạc Như Nghiên giờ phút này đứng ở trước mặt ông ta, cùng với..... Hạ Trăn, mắng phu liên tiếp động thủ nhục nhã ông ta.

“Thường nói, điều nô khinh chủ, tội không thể tha. Ta vốn tưởng rằng, Thanh Sơn Huyện dân phong thuần phác, tất nhiên sẽ không phát sinh loại người đạo đức bại hoại như này. Không ngờ rằng, hôm nay Tề chương quây lại làm ta mở rộng tầm mắt, vậy mà nổi lên tâm tư giết ta?” giọng điệu của Mạc Như Nghiên cũng không nặng nề, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng không mang theo nửa phần ngông cuồng hung ác, lại làm cho người nghe sinh ra sợ hãi, tin phục từ trong lòng.

Người qua đường bên ngoài Cẩm Tú Phưởng vây xem càng ngày càng nhiều, kèm theo tiếng mắng chửi Tề Phú Quý lòng lang dạ sói cũng dần dần vang lên. Càng có kẻ trong đó, tiến đến nhổ nước miếng vào Tề Phú Quý đang bị Hạ Trăn đạp trên mặt đất.

Cho đến lúc này, ngược lại không cần lên tiếng dò hỏi, đã có dân chúng nhiệt tình chạy tới phủ nha tri huyện báo quan.

Nghe nói là đại tiểu thư nhà mình bị kẻ xấu làm hại, đám nha sai không nói hai lời, vội vàng chạy nhanh tới.

“Tránh ra, đều mau chóng tránh ra.” Chen vào đám người vây quanh, vừa nhìn đã thấy Mạc Như Nghiên đứng ở cửa Cẩm Tú Phưởng, đám nha sai lập tức rất cung kính hành lễ với Mạc Như Nghiên, “Đại tiểu thư.”

“Ừ.” Phủ nha tri huyện làm việc hiệu suất, hôm nay nhưng cực kỳ nhanh. Mạc Như Nghiên cũng không nhiều lời vô nghĩa với mấy người, chỉ chỉ Tề Phú Quý trên mặt đất, “Người này ý định cầm dao giết hại ta, may mắn có cô gia ở đây, kịp thời bắt lại.”

“Cô gia uy vũ.” Phụ quân của đại tiểu thư nhà mình nha..... Vài vị nha sai đồng thời nhìn về phía Hạ Trăn lúc này mặc kệ là khí thế hay là sắc mặt đều hoàn toàn không giống mắng phu nông thôn, nhao nhao gật đầu khen ngợi nói.

Nhìn thấy nha sai đến, Hạ Trăn nhấc chân đang dẫm lên người Tề Phú Quý. Chuyện tiếp theo, nên thuộc về nha môn tiếp nhận rồi.

Khoảnh khắc bị nha sai lấy gông xiềng khóa lại, sắc mặt Tề Phú Quý hoàn toàn biến thành tro tàn tái nhợt. Hắn xem nhẹ Mạc Như Nghiên ác độc, càng xem thường thủ đoạn của Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên rõ ràng một khắc trước còn ra vẻ hào phóng để cho ông ta tự mình lãnh tiền công rồi đi, xoay người đã hại ông ta đến tình cảnh này. Trước sau thay đổi quá nhanh, làm ông ta khó lòng phòng bị.

Chìm trong những ánh mắt tràn đầy phần nộ và căm phẫn, Tề Phú Quý chặt vật bị nha sai áp giải đi.

Giải quyết xong Tề Phú Quý, kế tiếp, đó là Cẩm Tú Phưởng một lần nữa khai trương.

Mặt đối diện với đám người đi đường vây xem còn đứng yên chưa tan đi, Mạc Như Nghiên cao giọng nói: “Không đối gạt các vị, hôm nay là lần đầu tiên bản thân ta tiếp xúc với việc làm ăn của Cẩm Tú Phưởng. Trước đó, trong Cẩm Tú Phưởng các kiểu vãi vóc cùng với trang phục may sẵn hiện nay giá cả ra sao, ta đều hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng mà, chỉ xem cách làm người mới vừa rồi của Tề chương quây, ta đã có thể tưởng tượng mười mấy năm qua, Cẩm Tú Phưởng mà nương ta để lại bị giày xéo thành bộ dạng gì.”

Phải cảm ơn hành vi hung ác mới vừa rồi của Tề Phú Quý, cho Mạc Như Nghiên có đủ khí thế và không gian không chế, càng cho rất nhiều dân chúng ở Thanh Sơn đang có mặt mang đến ấn tượng ban đầu vô cùng đồng cảm.

Không tự chủ được, không ít dân chúng đều gật đầu với Mạc Như Nghiên. Trên mặt như cũ mang theo vẻ căm giận, tinh thần như cùng chung mối thù với Mạc Như Nghiên.

“Ta rất tiếc, trong nhiều năm trước, Cẩm Tú Phưởng bởi vì kinh doanh không tốt, để lại cho mọi người ấn tượng vô cùng không tốt.”

Mạc Như Nghiên nói tới đây, dừng một chút. Ngay sau đó, cất cao tiếng nói, “Nhưng mà, ta là nữ nhi của Vu Cẩm Tú, sự thật này còn xin chư vị phụ lão hương thân đều vẫn cứ nhớ kỹ cho.”

“Từ hôm nay trở đi, Cẩm Tú Phưởng sẽ không đuổi theo giá cao tận trời, tất nhiên sẽ hàng thật giá rẻ, lại không cô phụ kỳ vọng của mọi người đối với Cẩm Tú Phưởng. Ngoài ra, ngày sau phạm là mọi người có bất cứ việc khó gì, chỉ cần tới Cẩm Tú Phưởng tìm ta, Mạc Như Nghiên ta tất nhiên sẽ không làm nhục thanh danh của nương ta.” Mạc Như Nghiên đứng rất thẳng, tiếng nói thanh thúy vang dội, nhấn mạnh từng chữ có khí phách, vô cùng có sức thuyết phục.

Sau một lúc trầm mặc, trong dân chúng vây xem đột nhiên có người ra sức vỗ tay. Sau đó, là người thứ hai, người thứ ba..... Thậm chí mọi người đồng thời reo hò cùng vỗ tay.

Về mặt Mạc Như Nghiên hơi thả lỏng, khóe miệng hơi cong.

Nhìn tình hình trước mắt cảnh tượng thật náo nhiệt, Mạc Như Nghiên thuận thế tuyên bố nói: “Hôm nay Cẩm Tú Phưởng tu sửa điều chỉnh mọi mặt, tạm không tiếp khách. Bắt đầu từ ngày mai, còn mời các vị khách quý đến. Cẩm Tú Phưởng chắc chắn làm cho các vị vui lòng mà đến, vừa lòng mà về.”

Có lời hứa hẹn của Mạc Như Nghiên rồi, không ít dân chúng đều đi theo lớn tiếng hô tốt. Dù sao chỉ là đến xem mà thôi, không sợ Cẩm Tú Phưởng ép mua ép bán. Càng đừng nói, Mạc Như Nghiên còn mang Vu phu nhân ra. Tâm tình trước sau đối lập, nháy mắt không giống nhau.

“Cầm Tú Phưởng rốt cuộc có thể lại thấy ánh mặt trời, chuyện tốt nha chuyện tốt!”

“Cầm Tú Phưởng nhiều năm như vậy cũng tính hết khổ rồi nha.....”

“Còn không phải là Tề Phú Quý kia sai trái, cứ thế dày vò Cầm Tú Phưởng thành quang cảnh hiện nay. May mắn, đại tiểu thư đã trở lại.”

“Đại tiểu thư rất có khí thế của phu nhân năm ấy..... À không đúng, là hơn xa năm đó.”

“Đúng vậy đúng vậy. Tính tình phu nhân ôn nhu như nước, mà nay vị đại tiểu thư này của chúng ta. Ha ha, cũng không tồi, đỡ phải bị điều nô bất nạt.”

“Muốn nói khí thế kia của đại tiểu thư, thật sự có chút dọa người đó!

Còn có phu quân của đại tiểu thư, cũng không giống hán tử nông gia tầm thường, xác định lời đồn lúc trước của mọi người không nói sai?”

Nghe thấy bốn phía nhỏ giọng bàn bạc bình luận, Mạc Như Nghiên khom lưng, duỗi tay đi nhặt ngân phiếu và bạc vụn lúc trước rơi vãi trên mặt đất.

Trước Mạc Như Nghiên một bước, là Hạ Trần.

Mạc Như Nghiên bên này vừa mới nhặt một tấm ngân phiếu lên, động tác của Hạ Trần đã lưu loát nhặt gần hết ngân phiếu và bạc vụn khác.

Mạc Như Nghiên nói muốn tu sửa thay đổi Cầm Tú Phưởng, là thật sự. Sau khi xoay người cùng Hạ Trần vào Cầm Tú Phưởng, nàng sai Chu Trường Sinh ở ngoài cửa treo thẻ bài “Tạm nghỉ”.

Tề Phú Quý có một câu cũng không có lừa Mạc Như Nghiên, làm ăn của Cầm Tú Phưởng thật sự không coi là tốt. Nếu sau lưng không có tri huyện phủ nha chống, sợ là đã sớm đóng cửa.

Chu Trường Sinh là tiểu nhị duy nhất của Cầm Tú Phưởng. Còn vì sao hắn có thể ở Cầm Tú Phưởng làm nhiều năm, chắc chắn cũng không phải bởi vì đáng thương Chu Trường Sinh trong nhà mẫu thân bệnh nặng như trong miệng Tề Phú Quý nói, mà là bởi vì Chu Trường Sinh cũng đủ thành thật nghe lời, mặc cho Tề Phú Quý đánh cũng không đánh trả, chửi cũng sẽ không cãi lại.

Tề Phú Quý chính mình không ngờ rằng, chỉ sợ hôm nay hắn muốn mang Chu Trường Sinh cùng nhau rời đi, để lại cho Mạc Như Nghiên một cái cửa tiệm trống không, Chu Trường Sinh lại không như ý nguyện của ông ta, cũng không chịu nghe lời ông ta.

Lúc trong tiệm chỉ còn lại có ba người Mạc Như Nghiên, Hạ Trần và Chu Trường Sinh, Mạc Như Nghiên nhìn về phía Chu Trường Sinh: “Người muốn tiếp tục ở lại Cầm Tú Phưởng?”

Khuôn mặt Chu Trường Sinh trước sau cứng đờ nháy mắt sáng ngời, dùng sức liên tục gật đầu với Mạc Như Nghiên.

“Là bởi vì tiền công ở Cầm Tú Phưởng nhiều?” Nói thật, Mạc Như Nghiên đối với Chu Trường Sinh là tồn tại nghi ngờ. Lấy Tề Phú Quý tham lam, không có khả năng đối xử tử tế với Chu Trường Sinh.

Thế mà, Chu Trường Sinh không chỉ có làm nhiều năm dưới sự cay độc của Tề Phú Quý, hơn nữa hiển nhiên đối với Cầm Tú Phưởng rất là cố chấp.

“Nương ta trước kia là tú nương của Cầm Tú Phưởng, bà để ta tới Cầm Tú Phưởng làm việc. Còn nói, nếu như không có phu nhân, ta đã sớm bị chết đói.” Tề Phú Quý chưa bao giờ có thể hỏi ra chuyện từ trong miệng Chu Trường Sinh, ở trước mặt Mạc Như Nghiên, Chu Trường Sinh lại thẳng thắn thành thật. Dù có thể thấy hành động vừa rồi của Mạc Như Nghiên, không đơn giản là làm cho người qua đường bên ngoài thay đổi cách nhìn, đồng thời trong lúc vô tình cũng làm Chu Trường Sinh vì thế thần phục.

“Nương ta sao?” Không cho rằng trong miệng Chu Trường Sinh gọi “Phu nhân” chính là Tô Linh, Mạc Như Nghiên hỏi.

“Dạ. Là Vu phu nhân, không phải Tô phu nhân hiện tại.” Bởi vì Chu Đại Nương tha thiết dặn đi dặn lại, Chu Trường Sinh đối với Vu Cầm Tú và Tô Linh cũng phân chia rất rõ ràng.

Mạc Như Nghiên không khỏi có chút im lặng. Mặc dù nương nàng đã không còn ở trên đời, lại vẫn để lại nhiều vết tích như vậy, để cho nhiều người đều nhớ kỹ bà như vậy.

“Nương ta còn nói, Tô phu nhân hiện nay tâm quá đen tối, sớm muộn gì sẽ kéo đổ Cầm Tú Phưởng, ta muốn giúp nương ta canh giữ Cầm Tú Phưởng, chờ đợi đại tiểu thư trở về.” Về mặt Chu Trường Sinh rất thành khẩn, ánh mắt nhìn Mạc Như Nghiên phát ra ánh sáng nóng bỏng.

“Chờ ta?” Mạc Như Nghiên là thật sự bị Chu Trường Sinh nói kinh sợ.

Ở trước ngày hôm nay, nàng chưa từng nhận được bất cứ lời nhắn nào, cũng không biết Cầm Tú Phưởng còn có người lưu lại đợi nàng đến. Nếu như nương nàng đã từng lưu lại lời nói gì cho nàng.....

Sắc mặt Mạc Như Nghiên đột nhiên thay đổi, nhìn về phía Chu Trường Sinh: “Nương người ở đâu?”

Đột nhiên bị Mạc Như Nghiên hỏi đến nơi ở của nương hắn, Chu Trường Sinh ngăn người, ngay sau đó mới chậm nửa nhịp trả lời: “Ở nhà.”

“Nhà người cách Cẩm Tú Phường xa không? Ta.....” Mạc Như Nghiên vừa định nói hiện tại muốn đi tìm Chu Đại Nương, đột nhiên bình tĩnh lại.

Nếu như nương nàng thật sự để Chu Đại Nương nói cho nàng cái gì, Chu Đại Nương không có khả năng kéo dài tới hiện tại đều chưa từng đi tìm nàng. Tô Linh tuy rằng đối với nàng không coi là từ ái, nhưng cũng chưa từng giam giữ cấm đoán. Nàng muốn đi ra tri huyện phủ nha, hoặc là người ngoài muốn truyền lời nhắn cho nàng, thật sự vô cùng dễ dàng.

Huống chi, kiếp trước cho đến khi nàng gả đến Nhạc gia, cũng không nghe thấy một chút chuyện có quan hệ đến Chu Đại Nương.

Chỉ nhìn Chu Đại Nương có thể để Chu Trường Sinh vẫn luôn làm việc ở Cẩm Tú Phường, mặc ý Tề Phú Quý ức hiếp cũng chưa từng rời đi, Mạc Như Nghiên có thể kết luận, Chu Đại Nương cảm kích nương nàng là sự thật.

Đã thật tình cảm kích nương nàng, lại tại sao giữ di ngôn của nương nàng, trước sau không có đi tìm nàng? Nói vậy, là nàng nghĩ sai rồi.

Nhưng mà, mặc kệ nói như thế nào, Mạc Như Nghiên đều muốn gặp mặt Chu Đại Nương một lần. Dù là, sẽ không thu hoạch được kết quả gì.

Nghĩ như vậy, suy nghĩ của Mạc Như Nghiên thay đổi, nói với Chu Trường Sinh: “Như vậy đi, đêm nay người trở về xin ý kiến nương người một chút, ngày mai ta có thể tới cửa thăm hỏi không?”

Xin ý kiến sao? Mạc Như Nghiên nói quá lễ phép, Chu Trường Sinh bị sững sốt một chút, mới nghiêm túc gật gật đầu: “Được.”

Tạm thời thu hồi tâm trạng rất muốn gặp mặt Chu Đại Nương, Mạc Như Nghiên quay lại nhìn Cẩm Tú Phường khắp nơi treo trang phục và vải vóc chất đống: “Như vậy hiện tại, làm phiền người báo giá cho ta từng thứ.”

Chu Trường Sinh tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Tuy tính nết hắn không được nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng lại được ở kiên định chịu khó. Lại bởi vì đối với Cẩm Tú Phường đề bụng, trong Cẩm Tú Phường giá cả, chất liệu, nguồn gốc và nơi tiêu thụ của các loại, hắn đều ghi nhớ trong lòng, cực kỳ quen thuộc.

Cùng với Chu Trường Sinh nói ra giá nhập vào và bán ra của tất cả y phục may sẵn và vải vóc của Cẩm Tú Phường, Mạc Như Nghiên càng nghe càng lú lú, cau mày lắc đầu.

Thật muốn nói tiếp, kiểu dáng ở Cẩm Tú Phường cũng không phải đẹp nhất. Thêm vào giá cả cao làm người lú lú, dân chúng tầm thường căn bản không có khả năng mua nổi. Đồ không đủ đẹp, giá tiền lại không tính là rẻ, làm sao giữ được khách hàng?

Nhưng là, Cẩm Tú Phường thật sự không kiếm tiền sao? Mạc Như Nghiên không tin. Dùng thanh danh phủ nha tri huyện, tự nhiên không thiếu thương hộ giàu có vì lấy lòng Mạc Nho, cố ý đến ưu ái việc làm ăn của Cẩm Tú Phường.

Nếu không cũng không đến mức làm cho Cẩm Tú Phường giá ngày một cao, trở thành Thanh Sơn Huyện để cho người lên án “Bạc thúng lỗ”.

Nói vậy Tô Linh chưa bao giờ nghĩ tới phải kinh doanh tốt Cẩm Tú Phường nhỉ, thế nên mới có thể không quan tâm cứ thế nâng giá ngày một cao lên như vậy, chỉ vì thỏa mãn hư vinh buồn cười trong lòng chính mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mạc Như Nghiên lạnh lẽo.

Mà vừa thất thần một chút như vậy, Mạc Như Nghiên đề sót mất giá của hai loại vải vóc cuối cùng mới vừa rồi Chu Trường Sinh giới thiệu.

“Vải màu đỏ nguồn gốc ở đế đô, là kiểu dáng đắt nhất ở Cẩm Tú Phường.....” Mạc Như Nghiên đang ngáy người, bên tai truyền đến Hạ Trần thay thế thuật lại.

Bị Hạ Trần nhìn ra nàng thất thần, Mạc Như Nghiên không khỏi hơi hơi lúng túng, vội vàng thu lại tâm trạng đang dạo chơi, nghiêm túc nghe Hạ Trần nhắc lại.

Sau khi xác định tất cả các giá cả trong cửa hàng, Mạc Như Nghiên không chút do dự hạ quyết định: “Niêm yết giá lại từ đầu.”

“Vâng. Nhưng mà đại tiểu thư, nên niêm yết giá lại như thế nào? Là đề cao hay là đề thấp?” Bởi vì Mạc Như Nghiên là nữ nhi của phu nhân, Chu Trường Sinh từ nhỏ bị Chu Đại Nương tẩy não đối với Mạc Như Nghiên có loại đi theo mù quáng từ trong tâm phục tùng. Chỉ cần Mạc Như Nghiên mở miệng, hắn đều không hề nghi ngờ theo đúng thế đi làm.

Bị một câu đề cao hay là thấp của Chu Trường Sinh làm nghẹn đứng, Mạc Như Nghiên sinh ra cảm giác vô lực khó hiểu. Tô Linh và Tề Phú Quý lấy mục tiêu là lợi nhuận, nàng nêu lại đề giá cao, chẳng phải là chấp tay đưa Cẩm Tú Phường cho người khác sao?

“Đề thấp.” Không cần Mạc Như Nghiên mở miệng, Hạ Trần liền cho ra đáp án khẳng định.

“Vâng.....” Chu Trường Sinh vô ý thức gật đầu, đáp lời đến một nửa bỗng nhiên phản ứng lại, người lên tiếng không phải Mạc Như Nghiên, vội vàng ngậm miệng lại. Quay đầu, tiếp tục nhìn Mạc Như Nghiên, yên lặng chờ mệnh lệnh sai bảo.

“Về sau lời của cô gia, chính là ý của ta.” Nhìn thẳng vào ánh mắt cố chấp của Chu Trường Sinh, Mạc Như Nghiên không trả lời vấn đề của Chu Trường Sinh, mà là nói như vậy.

Chu Trường Sinh áp úng nhìn thoáng qua Hạ Trăn, lại hơi mang dò hỏi nhìn về phía Mạc Như Nghiên. Xác định Mạc Như Nghiên không có tính toán thay đổi tâm ý, lúc này mới chậm chậm gật đầu.

Nhìn ra biểu hiện của Chu Trường Sinh cũng không phải rất tán thành Hạ Trăn, về mặt Mạc Như Nghiên lạnh lùng: “Cô gia là lúc nương ta còn sống, vì ta định ra phu quân.”

Ánh mắt Chu Trường Sinh nhìn về phía Hạ Trăn trong khoảnh khắc liền thay đổi. Cúi đầu 2 lần thật mạnh với Hạ Trăn, còn đặc biệt trịnh trọng hô một tiếng: “Cô gia.”

Chu Trường Sinh phản ứng quá mức chân thật, biểu hiện quá rõ ràng. Người như vậy, thật sự có thể làm tốt tiểu nhị Cẩm Tú Phưởng?

Cũng được, dù sao nàng là dự định làm ăn thành thật. Tạm thời lưu Chu Trường Sinh lại trước vậy! Ít nhất, Chu Trường Sinh tin tưởng được.

Đến lúc này, tâm trạng bất đắc dĩ vừa rồi của Mạc Như Nghiên mới tan đi.

Một lần nữa cùng Chu Trường Sinh từng cái xác định tốt giá mới, lại kiểm kê hết tất cả tồn kho, Mạc Như Nghiên lúc này mới nhìn về phía sổ sách Tề Phú Quý để lại cho nàng.

“Đại tiểu thư, những sổ sách này đều là giả, sổ sách thật ở ta nơi này.” Ngoài dự đoán của Mạc Như Nghiên, không ngờ Chu Trường Sinh còn lặng lẽ cất giấu sổ sách thật đã bị Tề Phú Quý tiêu hủy.

“Ta mang về Liên Hoa thôn xem thôi!” Mắt thấy canh giờ không còn sớm, Mạc Như Nghiên không tri hoãn ở Cẩm Tú Phưởng nữa, tiện tay chọn vài bộ trang phục may sẵn, để Chu Trường Sinh giúp đỡ gói lại, lúc này mới cùng Hạ Trăn lên đường trở về Liên Hoa thôn.

Tuy Hạ Trăn đã cố tăng tốc độ nhanh hơn, lúc hăn và Mạc Như Nghiên trở lại Hạ gia, sắc trời như cũ đã tối xuống.

“Cũng tính đã trở lại rồi. Ăn cơm chưa? Đói bụng rồi chứ? Nhanh lên, đang chờ hai con ăn cơm đó!” Lưu thị đã qua lại ở ngoài cửa lớn nhìn xung quanh vài lần, xa xa thấy bóng dáng của Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên, thì sai Chu Vân và Tường Xuân Hương lập tức làm nóng đồ ăn.

Nghe thấy Lưu thị kêu gọi, Chu Vân không nói một lời nhóm lửa lên làm nóng đồ ăn.

Tường Xuân Hương lại đẩy một bụng lửa, đối với Chu Vân oán giận nói: “Nóng nóng nóng, đây đều đã làm nóng bao nhiêu lần rồi? Cả nhà chờ hai người bọn họ, lớn không ăn, nhỏ cũng đói bụng theo. Đây tính là cái đạo lý gì chứ?”

Ngày trước vào lúc này, Chu Vân đều sẽ nhắc nhở Tường Xuân Hương bớt tranh cãi. Nhưng lúc này, Chu Vân đã không muốn mở miệng. Dù sao nàng cũng không phải trường tẩu, không cần dạy dỗ đệ muội cách xử sự làm người ra sao. Hạ gia gia trạch an bình hay không, cũng cùng nàng không quan hệ. Những việc này, đều là trách nhiệm của Mạc Như Nghiên.

“Nương, thật sự rất xin lỗi, con và Hạ Trăn đứng lúc đi xem xét một chút việc làm ăn của Cẩm Tú Phưởng, chậm trễ không ít thời gian.”

Chuyện của Cẩm Tú Phưởng, Mạc Như Nghiên không định dấu diếm người Hạ gia. Dù sao bắt đầu từ ngày mai, tâm tư của nàng sẽ đặt toàn bộ trên chuyện của Cẩm Tú Phưởng. Mà nàng, cũng rất cần Hạ Trăn giúp đỡ.

“Cẩm Tú Phưởng?” giống với tồn tại của Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, Lưu thị tự nhiên cũng là nghe nói qua. Nhưng Mạc Như Nghiên vừa mới nói cái gì? Xem xét? Chuyện này.....

“Vâng, Cẩm Tú Phưởng. Tuy rằng Cẩm Tú Phưởng nhiều năm như vậy vẫn luôn kinh doanh không tốt, thua lỗ nghiêm trọng. Nhưng dù sao cũng là nương con để lại cho con, con không thể để tâm huyết của nương con cứ thế bị người ngoài giày xéo. Thế nên, con đã đòi lại Cẩm Tú Phưởng từ trong tay Nhị nương.” Mạc Như Nghiên nói rồi đưa trang phục may sẵn trong tay cho Lưu thị, “Không phải kiểu dáng mới mẻ độc đáo gì, cha nương mặc tạm trước. Đợi sau này con tìm được tú nương mới, đặc biệt làm mấy bộ đẹp cho cha nương.”

“Đây làm sao được? Ta và cha con ngày thường cũng không ra cửa, còn mặc xiêm y quý giá như vậy? Các con tự mình mặc.....” Lưu thị ngoài miệng nói như vậy, trên mặt đã cười như nở hoa. Mặc kệ nói như thế nào, tâm ý của Mạc Như Nghiên, bà cảm nhận được, cũng thật là vui mừng.

“Lại đang lấy lòng nương.” Cách thật xa nhìn thấy Mạc Như Nghiên đang nhét đồ vào trong tay Lưu thị, Tường Xuân Hương tức giận hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Chu Vân, “Nhị tẩu, người thật sự không nói chút gì?”

“Có cái gì đáng nói?” giọng nói của Chu Vân vẫn tỉnh là bình tĩnh, đáy mắt lại nhìn không được lộ ra vài phần oán hận.

Mạc Như Nghiên quả nhiên là đang giả bộ lương thiện. Hôm qua làm cần cù như vậy, tính tình không phản kháng đối với ai cũng đều là mềm mại dễ nói chuyện, thể hiện không ít ấn tượng tốt trước mặt Lưu thị. Lúc này vừa là bạc vừa là đưa thứ tốt, sao có thể không dỗ dành Lưu thị ngoan ngoãn nghe theo?

“Có cái gì tốt để nói?” Không dám tin nhìn Chu Vân, tiếng nói của Tường Xuân Hương không tự giác cao lên, “Chẳng lẽ người không cảm thấy không công bằng? Không oán giận? Mạc Như Nghiên nàng.....”

“Tường Xuân Hương!” Hạ Minh Chí là tới phòng bếp nhìn xem như thế nào còn chưa ăn cơm. Không ngờ mới vừa đi đến cửa phòng bếp, đã nghe được Tường Xuân Hương lại ở bên trong nói xấu Mạc Như Nghiên, nhất thời mặt trầm xuống, “Đại ca đại tẩu đều đã trở lại, làm sao còn chưa ăn cơm?”

“Đến đây đến đây, đây không phải đang chuẩn bị sao!” Bị Hạ Minh Chí đứng lúc bắt được, trong lòng Tường Xuân Hương run lên, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đáp lời.

“Hãy quản tốt miệng ngưởi.” Ném xuống một câu uy hiếp như vậy, Hạ Minh Chí xoay người rời khỏi phòng bếp.

Tường Xuân Hương thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ngay sau đó nổi lên, là tức giận nói không nên lời. Vì Mạc Như Nghiên, Hạ Minh Chí xem như không lưu đường sống cho nàng!

“Quả nhiên, vẫn là không thể nói!” Chu Vân nói mang theo mĩa mai cùng lạnh lẽo, càng mang theo không thể miêu tả thất vọng cùng tự giận.

Thì ra không đơn giản là Lưu thị, đến hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí, cũng bị Mạc Như Nghiên thành công lung lạc rồi. Nghĩ lại 5 năm nay nàng ta vất vả làm lụng, thật đáng thương lại thật đáng buồn.

Tâm trạng của Chu Vân, tự nhiên sẽ không đúng sự thật nói cho Tường Xuân Hương biết. Mà Tường Xuân Hương một mặt đắm chìm trong tức giận, cũng không có nhận ra Chu Vân giờ phút này không thích hợp. Cứ như thế, đã âm thầm bỏ lỡ rồi.

Mạc Như Nghiên tự nhiên sẽ không chỉ mang xiêm y về cho Lưu thị cùng Hạ lão cha. Hạ Minh Viễn và Chu Vân, Hạ Minh Chí và Tường Xuân Hương, đều có.

“Ba hài tử tạm thời không có.” Mạc Như Nghiên sờ sờ đầu Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà, “Cầm Tú Phường không có xiêm y của tiểu hài tử, chờ đại bá mẫu tìm được tú nương, cũng làm quần áo mới cho các con được không?”

Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà đồng thời gật đầu, ánh mắt long lanh hưng phấn trước sau nhìn chăm chăm trên người Mạc Như Nghiên, hoàn toàn không có ý dòi dẫm.

Mạc Như Nghiên một tay giữ một đứa, hạ thấp giọng nói: “Đợi lát nữa ăn cơm xong, Tiểu Nguyệt và tiểu Hà đều tới phòng của đại bá mẫu. Hôm qua Đại bá mẫu mua đồ ăn vặt cho các con, đều dư lại không ít.”

Giống như biết được bí mật to lớn, Hạ Tiểu Nguyệt cùng Hạ Tiểu Hà liên tục gật đầu, hai khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn nháy mắt nở nụ cười rạng rỡ.

Chu Vân và Tường Xuân Hương đều lộ vẻ mặt không vui, trước mặt người Hạ gia, lại không tốt phát tác. đành phải trơ mắt nhìn Mạc Như Nghiên cứ như vậy thu phục được nữ nhi hai phòng bọn họ.

Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí cũng không có ý nghĩ phức tạp như Chu Vân cùng Tường Xuân Hương vậy, hai người chỉ cảm thấy để mặc Hạ Tiểu Nguyệt cùng Hạ Tiểu Hà quần lấy Mạc Như Nghiên như vậy, chắc chắn mang đến phiền toái và lúng túng cho Mạc Như Nghiên. Thế nên, lập tức tiến lên ôm lấy Hạ Tiểu Nguyệt cùng Hạ Tiểu Hà: “Ăn cơm”

Không thể ngồi cùng với đại bá mẫu, Hạ Tiểu Nguyệt méo miệng, rất không vui. Nhưng mà, ngồi ở bên cạnh cha nó chứ không phải bên người của nương nó, trong lòng Hạ Tiểu Nguyệt lại hơi có chút thoải mái.

Hạ Tiểu Hà cũng không biểu hiện ra nửa điểm cảm xúc. Mặc dù, nó cũng thập phần không tình nguyện rời khỏi đại bá mẫu. Nhưng, nó không dám nói.

Trên bàn cơm, Mạc Như Nghiên đề cập đến chuyện ngày mai còn muốn cùng Hạ Trần đi Cầm Tú Phường.

“Đi đi thôi!” Lưu thị lập tức cho đi, không một chút chần chừ, “Người trong nhà nhiều, cũng không thiếu hai người các con làm việc. Các con bận việc của các con, không cần nhớ thương trong nhà.”

Thái độ của Lưu thị, cơ bản cùng ý với Hạ lão cha. Cho nên, việc này xem như trải qua nhị lão đồng ý cùng cho phép.

Nhưng mà, Chu Vân và Tường Xuân Hương hiển nhiên là bất mãn. Đồng thời, cũng thật sự không có biện pháp tiếp tục nhẫn nại nữa.

“Nương, sao công việc trong nhà lại không thiếu người làm? Con và nhị tẩu mỗi ngày vất vả như vậy, còn phải.....” Tường Xuân Hương lời nói còn chưa nói xong, đã bị Hạ Minh Chí ở phía dưới bàn đá một cái.

Đổi là ngày trước, Tường Xuân Hương cũng nhẫn nhịn cho qua.

Nhưng hiện tại nói chính là tất cả việc nông trong nhà, thậm chí còn thiếu đi một Hạ Trần! Tường Xuân Hương thật sự làm không được bỏ mặc.

“Hạ Minh Chí, cho dù hôm nay ngưởi đã chết ta, ta cũng phải nói cho hết lời.” Mắt hồng lên trừng Hạ Minh Chí gào lên, Tường Xuân Hương lần thứ hai xoay về phía Lưu thị, “Nương, là người không cho phép chúng ta ở riêng. Nếu không cho phép ở riêng, ít nhất cũng phải đối xử bình đẳng chứ! Người thiên vị đại phòng như vậy, cuộc sống của nhị phòng cùng tam phòng chúng ta phải trải qua thể nào?”

“Như thế nào là không công bằng? Đại ca đại tẩu ngưởi là có chuyện chính đáng phải làm, lại không phải gian dối thủ đoạn, chỗ nào chọc ngưởi không cao hứng rồi? Ngày trước Hạ Trần không ở nhà, công việc trong nhà không phải cũng làm xong rồi?” Lưu thị cũng xụ mặt xuống, không vui nhìn Tường Xuân Hương.

Trong nhà ba đứa con dâu, Lưu thị tự nhiên sẽ hiểu phải xử lý sự việc công bằng. Nhưng tình huống đặc thù đối đãi đặc thù, Mạc Như Nghiên và Chu

Vân còn có Tường Xuân Hương tình huống đều không giống nhau. Chẳng lẽ còn muốn trông cậy vào cường ép Mạc Như Nghiên lưu ở trong nhà cả ngày cho heo cho gà ăn sao?

“Đại ca không ở nhà, đương nhiên phải nói cách khác. Nhưng đại ca hiện nay không phải ở nhà sao! Hơn nữa lại cười đại tẩu về. Làm sao công việc của ta và nhị tẩu không những không bị phân bớt đi, ngược lại biến thành nhiều đây?” Tường Xuân Hương đứng lý hợp tình nói lên. Chính sự? Chính sự cái gì? Chẳng qua là nàng lấy cớ có lệ thôi. Nàng ta mới không cần ủy khuất chính mình, để cho Mạc Như Nghiên chiếm cái tiện nghi này.

“Nhiều hơn rồi? Nhiều ở chỗ nào? Người nói cho ta nghe một chút.”

Lưu thị đến cơm cũng ăn không vào, buông chiếc đũa, nghiêm trang đối diện với oán giận và chỉ trích của Tường Xuân Hương.

“Nhiều.....” Tường Xuân Hương vẫn thường nói chuyện không trải qua đầu óc, thật muốn để nàng ta nói thị phi đúng sai, nàng ta hiển nhiên làm không được.

Trông mặt đảo, Tường Xuân Hương bị Lưu thị hỏi chuyện nghẹn một hồi lâu, trong đầu linh quang chợt lóe, chỉ vào một bản đồ ăn nói: “Những thứ này không phải nhiều sao? Cơm nấu nhiều hơn một chút, đồ ăn cũng phải làm nhiều hơn.”

“Sao người không dứt khoát nói, người ăn cũng nhiều hơn?” Lưu thị hiển nhiên bị Tường Xuân Hương làm cho tức giận không nhẹ, há miệng ném một câu trở về.

“Ta.....” Tường Xuân Hương còn muốn nói nữa, lại bị Hạ Minh Chí trực tiếp lấy nửa cái màn thầu chặn miệng.

“Câm miệng, ăn cơm!” giọng Hạ Minh Chí rất lạnh, vừa thấy chính là ở vào ranh giới sắp bùng nổ.

Tường Xuân Hương không cam lòng nhìn thoáng qua Mạc Như Nghiên, mang theo đầy bụng bất mãn, yên tĩnh lại.

Kế tiếp trên bàn cơm, không ai lại chủ động mở miệng, mặc dù bầu không khí có chút áp lực, nhưng ít nhất cũng bảo đảm mọi người lấp đầy bụng.

Ăn cơm xong, Mạc Như Nghiên dẫn theo Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà vào phòng của nàng và Hạ Trần.

Còn với Hạ Tiểu Tuấn, không phải nàng không mang theo, mà là Lưu thị trông coi quý giá, ánh mắt phòng bị của Chu Vân lại quá mức nóng bỏng. Mạc Như Nghiên tự nhiên cũng sẽ không tự tìm mất mặt, tốn công vô ích.

Nhìn theo Mạc Như Nghiên cứ như vậy nắm hai tiểu nha đầu chạy lấy người, Tường Xuân Hương lập tức kêu la nói: “Đại tẩu lại không hỗ trợ nửa chén?”

Hạ Trần đứng lên, tay mới vừa vươn tới, đã thấy Lưu thị đoạt lấy bát đũa trước mặt hắn.

Trước khi Hạ Trần kịp mở miệng, Lưu thị tức giận trừng mắt liếc nhìn Tường Xuân Hương: “Được rồi, ta tới còn không được sao?”

Tường Xuân Hương bị trừng mắt rất không phục, chu miệng lên, như cũ không làm sao vừa lòng.

Hạ Minh Chí đã tức giận đến muốn động thủ đánh người. Nhưng mà bên này hắn còn chưa động thủ, Hạ Trần đã lên tiếng: “Ồ riêng.”

“Đại ca!” Hạ Minh Chí và Hạ Minh Viễn đồng thời lên tiếng, ánh mắt Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng nháy mắt quét lại.

“Hạ Trần, đang êm đẹp, đây là làm gì vậy? Chúng ta người một nhà.....” Hạ Trần không phải Tường Xuân Hương, cũng không phải Chu Vân, Lưu thị sẽ không tức giận quát lớn, càng thêm sẽ không phản đối.

“Ồ riêng” hai chữ từ trong miệng Hạ Trần nói ra, Lưu thị cả người đều luống cuống.

“Ồ riêng đi!” Ai cũng không nghĩ tới, người phụ họa Hạ Trần, sẽ là Hạ lão cha vẫn luôn có cảm giác không tồn tại nhất ở trong nhà.

“Lão đầu tử!”* Lưu thị không tán đồng nhìn về phía Hạ lão cha, lại sau khi chạm đến ánh mắt của Hạ lão cha, lại không có thanh âm. Hạ lão cha vẫn thường sẽ không mở miệng làm chủ. Nhưng một khi Hạ lão cha đã ra quyết định, vậy đó sẽ là không thay đổi.

- Lão đầu tử: ông nó

“Nếu đại ca đã nói ra ở riêng, vậy chúng ta tam phòng không ý kiến.”

Tường Xuân Hương là thật sự rất vui mừng, kích động không thôi vội trả lời. Rốt cuộc có thể ở riêng! Hai ngày này, nàng đều sắp sống một ngày bằng một năm, chịu bao dày vò.

“Tường Xuân Hương!” Hạ Minh Chí hoàn toàn phát điên, dùng ánh mắt hung ác trừng Tường Xuân Hương.

“Người lại quát ta!” Bị ánh mắt hung ác của Hạ Minh Chí trừng như muốn ăn thịt nàng ta, Tường Xuân Hương làm sao không sợ hãi?

Nhưng là, gan lớn no chết nhất gan đói chết. Khẽ cắn môi, Tường Xuân Hương cuối cùng vẫn lẩm bẩm ra tiếng: “Dù sao ta chính là muốn ở riêng.”

“Được! Ở riêng!” Việc đã đến nước này, Lư thị cũng không khẳng khái duy trì yên bình cho cả nhà, “Phân chia như thế nào? Các người tự mình nói.”

“Đương nhiên là đại ca đại tẩu dọn ra ngoài!” Rốt cuộc chờ tới Lư thị nhà ra, Trương Xuân Hương vui không tả hết, da mặt dày kêu to nói, “Dù sao đại tẩu cũng không quen ở nơi nông thôn chúng ta, ta đây là vì tốt cho đại tẩu.”

Về phần sau khi Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên dọn ra ngoài ở nơi nào, Trương Xuân Hương không nhọc lòng lo lắng.

Không quen ở nông thôn? Không ngờ Trương Xuân lại có ý tưởng như vậy còn muốn đuổi đại phòng ra khỏi Liên Hoa thôn? Ánh mắt Lư thị nhìn về phía Trương Xuân Hương tràn đầy không thể tin. Rõ ràng sớm chiều ở chung với Trương Xuân Hương ba năm, bà lại cảm thấy như ngày thứ nhất quen biết gương mặt thật của Trương Xuân Hương.

Bị Lư thị nhìn chằm chằm đến chột dạ không thôi, Trương Xuân Hương quay mặt đi, không dám nhìn thẳng Lư thị. Nàng ta lại không làm sai, vốn dĩ đại phòng nên dọn ra ngoài! Chẳng lẽ còn để tam phòng bọn họ dọn đi? Đừng nghĩ.

Còn về nhị phòng, bởi vì sự tồn tại của Hạ Tiểu Tuấn, Trương Xuân Hương rất rõ ràng, Lư thị sẽ không để một nhà bốn người Chu Vân dọn đi.

Thái độ của Trương Xuân Hương đã hoàn toàn rõ ràng, Lư thị quay về phía Chu Vân: “Người cũng nghĩ như vậy?”

“Nương, chúng ta không.....” Hạ Minh Viễn vô ý thức muốn cự tuyệt việc này. Hẳn đến ở riêng cũng không muốn, càng miễn bàn đề ai dọn ra ngoài.

Nhưng mà, Chu Vân lại đột nhiên giữ chặt cánh tay của hắn, ngừng đầu ưỡn ngực đứng ở trước mặt Lư thị: “Đừng, nhị phòng chúng ta cũng tán thành đại ca đại tẩu ở riêng ra. Dù sao sớm muộn gì cũng phải ở riêng, chúng ta không có khả năng cả đời cùng ở dưới một mái hiên. Nếu hiện nay Xuân Hương đã nói ra, vậy cứ quyết định như thế đi.”

Chu Vân thật không thẹn là biết làm người, chỉ một câu, đã đem tất cả vấn đề đẩy đến trên người Trương Xuân Hương. Nhưng chỉ sợ lần này, sẽ không có người tin suy nghĩ thật sự của nàng ta không phải như thế.

“Chu Vân!” Hạ Minh Viễn chưa bao giờ lớn tiếng với Chu Vân.

Nhưng giờ khắc này, mảy mẩn nhú chặt lại, quát to Chu Vân.

Chu Vân làm như không nghe thấy Hạ Minh Viễn bắt mẫn, quyết tâm nhìn thẳng Hạ lão cha cùng Lư thị: “Cha, nương, coi như không suy nghĩ cho ta và Minh Viễn, ta cũng phải nghĩ cho tiểu Tuấn. Ta biết đề đại ca đại tẩu dọn ra ngoài, khẳng định sẽ làm cho nhị lão các ngài không vui. Nhưng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ra lựa chọn như vậy.”

“Vậy cứ quyết định như vậy.” Hạ Trăn cũng không nói lời vô nghĩa với Chu Vân và Trương Xuân Hương, lập tức đưa ra hứa hẹn, “Ngày mai chúng ta dọn ra ngoài.”

“Ngày mai? Thời gian hấp tấp như vậy, các người dọn tới nơi nào? Cho dù thật muốn ở riêng, cũng phải chờ tất cả mọi người đều dàn xếp tốt chỗ ở rồi nhắc lại chuyện dọn đi này.” Trong lòng biết chuyện ở riêng đã thành kết cục đã định, trong lòng Lư thị ngoại trừ âm thầm thở dài, thì chỉ có thể nỗ lực tranh thủ chút công bằng cho Hạ Trăn cùng Mạc Như Nghiên.

“Nương, đại ca nếu nói ngày mai dọn đi, thì khẳng định đã nghĩ kỹ nơi đến. Ngài cần gì phải ngăn cản không cho chứ? Đại ca đại tẩu mới vừa thành thân, đúng là gắn bó keo sơn.....” Vì để ba người nhà mình không bị đuổi đi, Trương Xuân Hương nghĩ đủ cách đuổi Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên đi.

Nhưng mà, lời Trương Xuân Hương còn chưa nói xong, đã bị Hạ Minh Chí cho một cái bạt tai.

“Người còn dám nhiều lời một chữ thừa xem?” Hạ Minh Chí là thật sự bị buộc nóng này, hung tợn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hạ Minh Chí nhận thấy, trong quá khứ Trương Xuân Hương tuy rằng làm nhiều việc, nhưng cũng biết đúng mực, sẽ không tính kế người nhà Hạ gia bọn họ.

Nhưng là từ khi đại tẩu qua cửa, Trương Xuân Hương như bị người rót mê dược, hoàn toàn hồ đồ. Giờ khắc này càng quá phận cực hạn rồi, không ngờ lại nổi lên ý nghĩ muốn đuổi đại ca hắn đi?

Mặc kệ Trương Xuân Hương có nguyên nhân gì, Hạ Minh Chí đều không thể nhin, càng thêm không nhin nổi.

Trương Xuân Hương vẫn luôn sợ Hạ Minh Chí đánh nàng ta, rồi trong lòng lại trước sau không tin Hạ Minh Chí thật sự động thủ với nàng ta.

Cũng chính bởi vì một chút gặp may như vậy, nàng ta không kiêng nể gì lần nữa chạm đến điểm mấu chốt của Hạ Minh Chí lại chưa từng thu tay lại. Không phải không muốn hồi cải, mà là tên đã trên dây, không thể không bắn.

Mà nay thật vất vả Lư thị đồng ý cho ở riêng, Hạ Minh Chí lại bởi vì chuyện Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên dọn ra ngoài cho nàng ta một cái tát. Trương Xuân Hương bất giác muốn la lối khóc lóc, chỉ là miệng mới vừa mở ra, đã thấy tay Hạ Minh Chí lại giờ lên.

Vô ý thức lấy hai tay che mặt, Trương Xuân Hương nháy mắt đỏ vành mắt. Lần này, là thật sự không dám lại tùy tiện nói nhiều nửa chữ.

Hạ gia không thể đánh tức phụ. Hễ là đối tình huống khác, Luru thị khẳng định là người đầu tiên răn dạy Hạ Minh Chí. Có cái gì không thể nói từ tể, một hai phải động thủ mới có thể giải quyết vấn đề sao?

Nhưng giờ khắc này, Luru thị chỉ quay đầu, làm như cái gì cũng không phát hiện.

Chu Vân cũng không nghĩ tới, Hạ Minh Chí sẽ nói đánh liền đánh.

Cùng lúc đó, nhện không được vô ý thức nắm chặt cánh tay Hạ Minh Viễn.

Ba huynh đệ Hạ gia tuy rằng tính cách mỗi người mỗi vẻ, lại có một điểm giống nhau: Coi trọng người nhà. Hạ Minh Chí có thể vì Hạ Trần đánh Tường Xuân Hương, khó bảo toàn Hạ Minh Viễn sẽ không cũng như vậy đối với nàng ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Vân hơi hơi nôn nóng, chỉ muốn mau chóng xử lý việc ở riêng này cho xong.

Tính Hạ Minh Viễn không nóng nảy như Hạ Minh Chí, cũng không có khả năng động thủ đánh Chu Vân. Nhưng mà ánh mắt hắn nhìn về phía Chu Vân, thật sự lộ rõ vẻ ẩn nhẫn và bất mãn.

Bị Hạ Minh Viễn nhìn đến hết sức không được tự nhiên, Chu Vân có trong giây lát như vậy, nghĩ tới hay là từ bỏ vậy. Nhưng là, sau giây lát dao động đó, nàng ta lại trở nên kiên định lại.

Nếu hạ quyết tâm, thì không có đường rút lui. Quyết tâm, Chu Vân nhìn về phía Luru thị: “Nương, chuyện chuyển nhà cứ quyết định như vậy. Ngài xem cái nhà này của chúng ta, còn muốn phân chia như thế nào?”

Chuyện chuyển nhà quyết định rồi? Ai quyết định? Nghe ý này của Chu Vân, nàng ta là dự định làm chủ cái nhà này? Tốt, rất tốt. Một Tường Xuân Hương, một Chu Vân, hôm nay đều hoàn toàn làm bà lau mắt mà nhìn!

Còn về cái nhà này muốn phân chia như thế nào? Luru thị xụ mặt, thái độ rất là lạnh nhạt: “Trong nhà đồ vật nhiều như vậy. Đồng ruộng và nhà ở đều chia ra làm ba, không có gì đáng để nói.”

Chu Vân bất giác nhíu mày. Chia ra làm ba? Đồng ruộng thì không nói, nhà ở chia làm ba như thế nào? Cũng không thể tính đầu người để chia, phòng bếp lại vẫn dùng chung sao?

Tường Xuân Hương cũng nghĩ đến điểm này, không chút do dự muốn phản đối. Nhưng ngại sự uy hiếp của Hạ Minh Chí, nàng ta âm ức xê dịch sang bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy tiền trong nhà đâu rồi? Nói như thế nào cũng phải phân chia chứ!”

Chu Vân tuy rằng không mở miệng, chính là môi mím chặt lại cũng tiết lộ tâm trạng giờ phút này.

“Không có tiền.” Đích thực Luru thị vốn định cho nhị phòng và tam phòng mỗi nơi năm lượng bạc. Nhưng hiện tại, bà không muốn cho nữa.

“Sao có thể?” Coi như ngoài miệng vẫn luôn nhắc Hạ Trần cưới Mạc Như Nghiên tiêu tốn rất nhiều tiền bạc, nhưng Tường Xuân Hương trước sau cho rằng, lấy tính cách của Luru thị, không có khả năng thật sự tiêu xài hết toàn bộ tiền bạc trong nhà. Huống chi, hôm qua Mạc Như Nghiên mới cho Luru thị mười lượng bạc, tất cả bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng chính xác.

Chu Vân cũng không tin lời Luru thị nói không có tiền. Luru thị không phải người không để cho chính mình đường lui, hơn nữa một nhà già trẻ lớn bé đều chờ ăn uống, trong nhà sao có thể một chút xiu tiền bạc cũng không còn chứ? Lại nói, còn có hôm qua mười lượng kia của Mạc Như Nghiên.....

“Vì cái gì không có khả năng? Nếu như các người là nhớ thương hôm qua Như Nghiên cho ta mười lượng bạc kia, thì đừng kể đến năm mống. Ta chính là có cho đại phòng, cũng sẽ không lấy ra chia đâu.”

Luru thị bĩu môi, thái độ kiên quyết. Nếu Chu Vân và Tường Xuân Hương cố ý không muốn bà sống tốt, bà cần gì phải cho hai người mặt mũi?

“Nương, sao ngài lại có thể như vậy?” Tường Xuân Hương sốt ruột, Chu Vân cũng không nhin thêm nữa.

“Ta làm sao? Ta cứ như vậy đây.” Bọn họ không phải muốn ở riêng sao? Luru thị muốn nhìn xem, đúng như ý nguyện ở riêng của Chu Vân cùng Tường Xuân Hương, bọn họ hối hận đến đâu.

Luru thị hạ quyết tâm không lấy tiền ra, Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không thể làm gì Luru thị. Huống chi, hai người bọn họ kiên trì ở riêng, mặt hai huynh đệ Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí đều đen lại không tiếp lời. Thật sự cùng Luru thị nháo lên, khẳng định bất lợi cho bọn họ.

Nhìn thấy bộ dạng Chu Vân và Tường Xuân Hương á khẩu không trả lời được, Luru thị đột nhiên cảm thấy vui sướng khó hiểu. Cuối cùng, cũng để cho trong lòng bà thoải mái chút.

“Còn có, nếu là ở riêng, hai phòng các người cũng không thể tiếp tục ở trong nhà, đều phải cùng nhau dọn ra ngoài.” Luru thị nghiêm mặt nhìn về mặt Chu Vân và Tường Xuân Hương bỗng nhiên kinh hoàng, tâm tình càng thêm thoải mái.

“Chúng ta.....” Chu Vân cùng Tường Xuân Hương liếc nhau, bản năng muốn từ chối. Bọn họ cũng không muốn dọn ra ngoài ở, phí tiền không nói, còn chịu khổ.

Ở riêng, hai bọn họ khẳng định muốn. Nhưng nếu như chỉ là ở riêng biệt, lại không lấy được một chút tiền bạc..... Chu Vân và Tường Xuân Hương do dự rồi.

Khác với sự do dự của Chu Vân và Tường Xuân Hương, Hạ Trần nói là làm, không có nửa ý thoái thác: “Ta và Như Nghiên đi ra ngoài ở. Nhị đệ và Tam đệ không cần dọn đi, có thể tiếp tục ở trong nhà này cùng cha mẹ.”

Hạ Trần đột nhiên mở miệng, không trong dự đoán của Chu Vân cùng Tường Xuân Hương, càng không như Lưu thị mong muốn.

“Hạ Trần!” Trong lòng biết Hạ Trần đây là vì suy nghĩ cho Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí, Lưu thị vẫn là nhịn không được không tán thành hồ.

“Đại ca, chúng ta ai dọn ra ngoài, cũng không nên để huynh cùng đại tẩu dọn.” Thái độ của Hạ Minh Viễn cùng Hạ Minh Chí cũng rất rõ ràng. Dù là thật sự muốn ở riêng, bọn họ ra ngoài ở là được. Làm sao cũng phải cung cấp chỗ ở tốt nhất cho Hạ Trần, nếu không làm sao lưu được Mạc Như Nghiên vị đại tẩu này?

Lại nói, ở riêng là Chu Vân và Tường Xuân Hương một hai đòi muốn. Mặc kệ về sau cuộc sống gian khổ cỡ nào, đều là Chu Vân cùng Tường Xuân Hương tự tìm.

“Không sao.” Hạ Trần lắc đầu, giọng điệu rất là kiên định, “Chúng ta dọn đi.”

“Nhưng đại tẩu nàng.....” Lời Hạ Minh Chí còn chưa nói xong, bỗng nhiên phát hiện Mạc Như Nghiên không biết đã đứng ở cửa nhà chính lúc nào, nhất thời nuốt xuống lời đã tới bên miệng.

Cũng không biết, bọn họ mới vừa rồi tranh chấp, Mạc Như Nghiên đến tột cùng nghe được bao nhiêu. Nghĩ lại cảnh tượng mới vừa rồi, đến Hạ Minh Chí cũng cảm thấy mất mặt.

“Ta nghe theo Hạ Trần.” Ở riêng hay không ở riêng, Mạc Như Nghiên thật sự một chút cũng không thêm để ý. Chỉ cần cùng Hạ Trần ở bên nhau, đối với nàng mà nói, ở đâu đều không phải vấn đề.

Thái độ này của Mạc Như Nghiên, thật làm Lưu thị yên tâm rồi. So sánh với Chu Vân và Tường Xuân Hương trước sau biểu hiện và hành vi không giống nhau, Mạc Như Nghiên ngược lại trở thành tức phụ mà Lưu thị giờ phút này thích nhất.

Thật là chuyện rất khó tưởng tượng, nhưng lại chân thật phát sinh ở trước mắt bà. Vô luận như thế nào Lưu thị đều chưa từng nghĩ đến, sống cùng Chu Vân và Tường Xuân Hương đã nhiều năm, cuối cùng ngược lại là Mạc Như Nghiên con dâu mới vừa gả qua cửa không đến hai ngày này lại hợp tâm ý bà nhất, thật là kỳ quái.

Cũng có lẽ, cái này gọi là lúc hoạn nạn mới thấy chân tình? Không hiểu nổi, Lưu thị nghĩ tới câu nói này.

“Nhưng mà.....” Lưu thị yên tâm rồi, trong lòng Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí vẫn bất an, nói cái gì cũng không đồng ý để Hạ Trần dọn ra ngoài.

Ba người huynh đệ bọn họ, thì đại ca chịu khổ nhiều nhất, cuộc sống xa nhà cũng dài nhất. Dù là hiện nay muốn ở riêng, vô luận như thế nào cũng không thể là đại ca dọn ra ngoài.

“Như vậy đi, Hạ Trần và ta cùng nhau dọn đi huyện Thanh Sơn, ở trong Cẩm Tú Phường là được rồi.” Mạc Như Nghiên không hề báo trước đột nhiên đề nghị, không khác trấn áp toàn bộ, ngay cả hai huynh đệ Hạ Minh Viễn chân chờ cũng trong khoảnh khắc bị tan biến mất.

“Cẩm Tú Phường?” Lúc trước Chu Vân và Tường Xuân Hương đều bận việc ở phòng bếp, tuy rằng hai người xác thật có nhìn thấy Mạc Như Nghiên đưa quần áo cho Lưu thị, nhưng chỉ nghĩ Mạc Như Nghiên dùng bạc mua trở về lấy lòng Lưu thị.

Nhưng là rất hiển nhiên, sự việc dường như cùng bọn họ nghĩ có cách biệt. Hơn nữa, là sơ sẩy và khác biệt cực lớn.

“Cẩm Tú Phường đó, thật sự ở được sao?” Lúc trước Mạc Như Nghiên nói với Lưu thị phải đi Cẩm Tú Phường kiểm tra xem xét, Lưu thị tạm thời nghe xong, nhưng không thật sự để ở trong lòng.

Mà nay nghe Mạc Như Nghiên nói muốn cùng Hạ Trần dọn qua đó ở, nhất thời làm cho Lưu thị cũng không thể bảo trì bình tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

“Vi sao không ở được?” Nghe Lưu thị hỏi chuyện, Mạc Như Nghiên kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Nhưng mà.....” Lưu thị cứ cảm thấy, vẫn có chút không ổn.

“Hôm nay con và Hạ Trần mới từ Cẩm Tú Phường trở về. Tình hình Cẩm Tú Phường như thế nào, Hạ Trần biết rõ nhất. Nếu ở riêng, từ nay về sau, sợ rằng Cẩm Tú Phường cũng là đường sinh sống để con cùng Hạ Trần dựa vào.” Khí chất Mạc Như Nghiên trong trẻo lạnh lùng, nói chuyện làm việc đều không giống như đùa giỡn, cực kỳ có sức thuyết phục. Không chỉ có trấn an được Lưu thị, ngay cả Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng cảm giác đến.

“Cẩm..... Cẩm Tú Phường? Đại ca đại tẩu muốn dọn vào ở trong Cẩm Tú Phường?” Tường Xuân Hương chỉ cảm thấy nàng ta dường như đã bỏ lỡ một vận may vô cùng to lớn, cả người đều có chút choáng váng.

Chu Vân cũng rất miễn cưỡng mới bảo trì bình tĩnh cùng trấn định, nhìn về phía Mạc Như Nghiên: “Cẩm Tú Phường là sản nghiệp của nhà mẹ đẻ đại tẩu ư?”

“Ta còn tưởng tất cả mọi người đều biết, thì ra các người không biết gì.” Đón nhận đánh giá và tìm tòi nghiên cứu của Chu Vân, Mạc Như Nghiên không có bất cứ né tránh hay miễn cưỡng, gật đầu, đứng sự thật nói, “Cẩm Tú Phường không phải sản nghiệp của nhà mẹ đẻ ta, là của hồi môn nương ta để lại cho ta. Tuy rằng nhị nương không phải người tốt gì, nhưng cũng không có hà khắc với của hồi môn của ta. Nên là đồ vật của ta, đều cùng ta gả đến Hạ gia.”

“Của hồi môn?” Tường Xuân Hương kinh hô lên tiếng, thiếu chút nữa nhảy lên. Nếu như bây giờ nàng ta nói, nàng ta không cần ở riêng nữa, Lưu thị có thể đồng ý hay không? Mạc Như Nghiên có chịu hay không?

Mạc Như Nghiên có chịu hay không trước không nói, Lưu thị khẳng định sẽ không đồng ý. Đã nói ở riêng, bà cũng đáp ứng rồi, còn muốn đổi ý sao? Không có cửa đâu!

Huống chi hiện nay bà hoàn toàn có thể chắc chắn, sau khi ở riêng, Hạ Trần sẽ chỉ trải qua càng tốt. Một khi đã như vậy, bà cần gì phải cưỡng ép Hạ Trần lưu lại Liên Hoa thôn địa phương đất đai cần cỗi này chứ?

Ánh mắt Tường Xuân Hương không dám tin từ Mạc Như Nghiên nhìn về phía Hạ Trần, lại chuyển tới trên mặt Lưu thị, vô ý thức muốn sửa miệng: “Nương, ta.....”

“Được rồi, vậy cứ quyết định như vậy. Ngày mai Hạ Trần và Như Nghiên dọn đi Thanh Sơn Huyện.” Mục đích của Tường Xuân Hương quá mức rõ ràng, không đợi nàng ta nói hết lời, Lưu thị đã khoát tay, ngắt lời Tường Xuân Hương. Đồng thời, cũng đem lời nói của Chu Vân vừa đến bên miệng, nghẹn trở về.

“Không phải, nương.....” Tường Xuân Hương còn muốn nhiều lời, lại thấy Hạ Trần trực tiếp kéo theo Mạc Như Nghiên chạy lấy người.

“Cha, nương, con và Hạ Trần về phòng trước. Con còn có chút sổ sách muốn xem.” Mạc Như Nghiên một bên tùy ý Hạ Trần kéo đi, một bên quay đầu lại nhìn về phía Hạ lão cha và Lưu thị nói.

“Được, được. Cứ bận việc của các con đi! Đừng xem quá muộn nhé, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai còn phải chuyển nhà đó!” Lần này, Lưu thị không có một chút ý tứ ngăn trở, vui tươi hơn hờ đáp. Cũng không phải ước gì Hạ Trần và Mạc Như Nghiên nhanh chóng dọn đi, mà là đã dự đoán được cuộc sống tốt đẹp sau này của Hạ Trần cùng Mạc Như Nghiên.

Nghe thấy nơi ở của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên là Cẩm Tú Phường Thanh Sơn huyện, hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí cũng không phản đối nữa. Tuy rằng vẫn có chứa nghi hoặc, nhưng cũng thật sự yên tâm không ít.

Tường Xuân Hương thiếu chút nữa không nhận được mà đuổi theo. Nàng không ở riêng nữa, thật sự không muốn ở riêng!

Về mặt Chu Vân cũng là muốn nói lại thôi. Nhìn theo Hạ Trần và Mạc Như Nghiên vào phòng, quay đầu nhìn về phía Lưu thị: “Nương, đại tẩu.....”

“Các người mới vừa rồi không phải đều nghe thấy rồi sao? Còn hỏi cái gì nữa?” Đã là lần thứ hai đối với Chu Vân, giọng nói của Lưu thị hiển nhiên đã thay đổi, thái độ cũng trở nên khắc nghiệt và bất bẽ.

Đề bát đĩa ở trong tay lên trên bàn, Lưu thị quát lớn nói: “Còn ngăn người ra đó làm cái gì? Bàn không cần dọn dẹp hả? Chén đĩa cũng không cần rửa sao?”

Sắc mặt Chu Vân biến đổi, còn muốn hỏi nữa lại không biết hỏi từ đâu. đành phải cúi đầu, yên lặng thu dọn chén đĩa.

Tường Xuân Hương cũng không dám lại lười biếng, đầu tiên là tích cực chủ động đi theo Chu Vân cùng nhau bê chén đĩa mang vào phòng bếp, sau đó..... Nghi vấn nghẹn hồi lâu, lập tức đã bạo phát: “Nhị tẩu, đại tẩu nói là thật hay giả vậy? Cẩm Tú Phường thật là của hồi môn của nàng? Vậy chúng ta còn ở riêng cái gì chứ? Thiết thời chết chúng ta rồi!”

Đích thật rất thiết thòi, nhưng Chu Vân không thể nói ra. Huống chi, coi như nói ra, cũng không có tác dụng.

“Sớm biết như thế này, vừa rồi ta đã không soi mói đại tẩu. Còn không phải là rửa cái bát sao? Ta rửa nhị tẩu rửa, ai rửa không phải là rửa? Làm gì cứ phải nhìn chằm chằm đại tẩu chứ?” Không chờ tới Chu Vân đáp lại, Tường Xuân Hương vẫn tiếp tục lái nhái, “Nhị tẩu đương nhiên không sao cả, dù sao cũng không bị làm sao. Ta mới là thảm nhất. Chia nhà chia đến cuối cùng, một văn tiền cũng không được chia đến, còn tự dung ăn một cái tát của Hạ Minh Chí. Ta quá là oan ức rồi!”

“Xuân Hương.” Bên tai Tường Xuân Hương vẫn cứ lải nhải, ngày thường Chu Văn đều có thể nhẫn nại cực tốt, lúc này lại dường như bị ruồi bọ quẩn thân, thật phiền lòng. “Ngươi có thể bớt nói mấy câu hay không? Thật thấy không cam lòng như thế, thì lại đi nói với nương, chúng ta không ở riêng nữa. Ngươi cứ luôn đứng ở đây oán trách với ta, có ích lợi gì? Ta lại không phải là người làm chủ trong nhà, không làm chủ được……”

Chu Văn hiếm khi nổi giận. Lần này lại không kiềm chế được, lời trong lời ngoài đều chứa đầy lửa giận cùng bất mãn.

Nếu đổi là trước kia, Tường Xuân Hương khẳng định sẽ tranh cãi vài câu với Chu Văn.

Nhưng giờ khắc này, Tường Xuân Hương hoàn toàn không để ý đến trong giọng nói của Chu Văn không tốt, chỉ muốn lấy được tin tức nàng ta muốn nghe: “Nhị tẩu cũng cảm thấy không ở riêng càng tốt có phải hay không? Được thôi, ta đây đi nói ra với nương. Đợi lát nữa lúc nương hỏi trước mặt nhị tẩu, nhị tẩu cũng không được sửa miệng.”

“Ta……” Chu Văn há mồm, lại ngừng lại. Nếu lúc này lại che dấu tâm ý, nói muốn ở riêng, vậy khẳng định là giả. Cẩm Tú Phưởng một miếng thịt mỡ to như vậy bày ở trước mặt, cứ như vậy trơ mắt bỏ qua, nàng ta cũng cực kỳ không cam lòng.

“Nhị tẩu không nói lời nào, ta coi như nhị tẩu đồng ý nha! Chén đĩa giao cho nhị tẩu rửa, ta đi tìm nương nói chính sự đây!” Giờ khắc này, Tường Xuân Hương vẫn rất biết nhìn sắc mặt. Không cần Chu Văn nhiều lời, nàng ta đã chạy ra ngoài rồi.

Lúc Lưu thị bị Tường Xuân Hương tìm được là bà đang cân nhắc ngày mai để cho Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên mang theo những thứ nào. Coi như dọn đi Thanh Sơn Huyện, cũng không thể tùy tiện tiêu pha tiền bạc. Có thể từ trong nhà mang đi, cũng không cần mua từ bên ngoài. Dù sao trong nhà có xe bò, không sợ không thể chuyển đến Thanh Sơn Huyện.

“Nương!” vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt Lưu thị đứng yên, khí thế của Tường Xuân Hương đủ mười phần, “Con vừa mới nói với nhị tẩu rồi, chúng con không ở riêng nữa. Ngồi nhanh đi nói với đại ca đại tẩu, đề ngày mai bọn họ không cần vất vả dầy vò, cũng không cần từ trong nhà dọn ra ngoài. Chúng ta người một nhà ở cùng một chỗ, hoà thuận vui vẻ, tốt hơn không?”

“Không tốt!” Nghe thấy ý đồ của Tường Xuân Hương, Lưu thị chỉ cảm thấy buồn cười. Hiện nay biết hối hận rồi? Sớm đã làm cái gì? Chuyện đã tới bước này rồi, thì không còn gì để nói nữa. Cái nhà này, bắt buộc phải chia ra.

“Nương!” Tường Xuân Hương vốn đang cho rằng, Lưu thị nơi này sẽ dễ nói chuyện nhất. Dù sao từ lúc bắt đầu, người phản đối ở riêng mãnh liệt nhất, chính là Lưu thị. Nào nghĩ đến giờ phút này nàng ta và Chu Văn nghĩ thông suốt rồi, không náo loạn ở riêng nữa, Lưu thị lại không đồng ý.

“Các ngươi coi chuyện ở riêng là trò chơi con nít à, các ngươi nói chia thì chia, nói không chia thì không chia sao?” Lạnh mặt nhìn Tường Xuân Hương, vẻ mặt Lưu thị kiên quyết, “Nhờ ngươi và nhị tẩu ngươi ban tặng, cái nhà này của chúng ta cái không chia cũng phải chia, không thay đổi được.”

Thấy Tường Xuân Hương dường như vẫn chưa rõ tình huống, Lưu thị cười lạnh nhắc nhở nói: “Hôm nay việc ở riêng này, chính là Hạ Trăn nói ra. Các ngươi cho rằng, các ngươi còn có đường muốn đổi ý? Ta vẫn là câu nói kia, chia thì chia, ta một lão thái bà (bà già), không sợ cái gì hết.”

“Đừng là đại ca nói ở riêng là bởi vì ta nói đại tẩu không rửa chén ư? Ta, ta đi xin lỗi đại ca còn không được sao? Ta đi nhận lỗi……” Tường Xuân Hương đương nhiên biết hôm nay ở riêng là Hạ Trăn nói ra.

Nếu người nói ra không phải là Hạ Trăn, làm sao Hạ lão cha và Lưu thị sẽ đơn giản như vậy đã đồng ý ở riêng?

Nhưng cố tình, Tường Xuân Hương hiện giờ chỉ muốn Hạ lão cha và Lưu thị đều không đồng ý ở riêng. Nàng ta hiện nay rất nghiêm túc muốn chung sống hòa thuận với Mạc Như Nghiên, so với trước kia dễ tâm hơn bao giờ hết.

Liếc mắt một cái nhìn thấu tâm tư của Tường Xuân Hương, Lưu thị bĩu môi, cười nhạo nói: “Làm sao? Hối hận ư? Sớm đã làm gì? Như Nghiên là xuất thân gì, các ngươi lại không phải ngày đầu tiên biết được. Lúc khóc la náo loạn muốn ở riêng, làm sao lại quên trên người Như Nghiên còn có chỗ béo bở có thể chiếm?”

Đó không phải do Mạc Như Nghiên quá keo kiệt, hoàn toàn không biểu hiện một chút xiu nào! Lời oán giận ngậm trong cổ họng, Tường Xuân Hương phồng má, lại nuốt trở về.

“Nương người thật cam lòng để đại ca dọn đi?” Bởi vì chưa từ bỏ ý định, Tường Xuân Hương cũng không rời đi, tiếp tục cố sức thuyết phục Lưu thị.

“Ta không nhớ có tác dụng sao? Các ngươi một người hai người, người nào muốn cho ta sống yên ổn qua ngày chứ?” Trong lời nói của Lưu thị dẫn theo lời đâm Tường Xuân Hương đến hồi lâu cũng chưa thể thốt lên một chữ.

Tường Xuân Hương đích thật cũng không không phải biết ăn nói, càng không biết chơi tâm nhãn. Thấy quấy rầy phiền nhiễu vô dụng, thì cũng chỉ có thể từ bỏ. Nhưng mà, lúc xoay người rời đi, nàng ta vẫn nhìn không được nói thăm: “Vậy nương người về sau cũng đừng tìm ta và nhị tẩu lời chuyện cũ, chúng ta đều nói có thể không cần ở riêng rồi.”

“Cái này ngươi và nhị tẩu ngươi cứ việc yên tâm đi! Nương ta chính là đói chết ở trong nhà, cũng sẽ nhất quyết không để Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên lại dọn về ở!” Lưu thị nói quá bén nhọn, Tường Xuân Hương thật sự chịu không nổi, không thể tiếp tục ở lại, trốn thật xa.

Tường Xuân Hương không phải là người dẫu được cảm xúc. Nàng vừa đi vào phòng bếp, Chu Văn đã biết, chuyện không nói thành.

Cũng không phải kết quả ngoài ý muốn gì, lại vẫn làm Chu Văn hơi thất vọng một chút. Quả nhiên, nàng không nên ôm kỳ vọng.

“Nhị tẩu, người đều không biết lời oán giận của nương hiện tại đối với hai ta có bao nhiêu lớn đâu!” Tường Xuân Hương bước chân nặng nề, đi đường mang theo gió, “Lúc ta và bà ấy nói chuyện, bà ấy cơ bản đều không thèm nhìn ta, không phải cười lạnh chính là châm chọc, chỉ kém không đem ta xem thành kẻ thù. Còn có, nương cùng ta nói chuyện đều mang theo các loại đâm chọc, ghen ghét ta rồi.”

Từ Tường Xuân Hương miêu tả, Chu Vân hoàn toàn có thể nhìn ra thái độ của Lưu thị đối với nàng ta đoạn thời gian kể tiếp.

Động tác trên tay dừng một chút, Chu Vân thấp giọng nói: “Đoán chừng trong lòng nương không thể nào vui vẻ!”

“Ai ở trong lòng vui về chứ? Ta cũng rất không vui được không? Hơn nữa, chúng ta đây không phải đã đồng ý không ở riêng rồi sao? Là nương chính mình không đồng ý!” Tường Xuân Hương ghen khuấy không thôi trả lời.

Chu Vân như có điều suy nghĩ nhìn về phía Tường Xuân Hương, làm cho Tường Xuân Hương thấy vậy lùi lại một bước dài.

“Người đột nhiên nhìn ta như vậy làm cái gì? Rất rợn người đó.” Tường Xuân Hương là người thẳng tính, nói chuyện cũng không biết đến quanh co lòng vòng. Bị Chu Vân nhìn đến không được tự nhiên, thì cũng nhanh mồm nhanh miệng nói ra.

“Ta chỉ muốn nhắc người rằng có thể đi hỏi đại ca đại tẩu nói như thế nào.” Bị Tường Xuân Hương nói chặn lại, Chu Vân dòi đi tầm mắt, không hề để ý tới Tường Xuân Hương.

“Đúng thế! Ta còn có thể đi tìm đại ca đại tẩu.” Chu Vân vừa nói như vậy, Tường Xuân Hương lại chạy như ra khỏi phòng bếp.

Nhìn Tường Xuân Hương chạy đi như gió, Chu Vân cúi đầu, tiếp tục rửa chén. Về phần kế tiếp, thì phải xem Tường Xuân Hương rốt cuộc có năng lực lưu lại Mạc Như Nghiên hay không.

Đúng vậy, là Mạc Như Nghiên, mà không phải Hạ Trăn.

Giống như lúc trước Tường Xuân Hương nói với Lưu thị, Hạ Trăn đưa ra ở riêng, nguyên nhân căn bản vẫn là ở trên người Mạc Như Nghiên. Giống như muốn giữ Hạ Trăn lại, cũng phải xuống tay từ trên người Mạc Như Nghiên mới được.

Đương nhiên, Chu Vân tin rằng Tường Xuân Hương sẽ biết người bọn họ muốn lưu lại thật sự chính là Mạc Như Nghiên.

Tường Xuân Hương đương nhiên biết phải giữ Mạc Như Nghiên lại.

Cho dù Hạ Trăn một mình dọn đi cũng không sao cả, năng ta để ý chính là Cẩm Tú Phụng của Mạc Như Nghiên!

“Đại ca đại tẩu đều ngủ rồi sao?” Đứng bên ngoài phòng của Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên, Tường Xuân Hương rõ ràng nhìn thấy bên trong vẫn sáng, lại vẫn là lễ phép gọi lên trước. Đây là từ trước đến nay trong cuộc đời nàng ta lần đầu tiên phá lệ.

Nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gọi của Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên nhướng mày, nhìn về phía Hạ Trăn.

Hạ Trăn không để ý tới tiếng kêu gọi ngoài cửa, tiếp tục thu dọn đồ đạc trong phòng.

Thấy Hạ Trăn không có dự định đi mở cửa, Mạc Như Nghiên để sổ sách trong tay xuống, đi về phía cửa.

Nghe được tiếng cửa phòng mở, nhìn thấy đi ra chính là Mạc Như Nghiên, Tường Xuân Hương nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thật phải là Hạ Trăn đi ra, nàng có dám nói chuyện hay không đều không nhất định.

“Đại tẩu còn chưa ngủ à?” Bởi vì Mạc Như Nghiên mở cửa, Tường Xuân Hương tò mò nhìn vào trong dò xét. Ngay sau đó, phát hiện Hạ Trăn đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Kia cái gì, đại tẩu, người và đại ca không cần phải gấp gáp như vậy……” Bất giác, Tường Xuân Hương muốn ngăn cản hành động của Hạ Trăn.

Nhưng mà, xông vào ngăn Hạ Trăn lại là khẳng định không có khả năng. Cũng vì thế, Tường Xuân Hương chỉ có thể đem toàn bộ trọng tâm đặt ở trên người Mạc Như Nghiên: “Kỳ thật tẩu và đại ca không cần dọn, ta cùng nhị tẩu đều đồng ý không ở riêng rồi.”

“Hả?” Tường Xuân Hương sẽ đến tìm nàng, Mạc Như Nghiên kỳ thật cũng không kinh ngạc. Cố ý ở trước mặt mọi người Hạ gia làm rõ ràng sự tồn tại của Cẩm Tú Phụng, chính là vì nhìn xem Chu Vân cùng Tường Xuân Hương rốt cuộc sẽ có phản ứng gì.

Chẳng qua, Chu Vân hiển nhiên càng trầm ổn hơn Tường Xuân Hương. Hoặc là nói, Tường Xuân Hương lần thứ hai bị Chu Vân xúi giục thành công.

“Là thật đó. Vừa rồi ta và nhị tẩu ở trong phòng bếp nghiêm túc bàn bạc, chúng ta đều cảm thấy, kỳ thật người một nhà chúng ta đều ở cùng một chỗ rất là tốt, còn có thể chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau.”

Tường Xuân Hương nói rồi rất là xấu hổ cười cười, bổ sung nói, “Việc nông trong nhà, đại tẩu làm không quen, có thể không làm. Vẫn còn có ta cùng nhị tẩu ở đây mà! Trước kia đại tẩu vẫn chưa gả đến đây, cũng là ta và nhị tẩu làm.”

Mạc Như Nghiên không tiếp lời, chỉ bình tĩnh nhìn Tường Xuân Hương chờ đến đoạn sau.

“Đại tẩu muốn xử lý việc buôn bán của Cẩm Tú Phụng, cũng là có thể. Để đại ca đi theo giúp đỡ, cũng là có thể. Công việc đồng áng còn có Nhị ca và Minh Chí, không cần lo lắng làm không xong.”

Tường Xuân Hương cực kỳ nghiêm túc biểu đạt với Mạc Như Nghiên lời nàng ta muốn nói, thái độ của nàng ta hiển nhiên hoàn toàn tương phản cùng với lúc trước ở nhà chính không ngừng kêu gào muốn ở riêng.

“Không cần đâu.” Nghe ra được, đây đã là tất cả lời muốn nói của Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên lắc đầu, rất khách sáo nói, “Mỗi ngày trở về Liên Hoa thôn, quá xa, cũng không tiện lắm. Hơn nữa, xe bò trong nhà sợ cũng chịu không nổi.”

“Xe bò mua trở về chính là dùng để đi đường, làm sao lại nói có chịu được hay không? Đại tẩu cần dùng xe bò, cứ việc dùng, trong nhà không có bất cứ kẻ nào phản đối.” Vì để chứng lời nói của mình cực kỳ đáng tin, Tường Xuân Hương thành khẩn gật đầu thật mạnh với Mạc Như Nghiên, thậm chí còn đưa ra Chu Vân, “Nếu đại tẩu cảm thấy không ổn, ta để nhị tẩu tự mình tới nói với đại tẩu, cũng là có thể.”

“Không cần.” Nếu Chu Vân đã xúi giục Tường Xuân Hương tới tìm nàng, Mạc Như Nghiên không chút nào nghi ngờ, cho dù Chu Vân đứng ở trước mặt nàng, tất nhiên thái độ cũng sẽ giống vậy.

“Vậy đại tẩu người đồng ý không dọn đi rồi?” Tường Xuân Hương thiếu chút nữa xoay người đi phòng bếp kéo Chu Vân tới đây. Nhưng mà nàng ta vừa mới xoay người, đã nghe thấy Mạc Như Nghiên nói không cần, nhất thời kinh ngạc vui mừng không thôi nhìn lại đây.

“Nếu đã ở riêng, sao có thể nói không dọn đi chứ?” Mắt thấy trên mặt Tường Xuân Hương vừa mới hiện lên tươi cười lại cứng đờ, Mạc Như Nghiên không có một chút ý tứ thỏa hiệp, giọng nói rất lạnh lùng, “Không nói nữa, ta và Hạ Trần còn phải thu dọn đồ đạc.”

Mắt thấy Mạc Như Nghiên xoay người đi vào nhà, Tường Xuân Hương lại vội vàng gọi người lại: “Đại tẩu, người có phải tức giận rồi không?”

Mạc Như Nghiên dừng lại bước chân, tầm mắt dừng ở trên người Tường Xuân Hương, cũng vô cùng bình tĩnh: “Không có.”

“Tẩu khẳng định là tức giận. Bằng không tẩu vì cái gì khẳng khẳng muốn dọn đi? Có phải lúc trước ta nói những lời này đó, làm trong lòng tẩu không thoải mái hay không? Đại tẩu, ta xin lỗi tẩu, tẩu....”

Tường Xuân Hương cũng là nhất thời nóng đầu, đột nhiên đem đề tài vòng tới trên người nàng ta. Sau đó, thì vòng không đi rồi.

“Ta dọn đi, là bởi vì tách ra ở riêng, mà không phải bởi vì bất cứ kẻ nào chọc giận ta.” Ngắt lời xin lỗi của Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên nhấp môi, tiếp tục nói, “Còn có, ở riêng là chủ ý của Hạ Trần và các người, không phải ta.”

“Nhưng mà đại ca là vì đại tẩu, mới cùng chúng ta tách ra ở riêng!”

Tường Xuân Hương một câu thốt ra khỏi miệng, hoàn toàn không một chút không thông thuận, “Từ khi đại tẩu qua cửa, đại ca xem đại tẩu làm quý giá. Đại tẩu nấu cơm, đại ca làm hộ. Đại tẩu cho heo ăn, đại ca động thủ. Ngay cả đêm nay ta oán trách đại tẩu không rửa chén, đại ca vốn dĩ cũng định đi giúp đỡ.”

“Vậy ta gọi Hạ Trần ra đây nói chuyện với người?” Lời Tường Xuân Hương nói, Mạc Như Nghiên đều nhận. Nhưng mà, chuyện ở riêng này, nàng trực tiếp chỉ vào trong phòng, hỏi Tường Xuân Hương.

“Không, không cần. Đại tẩu người quyết định là được, không cần hỏi đại ca. Đại ca đối với đại tẩu tốt như vậy, chỉ cần đại tẩu bằng lòng, đại ca khẳng định sẽ không kháng kháng ở riêng.” Tường Xuân Hương nói rất là đương nhiên, chỉ chờ Mạc Như Nghiên nhả ra.

“Ta vẫn là không quyết định tốt hơn.” Mạc Như Nghiên lại căn bản không định đi theo con đường mà Tường Xuân Hương suy nghĩ, không đợi Tường Xuân Hương nói thêm, đã đi vào phòng.

Lần này, Tường Xuân Hương là hoàn toàn không còn cách nào khác.

Nhìn về bóng lưng Mạc Như Nghiên dậm chân một cái, Tường Xuân Hương đến phòng bếp cũng không muốn đi, trực tiếp trở về phòng ở của chính mình.

Nhìn thấy Tường Xuân Hương đi vào, Hạ Minh Chí hoàn toàn không muốn để ý đến nàng ta, chỉ làm như không nhìn thấy.

Biết Hạ Minh Chí khẳng định còn oán giận trách móc nàng, Tường Xuân Hương tức giận đặt mông ngồi ở trên giường, giận dữ nói: “Hạ Minh Chí người đừng vội quang sắc mặt về phía ta. Ta mới vừa đi tìm nương nói chuyện tử tế, lại đi xin lỗi đại tẩu, tất cả đều không thêm để ý tới ta. Cái nhà này, chia ra là chắc rồi.”

“Chia ra không phải đúng như ý của người?” Hạ Minh Chí hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực kém trùng mắt Tường Xuân Hương.

“Làm sao lại là như ý của ta? Lúc trước ta không phải cũng là vì người cùng tiểu Hà, ta là vì bản thân ta sao?” Tường Xuân Hương kỳ thật vẫn là sợ Hạ Minh Chí, sợ Hạ Minh Chí lại cho nàng một cái tát. Thế nên, gào xong hai câu như vậy, nàng lại nghỉ ngơi, lầm bầm nói, “Ta tất cả nghe người, đồng ý không ở riêng rồi. Nhưng nương và đại tẩu đều quyết tâm không quay đầu lại, ta có thể làm sao? Hiện nay tốt rồi, trong ngoài ta đều có lỗi.”

“Hiện nay người không muốn ở riêng?” Hạ Minh Chí hừ lạnh một tiếng, chắc chắn nói, “Sợ là nhìn trúng của hồi môn của đại tẩu rồi!”

“Ta.....” Bị Hạ Minh Chí chặn á khẩu không trả lời được, Tường Xuân Hương vừa phiền não vừa tức giận, cố tình chính là không cách nào phản bác.

Chu Vân cố ý ở trong phòng bếp đợi một lúc lâu, cũng chưa thấy Tường Xuân Hương lần thứ hai đi vào. Nghĩ cũng biết Tường Xuân Hương khẳng định không thể thuyết phục thành công Mạc Như Nghiên, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Việc đã đến nước này, hối hận cũng là vô dụng rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Vân không ở phòng bếp tốn thời gian nữa, lau khô tay, trở về phòng của mình.

Không giống với Tường Xuân Hương, lúc Chu Vân về phòng tâm trạng cực kỳ bình tĩnh. Cho dù, ánh mắt Hạ Minh Viễn nhìn về phía nàng ta thể hiện rõ bất mãn.

“Ta đã nói Tam đệ muội đi tìm nương và đại tẩu nói không ở riêng. Nhưng nương và đại tẩu đều rất kiên trì, nhất định phải phân chia.”

Nhìn vào đáy mắt bất mãn của Hạ Minh Viễn, Chu Vân dịu dàng bình tĩnh giải thích nói.

Nghe Chu Vân vừa nói như vậy, sắc mặt Hạ Minh Viễn rốt cuộc lộ ra dấu hiệu hòa hoãn.

Nhưng mà, đối với hành động hôm nay của Chu Vân, Hạ Minh Viễn vẫn vô cùng không tán thành: “Nương và đại tẩu là bị tổn thương.”

Chu Vân không lại tiếp lời, cũng không có gì đáng nói. Rốt cuộc ai làm tổn thương ai, người thông minh trong lòng đều biết rõ ràng, không cần phải nói với Hạ Minh Viễn.

Trong lòng Chu Vân rất rõ ràng, coi như nàng cố gắng giải thích với Hạ Minh Viễn, chỉ sợ cũng nói không thông. Hạ Minh Viễn quá thành thật, ngay thẳng, nơi nào xem hiểu cong cong vẹo vẹo ở bên trong này?

Hạ Trần tuyệt đối thuộc về phái hành động, Mạc Như Nghiên cũng không kém. Sáng sớm hôm sau, hai người mới vừa rời giường, đã bắt đầu thu dọn đồ vật dọn đi rồi.

Toàn bộ quá trình mất Lưu thị đều đỏ lên. Dù biết dọn đi ra ngoài đều tốt hơn đối với Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, dù đêm qua đã hạ quyết tâm, nhưng bà vẫn là cực kỳ không nỡ.

“Nương, ngài thật sự không nỡ, thì giữ đại ca đại tẩu lại đi! Cũng không phải chuyện quá khó mở miệng.” Đứng ở bên cạnh Lưu thị, Tường Xuân Hương cố hết sức vớt vát một hồi.

“Người có mặt mũi há mồm, ta xấu hổ.” Hung hăng liếc xéo Tường Xuân Hương, Lưu thị tức giận nói.

Lưu thị muốn nhà cửa yên bình, cũng muốn con cháu hoà thuận vui vẻ, lại không chịu nổi chuyện không mong muốn của người. Mà nay đối với Chu Vân cùng Tường Xuân Hương, bà không ôm hy vọng nữa, cũng chỉ có thể dựa vào Mạc Như Nghiên có thể đối xử tốt với Hạ Trần.

Nhắc tới dọn đi, đồ vật của bản thân Hạ Trần kỳ thật cũng không nhiều. Chân chính tổn công sức, vẫn là chút của hồi môn của Mạc Như Nghiên.

Cũng may Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đều là người phúc hậu, không nói hai lời đã tới hỗ trợ dọn.

Thậm chí Mạc Như Nghiên, cứ như vậy nhàn rỗi.

“Như Nghiên.....” Giữ chặt Mạc Như Nghiên, Lưu thị nhất thời xúc động. Thật chờ kéo lại, Lưu thị cũng có chút không được tự nhiên.

Nhưng mà, nên nói, muốn nói, bà vẫn là muốn nhân cơ hội này nói với Mạc Như Nghiên.

“Hạ gia chúng ta bạc đãi con. Con đừng trách Hạ Trần, muốn trách thì trách cha nương không bản lĩnh, không thể cho các con một chỗ ở tốt.” Thấy Mạc Như Nghiên vẫn không lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, Lưu thị càng thêm yên tâm, tiếp tục nói, “Nhưng là Hạ Trần nhà ta thật sự rất không dễ dàng. Vì con, hắn chịu rất nhiều khổ, hắn.....”

Lúc Lưu thị nói tới đây, vừa lúc Hạ Trần vào nhà khuôn đồ.

Lưu thị đột nhiên im bặt, cho đến khi Hạ Trần bê đồ ra cửa, lúc này lòng bà mới thả lỏng.

“Nương, ngài tiếp tục nói.” Không đợi Lưu thị lần thứ hai mở miệng, Mạc Như Nghiên thúc giục nói, “Con mới gả tới Hạ gia, đối với Hạ Trần cũng không phải rất hiểu biết. Chuyện trước kia của chàng, con rất muốn nghe nương ngài nói.”

Dường như tất cả người Hạ gia đều nói, Hạ Trần đối nàng đặc biệt dễ bụng. Tuy rằng trong lòng Mạc Như Nghiên cũng rất xúc động, nhưng chỉ xem biểu hiện ngày thường của Hạ Trần, Mạc Như Nghiên vô cùng kinh ngạc chuyện này người Hạ gia nhận định từ đâu.

“Ừ ừ, ta đây tiếp tục.” Lưu thị muốn nói, kỳ thật rất ít. Cũng chính là chuyện Hạ Trần còn niên thiếu đã xa nhà, ba năm trước trở về rồi lại đi, nhiều năm như vậy đều ở bên ngoài sống vất vương lang bạt, đều nói cho Mạc Như Nghiên nghe.

Đứng ở gần đó Chu Vân và Tường Xuân Hương đều không tiếp lời, cũng không rời đi.

Tuy rằng bọn họ cũng không phải thật sự rất muốn đứng ở chỗ này nghe những chuyện cũ năm xưa, nhưng lại không yên tâm tùy tiện rời đi. Sợ không lưu ý một chút, bị Lư thị tìm được khe hở, đưa bạc trong nhà cho Mạc Như Nghiên.

Nếu chuyện ở riêng đã thành kết cục đã định, Chu Vân và Tường Xuân Hương có thể bảo vệ, cũng chỉ có chút bạc trong nhà này.

Mạc Như Nghiên lại rất nghiêm túc nghe Lư thị kể chuyện, từng câu từng chữ, toàn bộ đều ghi tạc trong lòng.

Những cái đó đều là Hạ Trần mà nàng chưa từng biết đến, cũng là soi rõ bóng dáng của nàng trong quá khứ. Dù là không vui vẻ, Mạc Như Nghiên cũng vẫn cứ rất muốn biết.

Về phần về mặt phòng bị của Chu Vân và Tường Xuân Hương, Mạc Như Nghiên chỉ làm như cái gì cũng không nhìn thấy, trực tiếp làm ngơ.

“Như Nghiên, nương biết gả tới Hạ gia chúng ta là ủy khuất con. Nhưng là, mặc kệ lúc trước đã xảy ra bao nhiêu chuyện không thoải mái, hiện nay nương vẫn rất vui cuối cùng vẫn đón con vào cửa.” Vỗ vỗ tay Mạc Như Nghiên, lời nói của Lư thị rất là thâm thúy, cũng là vớt vát cả tôn nghiêm cùng thể diện của chính mình.

Mạc Như Nghiên nhẹ nhàng gật đầu: “Nương, con cũng rất may mắn, bản thân cuối cùng vẫn là gả cho Hạ Trần.”

“Hài tử ngoan, hài tử ngoan!” Lư thị nghe ra được, Mạc Như Nghiên không phải miễn cưỡng lấy lệ với bà. Trên thực tế, Mạc Như Nghiên cũng không cần phải lừa dối bà.

Bởi vì câu trả lời của Mạc Như Nghiên, cả người Lư thị đều lộ rõ vui vẻ, lời nói ra cũng không như lúc trước kiêu dè: “Hạ Trần đối với con như thế nào, trong lòng con tự mình hiểu rõ, nương không nói nhiều nữa. Từ nay về sau, chỉ còn lại hai người con và Hạ Trần sinh hoạt. Vợ chồng son có tranh chấp hay mâu thuẫn gì, đều bình tĩnh từ từ nói, đừng sốt ruột tức giận. Thật chịu uất ức gì, hoặc là gặp việc khó, cứ việc trở về nói với nương. Nương tuy rằng già rồi, nhưng vẫn có thể vì làm chủ cái này cho con. Lời của nương, ở trước mặt Hạ Trần, cũng rất có tác dụng.”

Mạc Như Nghiên tự nhiên sẽ không nghe không ra, Lư thị nói đến nói đi, điểm xuất phát và ý nghĩa cuối cùng vẫn là vì Hạ Trần tốt.

Đối với phần tâm tư này của Lư thị, Mạc Như Nghiên cũng không bài xích, cũng không định bóc trần. Gật gật đầu đồng ý.

Cũng trong lúc này, ba huynh đệ Hạ Trần đã khuân tất cả đồ đạc lên xe bò. Chờ Lư thị lời kéo dận dò Mạc Như Nghiên xong, Hạ Trần đã chờ ở ngoài cửa.

Mạc Như Nghiên cũng không lại dây dưa nhiều, nói: “Nương, trong nhà nếu có việc, ngài cứ đi Cẩm Tú Phường tìm con và Hạ Trần. Nên giúp đỡ, con và Hạ Trần tuyệt sẽ không thoái thác.”

Lư thị cuối cùng nhìn không được rơi lệ. Liên tiếp đuổi theo vài bước, tha thiết dặn dò nói: “Được được. Con yên tâm đi cùng Hạ Trần, trong nhà không cần các con lo lắng. Chỉ cần hai con sinh sống hòa thuận, nương đã yên tâm rồi.”

Nghe lời nói xuất phát từ đáy lòng của Lư thị, trong giây lát này Mạc Như Nghiên bỗng nhiên cảm thấy, nương, nên là bộ dạng này. Nếu như nương nàng còn trên đời, nói vậy cũng không thua kém Lư thị phân dụng tâm lương khổ này đâu!

Xác định Lư thị thật sự không có lén lút âm thầm cho Mạc Như Nghiên bạc, Chu Vân và Tường Xuân Hương đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ít nhất, Mạc Như Nghiên cho mười lượng bạc ròng kia, bọn họ bảo vệ được rồi.

Chỉ là, nhìn xe bò chở Hạ Trần cùng Mạc Như Nghiên càng lúc càng xa, Chu Vân và Tường Xuân Hương lại đột nhiên sinh ra cảm giác buồn bã mất mát. Cứ luôn cảm thấy giống như bọn họ gặp thoáng qua cái cơ hội gì rất quan trọng.

Một ngày này, Chu Trường Sinh theo thường lệ sớm đi đến Cẩm Tú Phường, mở cửa buôn bán.

Cùng đến với Chu Trường Sinh, còn có Chu Đại Nương sắc mặt cũng không phải thực tốt.

Mấy năm nay, Chu Đại Nương bởi vì một thân ốm đau trước sau đều nằm trên giường. Nhưng mà, hôm qua nghe thấy Chu Trường Sinh về nhà nói, Mạc Như Nghiên tiếp nhận Cẩm Tú Phường, hôm nay còn muốn đi thăm bà. Chu Đại Nương trong khoảnh khắc liền có hi vọng, cố gắng xuống giường, chờ ở nơi này.

Bởi vì lời nói ngày hôm trước của Mạc Như Nghiên, hôm nay không ít dân chúng Thanh Sơn Huyện đều xuất hiện ở Cẩm Tú Phường.

Cũng không phải có ý định xuất tiền túi, mà là cố ý tới kiểm chứng lời nói của Mạc Như Nghiên có phải giả dối hay không.

Phải biết rằng, Mạc Như Nghiên chính là lấy ra danh hiệu Vu phu nhân nha! Nhắc tới Vu phu nhân, dân chúng Thanh Sơn Huyện không có một người nói không tốt. Dù là nhìn ở trên tình cảm Mạc Như Nghiên là nữ nhi độc nhất của Vu phu nhân, mọi người khẳng định là muốn lại đây nhìn xem.

Hôm nay lúc vị khách đầu tiên của Cẩm Tú Phường tới cửa, Mạc Như Nghiên cũng không ở đây. Chỉ có Chu Trường Sinh và Chu Đại Nương, đang cẩn thận bày biện.

“Ồ? Thật sự sửa lại giá rồi?” trang phục may sẵn của Cẩm Tú Phường quý giá ra sao, khách hàng hơi chút nghe nói đến Cẩm Tú Phường đều biết được. Giờ phút này tận mắt nhìn thấy giá thay đổi, hơn nữa là thấp không ít, nhất thời nhin không được kinh hô.

“Vâng. Đại tiểu thư chúng ta nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, Cẩm Tú Phường không màng kiếm tiền, các vị hương thân phụ lão có thể yên tâm mua sắm.” Chu Trường Sinh cũng không phải là người biết nói lời hoa mỹ, nhưng lại nhớ kỹ từng câu từng chữ Mạc Như Nghiên nói. Lúc này bị người hỏi giá tiền, lập tức cho ra câu trả lời.

“Không màng kiếm tiền? Vậy mưu cầu cái gì?” Tuy rằng không nghi ngờ Mạc Như Nghiên sẽ ở giá cả bấy bọn họ, người tới vẫn là không khỏi tò mò hỏi.

“Đại tiểu thư nói, từ nay về sau, chúng ta phải xứng với danh hiệu của Cẩm Tú Phường. So với lợi nhuận mỗi tháng, bằng hiệu Cẩm Tú Phường mới là quan trọng nhất.” Chu Trường Sinh cũng không che dấu tâm ý thực sự của Mạc Như Nghiên, thản nhiên nói.

Bằng hiệu Cẩm Tú Phường sao? Người tới đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó, đột nhiên vỗ đùi: “Mua!”

Có một thì có hai, cùng với lục tục có khách tới cửa, nghe Chu Trường Sinh lặp lại một lần lại một lần câu trả lời, cảnh tượng náo nhiệt xa cách đã lâu của Cẩm Tú Phường xuất hiện lại.

Đợi cho Hạ Trần và Mạc Như Nghiên đến bên ngoài Cẩm Tú Phường, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng hai vị khách vui vẻ hưng phấn ôm trang phục đi ra.

“Chào đại tiểu thư, tới kiểm tra xem xét à!” Nhìn thấy Mạc Như Nghiên, dân chúng Thanh Sơn không có ai xưng hô “Mạc đông gia”*, mà gọi theo Vu phu nhân, tự nhiên mà gọi lên “Đại tiểu thư”.

[*] Mạc đông gia: Ông chủ Mạc

“Không phải xem xét. Từ hôm nay trở đi, ta cùng với phu quân ta ở tại Cẩm Tú Phường.” Tính cách Mạc Như Nghiên lạnh nhạt kỳ thật không am hiểu cùng người hàn huyên. Nhưng mà ánh mắt dân chúng Thanh Sơn nhìn về phía nàng đều rất nhiệt tình, tràn đầy thiện ý, nàng cũng không có lảng tránh, đứng sự thật trả lời.

“Đại tiểu thư và cô gia muốn ở trong Cẩm Tú Phường?” Chuyện Mạc Như Nghiên gả đi Liên Hoa thôn, sớm đã truyền khắp Thanh Sơn Huyện. Nhưng mà hôm qua đã nhìn thấy người thật của Hạ Trần, tuy rằng trong lòng rất nhiều dân chúng Thanh Sơn vẫn cứ sẽ vì Mạc Như Nghiên không đáng giá, nhưng cảm xúc ghét bỏ đã tan đi không ít.

“Ừ.” Mạc Như Nghiên gật gật đầu, tầm mắt dừng ở trên trang phục hai người ôm trong lòng.

Nhận thấy ánh mắt của Mạc Như Nghiên, hai người nhất thời cười càng thêm nhiệt tình: “Vừa mới từ Cẩm Tú Phường mua. Giá tiền này, đều là mong muốn trong lòng của chúng ta. Còn phải cảm tạ đại tiểu thư rất nhiều đã chịu bỏ lợi nhuận, mới để cho chúng ta chiếm món hời lớn như vậy.”

“Đúng đó đúng đó! Nhưng mà đại tiểu thư cũng đừng quá hào phóng, lúc nên kiếm tiền, vẫn là phải kiếm. Chúng ta cũng không thể vì vài bộ y phục mới, khiến cho đại tiểu thư lỗ vốn. Như vậy thì không nên, trong lòng chúng ta cũng sẽ bất an.” trong lúc nói chuyện, người đến vây quanh Mạc Như Nghiên càng ngày càng nhiều, vẻ mặt mọi người cũng rất thành khẩn chân thành tha thiết.

“Được.” Mạc Như Nghiên xác thật ý bảo Chu Trường Sinh để giá vốn, thậm chí còn thấp hơn giá vốn nhập vào, bán tất cả hàng tồn hiện có của Cẩm Tú Phường. Mà nay bị mọi người nhìn thấu, cũng không thoái thác, gật đầu đáp.

“Đại tiểu thư đây là muốn chuyển nhà sao? Làm sao đồ đạc nhiều như vậy? Đến đây nào, tất cả mọi người đều bắt tay, cùng nhau giúp đại tiểu thư dọn thôi.” Trong đám người bỗng nhiên có người đề nghị như thế, lập tức được những người khác xung quanh mình phụ họa.

Mạc Như Nghiên đang muốn nói không cần, đã thấy một đám hương thân phụ lão lòng tràn đầy thiện ý đã bắt đầu động thủ.

Lời từ chối đã đến bên miệng, lại ngừng lại. Mạc Như Nghiên yên lặng nhìn tám lòng hết sức chân thành muốn giúp một tay của mọi người, khóe miệng hơi cong lên.

Chu Trường Sinh đang bận tới thăm mặt mày, Chu Đại Nương cũng ở khả năng cho phép giúp thu tiền. Chợt thấy một đám người khuôn rưng hờn tiến vào, thật sự hoảng sợ rồi.

Nếu không phải đi đầu chính là cô gia nhà hấn, Chu Trường Sinh không chừng phải dùng năm đám để đuổi người.

Nghe nói Mạc Như Nghiên và Hạ Trần muốn vào ở hậu viện Cẩm Tú Phường, Chu Trường Sinh tự nhiên không có bất luận cái dị nghị gì. Nhưng mà, hấn vẫn vô cùng nghiêm túc bẩm báo với Mạc Như Nghiên: “Hậu viện rất lâu rồi không có ai ở, sợ là rất bẩn.”

“Không sao, đợi lát nữa chúng ta tự dọn dẹp là được.” Mạc Như Nghiên cũng là nhất thời có ý quyết định chuyển đến Cẩm Tú Phường. Trước đó không có bất cứ sắp xếp gì, tự nhiên sẽ không có quá nhiều yêu cầu đối với chỗ ở mới.

“Đề lão thân tới giúp đại tiểu thư quét dọn đi!” Đây là lần đầu tiên Chu Đại Nương nhìn thấy Mạc Như Nghiên. Quá khứ mỗi khi sẽ ở trong đầu nghĩ, sẽ ở bên miệng nhắc người, cứ như vậy sống sờ sờ đứng ở trước mặt bà, thật sự làm Chu Đại Nương kích động không thôi.

“Vị này là?” Mạc Như Nghiên cũng không biết Chu Đại Nương, nhìn lạ mắt, còn tưởng là khách tới Cẩm Tú Phường. Chờ đến Chu Đại Nương từ quây đi ra, nằng mới kinh ngạc phát hiện, chuyện dường như không giống như nằng tưởng.

“Đại tiểu thư, đây là nương ta. Hôm qua người nói, muốn gặp nương ta. Thế nên sáng sớm nương ta và ta cùng nhau tới Cẩm Tú Phường chờ ngài.” Chu Trường Sinh nói.

“Chu Đại Nương?” Mạc Như Nghiên không nghĩ tới, không đợi nằng đi gặp Chu Đại Nương, Chu Đại Nương đã tới tìm nằng.

“Gặp qua đại tiểu thư. Lúc phu nhân còn trên đời lão thân là một trong ba tú nương đầu tiên của Cẩm Tú Phường.” Chu Đại Nương nói rồi đỏ vành mắt, ánh mắt nhìn Mạc Như Nghiên tràn đầy nhớ lại, “Lúc phu nhân còn trên đời, thì thường xuyên bế đại tiểu thư tới Cẩm Tú Phường chơi. Khi đó đại tiểu thư, còn nằm trong tã lót nha!”

“Chu Đại Nương nói đó là chuyện trước khi ta tròn một tuổi! Ta khi đó xác thật còn nhỏ.” Đây là lần đầu tiên Mạc Như Nghiên cùng với người quen cũ của Vu Cẩm Tú gặp mặt. Được ánh mắt từ ái của Chu Đại Nương nhìn, tâm không khỏi có chút nóng.

“Nếu Chu Đại Nương có thời gian, có thể hay không đi với ta trước đến hậu viện ngồi một lát? Về phần phía trước, cứ giao cho Trường Sinh là được.” Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Sau khi biết được Chu Đại Nương và Cẩm Tú Phường có quan hệ sâu xa, Chu Trường Sinh có thể coi như là tiểu nhị Mạc Như Nghiên có thể yên tâm nhất.

“Có thể có thể. Lão thân còn phải quét tước hậu viện sạch sẽ cho đại tiểu thư, như vậy đại tiểu thư mới có thể ở thoải mái được. Hậu viện này, lão thân cũng thật nhiều năm không có ra vào. Năm đó lúc phu nhân còn trên đời, lão thân thỉnh thoảng cũng sẽ ở hậu viện nghỉ một đêm. Thế nên rất quen thuộc với bày biện ở hậu viện, vừa lúc có thể vì đại tiểu thư nói một chút.” Chu Đại Nương nói rồi đi ở phía trước, để dẫn đường cho Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên nhìn quanh một vòng trong Cẩm Tú Phường, thấy khách hàng đều không vội, ngược lại là nhân nhả chậm rãi chọn lựa kỹ càng, Chu Trường Sinh một người đủ để ứng phó. Cũng không có nhiều lời, đi theo phía sau Chu Đại Nương, tiến vào hậu viện.

Không giống với đằng trước xa hoa, hậu viện Cẩm Tú Phường rất là thanh tịnh, không quá khác biệt với tứ phương tiểu viện bình thường khác.

“Nơi này là đông sương phòng, đại tiểu thư và cô gia nên ở phòng này. Gian phòng phía tây nhất, năm đó phu nhân lưu làm phường thêu. Khi đó Cẩm Tú Phường không thịnh hành nhập vải vóc trang phục từ bên ngoài, đều là ba tú nương chúng ta từng đường kim mũi chỉ, chính mình thêu ra. Mấy gian phòng ở giữa, phu nhân có nói qua, thu xếp làm thư phòng cho đại tiểu thư. Phu nhân thường nói, đầu óc tri huyện lão gia thông minh như vậy, sinh ra nữ nhi khẳng định cũng biết đọc sách. Phu nhân chính mình không biết chữ, lại rất hy vọng đại tiểu thư có thể giống tri huyện lão gia.....” Thân thể Chu Đại Nương cũng không phải thật tốt, nhưng càng nói càng hăng say. Đến cuối cùng, cả khuôn mặt đều hiện ánh đỏ.

Mạc Như Nghiên vẫn luôn trầm mặc không nói, nghiêm túc nghe Chu Đại Nương nhớ lại quá khứ. Cho dù Chu Đại Nương nói rất vụn vặt, không trật tự, nằng cũng rất dễ tâm nghe.

“Khi đó, phu nhân là thật sự rất lương thiện, đối với tất cả mọi người chúng ta rất tốt. Ngày thường gặp dân chúng cần trợ giúp, cũng đều không tiếc tiền tài, có thể giúp thì giúp. Rất nhiều dân chúng huyện Thanh Sơn chúng ta, đến nay đều còn nhớ rõ ân huệ năm đó của phu nhân.” Chỉ cần nhắc tới Vu Cẩm Tú, Chu Đại Nương thật giống như có nói mãi cũng không hết, tinh thần đầu óc cũng rất tốt.

Dựa vào một chút sức lực, Chu Đại Nương vừa quét góc phòng, vừa lau bàn, bận bịu khắp nơi không ngừng nghỉ.

Mạc Như Nghiên không ngăn cản hành động của Chu Đại Nương. Nằng nhìn ra được, Chu Đại Nương là thật sự rất muốn làm chút việc, hơn nữa làm đến thật vui vẻ. Chỉ là..... Nhìn chân cẳng Chu Đại Nương có chút đứng thẳng không xong, Mạc Như Nghiên lâm vào trầm tư.

Hạ Trần đã cùng một đám hương thân phụ lão khuôn tất cả đồ vật trên xe bò vào nhà. Tận tay, tháo xe bò ra, tạm thời buộc bò ở ngoài cửa hông của hậu viện Cẩm Tú Phường.

Đoạn đường chỗ Cẩm Tú Phường kém hơn Thủy Họa Trai cùng Hành Hương Lâu, nhưng mà hậu viện Cẩm Tú Phường rất lớn, chỗ cửa hông còn có một mảnh đất trống, đều cùng là năm đó Vu Cẩm Tú mua.

Hạ Trần đầu tiên là buộc bò xong, sau đó lại tìm kiếm bốn phía chút đầu gỗ, dự định ngay tại chỗ làm cái chuồng bò đơn giản.

Lúc sắp rời khỏi Hạ gia, Hạ Trần có dẫn dò hai người Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí tìm thời gian tới Cẩm Tú Phường mang xe bò về Liên Hoa thôn. Nhưng mà nhìn sắc mặt hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, đều là không thể nào nguyện ý lại đây. Thế nên trong thời gian ngắn, con bò này cũng chỉ phải lưu tại Cẩm Tú Phường.

Sắp xếp tốt chỗ ở cho con bò xong, Hạ Trần xoay người đi vào hậu viện, dự định dọn dẹp lộn xộn khắp nơi.

Nhưng mà Chu Đại Nương đã bắt đầu dọn dẹp trước hần rồi.

Nhìn thấy Hạ Trần đến, Mạc Như Nghiên vẫy tay: “Hạ Trần, lại đây một chút.”

Bởi vì tiếng gọi của Mạc Như Nghiên, Chu Đại Nương nhìn theo qua.

Mới vừa rồi một đám người đột nhiên xông vào Cẩm Tú Phường, Chu Đại Nương sợ tới mức không nhẹ, cũng không có cẩn thận đánh giá Hạ Trần dẫn đầu.

Bây giờ nhìn gần, Chu Đại Nương đầu tiên là hí hí mắt, đột nhiên cười rục rờ: “Là Liên Hoa thôn Hạ gia đại tiểu tử có phải hay không? Ngươi còn nhớ rõ bà già này không?”

“Đại nương.” Ngoài dự đoán của Mạc Như Nghiên, Hạ Trần và Chu Đại Nương, thế nhưng là quen biết cũ.

“Năm đó lúc lão thân (bà già này) nghe theo căn dặn của phu nhân đi Liên Hoa thôn đưa lời nhắn, đại tiểu tử mới chỉ là đứa bé trai sáu bảy tuổi. Thời gian nháy mắt, đều đã cao như vậy, cường tráng như vậy rồi.” Chu Đại Nương một phen thôn thức xong, lại gật đầu thật mạnh với Hạ Trần, “Tiểu tử tốt, là người tuân thủ lời hứa.”

Hạ Trần đứng thẳng như tùng, thất lung thẳng tắp. Tuy rằng không đáp lời Chu Đại Nương nói, sắc mặt lại là dịu đi một chút.

Đến lúc này, Mạc Như Nghiên cực kỳ chắc chắn, có rất nhiều chuyện Hạ Trần đều giấu nằng.

Nhìn ra Mạc Như Nghiên nghi hoặc, Chu Đại Nương lấy lại tinh thần, ý vị thâm trường nói: “Vẫn là phu nhân nhìn xa, sớm đã định ra cho đại tiểu thư một vị cô gia tốt như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Edit: Meomeo88

Muốn từ trong miệng Hạ Trần moi ra những chuyện cũ nằng muốn biết? Tuy rằng chỉ cùng Hạ Trần ở chung chưa đến ba ngày, Mạc Như Nghiên đã biết được, là không đơn giản.

Một khi đã như vậy, Mạc Như Nghiên đơn giản đem mũi nhọn nhắm thẳng Chu Đại Nương, thuận theo lời của Chu Đại Nương hỏi: “Chu Đại Nương đã đến Liên Hoa thôn rồi? Đã gặp qua Hạ Trần?”

“Đúng vậy! Lúc trước phu nhân đã từng nhờ lão thân đi Liên Hoa thôn đưa lời nhắn cho cô gia.” Chu Đại Nương nói rồi bỗng nhiên dừng một chút, sửa lời nói, “Cũng không tính là đưa lời nhắn cho cô gia, là đưa lời nhắn cho gia gia Hạ gia.”

“Nương ta để Chu Đại Nương nói với gia gia Hạ gia cái gì?” Mạc Như Nghiên có dự cảm, chuyện này khẳng định cùng nằng có quan hệ. Cũng rất tin tưởng, Chu Đại Nương sẽ nói cho nằng biết.

“Cũng không phải lời nhắn quan trọng gì. Phu nhân chỉ là để ta chuyển lời tới gia gia Hạ gia, hôn sự của đại tiểu thư cô gia vẫn tính.”

Chu Đại Nương nói xong thì cẩn thận đánh giá hai người Mạc Như Nghiên và Hạ Trần, chỉ cảm thấy thấy nhìn thế nào cũng rất xứng đôi, “Lúc phu nhân còn sống, thường nói dựa vào tính nết của cô gia, ngày sau nhất định đáng tin. Mà nay xem ra, quả nhiên như thế.”

Quả nhiên là có quan hệ với nằng. Tuy rằng không biết làm sao nương nằng lại chấp nhất nhận định hôn sự này như vậy, nhưng Mạc Như Nghiên rất may mắn, Hạ Trần tuân thủ lời hứa này của trường bối.

Về phần nói Hạ Trần đáng tin cậy, trải qua đủ chuyện ở kiếp trước, Mạc Như Nghiên thật sự tin rồi. Nghĩ như thế, Mạc Như Nghiên quay đầu lại, nhìn về phía Hạ Trần.

Bị Mạc Như Nghiên nhìn chăm chăm, Hạ Trần trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Không chỉ có Chu Đại Nương, di Vu đã từng nhiều lần nhờ người đưa đến cho Hạ gia rất nhiều thứ. Ăn mặc chi phí, đầy đủ mọi thứ.”

Cả người Mạc Như Nghiên đều sùng sốt. Chuyện này nằng lại hoàn toàn không biết, hơn nữa dường như, Chu Đại Nương cũng không biết?

Chu Đại Nương quả thật không biết, nhưng lại không kinh ngạc. Bởi vì lời nói của Hạ Trần, cười gật đầu: “Đúng bản tính của phu nhân.”

Tính tình của nương nằng..... Mạc Như Nghiên đã từng hoàn toàn không biết, cũng không từ đâu biết được.

Mà nay, bởi vì Cẩm Tú Phụng, bởi vì Chu Đại Nương, bởi vì rất nhiều dân chúng huyện Thanh Sơn Huyện, cũng bởi vì Hạ Trần, Mạc Như Nghiên dần dần bắt đầu biết đến rồi.

Không thể phủ nhận, càng biết được cách làm người của Vu Cẩm Tú, trong lòng Mạc Như Nghiên càng sinh thêm áy náy.

Kiếp trước nằng rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì, lại như thế nào cô phụ nương nằng đã từng kỳ vọng tha thiết? Mạc Như Nghiên không nghĩ sâu thêm, lại nhìn không được mà đối với chính nằng sinh ra nghi ngờ.

Có Chu Đại Nương giúp đỡ, hậu viện rất nhanh đã dọn dẹp sạch sẽ. Thêm nữa có Hạ Trần ở đây, hoàn toàn không cần Mạc Như Nghiên động tay, chỗ ở mới cứ như vậy sắp xếp xong.

“Chu Đại Nương hiện nay đang ở đâu?” Trước khi Chu Đại Nương đi, Mạc Như Nghiên hỏi.

“Lão thân gả cho người, thì ở ngõ Hạnh Hoa phía tây Thanh Sơn Huyện.” Nói ra ba chữ ngõ Hạnh Hoa, Chu Đại Nương không khỏi có chút co quắp, ngay sau đó lại bổ sung nói, “Lão đầu mất sớm, hiện nay hai mẹ con lão thân và Trường Sinh sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống trôi qua cũng tạm ổn.”

Ngõ Hạnh Hoa, ở Mạc phủ Mạc Như Nghiên nghe sai sử bà bà nói qua. Nơi đó dường như là chỗ ở của dân chúng nghèo khổ nhất huyện Thanh Sơn. Tuy rằng cũng coi như trong Thanh Sơn huyện, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Liên Hoa thôn thâm sơn như vậy. Thế nên, mới có cái tên không khác là bao.

“Dọn lại đây đi!” Nếu như là Mạc Như Nghiên trước đây, nhất định sẽ không làm ra quyết định như vậy. Nhưng là, nàng rất muốn trở thành lương thiện như trong kỳ vọng của nương nàng vậy. Dù là, nàng lương thiện chỉ vẹn vẹn cố định đối với ít ỏi mấy người.

“Chuyện này làm sao có thể? Lão thân ở Hạnh Hoa thôn đã quen, tự dưng đổi chỗ khẳng định khó chịu.....” Chu Đại Nương liên tục xua tay, còn tìm cớ và lý do không tổn thương hòa khí.

“Chu Đại Nương chuyển đến đây, nên chữa bệnh thì chữa bệnh, nên dưỡng thân mình thì dưỡng thân mình. Trường Sinh cũng cùng dọn lại đây, mỗi ngày sớm tối mở cửa đóng cửa cũng tiện, càng có thể xử lý tốt buôn bán của Cẩm Tú Phường.” giọng Mạc Như Nghiên cũng không dịu dàng, thanh âm lạnh nhạt rất có loại hương vị cường thế, Chu Đại Nương lại cứ nghe được đó mất lên.

“Không cần, thật sự không cần thiết. Đại tiểu thư thiện tâm, nhớ thương bộ thân cốt hổng này của lão thân. Lão thân lại không dám cậy già lên mặt, thật sự đồng ý với đại tiểu thư.” Chu Đại Nương nói rồi nhin không được rơi lệ, ánh mắt vẫn đục xuyên thấu qua Mạc Như Nghiên, mang theo hư vô thương cảm.

Mạc Như Nghiên biết, Chu Đại Nương đây là lại nghĩ tới nương nàng.

Rất kỳ quái, nếu là trước kia, bị người nhìn chăm chăm nhớ lại người xưa như vậy, Mạc Như Nghiên tất nhiên sẽ nhũn mảy, trong lòng không vui.

Nhưng lúc này, bị ánh mắt cực kỳ nóng của Chu Đại Nương nhìn chăm chăm, Mạc Như Nghiên lại không có một chút khó chịu, mặc cho Chu Đại Nương nhìn hồi lâu, cũng không tức giận.

“Không dọn lại đây cũng không sao. Nhưng đại phu nơi đó, nhất định phải đi xem. Nên bốc bao nhiêu thuốc, cần phải tiêu bao nhiêu bạc, đều từ Cẩm Tú Phường chi ra.” Mạc Như Nghiên còn chưa nói xong, đã thấy Chu Đại Nương muốn từ chối.

Không cho Chu Đại Nương cơ hội mở miệng, Mạc Như Nghiên lại nói tiếp: “Cẩm Tú Phường hiện nay không có tú nương, còn phải phiền Chu Đại Nương lo lắng nhiều hơn.”

Lời từ chối đến miệng Chu Đại Nương nhất thời thu hồi, không phải không có vui mừng nhìn Mạc Như Nghiên: “Cẩm Tú Phường lại muốn một lần nữa bắt đầu mời tú nương của chính mình sao?”

“Ừ.” Gật đầu khẳng định với Chu Đại Nương, vẻ mặt Mạc Như Nghiên rất nghiêm túc, “Cẩm Tú Phường nên như thế nào thì như thế đó, thành thật sẽ không tự đập báng hiệu của chính mình.”

“Tốt, tốt. Vậy lão thân có liều mạng già này, cũng muốn giúp đại tiểu thư mời toàn bộ tú nương lúc trước trở về.” Chu Đại Nương trong lòng kích động bộc lộ ra ngoài, rõ ràng cả người đều run rẩy, tinh thần quả thật căng tràn đây.

“Đừng mui chịu sào, trước tiên đại nương cần phải dưỡng tốt thân thể của mình.” Mạc Như Nghiên tuy rằng không thông y thuật, nhưng cũng nhìn ra được, thân thể Chu Đại Nương thật sự không được tốt. Nếu bởi vì nhờ cậy Chu Đại Nương, có thể thuyết phục Chu Đại Nương an tâm dưỡng bệnh, ngược lại cũng vẫn có thể xem là một cái biện pháp.

Chu Đại Nương liên tục gật đầu. Lần này, bà không có bất cứ từ chối nào, ngoài miệng lập tức nói được.

Tiền Chu Đại Nương đi rồi, hậu viện cũng chỉ có hai người Mạc Như Nghiên và Hạ Trần.

“Hạ Trần, chúng ta nói chuyện một chút.” Kéo Hạ Trần đi đến nhà chính ngồi xuống, vẻ mặt Mạc Như Nghiên cực kỳ nghiêm túc, mang theo tìm tòi nghiên cứu, cũng mang theo chất vấn tra hỏi.

Hạ Trần nhìn thật sâu Mạc Như Nghiên một cái rồi nhẹ cúi đầu.

“Ta hỏi, chàng đáp. Nếu như chàng không muốn trả lời vấn đề của ta, không thể lảng tránh, cũng không thể bảo trì trầm mặc. Ít nhất, chàng phải lên tiếng, nói với ta, chàng không muốn nói.” Từ lúc vào nhà, Mạc Như Nghiên nắm lấy cánh tay của Hạ Trần không có buông ra, lúc này nói chuyện, tay nhin không được dùng sức.

Cho dù trên mặt Mạc Như Nghiên không thể hiện, trong lòng vẫn là có chút thấp thỏm cùng khẩn trương. Trong lòng tồn quá nhiều nghi vấn, cũng mang theo quá nhiều không xác định, muốn hỏi, cũng nhất định phải hỏi.

Nhưng mà đối mặt với Hạ Trần, Mạc Như Nghiên không có biện pháp chân chính làm được đúng lý hợp tình.

Liếc mắt nhìn tay Mạc Như Nghiên nắm chặt lấy áo hần, Hạ Trần động dậy môi, nói: “Được.”

Nghe được Hạ Trần trả lời, Mạc Như Nghiên trong lòng an tâm một chút. Cũng không do dự, lập tức hỏi vấn đề muốn biết nhất: “Chàng nói người chàng vẫn luôn muốn cưới chính là ta, đơn giản bởi vì trường bối hai nhà chỉ phúc vi hôn*? Nhưng cùng nương ta có quan hệ sao?”

[*] Chỉ phúc vi hôn: hôn nhân do người lớn trong nhà đặt ra khi chưa sinh hoặc còn nhỏ.

Hạ Trần đầu tiên là lắc đầu, lại gật đầu. Nhận thấy trong mắt Mạc Như Nghiên vội vàng cùng khó hiểu, dừng một chút, mới giải thích nói:

“Không phải bởi vì chỉ phúc vi hôn. Chỉ phúc vi hôn của ta và nàng, hai năm trước lúc nàng từ hôn, đã không tồn tại rồi.”

“Vậy.....” Mạc Như Nghiên không xác định nhìn Hạ Trần, chờ đợi Hạ Trần tiếp tục nói cho hết lời.

“Quả thật cùng di Vu có quan hệ.” Nhắc tới Vu Cẩm Tú, giọng nói của Hạ Trần không tự giác nhiễm âm áp, “Nghe nương ta nói, tên của ta, là di Vu đặt cho. Di Vu tuy rằng không biết chữ, lại cố ý đi hỏi cha nàng, đặt cho ta cái tên khác với những người khác ở Liên Hoa thôn. Thế nên, tên của ta cùng Nhị đệ và Tam đệ đều bất đồng.”

Hạ Trần, Hạ Minh Viễn, Hạ Minh Chí, đúng thật làm người rất kinh ngạc. Mạc Như Nghiên sớm đã cảm thấy kỳ quái, nhưng mà chỉ cảm thấy chuyện tên gọi là do cha nương định đoạt, cũng không gắng hỏi Hạ lão cha và Lưu thị.

“Đội đã.” Nhưng mà Hạ Trần vừa nói như vậy, Mạc Như Nghiên nhất thời lại nghĩ đến một chuyện khác, “Lúc chàng sinh ra, nương ta còn chưa gả cho cha ta mà? Khi đó bà tìm cha hỏi tên sao?”

Hạ Trần hơi hơi không được tự nhiên quay mặt đi, lại vẫn là thẳng thắn thành khẩn trả lời: “Di Vu nói, bà chính là bởi vì giúp ta hỏi tên, mới cảm thấy cha nàng rất có tài học. Từ đó về sau, thì đã để tâm.”

Hạ Trần là dây tơ hồng dẫn dắt cuối cùng để nương nàng gả cho cha nàng ư? Nói như thế, Mạc Như Nghiên nhưng thật ra không cảm thấy kỳ quái.

“Lúc ta bắt đầu nhớ chuyện, di Vu đã gả cho cha nàng. Tính tình di Vu rất tốt, đối người cũng rất ôn hòa thiện lương. Ta hẳn là trong đám hài tử ở Liên Hoa thôn, nhận ân huệ của di Vu nhiều nhất. Khi đó, ta thích nhất là đến nhà nàng.....” Hạ Trần nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, sửa lời nói, “Cái nhà trước kia ở Liên Hoa thôn cha nàng cùng di Vu ở .”

“Ta biết, việc này không cần nói tí mĩ.” Hạ Trần tất nhiên là không có khả năng tới tri huyện phủ nha, Mạc Như Nghiên tuyệt đối sẽ không phạm phải loại ngớ ngẩn nghe không hiểu này. Kéo tay áo Hạ Trần, ý bảo hần tiếp tục nói.

“Khi đó nhà nàng cũng không phải đặc biệt dư dả, nhưng thường thường di Vu thường xuyên sẽ lưu lại chút đồ ăn ngon cho ta. Có đôi khi quần áo của ta bị rách, cũng là di Vu giúp ta may vá. Ngày lễ ngày tết, di Vu còn sẽ mua thêm cho ta một hai bộ đồ mới.” Cùng với Hạ Trần thuật lại chuyện, Mạc Như Nghiên hoàn toàn có thể tưởng tượng, vì sao Hạ Trần đối với nàng khoan dung.

Chẳng qua, Mạc Như Nghiên chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Nương ta vì sao chỉ đối với một mình chàng tốt chứ? Chẳng lẽ khi đó đã nhìn trúng chàng muốn chàng làm con rể từ nhỏ rồi? Sớm vì ta định ra chàng?”

Mạc Như Nghiên chỉ là thuận miệng suy đoán, cũng không căn cứ, lại ở một khắc ngạc nhiên phát hiện, Hạ Trần trong chốc lát đã nhìn sang chỗ khác.

“Nương ta chắc không phải thật sự.....” Nhìn thấy lỗi tai Hạ Trần đã bắt đầu phấp hờn, Mạc Như Nghiên không có thanh âm.

Nghe thấy nhiều sự tích của Vu Cẩm Tú như vậy, Mạc Như Nghiên chỉ cảm thấy Vu Cẩm Tú đó là một nữ tử ôn nhu khéo léo, tri thư đạt lý. Lại làm sao cũng không nghĩ tới, ở trên chuyện của Hạ Trần này, Vu Cẩm Tú thế nhưng đánh cái chủ ý như vậy.

Đây nơi nào giống với chuyện Vu phu nhân của Cẩm Tú Phường trong miệng dân chúng Thanh Sơn Huyện sẽ làm ra? Nhưng mà, lại làm cho hình dáng Vu Cẩm Tú ở trong cảm nhận của Mạc Như Nghiên càng thêm chân thật khó hiểu.

Trước đó, từ trong miệng mọi người nghe được Vu Cẩm Tú, đều tốt đẹp như vậy, thiện lương khoan dung như vậy. Thật giống như đám mây xa cuối chân trời, Mạc Như Nghiên thấy được, nhưng không cảm giác được.

Nhưng là giờ khắc này, Mạc Như Nghiên cảm thấy, nàng nhìn đến không hề là một người hư vô mờ mịt ảo giác, mà là một nữ tử chân thật mang theo tình cảm dịu dàng.

Có lẽ Vu Cẩm Tú như thế không phải hoàn mỹ nhất, lại càng làm cho Mạc Như Nghiên cảm thấy thân cận. Thì ra nương nàng cũng sẽ có tâm tư đáng yêu của tiểu nữ nhi (cô gái nhỏ), cũng sẽ có suy nghĩ thiên chân ấu trĩ. Như Hạ Trần, chính là bị nương nàng dùng hết tâm tư giúp nàng lừa gạt về.....

“Cho nên nói, chàng đối tốt với ta, không phải vì cha ta và gia gia chàng chỉ phúc vi hôn, mà là bởi vì nương ta?” Biết Hạ Trần không phải bởi vì nàng là nàng, cho nên đối tốt với nàng. Mà là chuyện có nguyên nhân, Mạc Như Nghiên ngược lại thần nhiên.

Lúc trước Mạc Như Nghiên vẫn luôn cảm thấy thua thiệt Hạ Trần rất nhiều. Mà nay nghe nói rất nhiều chuyện xưa, hiểu rõ ràng chân tướng, rất nhiều

chuyện dần dần trở nên sáng tỏ, nàng cũng theo đó buông lỏng tâm.

Nhưng mà, Hạ Trần lại vẫn chưa trực tiếp gật đầu thừa nhận. Mà bình tĩnh nhìn Mạc Như Nghiên, chờ một hồi lâu, mới lắc lắc đầu.

“Không phải bởi vì nương ta ư? Nhưng chàng mới vừa nói.....” tính tình Mạc Như Nghiên không phải tự phỏng đoán lung tung. Nếu như không phải Hạ Trần nói quá rõ ràng, nàng không có khả năng bị hiểu lầm. Nhưng nàng bên này mới vừa ra kết luận, lại bị Hạ Trần phủ định?

“Trước khi rời đi Thanh Sơn Huyện, ta đã đi gặp nàng.” Năm đó, Hạ Trần mười bốn, Mạc Như Nghiên tám tuổi. Hạ Trần cũng không biết vì sao hắn khẳng khái muốn đi gặp mặt Mạc Như Nghiên một lần. Chỉ là lúc ấy ở trong lòng hắn, dù là liếc mắt một cái, hắn cũng muốn nhìn rồi mới đi.

Sau đó, Hạ Trần âm thầm lên vào phủ nha tri huyện, ở một chỗ sau núi già, thấy được Mạc Như Nghiên đang bị Mạc Như Họa khi dễ.

Nói là khi dễ, kỳ thật càng phải nói là khoe khoang. Lúc đó Mạc Như Họa đang mặc bộ xiêm y mới xinh đẹp tinh xảo, vô cùng đắc ý khoe khoang với Mạc Như Nghiên rằng Tô Linh yêu thương nàng cái nữ nhi thân sinh này như thế nào. Mà Mạc Như Nghiên, chẳng qua là kẻ nữ, đến bộ y phục mới cũng không có mà mặc.

Hạ Trần biết, cả đời hắn đều không thể quên được hình ảnh ngày ấy nhìn thấy.

Bởi vì chính hắn đã tự mình cảm nhận cái tốt của Vu Cẩm Tú, biết được Vu Cẩm Tú là một vị mẫu thân vô cùng từ ái. Hắn càng không có cách nào chấp nhận nỗi cái lý do bởi vì mẫu thân của Mạc Như Nghiên mất sớm mà bị Mạc Như Họa khi dễ. Không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Như Nghiên ra vẻ không thèm để ý, lộ ra dù là một chút ít đau lòng và cô đơn.

Thiếu chút nữa, hắn đã nhịn không được xông ra. Rồi sau đó, Hạ Trần chính mắt thấy Mạc Như Nghiên phản kích.

Nghe thấy Mạc Như Nghiên xụ mặt nói lời sắc bén châm chọc bộ y phục mới của Mạc Như Họa quá xấu, nói đến Mạc Như Họa oa oa khóc lớn. Rõ ràng nên là vui vẻ sáng khoái, không hiểu sao Hạ Trần lại chỉ cảm thấy đau lòng.

Nếu không phải bị khi dễ quá đáng, nếu không phải bị đoán đúng chỗ mềm yếu đau đớn nhất, chỉ nhìn tính cách lạnh nhạt của Mạc Như Nghiên, làm sao lại bị chọc giận chứ?

Bắt đầu từ một khắc kia, khuôn mặt của Mạc Như Nghiên đã khắc thật sâu ở trong lòng Hạ Trần.

Từ mười bốn tuổi đến hai mươi hai tuổi, Mạc Như Nghiên làm bạn cùng hắn tám năm trải qua gian khổ nhất. Mỗi khi liên quan đến sự sống chết, trong đầu hắn hiện lên, đó là cảnh tượng Mạc Như Nghiên xụ mặt phản kích Mạc Như Họa.

Hắn không thể mặc kệ tiểu nương tử của hắn cứ luôn bị người khi dễ lại không thể không tự mình phản kích trở về, luôn có một ngày, hắn sẽ đem Mạc Như Nghiên nâng ở lòng bàn tay, không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ nàng mây may.

“Chàng đã đi gặp ta ư? Khi nào? Sao ta lại không biết?” Mạc Như Nghiên cố gắng nhớ lại ký ức khi còn bé, lại làm sao cũng không thể tìm được hình ảnh có sự xuất hiện của Hạ Trần.

“Ngày đó sinh thân năm tuổi của nhị tiểu thư Mạc phủ, Tô phu nhân tặng nàng một bộ y phục mới. Nàng cố ý mặc tới khoe khoang với nàng, lại bị nàng chê cười quá xấu, cuối cùng tức giận khóc lớn.” Hạ Trần mới vừa bắt đầu câu chuyện, đã thấy Mạc Như Nghiên mở to hai mắt.

Đội hắn nói chuyện này xong, Mạc Như Nghiên đã hoàn toàn kinh ngạc: “Làm sao chàng biết..... Cho nên nói, ngày ấy chàng ở trong Mạc phủ? Chàng có nhìn thấy ta ư? Vậy sao chàng không có xuất hiện gặp mặt ta?”

Hạ Trần không trả lời, ánh mắt như mực chỉ nhìn Mạc Như Nghiên.

“Xin.....” Thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, Mạc Như Nghiên vô ý thức muốn xin lỗi, nhìn thấy sắc mặt không tán thành của Hạ Trần, lại ngừng lại.

Lúc đó thời khắc đó, làm sao Hạ Trần có thể xuất hiện đây? Lại lấy cái lý do gì để gặp mặt nàng? Chẳng lẽ muốn Hạ Trần nói, hắn là hôn phu của nàng sao?

Mạc Như Nghiên nghĩ cũng biết, khi đó nàng sẽ lấy cái thái độ gì đối đãi với Hạ Trần.

Nàng khẳng định sẽ lớn tiếng kêu nha dịch tới, đuổi Hạ Trần đuổi ra khỏi Mạc phủ!

Nghĩ đến đây, Mạc Như Nghiên nhin không được lộ ra một tia cười khò. Nàng trước kia, rốt cuộc là có bao nhiêu chán ghét! Ngay cả chính nàng cũng sắp chịu không nổi.

“Ta có cho lưu lễ vật lại cho nàng.” Nhìn thấy khóe miệng Mạc Như Nghiên chua xót, nghĩ gì làm vậy, Hạ Trần mở miệng nói.

Ngày ấy hắn quả thật không xuất hiện gặp Mạc Như Nghiên. Không biết nên gặp thế nào, cũng không biết có nên gặp hay không.

Dù là chỉ có tám tuổi, khuôn mặt Mạc Như Nghiên đã có thể thấy được ngày sau tuyệt đại phong hoa(vô cùng xinh đẹp). Lại thấy cách ăn mặc của Mạc Như Nghiên tuyệt đối bất đồng với hắn, toàn thân cao quý khí chất.....

Khi đó Hạ Trần đã mười bốn tuổi, không phải bốn tuổi, làm sao chấp nhận chính mình lầy đáng về như vậy xuất hiện ở trước mặt Mạc Như Nghiên chứ?

Thế nên cuối cùng, hấn lấy ở trong ngực con búp bê gỗ tự mình điều khắc ném ở trên đường Mạc Như Nghiên đi tới. Tận mắt nhìn thấy được Mạc Như Nghiên nhặt lên cầm ở trong tay đi xa, mới xoay người rời đi.

Chuyện này, Hạ Trần vẫn luôn giấu ở trong lòng, mỗi khi nhớ tới, không hiểu sao đều sẽ cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc. Hấn vốn dự định, hai năm trước khi trở về thì nói với Mạc Như Nghiên.

Nhưng mà, trời không chiều lòng người, cho đến bây giờ, sớm đã không còn là tâm trạng của lúc đó.

Cảm kích Hạ Trần nói đủ tỉ mỉ rõ ràng, mặc kệ là sinh thân năm tuổi của Mạc Như Họa, hay là nàng châm chọc Mạc Như Họa mặc xấu, ký ức của Mạc Như Nghiên đều khắc sâu.

Nhớ lại ngày đó nàng nhận được lễ vật..... Mạc Như Nghiên đột nhiên đứng dậy, chạy ra ngoài.

Một lát sau, Mạc Như Nghiên chạy trở về, đưa cho Hạ Trần xem con búp bê gỗ trong tay: “Có phải con búp bê này hay không? Là chàng tặng cho ta sao?”

Bởi vì chạy có chút vội, hơi thở của Mạc Như Nghiên hỗn hển rối loạn. Lúc hai tay nâng con búp bê gỗ đưa cho Hạ Trần xem, sắc mặt ửng đỏ, mắt lộ ra chờ mong, thật là một dáng vẻ giống như hiến vật quý vậy.

Ánh mắt Hạ Trần sâu thẳm. Hấn không nghĩ tới, Mạc Như Nghiên cư nhiên còn giữ con búp bê gỗ này. Hấn cho rằng đồ chơi không đáng giá giống như vậy, Mạc Như Nghiên nhất định đã sớm ném đi.

“Ta lúc ấy cảm thấy kỳ quái, búp bê gỗ này căn bản không giống như bị người tùy tiện ném ở trên đường, trước sau đợi lại không có người bị mất. Phủ nha tri huyện ta đều hỏi hết một lượt, không có ai bị mất đồ ở nơi đó.” Mạc Như Nghiên cũng không biết, vì sao lúc trước nàng lại giữ lại con búp bê gỗ này. Rõ ràng con búp bê gỗ này cũng không tính tình xảo, lại cố tình vào mắt của nàng.

Tuy rằng không có bất cứ kẻ nào nói cho nàng, cũng không có bất cứ cái biểu hiện gì, nàng lại thầm cảm thấy, búp bê gỗ này là cho nàng.

Vừa giữ lại, chính là mười năm. Cho đến trước khi gả cho Hạ Trần lúc thu dọn đồ vật, nàng cũng chưa từng nghĩ tới để nó lại tri huyện phủ nha, hoặc là trực tiếp vứt bỏ đi.

Búp bê này, nàng vẫn luôn đặt ở cạnh gối đầu, không cho phép bất cứ kẻ nào chạm vào. Trong rất nhiều đêm, nàng chỉ có sờ đến con búp bê gỗ này, mới ngủ được.

“Quả nhiên là chàng tặng cho ta đúng không?” Hạ Trần không mở miệng, thái độ lại cho thấy tất cả. Mạc Như Nghiên nhìn không được cười, “Nào có người như chàng tặng lễ vật như vậy? Cứ thể vứt ở trên đường, cũng không sợ bị người khác nhặt đi ư?”

Bị Mạc Như Nghiên nói có chút không được tự nhiên, Hạ Trần tránh tầm mắt: “Ta cho rằng, nàng sẽ không thích.”

“Không có đâu!” Mạc Như Nghiên vừa nói ra lời này, đột nhiên phát hiện dường như rất dễ làm Hạ Trần hiểu lầm, lại bổ sung nói, “Ta không có không thích.”

Những lời này của Mạc Như Nghiên, Hạ Trần tin. Chỉ bởi vì lúc hấn tặng búp bê gỗ cho Mạc Như Nghiên rất nhiều góc cạnh đều còn rất thô ráp. Nhưng hiện nay búp bê Mạc Như Nghiên cầm trong tay, đã vô cùng bóng nhẵn. Nếu Mạc Như Nghiên không thường xuyên cầm ở trong tay chơi, là không có khả năng biến thành cái dạng này.

“Đợi mười năm rốt cuộc tìm được xuất xứ của nó, cuối cùng không có làm ta chờ đợi vô ích.” Cho dù con búp bê gỗ này ở bên người nàng nhiều năm, Mạc Như Nghiên vẫn không xác định, một ngày nào đó có thể xuất hiện chủ nhân chân chính tìm nàng muốn đòi lại hay không.

Tuy rằng hiện nay nàng đã không còn như trước ý lại con búp bê này như vậy, nhưng những cảm xúc trong quá khứ cùng trải qua đó, đều chân thật khắc ở trong lòng, không cách nào hủy diệt. Nếu như có thể, nàng tự nhiên là hy vọng con búp bê gỗ này vẫn luôn lưu lại trong tay nàng.

Nhưng mà từ nay về sau, nàng đã không cần lo lắng. Bởi vì nàng hoàn toàn có thể xác định, chủ nhân chân chính của búp bê, chính là nàng! Dù là Hạ Trần, cũng không thể đòi về.

Cảm nhận hoàn toàn khác biệt, càng làm Mạc Như Nghiên vô cùng yêu thích con búp bê gỗ. Tới tới lui lui lẩn qua lộn lại xem, mặt mày toàn là vui mừng cùng sung sướng.

Ánh mắt Hạ Trần từ búp bê gỗ chuyển qua trên mặt Mạc Như Nghiên, thật lâu không có hoàn hồn. Giờ khắc này, hấn cũng có thể xác định, nàng là thật sự thích, không có gượng gạo gò ép, cũng không khách khí.

Ngoài ý muốn tìm được lai lịch của con búp bê gỗ, tâm tình Mạc Như Nghiên rất tốt. Thậm chí nàng trong lúc nhất thời đã quên tiếp tục truy vấn Hạ Trần, trong lòng có nghĩ vẫn khác.

Cùng lúc đó, Chu Trường Sinh từ chỗ Chu Đại Nương nghe nói Mạc Như Nghiên muốn một lần nữa tìm tú nương, cùng với chuyện muốn nương hấn đi khám bệnh.

“Chuyện này, có phải không được tốt lắm hay không?” Cũng giống Chu Đại Nương, Chu Trường Sinh cũng rất đôn hậu thành thật. Bản tính thành thật dường thành bọn họ không thích chiếm món lợi nhỏ, cách xử sự làm người vô cùng chính trực.

“Còn không phải sao?” Chu Đại Nương lắc đầu, thờ dài nói, “Mặc kệ như thế nào, trước tiên nương phải cố dưỡng thân thể tốt. Như vậy mới có thể thật sự giúp được đại tiểu thư cùng Cẩm Tú Phưởng. Nếu không, đại tiểu thư đến đâu tìm được tú nương đáng tin chứ?”

“Nương, không phải ngài định.....” Vừa nghe Chu Đại Nương nói như thế, Chu Trường Sinh không khỏi sốt ruột.

“Ừ. Nương định giúp đại tiểu thư làm mấy năm. Nương tuy rằng già rồi, nhưng đôi tay này còn có thể động. Làm chút thêu thùa, là vẫn có thể.” Như trong dự đoán của Như Mạc Như Nghiên, bởi vì có sự nhờ cậy, Chu Đại Nương lại lần nữa khao khát tương lai.

Chu Đại Nương hiện nay, sẽ không lại giống lúc trước như vậy, chỉ thờ ngắn than dài nằm ở trên giường chờ chết. Bà muốn cố sức đứng lên, chính mắt chứng kiến bằng hiệu Cẩm Tú Phưởng một lần nữa nổi danh.

“Nhưng mà mắt của nương ngài.....” Chu Trường Sinh kỳ thật không yên tâm Chu Đại Nương. Nhưng mà nhìn Chu Đại Nương chẳng qua chỉ cùng Mạc Như Nghiên hàn huyên một hồi, vẻ mặt toả sáng, tất cả cự tuyệt và phản đối của hán đều kiềm chế ở đáy lòng.

Hán có thể nhìn ra được, nương hán là thật sự vui vẻ. Từng ấy năm tới nay, rất lâu chưa từng tìm thấy trên mặt nương hán vui sướng và hồng hào.

Dù là chỉ vì nhìn nhiều thêm tươi cười của nương hán, Chu Trường Sinh cũng sẽ ủng hộ quyết định của Chu Đại Nương.

Nhưng mà, chung quy Chu Đại Nương tuổi lớn rồi, đôi mắt không thể bằng trước. Nếu vẫn là mắt ăn mắt ngủ, không biết ngày đêm vội vàng thêu thùa, sẽ tổn thương đôi mắt.

“Không sợ! Mắt nương còn có thể dùng. Tú nương nếu không có đôi mắt, còn làm tú nương cái gì?” Chu Đại Nương lại không có nhiều lo lắng như Chu Trường Sinh vậy, lúc này bà vô cùng muốn đại triển quyền cước, vì Cẩm Tú Phưởng ra một phần sức lực.

Bởi vì Chu Đại Nương kiên trì, Chu Trường Sinh không lại có ý kiến khác nữa. Gật gật đầu, việc này coi như quyết định như vậy rồi.

“Áy dơi đã, thiếu chút nữa đã quên com trưa cho đại tiểu thư cùng cô gia còn chưa có chuẩn bị.” Chu Đại Nương nói rồi xoay người lại đi về phía hậu viện.

Rất lâu chưa từng nhìn thấy nương hán có tinh thần khỏe khoắn như vậy, Chu Trường Sinh thật sự nói không nên lời ngăn cản, để mặc Chu Đại Nương đi.

“Ngộ thiện(com trưa) Đại tiểu thư và cô gia muốn ăn cái gì? Là lão thân không phải, mới vừa rồi thể nhưng đã quên chuẩn bị tốt ngộ thiện cho đại tiểu thư cùng cô gia đã rồi đi.” Chu Đại Nương ngày thường đương nhiên cũng là nói com trưa. Chính là vừa gặp phải Mạc Như Nghiên, bà nhin không được ăn nói lễ độ hơn.

Năm đó Mạc Nho đến Thanh Sơn Huyện nhậm chức trước, không bao lâu thì đặc biệt vì Vu Cẩm Tú mời tới hai vị quan giáo bà bà, dạy Vu Cẩm Tú một ít lễ nghi và quy củ của quan trường phu nhân.

Mặc dù chỉ đi theo bên người Vu Cẩm Tú một năm, Chu Đại Nương cũng mưa dầm thấm đất một ít quy củ. Thế nên giờ phút này đối diện với Mạc Như Nghiên, thì bất giác dùng đến.

“Đại nương không cần giữ lễ tiết như vậy. Chúng ta người trong nhà, cũng không cần quá nhiều khách sáo. Chuyện com trưa, ta và Hạ Trần tự mình giải quyết là được, không nhờ đại nương động thủ.” Thật muốn nói lễ nghi, Mạc Như Nghiên tự nhiên không kém. Nhưng mà Hạ Trần nhất định sẽ không quen, Chu Đại Nương cũng không giống như là người thường dùng lễ nghi.

Thế nên, Mạc Như Nghiên đơn giản cũng không thêm đề ý.

“Việc này sao có thể? Đại tiểu thư ở tri huyện phủ nha khẳng định chưa từng làm loại việc này. Cô gia là nam tử, xa nhà bếp. Nói đến nói đi, vẫn là lão thân tới thỏa đáng nhất.” Chu Đại Nương nói rồi đi về phía phòng bếp, dự định kiểm tra xem có cái gì có thể lập tức nấu nướng.

Nhanh hơn Chu Đại Nương một bước, là Hạ Trần đã đứng dậy đi qua.

Vừa thấy Hạ Trần lại có thể định nấu nướng, Chu Đại Nương vội vàng muốn ngăn cản. Theo sau, đã bị Mạc Như Nghiên đỡ lại.

Mất thấy Chu Đại Nương đến đi đường cũng không phải thực nhanh nhẹn, lại còn muốn nấu com cho nàng và Hạ Trần, Mạc Như Nghiên đi tới vài bước, đỡ lấy Chu Đại Nương: “Đại nương yên tâm, Hạ Trần sẽ nấu com.”

“Chuyện này..... Chuyện này sao có thể được?” Tuy rằng biết xuất thân Hạ Trần nhất định không kiêng dè việc nhà nông, nhưng nói đến xuống bếp, Chu Đại Nương thật là không thể nào yên tâm. Coi như hán tử ở nông thôn, dưới tình huống trong nhà có nữ nhân, cũng sẽ không dính vào việc nhà này.

Ở Hạ gia hai ngày qua, Mạc Như Nghiên tất nhiên là biết được điều coi trọng ở bên trong. Nhưng mà, suy nghĩ của Hạ Trần và Chu Đại Nương không giống nhau, cùng suy nghĩ của nàng, cũng cực kỳ bất đồng. Chuyện nam tử bình thường không biết, Hạ Trần lại không nhất định không biết làm.

Nán lại một lúc như vậy, Hạ Trần đã động thủ rồi. Chu Đại Nương muốn nói cái gì, cũng có chút chậm rồi.

“Không bằng đại nương cùng ta đi ra đường mua chút đồ ăn trở về? Ta chưa từng mua qua, cũng không biết phân biệt tốt xấu thế nào.” Thấy vẻ mặt Chu Đại Nương rất sốt ruột, Mạc Như Nghiên nói sang chuyện khác.

“Chuyện này.....” Chu Đại Nương vừa định nói, Mạc Như Nghiên không biết cũng đã không biết, không cần nhọc lòng đi học. Nhưng bỗng nhiên lại nghĩ đến, Mạc Như Nghiên đã gả chồng, biết nhiều một ít cũng không sao. Đỡ phải ngày sau có hạ nhân, lại gặp phải một số bạch nhãn lang, bị những kẻ không bót lo đó lừa gạt.

Thế nên, Chu Đại Nương nhìn về phía phòng bếp thờ dài một tiếng. Rồi không nhiều lời nữa, dẫn Mạc Như Nghiên đi chợ.

Đi chợ, đây là lần đầu Mạc Như Nghiên đi. Quá khứ cũng có lúc sẽ đi dạo trên đường, mục đích trước nay lại không phải là đi chợ. Hôm nay lần đầu tiên phá lệ tới, nhìn thấy bất cứ thứ gì, đều cực kỳ mới mẻ.

Chu Đại Nương là thật sự rất dễ tâm dạy Mạc Như Nghiên. Nên biết, nên hiểu, chỉ cần Chu Đại Nương có thể nghĩ đến, dọc theo đường đi miệng không có dừng lại qua.

Mạc Như Nghiên trước sau đều nghiêm túc nghe. Nhớ được cũng không ít, nhưng mà muốn nói biết rồi, thì có chút nói quá mức sự thật.

Ít nhất để nàng đứng trước quầy đồ ăn, nên làm sao lựa đồ ăn, lại từ đâu chọn..... thì có chút làm khó Mạc Như Nghiên.

Nói thật, khí chất của Mạc Như Nghiên nhìn thế nào cũng không giống có thể phù hợp với chợ này. Chỉ nhìn nàng đứng ở nơi đó, đã có không ít người đi đường nhìn không được nhìn lại đây.

Chỉ chốc lát sau, thật đúng là có dân chúng huyện Thanh Sơn nhận ra Mạc Như Nghiên là tân chủ nhân của Cẩm Tú Phường.

Từ đó, Mạc Như Nghiên nhận được tất cả nhiệt tình, chen chúc mà đến.

Mạc Như Nghiên hoàn toàn không cần phải học làm thế nào để lựa chọn đồ ăn, đã được dân chúng quanh mình chủ động bỏ vào rổ của nàng các loại rau xanh tươi ngon. Còn có người, đến thịt và gà cũng cùng đưa đến trước mặt Mạc Như Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Mạc Như Nghiên nhất thời có chút luống cuống tay chân. Kỳ thật nàng vốn là người cũng không thích ứng nhiệt tình như vậy, nhưng mà đối diện với khuôn mặt tràn đầy chân thành của mọi người, nàng cuối cùng vẫn không thể từ chối được thiện ý đến từ bốn phương tám hướng.

Một chuyến đi mua thức ăn của Mạc Như Nghiên và Chu Đại Nương, đến đây coi như chết yểu.

Chân chính nhìn thấy một màn mới vừa rồi kia, Chu Đại Nương ngược lại rất là vui mừng. Trên đường trở về nói cho Mạc Như Nghiên giá cả từng cái các loại đồ vật trong rổ.

Làm như vậy, hiệu quả rất rõ ràng. Không có tiêu phí bao nhiêu thời gian và tinh lực, Mạc Như Nghiên đã nhớ kỹ từng cái.

Tổng thể mà nói, lần này Mạc Như Nghiên và Chu Đại Nương thu hoạch không nhỏ. Không đơn giản là học được bao nhiêu, ghi nhớ được bao nhiêu, mà là làm cho Mạc Như Nghiên nhiều hơn cảm nhận và trải nghiệm hoàn toàn không giống nhau.

Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhưng tâm tình vui sướng không ít, vẫn cứ tiếp tục đến sau khi thấy xe ngựa dừng ở ngoài cửa Cẩm Tú Phường, đột nhiên ngừng lại.

“Đại tiểu thư, ngài coi như đã trở lại. Tô phu nhân và nhị tiểu thư tới rồi.” Nhìn thấy Mạc Như Nghiên tiến vào, Chu Trường Sinh vui mừng khôn xiết, vội vàng chỉ chỉ phòng trong.

Mạc Như Nghiên gật gật đầu, lưu Chu Đại Nương ở bên ngoài, tự mình vào phòng trong.

“Ồ, tỷ tỷ đây là đi mua đồ ăn ư?” Nhìn thấy trong tay Mạc Như Nghiên cầm rổ, vẻ mặt Mạc Như Hòa vốn tức giận, trong nháy mắt nhìn không được nở nụ cười.

Thật đúng là hình ảnh đại khoái nhân tâm (vô cùng vui vẻ), tự dung để nàng ta nhìn thấy trò cười của Mạc Như Nghiên. Hôm nay không tính là đến vô ích, nàng ta kiếm lời rồi.

Tô Linh cũng rất muốn cười. Ít nhất sau khi nhìn thấy đáng vẻ như vậy của Mạc Như Nghiên, lửa giận chồng chất từ hôm qua của bà ta, thật sự tiêu tan không ít.

“Đại tiểu thư đây là làm chi? Nếu là thiếu nha đầu sai bảo, để trong phủ đưa cho người một người cũng được mà. À đúng rồi, Tiểu Đào!” Tô Linh nói tới đây, chỉ Tiểu Đào đứng ở bên người Mạc Như Hòa, giọng điệu rất vui vẻ, “Lúc trước không phải Tiểu Đào đi theo bên người đại tiểu thư hầu hạ sao? Việc này vừa vặn, ta làm chủ, trả Tiểu Đào lại cho đại tiểu thư là được rồi.”

“Nương, Tiểu Đào hiện nay chính là nha đầu của con, người sao lại có thể nói muốn liền muốn chứ? Với lại, tình cảnh tỷ tỷ hiện nay như vậy, làm sao còn nuôi nổi nha đầu?” Mạc Như Hòa không thuận theo bĩu môi, nói xong còn không quên nhìn Tiểu Đào liếc mắt một cái, “Lại vô dụng, người cũng phải hỏi Tiểu Đào một chút có bằng lòng hay không?”

Bởi vì một câu của Mạc Như Hòa, lực chú ý của Tô Linh chuyển tới trên người Tiểu Đào.

“Một khi đã như vậy, thì nghe một chút ý nguyện của Tiểu Đào đi!” Tô Linh cười rất là đắc ý, vẻ mặt chứa đầy dự đoán trước, “Tiểu Đào người nói một chút, có bằng lòng trở lại bên người đại tiểu thư, tiếp tục đi theo đại tiểu thư hay không?”

Tiểu Đào nếu bằng lòng, lúc trước sẽ không tự mình đến sân viện của Mạc Như Hòa tỏ lòng trung thành. Giờ phút này bị Tô Linh hỏi trước mặt Mạc Như Nghiên, Tiểu Đào không hề do dự, lắc đầu: “Bẩm phu nhân, Tiểu Đào không muốn.”

“Vậy thì khó làm rồi.” Tô Linh ngoài miệng nói khó làm, trên mặt lại là không chút nào che dấu tươi cười, “Đại tiểu thư nói, cái này làm như thế nào cho phải? Thật sự không được, ta từ bên ngoài mua cho đại tiểu thư đũa nha đầu trở về nhé?”

“Việc này cũng không phiền Nhị nương hao tổn tâm trí.” Vẻ mặt Mạc Như Nghiên thản nhiên đi đến trước mặt Tô Linh và Mạc Như Hòa, đặt rõ đồ ăn lên bàn, vừa lúc đụng phải tay của Tô Linh và Mạc Như Hòa đồng thời để ở trên bàn.

“Á!” Mạc Như Hòa kinh hô một tiếng, vô cùng không vui nhìn về phía Mạc Như Nghiên, “Tỷ tỷ người cố ý! Nhìn xem xiêm y của ta, đều bị tỷ tỷ làm bẩn rồi.”

Tô Linh cũng nhú mày, không cao hứng lắm nhìn Mạc Như Nghiên. Không nghĩ tới chẳng qua chỉ có ba ngày, Mạc Như Nghiên yêu thích quy củ nhất, cũng trở nên thô tục thế này.

Quả nhiên là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Gả đi Liên Hoa thôn thâm sơn cùng cốc như vậy, đến Mạc Như Nghiên cũng trở nên một trời một vực, cũng không còn nữa cao quý như xưa nữa.

Lạnh lùng như Mạc Như Nghiên, lại biến thành thôn phụ hương đã làm người chán ghét. Thật đúng là cảnh tượng làm Tô Linh không cách nào tưởng tượng được. Cổ tình, làm cho toàn thân Tô Linh đều vui vẻ toả sáng, eo thẳng tắp.

“Trong Cẩm Tú Phường trang phục có rất nhiều, đợi lát nữa muội muội chọn vài bộ mang về là được.” Liếc mắt thấy Mạc Như Hòa dùng sức chà lau góc áo, Mạc Như Nghiên lạnh nhạt nói.

Mạc Như Hòa vừa định nói không cần, bỗng nhiên lại dừng lại. Tự dung tặng nàng xiêm y mới, tại sao nàng không cần? Huống chi, trang phục của Cẩm Tú Phường này, nàng vốn mặc quen rồi.

Nghĩ như thế, Mạc Như Hòa hừ lạnh một tiếng: “Vậy ta cũng không khách khí nha.”

“Không cần khách khí, tùy ý chọn.” Mắt thấy Mạc Như Hòa bởi vì lời nói của nàng mà lộ ra tươi cười, Mạc Như Nghiên ngay sau đó lại bổ sung nói, “Nhớ rõ lưu lại bạc là được.”

“Cái gì? Bạc? Người cư nhiên tìm ta muốn bạc?” Mạc Như Hòa nhất thời không đồng ý, dậm chân trừng mắt Mạc Như Nghiên.

“Muội muội mặc xiêm y mới, sao có thể không đưa bạc? Tuy nói cha là quan phụ mẫu huyện Thanh Sơn chúng ta, hẳn muội muội cũng nên làm gương tốt, nhớ rằng không nên bôi nhọ thanh danh của cha. Nếu không, sợ là sẽ mang đến cho tai họa không cần thiết.” Nói đến đâu vô mồm, Mạc Như Hòa chưa từng thắng Mạc Như Nghiên qua. Giờ phút này, càng không có khả năng ở trước mặt Mạc Như Nghiên chiếm được nửa phần tốt.

Mạc Như Hòa há mồm, lại ngậm lại. Một hồi lâu sau, dậm chân một cái, nhìn về phía Tô Linh: “Nương, người nhìn đi!”

Tô Linh có mắt, đương nhiên thấy được. Cho dù Mạc Như Hòa không xin bà ta giúp đỡ, bà ta cũng sẽ không tiếp tục ngồi yên không nhìn, mặc kệ Mạc Như Nghiên khi dễ nữ nhi của bà ta.

Trên mặt tươi cười thu lại, sắc mặt Tô Linh nghiêm lại, không tán thành nhìn về phía Mạc Như Nghiên: “Tỷ muội nhà mình, sản nghiệp nhà mình, đại tiểu thư đây là nói lời gì? Nếu để người ngoài nghe được, chẳng phải chê cười phủ nha tri huyện chúng ta gia trạch (nhà cửa) không yên, tỷ muội bất hòa?”

“Tỷ muội nhà mình, câu này ta chấp nhận. Nhưng sản nghiệp nhà mình ư? Nhị nương chẳng lẽ là đã quên, Cẩm Tú Phường đã là của hồi môn của ta? Ta đã gả vào Hạ gia, Cẩm Tú Phường này có tính thế nào đi nữa, cũng không thuộc danh nghĩa nhị nương được. Về phần Như Hòa muốn mặc xiêm y mới, ta đương nhiên sẽ không

không cho phép. Nhưng biết rõ tình cảnh của ta hiện nay đến nha đầu sai bảo cũng dùng không nổi, Nhị nương và Như Hòa lại có thể nào tham của ta

một chút lợi nhỏ này chứ?” Mạc Như Nghiên cũng không tức giận, giọng điệu cũng hoàn toàn không có nửa phần nóng nảy khó coi. Chỉ là nhẹ nhàng bằng quơ lấy lời nói lúc trước Mạc Như Họa và Tô Linh cười nhạo nâng, hung hăng vút trả lại.

Tô Linh nghẹn đứng. Cho dù Mạc Như Nghiên không còn là đại tiểu thư Mạc gia cao cao tại thượng, miệng lưỡi lại vẫn sắc bén, thật là khiến người chán ghét.

“Vây ta cũng vẫn không đưa người bạc!” Tô Linh nói không ra lời, Mạc Như Họa lại cố phân cao thấp với Mạc Như Nghiên.

“Vây mời muội muội đừng đứng ở đất Cẩm Tú Phường, cũng đừng uống trà Cẩm Tú Phường, kính mời lập tức rời đi!” Mạc Như Nghiên cũng không khách khí, không lưu nửa phần tình cảm cho Mạc Như Họa.

“Người.....” Quá khứ tuy rằng Mạc Như Nghiên cũng làm cho người ta ghét, lại chưa từng làm nhục người như hôm nay vậy. Mạc Như Họa đầu không lại, miệng cũng tranh không qua. Khẽ cắn môi, liền đưa ra vũ khí nài ta tự cho là sắc bén lợi hại, “Chính là bởi vì người hùng hổ dọa người như vậy, Hành Trì ca ca mới không muốn cưới người qua cửa!”

“Loảng xoảng” một tiếng, hậu viện Cẩm Tú Phường truyền đến tiếng vang lớn, làm Tô Linh và Mạc Như Họa giật nảy mình.

“Có chuyện gì thế? Đi ra ngoài xem xem?” Không hề báo trước bị kinh hãi, Tô Linh vội vàng phân phó hạ nhân bên người đi tìm hiểu ngọn nguồn.

“Phu quân nhà ta đang chê cười thôi.” ở Hạ gia Mạc Như Nghiên sớm đã nghe qua tiếng động như vậy, cong khóe miệng, trả lời.

“Chê cười ư?” Nghe Mạc Như Nghiên xưng hô Hạ Trần là “Phu quân”, Tô Linh bĩu môi, lời trào phúng đến bên miệng lại bị Mạc Như Nghiên cắt đứt.

“Đây còn không phải là Nhị nương người rất mong đợi nhìn thấy?”

Thấy Tô Linh còn giả bộ, Mạc Như Nghiên lạnh lùng nhìn qua.

Trên mặt Tô Linh thoáng qua vài phần không được tự nhiên. Đúng vậy, bà ta quả thật rất vui khi nhìn thấy Mạc Như Nghiên sống không tốt. Nhưng hôm nay, bà ta đến đây không phải xem trò cười của Mạc Như Nghiên, mà là tới hưng sư vấn tội.

Đột nhiên nhớ tới ý đồ hôm nay mình đến đây, mặt Tô Linh trầm xuống, bắt đầu chậm rãi chất vấn: “Đại tiểu thư người vì sao đuổi Tề chương quây ra khỏi Cẩm Tú Phường, còn để nha dịch bắt nhốt Tề chương quây vào trong nhà lao?”

“Tề chương quây có ý đồ làm hại ta, chẳng lẽ không nên bị bắt nhốt vào trong nhà lao?” Đáp lại chất vấn của Tô Linh, Mạc Như Nghiên không kiêu ngạo không siểm nịnh, hỏi ngược lại.

Tô Linh phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, công phu ngoài miệng của Mạc Như Nghiên càng thêm lợi hại. Lúc trước vội vã giả Mạc Như Nghiên ra ngoài, bà ta chưa từng để ở trong lòng. Nhưng mà lúc này lần thứ hai bị ghen nói không nên lời, bà ta nhất thời đã nhận ra không đúng.

Quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt và vẻ mặt của Mạc Như Nghiên, Tô Linh chợt bừng tỉnh cảm thấy, Mạc Như Nghiên trước mặt giống như không phải Mạc Như Nghiên mà trong nhận thức bà ta đã biết.

Bắt đầu từ khi nào thì ngạo khí trên mặt của Mạc Như Nghiên tan mất nhưng không mất hết, trở nên điềm tĩnh lại? Còn có, lúc Mạc Như Nghiên đồng ý gả đi Hạ gia, dường như..... Không có giống như lúc trước bài xích và phản kháng, cũng chưa từng có phản ứng kích động?

Trong giây lát này, Tô Linh cuối cùng hậu tri hậu giác (biết muộn) nghĩ đến, bà ta có lẽ đã bị Mạc Như Nghiên tính kế rồi.

Quả thực vô cùng nhục nhã! Bà ta chính là đi ra từ Nhạc phủ, thế nhưng hồn nhiên không biết bị Mạc Như Nghiên âm toán rồi?

Lại quay đầu ngẫm lại lúc ấy đáp ứng tặng Cẩm Tú Phường cho Mạc Như Nghiên làm của hồi môn là việc làm không nên, Tô Linh chỉ cảm thấy chính mình quả thực quá mức khờ dại.

Quả nhiên, không nên nhân từ nương tay với Mạc Như Nghiên. Đúng là bởi vì bà ta quá tốt với Mạc Như Nghiên, quá không phòng bị, lúc này mới để Mạc Như Nghiên chui vào chỗ trống, từ trong tay bà ta đoạt đi Cẩm Tú Phường!

Còn có chuyện của Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, nếu như không phải Mạc Như Nghiên cố ý hãm hại bà ta, làm sao bà ta lại ở trước mặt Mạc Nho bị thiệt thòi lớn như vậy?

Nghĩ đến bắt đầu từ hôm qua ánh mắt hoài nghi và thất vọng của Mạc Nho nhìn về phía bà ta, Tô Linh liền cảm thấy trong lòng giống như dao cắt, đau đớn vô cùng.

Bà ta cũng là muốn tốt cho cái nhà này! Bà ta cũng không phải vì mưu sinh cho một mình bà ta. Chỉ có dựa vào Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu chống ở sau lưng, bà ta mới có thể về vang giả Như Họa đi Nhạc gia, Mạc Nho mới có thể leo lên quan hệ với Nhạc gia không phải sao?

Bà ta dụng tâm lương khổ như vậy là vì nữ nhi tốt, vì Mạc Nho tốt, rốt cuộc bà ta sai ở chỗ nào?

Đúng, bà ta quả thật không có nói sự tình Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu cho Mạc Nho. Nhưng, nhưng đây không phải cũng là lo lắng sau khi Mạc Nho biết được, ở trên hôn sự của Mạc Như Nghiên có suy nghĩ khác sao?

Tuy rằng Mạc Nho không nói ra, nhưng Tô Linh rất rõ ràng, trong lòng Mạc Nho là mang áy náy với Mạc Như Nghiên. Lấy chuyện Mạc Như Nghiên gả đi Hạ gia này tới nói, Mạc Nho có thể không phản đối bà ta đưa Cẩm Tú Phưởng cho Mạc Như Nghiên làm của hồi môn, thì khó bảo đảm sẽ không nói ra chọn một trong hai Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, đưa một cái cho Mạc Như Nghiên!

Gả cho Mạc Nho nhiều năm như vậy, Tô Linh rất hiểu tính nết của Mạc Nho. Mạc Nho có lẽ cổ hủ, có lẽ không có chí lớn, nhưng hấn trước sau quá mức mềm yếu, cũng quá dễ dàng phân phát lòng tốt

Tô Linh sẽ không chấp nhận Mạc Nho đem tâm huyết vất vả nhiều năm của bà ta coi như lòng tốt, tiện nghi Mạc Như Nghiên. Hấn phải như thế, nhất định phải giấu kỹ hai việc này với Mạc Nho!

Kỳ thật, Tô Linh cũng không phải định cả đời đều không nói. Bà ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần sau khi Mạc Như Nghiên lại mặt, xác định Mạc Như Nghiên và Hạ Trần đã cùng phòng xong (làm chuyện vợ chồng), không còn đường hối hận nữa, bà ta sẽ thẳng thắn với Mạc Nho.

Nhưng mà, bà ta không nghĩ tới Mạc Như Nghiên sẽ âm hiểm như vậy, trước khi bà ta chủ động mở miệng đã đoạt trước vạch trần bí mật bà ta giấu diếm nhiều năm trước mặt Mạc Nho.

Vừa như thế, bà ta liền mất đi quyền chủ động, cũng đã không có quyền lên tiếng. Nghênh đón bà ta, không còn là sự cảm ơn của Mạc Nho đối với nhiều năm vất vả nỗ lực ân nhân và trả giá của bà ta, mà là bắt đầu hoài nghi bà ta có tâm tư hiểm ác khác!

Ngay cả bà ta đã mòn da miệng giải thích với Mạc Nho, bà ta không hề bạc đãi bất kỳ một người nào của Mạc gia, cũng chưa từng bạc đãi Mạc Như Nghiên, lấy chuyện bà ta đưa Cẩm Tú Phưởng cho Mạc Như Nghiên làm của hồi môn để nói, cũng không đòi lấy sự thông cảm của Mạc Nho.

Mạc Nho thế nhưng nói bà ta là bội vì việc làm ăn của Cẩm Tú Phưởng xa xa không bằng Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu, mới hào phóng tặng Cẩm Tú Phưởng ra. Dù sao cũng không kiếm tiền, bà ta cũng không tiếc. Nếu thật sự để bụng Mạc Như Nghiên, thật sự coi Mạc Như Nghiên là nữ nhi, vì sao không đưa Thủy Họa Trai hoặc là Hành Hương Lâu cho Mạc Như Nghiên làm của hồi môn chứ?

Xem đi, bà ta đã biết, một khi để Mạc Nho biết, thì khẳng định sẽ là cái dạng kết quả này mà. Bà ta nhiều năm như vậy đề phòng và đề phòng, không phải không có nguyên do.

Tô Linh càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, trước mặt Mạc Nho bị không ít oan uổng, đang lúc tức giận..... thì nghe nói chuyện Tề phú quý bị bắt vào trong nhà lao!

Quả thực là sét đánh giữa trời quang, chuyện khi nào? Hôm qua ư? Vì sao một chút xú tiếng gió bà ta cũng không nhận được thế? Đều do Mạc Như Nghiên, làm hại bà ta rối loạn trận tuyến đầu, không có thể đứng lúc ngăn cản lại việc này.

Trước khi tới Cẩm Tú Phưởng, Tô Linh đã đi tìm Mạc Nho, vì giúp Tề phú quý cầu tình. Chỉ tiếc, lại bị từ chối.

Mạc Nho đang rất giận bà ta, nơi nào chịu nói chuyện tử tế với bà ta? Đến mặt bà ta còn không muốn nhìn thấy, càng đừng nhắc tới nghe bà ta giải thích rành mạch đúng sai.

Từ Mạc Nho nơi đó bắt lực trở về, Tô Linh đặc biệt tìm tới nha dịch hôm trước bắt Tề Phú Quý trở về để hỏi chuyện. Xác định nguyên nhân bắt đầu là Mạc Như Nghiên, không nói hai lời mang theo Mạc Như Họa tới Cẩm Tú Phưởng.

Vì sao lại dẫn theo Mạc Như Họa? Đương nhiên là bởi vì trước mắt bà ta không thể công khai xung đột với Mạc Như Nghiên, đề phòng ngừa bị Mạc Nho bắt lấy không bỏ, thêm một bước hiểu lầm bà ta cố ý không để Mạc Như Nghiên yên.

Nhưng mà, dẫn theo Mạc Như Họa đến đây, thì không giống nhau. Tô Linh hoàn toàn có thể nói, là bởi vì Như Họa muốn thấy tỷ tỷ, lúc này mới tới Cẩm Tú Phưởng.....

Tô Linh đều nghĩ kỹ mọi chuyện rồi, cũng lên tốt kế hoạch. Cố tình, bị Mạc Như Nghiên mềm cứng không ăn ném trả trở về.

Hít sâu một hơi, giọng Tô Linh mềm mỏng, cố gắng thương lượng tốt với Mạc Như Nghiên: “Trong chuyện này sợ là có hiểu lầm gì đó! Tề chương quây làm quản sự ở Cẩm Tú Phưởng nhiều năm, vẫn luôn tận tâm tận lực, chưa từng làm ra chút chuyện ác bất lợi cho Cẩm Tú Phưởng. Dù là Đại tiểu thư không xem trên công lao mười mấy năm Tề chương quây vì người trông coi Cẩm Tú Phưởng này, cũng phải xem Tề chương quây bỏ ra nhiều năm vất vả như vậy vì Cẩm Tú Phưởng không phải sao?”

“Tề chương quây vất vả? Vất vả tham bạc của Cẩm Tú Phưởng sao? Vậy xác thật là rất vất vả, làm phiền Tề chương quây nhiều năm như vậy trước sau như một kiên trì làm giả sổ sách của Cẩm Tú Phưởng.” Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn Tô Linh, hoàn toàn không có bởi vì lời nói của Tô Linh mà dao động nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

“Ngươi đây là có ý gì? Tề chương quây hấn.....” Mạc Như Nghiên chỉ trích và tố cáo quá rõ ràng, Tô Linh lập tức sừng sốt, không dám tin nhìn Mạc Như Nghiên, “Sao có thể? Tề chương quây không có khả năng làm như vậy.”

“Hắn có thể làm như vậy hay không, không phải Nhị nương ngươi nói liền tính. Nhị nương ngươi đem Cẩm Tú Phưởng giao cho một ngoại nhân xử lý nhiều năm như vậy, thật sự có để bụng hỏi qua vì sao Cẩm Tú Phưởng tình hình ngày càng kém? Vì sao rõ ràng đội danh hào tri huyện phủ nha, nguyên do vì sao Cẩm Tú Phưởng trước sau không khỏi sắc?” Lạnh lùng nhìn Tô Linh, vẻ mặt Mạc Như Nghiên rất là nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút ý đùa giỡn.

Tô Linh tuy rằng không thích Mạc Như Nghiên, nhưng cũng sẽ không tùy tiện hoài nghi Mạc Như Nghiên nói dối ở chuyện này. Mạc Như Nghiên không cần thiết làm vậy, cũng không đáng nháo đến mọi người đều biết.

Vậy nói như thế, sổ sách giả kia của Tề Phú Quý thật sự lừa gạt bà ta rồi? Hơn nữa còn nhiều năm như vậy, vẫn luôn lừa gạt bà ta sao? Một bà ta còn tưởng rằng Cẩm Tú Phưởng thật sự không có lợi nhuận, không cần để ở trong lòng.....

Quay đầu nghĩ lại Cẩm Tú Phưởng hiện nay đã đổi chủ, Tô Linh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thật là hối hận không thôi. Sớm biết rằng Cẩm Tú Phưởng cũng không phải nhìn mặt ngoài như vậy, bà ta nói cái gì cũng sẽ không tiện nghi Mạc Như Nghiên.

Mặc kệ Tô Linh hối hận như thế nào, Cẩm Tú Phưởng đều không phải là của bà ta nữa rồi. Mặc dù, bà ta rất muốn tranh với Mạc Như Nghiên.

“Tỷ tỷ ngươi gạt người nha! Tề chương quây chính là hạ nhân của Mạc phủ chúng ta, sao có thể làm ra chuyện phản bội chủ được chứ?” Mạc Như Hòa cũng không tin tố cáo của Mạc Như Nghiên.

Nàng chỉ biết là nàng hôm nay tới Cẩm Tú Phưởng, chính là giúp nương nàng cứu Tề Phú Quý ra. Mà muốn cha nàng thả người, còn phải Mạc Như Nghiên cái “Khổ chủ” này tự mình đi nói mới được.

Khổ chủ, kỳ thật là Mạc Như Hòa âm thầm định ra như vậy. Dường như chỉ cần nói như vậy, trong lòng nàng thoải mái khó hiểu, thật là sung sướng. Dù sao, nàng ta ước gì nhìn thấy Mạc Như Nghiên ăn thiệt chịu khổ.

“Tề chương quây có phản bội chủ hay không, Nhị nương có thể đích thân đi nhà lao tra hỏi một chút.” Mạc Như Nghiên cũng không định giới thiệu với Tô Linh và Mạc Như Hòa về đủ loại việc ác của Tề Phú Quý. Tô Linh và Mạc Như Hòa có nguyện ý tin nàng hay không, căn bản không phải trọng điểm nàng quan tâm.

Đáp lại Tô Linh và Mạc Như Hòa như thế xong, Mạc Như Nghiên cầm lấy rổ thức ăn, đi về phía hậu viện. Hạ Trần còn chờ thức ăn trong rổ của nàng để nấu nướng, nàng sẽ không đứng ở chỗ này làm chậm trễ thời gian.

Thấy Mạc Như Nghiên muốn đi khỏi, Mạc Như Hòa vội vàng lại đem người gọi lại: “Tỷ tỷ hiện nay là chuyển đến Cẩm Tú Phưởng sao? Tỷ tỷ không ở nổi Liên Hoa thôn nữa?”

Đến lúc này, Mạc Như Nghiên có thể kết luận, Mạc Như Hòa chính là cố ý tới tìm nàng phiền toái. Nhưng mà, Mạc Như Nghiên cũng không có ý phôi hạp. Mở cửa, đi ra ngoài.

Mạc Như Hòa cắn cánh môi dậm chân một cái, không cam lòng chạy theo.

Còn Tô Linh lại là không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, cảm xúc ở đáy mắt như nước thủy triều cuộn cuộn. Tề Phú Quý, Cẩm Tú Phưởng, Mạc Như Nghiên!

Lúc Mạc Như Nghiên đi vào hậu viện, Hạ Trần đã chế xong củi. Nhìn thấy Mạc Như Nghiên bê rổ thức ăn tiến vào, liền thuận tay nhận lấy.

Theo ở phía sau Mạc Như Hòa ngạc nhiên nhìn Hạ Trần và Mạc Như Nghiên một trước một sau vào phòng bếp, không nhận được tò mò lại gần.

Trong phòng bếp, đầu tiên Hạ Trần lấy rau Mạc Như Nghiên mua về ra, đưa cho Mạc Như Nghiên: “Biết xử lý như thế nào?”

“Biết.” Mạc Như Nghiên gật đầu, cầm lấy rau, xoay người đi tìm chậu và nước.

Lúc Mạc Như Nghiên và Chu Đại Nương ra cửa, Hạ Trần đã sớm đem trong phòng bếp nên sắp xếp đều sắp xếp tốt. Bài trí cùng phòng bếp Hạ gia cũng không khác nhau quá lớn, rất nhanh để cho Mạc Như Nghiên tìm được nước.

Mạc Như Hòa há miệng không hề có hình tượng, thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng. Mạc..... Mạc Như Nghiên lại có thể xuống bếp? Lại còn động thủ rửa rau?

Mạc Như Nghiên rửa rau rất tỉ mỉ, cũng rất chuyên tâm. Về phần Mạc Như Hòa, trực tiếp bị nàng coi là không khí.

Tầm mắt vẫn luôn chăm chăm nhìn vào trên người Mạc Như Nghiên, Mạc Như Hòa chậm rãi kìm chế kinh ngạc lại. Ngay sau đó, là vô cùng đặc ý và vui sướng.

“Tỷ tỷ, ba ngày không thấy, người thật đúng là làm muối muối lau mắt mà nhìn.” Mang theo trào phúng không chút nào che giấu, Mạc Như Hòa đi tới bên người Mạc Như Nghiên, “Thần phẫn nông phụ nông thôn này, ngược lại cùng tỷ tỷ cũng rất xứng.”

Mạc Như Nghiên không để ý tới Mạc Như Hòa khiêu khích, cầm lên rau trong chậu, chọt dùng sức, vẩy mạnh. Chiều này, vẫn là từ Chu Vân nơi đó học được, dễ dàng để làm khô nước trong rau.

“Á!” Mạc Như Hòa bị đột nhiên không đề phòng chưa kịp tránh né, cứ như vậy bị Mạc Như Nghiên vẩy cho đầy thân nước.

Mạc Như Hòa quả thực bị chọc giận điên rồi. Qua lại hít sâu rất nhiều lần, vẫn là không thể áp xuống lửa giận: “Tỷ tỷ, đây là lần thứ hai. Hôm nay người phát định phải đền cho ta một bộ xiêm y mới! Nếu không, ta không để yên cho người!”

“Vẫn là câu nói kia, cứ việc chọn.” Mạc Như Nghiên cũng không thèm nhìn Mạc Như Hòa, cầm lấy rau mang cho Hạ Trăn.

Hạ Trăn tiện tay lại đưa cho Mạc Như Nghiên hai trái cà chua: “Rửa.”

Mạc Như Nghiên gạt đầu, cầm cà chua trở về chỗ rửa rau lúc trước.

Mạc Như Hòa trừng lớn mắt nhìn Mạc Như Nghiên, chỉ đợi Mạc Như Nghiên đến gần, thì nhất định muốn làm khó dễ. Cái gì kêu cứ việc chọn? Nàng ta thật ra cũng muốn chọn, nhưng Mạc Như Nghiên là định muốn lấy bạc của nàng ta!

Trang phục của Cẩm Tú Phường, khi nào nàng ta phải trả bạc chứ? Lúc trước Cẩm Tú Phường ở danh nghĩa của nương nàng ta, mẹ con bọn họ nhưng đối với Mạc Như Nghiên không tệ, chưa bao giờ muốn đòi Mạc Như Nghiên nửa văn tiền.

Sớm biết như thế, lúc trước Mạc Như Nghiên còn chưa gả chồng, nàng ta mới sẽ không để cho Mạc Như Nghiên sống những ngày nhàn nhã như vậy.

“Tránh ra!” Giọng Mạc Như Nghiên cũng không hung hãn, lại cũng không tính ôn hòa, bản thân mang khí thế không cho phép phản kháng.

Mạc Như Hòa nhất thời mặc kệ. Ngẩng đầu, ưỡn ngực, tư thế muốn cùng Mạc Như Nghiên đối địch đến cùng.

Mạc Như Nghiên lạnh lùng đảo qua Mạc Như Hòa, không cần phải nhiều lời nữa, đặt cà chua trong tay lên trên bệ bếp. Sau đó, bê chậu nước lúc trước rửa rau lên.

Mạc Như Hòa đầu tiên là không kịp phản ứng, về mặt ngao mạn không muốn để Mạc Như Nghiên được như ý. Ai ngờ ngay sau đó, nàng ta bị Mạc Như Nghiên hắt một chậu nước bắn tới đây.

Mạc Như Nghiên cũng không phủ nhận, nàng muốn làm chuyện này rất lâu rồi.

Một chậu nước bắn từ đầu tưới xuống, Mạc Như Hòa nháy mắt biến thành gà rút vào nồi canh. Hơn nữa là một con gà chặt vật, đáng thương rút vào nồi canh.

“Mạc..... Phi phi!” Bởi vì quá mức kích động, Mạc Như Hòa trực tiếp mở miệng. Không cẩn thận, tràn vào trong miệng nước bắn Mạc Như Nghiên rửa rau.

Vừa nghĩ tới tay Mạc Như Nghiên chạm qua nước này, còn có rau xanh kia đang được Hạ Trăn cho vào nồi..... cả người Mạc Như Hòa đều không khỏe.

Sao có thể như thế được! Quả thực là khinh người quá đáng! Mạc Như Hòa hoàn toàn bị chọc giận, gơ tay liền muốn cho Mạc Như Nghiên một cái tát.

“Sao lại thế này?” Nghe được tiếng thét chói tai của Mạc Như Hòa, Tô Linh lập tức chạy vội lại đây. Vừa thấy dáng vẻ cả người Mạc Như Hòa ướt đầm dề, nhất thời kinh ngạc.

“Nương!” Nhìn thấy Tô Linh, Mạc Như Hòa ủy khuất càng thêm tội lỗi, tay gơ cao lên vẫn không hạ xuống, mà chuyển hướng chỉ vào Mạc Như Nghiên cả giận nói, “Nàng lấy nước bắn rửa qua rau hắt vào con!”

Đây không thể nghi ngờ là đánh vào mặt rồi, hơn nữa là chẳng kiêng nể đánh vào mặt bà ta! Tô Linh nhất thời trầm mặt xuống, nhìn Mạc Như Nghiên: “Đại tiểu thư có phải nên cho ta một lời giải thích hay không?”

“Nơi này là hậu viện Cẩm Tú Phường, không phải hậu trạch Mạc phủ của Nhị nương.” Mạc Như Nghiên một lần nữa múc nước, chậm rãi ung dung rửa hai trái cà chua kia.

Sắc mặt Tô Linh càng thêm đen. Há to mồm, lại ngậm lại.

Nơi này đương nhiên không phải hậu trạch Mạc phủ, nhưng mấy ngày trước Cẩm Tú Phường, vẫn là của bà ta.

Bị Mạc Như Nghiên chọc trúng chỗ đau, Tô Linh khế cắn môi, một tay nắm lấy Mạc Như Hòa: “Hồi phủ!”

“Nương!” Vốn tưởng rằng Tô Linh sẽ giúp nàng ta ra mặt, ai ngờ Tô Linh lại có thể cứ như vậy bỏ qua cho Mạc Như Nghiên, Mạc Như Hòa nghi hoặc

rất nhiều, càng có rất nhiều không dám tin.

Nương nàng đây là sợ Mạc Như Nghiên? Coi như nơi này không phải hậu viện Mạc phủ lại như thế nào? Mạc Như Nghiên mới không phải đối thủ của nương nàng! Trước kia không phải, hiện nay càng thêm không phải.

“Trước đừng nói nữa, về phủ.” Trùng mắt nhìn Mạc Như Hòa, Tô Linh tăng lực đạo trên tay. Không phải bà ta không giáo huấn Mạc Như Nghiên, mà là bà ta cần phải về phủ chuẩn bị cho tốt.

Mạc Như Nghiên hiển nhiên đã vượt qua khống chế của bà ta. Cho dù là giả đi Hạ gia, cũng mang cho bà ta uy hiếp lớn lao. Bà ta sẽ không để mặc tình huống như vậy tiếp tục đi xuống, vậy ắt phải nghĩ kỹ lại kế tiếp phải làm như thế nào mới được.

Mạc Như Hòa lại là không biết Tô Linh đang đánh cái chủ ý gì. Chỉ cho rằng Tô Linh là đánh trống rút lui, nhất thời không thuận theo.

Nếu nương nàng không thể giúp nàng giáo huấn Mạc Như Nghiên, nàng tự mình tới được rồi. Nghĩ đến đây, Mạc Như Hòa hất tay Tô Linh, xoay người, giờ tay về phía Mạc Như Nghiên.

Chính là ở một khắc trước tay Mạc Như Hòa sắp dừng trên mặt Mạc Như Nghiên, tay Mạc Như Hòa dừng lại.

Kính hải nhìn dao phay thiếu chút nữa làm nàng ta bị thương, Mạc Như Hòa vẫn chưa hoàn hồn nhìn về phía Hạ Trăn. Muốn mắng chửi người, lại sau khi đối diện với vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm của Hạ Trăn, bị sợ tới mức không có thanh âm.

Hạ Trăn quá dọa người! Đây là Mạc Như Hòa lần đầu tiên cảm nhận được sát khí của Hạ Trăn. Đích thân cảm nhận đến, thật sự không sao tốt được.

Một nàng lúc trước còn cảm thấy đáng đáp Hạ Trăn khô ngô, tuấn tú lịch sự, uy phong凛凛. Mà nay cẩn thận nhìn lại, nhưng còn không phải là cái “Sát tinh”!

Tô Linh cũng bị dọa sợ, bản năng lui lại phía sau một bước dài.

Đầy mặt kính hải nhìn Hạ Trăn, Tô Linh trong đầu nháy mắt hiện ra hai chữ “Đồ tể”.

Thì ra, Hạ Trăn chẳng những là nông phu nông thôn, còn là đồ tể hung tàn. Nhưng mà, cũng không có gì đáng kinh ngạc. Chỉ nhìn về mặt Hạ Trăn một cách đơn giản liền biết, không phải người dễ ở chung. Chỉ sợ ngày sau của Mạc Như Nghiên, mới là chân chính chịu tội.

Trong lòng rốt cuộc nhận được tràn đầy an ủi, lòng mày Tô Linh gắt gao nhả lại giãn mở ra. Mang theo tâm trạng xem kịch vui, hé mắt liếc về phía Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên đang cúi đầu rửa cà chua, rất chuyên tâm rửa. Thật giống như căn bản không cảm nhận được Mạc Như Hòa thiếu chút nữa xuống tay, cũng không có phát hiện dao phay trong tay Hạ Trăn dừng đứng ở chệch phía trên nàng, càng thêm không có ý thức được không khí trong phòng đã trải qua khoảng khắc sinh tử chênh vênh.

Sắc mặt Mạc Như Hòa trắng bệch, thân thể run nhẹ. Thiếu một chút nữa, thì ngất đi.

Tiểu Đào nhanh tay lẹ mắt, tiến lên một bước, đỡ lấy Mạc Như Hòa.

“Tiểu Đào, đỡ nhị tiểu thư lên xe ngựa.” Tô Linh ra lệnh một tiếng, Mạc Như Hòa lập tức đã được đỡ rồi.

“Đại tiểu thư rảnh rồi, về nhà ngồi nhiều một chút.” Lúc Tô Linh nói lời này, cố tình nhìn về phía Hạ Trăn. Thấy mặt Hạ Trăn như cũ không biểu cảm, trong lòng âm thầm xác thực phỏng đoán nào đó. Ngay sau đó, mang theo tâm tình tốt, nghênh ngang mà đi.

Tô Linh cảm xúc đối tới đối lui, sắc mặt cũng rất tốt. Mạc Như Nghiên vẫn chưa quá dễ ý, ngẩng mặt lên, đưa cà chua trong tay đến trước mặt Hạ Trăn: “Rửa xong rồi.”

Nhìn về mặt của Mạc Như Nghiên như hiến vật quý, Hạ Trăn “Ừ” một tiếng, nhận lấy cà chua, xoay người lưu loát chia xong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Cơm trưa ngày đầu tiên Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn dọn vào Cẩm Tú Phường, là Hạ Trăn làm.

Đợi đến khi Chu Đại Nương đi vào, Hạ Trăn đã làm đến không sai biệt lắm.

Ăn thức ăn đích thân Hạ Trần làm, Chu Đại Nương thật sự áy náy, cứ nhắc mãi nói: “Làm sao có thể để cô gia nấu cơm? Thật là không nên, không nên.”

“Đại nương không cần để ý cái này.” Mạc Như Nghiên nói chuyện, đồng thời định đứng dậy thu dọn chén đĩa.

“Ôi ôi, không được không được.” Chu Đại Nương liên tục xua tay, ngăn cản Mạc Như Nghiên, “Đại tiểu thư tốt xấu để lão thân làm chút chuyện gì đi! Được đại tiểu thư và cô gia đối xử như thế, trong lòng lão thân này, thật không dễ chịu.”

Nếu như sớm biết rằng sẽ là cảnh tượng như trước mắt, Chu Đại Nương tất nhiên đã sớm rời đi. Cũng không ở lại đến bây giờ, đến cơm trưa cũng ngồi ăn cùng bàn với Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

Lúc này thấy Mạc Như Nghiên cứ nhiên tự mình thu dọn bát đĩa, Chu Đại Nương nói cái gì cũng không nghe không chịu. Mạnh mẽ đoạt bát đĩa từ trong tay Mạc Như Nghiên, bê đi phòng bếp.

Mạc Như Nghiên kỳ thật cũng không cảm thấy có gì không đúng. Lúc ở Liên Hoa thôn, Chu Vân và Trương Xuân Hương đều là làm như thế. Nếu nàng không cùng Hạ Trần chuyển đến Cẩm Tú Phường, mọi việc trong nhà tất nhiên cũng sẽ phải đụng đến tay.

Nói đến việc nhà, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía hậu viện trống trải: “Hạ Trần, chúng ta có cần mua mấy con gà về hay không?”

“Buổi chiều đi chợ mua.” Mạc Như Nghiên mở miệng, Hạ Trần không chút do dự gật đầu đáp ứng.

“Được.” Nghe nói Hạ Trần muốn đi chợ, Mạc Như Nghiên trực tiếp gỡ túi tiền bên hông xuống, đưa qua, “Nhìn thấy cái gì thích hợp, thì đều mua trở về. Trong nhà chỉ có hai người chúng ta ở, có rất nhiều chỗ.”

Mạc Như Nghiên nhìn thấy, Hạ gia có rất nhiều việc phải làm. Tuy rằng hỗn loạn, lại cũng rất là náo nhiệt. Gà vịt ngỗng, heo dê bò, chỉ cần Hạ Trần muốn mua, hậu viện Cẩm Tú Phường đều nuôi được hết.

Hạ Trần vẫn chưa nhận lấy túi tiền, chỉ bình tĩnh nhìn Mạc Như Nghiên: “Nàng không cùng đi sao?”

“Ta cũng phải đi?” Không nghĩ tới Hạ Trần thế nhưng có ý muốn mời nàng đi cùng, Mạc Như Nghiên trong giây lát kịp phản ứng lại. Thu lại túi tiền để bên hông, gật đầu, “Được, cùng đi.”

Hạ Trần và Mạc Như Nghiên cùng đi chợ, Chu Đại Nương tất nhiên sẽ không phản đối. Mang theo tươi cười từ ái tiễn hai người ra cửa, lại dặn dò Chu Trường Sinh nhìn Cẩm Tú Phường cho tốt, rồi vội vàng rời đi. Cố gắng trước xé chiều, bà phải xử lý tốt vấn đề cấp bách trước.

Giống như buổi sáng đi chợ thức ăn, Mạc Như Nghiên hoàn toàn không hiểu đến chọn lựa gia cầm làm sao. Nhưng mà cũng may, Hạ Trần là người có năng lực.

Cuối cùng, hai người như mong muốn, chẳng những mua gà vịt ngỗng, đến heo dê bò cũng đều mua trở về.

“Làm sao lại mua nhiều như vậy?” Chu Đại Nương vốn tưởng rằng Mạc Như Nghiên và Hạ Trần chỉ mua mấy con gà nhỏ quây ở trong sân, không nghĩ đến hai người lại là mua đủ các chủng loại.

Nhưng mà, như vậy cũng tốt. Nếu đặt ở thôn quê, trong nhà có gia cầm gia súc, thì có hi vọng.

Lúc trước thấy đại tiểu thư nhà bà một dáng vẻ thần tiên không dính khói lửa phàm trần, mà nay nháy mắt lại có hơi thở sinh hoạt của con người. Bà thân là trưởng bối, mong muốn lớn nhất, chỉ ngóng trông cuộc sống của vợ chồng son có thể thuận lợi, vui vẻ, để người bên ngoài phải ao ước mới tốt.

“Nhìn thích hợp, đều mua trở về rồi.” Mạc Như Nghiên nói lời này xong, tầm mắt dừng ở trên người nữ tử xa lạ đứng ở bên cạnh Chu Đại Nương.

“Đại tiểu thư, đây là Xuân Hà. Nha đầu nhà bên cạnh lão thân, tính cách ngoan ngoãn, làm việc cần mẫn. Lão thân nghĩ đại tiểu thư và cô gia nơi này cần nha đầu, nên dẫn nàng lại đây. Ngày thường nấu nước nấu cơm, những việc cho gà vịt ăn này, cứ giao cho nàng tới làm là được.” Chu Đại Nương là thật sự không thể nhìn Mạc Như Nghiên tự mình làm việc nhà, lại nghĩ đến thân phận Hạ Trần là đại cô gia Mạc phủ, bà liền nổi lên suy nghĩ này.

Chu Đại Nương nói hợp tình hợp lý, Mạc Như Nghiên liếc mắt một cái đánh giá Xuân Hà, cũng không quá chối từ, đồng ý.

Đến lúc này, Cẩm Tú Phường đã nhiều thêm một nha đầu sai bảo. Không có ký khế ước bán mình, chỉ là nha đầu phát tiền công hàng tháng.

Giống như lời Chu Đại Nương nói, Xuân Hà rất cần mẫn. Không nói nhiều lời, làm việc lại rất nhanh nhẹn. Mười phần nhần lực, chỉ chốc lát sau đối với việc trong viện đều biết hết.

Lúc Xuân Hà đang vội tới vội lui trong sân, Chu Trường Sinh từ nhà trước đi tới: “Đại tiểu thư, đại phu tới rồi.”

Mạc Như Nghiên gật đầu, ngược lại nhìn về phía Chu Đại Nương: “Đại nương, trước tiên để đại phu nhìn xem.”

“Việc này, việc này làm sao có thể? Đại tiểu thư thật sự là.....” Chu Đại Nương đang muốn nói bà thật sự chịu không nổi, đã bị Mạc Như Nghiên ngăn lại.

“Đại phu đã mời đến, bạc cũng không thể mất trắng. Đại nương không cần câu nệ, Cẩm Tú Phưởng có rất nhiều chỗ con cần đến ngài.” Mạc Như Nghiên vừa nói ra lời này, đó là không cho phép thương lượng.

Mặt Chu Đại Nương lộ vẻ khó xử do dự một lát, cuối cùng vẫn nghe Mạc Như Nghiên nói, để mặc đại phu khám cho bà.

Thân thể của Chu Đại Nương là bệnh cũ. Lao lực quá độ, tổn thương căn bản. Nếu như còn không tỉnh dưỡng từ tế, ít thì nửa tháng, nhiều đến nửa năm, thì thuốc và kim châm cũng không trị được, cũng không có khả năng khác.

Lúc đó Chu Trường Sinh đứng ở một bên, nghe thấy lời đại phu nói, nháy mắt liền nóng nảy.

“Đại phu, chúng ta trị, chúng ta trị. Ngài xem xem nương ta cần phải uống thuốc gì, ngài cứ việc kê đơn. Ta..... Ta.....” Bởi vì lúc trước là Tề Phú Quý làm chương quây, cất xén lợi hại tiền công của Chu Trường Sinh. Thế cho nên trong tay Chu Trường Sinh thật không có tích cốp được gì, thậm chí giờ phút này muốn chữa bệnh cho Chu Đại Nương, cũng không thể nào mở miệng.

“Đại phu cứ việc bốc thuốc, tất cả chi phí, do Cẩm Tú Phưởng ra.” Rất đúng lúc, Mạc Như Nghiên biểu lộ thái độ. Đây vốn cũng là ý nguyện của nàng.

Mạc Như Nghiên vừa nói ra lời này, Chu Trường Sinh nhất thời đỏ mặt. Hắn vốn ăn nói không tốt, thế nên lúc này rõ ràng mang ơn đội nghĩa Mạc Như Nghiên, lại một chữ cũng nói không nên lời.

“Đại tiểu thư, lão thân một cái tiện mệnh, không đáng giá.” Chu Đại Nương lắc đầu, thần sắc thật sự có thể nói bình tĩnh.

Chu Đại Nương đã sớm biết thời gian của mình không nhiều, thế mới vội vàng như vậy dẫn Xuân Hà đến cho Mạc Như Nghiên. Bà muốn dùng hết khả năng, chuyện có thể an bài vì Mạc Như Nghiên, đều trước thời gian an bài tốt. Với chính bà mà nói, có thể trong lúc còn sống có thể gặp mặt Mạc Như Nghiên một lần, chính là lời nhắn nhủ tốt nhất đối với phu nhân rồi.

“Đáng.” Bản tính Mạc Như Nghiên chưa bao giờ am hiểu an ủi, giờ phút này đối với Chu Đại Nương, cũng là như thế. Nhưng mà, nên nói, nên làm, nàng cũng sẽ không thay đổi hay là thoái thác.

Chu Đại Nương vốn là đối với sự sống chết của chính mình cũng không để ý như vậy, bị Mạc Như Nghiên như vậy, bỗng nhiên ướt vành mắt.

Thôi vậy, dù là vì bằng hiệu của Cẩm Tú Phưởng, bà cũng phải gắng gượng nhiều thêm mấy năm. Phu nhân đã không còn nữa, bên cạnh đại tiểu thư không có người đáng tin giúp đỡ, tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi.

Bởi vì Mạc Như Nghiên kiên trì, Chu Đại Nương bắt đầu chữa trị. Mặc dù mỗi ngày đều phải tiêu tốn rất nhiều bạc, khiến trong lòng Chu Đại Nương thật sự áy náy bất an. Nhưng dựa vào trong lòng một hơi gắng gượng kia, bà kiên định lại.

Chu Đại Nương cuối cùng cũng vẫn không chuyển đến Cẩm Tú Phưởng. Nhưng mà, hàng ngày bà đều sẽ sớm rời giường, cùng với Xuân Hà chuẩn bị bữa sáng cho Mạc Như Nghiên và Hạ Trần. Dẫn đến quá khứ là Chu Trường Sinh đứng giờ đến mở cửa trước, ngược lại trở thành người đến sau.

Cùng lúc đó, Chu Đại Nương tự mình đi tìm tú nương, cũng rất nhanh trở về vị trí cũ.

Sau khi Cẩm Tú Phưởng để giá thấp bán hàng trong nửa tháng, thu nhập cũng không có bao nhiêu, trong tiệm trang phục và vải vóc cũng đi không ít. Đã không có quá nhiều tồn kho đè nặng, Mạc Như Nghiên ngược lại thư thái.

Cùng với đủ loại sự tình đều dần dần bước lên quỹ đạo, hết thấy đều trần ai lạc định*, trở nên gọn gàng ngăn nắp lên.

*Trần ai lạc định: ý nói đã đến lúc mọi việc kết thúc, ổn định

Cũng chính là ở ngay lúc này, Mạc Như Nghiên nhận được lời nhắn từ Liên Hoa thôn

Chính xác mà nói, hẳn là Hạ Trần nhận được lời nhắn: Hạ lão cha bệnh nặng!

Không có bất cứ do dự gì, Hạ Trần và Mạc Như Nghiên trở về Liên Hoa thôn. Đồng thời, cũng dẫn theo đại phu mời đi từ Thanh Sơn Huyện.

Xe bò ngừng ở ngoài cửa lớn Hạ gia, dẫn đầu lao tới, là Hạ Tiểu Nguyệt.

“Đại bá mẫu!” Vừa thấy Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Nguyệt liền nhào tới.

Mạc Như Nghiên mới vừa được Hạ Trần đỡ xuống xe, một nữ oa đã ôm lấy đùi.

Xoa xoa đầu Hạ Tiểu Nguyệt, Mạc Như Nghiên hỏi: “Gia gia đâu?”

“Gia gia xuống ruộng rồi nha!” Hạ Tiểu Nguyệt ngẩng mặt lên, vẻ mặt trẻ con trả lời.

Hạ Tiểu Nguyệt không có khả năng nói dối. Như vậy, lời nhắn là chuyện như thế nào? Mạc Như Nghiên nhìn về phía Hạ Trần.

Hạ Trần không nói một câu, đẩy cửa mà vào.

Đại phu càng là đầy mặt khó hiểu. Không phải nói lão gia tử nhà này bệnh nặng, làm sao còn có thể xuống ruộng?

Nhìn thấy Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên trở về, Lưu thị cũng là một đầu mờ mịt. Đứng lên đón: “Đây là làm sao vậy? Các con sao đột nhiên trở về rồi?”

“Trong nhà có người truyền lời nhắn, nói là cha bệnh nặng, để chúng ta mau chóng trở về.” Hạ Trăn cũng không thêm mắm thêm muối, nói thẳng.

“Kẻ trời đánh nào, lại có thể tùy tiện truyền loại lời nhắn này? Đây không phải là nguyên rủa cha ngươi sao? Quá kỳ cục!” Lưu thị lập tức nổi giận, vén tay áo muốn tìm người tính sổ.

Hạ Trăn lắc đầu: “Chỉ nói là người của nhà chúng ta khiến truyền hộ lời nhắn, không có nói là ai.”

“Vậy người truyền lời nhắn đâu? Ngươi cũng không quen biết?” Mạc Như Nghiên không quen biết hương thân thôn Liên Hoa, Lưu thị cũng không ngoài ý muốn. Nhưng Hạ Trăn cư nhiên cũng không quen biết? Lần này, Lưu thị liền kỳ quái.

Hạ Trăn lần thứ hai lắc đầu. Hẳn xác thật không quen biết người nọ. Lúc ấy chỉ cảm thấy lạ mặt, nhưng bởi vì lo lắng Hạ lão cha, cũng không để trong lòng nhiều.

“Bỗng dưng vô cớ, ai lại vớ vẩn truyền loại chuyện này? Khẳng định vẫn là người của nhà chúng ta làm.” Tuy rằng tìm không ra đầu sỏ gây tội, về mặt Lưu thị tràn đầy giận dữ, nhận định cùng người trong nhà có quan hệ.

Không phải bà, càng không có khả năng là bản thân Hạ lão cha. Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí thì không nói, đều không phải là người sẽ làm ra loại chuyện này. Thật nếu nói, đối tượng trong lòng Lưu thị hoài nghi, cũng chỉ còn lại Chu Vân và Tường Xuân Hương.

“Không phải con làm!” Tường Xuân Hương tự nhận rất oan uổng, cực kỳ tức giận nhìn Lưu thị, “Con không có việc gì truyền loại lời nhắn vớ vẩn gạt người này làm cái gì? Với con lại không có chút chỗ tốt nào.”

“Đối với con cũng không có lợi.” So với Tường Xuân Hương kích động và bức bối, phản ứng của Chu Vân rất là bình tĩnh. Đặc biệt sau khi đối diện với ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của Lưu thị, càng thêm bình tĩnh mà thông dong.

“Chẳng lẽ có lợi với ta?” Sắc mặt Lưu thị rất lạnh, hiển nhiên là không tin biện bạch của Chu Vân và Tường Xuân Hương. Hai người này đã có tiền án, lúc trước cũng không có hảo tâm. Hiện nay muốn lừa Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên trở về, thật sự rất khó không làm người hoài nghi.

“Dù sao không phải ta làm.” Tường Xuân Hương tức giận không thôi dậm chân một cái, xoay người đi vào nhà.

“Nuông, đại ca đại tẩu trở về, ta đi phòng bếp làm cơm trước.” So với Tường Xuân Hương, Chu Vân thật rất có phong phạm “Trường tẩu”. Đây không phải đã bắt đầu thu xếp lưu Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên ở nhà dùng cơm.

Sắc mặt Lưu thị có chút đen, Vương đại phu bỗng dưng vô cớ bị gạt sang một bên càng đầy mặt nghi hoặc cùng mờ mịt.

“Đại tiểu thư, cái này.....” Vị Vương đại phu này ở Thanh Sơn Huyện có chút danh tiếng, y thuật và y đức đều hơi tệ. Hẳn bình thường không ra ngoài khám bệnh, nhất là sẽ không tới Liên Hoa thôn loại địa phương nhỏ này. Nếu không phải bởi vì người mời hẳn là Mạc Như Nghiên, Vương đại phu khẳng định sẽ không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Vương đại phu vẫn là theo lệ thường bắt mạch, người già trẻ nhỏ trong nhà, đều làm phiền Vương đại phu quan tâm.” Mạc Như Nghiên nói lời như thế, đó là đồng nghĩa với hứa hẹn “khám bệnh tính tiền”.

Vương đại phu cũng không chối từ, lập tức bắt mạch cho Lưu thị. Sau đó, là ba hài tử Hạ Tiểu Nguyệt, Hạ Tiểu Hà và Hạ Tiểu Tuấn.

Về phần Chu Vân và Tường Xuân Hương, hai người bọn họ đều không ra, Lưu thị cũng không mở miệng gọi.

Trải qua Vương đại phu chẩn bệnh, Vấn đề của Lưu thị không lớn, thân thể căn bản tốt. Ngược lại là ba đứa nhỏ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ít chỗ yếu cầu chú ý và cải thiện.

Nhất là Hạ Tiểu Hà, Vương đại phu nhìn không được nhẵn mày, lắc đầu. Đều là đứa nhỏ cùng nhà, Hạ Tiểu Hà chịu khổ hiển nhiên càng nhiều hơn Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Tuấn.

Đối với kết quả chẩn đoán của Vương đại phu, Mạc Như Nghiên không chút nào ngoài ý muốn. Tường Xuân Hương quả thật không bằng Chu Vân biết tính toán thiệt hơn, mà Hạ Tiểu Nguyệt hiển nhiên cũng càng nhanh nhẹn linh hoạt hơn Hạ Tiểu Hà, dù là ở gia đình ngộ không bằng Hạ Tiểu Tuấn,

nhưng cũng tốt hơn Hạ Tiểu Hà rất nhiều.

Lưu thị cũng bị Vương đại phu nói sợ tới mức không nhẹ. Bà tuy rằng thương yêu tôn tử(cháu trai), nhưng hai đứa tôn nữ(cháu gái) cũng là áo bông nhỏ của bà. Coi như không có như Hạ Tiểu Tuấn suốt ngày đều nhìn chăm chăm, nhưng cũng là dễ bụng.

Nhưng hiện tại Vương đại phu lại nói cho bà, Hạ Tiểu Hà cần phải bồi bổ thân thể? Lưu thị nháy mắt trừng về phía phòng của Tường Xuân Hương.

Lúc Hạ lão cha và hai huynh đệ Hạ Minh Viễn trở về, Vương đại phu đang được mời ngồi ghế trên ở nhà chính uống trà.

Vốn Vương đại phu không muốn ngồi ghế trên. Mạc Như Nghiên ở đây, như thế nào cũng không tới phiên hắn làm thượng khách(khách quý). Nhưng mà, Lưu thị kiên trì, Mạc Như Nghiên cũng không có dị nghị. Thế cho nên Vương đại phu cứ luôn từ chối, vẫn không từ chối được.

So với Lưu thị, thân thể Hạ lão cha xác thật còn có bệnh bên trong, hơn nữa là bệnh cũ vô cùng nghiêm trọng. Vương đại phu cẩn thận chẩn bệnh xong, lại bốc vài thang thuốc, dặn dò Hạ lão cha nhất định đừng hạn dùng. Hơn nữa nếu như có thể, tốt nhất có thể cứ tiếp tục kiên trì, cho đến hoàn toàn trừ tận gốc chuyển biến tốt đẹp.

“Không cần không cần.” Vừa nghe nói phải uống thuốc, Hạ lão cha bản năng nghĩ đến phải tiêu tiền. Không một chút do dự, ông nghĩ muốn cự tuyệt xem bệnh uống thuốc.

“Nương, cái này cho ngài.” Hạ lão cha cự tuyệt nhanh, tay Mạc Như Nghiên càng nhanh hơn. Trước mặt Hạ lão cha, gỡ túi tiền bên hông xuống, đưa cho Lưu thị.

“Đây là.....” Lưu thị đầu tiên là không kịp phản ứng. Đợi sờ đến bạc ở trong túi tiền, liên tục lắc đầu, “Không được, không được. Con nhanh cầm về đi.”

Lưu thị biết trong tay Mạc Như Nghiên khẳng định có tiền bạc, nhưng đó là của hồi môn của Mạc Như Nghiên, Lưu thị không nghĩ tới ham muốn, càng không nghĩ tới tham ô. Thừa dịp Chu Vân và Tường Xuân Hương đều không ở bên cạnh, bà muốn nhanh chóng nhét trở lại cho Mạc Như Nghiên, để phòng ngừa lại bị Chu Vân và Tường Xuân Hương trong lòng nhớ thương.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên nếu đã lấy ra, thì sẽ không thu hồi lại.

“Nương, để cha dưỡng thân mình dùng. Trong nhà ngày thường mua nhiều chút thịt và xương, ăn ngon một chút.” Mạc Như Nghiên nói rồi lại nhìn nhìn Hạ Tiểu Hà, tiếp tục nói, “Ba đứa nhỏ cũng đều tận khả năng chăm sóc một chút.”

Nghe hiểu Mạc Như Nghiên là nhắc nhở bà về sau đãi ngộ đừng quá khác nhau, Lưu thị nhin không được thở dài một hơi.

“Được, nương đều nhớ rồi. Nhưng mà, tiền này con vẫn là nhận lại đi.” Lưu thị mạnh mẽ nhét túi tiền vào trong tay Mạc Như Nghiên, dè dặt giọng nói, “Trong tay nương có tiền, chỉ là không có lấy ra mà thôi.”

“Nếu đã không lấy ra, nương cứ tiếp tục giữ lại, không cần đột nhiên thay đổi gây ra chú ý.” Mạc Như Nghiên cũng dè dặt giọng theo, không đồng ý Lưu thị từ chối, “Tiền bạc đó của con là của Hạ Trăn. Nương ngài coi như Hạ Trăn hiếu kính ngài là được.”

Lưu thị cũng không muốn cùng Mạc Như Nghiên khách khí. Nhưng loại chuyện này, đâu phải bà muốn coi như của Hạ Trăn, thì thật sự là của Hạ Trăn?

Đang lúc Lưu thị khó xử, Chu Vân và Tường Xuân Hương lại là một trước một sau, đều đi đến. Hơn nữa tầm mắt của hai người, đều dừng ở trên tay Lưu thị.

Không, chính xác mà nói, là dừng ở túi tiền trong tay Lưu thị.

“Nương! Người đây là đang làm gì?” Chẳng phân biệt được mọi việc, Tường Xuân Hương đã nhận định Lưu thị đây là sau lưng nàng và Chu Vân, đang lặng lẽ ngầm cho Mạc Như Nghiên tiền riêng.

Đây làm sao có thể được chứ? Mạc Như Nghiên cũng không thiếu tiền, làm cái gì mà Lưu thị phải một hai lấy lòng Mạc Như Nghiên?

Cũng không đúng. Bởi vì của hồi môn của Mạc Như Nghiên phong phú, hiện nay còn dẫn theo Hạ Trăn dọn đi Thanh Sơn Huyện, Lưu thị đã hoàn toàn quay ngược lại, tâm lệch không giới hạn?

Chu Vân cũng trước tiên chạy tới bên cạnh Lưu thị và Mạc Như Nghiên đứng yên, nhìn chăm chăm cái túi tiền kia không bỏ.

“Được rồi, các người cũng đừng lòng dạ hẹp hòi. Túi tiền này không phải của ta, là Như Nghiên hiếu kính cha nương.” Vừa thấy điệu bộ của Tường Xuân Hương và Chu Vân, Lưu thị không tiện lại tiếp tục cùng Mạc Như Nghiên qua lại nhún nhường, chỉ phải nhận lấy túi tiền trước.

Cho dù Lưu thị nói như vậy, trong lòng Chu Vân và Tường Xuân Hương vẫn tràn đầy hoài nghi, ánh mắt không tin liên tiếp đảo qua sắc mặt của Lưu thị và Mạc Như Nghiên, ý đồ cố gắng từ giữa tìm ra chút dấu vết để lại.

Bị Chu Vân và Tường Xuân Hương nhìn đến phiên lòng không thoải, sắc mặt Lưu thị nháy mắt trầm xuống. Nếu không phải ngại với Vương đại phu còn ở đây, tất nhiên há mồm răn dạy.

Kỳ cục! Đừng nói bà quả thật không có cho tiền Mạc Như Nghiên, dù là thật sự cho Mạc Như Nghiên, lại như thế nào? Chu Vân và Tường Xuân

Hương suốt ngày phòng như phòng trộm, đề phòng ai chứ?

Mạc Như Nghiên vẫn chưa để ý tới Chu Vân và Tường Xuân Hương đánh giá cùng nghi ngờ, xác định Vương đại phu (hìc chỗ này tg đề là Lý đại phu mình tự sửa ọ) đã chẩn bệnh xong cho hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, lúc này mới nhìn về phía Chu Vân cùng Tường Xuân Hương: “Các người muốn xem bệnh không?”

“Không xem!” Tường Xuân Hương tự nhận thân thể không có bất luận tật xấu gì, không cần phải uống phí tiền này.

Chu Vân ngược lại rõ ràng chần chờ một chút, một khắc trước khi bước chân ra, lại nhin xuống. Nàng cũng không xác định hôm nay chi phí cho vị đại phu này đến khám bệnh tại nhà do ai bỏ ra. Nếu như là Lưu thị, như vậy..... Có hại vẫn là chính bọn họ.

Nếu bản thân Chu Vân cùng Tường Xuân Hương đều không tình nguyện, Mạc Như Nghiên cũng không bắt buộc, lập tức cùng với Hạ Trần mời Vương đại phu đi.

Nhìn theo Mạc Như Nghiên và Hạ Trần lên đường trở về phủ, Lưu thị tự nhiên là rất muốn giữ lại ăn cơm. Nhưng mà, nghĩ Vương đại phu còn phải với vàng trở về y quán, đành phải dặn dò Mạc Như Nghiên và Hạ Trần lần sau lại trở về.

Gật gật đầu với Lưu thị, ba người Mạc Như Nghiên rời khỏi Liên Hoa thôn.

Ngay sau đó, là Lưu thị tính sổ cùng những người khác của Hạ gia.

Trên đường từ Liên Hoa thôn về Thanh Sơn Huyện, Hạ Trần vẫn luôn chưa từng mở miệng. Khuôn mặt kéo căng, không biểu cảm. Vừa thấy đã biết, là tâm trạng không tốt.

Trước mặt Vương đại phu, Mạc Như Nghiên không có nhiều lời. Cho đến khi hai người trở lại hậu viện Cẩm Tú Phường, Mạc Như Nghiên mới rút cuộc nhìn không được nói: “Nếu trong lòng chàng thật sự không thoải mái, ta có thể giúp chàng bắt được người phía sau màn. Nhưng mà, kết quả khả năng không phải là tất cả mọi người đều muốn thấy, cũng không phải tất cả mọi người có thể tiếp nhận.”

Hạ Trần không trả lời, chỉ lặng im nhìn chăm chăm Mạc Như Nghiên một lát, bỗng nhiên vươn tay, ôm Mạc Như Nghiên vào trong lòng.

Mạc Như Nghiên sùng sốt. Không nghĩ tới Hạ Trần sẽ đột nhiên có hành động này, trong lúc nhất thời đã quên phản ứng.

Hạ Trần không có ôm Mạc Như Nghiên quá lâu, đã đem Mạc Như Nghiên buông ra. Nhưng mà Mạc Như Nghiên cảm giác được rất rõ ràng, tâm trạng Hạ Trần có chuyển biến tốt không ít.

“Đại tiểu thư, hôm nay người của phủ nha tri huyện tới.” Bên này Mạc Như Nghiên đang phỏng đoán cảm xúc biến hóa của Hạ Trần, thì nghe được Xuân Hà bùng một rõ đồ ăn đi ra.

Mạc Như Nghiên quay đầu, nhìn thấy Xuân Hà đang ngồi xổm trên mặt đất nhặt rau, yên lặng đợi đoạn sau.

“Là quản gia Mạc phủ. Nói là tri huyện lão gia để hẩn lại đây truyền lời cho đại tiểu thư, để đại tiểu thư rảnh rỗi nhớ về Mạc phủ một chuyến, tri huyện lão gia có chuyện muốn nói với đại tiểu thư.” Xuân Hà có hôn ước từ nhỏ với Chu Trường Sinh, tính tình cũng tương tự với Chu Trường Sinh. Điều rất thuận phác, cũng rất thành thật. Sẽ không quanh co lòng vòng, cũng sẽ không tính tâm kế. Nàng nói chuyện, chính là thuật lại, một chữ cũng không sai lệch.

Mạc Như Nghiên không gật đầu đồng ý việc này, cũng không có trực tiếp bác bỏ. Chỉ là trước khi xoay người, thông báo Xuân Hà đợi lát nữa kêu Chu Trường Sinh cùng nhau ăn cơm.

“Vâng ạ.” giống với Chu Trường Sinh, Xuân Hà đối với Mạc Như Nghiên vị đại tiểu thư mới nhận thức không bao lâu này, cũng rất là kính trọng. Phàm là lời nói của Mạc Như Nghiên, nàng ấy sẽ đều nhất định ngoan ngoãn nghe theo.

Mà Mạc Như Nghiên đối với bọn họ tốt, Xuân Hà cũng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cố gắng hết khả năng bản thân, tận tâm tận lực làm tốt tất cả việc trong hậu viện. Ngay cả lúc nấu cơm xào rau, cũng đặc biệt dụng tâm.

Mạc Như Nghiên không có bất cứ bất mãn gì với Xuân Hà. Xuân Hà rất cần mẫn, tính tình cũng không phải nói nhiều lắm mồm. Cùng với Tiểu Đào trước kia, hoàn toàn là hai cực. Mà nay, cũng càng là người thích hợp lưu tại bên cạnh Mạc Như Nghiên.

Trở về phủ nha tri huyện ư? Đại khái Mạc Như Nghiên có thể đoán được Mạc Nho muốn nói cái gì với nàng. Nhưng mà, nàng cũng không phải rất để ý, cũng không có hứng thú.

Chỉ có chân chính làm Mạc Nho lưu tâm, cuộc sống của Tô Linh mới có thể trải qua không tốt. Nếu nàng dễ dàng trở về, giúp Mạc Nho gỡ giải khúc mắc, cuối cùng người được lợi chắc chắn là Tô Linh.

Khoản này, Mạc Như Nghiên vẫn rất biết tính toán.

Thế nên cuối cùng, Mạc Như Nghiên căn bản không nhắc đến chuyện trở về Mạc phủ, càng không có cái dự định này.

Uống mấy thang thuốc mạnh, tình trạng thân thể của Chu Đại Nương rõ ràng có cải thiện. Thừa dịp đẹp trời, rất nhanh đã tự mình thuê một bộ trang

phục, tự mình đưa tới cho Mạc Như Nghiên.

Đây vẫn là lần đầu tiên Mạc Như Nghiên nhìn thấy bản lĩnh thâm thúy của Chu Đại Nương. Không thể không nói, là cực kỳ không tồi. Thậm chí là còn tinh tế hơn những xiêm y lúc trước Mạc Như Nghiên mặc.

“Chút bản lĩnh này của lão thân đâu thể lên được mặt bàn? Phu nhân thâm thúy mới là tốt bậc nhất. Nếu phu nhân còn sống, chỉ sợ nữ hồng(thêu thừa,may vá) của đại tiểu thư nhất định cũng là nhân tài kiệt xuất của toàn bộ huyện Thanh Sơn chúng ta.” Nhắc đến tay nghề thêu của Vu Cẩm Tú, Chu Đại Nương không khỏi lộ ra tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ.

Khi đó Cẩm Tú Phưởng, là dựa vào một tay nghề thêu thừa của phu nhân đánh ra danh hiệu, thanh danh vang dội. Rực rỡ như vậy, làm sao bà có thể sánh bằng?

Nương nằng sao? Mạc Như Nghiên nghĩ nghĩ, thuận tay nhận lấy rổ thêu của Chu Đại Nương. Xâu chỉ luôn kim, trước mặt Chu Đại Nương thêu lên một đóa hoa nhỏ.

Đúng vậy, Mạc Như Nghiên biết nữ hồng. Nhưng nữ hồng gần như chỉ biết rất đơn giản. Quá khứ ở Mạc phủ, Tô Linh chưa từng đốc thúc nàng. Chờ đến gần vào Nhạc phủ, thì càng không có khả năng tìm tòi nương ở bên ngoài về dạy dỗ. Cứ thế mãi, kéo dài xuống dưới.

Mạc Như Nghiên vốn không cảm thấy không biết nữ hồng, là cái chuyện gì lớn lao. Mà nay nhìn về mặt Chu Đại Nương lúc nhắc tới Vu Cẩm Tú, nàng đột nhiên cũng có một tia chờ mong như vậy.

Tận mắt nhìn thấy Mạc Như Nghiên thâm thúy, Chu Đại Nương không khỏi có chút buồn cười. Không phải chế cười Mạc Như Nghiên thâm thúy không tốt, mà là bị đáng về vô cùng nghiêm túc của Mạc Như Nghiên chọc cho vui vẻ.

Nhưng mà nhìn nhìn, Chu Đại Nương vươn tay, bắt đầu tỉ mỉ chỉ ra chỗ có vấn đề của Mạc Như Nghiên: “Đại tiểu thư nơi này châm pháp không đúng. Đổi bên này, đúng. Lực tay phải khéo, móc về phía ngược lại.....”

Nữ hồng của Mạc Như Nghiên, là một vị bà bà ở Mạc phủ thật lâu trước kia dạy cho. Vị bà bà kia cũng không được giỏi lắm, có thể dạy cho Mạc Như Nghiên càng là không nhiều lắm. Thêm vào Mạc Như Nghiên là đại tiểu thư Mạc phủ, vốn cũng không yêu cầu nhất định phải biết thâm thúy. Sau này vị bà bà kia, lúc không có những người khác sẽ chỉ dạy thâm thúy cho Mạc Như Nghiên.

Lúc này có Chu Đại Nương đốc tui truyền dạy, lập tức đã không giống rồi. Không nói Mạc Như Nghiên có thể nháy mắt lĩnh ngộ bao nhiêu, chỉ nhìn đóa hoa nhỏ trong tay của Mạc Như Nghiên kia, đã càng tăng thêm vài phần ý nhị.

“Đại tiểu thư nếu không ngại, bắt đầu từ ngày mai, đi theo lão thân học thâm thúy như thế nào?” Chu Đại Nương là nhất thời hứng khởi, lại cũng là suy nghĩ phát ra từ nội tâm.

Chu Đại Nương nghĩ thật đơn giản, cũng cực kỳ thực tế. Một khi ngày nào đó bà cũng theo phu nhân rồi đi nhân thế, nếu đại tiểu thư có thể đủ năng lực chống đỡ nổi bang hiệu Cẩm Tú Phưởng, bà mới có thể an tâm nhắm mắt, đi xuống dưới chín suối tìm phu nhân không phải sao?

“Tốt.” Nhìn trong tay thêu phẩm cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng, Mạc Như Nghiên nhẹ gật đầu, trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Mạc Như Nghiên nói với Chu Đại Nương học thâm thúy, cũng không phải chỉ nói vậy mà thôi. Bắt đầu ngày thứ hai, nàng đã ngồi ở bên cạnh Chu Đại Nương.

Đối với Mạc Như Nghiên, Chu Đại Nương không chút nào dấu diếm, tận tâm tận lực chỉ dạy.

Mạc Như Nghiên học cũng thật là nghiêm túc, chưa từng có một chút lười biếng.

Lúc Mạc Nho được Chu Trường Sinh dẫn đường đến hậu viện Cẩm Tú Phưởng, nhìn thấy chính là một bức tranh như vậy.

Trong nháy mắt ấy, Mạc Nho còn tưởng rằng đã nhìn thấy Vu Cẩm Tú.

Khi đó Cẩm Tú, cũng dụng tâm nghiên cứu thâm thúy như này. Ban đầu, chỉ vì trợ giúp chi phí trong nhà, vì ông tích góp lộ phí đi thi. Sau này, lại trong khả năng cho phép muốn giúp dân chúng huyện Thanh Sơn.

Cẩm Tú..... Hồi lâu không dám nhớ tới hình ảnh vui vẻ hiện lên ở trước mắt, Mạc Nho nhìn không được khẽ thờ dài một hơi.

Nhiều năm như vậy, là ông bác đãi Như Nghiên. Không thể chọn cửa hôn sự tốt cho Như Nghiên, đây là sai lầm lớn nhất đời ông. Thậm chí hiện nay muốn đền bù, cũng không biết nên xuống tay từ đâu.

Hạ Trần mới từ thư phòng đi ra, đứng đối diện cách vị trí Mạc Nho vài bước.

Mạc Nho kinh ngạc nhìn giấy Tuyên Thành Hạ Trần cầm trong tay bèn đi thẳng đến.

“Người đang học viết chữ?” Chỉ liếc mắt một cái, Mạc Nho đã nhìn ra giấy Tuyên Thành trong tay Hạ Trần là ý làm sao. Nhường mảy, không xác định nhìn về phía Hạ Trần.

Hạ Trần nhẹ nhàng gạt đầu, không nói nhiều, cũng không làm như không thấy Mạc Nho đến.

“Như Nghiên dạy người ư?” Ngoại trừ Mạc Như Nghiên, Mạc Nho không nghĩ ra ở trong viện này, còn có ai khác biết chữ.

“Dạ.” Hạ Trần lần thứ hai gạt đầu, lần này rõ cuộc có thanh âm.

Lại nói, Mạc Nho nhớ rõ Hạ Trần. Lúc Cẩm Tú còn trên đời, thật thích đứa nhỏ Hạ Trần này. Đã từng năm lần bảy lượt nói với ông, muốn ông thu Hạ Trần làm học trò. Nếu không phải khi đó ông một lòng chuẩn bị khoa cử, không chừng thực sự có khả năng cùng Hạ Trần có như vậy một đoạn tình nghĩa sư đồ.

Mà nay cảnh đời thay đổi, Mạc Nho tự nhiên không có khả năng thu nhận Hạ Trần làm học trò. Nhưng mà nhìn thấy Mạc Như Nghiên dạy chữ cho Hạ Trần, cảm xúc Mạc Nho vẫn khá sâu.

“Người và Như Nghiên.....” Mạc Nho dừng một chút, vẫn là hỏi, “Vì sao phải ra ở riêng? Là Như Nghiên không quen ở thôn Liên Hoa?”

Hỏi ra câu sau, bản thân Mạc Nho cũng cảm thấy có chút chột dạ. Coi như ông không quan tâm Mạc Như Nghiên nữ nhi này, nhưng cũng hiểu biết đôi chút về tính cách của Mạc Như Nghiên.

Không bị ép tới đường cùng, Mạc Như Nghiên sẽ không đồng ý gả đi Liên Hoa thôn. Mà gả đến Liên Hoa thôn chẳng qua có mấy ngày đã chuyển đến huyện Thanh Sơn, sao không phải là xác minh chân thật nhất?

Đối mặt với hai vấn đề của Mạc Nho, Hạ Trần trầm mặc một chút, vẫn là gạt đầu.

Tâm trạng Mạc Nho nháy mắt càng thêm tắc nghẽn. Ông ta đã biết, Như Nghiên không có khả năng ở quen Liên Hoa thôn. Còn may Hạ Trần cũng cùng chuyển đến huyện Thanh Sơn Huyện, nếu không.....

Càng nghĩ càng cảm thấy áp lực, Mạc Nho không nhịn được có chút giận chó đánh mèo Hạ Trần.

Đối mặt với ánh mắt lộ rõ không thực vừa lòng của Mạc Nho, Hạ Trần không nói nhiều, chỉ đứng thẳng lưng, nghênh đón quan sát của Mạc Nho.

Mạc Nho xuất hiện ở hậu viện, Mạc Như Nghiên sớm đã biết ông đến. Giờ phút này thấy Mạc Nho nhìn Hạ Trần xoi mói, lập tức không vui.

Thông thả ung dung đứng lên, Mạc Như Nghiên buông kim chỉ trong tay, đi tới trước mặt Mạc Nho: “Cha.”

“Ừ.” Đối với Mạc Như Nghiên, bởi vì phần á náy ở trong lòng kia, giọng điệu của Mạc Nho khó tránh khỏi dịu xuống, “Người không chịu trở về, cha đành phải tới tìm người.”

Mạc Như Nghiên không tiếp lời, chỉ nhìn Mạc Nho, chờ câu kế tiếp của Mạc Nho.

Mạc Nho đâu có bao nhiêu lời nói với Mạc Như Nghiên chứ? Có một số việc, mặc dù muốn hỏi, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Không được tự nhiên sờ sờ mũi, Mạc Nho hắng giọng nói: “Chuyện đó, Nhị nương và muội muội con, lúc trước cũng có đến thăm con?”

“Dạ.” Nhắc tới Tô Linh và Mạc Như Họa, về mặt Mạc Như Nghiên càng trở nên lạnh nhạt, “Là Nhị nương và muội muội trở về cáo trạng với cha sao?”

“Thật ra cũng không phải.” Cảm giác được Mạc Như Nghiên xa cách, Mạc Nho càng xấu hổ, “Chỉ là muội muội con từ khi trở về từ chỗ con, thì ốm đau trên giường, đến nay còn chưa khá lên.”

“Ồ.” Mạc Như Nghiên không lạnh không nhạt lên tiếng, hoàn toàn không định tỏ thái độ khác.

Mất thấy Mạc Như Nghiên hoàn toàn không chuẩn bị thanh minh cho chính mình, Mạc Nho không khỏi đau đầu: “Muội muội con nói, là con hắt nước lạnh vào nàng, nàng mới bị lạnh.”

“Dạ.” Cùng Hạ Trần ngây người mấy ngày, Mạc Như Nghiên cái khác không học được, một chiêu lạnh nhạt ít lời này, ngược lại học được toàn phần. Trên ý nghĩa nào đó, cũng càng thêm hiện rõ bản tính thanh cao ngạo mạn của nàng.

Mạc Nho nhủ mảy. Trong lòng biết trong này khả năng xác thật có cái hiểu lầm gì, nhưng Mạc Như Nghiên không chịu nói, ông cũng không tiện làm chủ cho Mạc Như Nghiên.

Càng làm cho ông cảm thấy khó giải quyết chính là, Mạc Như Nghiên không muốn nói cho ông uất ức của mình, là hoàn toàn thất vọng với ông người cha này rồi sao?

Nghĩ đến đây, Mạc Nho càng cảm thấy không yên tâm

“Như Nghiên, ngày ấy Nhị nương và muội muội con đến, là nói lời gì đó làm con không vui sao? Hoặc là, làm hành động gì để con không vui?” Nếu Mạc Như Nghiên không muốn chủ động đề cập, thì chỉ có thể từ miệng chính Mạc Nho hỏi ra.

Rất rõ ràng, Mạc Nho cố gắng muốn đánh vỡ trạng thái căng co lạnh lẽo giữa ông và Mạc Như Nghiên. Nhưng mà, Mạc Như Nghiên cũng không chịu.

Có một số người, dù biết sai rồi, cũng không nhất định có cơ hội có thể sửa lại. Thí dụ như Mạc Nho, mặc dù hôm nay tới thân thiện quan tâm nàng, ngày mai vẫn sẽ bởi vì vài câu Tô Linh thổi gió bên gối, vứt nàng ra sau đầu.

Mạc Như Nghiên đã từng, không phải không có cầu qua sự trợ giúp của Mạc Nho. Nhưng mà kết quả thì sao? Lần nào Mạc Nho cũng trên miệng đồng ý, xoay người mặc cho Tô Linh muốn làm gì thì làm.

Mạc Như Nghiên đã ở trên người Mạc Nho ăn qua quá nhiều lần thiệt thòi, đã sớm lĩnh hội sâu sắc. Lần này, nàng tất nhiên sẽ không lại lần nữa giẫm lên vết xe đổ.

Cũng không biết mình đã không có khả năng được Mạc Như Nghiên lần thứ hai tín nhiệm, Mạc Nho ngay sau đó lại mở miệng nói: “Tóm lại là người một nhà. Nhị nương và muội muội con đều không phải người xấu, cũng không có ý xấu gì. Nếu nơi nào chọc đến con không vui, con tức giận xong rồi, cũng liền thôi. Đừng ghi tạc trong lòng, đừng bởi vậy mà sinh hiềm khích, xa cách với trong nhà.”

Quả nhiên! Nghe được lời nói lần này của Mạc Nho, khóe miệng Mạc Như Nghiên hơi cong lên, cũng không đáp lại, chỉ để mặc Mạc Nho tự nói.

Không khí không khỏi trở nên xấu hổ. Hậu tri hậu giác, Mạc Nho đột nhiên phát hiện ra, giống như ông ta nói sai cái gì rồi.

Nhưng mà cẩn thận nhớ lại lời ông ta mới vừa rồi khuyên nhủ, Mạc Nho lại thật sự tìm không ra nửa điểm sai.

Dừng một chút, thấy Mạc Như Nghiên vẫn không chịu tỏ thái độ, Mạc Nho than nhẹ, đành rời đi trước: “Thôi vậy, nếu con còn đang tức giận, cha nhiều lời vô ích, cũng không làm con phiền lòng. Ngày khác nếu con đã nghĩ thông suốt, tùy thời về nhà. Cha và Nhị nương con, còn có muội muội con, đều cực kỳ hoan nghênh.”

Hoàn toàn không muốn để ý tới Mạc Nho gọi là trở về nhà khuyên bảo, Mạc Như Nghiên lập tức tiễn khách: “Cha đi thông thả không tiễn.”

“Người đưa nhò này.....” Đồng nghĩa với Mạc Nho bị đuổi ra khỏi nhà, bị lạnh nhạt, muốn trách cứ lại chỉ cảm thấy trong lòng đuối lý. Cuối cùng cũng chỉ là nhìn về phía Mạc Như Nghiên lắc đầu, phát tay áo bỏ đi.

Mạc Như Nghiên không có đi theo, chỉ lạnh lùng nhìn Mạc Nho rời đi.

Hạ Trấn lại là lễ nghi chu toàn, vẫn cứ đưa Mạc Nho đến ngoài cửa lớn Cẩm Tú Phường, mới dừng bước.

Đứng ở ngoài Cẩm Tú Phường, Mạc Nho hít thật sâu một lần, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Hạ Trấn: “Như Nghiên theo người, đó là gã thấp. Chuyện đã thành như vậy, ta không thể nào xen vào, cũng vô lực xoay chuyển sửa đổi. Nhưng mà người nhất định phải nhớ lấy, chỉ cần ta Mạc Nho còn ở huyện Thanh Sơn một ngày, thì người không thể khinh thường, phụ bạc nữ nhi của ta. Nếu không, ta chắc chắn tìm người đòi công bằng.”

Mạc Nho thân là quan phụ mẫu huyện Thanh Sơn, từ trong miệng ông ta nói ra lời này, không ngoài là uy hiếp cùng đe dọa.

Đổi là người khác, có lẽ là đã sớm bị Mạc Nho dọa tới mức thay đổi sắc mặt, vội không ngừng tỏ thái độ. Nhưng mà Hạ Trấn, chỉ bình tĩnh gật đầu, không biểu hiện cái khác nữa.

Thật đúng là tính tình giống Như Nghiên! Mạc Nho nhìn hồi lâu, nuốt trở vào ghét bỏ mới vừa lên tới bên miệng.

Thôi vậy, Như Nghiên đã xuất giá, ông người cha này không khác nào vật trang trí. Trời cao hoàng đế xa, cũng đâu phải là thời thời khắc khắc đều có thể nhìn chăm chăm Hạ Trấn? Cho dù Như Nghiên thật sự bị bắt nạt, ông tất nhiên cũng là ngoài tầm tay với.

Nghĩ đến đây, Mạc Nho trên dưới đánh giá Hạ Trấn, bỗng nhiên mở miệng dò hỏi: “Người có ý định tiến quan không? Phủ nha tri huyện tuy nói không lớn, nhưng giữ lại một người dùng, cũng là không phải không thể.”

Đây hẳn là lần đầu tiên Hạ Trấn trước mặt người ngoài thay đổi sắc mặt.

Không có thụ sủng nhược kinh*, cũng không có hoang mang lúng túng, Hạ Trấn chỉ là thoáng kinh ngạc, ngay sau đó lại hoàn hồn. Lắc đầu, nói: “Không cần ạ.”

Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

Gỗ mục không thể đeo! Tâm không có chút tiến thủ như thế, ngày sau có thể yên tâm trọng dụng sao? Mang theo đây bất mãn và tức giận, Mạc Nho

không muốn lại nhìn nhiều thêm Hạ Trần, xoay người lên xe ngựa.

Hạ Trần đứng ở tại chỗ, cho đến khi xe ngựa của Mạc Nho biến mất ở góc đường, mới trở về Cẩm Tú Phường.

“Cô gia.” Chu Trường Sinh đang hết đường xoay sở, chợt thấy Hạ Trần đi vào, lập tức có người đáng tin nhờ cậy, “Vị khách nhân này muốn mua cuộn vải màu xanh đen này để may bộ đồ mới làm lễ vật mừng thọ cho lão phụ trong nhà. Nhưng đại tiểu thư đã ép giá xuống rất thấp rồi, vẫn là.....”

Chu Trường Sinh là người phúc hậu. Chưa từng lộ ra nửa phần khinh bỉ và coi thường, chỉ cố hết khả năng châm chước tìm từ, lưu đủ thể diện cho vị khách nhân trong túi khó xử kia.

Bước chân của Hạ Trần đi về phía hậu viện dừng lại, nhìn sang.

Ánh mắt của Hạ Trần quá khiếp sợ, nhất thời nhìn đến, sắc mặt vị thiếu niên kia ngưng ngừng càng thêm không được tự nhiên.

“Nếu không, hay là ta không.....” Mặt thiếu niên đỏ lên, quay về phía Chu Trường Sinh lắc đầu, dự định từ bỏ.

“Tặng cho hần đi!” Đột nhiên Hạ Trần mở miệng, kinh động Chu Trường Sinh và thiếu niên đều sững sốt một chút, đồng thời nhìn qua.

“Lấy danh nghĩa của Cẩm Tú Phường và đại tiểu thư, đưa lễ mừng thọ cho phụ thân vị khách nhân này.” Đón nhận ánh mắt hơi mang kinh hãi của Chu Trường Sinh và thiếu niên, Hạ Trần bổ sung nói.

“Không, không cần. Ta có bạc, chỉ là không đủ.” Thiếu niên vội vàng lắc đầu, tay chân luống cuống lấy ra cũng không nhiều bạc từ bên hông, đều nhét vào trong tay Chu Trường Sinh, sợ Chu Trường Sinh không chịu nhận.

Chu Trường Sinh cũng có chút hoảng hốt. Nhưng mà nếu cô gia nói tặng, vậy khẳng định là muốn tặng. Nghĩ như thế, Chu Trường Sinh lại định trả lại bạc cho thiếu niên.

Mạc Như Nghiên đi ra tìm Hạ Trần.

Bởi vì Hạ Trần vẫn không trở về hậu viện, nghĩ rằng có thể Mạc Nho ở sau lưng khó xử Hạ Trần, Mạc Như Nghiên đặc biệt tới tìm hiểu tình hình. Sau đó, thì nghe được chuyện đã xảy ra vừa rồi.

Không thể phủ nhận, Mạc Như Nghiên rất tán thưởng hiếu tâm và phần thẳng thắn thành thật của vị thiếu niên này. Cũng vậy, nàng rất tán thành quyết định của Hạ Trần.

Nhìn thấy Mạc Như Nghiên đột nhiên đi ra, gương mặt của thiếu niên nháy mắt đỏ như đám mây hồng, cúi thấp đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Vị thiếu niên tới Cẩm Tú Phường mua vải họ Lăng tên Việt, năm nay mười ba. Tâm tính thiếu niên, da mặt cực mỏng. Nếu không phải tình cờ nghe được đủ loại đồn đãi ngày gần đây của Cẩm Tú Phường huyện Thanh Sơn, hẳn là vô luận như thế nào cũng sẽ không đi vào.

Nhưng mà thật đứng ở chỗ này, Lăng Việt vẫn cảm thấy chân tay luống cuống ngoài ý muốn, chỉ hận không được lập tức rời đi.

“Vị tiểu ca này có biết chữ không?” Mạc Như Nghiên đi đến gần hơn, hỏi Lăng Việt.

“Biết chữ.” Lăng Việt vẫn dùng sức gât đầu, lại không chịu ngẩng đầu lên nhìn Mạc Như Nghiên.

“Nếu như thế, Cẩm Tú Phường ta thiếu một vị trưởng phòng(phòng kế toán), tiểu ca có bằng lòng lấy một tháng công làm kỳ hạn, đổi cuộn vải này hay không?” Mạc Như Nghiên còn chưa dứt lời, đã thấy thiếu niên Lăng Việt "soạt" một cái ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh tràn đầy chờ mong nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

“Có thể không?” Một tháng công, Lăng Việt tất nhiên là nguyện ý. Hần từ nhỏ biết chữ, cũng tinh thông số học. Vì Cẩm Tú Phường tính toán sổ sách, tất nhiên không vấn đề gì.

Mạc Như Nghiên tiếp nhận cuộn vải dệt màu xanh đen kia từ trong tay Chu Trường Sinh, hai tay bê đến trước mặt Lăng Việt: “Chỉ cần tiểu ca nguyện ý, đương nhiên có thể.”

Sắc mặt Lăng Việt càng thêm đỏ. Không lại là hổ thẹn khôn kể, mà là vô cùng kích động. Vội vàng nhận lấy cuộn vải dệt kia, ôm thật chặt.

Đến lúc này, Cẩm Tú Phường nhiều một vị trưởng phòng. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, lại thật là thiếu niên phụ trách trưởng phòng.

Lăng Việt vì cha mình làm gấp bộ đồ mới, cuối cùng vẫn là giao cho Chu Đại Nương tới làm.

Lăng Việt không phải người ở huyện Thanh Sơn Huyện, mà là theo này cha mình tới Thanh Sơn Huyện mới hơn tháng. Ngoài mấy người ở Cẩm Tú Phường, cũng không quen biết ai khác có thể giúp đỡ.

“Đã không phải là người ở huyện Thanh Sơn, vậy chỗ ở phải giải quyết như thế nào?” người trò chuyện với Lăng Việt tốt nhất, đương nhiên thuộc về Chu Trường Sinh rồi.

“Ta cùng cha tạm thời ở tại Hành Hương Lâu.....” Lúc đó Lăng Việt chỉ cảm thấy Hành Hương Lâu vừa thấy chính là từ lâu tốt nhất huyện Thanh Sơn, thế mới chọn nơi đó. Không ngờ rằng Hành Hương Lâu đất như vậy, mà bạc trên người hắn và cha sớm ở trên đường đã tiêu gần hết. Thế nên, mới có thể giặt gấu và vai(nghèo rớt mùng tơi), tình cảnh khó khăn.

“Hành Hương Lâu? Chỗ đó không được.” Chu Trường Sinh lập tức lắc đầu, giọng nói chân thành, “Hành Hương Lâu quá đắt. Lăng Việt ngươi nếu là không ngại, có thể mang cha ngươi đi nhà ta ở tạm. Nhà ta tuy rằng có chút cũ nát, nhưng ít ra không cần tiêu tiền lung tung.”

Mấy ngày ở chung cùng Chu Trường Sinh, Lăng Việt cũng hiểu lời này của Chu Trường Sinh cũng không có ý châm chọc. Đương nhiên trong lòng sinh cảm kích, nhưng vẫn uyển chuyển từ chối.

Hắn không phải là người không biết tốt xấu. Mạc Như Nghiên bằng lòng để hắn ở tại chỗ này làm trưởng phòng một tháng, đã là có lòng vươn tay giúp đỡ. Nếu tiếp tục tiếp nhận thiện ý của mọi người, hắn chẳng phải càng thêm trả không hết ư?

“Nếu ở Hành Hương lâu không quen, thì chuyển đến Cẩm Tú Phường đi! Ít nhất một tháng này, ngươi là trưởng phòng của Cẩm Tú Phường, Cẩm Tú Phường nên vì ngươi an bài chỗ ở.” Hành Hương Lâu là cỡ nào chi tiêu, Mạc Như Nghiên so với Lăng Việt còn rõ ràng hơn. Lấy tình cảnh của Lăng Việt đến mua vài vốc cũng phải cò kè mặc cả, sợ là rất nhanh sẽ không có chỗ đặt chân.

“Việc này sao có thể? Đại tiểu thư đối với ta đã tận tình tận nghĩa, ta trăm triệu không thể.....” Lăng Việt còn chưa nói xong, đã thấy Mạc Như Nghiên xoay người, không nhìn về phía hắn nữa.

Làm ngơ trước kháng nghị của Lăng Việt, ngược lại Mạc Như Nghiên nói với Hạ Trăn: “Đợi lát nữa không có việc gì, thì đi Hành Hương Lâu giúp Lăng Việt và cha hắn dọn hành lý về đây?”

Mạc Như Nghiên dùng chính là giọng điệu dò hỏi, hiển nhiên là đang trưng cầu ý tứ của Hạ Trăn.

Hạ Trăn nhẹ nhàng gật đầu, đối với việc này cũng không phải không thể.

Phản đối của Lăng Việt cứ như vậy bị hành động làm theo ý mình của Mạc Như Nghiên ép xuống.

Nhìn Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn, Lăng Việt mở miệng, lại ngậm lại.

Hai người này, là thật sự có ân lớn với hắn. Hắn, nhớ kỹ.

Thấy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn kiên trì, Lăng Việt cũng không cự tuyệt nữa. Cũng không phải như vậy là đáp ứng việc này rồi, mà là nghĩ chờ gặp cha hắn, Hạ Trăn sẽ tự bắt lặc trở về.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Lăng Việt chính là, Hạ Trăn lại có thể thật sự đón Lăng Phong cha hắn đến Cẩm Tú Phường.

“Cha?” Kinh ngạc nhìn Lăng Phong đứng ở cửa Cẩm Tú Phường, Lăng Việt không dám tin dụi dụi hai mắt, “Làm sao ngài.....”

Ánh mắt mới bắt đầu nhìn thấy Lăng Phong, Mạc Như Nghiên có chút kinh diễm. Không phải nói Lăng Phong lớn lên tuấn lãng như thế nào, mà là khí chất toàn thân của Lăng Phong, vừa thấy đã không phải người xuất thân trong nhà bình thường. Cho dù là đám người Nhạc phủ trấn Hoài Thủy đó, nhìn thấy Lăng Phong, sợ cũng phải né tránh vài phần.

Nhưng mà đối với quá khứ và lại lịch của Lăng Phong, Mạc Như Nghiên cũng không thật cảm thấy hứng thú. Nàng chẳng qua là thu lưu thiếu niên nhỏ nhỏ Lăng Việt này mà thôi, cũng không có rắc tâm khác.

Mặc kệ Lăng Việt kinh ngạc như thế nào, Lăng Phong xác thật chuyển đến ở Cẩm Tú Phường. Hơn nữa vừa ở, đã không nhắc tới dự định rời đi nữa.

Lăng Việt tuy rằng có chút kinh hãi, nhưng vẫn mang theo tràn đầy khó hiểu, cùng nhau ở lại Cẩm Tú Phường. Cha làm việc, tóm lại là có nguyên do. Hắn, vẫn luôn tin chắc chắn như vậy.

Từ ngày ấy Vương đại phu giúp đỡ đi Liên Hoa thôn bắt mạch cho người Hạ gia, Mạc Như Nghiên đã đặt mua tất cả dược liệu Vương đại phu kê đơn. Không quản giá tiền, đều mua, đưa đi Liên Hoa thôn.

“Như Nghiên.....” Thừa dịp không ai chú ý, Lưu thị kéo Mạc Như Nghiên đến một bên trong góc. Từ trong ngực lấy ra túi tiền trước đó chuẩn bị, lặng lẽ đưa cho Mạc Như Nghiên, “Con xem con cứ luôn phải tiêu tốn bạc, nương thật sự áy náy. Nhà chúng ta cũng chỉ có bấy nhiêu bạc, nương lấy ra không nhiều, con phải gánh vác nhiều.”

“Không cần đâu.” Mạnh mẽ trả túi tiền trở về, về mặt Mạc Như Nghiên rất kiên định, “Con và Hạ Trăn không thiếu bạc, nương cứ lưu lại trong tay, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

“Vậy không thể được. Nương nói thật với con nha, chỗ bạc này đều là hai năm trước Hạ Trăn cho nương. Nương không nghĩ tới sử dụng, vốn cũng là giữ lại cho các con. Dù sao hiện nay cũng phân gia(ở riêng), con và Hạ Trăn ở Thanh Sơn Huyện, chỗ nào không phải tiêu tiền chứ? Nhận đi, chỉ là một chút xiu tâm ý của nương thôi, Như Nghiên đừng chê ít là được.” Lưu thị suy tính đã lâu, tự nhiên không chấp nhận được Mạc Như Nghiên từ chối. Vội vàng đưa cho Mạc Như Nghiên, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Hon nửa ngày kế tiếp, Lưu thị vẫn luôn tránh ở cùng một chỗ với Mạc Như Nghiên, để ngừa Mạc Như Nghiên lại trả bà chỗ bạc đó.

Cổ kị Chu Vân cùng Tường Xuân Hương đều ở đây, Mạc Như Nghiên xác thật không thể trả bạc lại cho Lưu thị. Nếu không, lấy tính tình của Chu Vân và Tường Xuân Hương, còn không chừng có thể nháo xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, Mạc Như Nghiên đành phải nhận túi tiền. Trên đường về huyện Thanh Sơn, thuận tay giao cho Hạ Trăn: “Nương cho chàng đây.”

Hạ Trăn lặng im nhìn cái túi tiền kia, tầm mắt chuyển về trên mặt Mạc Như Nghiên, không hề có ý tiếp nhận.

Mạc Như Nghiên nhìn không được cong khóe miệng: “Cả ngày hai vị đệ muội nhìn chăm chăm chỗ bạc này, kết quả nương không cần, ta không muốn thu, chàng càng là nhận cũng không chịu nhận. Nếu là bị Chu Vân và Tường Xuân Hương thấy, sợ là sẽ tức đến đổi sắc mặt nhỉ?”

“Ngày gần đây nàng vì trong nhà tiêu tốn không ít bạc.” Mặt Hạ Trăn không biểu cảm quay đầu, mắt nhìn thẳng phía trước, bắt đầu đánh xe.

“Xem bệnh tiêu tiền, thiên kinh địa nghĩa. Ngược lại ta tình nguyện hiện nay dùng nhiều chút, miễn cho ngày sau lấy nhiều bạc nữa, cũng không giải quyết được vấn đề.” Mạc Như Nghiên nhìn ra được, Hạ Trăn rất quan tâm người nhà của hắn. Nếu như thế, Mạc Như Nghiên cũng sẽ để người Hạ gia ở trong lòng. Ở lúc có thể sớm kịp phòng ngừa và cứu vãn, không tiếc tiền tài, cần phải đảm bảo thân thể người Hạ gia đều có thể khỏe mạnh.

Hạ Trăn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Ngày gần đây Mạc Như Nghiên thù thù tiến rất xa, tuy rằng còn chưa đến trình độ có thể treo bán trong Cẩm Tú Phường, nhưng cũng nhìn rất là khả quan.

Chính là ở lúc này, Mạc Như Nghiên nhận được tri huyện phủ nha truyền lời: sinh thần Mạc Nho, mời nàng và Hạ Trăn qua phủ tham gia yến tiệc.

Những năm qua, sinh thần Mạc Nho, người Mạc gia đều chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm là xong, chưa từng giống lần này như vậy, cư nhiên còn mở tiệc mời khách. Mạc Như Nghiên không cần nghĩ cũng có thể đoán được, tất nhiên là chủ ý của Tô Linh.

Nếu mời nàng và Hạ Trăn, như vậy mặc kệ có phải xem kịch hay không, bọn họ đều phải trở về. Thế nên, lần này Mạc Như Nghiên cũng không lại từ chối, cho câu trả lời xác định.

“Sinh thần tri huyện lão gia, đại tiểu thư dự định chuẩn bị thọ lễ như thế nào?” Lại nói, Chu Đại Nương vẫn là lần đầu hỗ trợ ra chủ ý. Thấy Mạc Như Nghiên dường như cũng không phải rất đề bụng, thì đề nghị nói, “Không bằng đại tiểu thư tự mình thêu một bộ, tặng cho tri huyện lão gia?”

“Ừm.” Thân là quan phụ mẫu huyện Thanh Sơn, Mạc Nho không nói cỡ nào phú quý, nhưng cũng xác thật cái gì cũng không thiếu. Về phần thọ lễ, Mạc Như Nghiên vốn là dự định tùy ý mua chút quà tặng. Giờ phút này nghe Chu Đại Nương vừa nói vậy, trong lòng nàng bỗng dưng vừa động, gật gật đầu.

“Thế thì còn gì bằng. Đại tiểu thư muốn thêu cái gì tặng cho tri huyện lão gia? Là chúc thọ đồ, hay là tranh non nước?” Chu Đại Nương mấy ngày nay đi theo bên cạnh Mạc Như Nghiên mưa dầm thấm đất, thế nhưng cũng nghĩ đến văn nhân thích nhất tranh non nước, nghĩ chắc trong lòng Mạc Nho sẽ vui vẻ.

“Nương ta có từng vì cha ta thêu thừa không?” Mạc Như Nghiên không đáp hỏi lại, nhìn về phía Chu Đại Nương.

Chu Đại Nương không khỏi có chút sững sốt: “Phu nhân à, phu nhân có thêu qua. Cây liễn cảnh(tình vợ chồng), nhà nhỏ rừng trúc, còn có các dạng chim hoa, tú phâm(thêu phâm) của phu nhân luôn là tinh diệu tuyệt luân, đẹp không sao tả xiết.”

“Vậy rừng trúc nhà nhỏ được rồi.” Nghe được cây liễn cảnh thời điểm, Mạc Như Nghiên vốn không ôm hy vọng, không nghĩ tới Chu Đại Nương ngay sau đó liền tặng cho nàng một cái kinh hi lớn lao. Kết quả là, tú phâm của Mạc Như Nghiên liền như vậy xác định.

“Hả?” Chu Đại Nương dừng một chút, theo sau nở nụ cười, “Cũng được, vậy thì nhà nhỏ rừng trúc.”

Đại tiểu thư đây là nhớ thương phu nhân! Nghĩ như vậy, Chu Đại Nương không hề nghi ngờ đứng ở Mạc Như Nghiên bên này, tận tâm tận lực chỉ dạy Mạc Như Nghiên đúng hạn hoàn thành phần hạ lễ này.

Sinh thần Mạc Nho ngày đó, Mạc phủ rất là náo nhiệt. Ngoại trừ Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn bị gọi trở về, Huyện Thanh Sơn không ít thương hộ người giàu có, cùng với văn nhân mặc khách, đều tham dự.

Muốn nói những văn nhân mặc khách đó, tuy không nổi danh, nhưng vẫn là người đọc sách, tôn trọng văn nhã. Mạc Nho sẽ mời bọn họ, Mạc Như Nghiên không chút nào ngoài ý muốn.

Nhưng những thương nhân phú hộ kia, Mạc Như Nghiên nhẹ bước, dẫn Hạ Trăn đến sảnh ngoài ngồi xuống.

“Đại tiểu thư coi như đã trở lại. Một khoảng thời gian không thấy, thật sợ đại tiểu thư không muốn đặt chân đến cửa lớn Mạc phủ chúng ta nữa! Lúc này nhìn thấy bóng dáng đại tiểu thư, vì nương cuối cùng có thể buông tâm.” Trước mặt ngoại nhân, từ trước đến nay công phu ngoài mặt của Tô Linh làm rất tốt, cũng đủ chu toàn.

So sánh ra, giọng điệu và thái độ của Mạc Như Nghiên lạnh nhạt xa cách nhiều: “Nhị nương vất vả.”

Tô Linh dường như bị lời nói của Mạc Như Nghiên làm cho giật mình, một hồi lâu sau mới cầm khăn tay chấm chấm khôe mắt, lắc đầu: “Đại tiểu thư có thể thông cảm nương một phen lương khô dụng tâm, nương cho dù là vất vả nữa, cũng là cao hứng.”

Tầm mắt mọi người xung quanh đều là theo lời Tô Linh nói, nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Bởi vì sau khi Mạc Như Nghiên tiếp nhận Cẩm Tú Phường mấy bận làm ra động tác lớn, hiện nay ở Thanh Sơn Huyện không có người nào không nghe nói qua tên tuổi Mạc Như Nghiên.

Dân chúng Thanh Sơn thế hệ trước, bởi vậy liên tưởng đến Vu Cẩm Tú, không khỏi đối với Mạc Như Nghiên nhiều thêm vài phần mong đợi. Nếu như Cẩm Tú Phường có thể khôi phục phồn vinh như ngày xưa, ngược lại cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

Mà dân chúng trẻ tuổi ở huyện Thanh Sơn, rất nhiều đều hiểu kỳ về Mạc Như Nghiên, lại mang theo một chút khịt mũi coi thường. Nói đến cùng chẳng qua cũng là lấy danh nghĩa của phủ nha tri huyện mà thôi. Coi như năm đó có người mẫu thân tài giỏi, cũng đã sớm qua đời, đâu ra ảnh hưởng và uy thế lớn như vậy?

Hiện giờ dân chúng huyện Thanh Sơn, chân chính nhận thức, vẫn là Tô Linh vị tri huyện phu nhân này. Hôm nay được mời đến, cũng đều là đứng ở bên phía Tô Linh.

Nói đến quan hệ của Mạc Như Nghiên và Tô Linh, mọi người có mặt vừa nghĩ một chút, là có thể hiểu ngầm. Sau chuyện ở Cẩm Tú Phường, mặc dù sau đó hai người này ngoài mặt thân thiết hòa thuận, sợ rằng cũng không có khả năng thật sự không hề khúc mắc. Càng miễn bàn, Mạc Như Nghiên căn bản đến công phu ngoài mặt cũng không có làm.

Không thể phủ nhận chính là, diễn xuất của Tô Linh càng đi sâu vào vào lòng người. Ít nhất Tô Linh nói, làm, đều đã hết bổn phận của một vị kẻ mẫu. Trái lại Mạc Như Nghiên thanh lãnh, cũng không ai hoài nghi hai người này vì sao không thân.

Mạc Như Nghiên kỳ thật cũng không phải rất để ý cái nhìn của đám người đang ngồi. Rốt cuộc có thể được mời đến nơi đây, hơn phân nửa đều là người của Tô Linh. Nhưng mà, nếu Tô Linh nhất định muốn làm ra vẻ, Mạc Như Nghiên cũng sẽ không để bà ta đắc ý quá lâu.

Gật đầu, Mạc Như Nghiên nhàn nhạt nhìn về phía Tô Linh: “Nhị nương xác thật một phen dụng tâm lương khô. Nếu không có như thế, làm sao Cẩm Tú Phường mà nương ta lưu lại, làm sao suy tàn đến nông nỗi này.”

Mạc Như Nghiên đến hỏi vặn lại cũng bỏ qua, trực tiếp lấy giọng điệu khẳng định kết luận, Tô Linh nhất thời nghe được cả kinh.

“Này.....” Sắc mặt Tô Linh chung quy vẫn thay đổi, lúng túng nói, “Đại tiểu thư nếu như nhất định lấy việc này trách cứ, ta cũng không có gì để nói. Chỉ coi như mấy năm nay ta uống công giúp đại tiểu thư canh giữ một cái vỏ rỗng, chỉ đợi đại tiểu thư thành thân gã chồng, tiếp nhận là ổn.”

Nói đến gã chồng, Mạc Như Nghiên còn chưa mở miệng, ánh mắt mọi người nhìn không được đều chuyển về phía Hạ Trăn.

Không thể không thừa nhận, Mạc Như Nghiên gả cho Hạ Trăn, là bôi nhọ. Không nói Mạc Như Nghiên xuất thân đại tiểu thư tri huyện phủ nha, chỉ nhìn phần của hồi môn là Cẩm Tú Phường này, Hạ Trăn chính là cưới một cái chậu châu báu về nhà, chỉ ngồi chờ thu tiền bạc là có thể sống sung sướng vui vẻ, sao không may mắn chứ?

Chịu đựng đủ mọi người đánh giá, Mặt Hạ Trăn cũng không đổi sắc, biểu cảm thân nhiên. Không hề đắc ý như suy nghĩ trong lòng mọi người, cũng không thấy một chút mất tự nhiên cùng sợ hãi. Cứ giống như, hẳn nên xuất hiện ở chỗ này, ngồi ở bên cạnh Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên nhú mày. Vốn không định quá mức so đo với Tô Linh, nhưng rất rõ ràng, Tô Linh đã chạm đến điểm mấu chốt của nàng.

Vì Hạ Trăn, ngay cả người Hạ gia, Mạc Như Nghiên cũng đều quan tâm chăm sóc, hướng chỉ là bản thân Hạ Trăn?

Mắt lạnh đảo qua vẻ mặt sáng khoải không ít của Tô Linh, Mạc Như Nghiên đột nhiên lại hỏi: “Ngày ta lại mặt, Nhị nương chộc cha tức giận, hiện nay đã hòa hảo trở lại chưa?”

Chỉ trong thời gian chốc lát, ánh mắt toàn bộ mọi người quay lại trên người Tô Linh.

Hạ Trần là ai, nhiều nhất cũng chỉ là một hán tử nông thôn tầm thường. Nếu không có Mạc Như Nghiên vị nương tử xinh đẹp này, sẽ không có người để ở trong lòng. Trái lại, Tô Linh lại không giống vậy.

Tô Linh chính là tri huyện phu nhân huyện Thanh Sơn tiếng tăm lừng lẫy. Nàng thế nhưng cùng tri huyện lão gia phát sinh hiềm khích, hơn nữa nghe lên rất là nghiêm trọng?

Đám thương nhân phú hộ tâm tư linh hoạt đã bắt đầu sờ cảm cẩn thận nhớ lại trong nhà có người thích hợp được chọn, chuẩn bị đưa tới tri huyện phủ nha.

Vừa nghe Mạc Như Nghiên mở miệng, trong lòng Tô Linh hô to không xong. Quả nhiên, Tô Linh vẫn động thủ với nàng.

“Đại tiểu thư sợ là hiểu lắm. Từ trước đến nay ta và cha ngươi tình cảm sâu đậm, làm sao lại chộc cha ngươi tức giận? Chẳng qua là hiểu lầm nho nhỏ, nói rõ ràng, thì cũng bình an không có việc gì.” Tô Linh nói lời này đồng thời liên tục ngằm trừng mắt nhìn Mạc Như Nghiên, cảnh cáo không được lại tùy tiện nói chuyện.

Nhưng mà thực đáng tiếc, một khắc trước Tô Linh là như thế nào tính kế Hạ Trần, giờ phút này Mạc Như Nghiên sẽ dâng trả trở về gấp bội.

“Hả? Phải không?” giọng điệu không chút để liếc Tô Linh một cái, Mạc Như Nghiên nâng chén trà trên bàn, khoan thai nhấp một ngụm nhỏ, “Mấy ngày trước lúc cha tới Cẩm Tú Phường tìm ta, còn đề cập qua một chút. Thì ra, Nhị nương đã cùng cha tiểu tan hiềm khích lúc trước.”

Tô Linh nháy mắt cứng đờ, trông mắt thiếu chút nữa trừng ra ngoài. Mạc Nho đi tìm Mạc Như Nghiên? Chuyện khi nào? Vì sao bà ta không có nhận được một chút mặt báo nào?

Còn có, Mạc Nho lại có thể nhắc đến chuyện giữa bà ta với Mạc Như Nghiên ư? Vậy Mạc Như Nghiên chẳng phải sau lưng cười nhạo bà ta một phen?

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, tươi cười trên mặt Tô Linh có chút duy trì không nổi.

Chỉ nhìn phản ứng lúc này của Tô Linh, mọi người đã có thể kết luận, Mạc Như Nghiên nói đều là sự thật.

Thì ra tri huyện phu nhân thật sự cùng tri huyện lão gia cảm tình bất hòa nha..... Nay thật đúng là tin tức làm người ta kinh ngạc, lại cũng tuyệt đối là thu hoạch ngoài ý muốn.

“Nương, Hành Tri ca ca tới rồi!” Mạc Như Họa đột nhiên xuất hiện, cắt đứt tình cảnh vừa sốt ruột vừa phẫn nộ của Tô Linh.

Tô Linh đột nhiên hoàn hồn, lập tức thu liễm lại cảm xúc luống cuống. Hướng về phía mọi người đang ngồi cười cười, lúc này mới không thiếu kiêu ngạo và tự hào nói: “Hôm nay Nhạc gia công tử trấn Hoài Thủy đặc biệt tới tri huyện phủ nha làm khách, ta tạm thời không phụng bồi (đi theo) được. Mọi người đợi một lát, ta lập tức trở lại.”

Chư vị khách khứa liên tục gật đầu, ý bảo Tô Linh cứ việc lên trước đón khách. Về phần bọn họ, cũng không chút khách khí đều đi theo đứng dậy, định tiến lên đi lần la làm quen.

Nhạc gia trấn Hoài Thủy Trấn nha! Đây chính là đại nhân vật ngày thường đều nhìn không thấy, nhất định phải nắm chặt cơ hội tranh thủ nhiều mới được.

Chỉ chốc lát sau, sảnh ngoài cũng chỉ còn lại hai người Mạc Như Nghiên và Hạ Trần còn tiếp tục ngồi ở chỗ này.

“Có muốn cùng ta đi xung quanh Mạc phủ một chút hay không?” Cũng không dự định ở chỗ này nghênh đón Nhạc Hành Tri, Mạc Như Nghiên quay đầu, nói đề nghị với Hạ Trần.

“Được.” Hạ Trần đứng lên, cầm tay Mạc Như Nghiên.

Ánh mắt Mạc Như Nghiên dừng ở trên tay Hạ Trần chủ động cầm tay nàng, không có một chút bài xích và miễn cưỡng, cười với Hạ Trần.

Mạc Như Nghiên cũng chưa dẫn Hạ Trần đi dạo khắp nơi, mà là đi thẳng đến viện lúc trước nàng ở. So với địa phương khác ở Mạc phủ, nàng càng muốn Hạ Trần nhìn thấy chỗ ở của nàng trước khi gã chồng.

“Đại tiểu thư đã trở lại rồi!” Tiếng nói tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ đột nhiên vang lên, Mạc Như Nghiên nhìn qua, đúng là Trương bà bà.

Nhìn thấy Trương bà bà còn ở sân làm việc này, Mạc Như Nghiên không khỏi có chút kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng, Trương bà bà đã bị điều đến trong viện Tô Linh hoặc là Mạc Như Họa.

“Bà bà nghĩ đại tiểu thư sớm muộn gì cũng sẽ trở về. Viện này vốn không có hạ nhân khác, nếu bà bà cũng đi rồi, lúc đại tiểu thư trở về, đến người hầu hạ đều không có sao được? Còn có phòng ở của đại tiểu thư, cũng phải ngày ngày quét tước.....” Không đợi Mạc Như Nghiên hỏi ra miệng, Trương bà

bà đã tự mình nói ra nguyên nhân bà còn ở tại chỗ này.

“Bà bà, ta sẽ không trở về ở đây.” Bởi vì lời của Trương bà bà, Mạc Như Nghiên lắc đầu, “Nhưng mà nếu bà bà không ngại Cẩm Tú Phưởng không được tráng lệ bằng tri huyện phủ nha, không bằng chuyên tới Cẩm Tú Phưởng làm việc? Cẩm Tú Phưởng không lớn như tri huyện phủ nha, cũng không có nhiều quy củ như vậy. Bà bà nếu là đi, nghĩ rằng sẽ càng thêm tự tại.”

“Này.....” Trương bà bà nhất thời liền đỏ vành mắt, nghẹn ngào thiếu chút nữa nói không ra lời. Bà đương nhiên không ghét bỏ Cẩm Tú Phưởng nhỏ bé, chỉ là không nghĩ tới nhìn Mạc Như Nghiên thanh lãnh, không ngờ có thể có phần tâm này đối với bà.

Ở tri huyện phủ nha làm việc nhiều năm, Trương bà bà là thật sự coi Mạc Như Nghiên thành hài tử nhà mình mà nhìn. Đương nhiên, cách nói như vậy, là không được. Bà chẳng qua là hạ nhân của Mạc phủ mà thôi, sao dám trèo lên quan hệ thân thiết với chủ tử?

Nhưng mà trên thực tế, Trương bà bà xác thật vẫn luôn rất tận tâm với Mạc Như Nghiên. Thế cho nên mặc dù Mạc Như Nghiên giả đi ra ngoài, bà vẫn không muốn nghe theo sai phái của Tô Linh cùng Mạc Như Hòa.

Ở trong lòng Trương bà bà, bà chính là cảm thấy, Mạc Như Nghiên là bị Tô Linh người Nhị nương này bức giả đến Liên Hoa thôn. Ngắm lại ngưỡng cửa tri phủ Nhạc gia, lại đối lập Hạ gia thôn Liên Hoa, Trương bà bà nghĩ như thế nào đều cảm thấy hụt hẫng.

Nếu Trương bà bà không có khó xử, Mạc Như Nghiên định xuống việc này: “Chút nữa nhìn thấy cha, ta sẽ tự mình nói với cha. Không có gì bất ngờ xảy ra, bắt đầu từ ngày mai bà bà chuyển qua đi Cẩm Tú Phưởng đi!”

“Được được. Một ngày bà bà không thấy đại tiểu thư, trong lòng này chính là không yên ổn. E sợ đại tiểu thư ở bên ngoài bị uất ức, ăn không ngon, ngủ không tốt. Hiện nay có thể tiếp tục hầu hạ đại tiểu thư, để bà bà đến chỗ nào đều được.” Trương bà bà xoa xoa nước mắt, liên tục gạt đầu, trên mặt là tươi cười thật lòng hàng thật giá thật.

Thấy nhiều bộ mặt tươi cười giả dối kia của Tô Linh, lại nhìn thấy tươi cười của Trương bà bà, tâm trạng của Mạc Như Nghiên cũng đi theo trong sáng một chút.

“Đại tiểu thư đây là dẫn cô gia đến xem viện của chúng ta?” Tầng đá lớn ở trong lòng rơi xuống, ánh mắt Trương bà bà ngăn không được bay về phía Hạ Trăn.

Lần trước Mạc Như Nghiên lại mặt, Trương bà bà cũng nhìn từ xa qua vài lần. Nhưng bởi vì cách khá xa, cũng không có thấy rõ ràng. Giờ phút này đứng mặt đối mặt, Trương bà bà nhìn không được muốn quan sát đánh giá Hạ Trăn.

Ánh mắt khác biệt với mọi người phía sảnh trước, Trương bà bà đánh giá không mang theo trào phúng cùng ác ý, là chân chân thật thật đánh giá. Nhìn mặt mày Hạ Trăn, nhìn thân sắc Hạ Trăn, càng cân nhắc Hạ Trăn tính khí cùng bản tính.....

Cuối cùng, Trương bà bà không phải không có vui mừng gạt đầu với Mạc Như Nghiên. Tuy rằng không có nhiều lời, nhưng cũng là đối với Hạ Trăn tán thành lớn nhất.

Đều nói người già xem tướng mạo, luôn là càng thêm chuẩn. Mạc Như Nghiên vốn không thể nào để ý loại cách nói này, giờ phút này thấy Trương bà bà phản ứng lại không thể không thừa nhận, những tục ngôn tục ngữ đó cũng không phải không có đạo lý nhất định.

Chỗ ở của Mạc Như Nghiên ở Mạc phủ không được tính là lớn, thắng ở bài trí tinh xảo. Dù là đồ dùng cá nhân của Mạc Như Nghiên đều đã dọn đi, chỉ nhìn phòng ở bày biện cũng có thể nhìn ra dáng vẻ đã từng.

Hạ Trăn nhìn rất cẩn thận. Đường như muốn khắc vào trong đầu tất cả bài trí của cả phòng ở, hồi lâu mới thu hồi tầm mắt.

“Đại tiểu thư, sảnh ngoài bên kia phái người lại đây thúc giục.”

Trương bà bà vốn không muốn tiến vào quấy rầy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đang ở cùng nhau, nhưng mà Tô Linh phái người tới thúc giục gấp gấp, lúc này bà mới vào.

Mạc Như Nghiên gạt đầu, kéo tay áo Hạ Trăn: “Đi thôi.”

Hạ Trăn nhìn một lần cuối cùng cái viện không được tính là lớn này, cùng với Mạc Như Nghiên rời đi.

Cùng lúc đó, không khí ở sảnh ngoài đã rất là náo nhiệt, giữa những lời nói tràn đầy tiếng nói tiếng cười vui vẻ, cực kỳ ồn ào náo động.

Người nọ như hạc trong bầy gà được vây ở chính giữa, một thân hoa y, mày kiếm mắt phượng, phong thái hiên ngang, đó không phải chính là Nhạc Hành Tri làm Mạc Như Hòa tâm tâm niệm niệm sao.

“Tỷ tỷ tới rồi.” Mạc Như Hòa sớm đã bắt đầu tìm Mạc Như Nghiên.

Đợi lâu như vậy rốt cuộc chờ được người đến, lập tức kinh hô ra tiếng.

Nhạc Hành Tri đang đình đặc thảo luận chuyện trong chốc lát dừng lại. Quay đầu, nhìn sang

Cùng với hành động của Nhạc Hành Tri, những người khác cũng đều rất phối hợp nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

Cứ như vậy, Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đã trở thành tiêu điểm trong tầm mắt của mọi người.

Lúc tầm mắt của Nhạc Hành Tri chạm đến Hạ Trăn, sắc mặt rõ ràng thay đổi. Sau đó, tự giễu cười cười, bước đến gần.

“Biểu muội, lâu rồi không gặp.” Đứng ở trước mặt Mạc Như Nghiên, ánh mắt Nhạc Hành Tri gắt gao khóa chặt về mặt của Mạc Như Nghiên, mong đợi có thể tìm được dù là một chút ít xúc động.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên nhất định đã làm Nhạc Hành Tri thất vọng rồi.

Bình tĩnh đứng ở nơi đó, Mạc Như Nghiên hơi hơi gật đầu. Thậm chí, một tiếng “Biểu ca” cũng không muốn gọi.

Nhạc Hành Tri cuối cùng lộ ra thương cảm và buồn bực: “Biểu muội gả chồng, nhưng không báo tin cho một mình biểu ca. Đợi biểu ca biết được, sự tình đã thành kết cục đã định, lại không có đường thay đổi. Biểu muội, muội nên phải người truyền lời cho biểu ca.”

Hành động này của Nhạc Hành Tri, cũng có chút quá. Không chỉ là trước mặt người liên quan khác, càng là trước mặt Hạ Trăn, rõ ràng là khiêu khích, lại càng coi khinh không xem Hạ Trăn ở trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Nhạc Hành Tri vừa nói ra, quanh mình tức khắc đưa tới một trận xô xao. Không ít người đều không nhận được châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Sắc mặt Tô Linh không phải rất đẹp, Mạc Như Họa càng trực tiếp đi tới, thân mật ôm lấy cánh tay của Nhạc Hành Tri.

“Hành Tri ca ca, tỷ tỷ là tự mình nói ra muốn gả cho tỷ phu. Muội còn khuyên can qua tỷ tỷ, thế nhưng tỷ tỷ hoàn toàn không chịu nghe, cũng không cho phép muội phải người truyền lời nhắc cho Hành Tri ca ca.” Giọng nói của Mạc Như Họa rất yêu kiều mềm mại, trong lúc nói chuyện rúc vào người Nhạc Hành Tri.

“Như Họa cảm thấy, tỷ tỷ có ý không muốn Hành Tri ca ca biết được. Cộng thêm thời gian lúc ấy thật sự quá gấp gáp, Như Họa không còn biện pháp khác, thế mới.....” Mạc Như Họa nói xong lời cuối cùng, đáng vẻ muốn nói lại thôi nhìn Mạc Như Nghiên.

Hiển nhiên, là định đẩy chuyện này lên đầu Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên không thèm để ý Nhạc Hành Tri có hiểu lầm hay không. Đương nhiên, cũng sẽ không đi làm sáng tỏ lời nói của Mạc Như Họa.

Nhưng mà, liếc mắt thấy mặt mày Mạc Như Họa không nhận được lộ ra đắc ý, Mạc Như Nghiên âm thầm lắc đầu.

Giống nàng kiếp trước, Mạc Như Họa quả nhiên vẫn rất không có tâm kế. Chỉ bằng dựa vào lời nói của Mạc Như Họa mới vừa rồi kia, nhìn như đang mách lẻo, nhưng ở trong mắt Nhạc Hành Tri, sợ là chỉ biết nhận định, Mạc Như Họa là đang ác ý bôi đen nàng.

Trên thực tế, Nhạc Hành Tri xác thật không có để lời nói của Mạc Như Họa ở trong lòng.

Nếu như biểu muội Như Nghiên muốn gả cho Hạ Trăn, hai năm trước đã gả rồi, sao có thể chờ đến hôm nay?

Sợ là biểu muội bị ép buộc không còn đường có thể đi, thế này mới không thể không gả đi! Tô Linh đi ra từ Nhạc phủ, bàn luận về thủ đoạn, sao có thể nhân từ nương tay với biểu muội?

Về phần Mạc Như Họa, tuy Nhạc Hành Tri cũng không chán ghét nàng ta, nhưng cũng chưa nói tới thích.

Có Tô Linh ở đây, tất nhiên Mạc Như Họa không cần học thông tuệ, cũng không cần phải hiểu đến cách xử sự. Nói dễ nghe một chút, là ngây thơ hồn nhiên, một loại cách nói khác còn lại là..... Ngụ xuẩn vô tri.

Cứ lấy hành động mới rồi của Mạc Như Họa tới nói, Nhạc Hành Tri không khó suy đoán, đây là Tô Linh đã sớm chuẩn bị tốt lý do thoái thác cho Mạc Như Họa. Nếu không dựa vào đầu óc của Mạc Như Họa, hoàn toàn không thể nói ra lời hăm dọa trôi chảy như vậy.

Mạc Như Họa chỉ biết tràn đầy kiêu ngạo và đắc ý cười nhạo Mạc Như Nghiên lại có thể gả cho một mąż phu nông thôn, đây mới là tác phong của Mạc Như Họa.

Càng muốn trong lòng càng hực hăng, Nhạc Hành Tri tránh khỏi tay của Mạc Như Họa, thâm tình nhìn về phía Mạc Như Nghiên, vươn tay ra: “Biểu

muội, biểu ca đã tới chậm”

Mạc Như Nghiên lùi về phía sau một bước. Tránh khỏi tay của Nhạc Hành Tri, đồng thời cũng nhúu mày.

Cùng lúc đó, Hạ Trăn chắn trước mặt Mạc Như Nghiên.

Tay Nhạc Hành Tri vươn ra dừng giữa không trung. Cũng không để ý đến Mạc Như Nghiên đã tránh đi, mà chứa đầy tức giận trừng về phía Hạ Trăn.

“Tránh ra!” Nhạc Hành Tri đã sớm biết sự tồn tại của Hạ Trăn. Vốn căn bản không để ở trong lòng, giờ phút này lại mặt đối mặt.

So với Nhạc Hành Tri, Hạ Trăn càng cao, khí thế cũng càng mạnh. Nhạc Hành Tri muốn hấn tránh ra, sợ cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mất thấy Hạ Trăn đứng bất động, mặt Nhạc Hành Tri lạnh xuống: “Người tới! Đuổi hấn ra ngoài cho ta!”

Đây chính là tác phong của Nhạc Hành Tri. Thân là đích tử(con vợ cả) của Nhạc phủ trấn Hoài Thủy, Nhạc Hành Tri muốn đối phó Hạ Trăn, thật sự là việc nhỏ. Vung tay lên, đã có không ít nha dịch xông tới.

Nhìn đến đây, tất cả mọi người đều biết, Nhạc Hành Tri là định ra mặt cho Mạc Như Nghiên. Lập tức không nói hai lời, vội vàng lui sang bên cạnh, để lại khoảng sân cho Nhạc Hành Tri gọi bọn nha dịch xông tới.

Mạc Như Nghiên vốn yên tâm thoải mái tránh ở phía sau Hạ Trăn, nghe thấy Nhạc Hành Tri gọi người, trong mắt nhất thời hiện lên lạnh lẽo.

Mất thấy một đám nha dịch muốn tiến lên đuổi người, Mạc Như Nghiên đi ra. Sau đó, đứng ở trước mặt Hạ Trăn.

Nhìn thấy Mạc Như Nghiên, nha dịch không khỏi dừng lại bước chân. Trong lúc nhất thời, không biết phải làm sao.

“Biểu muội!” Không nghĩ tới Mạc Như Nghiên lại có dự định che chở cho Hạ Trăn, Nhạc Hành Tri vội vàng tiến lên, muốn kéo Mạc Như Nghiên ra.

“Hôm nay ta và phu quân trở về Mạc phủ, là vì mừng thọ cho cha ta. Nếu nơi này không chào đón hai người phu phụ(vợ chồng) ta, chúng ta rời đi là được.” So với Nhạc Hành Tri thâm tình, phản ứng của Mạc Như Nghiên đặc biệt lạnh nhạt xa cách. Không cho Nhạc Hành Tri cơ hội nhiều lời, xoay người kéo Hạ Trăn, định rời đi.

“Biểu muội dừng bước.” Nhạc Hành Tri xác thật muốn đuổi Hạ Trăn rời đi, nhưng không muốn Mạc Như Nghiên đi. Thấy Mạc Như Nghiên đã xoay người, vội vàng mở miệng giữ người.

Mạc Như Nghiên cũng không bởi vì Nhạc Hành Tri ngăn cản mà thật sự dừng bước, kéo Hạ Trăn tiếp tục đi thẳng ra ngoài.

“Đây là có chuyện gì?” Mạc Nho tới muộn đang chậm rãi từ bên ngoài tiến vào, vừa lúc đối mặt với Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn.

“Chỉ không muốn tiếp tục ở lại bị người ta đuổi ra ngoài trước mặt mọi người thôi.” Mạc Như Nghiên lạnh lùng trả lời.

“Đuổi ra ngoài? Mạc phủ là nhà của con, ai có thể đuổi con ra ngoài hả?” Mạc Nho bất giác nhìn về phía Tô Linh. Khoảng thời gian này, hiển nhiên Tô Linh và Mạc Như Nghiên chung sống không được hòa hợp lắm.

Tô Linh uất ức lắc đầu, chỉ Nhạc Hành Tri: “Không phải ta, là.....”

“Là ta.” Không cần Tô Linh chỉ tên nói họ, Nhạc Hành Tri thân nhiên nhận, “Nhưng mà, không phải ta đuổi biểu muội, là người ở bên cạnh biểu muội.”

Là Hạ Trăn ư? Vậy không có gì ngoài ý rồi. Rốt cuộc Hành Tri và Như Nghiên.....

Nghĩ đến đây, Mạc Nho không nhịn được nhìn nhiều thêm Hạ Trăn một cái. Nói như thế nào, Hạ Trăn vẫn là không bằng Nhạc Hành Tri.

“Nhạc thiếu gia đuổi phu quân ta đi, chẳng phải như là đuổi ta đi sao?” Mạc Như Nghiên cười lạnh một tiếng, không cho Nhạc Hành Tri cơ hội giải thích, trực tiếp nói, “Thôi được. Ta vốn là con gái gả chồng như nước đổ đi, mặc dù là về nhà mẹ đẻ của mình, cũng xác thật phải nhìn sắc mặt người ta để sống.”

“Đại tiểu thư đang nói gì vậy? Ở cả Mạc phủ to lớn này, còn ai dám để đại tiểu thư nhìn sắc mặt chứ?” Nghe ra ẩn ý của Mạc Như Nghiên, Tô Linh lập tức đứng dậy. Để tránh cho người ta mượn cớ, làm sao bà ta cũng không thể ngồi yên không nhìn đến.

“Nhị nương nhất quyết muốn ta nói trắng ra như vậy sao?” Mạc Như Nghiên nói rồi lắc đầu, ngược lại nhìn về phía Hạ Trăn, “Tiệc mừng thọ hôm nay, ta và chàng không ăn nhé?”

“Được.” Biết Mạc Như Nghiên là thật sự muốn rời đi, Hạ Trăn khẽ gật đầu, đáp.

Khóe miệng Mạc Như Nghiên cong lên, không hề để ý tới mọi người ở đây, xoay người đi ra ngoài với Hạ Trăn.

“Đứng lại.” Mạc Nho đuổi tay, ngăn hai người lại, “Như Nghiên, hôm nay là sinh thần vi phụ, đừng làm loạn.”

“Cha cảm thấy nữ nhi đang làm loạn sao?” Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn Mạc Nho, hỏi.

Mạc Nho há mồm, lại không có lời gì để nói.

Nếu Hành Tri muốn đuổi Hạ Trần ra phủ, Như Nghiên tự nhiên không coi là nổi nóng làm loạn. Rốt cuộc mặc kệ có tình nguyện hay không, Như Nghiên cũng đã là người Hạ gia. Nếu như hôm nay thật để cho Hạ Trần bị đuổi ra ngoài như vậy, mất mặt vẫn là Như Nghiên.

Nhưng, Hành Tri không phải những người khác. Dù là hành vi của Hành Tri thật sự không ổn, Như Nghiên cũng không nên trước mặt mọi người làm cho Hành Tri khó coi, càng thêm không thể cứ như vậy quay người bỏ đi.

Nếu không, Nhạc phủ bên kia, ông ta phải ăn nói làm sao đây?

Nghĩ vậy, mặt Mạc Nho trầm xuống, hướng về phía Mạc Như Nghiên quát lớn nói: “Không được càn quấy! Ở lại ăn xong tiệc mừng thọ rồi đi.”

“Nếu cha cho rằng nữ nhi là đang càn quấy, vậy nữ nhi càn quấy một lần đi!” Mạc Như Nghiên nói rồi đưa đồ thêu trong tay cho Mạc Nho, kéo Hạ Trần nghiêng ngang mà đi.

Lần này, Mạc Nho không lại kịp ngăn cản Mạc Như Nghiên và Hạ Trần, chỉ đành không nói gì nhìn hai người đi ra khỏi tầm mắt của ông ta.

Nhạc Hành Tri càng không có lý do chính đáng, ngoại trừ gương mặt nhìn, cũng chỉ có thể trầm mặt đứng ở tại chỗ.

Rời khỏi Mạc phủ, Mạc Như Nghiên cũng không vội trở về Cẩm Tú Phường, mà cùng Hạ Trần đi bộ trên đường, đi tới con phố gần đó.

“Vị Nhạc công tử kia.....” Đây hẳn là lần đầu tiên, Hạ Trần không nhịn được, hỏi ra miệng.

Tâm trạng Mạc Như Nghiên, lại là nháy mắt thì tốt rồi. Ngẩng đầu, ánh mắt mang theo ý cười nhìn thẳng Hạ Trần, hỏi: “Muốn biết sao?”

Hạ Trần trầm mặc một chút, vẫn là nghiêm túc gật đầu: “Ừm.”

“Thật ra cũng không có gì đáng nói.” Mạc Như Nghiên chớp chớp mắt, chân thành bình tĩnh nói rõ, “Ta không nghĩ tới hôm nay hẳn sẽ xuất hiện ở Mạc phủ. Theo lý thuyết, hẳn không nên xuất hiện. Dù sao những năm qua chưa bao giờ thấy hẳn tới Mạc phủ mừng thọ cha ta.

Nhưng mà, cho dù biết hẳn muốn tới, ta vẫn phải về đưa hạ lễ cho cha.”

“Ừm.” Mạc Như Nghiên nói, Hạ Trần sẽ không nghi ngờ, cũng không có nghĩ tới nghi ngờ. Chỉ cần là Mạc Như Nghiên nói, hẳn liền tin.

“Nương, người nhìn xem, nhìn xem! Mạc Như Nghiên vừa đi, hồn phách của Hành Tri ca ca cũng bị câu đi rồi!” Một chỗ khác, chỉ có Mạc Như Họa và Tô Linh ở trong nhà kề, Mạc Như Họa không cam lòng kéo tay Tô Linh cả giận nói.

“Vậy có thể làm sao? Có trách chỉ trách con giữ không được tâm Hành Tri.” Tô Linh thở dài một hơi, chọc chọc trán Mạc Như Họa, “Con nói con xem làm sao nha đầu này lại vô dụng như vậy? Nương đều giúp con gả Mạc Như Nghiên ra ngoài rồi, con vẫn không thể làm Hành Tri thích con.”

“Vậy như thế nào có thể trách con? Hành Tri ca ca vốn là đối với Mạc Như Nghiên.....” Mạc Như Họa nói rồi đỏ mặt, cam chịu nói, “Sớm biết Mạc Như Nghiên gả ra ngoài cũng vô dụng, còn không bằng không gả nàng đến Hạ gia!”

“Nói vậy! Thật không gả nàng cho Hạ Trần, con cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nàng gả đến Nhạc phủ. Đến lúc đó, con chịu được uất ức và nhục nhã như vậy?” Tô Linh tức giận trừng mắt nhìn Mạc Như Họa, “Nương cái gì cũng an bài tốt cho con rồi, thiếu một bước cuối cùng này, đợi con tự mình đi. Nếu con lại không bước được, nương cũng thật sự mặc kệ con.”

“Nương!” Sao Mạc Như Họa chịu nổi Mạc Như Nghiên thật sự gả cho Nhạc Hành Tri chứ? Bĩu môi, ghen ngào, “Được rồi, con biết sai rồi được chưa?”

“Nương chỉ mong con biết sai có thể sửa.” Tô Linh cũng chỉ có một mình Mạc Như Họa là nữ nhi, ngày thường cũng rất được cưng chiều, làm sao có thể bỏ được mà mạnh mẽ rắn dạy chứ?

Thấy Mạc Như Họa chỉ dấu miệng không hề hé răng, giọng Tô Linh cũng mềm xuống: “Con nha, chờ xem đi! Muộn chút nương sẽ cùng Hành Tri nhắc tới hôn sự của hai con, xem Hành Tri dự định khi nào cưới con qua cửa.”

“Thật sự?” Mạc Như Họa nhất thời vui mừng khôn xiết, cả người thiếu chút nữa nhảy lên, “Nương ngài thật tốt.”

“Nương không tốt, ai tốt chứ? Chẳng lẽ còn có thể trồng cây vào cha con?” Tô Linh oán trách nhìn Mạc Như Họa, đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

Mặc kệ nói như thế nào, ít nhất gả Mạc Như Nghiên ra ngoài. Bà ta tin tưởng trải qua chuyện hôm nay, tất nhiên Nhạc Hành Tri sẽ không còn nhớ nhưng Mạc Như Nghiên nữa.

Trong lúc này đề cập hôn sự của Nhạc Hành Tri và Như Họa, lại trước mặt một đám khách khứa, nói vậy Nhạc Hành Tri chắc sẽ không từ chối ngay tại chỗ.

Chỉ cần bên này Nhạc Hành Tri mở miệng, những chuyện khác dễ làm hơn nhiều.

Mang theo tràn đầy tự tin, Tô Linh bắt đầu tính toán làm sao giao thiệp cùng người của Nhạc phủ. Đầu tiên, vẫn là đến lấy lòng Nhạc lão phu nhân trước. Chỉ cần có thể đạt được sự cho phép của Nhạc lão phu nhân, chính là việc này đã định ra.....

Tô Linh nghĩ thật là tốt đẹp, Mạc Như Họa cũng lảng lảng lên theo.

Nhưng mà, tâm tình của Nhạc Hành Tri cũng không phải rất tốt.

Nhạc Hành Tri vẫn luôn cho rằng, Mạc Như Nghiên sẽ gả cho hắn. Tuy rằng gia thế của Mạc Như Nghiên không coi là đặc biệt tốt, nhưng hắn thực thích Mạc Như Nghiên. Tính khí và bản tính của Mạc Như Nghiên, nãi nãi (bà nội) hắn cũng rất vừa lòng.

Nghe nói khi thân nương(mẹ ruột) của Mạc Như Nghiên còn sống, đã từng có vài lần duyên phận với nãi nãi hắn. Cho đến hiện nay nhắc đến Vu Cẩm Tú, nãi nãi hắn đều khen ngợi có thêm, liên tục gặt đầu.

Vốn nghĩ rằng là chuyện nước chảy thành sông, lại đột nhiên xảy ra biến cố. Mà bản thân Nhạc Hành Tri, lại là người cuối cùng nhận được tin tức.

Chỉ cần vừa nghĩ đến đây, Nhạc Hành Tri không cách nào kiềm chế mà sinh ra vài phần tức giận đối với Tô Linh và Mạc Như Họa.

Đừng tưởng rằng hắn không biết rõ cuộc hai mẹ con này định tính toán như thế nào. Muốn tính kế hắn, thậm chí hại Như Nghiên đến nông nỗi này..... Trong lòng Nhạc Hành Tri làm sao cũng nuốt không trôi con giận này.

Đặc biệt là khi Tô Linh ở trước mặt mọi người đặc ý nói rõ hôn sự của hắn và Mạc Như Họa, nhìn gương mặt thẹn thùng của Mạc Như Họa, Nhạc Hành Tri chỉ cảm thấy như ghen ở cô hòng, sinh ra chán ghét và phản cảm xưa nay chưa từng có.

“Đột nhiên nhớ tới ta còn có việc, cáo từ trước.” Không cho Tô Linh và Mạc Như Họa thời gian và cơ hội tiếp tục phát huy, Nhạc Hành Tri không chút lưu tình, lập tức đứng dậy rời đi.

“Hành.....” Sắc mặt Tô Linh đột biến, vội vàng muốn đứng dậy đuổi theo, thế nhưng tốc độ của Nhạc Hành Tri cực nhanh, cũng không quay đầu lại bước đi xa.

Mạc Như Họa càng gấp đến độ vành mắt. Nhiều người nhìn như vậy, nàng ta rất muốn đuổi theo, nhưng lại không muốn trở thành trò cười của toàn bộ huyện Thanh Sơn. Trong khoảng thời gian ngắn, tâm trạng luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nhạc Hành Tri vẫn chưa lập tức rời khỏi huyện Thanh Sơn. Hắn còn có lời muốn nói với Mạc Như Nghiên, cũng chỉ nói với một mình Mạc Như Nghiên.

Bên trong Cẩm Tú phường, Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn trở về trước thời gian, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của mấy người Chu đại nương. Nhưng mà quan hệ của Mạc Như Nghiên và Tô Linh, mọi người nghĩ lại, cũng biết ý, không hỏi nhiều.

"Đại tiểu thư và cô gia trở về đúng lúc, ăn cơm thôi." Từ khi cha con Lăng Phong và Lăng Việt vào ở Cẩm Tú phường, trên bàn cơm của Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn có thêm hai bộ bát đĩa. Giờ phút này Chu đại nương đang bùng thức ăn lên trên bàn, vội vàng hô.

Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đều không nhiều lời, ngồi xuống. So với sơn hào hải vị ở Mạc phủ, hai người bọn họ hiển nhiên càng thích trở về Cẩm Tú phường ăn món ăn gia đình này.

Nhạc Hành Tri đến không sớm không muộn, đúng lúc Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn vừa ăn cơm xong.

Lập tức, được Chu Trường Sinh báo cho biết, có khách tới chơi.

Nghe nói người đến là Nhạc Hành Tri, Mạc Như Nghiên dứt khoát không đi ra, trực tiếp giao việc này cho Hạ Trăn xử lý.

Kết quả là, Hạ Trăn một mình đi đến nhà trước, chống lại sắc mặt khó coi của Nhạc Hành Tri.

"Làm sao lại là ngươi? Biểu muội Như Nghiên đâu?" Cũng có lẽ là không chiếm được chính là tốt nhất, rõ ràng trước kia Nhạc Hành Tri cũng không quá chấp nhất với Mạc Như Nghiên, hiện nay biến thành không phải Mạc Như Nghiên không thể rồi.

Hạ Trăn đương nhiên sẽ không trả lời vấn đề ngu xuẩn như vậy của Nhạc Hành Tri. Lạnh lùng nhìn Nhạc Hành Tri, hoàn toàn không có nhượng bộ hoặc là lảng tránh.

Nhạc Hành Tri tức giận. Ở phủ nha tri huyện, bởi vì có Mạc Như Nghiên bảo vệ, hắn không thể làm cho Hạ Trần xấu mặt. Lúc này đứng đối mặt, Nhạc Hành Tri không cần nghĩ ngợi đã động thủ.

Nhạc Hành Tri biết một ít công phu quyền cước. Nhưng mà so với Hạ Trần, đó chỉ là đẹp bề ngoài mà thôi.

"Chúng ta có cần phải lên hay không?" Mắt thấy Nhạc Hành Tri và Hạ Trần động tay động chân, trốn ở một bên Chu Trường Sinh hỏi Lăng Việt.

Lăng Việt gật gù đầu, nóng lòng muốn thử, đang định xông lên phía trước, lại bị Lăng Phong ngăn trở.

"Người nọ không phải là đối thủ, đừng lo." Tầm mắt dừng ở trên người hai người đang đánh nhau, về mặt Lăng Phong bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt.

"Oa?" Bên này Lăng Phong vừa dứt lời, bên kia Hạ Trần đã một cước đá Nhạc Hành Tri ra khỏi Cẩm Tú phường. Thấy cảnh tượng như vậy, Chu Trường Sinh và Lăng Việt đều không nhận được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Không ngờ cô gia lợi hại như thế? Ánh mắt Chu Trường Sinh và Lăng Việt lóe sáng lấp lánh, vội vàng theo ra.

Bên ngoài Cẩm Tú phường, người đến người đi, thật là náo nhiệt. Chợt thấy một người bay ra từ Cẩm Tú phường, người qua đường bất giác nhận định, là có người quấy rối Cẩm Tú phường.

Mấy tháng trước Cẩm Tú phường, có lẽ không có người để ý tới chuyện không đâu như vậy. Nhưng từ khi Mạc Như Nghiên lên làm chương quầy của Cẩm Tú phường, thanh danh Cẩm Tú phường không hề nghi ngờ từ từ biến thành tốt. Phần đông dân chúng huyện Thanh Sơn tất nhiên vui vẻ vây lên tìm hiểu đầu đuôi sự việc.

"Hạ Trần! Ngươi có biết ta là ai không? Ngươi lại có thể động thủ đánh..." Lời ngao độc của Nhạc Hành Tri còn chưa nói hết, đã bị Hạ Trần dẫm dưới chân.

Cảm giác bị sỉ nhục to lớn nháy mắt dịch chuyển toàn thân, ánh mắt Nhạc Hành Tri trừng nhìn Hạ Trần giống như nhúng độc, tràn đầy uy hiếp và hận ý: "Hạ Trần! Ta sẽ không bỏ qua ngươi! Nhạc gia ở Hoài Thủy không..."

"Biểu muội!" Bởi vì Mạc Như Nghiên đột nhiên xuất hiện, lời nói ngao độc của Nhạc Hành Tri lại không thể nói hết lần nữa.

Giống như bị người ta bóp chặt cổ, sắc mặt Nhạc Hành Tri "soạt" một cái đỏ bừng lên, chan chứa khôn kể ảo não cùng xấu hổ.

Hắn thế nhưng đến một mắng phu ở nông thôn cũng đánh không lại! Rất mất mặt. Mà lại còn bị biểu muội nhìn thấy, hắn... Hắn quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Mạc Như Nghiên không ngờ rằng Hạ Trần sẽ động thủ với Nhạc Hành Tri. Nhưng mà rõ ràng Mạc Như Nghiên càng để ý Hạ Trần hơn Nhạc Hành Tri.

Đến gần Hạ Trần, quan sát tỉ mỉ Hạ Trần, xác định Hạ Trần không có bị thương, Mạc Như Nghiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhạc Hành Tri biết quyền cước, điểm này Mạc Như Nghiên tất nhiên biết. Kiếp trước Nhạc Hành Tri rất thích khoe khoang, Mạc Như Nghiên cũng luôn cho rằng thân thủ Nhạc Hành Tri như vậy coi như lợi hại.

Lúc này thấy Nhạc Hành Tri bị Hạ Trần đánh không hề có lực đánh trả, Mạc Như Nghiên mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Nhạc Hành Tri chẳng qua là hình thức đẹp mà thôi, cũng chỉ có thể hù dọa người.

Mạc Như Nghiên nhận ra như vậy, cũng là suy nghĩ lúc này của tất cả người qua đường đang có mặt.

Mọi người đều biết, cô gia của Cẩm Tú phường xuất thân chẳng qua là mắng phu nông thôn ở thôn Liên Hoa. Vốn mọi người còn tiếc cho Mạc Như Nghiên lại có thể gả cho người như Hạ Trần, nhưng hiện nay, không hiểu sao có một số người cảm thấy, Hạ Trần cũng không tệ!

Ít nhất lúc gặp phải kẻ xấu không tốt như Nhạc Hành Tri, Cẩm Tú phường sẽ không gặp nạn, Mạc Như Nghiên càng sẽ không bị bắt nạt.

Nghĩ như thế, không ít dân chúng xung quanh cũng dần thay đổi cách nhìn với Hạ Trần. So sánh lúc trước động một chút là lắc đầu với coi thường trắng trợn, không thể không nói không phải là cái bậc thang và khoảng cách mới.

Bên ngoài Cẩm Tú phường gây ra động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể không kinh động đến nha dịch tuần thành?

"Tránh ra tránh ra" Chỉ trong thời gian chốc lát, nha dịch ở gần đó đã chạy nhanh đến.

Cẩm Tú phường không phải địa phương khác. Giống với Thủy Họa trai và Hành Hương lâu, đều là địa phương quan trọng bọn hắn nhất định phải bảo hộ. Hiển nhiên là không cho phép có người quấy rối.

Đón đầu, lại mặt, cùng với hôm nay đi Mạc phủ chúc thọ, Hạ Trần trước sau tổng cộng đi qua Mạc phủ ba lần. Không ít nha dịch ở phủ nha Tri huyện đều nhận ra hắn. Càng không cần nói, giờ phút này Mạc Như Nghiên còn đứng ở bên cạnh Hạ Trần.

Như vậy không nghi ngờ gì, nên bắt lại chính là người nọ ở trên đất!

"Bắt lại!" Xác định kẻ xấu là ai, bọn nha dịch không chút qua loa, đã muốn động thủ bắt người.

"Ta xem các người ai dám!" Nhạc Hành Tri thật sự không nhịn nổi nữa. Chân Hạ Trăn còn giẫm ở trên người hắn chưa bỏ ra, nha dịch huyện Thanh Sơn thế nhưng còn muốn bắt hắn nhốt vào đại lao?

"Nhạc công tử?" Nhạc Hành Tri vừa quát lên như vậy, bọn nha dịch đều cảm thấy tiếng nói quen tai. Lại cẩn thận nhìn người trên mặt đất, chẳng phải chính là khách quý của Mạc phủ, Nhạc gia công tử trấn Hoài Thủy ư?

"Cô gia, vị này là công tử nhà tri phủ, còn xin ngài nâng cao quý chân." Có nha dịch cơ trí linh hoạt lập tức đi đến bên cạnh Hạ Trăn, nhỏ giọng nói lời nịnh nọt.

Mặc dù giọng nói của vị nha dịch này đã tận lực đề thấp, nhưng không thoát khỏi lỗ tai đủ thính của dân chúng vây xem xung quanh. Đây không, hắn vừa nói xong vài vị dân chúng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lại giật mình.

"Sao công tử nhà tri phủ lại chạy đến Cẩm Tú phường gây rối?" Có dân chúng vây xem nhanh nhẹn miệng, càng không chịu nổi tò mò trực tiếp hỏi ra miệng.

Giọng này vừa kêu, vị nha dịch kia nhất thời thay đổi sắc mặt, Nhạc Hành Tri càng là triệt để buồn bực.

"Biết ta là công tử nhà Tri phủ, còn không nhanh chóng thả ta?" Nhạc Hành Tri cũng chẳng quan tâm cái khác nữa, uy hiếp Hạ Trăn nói, "Hạ Trăn, nếu người lại không nhắc chân ra khỏi người bản công tử, có tin bản công tử lập tức cho người ném người vào đại lao huyện Thanh Sơn hay không?"

"Nếu người nói đại lao trấn Hoài Thủy, dường như càng đáng tin hơn." Muốn bắt Hạ Trăn? Trong mắt Mạc Như Nghiên lóe qua lạnh lùng sắc bén, đâm về phía Nhạc Hành Tri.

Nhạc Hành Tri nghẹn rồi. Sau đó, sinh ra vô cùng bi phẫn: "Biểu muội, chẳng qua là mấy tháng không gặp, muội rốt cuộc là bị làm sao vậy? Chẳng lẽ muội cam tâm gả thấp cho nông phu thôn này, cả đời trông coi hắn qua ngày?"

"Ta và Hạ Trăn đã thành thân, tại sao nói không cam lòng?" Trên cao nhìn xuống Nhạc Hành Tri, vẻ mặt và giọng nói của Mạc Như Nghiên lạnh lùng, "Ngược lại là Nhạc công tử người, dự định ngày nào cưới nhị tiểu thư Mạc phủ chúng ta qua cửa?"

Quả nhiên là vì Mạc Như Hòa, Như Nghiên mới bị ép gả cho Hạ Trăn này! Trong lòng càng chắc chắn nhận định Mạc Như Nghiên có điều khó nói, Nhạc Hành Tri cất cao giọng, không kiêng nể gì nói: "Ta sẽ không cưới Mạc Như Hòa, chết cũng sẽ không!"

"Hành Tri ca ca!" Mạc Như Hòa là bởi vì tiểu Đào mặt báo tin tức, mới gắng sức đuổi theo đến bên ngoài Cẩm Tú phường. Ai mà ngờ, chính tai nghe thấy lời làm nhục của Nhạc Hành Tri.

Sắc mặt trắng bệch đứng ở nơi đó, cả người Mạc Như Hòa run run, không dám tin nhìn Nhạc Hành Tri. Hành Tri ca ca sẽ không đối xử với nàng như vậy, sẽ không.

"Người tới đứng lúc." Ở trước mặt Mạc Như Nghiên vì đề tỏ rõ quyết tâm, lúc Nhạc Hành Tri nhìn thấy Mạc Như Hòa, chẳng những không có thu hồi lời mở đầu, ngược lại càng tệ hại hơn, "Mạc Như Hòa, hôm nay ta ở trước mặt người nói thẳng, không có khả năng ta cưới người, người cũng chặt đứt ý niệm này đi!"

Dân chúng xung quanh đã không nhịn được khe khẽ nói nhỏ, đủ loại bàn tán huyền ảo liên tục không ngừng, đều xông về phía Mạc Như Hòa.

Mạc Như Hòa đã sắp đứng không vững. Thân thể lung lay sắp đổ, trong mắt chứa đầy nước mắt. Đây không phải là thật, không phải! Hành Tri ca ca của nàng ta sẽ không nhẫn tâm với nàng ta như vậy, Hành Tri ca ca sẽ cưới nàng ta, nhất định sẽ.

Đắm chìm trong một đồng lời đồn đãi bàn tán, tình cảnh của Mạc Như Nghiên hiển nhiên rất bối rối. Cùng lúc đó, thật ra Nhạc Hành Tri cũng không tốt hơn chỗ nào.

Cho đến khi hắn kêu gào xong, Hạ Trăn cũng không dịch chuyển chân. Tình cảnh này, đâu phải phong thái cao ngạo Nhạc Hành Tri mong đợi hy vọng?

Vào lúc này, Mạc Như Hòa di chuyển.

Thật giống như bị điên rồi, Mạc Như Hòa chịu đá kích lớn đánh về phía Mạc Như Nghiên.

Hạ Trăn một tay kéo Mạc Như Nghiên qua, lui về phía sau hai bước. Trách thoát Mạc Như Hòa, đồng thời rút cuộc cũng thả Nhạc Hành Tri trên mặt đất ra.

Trước ngực in một dấu chân thật lớn, Nhạc Hành Tri hơi lộ chật vật bò dậy từ trên mặt đất.

"Mạc Như Nghiên! Đây là người làm hại! Nếu không có người, Hành Tri ca ca sẽ không không cưới ta! Đây tại người!" Mạc Như Hòa cũng không thể tới gần Mạc Như Hòa, đã bị Chu đại nương kéo lại.

Tình huống hiện nay như vậy, ngoài Chu đại nương, thật đúng không ai có thể ngăn lại Mạc Như Hòa. Cho dù là Hạ Trăn, cũng không tốt một cước đá

đi.

Tuy rằng Chu đại nương tuổi già, sức lực lại không nhỏ. Cộng thêm khoảng thời gian này ti mi dưỡng bệnh, uống nhiều thuốc như vậy, thân thể đã cực tốt. Nay không, thời khắc mấu chốt đã phát huy công dụng.

Bị Chu đại nương lôi kéo, Mạc Như Họa thật sự tức giận không thôi. Tránh không được, lại không thoát nổi, nhất thời phát hỏa: "Tiểu Đào! Ngươi còn đứng ở đó làm gì? Kéo lão phụ này ra cho ta!"

Tiểu Đào chậm nửa nhịp mới phản ứng kịp, thật sự cũng bị hành động của Mạc Như Họa dọa sợ tới mức không nhẹ. Nghe được Mạc Như Họa sai sử, vội vàng muốn tiến lên.

Nhưng mà, Xuân Hà cũng không phải ngồi không. Nàng vừa rửa xong bát đi ra, thì nhìn thấy Tiểu Đào muốn đi kéo Chu đại nương. Không nói hai lời, chạy lên.

Cùng là xuất thân nghèo khổ, bởi vì quanh năm Tiểu Đào ở tri huyện phủ nha, lại ở bên cạnh Mạc Như Nghiên hầu hạ lâu như vậy, đã sớm trở nên sống an nhàn sung sướng, thân thể mềm yếu đi.

Trái lại Xuân Hà, trong ngày thường quen làm việc nặng mệt nhọc, chỉ cần một bàn tay, đã kéo Tiểu Đào đứng lại. Một cái tay khác, thì lưu loát giúp Chu đại nương kéo lấy Mạc Như Họa đang kích động không thôi.

Thế trận cùng hình ảnh như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Cổ tình, lại đều không cười nổi.

Mạc Như Họa rõ ràng đang bắt nạt đại tiểu thư! Đại tiểu thư chẳng qua là đứng ở đây, đâu có chọc ghẹo gây chuyện gì? Mọi người đều nghe được rành mạch, là bản thân Nhạc công tử kia không muốn cưới Mạc Như Họa, một chữ đại tiểu thư cũng không có nhắc tới!

Đã sớm nghe nói đại tiểu thư ở Mạc phủ cũng không như mặt ngoài nhìn phong quang(nở mặt nở mày) như vậy, hiện nay xem ra, cũng không phải không có lý? Trước kia Đại tiểu thư chưa gả chồng, sợ là thường xuyên bị Mạc Như Họa này bắt nạt ghê gớm?

Cũng phải, nếu như đại tiểu thư ở Mạc phủ không từng nhận đến ức hiếp, sao lại gả cho Hạ Trăn? Ngược lại Mạc Như Họa tính toán chu đáo cho bản thân mình, một lòng muốn gả vào Nhạc gia trấn Hoài Thủy. Hừ, nói đến nói đi chính là ích kỷ.

Trong lòng hãy còn vì Mạc Như Nghiên và Mạc Như Họa nhận định sự việc, một đám dân chúng huyện Thanh Sơn lập tức treo lên vẻ mặt trào phúng, lạnh nhạt nhìn Mạc Như Họa lộ ra trò hề. Nhạc công tử này trước mặt mọi người đều nói trắng ra như vậy, cũng không đến mức sau lại đánh mặt mình đi? Nếu thật như vậy, mọi người ngược lại không ngại nói giúp ra bên ngoài.

Kẻ được lòng người được thiên hạ. Mạc Như Họa nào có nghĩ đến nàng ta chẳng qua kêu gào vài câu với Mạc Như Nghiên, thì đã trở thành người độc ác trong cảm nhận của dân chúng Thanh Sơn? Càng muốn mạng chính là, hiện nay nàng ta còn bị Chu đại nương và Xuân Hà nắm chặt.

Không cần nhìn, Mạc Như Họa cũng có thể tưởng tượng, giờ này khắc này nàng ta vô cùng thất lễ, vô cùng không còn mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Yến tiệc mời khách lần này Tô Linh rất hối hận. Nếu sớm biết rằng mặc kệ Mạc Như Họa ra phủ sẽ có kết quả không dám tưởng tượng như này, tất nhiên bà ta sẽ đi cùng rồi.

Nhưng bất luận bà ta hối hận như thế nào, sự việc đã thành kết cục đã định, bà ta không thể sửa đổi.

“Như Họa, con.....” Tô Linh hận sắt không thành thép nhìn Mạc Như Họa, vừa nóng lòng vừa tức giận.

Nếu như Mạc Như Họa có chút đầu óc, sự việc sẽ không đến mức trở nên nông nổi như hiện giờ. Sự việc trước mắt đã vượt qua phạm vi khống chế của bà ta, Nhạc Hành Tri lại tức giận rời khỏi huyện Thanh Sơn. Đây, chuyện này phải làm sao mới tốt?

“Nương, con cũng không muốn vậy.” Mạc Như Họa lau nước mắt, càng nói càng uất ức, “Nếu không phải Tiểu Đào nàng cứ khuyến khích con ra phủ, con đâu có trở nên đáng thương như thế này?”

“Nhị tiểu thư!” Làm sao cũng không dự đoán được Mạc Như Họa sẽ đột nhiên đổ hết tội lên đầu nàng, hai chân Tiểu Đào quỳ gối trên mặt đất, “Phu nhân tha mạng, nô tỳ.....”

“Ác ti! Vả miệng!” Không nỡ trách mắng Mạc Như Họa, lửa giận của Tô Linh không nghĩ ngờ gì đều phát tiết lên người Tiểu Đào.

Tô Linh ra lệnh một tiếng, đã có bà bà ở trong viện của bà ta bước lên, tát tai Tiểu Đào.

“Bốp bốp bốp”, trong giây lát gương mặt của Tiểu Đào đã sưng đỏ lên.

Nói không uất ức là không có khả năng. Ngày trước ở bên cạnh đại tiểu thư, cho dù tính nết đại tiểu thư rất lạnh lùng, cũng chưa từng động qua nàng. Càng nói gì đến quý trên mặt đất, bị người tát tai?

Trên mặt đau rát, trong lòng Tiểu Đào nảy sinh hối hận. Không nhịn được, trong mắt lộ ra vài phần.

Hiện giờ Tô Linh đang rất tức giận. Chợt thấy Tiểu Đào lại còn dám lộ ra vẻ mặt bi phẫn, nhất thời càng thêm nổi giận: “Vương bà bà, ta nhớ ngươi có một chất tử(cháu trai) ở quê, đến nay còn chưa đón dâu sinh con?”

Trong lòng Vương bà bà vui vẻ, vội vàng gắt đầu: “Dạ dạ. Làm phiền phu nhân nhớ thương, chất tử kia của lão nô đúng thật chưa thành thân, vẫn luôn ngóng trông phu nhân làm chủ cho hắn!”

“Phu nhân, không, không cần! Tiểu Đào cầu xin ngài, Tiểu Đào dập đầu nhận tội với ngài.....” Tiểu Đào là nha đầu ký khế ước bán mình, hôn sự đương nhiên là do chủ tử xử lý.

Mà nay chỉ một câu nói của Tô Linh, đã quyết định vận mệnh nửa đời sau của nàng ta, sao Tiểu Đào không hoảng hốt chứ? Sao có thể không vội đây?

“Thôi được. Bà bà đi theo ta nhiều năm, vẫn luôn tận tâm tận lực, hầu hạ chu đáo. Lần này coi như trả cho nhiều năm vất vả của bà bà, gả nha đầu Tiểu Đào cho chất tử kia của ngươi!” Nếu Tô Linh đã nổi lên ý nghĩ này, làm sao sẽ vì vài câu cầu xin của tiểu Đào mà hủy bỏ?

Đến lúc này, chuyện Tiểu Đào gả cho chất tử của Vương bà bà, coi như đã định.

Cả người tiểu Đào mềm nhũn, tê liệt ngã xuống mặt đất.

Không có khả năng! Phu nhân sẽ không đối xử với nàng như vậy! Nàng vẫn luôn là tâm phúc của phu nhân, làm việc gọn gàng nhanh nhẹn, tận lực hết bản phận, chưa bao giờ phản bội phu nhân. Nàng.....

Khẽ cắn môi, trên mặt Tiểu Đào là chữ roi lệ. Sớm biết phu nhân tàn nhẫn độc ác, không nghĩ đến tình cũ như thế, lúc trước cần gì nàng phải phản bội đại tiểu thư, đứng về bên phu nhân?

Vốn tưởng phu nhân mới là nữ chủ nhân Mạc phủ, đi theo phu nhân khẳng định sẽ không có hại. Nào nghĩ đến, nào nghĩ đến phu nhân đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy?

Không, nàng không cam lòng, nàng không thể cứ mặc phu nhân sắp đặt như vậy. Nàng.....

Giờ mở cửa và đóng cửa mỗi ngày của Cẩm Tú Phưởng đã cố định. Một ngày này, Chu Trường Sinh và Lăng Việt đang định đóng cửa, thì thấy một nữ tử bước chân vội vàng xông vào Cẩm Tú Phưởng.

“Áy, đã đóng cửa.....” Chu Trường Sinh còn chưa nói xong đã ngừng lại.

Hắn nhận ra Tiểu Đào. Ban ngày đi theo nhị tiểu thư Mạc phủ lại đây gây chuyện, cuối cùng còn bị Xuân Hà dùng một tay tóm lấy, cho nên nha đầu kia không nhúc nhích được.

Lăng Việt cũng liếc mắt một cái đã nhận ra Tiểu Đào, lập tức nạt dài ra: “Ngươi người này bị làm sao vậy? Chúng ta đã đóng cửa, ngươi còn chạy vào? Đi đi đi, nhanh đi ra. Muốn mua đồ ngày mai mời đến sớm.”

“Ta không mua đồ.” Vẻ mặt kinh hoảng đứng bên trong Cẩm Tú Phưởng, Tiểu Đào không kìm chế nổi đi ra bên ngoài xem, thấy thật sự không có ai đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Đào thở phào, Lăng Việt và Chu Trường Sinh lại càng thêm bất mãn.

“Không mua đồ ngươi tới Cẩm Tú Phưởng làm cái gì? Còn muốn gây chuyện? Có tin ta đuổi ngươi ra ngoài hay không?” Lăng Việt nói rồi nhặt lấy một cây gậy ở bên cạnh, khua khua về phía Tiểu Đào.

Tiểu Đào sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước, hai tay che đầu, thét chói tai: “Ta tìm đại tiểu thư nhà ta! Ta tới tìm đại tiểu thư nhà ta!”

Tiểu Đào kêu lên lời này, thì càng xấu hổ.

“Tìm đại tiểu thư? Ngươi không phải nha đầu của Mạc nhị tiểu thư kia sao? Tìm đại tiểu thư chúng ta làm cái gì?” Đừng nhìn Lăng Việt còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất cơ trí linh hoạt. Từ khi ở lại Cẩm Tú Phưởng, hắn dần dần coi nơi này trở thành nhà của mình, bản tính cũng lộ ra.

“Ta, ta.....” Bị Lăng Việt hỏi, Tiểu Đào nghẹn lời hồi lâu mới đỏ mặt nói, “Ban đầu ta là nha đầu của đại tiểu thư. Bởi vì đại tiểu thư xuất giá, mới đến bên cạnh nhị tiểu thư.”

“Không đúng!” Chu Trường Sinh không hiểu ẩn tình bên trong, chỉ để ý đến tình và lý trong lời nói của Tiểu Đào. Mặt Lăng Việt lại nháy mắt đã thay đổi,

trần đầy châm chọc và cười nhạo, “Ngươi đòi chủ rồi hả?”

Đúng thật đã nói trúng tim đen. Chu Trường Sinh ngẩn người, lần thứ hai nhìn về phía Tiểu Đào ánh mắt đầy đề phòng và khinh thường. Đại tiểu thư nhà bọn họ tốt như vậy, thế mà nha đầu này lại đòi chủ?

“Không đúng không đúng.” Tội danh đòi chủ lớn như vậy, Tiểu Đào cũng không dám gánh. Vội vàng xua tay, vội vàng nói, “Là đại tiểu thư để ta đến viện của nhị tiểu thư hầu hạ, không phải tự ta muốn đi, thật sự!”

Lăng Việt cười nhạo một tiếng, cũng không tranh luận với Tiểu Đào nhưng đáy mắt và trên mặt lại lộ rõ khinh bỉ và trào phúng.

Tuy rằng Chu Trường Sinh không biết có nên tin lời của Tiểu Đào hay không, nhưng nếu Lăng Việt không tin, vậy thì chắc chắn hẳn sẽ đứng ở phía Lăng Việt bên này.

“Ngươi đi nhanh đi!” Tiến lên hai bước, Chu Trường Sinh đuổi người.

“Ta còn chưa gặp đại tiểu thư nhà ta, làm sao đi được? Đi nơi nào chứ?” Tiểu Đào nhẫn nại tiếp nhận sự gặng hỏi của Lăng Việt và Chu Trường Sinh. Nếu không phải hiện nay nàng có việc cầu hai người, nàng đã sớm quay mặt rồi đi. Chuyện gì đây, thế nhưng lại dám đứng ở chỗ này chất vấn nàng?

Cố gắng nhẫn nại trả lời hết câu hỏi của hai người, ai ngờ hai người này vẫn muốn đuổi nàng đi. Sắc mặt Tiểu Đào nháy mắt trầm xuống, tức giận trừng mắt nhìn Lăng Việt và Chu Trường Sinh.

“Đại tiểu thư không gặp khách lạ.” Lăng Việt nhẹ nhàng nói một câu, chẹn ngang họng làm Tiểu Đào phát cáu.

“Trước khi đại tiểu thư xuất giá, ta đã đi theo bên cạnh đại tiểu thư tám năm. Còn hai người các ngươi thì sao? Quen biết đại tiểu thư được tám tháng chưa? Luận thứ tự đến trước và sau, luận tình cảm nông và sâu, chẳng lẽ không phải là tất cả các ngươi nên đứng sang một bên sao?” Lòng đầy căm phẫn, cuối cùng Tiểu Đào vẫn lộ ra gương mặt thật.

“Phải không?” Tiểu Đào chưa nói hết câu, đã nghe được một câu hỏi lại rất lạnh lùng.

“Đương nhiên.....” Trả lời đúng lý hợp tình nhưng còn chưa nói xong, sắc mặt Tiểu Đào đã thay đổi. Quay đầu, nom nóp lo sợ nhìn về phía Mạc Như Nghiên không biết xuất hiện ở cửa khi nào, nhún người, rất cung kính hành lễ, “Đại tiểu thư.”

“Ngươi tới Cẩm Tú Phường làm gì?” Không để ý đến Tiểu Đào hành lễ, Mạc Như Nghiên hỏi.

“Ta.....” Tiểu Đào há mồm, rồi lại tự biết không có chỗ đứng. Nhất là sau khi thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Như Nghiên không nhớ đến một chút tình cũ, càng không biết nên nói từ đâu.

“Không có việc gì thì rời khỏi đây đi. Cẩm Tú Phường đã đóng cửa, không tiếp khách.” Nội dung trong lời nói của Mạc Như Nghiên, vô cùng giống với Lăng Việt và Chu Trường Sinh. Không khác gì đánh mạnh vào mặt Tiểu Đào.

Không cần biết Tiểu Đào ở bên cạnh Mạc Như Nghiên bao lâu, cũng không cần biết Lăng Việt và Chu Trường Sinh mới quen biết Mạc Như Nghiên bao lâu, gần thân xa không thân, lập tức thấy đáp án.

“Đại tiểu thư, ta.....” thật ra trong lòng Tiểu Đào rất rõ ràng, Mạc Như Nghiên không có khả năng đối xử với nàng ta như trước kia.

Cũng giống như Lăng Việt nói, mặc kệ có lý do gì, nàng ta cũng đã đòi chủ. Hơn nữa, lý do của nàng ta hoàn toàn không được tính là lý do. Chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

“Nói đi, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?” Nếu Tiểu Đào không muốn rời đi, Mạc Như Nghiên phát tay áo, ngồi xuống.

Nàng trở về Mạc phủ hai lần, Mạc Như Họa tới Cẩm Tú Phường hai lần, trước sau bốn lần, Tiểu Đào đều có cơ hội tìm nàng mở miệng. Nhưng cho đến hôm nay, Tiểu Đào mới vội vàng chạy tới. Nói vậy, là thật sự gặp chuyện gì.

Mạc Như Nghiên cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện của Tiểu Đào. Nhưng có thể tiểu Đào mang đến cho nàng kế hoạch tiếp theo của Tô Linh và Mạc Như Họa. Đối với chuyện này, Mạc Như Nghiên thử nghe một chút.

“Đại tiểu thư!” Nghe thấy Mạc Như Nghiên hỏi, đột nhiên vành mắt Tiểu Đào đỏ lên, nức nở nói, “Phu nhân muốn gả Tiểu Đào ra ngoài.”

Mạc Như Nghiên giật mình, kinh ngạc nhướng mày: “Đây không phải là một chuyện tốt sao?”

“Không phải.” Tiểu Đào cuống quýt lắc đầu, giải thích nói, “Phu nhân gả ta cho chất tử của Vương bà bà ở quê, không phải.....”

“Không phải cái gì? Không phải bồi gả của Nhị tiểu thư?” Lời Tiểu Đào nói không ra, Mạc Như Nghiên lại nói cực kỳ thân nhiên.

Sắc mặt Tiểu Đào trong chớp mắt đỏ ửng lên, hiện ra vài phần thẹn thùng. Đương nhiên nàng ta muốn đi theo Mạc Như Họa gả đến Nhạc gia trấn Hoài Thủy. Nếu không, nàng ta cũng sẽ không biểu hiện gấp gáp đối với chuyện của Nhạc Hành Tri như thế, làm cho trong lòng Mạc Như Họa rối loạn, còn ở trước mặt mọi người làm ra trò hề lớn như vậy.

“Cho dù Như Họa dẫn theo nha đầu bồi gả, dường như cũng không tới lượt ngươi. Ngươi nóng vội như thế làm gì?” Biết rõ trong lòng Tiểu Đào toan tính điều gì, Mạc Như Nghiên vẫn hỏi vòng lại.

Về mặt Tiểu Đào đang then thùng chốc lát cứng đờ, không dám tin nhìn Mạc Như Nghiên: “Vì sao không phải ta? Phu nhân đã từng hứa với ta.....”

Bởi vì kinh hãi, cũng bởi vì hoảng sợ, Tiểu Đào không cẩn thận để lộ ra chứng cứ nàng ta phản bội Mạc Như Nghiên. Đợi đến khi nói ra miệng rồi, lúc này mới phản ứng lại thì đã quá muộn.

“Đại tiểu thư, Tiểu Đào biết sai!” Mặc dù từ trước đến nay về mặt Mạc Như Nghiên vẫn luôn lạnh lùng, Tiểu Đào vẫn sợ tới mức trắng mặt.

“Biết sai? Ngươi sai ở chỗ nào?” Mạc Như Nghiên nhàn nhạt nhìn Tiểu Đào, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, càng không hề giống như Tiểu Đào suy nghĩ sẽ phẫn nộ và tức giận.

Tiểu Đào chậm nửa nhịp mới ý thức được, Mạc Như Nghiên thật sự không hề để nàng ta ở trong lòng. Âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời không khỏi căm ghét Mạc Như Nghiên máu lạnh tuyệt tình.

Nàng ta đã hầu hạ Mạc Như Nghiên tám năm! Không có công lao, cũng có khổ lao. Thế mà Mạc Như Nghiên trở mặt vô tình, nháy mắt đã không nhận người.

Quả nhiên, quyết định lúc trước của nàng ta là đúng. Đi theo bên người Mạc Như Nghiên, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ bị đá văng ra.

Trong lòng thầm may mắn về lựa chọn sáng suốt lúc trước, Tiểu Đào mím môi, nhìn về phía Mạc Như Nghiên dò hỏi: “Nếu đại tiểu thư cũng cảm thấy Tiểu Đào không sai, có thể cứu Tiểu Đào một mạng hay không?”

“Thật là mặt dày vô sỉ!” Mạc Như Nghiên còn chưa đáp lại Tiểu Đào, Lăng Việt đứng ở một bên không nhìn được lăm bắm ra tiếng.

“Hả?” Chu Trường Sinh hoàn toàn không biết rõ rốt cuộc ai đúng ai sai, nghe thấy Lăng Việt mắng chửi người, càng nghi hoặc.

“Ta là nói, có một số người rõ ràng phản bội chủ tử, lại một mực đứng ở chỗ này rất đường hoàng nói những lời không nhận, thậm chí không chút xấu hổ rửa sạch tội danh cho chính mình. Quả thực lần đầu thấy được người không biết xấu hổ đến cực hạn.” Lăng Việt hừ lạnh một tiếng, trước mặt Tiểu Đào, lớn tiếng châm chọc nói.

Tiểu Đào phải may mắn vì Lăng Việt cũng không am hiểu mắng chửi người. Nếu không, tất nhiên nghênh đón nàng ta là những lời mắng chửi đau đớn nhức nhối rồi.

Nhưng mà dù chỉ có như vậy, Tiểu Đào cũng không thể nhịn thêm được nữa, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Lăng Việt: “Ồ đâu ra tiểu nhị ngu dốt, cảm miệng!”

“Lăng Việt là trưởng phòng của Cẩm Tú Phưởng, đọc sách viết chữ, đều tài giỏi. Cho dù thế nào, cũng không liên quan đến hai chữ ‘ngu dốt’.” Về mặt và giọng nói của Mạc Như Nghiên không nghiêm khắc chỉ trích Tiểu Đào, nhưng hành động liên tiếp bảo vệ Lăng Việt và Chu Trường Sinh, đã là câu trả lời rõ ràng nhất cho Tiểu Đào.

Nhưng Tiểu Đào vẫn như cũ không hiểu ra thâm ý của Mạc Như Nghiên.

Chỉ xem Mạc Như Nghiên là không thích nàng ý thế hiếp người, coi thường hạ nhân của Cẩm Tú Phưởng, Tiểu Đào bĩu môi, không tình nguyện quay về phía Mạc Như Nghiên lên tiếng “Dạ”.

Mạc Như Nghiên thật sự không rõ, nếu trong lòng Tiểu Đào đã không thích nàng, vậy vì sao còn phải tới tìm nàng.

Chẳng lẽ nàng nhìn giống như không so đo hiềm khích trước đây, là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn hay sao?

Cũng có lẽ lúc nương nàng còn sống, khả năng làm được. Nhưng còn về nàng.....

Mạc Như Nghiên đứng lên, nhìn về phía Lăng Việt và Chu Trường Sinh: “Nhanh nhanh tiễn khách còn ăn cơm.”

“Vâng ạ!” Lăng Việt trả lời cực kỳ vang dội, vui sướng đi đến trước mặt Tiểu Đào, “Vị đại tỷ này, xin mời đi thôi!”

Quả thật nhìn Lăng Việt nhỏ tuổi hơn nàng ta, nhưng lời nói “Đại tỷ” đầy ý châm chọc, sắc mặt Tiểu Đào nhất thời bị tức đến xanh mét. Cổ tình lại vương Mạc Như Nghiên, không thể nào phát tác.

Khẽ cắn môi, Tiểu Đào nuốt xuống ngực đám lửa giận này. Khóe miệng cứng đờ kéo kéo, lộ ra nụ cười không đẹp lắm với Lăng Việt: “Ta còn có chuyện chưa nói hết với đại tiểu thư.”

“Nhưng mà đại tiểu thư đã tiễn khách rồi!” Về mặt Lăng Việt đúng lý hợp tình, ánh mắt đồng tình và thương hại nhìn Tiểu Đào giống như nhìn kẻ ngốc, “Đại tiểu thư là chủ tử, ngươi là nô tỳ. Làm sao đến lượt ngươi ra lệnh với đại tiểu thư? Ngươi có chuyện chưa nói hết với đại tiểu thư, đại tiểu thư nhất định phải ngoan ngoãn nghe? Đầu óc ngươi thiếu sợi dây nào à?”

“Ngươi!” Tiểu Đào giơ tay lên, cực kỳ phẫn nộ muốn cho Lăng Việt một cái tát.

“Sao vậy? Còn muốn đánh người? Nơi này là Cẩm Tú Phường, không phải Mạc phủ các ngươi! Muốn tác oai tác quái, trở về Mạc phủ điều võ dương oai đi! Đừng ý vào có Mạc nhị tiểu thư làm chỗ dựa cho ngươi mà coi trời bằng vung, mắt mọc trên đỉnh đầu. Ngươi thật có năng lực như vậy, thì theo như ngươi nói, làm bồi gả cho nhị tiểu thư nhà ngươi đi! Về mặt không tình nguyện còn tới tìm đại tiểu thư chúng ta làm cái gì? Ấm ức cho ai xem chứ? Đại tiểu thư không có nợ ngươi!” Lăng Việt càng nói càng trôi chảy, con giận dữ từ từ xông ra, “Cẩm Tú Phường không tiếp đón khách nhân như ngươi, đi đi, nhanh đi đi!”

Tuy rằng không nặng nài cắt đứt, nhưng cũng không kém là bao. Tiểu Đào tức giận, phải liên tiếp hít sâu rất nhiều lần, cũng không thể nhịn xuống.

“Thì thôi. Dù sao ta cũng không trông cậy vào nàng thật có thể giúp đỡ ta cái gì. Chẳng qua là phượng hoàng gặp nạn, bản thân cũng khó bảo toàn, thật vẫn coi mình là thiên kim tri huyện của Mạc phủ cao cao tại thượng sao?” Tiểu Đào nói xong dậm chân một cái, xoay người định rời đi.

“Đứng lại!” Tiếng nói trầm thấp mang theo áp lực rất lớn, Hạ Trấn vừa mở miệng, đã cố định thân hình của Tiểu Đào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Trước khi nhìn thấy Hạ Trấn, Tiểu Đào đã từng tưởng tượng đến Hạ Trấn là người vô cùng thô tục, là mềnh phu nông thôn nhìn nhiều một cái cũng sẽ buồn nôn, không thể chịu đựng nổi.

Nhưng ngày Mạc Như Nghiên xuất giá, ở ngoài phủ nha tri huyện nhìn thấy Hạ Trấn cao lớn ngồi trên lưng ngựa, Tiểu Đào cũng giống với Mạc Như Hòa, trong lòng vẫn luôn tức giận.

Cho dù xuất thân của Hạ Trấn hèn kém như thế nào, chỉ nhìn tướng mạo của Hạ Trấn, Tiểu Đào thật sự có chút động tâm.

Lúc này đột nhiên bị Hạ Trấn gọi lại, Tiểu Đào chịu áp lực của Hạ Trấn uy hiếp, đồng thời cũng là bản thân nàng ta không muốn đi.

Nói cho cùng, Tiểu Đào vẫn hy vọng được ở lại Cẩm Tú Phường.

Mạc phủ có tốt nữa, cũng không dung được nàng ta rồi. Thiên hạ to lớn, ngoài nơi này, nàng ta hoàn toàn không có chỗ để đi.

Chẳng lẽ thật sự phải gả cho chất tử của Vương bà bà? Tiểu Đào chưa từng nghĩ đến cái khả năng này.

Tiểu Đào cho rằng, chắc Mạc Như Nghiên đã hối hận, mới để Hạ Trấn ra giữ nàng ta lại.

Nhưng mà trên thực tế, sau khi Hạ Trấn gọi nàng ta lại, chỉ nói một câu: “Trường Sinh, bắt lấy nàng ta đưa về Mạc phủ!”

Đây là muốn đẩy nàng vào hố lửa sao? Tiểu Đào ngăn người, sau khi phản ứng lại, nhắc chân lên muốn chạy.

Tốc độ của tiểu Đào nhanh, Lăng Việt cũng không chậm. Trước khi Tiểu Đào phục hồi lại tinh thần, hắn đã cầm trong tay cây gậy, chắn ngang cửa.

Kết quả, Tiểu Đào bị chặn lại!

Hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Việt làm chuyện xấu, Tiểu Đào vô cùng muốn đào tẩu, nhưng hữu tâm vô lực.

Giằng co một lúc như vậy, hạ nhân của Mạc phủ đã đuổi đến nơi.

Cuối cùng Tiểu Đào vẫn bị tìm về Mạc phủ.

Tô Linh đang giận dữ, nhìn thấy Tiểu Đào đã được tìm trở về, thật sự tức giận một trận. Trực tiếp sai hạ nhân đánh Tiểu Đào mười gậy, rồi nhốt Tiểu Đào lại.

Chuyện Tiểu Đào bị người Mạc phủ dẫn về, Mạc Như Nghiên biết nhưng không hỏi đến.

Mùa hạ đến với cái nắng chói chang oi bức, Cẩm Tú Phường cho ra kiểu trang phục mới. Lựa mỏng tinh tế lộng lẫy, xúc cảm mát lạnh, rất được khách hàng yêu thích.

Mạc Như Hòa không tự mình đến lấy trang phục, mà là sai hạ nhân Mạc phủ tới cửa.

Ngược lại Mạc Như Nghiên không có không làm vụ buôn bán này. Bảo hạ nhân kia để lại đủ bạc, rồi giao trang phục cho người tới, mang về cho Mạc Như Hòa.

Mạc Như Hòa bị tức như muốn nổ tung. Không ngờ Mạc Như Nghiên thật sự thu bạc của nàng ta?

Lòng đầy căm phẫn, Mạc Như Hòa đi tìm Tô Linh khóc lóc kể lể.

Khoảng thời gian này Tô Linh đang bận bịu hôn sự của Mạc Như Hòa và Nhạc Hành Tri, không cách nào để ý tới Mạc Như Nghiên. Lúc này nghe nói Mạc Như Nghiên làm nhục Mạc Như Hòa như thế, lập tức mặt lạnh xuống.

Vì để Mạc Như Hòa có thể gả vào Nhạc phủ, Tô Linh đặc biệt gửi thư cho mẫu thân của Nhạc Hành Tri. Khi còn ở Nhạc phủ, quan hệ của bà ta và Nhạc mẫu là thân thiết nhất.

Nhưng lần này, Nhạc mẫu không thể nhớ đến tình cảm ngày xưa với Tô Linh. Thắng thán báo rằng, việc này do lão phu nhân làm chủ. Mà lão phu nhân bên kia, tạm thời chưa thấy mở miệng.

Vì sao Nhạc lão phu nhân không mở lời? Tô Linh cố ý sai thân tín đi Nhạc phủ ở trấn Hoài Thủy tìm hiểu.

Ngay sau khi Mạc Như Hòa vào phòng, Tô Linh nhận được thư từ Hoài Thủy Trấn gửi tới. Một lúc sau, cả khuôn mặt của bà ta đều biến đen.

Sao Nhạc lão phu nhân lại nhìn trúng Mạc Như Nghiên được chứ? Sao có thể? Làm sao Mạc Như Nghiên so được với Như Hòa của bà ta? Quả thực là.....

Càng nghĩ càng tức giận, Tô Linh hung tợn khê cán môi. Không được, không thể mặc kệ Mạc Như Nghiên tiếp tục phong quang. Như vậy sẽ làm trở ngại đến vinh hoa phú quý của Như Hòa, sẽ làm cho mẹ con bọn họ gặp tai họa.

Mạc Như Hòa cũng nghe được chuyện Nhạc lão phu nhân rất vừa ý Mạc Như Nghiên. Lập tức không nhịn được tất cả ảm ức, “Oa” một tiếng khóc lên.

Gần đây việc làm ăn của Cẩm Tú Phường phát triển không ngừng, tất cả đều ở phương diện tốt phát triển.

Sau ngày sinh thần đồ của Mạc Nhỏ, Trương bà bà nói với quản gia xin nghỉ việc. Sau đó, nghĩa vô phản cố (vì nghĩa quên mình) tới Cẩm Tú Phường.

Có thêm Trương bà bà, Xuân Hà làm việc càng thêm gọn gàng ngăn nắp. Dần dần, cuộc sống của Mạc Như Nghiên lại nhẹ nhàng giống với lúc còn ở Mạc phủ.

Cũng chính là đang lúc an ổn tốt đẹp như vậy, khó khăn đột nhiên tới: Một vị phụ nhân mua trang phục ở Cẩm Tú Phường trở về, chỉ mặc có nửa ngày đã trúng độc té xỉu.

“Đây thật đúng là chuyện kỳ lạ! Trước nay chỉ nghe nói ăn trúng độc, sao mặc quần áo cũng trở nên đáng sợ như thế rồi?” Nhiêu mảy, Trương bà bà nói nhỏ.

“Đúng thế? Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi!” Xuân Hà cũng lắc đầu, đầy khó hiểu và lo lắng.

“Mặc kệ có kỳ quái hay không, đi qua xem sẽ biết.” Mạc Như Nghiên nói xong, đi đến y quán của Vương đại phu với Hạ Trăn.

Bởi vì Vương đại phu xem bệnh, Mạc Như Nghiên không lo lắng trong đó có lừa dối. Nhưng mà rốt cuộc vị phụ nhân kia trúng độc như thế nào, còn phải chờ thảo luận.

“Đến rồi đến rồi, đại tiểu thư và đại cô gia của Cẩm Tú Phường đến rồi!” Lúc Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đến y quán, ngoài cửa y quán dân chúng đã vây quanh một vòng xem náo nhiệt.

Lúc nhìn thấy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn, lập tức có người cao giọng hô.

Trong chốc lát, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía hai người Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn.

Nói thật, phần lớn dân chúng huyện Thanh Sơn đều không tin Mạc Như Nghiên hạ độc. Không có lý do cũng không cần thiết! Lại nói, bằng hiệu nhiều năm của Cẩm Tú Phường, bị việc này náo loạn, chẳng phải hoàn toàn huỷ mất?

Nhưng mà, mạng người quan trọng. Thật sự bị trúng độc, cũng là chuyện lớn khó phòng bị. Vì tính mạng của chính mình, cũng không ai dám tiếp tục đến Cẩm Tú Phường mua vài vốc y phục.

“Quả thật là trên quần áo dính độc.” Nhìn thấy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đi vào, vẻ mặt Vương đại phu ngưng trọng báo cho hai người tình hình thực tế, “Ở ống tay áo và cổ áo, đều bị bôi độc. Nhẹ thì ngứa, nặng thì mất mạng.”

Nghe Vương đại phu nói, Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt nhau.

“Vương đại phu, bộ trang phục này là tự tay tú nương của Cẩm Tú Phường làm ra. Trong đó, cũng bao gồm cả ta.” Không dấu diếm Vương đại phu bắt luận cái gì, Mạc Như Nghiên nói.

“Thế thì kỳ quái rồi. Chẳng lẽ có người cố ý mưu hại đại tiểu thư?”

Cũng giống với phần lớn người qua đường, Vương đại phu cũng không tin Mạc Như Nghiên tự dưng lại đi đập bể bâng hiệu Cẩm Tú Phưởng. Một bộ trang phục, một mạng người, Mạc Như Nghiên thân là đại tiểu thư của phủ nha tri huyện, thật không cần thiết làm như vậy.

“Cũng khó mà nói được.” Mạc Như Nghiên lắc đầu, trong đầu đã có đối tượng nghi ngờ, nhưng cũng không tiện phỏng đoán lung tung.

Ở huyện Thanh Sơn, Mạc Như Nghiên đã dắc tội với ai sao? Trong lòng Vương đại phu biết rõ là không có ai cả.

Không phải dân chúng của huyện Thanh Sơn, như vậy, chẳng phải chính là.....

Wương đại phu lắc đầu, ánh mắt nhìn Mạc Như Nghiên đầy vẻ đồng tình: “Đại tiểu thư thận trọng. Chuyện này nhất định phải điều tra cẩn thận rõ ràng phải trái đúng sai, trả lại công bằng cho đại tiểu thư mới được.”

Đều nói lẽ phải ở trong lòng người. Nhưng nhắc đến án mạng, cho dù Mạc Như Nghiên trong sạch, cũng vẫn bị mời đến phủ nha tri huyện hỏi chuyện.

“Đại tiểu thư, xin mời!” Đám nha dịch tuân theo mệnh lệnh tới bắt Mạc Như Nghiên cũng không mang theo gông xiềng, vẻ mặt nặng nề, cung kính lễ phép mời Mạc Như Nghiên đến công đường.

Mặt Hạ Trần lạnh lùng, một đường đi theo lên công đường của phủ nha tri huyện.

Mạc Nho tự mình thẩm án, Mạc Như Nghiên quỳ xuống, cũng không chê trách được gì.

Muốn nói tra tấn tàn nhẫn, xét hỏi ép cung, chắc chắn Mạc Nho sẽ không dùng ở trên người Mạc Như Nghiên. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, chứng cứ vô cùng xác thực, Mạc Nho cũng không cách nào nhân nhượng Mạc Như Nghiên.

“Mạc Như Nghiên, ngươi có nhận tội!” tiếng kinh đường mộc* chọt vang lên, mặt Mạc Nho trầm xuống chất vấn.

[*]Kinh đường mộc: là một khối gỗ hình chữ nhật để quan lại đập bàn khi xét xử án

“Có tội gì?” Mạc Như Nghiên không tin trước khi Mạc Nho bắt nàng trở về, không có cần thận điều tra xét hỏi.

Nhưng đã hỏi qua rồi mà Mạc Nho vẫn muốn bắt nàng hỏi tội? Ngay cả một dân chúng tầm thường ở huyện Thanh Sơn cũng tin tưởng nàng trong sạch, nhưng cha ruột nàng lại định hỏi tội nàng trước mặt mọi người?

“Sự thật vô cùng xác thực, ngươi còn cãi bướng? Trong Cẩm Tú Phưởng xảy ra án mạng, ngươi giải thích thế nào?” Trong tư tâm, Mạc Nho cũng mong đợi Mạc Như Nghiên có thể giải thích vài câu. Cho dù ăn nói bừa bãi lý do thoái thác, cũng vòng vèo hơn là trực tiếp định tội, không phải sao?

“Xảy ra án mạng, tri huyện đại nhân không bắt tay vào tỉ mỉ điều tra, đã một mực định tội ta?” Giết người là tội chết! Dù trong lòng Mạc Như Nghiên không mong đợi gì Mạc Nho, hôm nay cũng vẫn bị Mạc Nho làm cho rét lạnh tâm can.

“Đương nhiên bản quan đã kiểm tra đối chiếu sự thật xong cũng đã xác định đầu đuôi sự việc. Ngươi vì mưu cầu tiền tài, mượn danh Cẩm Tú Phưởng, lòng dạ xấu xa, làm việc ác, hại mạng người. Từng ấy chuyện, há để cho ngươi chống chế lấp liếm sao?” Bởi vì ở trên công đường Mạc Như Nghiên nói năng lỗ mãng, Mạc Nho nhất thời nóng giận, lên tiếng trách mắng.

Mà lời này của ông ta, không thể nghi ngờ chính là đã định tội Mạc Như Nghiên, chỉ đợi kẻ tiếp bắt giữ hay là phán quyết!

Mạc Như Nghiên ngẩng đầu, nhìn Mạc Nho mỉa mai, trên mặt không có chút xấu hổ và sợ hãi: “Trong ngày thường tri huyện đại nhân cũng thẩm án như thế sao? Nếu là như thế, ta bẩm báo lên ngự tiền(trước mặt vua), cũng phải hô to oan uổng.”

“Làm càn!” Sắc mặt của Mạc Nho xanh mét vì bị Mạc Như Nghiên chống đối, ông ta gầm lên một tiếng, đập kinh đường mộc, “Ngang ngạnh cãi bướng. Người tới, phạt đánh hai mươi trượng.”

Vốn dĩ Hạ Trần yên lặng đứng ở một bên, nghe thấy thế sắc mặt nháy mắt thay đổi, sắc bén trong mắt bắn thẳng về phía Mạc Nho.

Mạc Nho cảm giác được Hạ Trần tức giận, nhưng vẫn lựa chọn làm lơ. Giờ này khắc này, ông ta cũng đang tức sùi bọt mép, vội vàng lập quan uy ở trước mặt dân chúng huyện Thanh Sơn.

Đám nha dịch trên công đường đều có chút do dự. Đang quý kia là đại tiểu thư, phải đánh như thế nào? Đánh thật hả? Hiện giờ thì không sao, đánh xong lão gia sẽ không tìm bọn họ tính sổ?

“Còn thất thần làm gì? Đánh!” Tinh thể ép người, lúc này lửa giận của Mạc Nho cũng đang cao ngút trời. Ra lệnh một tiếng rồi ném ra thẻ bài ở trên bàn xử án.

Thẻ bài vừa ra, không đánh cũng phải đánh. Mặt bọn nha dịch lộ vẻ khó xử, dùn đẩy cho nhau một lúc, còn lại hai người, không thể không đứng dậy.

Mạc Như Nghiên vẫn luôn quỳ không nhúc nhích. Vẻ mặt lạnh lùng nhìn Mạc Nho, không chút nào biến hóa.

Hai tay Mạc Nho nắm lại, muốn tránh đi ánh mắt nhìn chăm chăm của Mạc Như Nghiên nhưng rồi lại cố gắng chống đỡ.

Mắt thấy Mạc Như Nghiên sắp bị đánh, Hạ Trăn nhấc chân lên, đang muốn ngăn lại nha dịch trước mặt hắn, thì nghe phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thét: “Dừng tay!”

Là Nhạc Hành Tri. Hạ Trăn nhăn mày, nhìn lại.

Nhạc Hành Tri vội vàng đẩy dân chúng đang vây xem ra, đi thẳng lên công đường, đứng ở bên cạnh Mạc Như Nghiên: “Không được đánh!”

Sắc mặt Mạc Nho hơi đổi. Tuy rằng Nhạc Hành Tri là công tử nhà tri phủ, nhưng công khai náo loạn công đường, cũng không thể tha thứ.

“Mạc đại nhân, vụ án này có ẩn tình. Đề phòng giết người vô tội, nhất định phải tra rõ một lần nữa!” Nhạc Hành Tri không sợ quan uy của Mạc Nho. Hôm nay hắn mới tới huyện Thanh Sơn Huyện, vừa đến bên ngoài Cẩm Tú Phường, thì nghe nói xảy ra chuyện. Sau đó, không một chút chậm trễ chạy lại đây.

Cũng may, hắn đuổi kịp. Nghĩ đến đây, Nhạc Hành Tri thở phào nhẹ nhõm, ngược lại cúi đầu, nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên lại không thèm liếc nhìn Nhạc Hành Tri. Nhạc Hành Tri tới quá mức trùng hợp, nàng cũng không thể không nghi ngờ.

“Tra rõ? Nhân chứng vật chứng đều ở.....” Rõ ràng có người đưa ra dị nghị, nhưng Mạc Nho thân là cha ruột của Mạc Như Nghiên, lại khẳng khái muốn định tội Mạc Như Nghiên. Cảnh tượng này, thật buồn cười, hơn nữa là cực kỳ buồn cười.

“Nhân chứng? Ở đâu? Vật chứng lại ở nơi nào? Trên công đường, ngoài Mạc Như Nghiên đang quý, ở đâu có nhân chứng vật chứng? Mạc đại nhân, việc này sợ là có kỳ quái, còn mong người phán đoán sáng suốt!” Nhạc Hành Tri nói rồi chấp tay với Mạc Nho, nhìn như có lễ, kỳ thật là uy hiếp.

Phán đoán sáng suốt. Mạc Nho tự nhận ông ta đã phán đoán rất sáng suốt rồi, hơn nữa còn đại nghĩa diệt thân. Nhưng Nhạc Hành Tri không tin, lại còn lấy Nhạc gia ra áp chế ông ta.

Thôi được, nếu Nhạc Hành Tri khẳng khái muốn thêm mấy ngày nữa mới định tội Như Nghiên, Mạc Nho than nhẹ, xua xua tay, chấp nhận.

“Nhạc công tử ăn nói hùng hồn như thế, chắc hẳn đã có chứng cứ. Bản quan cho người thời gian ba ngày, cho phép người điều tra mặt khác. Ba ngày sau, sẽ quyết định tất cả.” Mạc Nho đập kinh đường mộc, án ngày hôm nay coi như đã xong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nhạc Hành Tri biết điều tra án sao? Tất nhiên là không.

Hắn biết, chỉ là âm thầm thương lượng kỹ lưỡng việc này với Mạc Nho, nhất quyết sẽ không để Mạc Nho định tội Mạc Như Nghiên.

Mạc Nho rất khó xử. Cho dù Mạc Như Nghiên là nữ nhi của ông ta, cho dù Nhạc Hành Tri là công tử Nhạc gia, trước sau Mạc Nho đều kiên trì: Vương tử phạm pháp, cũng giống thứ dân.

Thế nên, cục diện cứ giằng co như thế.

"Hành Tri ca ca, huynh cần gì phải để ý đến chuyện này?" Mạc Như Họa nghe tin chạy đến thấy vẻ mặt Nhạc Hành Tri rất không vui, dè dặt cẩn trọng nói.

Mạc Như Họa thật sự rất không am hiểu che dấu cảm xúc. Dù trên miệng nàng ta không nói ra, trên mặt cũng biểu hiện rõ ràng nàng ta không thích Mạc Như Nghiên. Hay là nói, nàng ta ước gì Mạc Như Nghiên bởi vì chuyện này gặp phải xui xẻo, cả đời cũng không thể xoay người.

Nhạc Hành Tri biết cân nhắc hơn Mạc Như Họa rất nhiều.

Chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng, Nhạc Hành Tri quay đầu, trừng mắt nhìn về phía Mạc Như Họa: "Có phải người không nhìn được Như Nghiên tốt hơn người hay không?"

"Hành Tri ca ca" Mạc Như Họa không dám tin mở to hai mắt, muốn giải thích cho chính mình, "Muội không có, thật sự không có."

"Không có?" Tươi cười châm chọc trên mặt Nhạc Hành Tri càng sâu, "Nếu người không có, vì sao Như Nghiên phải gả cho mãng phu nông thôn kia? Nếu người không có, sao Như Nghiên phải chịu thẩm vấn ở công đường?"

"Mạc Như Hòa, ta không phải kẻ ngốc, ta không dễ lừa gạt như cha ngươi. Chút thủ đoạn ở sau lưng này của ngươi, ta thấy được, tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua!"

Nhạc Hành Tri nói xong cũng không cho Mạc Như Hòa cơ hội mở miệng, phất tay áo, bỏ đi.

"Hành Tri ca ca!" Mạc Như Hòa lập tức đuổi theo. Nàng thật vất vả mới đợi được Nhạc Hành Tri đến, mặc kệ thế nào, lần này nhất định phải định xuống hôn sự của hai người! Bằng không, nàng thật sự không có một chút hi vọng rồi.

Bởi vì Nhạc Hành Tri xuất hiện, Mạc Nho cũng không bắt giữ Mạc Như Nghiên.

Rời khỏi phủ nha tri huyện, sắc mặt Hạ Trần vẫn rất lạnh. Đợi trở về đến Cẩm Tú phường, thì lập tức đi tìm Lăng Phong.

Ngược lại Mạc Như Nghiên không có bị quá kinh hãi. Ở kiếp trước nàng đã sớm hết sức thất vọng với Mạc Nho. Nay chẳng qua là tận mắt nhìn thấy Mạc Nho lộ rõ bộ mặt thật, cũng không có gì mới mẻ.

"Không nghĩ tới tri huyện lão gia lại có thể nhẫn tâm như thế! Đại tiểu thư chúng ta là khuê nữ ruột của ông ta đấy!" Chu đại nương đã khóc đến lão lệ tung hoành, không nhận được lên án Mạc Nho.

Nhớ ngày đó lúc phu nhân còn sống, mỗi khi nhắc tới Mạc Nho, đều khen ngợi công chính liêm minh, yêu dân như con. Nhưng hiện nay thì sao? Ngay cả nữ nhi của mình Mạc Nho cũng có thể xuống tay độc ác, càng nói gì đến dân chúng bình thường?

Hôn quan! Đại hôn quan không rõ đúng sai! Trong lòng Chu đại nương âm thầm phỉ nhổ.

"Tỷ tỷ đừng thương tâm. Đại tiểu thư chúng ta là quý nhân sẽ có quý nhân trợ giúp, ông trời không nỡ tổn thương đại tiểu thư của chúng ta đâu."

Trương bà bà ở Mạc phủ làm việc nhiều năm, hiển nhiên gặp chuyện càng bình tĩnh. Nhưng mà nhắc tới địa vị của Mạc Như Nghiên ở Mạc phủ, bà cũng không nhận được vô cùng lo lắng.

Nói về chuyện Mạc Như Nghiên gả cho Hạ Trần đi, không phải ông trời cũng bạc đãi đại tiểu thư nhà bọn họ sao?

May mắn dù là cách xử sự làm người hay là nhân phẩm diện mạo của Hạ Trần đều không tính quá tệ. Bằng không, sao đại tiểu thư không uất ức? Sao không đáng thương chứ?

Hai vị lão nhân gia (hai người già) đang đau lòng thương cho Mạc Như Nghiên, còn Mạc Như Nghiên đến tìm Lăng Việt và Chu Trường Sinh: "Khách đến Cẩm Tú phường mấy ngày nay, các ngươi có thể nhớ được mặt không?"

"Nhớ được." Tuy Lăng Việt không tính là đã gặp qua thì không quên được, nhưng cũng là người có trí nhớ tốt. Bởi vì mới đến muốn biểu hiện thật tốt, cũng bởi vì tâm tính thiếu niên nhiệt huyết, hàng ngày hắn đều dùng chút thời gian cố gắng ghi nhớ những khách nhân hay lui tới này, để lần sau phục vụ cho tốt.

Chu Trường Sinh càng không cần nói. Tuy hắn không có bản lĩnh nhớ mặt người, nhưng phàm là khách đến Cẩm Tú phường, tám, chín phần đều là dân chúng huyện Thanh Sơn. Quen người quen mặt, hắn cũng biết được không ít.

"Phụ nhân trúng độc kia thì sao? Nàng đến Cẩm Tú phường, mua kiểu dáng trang phục đó lúc nào, cũng đều nhớ được chứ?" Mạc Như Nghiên chưa bao giờ nghĩ tới trông cậy vào Nhạc Hành Tri. Nàng càng hiểu biết bản tính của Nhạc Hành Tri hơn bất cứ người nào ở huyện Thanh Sơn.

Ngoài bản tính tự phụ, Nhạc Hành Tri chẳng qua là bao cò nhìn đẹp mắt mà thôi (ý nói chỉ đẹp bề ngoài). Nếu như không có Nhạc phủ ở sau lưng làm chỗ dựa, sao Nhạc Hành Tri có tư cách ngông cuồng? sao dám hoành hành ngang ngược?

Năng lực và bản lĩnh lớn nhất của Nhạc Hành Tri, hẳn là may mắn đầu thai vào Nhạc gia, mới có phong quang và ngang ngược như hôm nay!

"Nhớ được. Ta và Trường Sinh ca đều nhớ được chuyện này, từ lúc phụ nhân kia bước vào Cẩm Tú phường của chúng ta, đã có nhiều soi mói. Cứ nói mãi mãi không phải mãi, mắt không phải mắt. Ta và Trường Sinh ca đều cho rằng nàng sẽ không bỏ tiền ra mua, không ngờ cuối cùng nàng vẫn chọn một bộ xiêm y bằng lụa hoa mỏng đắt nhất trong tiệm chúng ta. Đây, chính là bộ này." Chỉ bộ xiêm y bằng lụa mỏng màu hồng treo ở chỗ bắt mắt nhất, Lăng Việt không nhận được lắm bầm, "bộ xiêm y bằng lụa mỏng này của chúng ta bởi vì có giá đắt nhất tiệm, người xem nhiều, nhưng khách thực sự mua lại ít. Từ lúc treo ra đến nay, tổng cộng cũng chỉ bán được tám bộ. Làm sao cổ tình phụ nhân kia xảy ra chuyện?"

Đúng thế! Tuy chỉ bán được có tám bộ, nhưng tại sao bảy người khác không bị làm sao? Mặt Mạc Như Nghiên lạnh lùng, trên mặt không có chút cảm xúc: "Thân phận của phụ nhân kia, Trường Sinh có biết không?"

"Biết. Phụ nhân kia là bào muội (em gái) của chương quầy Thủy Hòa trai. Bởi vì nàng ta thường xuyên đi khắp nơi khoe quan hệ với chương quầy Thủy Hòa trai, rất nhiều người ở huyện Thanh Sơn chúng ta đều biết đến nàng ta." Chu Trường Sinh lập tức gật đầu, nói hết những điều hắn biết cho Mạc Như Nghiên nghe.

Mạc Như Nghiên thật sự rất muốn cười. Tô Linh là đang bắt nạt nàng ngu ngốc vô tri sao? Tìm người hãm hại nàng, thế mà cũng luyến tiếc không tìm người ngoài? Vốn dĩ nàng còn cho rằng phải mất rất nhiều thời gian công sức mới có thể chứng minh phụ nhân trúng độc kia có liên quan tới Tô Linh, không ngờ được, Tô Linh trực tiếp đưa nhục điểm đến tay nàng.

"Thủy Họa trai?" Lúc Hạ Trần đi ra, thì nghe được những lời này. Ánh mắt sắc bén, hỏi.

"Đúng vậy, cô gia. Phụ nhân kia đúng thật là thân thích(người nhà) của chương quỳ Thủy Họa trai." Nói thật, Chu Trường Sinh luôn cảm thấy có chút kinh sợ Hạ Trần. Nhất là lúc ánh mắt sắc bén của Hạ Trần nhìn về phía hắn, mỗi lần nhìn đều làm cho hai chân hắn như nhũn ra, không nhịn được cúi đầu.

Hạ Trần gật đầu, sai bước đi ra ngoài.

Không khó đoán, Hạ Trần sẽ đi tìm chương quỳ Thủy Họa trai, Mạc Như Nghiên vốn định theo sau, nhưng dừng một chút, vẫn là đứng lại.

Đã xác định thân phận kia của phụ nhân, vốn không một chút kinh hãi giờ nàng càng không sốt ruột. Nàng rất chắc chắn, sau khi Mạc Nho thả nàng về, khẳng định Tô Linh càng không giữ được bình tĩnh hơn nàng.

Tô Linh quả thật luống cuống. Sao Mạc Nho lại thả Mạc Như Nghiên ra? Coi như Mạc Nho có nhớ đến Mạc Như Nghiên là nữ nhi của ông ta, nhiều lần bảo vệ và dung túng, nhưng mà sửa tội hay định tội đây!

Sao có thể bởi vì Nhạc Hành Tri xuất hiện thì gia hạn thời gian chứ? Điều tra? Ai điều tra? Điều tra thế nào?

Nhạc Hành Tri! Chắc chắn là Nhạc Hành Tri!

Cũng đúng, ngoài Nhạc Hành Tri còn có ai có năng lực điều tra chuyện này? Nghĩ đến đây, Tô Linh sai hạ nhân đi tìm Mạc Như Họa. Cho dù thế nào cũng phải để Như Họa quán chặt lấy Nhạc Hành Tri.

Mất Mạc Như Họa đó hồng đi tới. Vừa thấy Tô Linh đã nhào vào lòng bà ta rất thương tâm khô sở khóc lớn một trận.

"Nương, Hành Tri ca ca không thích con, huynh ấy không muốn cưới con." Làm cho Mạc Như Họa đau lòng nhất cũng chỉ có chuyện này mà thôi. Nàng ta làm nhiều chuyện như vậy, là vì có thể gả cho Nhạc Hành Tri. Nếu Nhạc Hành Tri nhất định không chịu cưới nàng ta, nàng ta nên làm cái gì bây giờ?

"Như Họa đừng khóc. Có nương ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ để cho con như ý nguyện gả vào cửa lớn Nhạc gia." Tô Linh nói xong vỗ vỗ bả vai Mạc Như Họa, nhẹ giọng dỗ dành nói, "Như Họa đến đây, nương có một kế, chỉ xem Như Họa có bằng lòng ngoan ngoan nghe hay không."

"Kế sách gì ạ?" Đương nhiên Mạc Như Họa nguyện ý nghe. Ở trên đời này ngoài nương nàng ra, còn có ai nguyện ý tỉ mỉ trừ tính cho nàng?

Cho dù là cha nàng, cũng càng nghiêng về phía Mạc Như Nghiên.

Tô Linh cười thần bí, ghé sát vào tai Mạc Như Họa, nhỏ giọng nói nhỏ một lúc. Đầu tiên Mạc Như Họa kinh ngạc há to miệng, rồi lại không nhịn được nhủm mồm. Cho đến cuối cùng, vẻ mặt dần dần trở nên kiên định, thẹn thùng gật đầu với Tô Linh.

"Như Họa đừng sợ. Một khi kế này thành công, ngày con gả vào Nhạc gia rất gần thôi." Tô Linh dám nói ra kế sách này, đương nhiên mong đợi có thể thành công. Tuy quá trình rất không có thể diện, nhưng kết quả cuối cùng tất nhiên vô cùng vui vẻ. Thế là đủ rồi.

Nhạc Hành Tri đến huyện Thanh Sơn, chắc chắn là ở tại Mạc phủ.

Cũng vì thế, đã cho Tô Linh cơ hội xuống tay.

Ban đêm, Mạc Như Họa thừa dịp trời tối, vào phòng của Nhạc Hành Tri. Cho đến trời sáng, cũng không thấy đi ra.

Sáng sớm hôm sau, đột nhiên sắc mặt của nha đầu trong phòng Mạc Như Họa sợ hãi chạy đến viện của Tô Linh, bẩm báo tiểu thư nhà nàng cả đêm chưa về.

Trùng hợp đêm qua, Mạc Nho cũng ngủ ở trong phòng Tô Linh. Một lát đã kinh động đến hai người.

"Nhị tiểu thư cả đêm không về, hiện giờ người mới đến bẩm báo hả? Kéo xuống nhốt vào phòng chứa củi!" Về mặt tức giận xử lý xong tiểu nha đầu bên cạnh Mạc Như Họa, Tô Linh vội vàng sai bà bà bên người đi tìm kiếm Mạc Như Họa khắp nơi.

Vừa tìm, đã tìm thấy trong phòng Nhạc Hành Tri.

Chuyện sau đó là Mạc Như Họa chìm trong tiếng khóc nức nở.

Khi Hạ Trần tìm đến Thủy Họa trai, chương quỳ Thủy Họa trai cũng không có ở trong tiệm.

Vừa thấy Hạ Trần đến, tiểu nhị của Thủy Họa trai lập tức ra đón vào. Không có biện pháp, vị này là cô gia của nhà tri huyện lão gia. Mặc kệ xuất thân thế nào, đại tiểu thư Mạc gia gả cho Hạ Trần, là sự thật.

"Chương quỳ nhà người đâu?" Giọng Hạ Trần rất lạnh, mang theo khí thế tới cửa hung sư vấn tội (đến hỏi tội).

Tiểu nhị nháy mắt mơ mịt. Cũng không nghĩ nhiều, lập tức nói: "Chương quỳ đã về quê rồi."

"Chuyện khi nào?" Sắc mặt Hạ Trần thay đổi, trừng mắt nhìn tiểu nhị chất vấn. Cả gương mặt của tiểu nhị đều trắng bệch, run run rẩy rẩy trả lời: "Là sáng sớm hôm nay. Đột nhiên chuông quầy bàn giao hết chuyện trong tiệm, nói muốn về quê một thời gian. Chưa đến mười ngày nửa tháng, sẽ không về."

"Hắn đi một mình?" Hạ Trần nắm lấy bả vai tiểu nhị, dùng sức bóp.

Hai chân tiểu nhị nháy mắt mềm nhũn, chân khụy xuống: "Không, không phải. Chuông quầy dẫn theo tất cả nhà hắn cùng đi."

"Bao gồm một nhà thê tử, muội muội hắn?" Hạ Trần dùng sức không nhỏ, ép tới tiểu nhị hoàn toàn không chịu nổi. Cộng thêm trên mặt của hắn đầy vẻ tức giận, tiểu nhị càng không dám lừa gạt điều gì.

"Vâng, đúng vậy. Trước khi đi chuông quầy có đề cập qua, lần này là chuyển chỗ ở, tất cả thân thích đều sẽ cùng nhau về quê." Lúc đó tiểu nhị còn cảm thấy nghi hoặc. Sao một khắc trước nói mười ngày nửa tháng sẽ trở lại, một khắc sau lại nói chuyển chỗ ở, nghe giống như sẽ không trở lại huyện Thanh Sơn.

Nhưng mà trước nay chuông quầy tính khí nóng nảy, tiểu nhị cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đồng ý từng điều chuông quầy dặn dò và bàn giao, rồi cung kính đưa tiễn chuông quầy.

Nào nghĩ đến Hạ Trần sẽ đến hưng sư vấn tội? Sớm biết thế, sớm biết thế hắn nên hỏi chuông quầy thêm vài câu.

"Quê hắn ở đâu, người có biết không?" Chạy hòa thượng không chạy được miếu. Hạ Trần thật muốn bắt người, đừng nói về quê, dù là chân trời góc biển, cũng không phải việc khó.

"Biết, biết" tiểu nhị sợ hãi gật đầu, nói ra ba chữ, "thôn Ngũ Lý."

Thôn Ngũ Lý, thật là cái tên quen thuộc. Ít nhất tồn tại trong trí nhớ Hạ Trần.

Đã là chỗ cũ, như vậy muốn tìm được một nhà chuông quầy Thủy Họa trai, càng dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thôn Ngũ Lý, nơi thâm sơn cùng cốc rất nhiều dân chúng huyện Thanh Sơn chỉ nghe qua tên. Có người, đến tên cũng còn chưa nghe qua.

Nhưng mà, Hạ Trần chẳng những nghe nói qua, còn đã đến đó.

Biết rõ thôn Ngũ Lý căn cứ, đối lập với huyện Thanh Sơn phồn hoa, Hạ Trần không cho rằng vị chuông quầy Thủy Họa trai mắt cao hơn đầu kia, sẽ đột nhiên thay đổi tâm tính, về quê làm ruộng.

Như vậy, cũng chỉ có một khả năng: tránh nạn!

Tránh ai? Không cần nói cũng biết. Nói thế nào thì Mạc Như Nghiên cũng là đại tiểu thư của phủ nha tri huyện, chắc rằng chuông quầy Thủy Họa Trai cũng rất chột dạ! Vậy mới vội vàng bỏ chạy.

Xác định nơi đi của chuông quầy Thủy Họa Trai, Hạ Trần không ở Thủy Họa Trai lâu, xoay người trở về Cẩm Tú Phường.

Nghe Hạ Trần nói cả nhà chuông quầy Thủy Họa Trai đều rời khỏi huyện Thanh Sơn, Mạc Như Nghiên vẫn không cảm thấy tò mò. Ngược lại Hạ Trần nói muốn đi tìm cả nhà chuông quầy Thủy Họa Trai, Mạc Như Nghiên gật gật đầu, định đi cùng.

"Không được." Hạ Trần lắc đầu với Mạc Như Nghiên, không định dẫn theo nàng, "Đường xá xa xôi, nàng sẽ không chịu nổi."

"Có xa lắm không? Xa hơn thôn Liên Hoa sao?" Mạc Như Nghiên không phải chưa từng ngồi xe bò đi đi lại lại giữa thôn Liên Hoa và huyện Thanh Sơn.

Khi đó cũng chưa từng nghe thấy Hạ Trần nói qua, đường xá xa xôi.

"Ít nhất xa gấp hai lộ trình." Bình tĩnh nhìn Mạc Như Nghiên, Hạ Trần nói đúng sự thật.

Mạc Như Nghiên trầm mặc một chút. Nhưng mà, nếu là gấp hai lộ trình, vậy Hạ Trần cũng không thể đi đến đó bằng xe bò.

Một lát sau, Mạc Như Nghiên lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Hạ Trần: "Mua ngựa nhé?"

Hạ Trần chợt nhìn về phía Mạc Như Nghiên, không lường trước Mạc Như Nghiên sẽ đột nhiên nhắc tới ngựa.

Sắc mặt Mạc Như Nghiên rất thản nhiên. Nàng chỉ cảm thấy, nhất định cưỡi ngựa tiện hơn xe bò rất nhiều. Về phần Hạ Trần có biết cưỡi ngựa hay không, nàng hoàn toàn không suy xét qua.

Kiếp trước Hạ Trần cưỡi ngựa tới nhặt xác cho nàng! Cho nên, sao Hạ Trần có thể không biết cưỡi ngựa chứ?

Hạ Trần cố ý đội trong chốc lát, không thấy Mạc Như Nghiên nói tiếp. Lập tức không trì hoãn thời gian, nhận lấy ngân phiếu, rồi đi.

Hạ Trần đi rất nhanh, ngày hôm đó đã tới thôn Ngũ Lý.

Mặc dù Mạc Như Nghiên rất muốn đi cùng, cuối cùng vẫn không thể không tạm thời gác lại ý định này.

Lúc Nhạc Hành Tri đi vào Cẩm Tú Phường lần thứ hai, tinh thần rất sa sút.

Hạ Trần không có ở đây, Lăng Phong theo sát từng bước ở phía sau Mạc Như Nghiên. Thậm chí, còn hơn lúc Hạ Trần ở đây.

Cho nên lúc Mạc Như Nghiên ngồi nói chuyện với Nhạc Hành Tri, Lăng Phong công khai ngồi ở một bên.

Nhạc Hành Tri thật sự rất bức bối, cũng rất tức giận: “Biểu muội, muội muội kia của muội thật đúng là tài giỏi, không ngờ dám can đảm tính kế ta!”

“Đó không phải cũng là biểu muội của Nhạc công tử sao?” Thật muốn nói đến quan hệ, Mạc Như Họa mới được coi là biểu muội của Nhạc Hành Tri. Về phần Mạc Như Nghiên, chẳng qua là trên danh nghĩa mà thôi.

Nhạc Hành Tri nghẹn đứng. Sớm biết nhân phẩm Mạc Như Họa thế này, sao hắn có thể không chút đề phòng? Bây giờ tốt rồi, ở phủ nha tri huyện bị bắt gian tại chỗ! Buồn cười buồn cười, thật là quá buồn cười.

“Nhạc công tử đến đây, đến cùng là muốn thế nào?” Mạc Như Nghiên không nhần nại gì với Nhạc Hành Tri. Thấy Nhạc Hành Tri ngồi xuống không có dự định rời đi, lập tức đuổi người.

“Biểu muội! Muội thật sự vô tình như vậy sao?” Sao Nhạc Hành Tri không nghe ra ẩn ý của Mạc Như Nghiên chứ? Không nhịn được có chút tức giận.

Hắn vì cứu Mạc Như Nghiên, mới ở lại Mạc phủ. Nếu không phải vì Mạc Như Nghiên, Mạc Như Họa nào có cơ hội tính kế hắn?

Nhưng hiện giờ, Mạc Như Nghiên lại lạnh lùng trừng mắt với hắn? Rốt cuộc hắn trêu chọc làm Mạc Như Nghiên không vui chỗ nào? Chẳng lẽ chuyện hắn làm cho Mạc Như Nghiên còn chưa đủ nhiều?

Nhiều hay không, dĩ nhiên không phải Nhạc Hành Tri nói thì tính.

Hơn nữa, cho dù Nhạc Hành Tri nói điều tính, Mạc Như Nghiên có bằng lòng nhận lòng tốt này hay không, cũng không phải Nhạc Hành Tri có thể không chế.

Nhưng mà, so với Mạc Như Nghiên lạnh nhạt, Lăng Phong có chút ngồi không yên.

Hắng giọng hai tiếng thật mạnh, cuối cùng Lăng Phong cũng mở miệng, thể hiện sự tồn tại của hắn: “Còn mong Nhạc công tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ làm hỏng thanh danh của đại tiểu thư chúng ta.”

Về mặt Lăng Phong nói lời chính đáng, Nhạc Hành Tri lại nhảy mắt thay đổi sắc mặt: “Ngươi tính là gì, lại dám ngồi ở chỗ này dạy dỗ chỉ bảo bổn công tử?”

Nhạc Hành Tri cũng là bị tức giận quá. Đến lễ nghi cơ bản nhất của công tử gia cũng đã quên, thế mới mắng ngay trước mặt Lăng Phong.

Lăng Phong vô tội chớp chớp mắt, cầm chén trà trên bàn lên: “Ta chẳng qua chỉ là người gặp nạn được Cẩm Tú Phường thu lưu mà thôi.”

“Người gặp nạn? Khi nào thì Cẩm Tú Phường biến thành ổ khát cái? Sao thứ gì cũng mang vào trong nhà?” Tức giận xông lên đầu, Nhạc Hành Tri đã quên nơi đây là đâu, lên giọng ác liệt nhục mạ Lăng Phong.

“Câm mồm!” Mạc Như Nghiên đập bàn, nhìn về phía Nhạc Hành Tri đang tức muốn học máu, “Nhạc công tử muốn phát uy, hãy trở về Nhạc phủ của ngươi đi. Không thì, phủ nha tri huyện cũng chấp nhận ngươi làm vậy. Nhưng ở Cẩm Tú Phường của ta, còn không tới lượt Nhạc công tử giương nanh múa vuốt, vênh mặt hất hàm sai khiến!”

“Biểu muội!” Nhạc Hành Tri vô cùng bức tức, không dám tin nhìn Mạc Như Nghiên, “Ngươi biết rõ ta vừa ý ngươi, lại cố tình gả cho một tên mãng phu nông thôn. Đến khi ta biết tin tức, lập tức tới huyện Thanh Sơn tìm ngươi, ngươi đối xử với ta như vậy?”

“Nhạc công tử ăn nói cẩn thận.” Giọng điệu giống hệt Lăng Phong, phản ứng của Mạc Như Nghiên rất lạnh nhạt, giọng nói mang theo lạnh lẽo thấu xương.

“Nói cẩn thận nói cẩn thận, đến cùng các ngươi muốn ta phải thế nào hả?”

Nhạc Hành Tri đột nhiên vung tay áo, gạt đổ hết ấm chén trên bàn, lập tức nước trà, lá trà vung vãi trên mặt đất.

“Nhạc Hành Tri ta không phải không cưới được phu nhân! Nếu không phải bởi vì Mạc Như Nghiên ngươi, sao ta lại đến huyện Thanh Sơn này? Ngươi tưởng ta rời xa ngươi, thì không cưới được nữa ư? Nói về môn đăng hộ đối, ngưỡng cửa Mạc phủ của ngươi, sao có thể với tới Nhạc phủ ta?”

Nhạc Hành Tri hùng hổ trừng mắt Mạc Như Nghiên, lại thấy Mạc Như Nghiên hoàn toàn không hề xấu hổ và hối hận.

“Tốt, rất tốt!” Mang theo lửa giận ngút trời, Nhạc Hành Tri dùng tay chỉ Mạc Như Nghiên, “Mạc Như Nghiên, nếu chính ngươi muốn tìm đường chết, ta cũng mặc kệ! Lần này chuyện Cẩm Tú Phưởng đầu độc, chẳng những huyện Thanh Sơn tra xét, nha môn tri phủ Hoài Thủy cũng nhất định tra rõ! Ta và ngươi, chờ xem!”

Nhạc Hành Tri nói xong lời cuối cùng, trực tiếp lấy quyền thế tới uy hiếp Mạc Như Nghiên. Cuối cùng trước khi đi, còn không quên cảnh cáo Mạc Như Nghiên một câu: “Sẽ có một ngày, ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta!”

Mạc Như Nghiên lạnh lùng nhìn Nhạc Hành Tri đi nhanh khỏi Cẩm Tú Phưởng. Về mặt khó lòng, hai tay nắm chặt. Nhưng từ đầu đến cuối, nàng cũng không nói qua một câu chịu thua.

Cho dù chết, nàng nhất quyết cũng sẽ không lại cúi đầu trước Nhạc Hành Tri!

Nhìn Mạc Như Nghiên không chớp mắt, cho đến lúc này, Lăng Phong mới hoàn toàn thật sự thừa nhận Mạc Như Nghiên.

Thôi được! Nếu sự việc đã đi tới bước này, vậy cũng không có gì để nói. Đội Hạ Trần trở về, lại quyết định vậy.

Nhạc Hành Tri nói được làm được, ngay hôm đó đã trở về Nhạc phủ trấn Hoài Thủy.

Ngày kế, Tô Linh nhận được lời nhắn, Nhạc phủ đồng ý nạp Mạc Như Họa làm thiếp.

Thiếp! Sắc mặt Tô Linh trắng bệch, làm sao cũng không dám tin tưởng người tới nói chính là sự thật.

“Nương!” Mạc Như Họa cũng hoàn toàn không thể chịu đựng được kết quả như vậy, chỉ mong Tô Linh có thể tìm được biện pháp khác giải vây cho nàng.

Nàng không muốn làm thiếp, đánh chết cũng không muốn!

Tô Linh cũng không nghĩ tới Nhạc Hành Tri sẽ nhẫn tâm như thế. Lại có thể nghĩ ra phương thức làm nhục người như thế, tính kế tặng lại bọn họ.

Khẽ cắn môi, Tô Linh cầm lấy tay Mạc Như Họa: “Không được, chúng ta phải tự mình đi Nhạc phủ một chuyến!”

“Dạ.” Từ trước đến nay Tô Linh là người Mạc Như Họa tin cậy, bà ta nói đi Nhạc phủ, đương nhiên Mạc Như Họa nghe theo.

Hạ Trần trở về nhanh hơn dự đoán. Đồng thời, cũng dẫn về chương quây Thủy Họa Trai và thê muội đang lẫn trốn có liên quan đến vụ án.

Nhưng sau khi dẫn tất cả người có liên quan đến vụ án tới phủ nha tri huyện, Mạc Nho lại xua tay, bắt đầu dĩ tuyên bố: Chuyện này đã không thuộc về hấn quản lý, mà do tri phủ Hoài Thủy tiếp nhận.

“Như Nghiên à, không phải cha không chịu xử nhẹ cho con, thật sự là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, cha cũng đành bất lực!” Nhìn Mạc Như Nghiên đứng ở trước mặt, Mạc Nho không nhịn được than nhẹ, rất bi thương nói.

Mạc Như Nghiên cười lạnh một tiếng, để ngoài tai lời nói của Mạc Nho, hỏi thẳng: “Tri phủ Hoài Thủy sai người tới bắt chúng ta quy án? Hay là do phủ nha huyện Thanh Sơn sai người đưa chúng ta đi trấn Hoài Thủy?”

“Vốn nên là người trấn Hoài Thủy tới. Nhưng mà, cha ngăn ngừa, khó tránh Như Nghiên con giữa đường chịu uất ức, nên quyết định phủ nha chúng ta sai người đưa con đến trấn Hoài Thủy.” Ít nhất, nha dịch phủ nha tri huyện đều biết Mạc Như Nghiên. Mạc Nho tin tưởng, bọn họ không dám giữa đường làm gì Mạc Như Nghiên.

Nhưng đến trấn Hoài Thủy rồi, thì ông ta cũng không che chở được Như Nghiên. Chỉ hy vọng thời khắc mấu chốt Nhạc Hành Tri đứng làm ra sai lầm gì, phải bảo vệ Như Nghiên toàn vẹn không chút tổn hại mới được.

Không thể không nói, Mạc Nho thật sự quá mức ngây thơ. Cho đến giờ này khắc này, ông ta vẫn còn đơn thuần cho rằng, bỗng nhiên tri phủ Hoài Thủy tiếp nhận chuyện này, lý do thật sự chỉ là tránh nghi ngờ vì hung thủ Mạc Như Nghiên là thân nữ nhi của hấn!

Nghĩ đến nói thế nào thì trấn Hoài Thủy cũng là địa bàn của Nhạc Hành Tri, lại nghĩ đến lúc trước ở trên công đường Nhạc Hành Tri nhiều lần bảo vệ Mạc Như Nghiên, Mạc Nho cực kỳ yên tâm đưa đoàn người Mạc Như Nghiên lên trên đường đi trấn Hoài Thủy.

Ngày nào đó gặp lại, sợ lại là một tình cảnh khác rồi!

Xe ngựa của Tô Linh và Mạc Như Hòa sớm hơn đoàn người Mạc Như Nghiên một bước.

Các nàng đã nghe nói Mạc Như Nghiên cũng sẽ bị đến trấn Hoài Thủy thăm vấn, như vậy..... Tình thế cấp bách, bọn họ phải nhanh chóng chạy đến Nhạc phủ mới được.

Mẹ con Tô Linh là ngồi xe ngựa, đám người Mạc Như Nghiên lại đi bộ, đương nhiên, Tô Linh và Mạc Như Hòa đến Hoài Thủy Trấn trước.

Bên ngoài cửa lớn Nhạc phủ, Tô Linh và Mạc Như Hòa đã đợi một lúc lâu, cuối cùng mới được cho vào.

“Nương, sao trong lòng con cảm thấy có chút bất an?” Mạc Như Hòa cũng không phải lần đầu tiên tới Nhạc phủ. Tuy nói biết được ngưỡng cửa Nhạc phủ rất cao, nhưng trước kia thời gian chờ đợi đâu có dài như vậy?

“Ừ. Đợi lát nữa phải thật cẩn thận, đề ý nhiều chút.” Làm sao Tô Linh không nhìn ra, Nhạc phủ đang có ý gây khó khăn cho mẹ con bọn họ, muốn cho bọn họ lúng túng?

Cũng chẳng có gì lạ. Lúc Nhạc Hành Tri ở Mạc phủ bị bọn họ tính kế.

Có lẽ Nhạc Hành Tri nhìn không thấu huyền cơ trong đó, Nhạc lão phu nhân và nữ quyến khác, tất nhiên lập tức nhìn ra.

“Hả.” Đề ý nhiều? Trong lòng Mạc Như Hòa càng chột dạ. Làm sao bây giờ? người Nhạc phủ có phải đã đoán được, là nàng cố ý hãm hại Hành Tri ca hay không?

Nội viện Nhạc phủ, đại sảnh Nhạc lão phu nhân tiếp khách, lúc này đang ngồi một đám nữ quyến Nhạc phủ.

Nhìn thấy Tô Linh và Mạc Như Hòa đi vào, Nhạc lão phu nhân sa sầm mặt nói: “Ngày nọ thiệp lừa sém lông mày, sao còn vội một chốc một lát, nhất định vào bái kiến Nhạc phủ?”

“Lão phu nhân!” Vừa nghe lão phu nhân nổi giận, Tô Linh vội vàng kinh sợ làm một lễ lớn. Đồng thời, cũng néo mạnh Mạc Như Hòa, “Lão phu nhân thứ tội. Đều do Linh nhi không dạy dỗ tốt Như Hòa, làm Như Hòa phạm phải sai lầm lớn này. Hôm nay Linh nhi cố ý dẫn Như Hòa tới bồi tội với lão phu nhân! Về phần chuyện nạp thiệp, trăm triệu không thể. Thân phận Như Hòa thấp kém, thật sự không dám trèo cao đích tử Nhạc gia. Việc này coi như không có, mong lão phu nhân thứ lỗi.”

“Lão phu nhân thứ tội!” Cùng lúc đó, Mạc Như Hòa cực kỳ hợp với tình hình, thịch một tiếng quỳ gối trên mặt đất.

“Coi như không có?” Nhạc lão phu nhân cười lạnh nhìn về phía Tô Linh và Mạc Như Hòa, “Các người coi Nhạc phủ là trò chơi à, để mặc các người nắn bóp nhào nặn? Các người muốn gả vào, rồi hết quần áo tùy tiện bỏ lên giường tôn nhĩ ta. Không muốn gả vào, thì quỳ gối ở đây khóc suốt suốt vài câu, muốn đẩy sự việc trở lại lên đầu Nhạc phủ ta?”

“Lão phu nhân bớt giận, Linh nhi trăm triệu không dám.” Không ngờ tới bị lão phu nhân trực tiếp xé tấm màn che xuống, Tô Linh liên tục lắc đầu, giọng điệu càng thêm hèn mọn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Không dám ư? Trên đời này còn có chuyện gì mà Tô Linh người không dám làm hả? Lúc người cường ép đại tiểu thư Mạc gia gả cho mãng phu nông thôn kia, có nghĩ tới không dám hay không?” Nhạc lão phu nhân quát lên một tiếng chói tai, làm cả người Tô Linh sợ tới mức run lên.

Sắc mặt Tô Linh trắng bệch, nhưng cũng không định thừa nhận.

Khẽ cắn môi, Tô Linh ngẩng đầu, lời lẽ chính đáng nói: “Hôn sự của đại tiểu thư Mạc phủ, đó là lúc thân mẫu của đại tiểu thư còn sống, định ra cho đại tiểu thư.”

“Vậy hai năm trước đại tiểu thư Mạc phủ từ hôn, lại là chuyện gì xảy ra?”

Nhạc lão phu nhân đập bàn, trừng mắt nhìn Tô Linh cả giận nói, “Tô Linh, không phải người không biết, đại tiểu thư Mạc phủ là tôn tức phụ(cháu dâu) mà Nhạc phủ vừa ý!”

“Ta.....” Không nghĩ tới lão phu nhân sẽ đem chuyện này nói trắng ra, Tô Linh không nhịn được lắc đầu, “Quả thật ta không biết. Trên người đại tiểu thư vốn có hôn sự, đâu thể vào được cửa Nhạc phủ? Ta.....”

“Đương nhiên người không biết. Bởi vì người một lòng một dạ chỉ nghĩ tới để nữ nhi thân sinh của người thay thế gả tới Nhạc phủ!” Tô Linh từ Nhạc phủ

đi ra, lão phu nhân vô cùng hiểu rõ.

Nghiêm túc mà nói, lão phu nhân cũng không ghét Tô Linh cho lắm. Tô Linh có thủ đoạn, lại không coi là tàn nhẫn. Có tâm kế, nhưng cũng không tính cao minh. Có chút khôn vặt, nhưng cũng không đến mức tàn nhẫn cay độc. Nữ nhân như thế, cho dù đặt ở hậu trạch, cũng không gây ra nổi sóng to gió lớn.

Cũng vì vậy, lão phu nhân mới luôn không đưa tay trợ giúp tình cảnh của Mạc Như Nghiên ở Mạc phủ.

Nếu Mạc Như Nghiên đến Tô Linh cũng không đối phó được, thì làm sao tồn tại được ở Nhạc phủ? Nước ở hậu trạch Nhạc phủ còn sâu hơn Mạc phủ nhiều!

Nhưng mà, cái gì Nhạc lão phu nhân cũng nghĩ được, lại tính thiếu một chuyện. Không ngờ Mạc Như Nghiên lại gả cho Hạ Trăn!

Lúc nghe nói đến việc này, Nhạc lão phu nhân cũng giống với Nhạc Hành Tri đều kinh ngạc, cũng khó có thể tin.

Giống như vịt nấu chín rồi đột nhiên bay mất, Nhạc lão phu nhân tức giận đến mấy ngày liền, cuối cùng mới trở lại bình thường.

Việc Nhạc Hành Tri đi huyện Thanh Sơn, là được lão phu nhân cho phép.

Lão phu nhân cũng muốn xác định một chút, đến cùng trong đó là xảy ra chuyện gì. Cho dù Mạc Như Nghiên không có khả năng tái giá tới Nhạc phủ, nhưng nếu Mạc Như Nghiên đưa ra thỉnh cầu, bà cũng không ngại giúp nàng một chút.

Cứ coi như xem ở tình cảm năm đó Vu Cẩm Tú chu đáo làm cho bà y phục mấy mùa, Nhạc lão phu nhân cũng cảm thấy là nên trả lại ân tình này

Ở trong lòng lão phu nhân, Vu Cẩm Tú không nghi ngờ là người được chọn làm con dâu tốt nhất. Mặc dù xuất thân của Vu Cẩm Tú không cao lắm, nhưng Vu Cẩm Tú nhanh nhẹn linh hoạt khéo tay, trông rất đỉnh đặc đường hoàng, đúng là một người khéo léo.

Chỉ tiếc, Vu Cẩm Tú sớm rồi nhân thế. Nếu không, cho dù thế nào bà cũng phải cưới Mạc Như Nghiên vào Mạc phủ.

Nữ nhi của Vu Cẩm Tú, sao có thể không tốt được?

Nhưng mà, chỉ trong suy nghĩ chốc lát, lão phu nhân thua ở trước khi bà quạt gió thêm củi.

Năm đó sở dĩ Tô Linh có thể thuận lợi gả cho Mạc Nho, cũng là lão phu nhân giúp đỡ dắt dây. Lúc đó lão phu nhân chỉ nghĩ, Tô Linh là người một nhà, không sợ sẽ hà khắc ấu nữ Mạc Như Nghiên.

Nhưng lão phu nhân không dự đoán được, tâm Tô Linh còn đen tối hơn bà nghĩ. Thế nên, thừa dịp nhất thời bà không chú ý, đã gả Mạc Như Nghiên ra ngoài!

Ba ngày, mới ngắn ngủn ba ngày. Tô Linh đã ỏn thỏa đưa Mạc Như Nghiên ra ngoài. Đến nỗi để trấn an Mạc Như Nghiên, Cẩm Tú Phưởng mà Vu Cẩm Tú để lại cũng buông tha.

Cẩm Tú Phưởng giao vào trong tay Mạc Như Nghiên, lão phu nhân không phản đối. Vật quy nguyên chủ, đó là điều nên làm.

Nhưng mà, Tô Linh lạng lẽ gả Mạc Như Nghiên ra ngoài, chuyện này, Nhạc lão phu nhân muốn tính sổ với Tô Linh.

Càng đừng nói tới, Tô Linh còn dám to gan lớn mật đưa Mạc Như Hòa lên giường Nhạc Hành Tri, định gao nấu thành com, để Nhạc phủ phải ngậm miệng nuốt xuống tâm tư ác độc này!

Tốt, rất tốt. Tô Linh muốn Mạc Như Hòa bước vào Nhạc phủ đúng không? Lão phu nhân cho bọn họ cơ hội này, đồng ý cho Nhạc Hành Tri nạp làm thiếp.

Một cho Tô Linh tính kế tới tính kế lui, đến cuối cùng còn không phải công dã tràng?

Nhạc lão phu nhân cũng muốn nhìn, chờ cho Mạc Như Hòa thật trở thành thiếp thị của Nhạc phủ, Tô Linh còn ngông nghênh cái gì?

“Lão phu nhân minh giám!” cuối cùng Tô Linh vẫn không thể nhịn được, quỳ trước mặt Nhạc lão phu nhân, “Chuyện Mạc Như Nghiên xuất giá, là chính Mạc Như Nghiên nói ra, không liên quan đến Linh nhi!”

Thế thì quá buồn cười rồi. Hai năm trước chủ động từ hôn, hai năm sau lại chủ động nói ra bằng lòng gả đến thôn Liên Hoa? Chẳng lẽ Tô Linh cho rằng bà thật sự đã già không rõ trắng đen?

Nhạc lão phu nhân cười lạnh một tiếng, không muốn nói chuyện với Tô Linh.

Mà kể tiếp, là mẫu thân của Nhạc Hành Tri, đương gia phu nhân của Nhạc phủ hiện nay, Nhạc phu nhân mở miệng.

“Chẳng lẽ biểu muội nghĩ sai chuyện gì? Đại tiểu thư Mạc phủ không tốt hơn nữa, cũng là nữ tử từng chủ động từ hôn. Hai năm trước, biểu muội cố ý gửi thư cho Nhạc phủ, nói đến việc này.” Lúc ấy quả thật cũng bởi vậy mà Nhạc phu nhân sinh ra chút khúc mắc với Mạc Như Nghiên, đến nay vẫn chưa

hết.

Nếu không phải lão phu nhân khẳng khẳng nhận định Mạc Như Nghiên làm tôn tức phụ, Nhạc phu nhân đã sớm chọn cho Nhạc Hành Tri tiểu thư khuê các khác càng thích hợp.

Nhưng mà, bà không muốn cưới vào cửa là một chuyện. Tô Linh tính kế sau lưng Nhạc phủ, đến cả nhi tử của bà cũng bị tính kế vào, Nhạc phu nhân sẽ không đồng ý.

“Này, chuyện này thật sự có hiểu lầm. Lúc ấy Mạc Như Nghiên từ hôn là thật, lần này Mạc Như Nghiên chủ động nói ra muốn gả cũng là thật. Linh nhi lớn mật nữa, cũng không dám lừa gạt lão phu nhân và biểu tâu!” Tô Linh không dám nhận món nợ này. Cho dù thế nào, cũng phải đẩy lên đầu Mạc Như Nghiên.

“Chuyện người không dám thì nhiều, nhưng chuyện làm ra càng làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối, vô cùng bất ngờ.” Nhạc phu nhân không tin lời giải thích của Tô Linh. Tô Linh càng liều chết không thừa nhận, Nhạc phu nhân càng vô cùng tin tưởng, Mạc Như Nghiên là bị ép buộc.

Đều là nữ tử, ai không muốn gả cho lang quân như ý? Chẳng lẽ Tô Linh còn muốn nói, hán tử nông thôn ở thôn Liên Hoa kia, có thể so sánh được với Hành Tri của bà? Ngưỡng cửa Nhạc phủ bày tại nơi này, mãng phu Hạ gia kia định nổi sao?

Suy nghĩ của Nhạc phu nhân, cũng là suy nghĩ chung của nữ quyến Nhạc gia đang có mặt tại đây.

Không cần biết bọn họ có vừa ý Mạc Như Nghiên hay không, Tô Linh dám can đảm tính kế Nhạc Hành Tri, chính là khiêu khích Nhạc phủ bọn họ.

Đều cùng từ một hậu trạch đi ra, Tô Linh có tính tình gì, bọn họ còn không hiểu được sao? Nhớ trước đây giữa nhau có hiềm khích và ân oán, đến nay cũng vẫn có dấu vết để lại.

Vốn tưởng rằng Tô Linh gả đến huyện Thanh Sơn, những chuyện cũ năm xưa đã tính xong rồi. Hôm nay bọn họ mới biết, thì ra Tô Linh vẫn luôn chờ bọn họ ở chỗ này.

Bọn họ giống như bị tát mạnh một cái lên mặt, đám nữ quyến Nhạc phủ đều bị chọc giận.

Vì thế, mới có ngày này giờ này tam đường hội thẩm. Mọi người đều dùng hết sức, muốn tính món nợ này với Tô Linh.

Tô Linh hoàn toàn không lường trước được, bà ta đã hoàn toàn đắc tội với rất nhiều nữ quyến Nhạc phủ. Càng không dự đoán được, chẳng qua là một Mạc Như Nghiên, đã hoàn toàn làm chuyển biến xấu quan hệ của bà ta và Nhạc phủ.

Bà ta vẫn luôn cho rằng, coi như Nhạc lão phu nhân vừa ý muốn Mạc Như Nghiên làm tôn tức phụ, Nhạc phu nhân cũng không phải rất vừa lòng.

Cho dù không phải Mạc Như Nghiên, vẫn sẽ là Mạc Như Hòa, Nhạc lão phu nhân sẽ không chấp nhất như vậy. Nhạc phu nhân cũng sẽ xem bà ta nhiều năm nỗ lực duy trì quan hệ mà chấp nhận Như Hòa nhà bà ta làm nhi tử tức phụ.

Thậm chí, Tô Linh cũng đã chuẩn bị của hồi môn thật lớn cho Mạc Như Hòa, cũng cố ý lộ tiếng gió cho Nhạc phu nhân.

Bà ta cho rằng, Nhạc phu nhân sẽ hài lòng.

Nào nghĩ đến, thật sự vào đến Nhạc phủ, cuối cùng Tô Linh mới xác định, bà ta cũng không được Nhạc phu nhân tán thành, ngược lại đẩy Nhạc phu nhân vốn là đồng minh với bà ta ra xa.

Muốn vản tính kế trở thành công dã tràng, Tô Linh thật sự không cam lòng, cũng không nghĩ ra, rốt cuộc bên trong này đã sai ở đâu!

Sai ở đâu? Sai ở chỗ Tô Linh không nên ngây ngốc đi theo ý muốn của Mạc Như Nghiên.

Kiếp trước Mạc Như Nghiên sống ở Nhạc phủ lâu như vậy, làm sao không hiểu được người Nhạc gia để ý nhất chính là thể diện?

Không cần biết người Nhạc gia có vừa ý Mạc Như Nghiên hay không, nếu Nhạc lão phu nhân đã lộ ra tiếng gió rằng vừa ý Mạc Như Nghiên làm tôn tức phụ. Như vậy, ngoài Nhạc phủ không muốn cưới ra, nếu không Mạc Như Nghiên cũng chỉ có thể gả cho Nhạc Hành Tri.

Nhưng hiện giờ, ở trong mắt người Nhạc gia, bởi vì Tô Linh ích kỷ, cho nên mới gả Mạc Như Nghiên ra ngoài. Vì, để cho Mạc Như Hòa thay thế, gả tới Nhạc phủ!

Thua thiệt khó chịu như vậy, đám nữ quyến Nhạc phủ tự xưng là khôn khéo thông minh, làm sao chịu đồng ý? Cho dù Mạc Như Hòa đã thành người của Nhạc Hành Tri vậy thì một cỗ kiệu nhỏ nâng vào từ cửa hồng là được, Nhạc phủ có rất nhiều cách đối phó!

Thật sự để Nhạc phủ không có cách đối phó, vẫn là “Mạc Như Nghiên gả cho người khác” một sự thật chói lọi đập vào mặt.

Nếu Mạc Như Nghiên cao gả, thì cũng thôi. Mọi người Nhạc phủ coi như không hài lòng, cũng đành nhịn.

Nhưng mà lại gả cho một mãng phu ở nông thôn thì tính là chuyện gì xảy ra? Tô Linh đang làm nhục ai chứ? Mượn tay Mạc Như Nghiên, hung hăng đập thể diện của Nhạc phủ xuống dưới chân phải không?

Tô Linh lắc đầu, rất muốn tiếp tục làm sáng tỏ hiểu lầm với Nhạc phu nhân.

Nhưng mà, Nhạc phu nhân đã không muốn nghe bà ta nhiều lời.

“Thôi vậy. Nếu người đã đưa người vào Nhạc phủ, thì không cần trở về huyện Thanh Sơn nữa. Bắt đầu từ hôm nay, ta thay Hành Tri làm chủ, để Như Họa ở lại.” Nhạc phu nhân khoát tay, chặt đứt đường lui của Mạc Như Họa.

“Vậy còn gì bằng. Sau này Nhạc phủ chúng ta lại thêm người mới, phải chung sống tốt với muội muội mới nha.” Đại tẩu Nhạc gia lập tức cười phụ họa nói.

“Còn không phải à. Ta thấy vị Như Họa muội muội này trông thật xinh đẹp! Nhưng mà, hình như rất thích khóc? Không phải là bệnh mỹ nhân hoa lệ đâm mưa chứ(người đẹp hay khóc)?” Nhị tẩu Nhạc gia cũng không khách khí kéo kéo khăn thêu trong tay, vui tươi hơn hờ trào phúng nói.

“Bệnh mỹ nhân hả?” Tiểu muội Nhạc gia ghét bỏ bĩu môi, trước mặt mọi người thể hiện nàng không vui, “Ta vẫn thích đại tiểu thư Mạc phủ hơn, đó là một mỹ nhân thanh cao lạnh lùng!”

Mạc Như Họa rất muốn cãi lại, Mạc Như Nghiên tính tình thanh cao lạnh lùng như vậy, cứ cho là gả tới Nhạc phủ, cũng chắc chắn sẽ không được yêu thích.

Nhưng hiện giờ mọi người Nhạc phủ đều đang nhắm vào nàng ta, thế cho nên Mạc Như Họa hoàn toàn không dám nhiều lời.

Mím môi, cuối cùng Mạc Như Họa cũng vẫn nuốt vào lời oán trách đã đến bên miệng.

Không cần biết tiểu muội Nhạc gia có thật sự thích Mạc Như Nghiên hay không, nhưng rất rõ ràng, nàng ấy cũng không thích Mạc Như Họa. Kết quả, cũng mặc kệ còn có những người khác ở đây, đừng hết sức đối đầu Mạc Như Họa.

“Nhưng cũng không có cách nào. Ai bảo người có bản lĩnh, biết bò lên giường chứ! Coi như Tam ca ta không muốn, cũng chỉ có thể nhận cái nợ phong lưu này. Nghĩ lại chưa xót thay cho Tam ca, thật là khôn ba năm đại một giờ, thế mà lại bị người ta tính kế như vậy.” Không quan tâm Mạc Như Họa phản ứng ra sao, tiểu muội Nhạc gia nói rất vui vẻ, cũng không sao cả.

Mạc Như Họa cúi đầu, cố gắng kiềm chế xúc động muốn phản bác, cố gắng nhìn xuống tiểu muội Nhạc gia làm nhục.

Tô Linh cũng rất tức giận. Bà ta cũng không phải chưa từng ở Nhạc phủ, sao không biết ngày thường Nhạc phủ dạy dỗ cực nghiêm cô nương chưa gả chồng? Hiện nay Tiểu muội Nhạc gia còn chưa gả chồng, nhưng ở trước mặt mọi người nói ra lời xấu hổ này, đầu phải là gia giáo của Nhạc gia?

Ghê tởm hơn chính là, cố tình một đám trưởng bối Nhạc gia ngồi ở chỗ này, nhưng không có một người đứng ra chỉ trích tiểu muội Nhạc gia không đúng.

Cuối cùng Tô Linh cũng không thể nhẫn nại được nữa, cũng không muốn tiếp tục nhận lấy khuất nhục to lớn này.

“Lão phu nhân cũng muốn Như Họa ở Nhạc phủ làm khách sao? Nhưng cho dù là nạp thiếp, Như Họa cũng phải từ Mạc phủ ở huyện Thanh Sơn nâng ra ngoài.” Tô Linh thẳng lưng, nghiêm túc nhìn Nhạc lão phu nhân, “Dù là đại tiểu thư gả đến thôn Liên Hoa, cũng từ cửa chính Mạc phủ đưa ra. Bây giờ Nhạc phủ cứ thế giữ Như Họa lại, chẳng lẽ muốn thừa nhận, ngưỡng cửa Nhạc phủ còn kém cả một nhà nông hộ tầm thường sao?”

Tô Linh là bất cứ giá nào. Làm mẫu thân sẽ trở nên mạnh mẽ, một đám nữ quyến Nhạc phủ đều đập Như Họa nhà bà ta xuống dưới chân, còn muốn bà ta làm sao?

Cho dù đắc tội Nhạc phủ, Tô Linh cũng cam tâm tình nguyện. Cùng lắm thì từ đây không qua lại với Nhạc phủ nữa, dù sao bà ta ở huyện Thanh Sơn, cũng không cần dựa vào hơi thở của Nhạc phủ sống qua ngày.

Dù thật sự gả Như Họa tới Nhạc phủ, Tô Linh cũng không sợ người Nhạc gia chơi ám chiêu ở sau lưng. Kết quả xấu nhất, cũng không ngoài cục diện hiện nay. Như Họa của bà ta cũng đã trở thành thiếp thị của Nhạc Hành Tri, vì sao bà ta còn phải khom lưng uốn gối, hết sức lấy lòng người Nhạc phủ?

Cho nên nói, Tô Linh là người không thành được việc lớn. Ánh mắt bà ta thiên cận như vậy, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn tình cảnh Mạc Như Họa càng khó khăn hơn ở Nhạc phủ, không có sức lực để thay đổi.

Đến nay Tô Linh vẫn còn không rõ, bắt đầu từ ngày Mạc Như Nghiên đồng ý gả cho Hạ Trăn, quan hệ của bà ta và Nhạc phủ tràn ngập nguy cơ. Mà tất cả căm ghét và coi khinh của người Nhạc gia đối với Mạc Như Họa, cũng đều vì sự tính kế lần này của bà ta.

Còn chưa thành thân thân thể đã không còn trong sạch, tuy là nữ nhi của Mạc phủ, cũng có thể thế nào? Nhạc gia không thiếu nhất chính là nha đầu bò lên giường, đại tẩu và nhị tẩu Nhạc gia người nào không cực hận những thiếp thị ở trong viện của mình?

Nói ngay cả Nhạc lão phu nhân và Nhạc phu nhân, cũng đều từng trải qua chuyện này.

Lúc trước tận mắt Tô Linh nhìn thấy đủ loại dơ bẩn đen tối ở Nhạc phủ, học được chút chiêu thức này, cũng dùng ở trên người Mạc Như Họa. Nhưng kết quả, tuyệt đối không như bà ta mong đợi.

“Ngưỡng cửa Nhạc phủ có phải một nhà nông hộ tầm thường có thể ganh đua so sánh hay không, không tới lượt Tô Linh người tới nói!” Nhạc lão phu

nhân còn chưa mở miệng, Nhạc phu nhân đã giận dữ trách cứ nói.

“Mạc Như Họa, Nhạc phủ giữ lại. Tô Linh nguoi có thể rời đi, đừng có ăn nói lung tung ở đây.” Nhạc phu nhân nói xong, bỗng nhiên lại nói vòng lại, “Đương nhiên, nếu Tô Linh nguoi cảm thấy không muốn gả nữ nhi, không muốn hôn sự này, cũng có thể dẫn Mạc Như Họa trở về huyện Thanh Sơn. Từ nay về sau, giao tình hai nhà Nhạc Mạc chấm dứt tại đây, cũng không có bất cứ dính dáng gì. Chuyện trước đây, cũng đều xóa bỏ toàn bộ, cũng không chút liên quan!”

Những lời này của Nhạc phu nhân, còn đáng sợ hơn lời trò mặt của Tô Linh. Nếu thật sự thành ra thế, mộng đẹp Mạc Như Họa mong đợi lâu như vậy, hoàn toàn vỡ nát.

Tô Linh há mồm, đang muốn tỏ thái độ, đã nghe thấy đột nhiên Mạc Như Họa lắc đầu, la lớn: “Con không trở về huyện Thanh Sơn, con phải gả cho Hành Tri ca ca. Cho dù làm thiếp thị, con cũng chấp nhận.”

Về mặt Mạc Như Họa rất kiên quyết, cứ thế uống cho ánh mắt Tô Linh cố gắng ra hiệu cho nàng ta. Toàn tâm toàn ý nhìn Nhạc lão phu nhân, chỉ hy vọng Nhạc lão phu nhân có thể mở lời, đồng ý mong muốn của nàng.

Nhạc lão phu nhân cũng không thèm liếc nhìn Mạc Như Họa một cái, làm như chuyện này không liên quan đến bà, ngồi im thờ ơ.

Đương nhiên Nhạc phu nhân phải nhận việc kế tiếp.

“Được rồi! Nếu bản thân Như Họa muốn gả tới Nhạc phủ, chuyện này cứ xem như đã định ra.” Trừ câu đó ra, Nhạc phu nhân một chữ cũng không nhắc tới chuyện đón dâu, càng không nhiều lời nói đến chuyện sinh lễ.

Tô Linh không khỏi có chút luống cuống. Mạc Như Nghiên gả hấp tấp như vậy, nhưng trình tự nên làm, bà ta một bước cũng không thiếu. Sinh lễ, của hồi môn, bà ta đều làm chu đáo. Cho dù có bất cứ chuyện gì, nhưng cũng bảo đảm Mạc Như Nghiên về vãng.

Mà hiện nay thì sao? Rõ ràng Như Họa của bà ta là gả tới trấn Hoài Thủy, rõ ràng là gả vào Nhạc phủ, lại không rõ ràng qua quit như thế?

Nhạc phủ sao có thể? Sao Nhạc Hành Tri lại có thể đối xử với Như Họa của bà ta như vậy chứ? Thân thể Như Họa cho Nhạc Hành Tri là trong sạch!

Tuy trong lòng Tô Linh cũng không tình nguyện, giờ phút này lại bởi vì Mạc Như Họa kiên trì, lâm vào bị động.

Trong tay bà ta vốn cũng không có quá nhiều lợi thế, vốn định dựa vào quan hệ thân thích của bà ta và Nhạc phủ, tóm lại Nhạc phủ sẽ không quá làm khó bà ta, cũng sẽ không làm cho quan hệ hai bên căng thẳng đến mức này.

Nào nghĩ đến Nhạc phủ rồi, Tô Linh mới biết được, sự việc đã sớm thoát khỏi sự khống chế của bà ta, hoàn toàn không phải bà ta có thể điều khiển được nữa.

Sớm biết lần này đến Nhạc phủ sẽ có kết quả thế này, còn không bằng bà ta để Như Họa ở lại huyện Thanh Sơn. Ít nhất, còn có thể bảo đảm Nhạc phủ sẽ sai người đi huyện Thanh Sơn đón dâu!

Nhưng hiện giờ, tất cả đều không có khả năng. Bà ta ngu xuẩn đưa Như Họa tới Nhạc phủ. Là tự tay bà ta chặt đứt đường lui của Như Họa, cho Nhạc phủ cơ hội lấn áp.

“Cảm ơn Nhạc phu nhân.....” Mạc Như Họa cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Chỉ cho rằng đến đây đã được như ý nguyện, bỗng nhiên tự sửa lời, “Cảm ơn nương.”

Nhạc phu nhân cười như không cười nhìn Mạc Như Họa, đến đáp lời cũng đều lười. Còn chưa qua cửa đã không biết liêm sỉ như thế, thật không hổ là nữ nhi tốt Tô Linh dạy ra.

Tô Linh cho rằng, ít nhất Nhạc phu nhân sẽ đồng ý Mạc Như Họa gọi tiếng “Nương” này. Dù sao mới vừa rồi chính miệng Nhạc phu nhân nói, việc này coi như đã định ra, không phải sao?

Nhưng mà, khi liếc thấy sự khinh thường trên mặt Nhạc phu nhân, Tô Linh mới bừng tỉnh đại ngộ, Nhạc phủ đang coi nữ nhi của bà ta như nha đầu hạ tiện tầm thường mà đối xử.

Thu phòng, xác thật thu. Nhưng không có thân phận, không có địa vị, càng không có tôn nghiêm. Ở Nhạc gia, những thiếp thị đó trông như là vơ vãng thật ra còn không bằng nha đầu chân chính!

Giờ này khắc này, bỗng nhiên Tô Linh mới nhớ tới, Nhạc phủ cực kỳ am hiểu loại mặt ngoài một bộ dạng, sau lưng là thủ đoạn âm hiểm. Dù Mạc Như Họa thật sự làm thiếp thị của Nhạc Hành Tri, tình cảnh Tô Linh cũng không dám tưởng tượng.

“Lão phu nhân, trước khi rời khỏi Nhạc phủ, ta có mấy câu thăm kín muốn dặn dò Như Họa. Không biết, lão phu nhân có bằng lòng cho mẹ con chúng ta một chỗ riêng tư hay không?” Tô Linh hít sâu một hơi, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Nhạc lão phu nhân nói.

Cầu Nhạc phu nhân, khẳng định vô dụng. Nhạc lão phu nhân có quyền lên tiếng hơn Nhạc phu nhân nhiều. Cho nên, Tô Linh có thể khẩn cầu, cũng chỉ có cầu thiện tâm của Nhạc lão phu nhân.

Thật ra Nhạc lão phu nhân cũng không nghĩ làm gì Mạc Như Họa. Chẳng qua là một nha đầu không có tâm nhãn gì mà thôi, ngay cả cô nương nhỏ nhất của Nhạc gia cũng không đầu lại, sao có thể là đối thủ của mấy người Nhạc phu nhân bọn họ?

Nhạc lão phu nhân không chút nghi ngờ, Mạc Như Họa ở Nhạc phủ không đến nửa tháng, sẽ hoàn toàn thoát thai hoán cốt(thay đổi hết).

Cho nên lúc này, Nhạc lão phu nhân không ngại cho Tô Linh một cơ hội. Đồng thời, cũng là cho Mạc Như Họa một cơ hội đổi ý cuối cùng.

Nếu, đột nhiên Mạc Như Họa nghĩ thông suốt, không định gả tới Nhạc phủ, ngược lại cũng vẫn có thể xem là một sự lựa chọn sáng suốt.

Có lão phu nhân cho phép, Tô Linh và Mạc Như Họa rất nhanh được đưa tới một gian phòng không có ai.

“Như Họa, chúng ta không cần hôn sự này của Nhạc phủ! Con mau trở về huyện Thanh Sơn với nương. Nương sẽ tìm hôn sự khác tốt hơn cho con, phu quân bảo đảm tốt hơn Nhạc Hành Tri.....” Tô Linh còn chưa nói xong, đã bị Mạc Như Họa ngắt lời.

“Nương, không có khả năng. Trong lòng nương còn rõ ràng hơn con, không có chỗ nào tốt hơn Nhạc phủ, cũng sẽ không có phu quân nào tốt hơn Hành Tri ca ca.” Mạc Như Họa lắc đầu, hất tay Tô Linh đang nắm chặt nàng. “Thật vất vả con mới được Nhạc lão phu nhân cho phép, cuối cùng cũng vào được Nhạc phủ. Từ nay về sau, con là người của Nhạc phủ, là phu nhân của Hành Tri ca ca.”

“Không phải phu nhân!” Tuy rằng sự thật rất tàn nhẫn, Tô Linh vẫn phải một câu nói trúng đích, chọc thủng ảo tưởng của Mạc Như Họa, “Con chẳng qua chỉ là thiếp thị, là một trong một đám thiếp thị không được đề mắt nhất của Nhạc phủ. Con sẽ không được hạnh phúc, con sẽ không.....”

“Con sẽ!” Đột nhiên Mạc Như Họa tròn mắt nhìn Tô Linh, như si ngốc, lại giống như hoàn toàn tỉnh táo, “Nương, vì đứng ở chỗ này, con trả giá bao nhiêu, chẳng lẽ nương không biết sao? Con đã là người của Hành Tri ca ca. Ngoại trừ Hành Tri ca ca, con còn có thể gả cho ai? Con còn muốn gả cho ai?”

“Như Họa.....” Tô Linh hỏi hậm. Nếu biết sẽ có kết quả như thế này, bà ta sẽ không giúp Mạc Như Họa đi đến nơi này, cũng sẽ không ra kế sách không về vang như vậy.

Bà ta tình nguyện Mạc Như Họa hận bà ta cả đời, tình nguyện Mạc Như Họa vĩnh viễn cũng vào không được cửa lớn Nhạc phủ. Bà ta tình nguyện, không gả Mạc Như Nghiên cho Hạ Trăn, mặc cho Mạc Như Nghiên đi vào nơi hang sói Nhạc phủ này.

Cho dù Tô Linh hỏi hậm thế nào, cũng không còn kịp rồi. Mạc Như Nghiên thoát khỏi vận mệnh bi thảm kiếp trước, Mạc Như Họa lại là nghĩa vô phần cố tiến vào. Vận mệnh đã định, sao không phải nhân quả báo ứng, luôn hồi đã định?

Trong lúc Tô Linh và Mạc Như Họa phát sinh bất đồng, mà không thể thuyết phục lẫn nhau, đoàn người Mạc Như Nghiên cũng đã đến trấn Hoài Thủy.

Đương nhiên Mạc Như Nghiên không thật sự đi từ Thanh Sơn Huyện đến trấn Hoài Thủy. Ra khỏi huyện Thanh Sơn Huyện không xa lắm, xe ngựa của Hạ Trăn đã đến.

Sau đó, nha dịch áp giải đều giả câm vờ điếc, giống như nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì. Kệ cho Mạc Như Nghiên được Hạ Trăn bế lên xe ngựa, thuận lợi đi tới nơi.

Đoàn người Mạc Như Nghiên vừa đến trấn Hoài Thủy, nha dịch của nha môn tri phủ đã đến tiếp nhận.

Mang theo chút buồn bã và mất mát, nha dịch huyện Thanh Sơn trình trọng bái biệt Mạc Như Nghiên. Chỉ hy vọng gặp nhau lần nữa, đại tiểu thư bọn họ vẫn có thể hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trên công đường của trấn Hoài Thủy, Nhạc tri phủ hỏi đầu đuôi sự việc rất tỉ mỉ. Lại giằng co với chương quỳ Thủy Họa Trai và thê muội.

Theo sự suy đoán của Nhạc tri phủ, Thủy Họa Trai và Cẩm Tú Phường không hề có quan hệ lợi ích, tại sao chương quỳ Thủy Họa Trai lại muốn hãm hại Cẩm Tú Phường? Huống chi, bị hạ độc chính là thê muội, mà không phải chương quỳ phu nhân. Bên trong này, đạo lý và quy luật ở đâu?

Mạc Như Nghiên vốn định giải thích. Nhưng mà, sau khi nhìn thấy Nhạc Hành Tri đứng bên cạnh Nhạc tri phủ, thì lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này trong mắt Nhạc Hành Tri, chỉ có một câu nói: Cầu xin ta, ta sẽ cứu ngươi.

Mạc Như Nghiên cảm thấy, dù bởi vì vậy mà nàng thật sự chết ở đại lao trấn Hoài Thủy, nàng cũng nhất định không đi cầu xin Nhạc Hành Tri.

“Nếu nghi phạm không chịu cung khai, vậy phạt năm mươi trượng đi.” Nhạc tri phủ ra lệnh một tiếng, nói rất nhẹ nhàng, nhưng tâm địa cực kỳ hiểm ác.

Mạc Như Nghiên chẳng qua là một nữ tử mảnh mai, hơn nữa còn là đại tiểu thư của phủ nha tri huyện huyện Thanh Sơn Huyện, sao có thể chịu được năm mươi gậy?

Nhưng mà, nơi này không phải huyện Thanh Sơn, nha dịch tri phủ cũng không nhận Mạc Như Nghiên là đại tiểu thư. Nếu Nhạc tri phủ đã lên tiếng, bọn họ khẳng định phải đánh. Hơn nữa còn là đánh thật mạnh, đánh gần chết mới thôi!

Không đánh thật mạnh, sao có thể cung khai? Nghiêm hình bức cung, cũng không phải không có đạo lý!

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Như Nghiên thân nhiên nhìn thẳng Nhạc tri phủ, không hề định xin tha. Không kiêu ngạo không siểm nịnh quỳ gối nơi đó, chờ xem đến cùng Nhạc tri phủ có thể vô sỉ tới mức nào.

Mạc Như Nghiên bằng lòng chịu đánh, nhưng Hạ Trăn lại không có khả năng chấp thuận.

Trong lúc gậy trong tay nha dịch giờ lên sắp rơi xuống, đột nhiên Hạ Trăn xông vào công đường, che trước mặt Mạc Như Nghiên, cảm tức nhìn Nhạc tri phủ: “Nhạc Bồi Lễ, ngươi dám!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Nhạc Bồi Lễ dám không? Trước khi nhìn thấy Hạ Trăn, ông ta xác thật dám.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hạ Trăn, sắc mặt Nhạc Bồi Lễ thay đổi hoàn toàn, không dám tin, đứng dậy: “Hạ..... Hạ.....”

“Nhạc Bồi Lễ, thân là quan viên địa phương, ngươi xử án qua loa như thế, ý đồ nghiêm hình bức cung, sao dám tự xưng công chính liêm minh? Ngươi xứng đáng với mũ quan trên đầu ngươi sao?” Hạ Trăn quát mắng, từ ngữ nghiêm nghị chính trực, làm cho Nhạc Bồi Lễ không ngẩng đầu lên nổi.

Ngay lúc này, Tổng đốc Lương Giang Vệ đại nhân, chạy tới.

“Nhạc tri phủ, vụ án của Cẩm Tú Phường huyện Thanh Sơn, xét thấy ngươi và đương sự có thiên ti vạn lữ* quan hệ thân thuộc, vậy nên án này giao cho bản quan định đoạt.” Vệ đại nhân vừa đến, thì đã nói với Nhạc tri phủ như thế.

*Thiên ti vạn lữ: ý chỉ quan hệ mật thiết rồi ren phức tạp

Sắc mặt Nhạc tri phủ trở nên hơi trắng, không chắc chắn nhìn về phía Hạ Trăn.

Hạ Trăn cũng không để ý đến ánh mắt của Nhạc tri phủ, xoay người sang chỗ khác xác định Mạc Như Nghiên có chịu kinh hãi hay không.

Mạc Như Nghiên có bị kinh hãi. Nhưng không phải đến từ Nhạc tri phủ, mà là Hạ Trăn.

Chưa bao giờ nàng hỏi ti mỉ sau khi Hạ Trăn rời khỏi huyện Thanh Sơn Huyện thì đi đâu. Ngay từ đầu là không biết nên hỏi thế nào, còn sau này thì trước sau không tìm được thời cơ thích hợp dò hỏi.

Tuy vẫn luôn cảm thấy khí chất trên người Hạ Trăn rất không hợp với huyện Thanh Sơn. Với thôn Liên Hoa, càng không xứng. Nhưng trước sau Mạc Như Nghiên không nghĩ tới, Hạ Trăn lại có liên quan đến quan trường.

Lấy tính tình Hạ Trăn, sao có thể thích ứng quan trường ngươi lừa ta gạt?

Hơn nữa, Hạ Trăn hoàn toàn không biết chữ.....

Không đúng, không biết chữ vẫn có thể làm võ quan. Hạ Trăn hần.....

Ánh mắt kinh ngạc đối diện với ánh mắt không chút gợn sóng của Hạ Trăn, cuối cùng Mạc Như Nghiên đã hiểu ra, vì sao kiếp trước Hạ Trăn lại phải dùng nhiều thời gian như vậy mới giục ngựa chạy tới huyện Thanh Sơn nhất xác cho nàng.

Bởi vì, Hạ Trăn hoàn toàn không ở huyện Thanh Sơn, không ở thôn Liên Hoa, mà không biết ở nơi xa xôi nào.

Có Vệ đại nhân thẩm án thay, cuối cùng mới công bằng công chính.

Vệ đại nhân không tra tấn bức cung, nhưng vẫn thành công khiến cho chương quây Thủy Họa Trai nhận tội. Đồng thời, cũng lộ ra kẻ chủ mưu phía sau màn, đó là Tô Linh, tri huyện phụ nhân huyện Thanh Sơn.

Vệ đại nhân không phải Nhạc tri phủ. Hấn phá án, rất dứt khoát lưu loát.

Trong chốc lát, đã bắt giữ chương quây Thủy Họa Trai và thê muội, sai người đi truyền Tô Linh đến hỏi chuyện.

Tô Linh ở huyện Thanh Sơn. Thời gian vừa đi vừa về, ít cũng phải nửa ngày.

Thế nên, Vệ đại nhân lập tức quyết định, bãi đường, ngày khác lại mở xét xử.

“Hạ tướng quân!” Lúc Hạ Trần đỡ Mạc Như Nghiên rời khỏi nha môn tri phủ, Nhạc tri phủ vội vàng chạy tới.

Mạc Như Nghiên sững sờ. Mặc dù là võ quan, chức quan cũng chia ra lớn nhỏ. Hạ Trần thế nhưng là..... Tướng quân?

Hạ Trần dừng chân, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Nhạc tri phủ đến gần.

“Hạ quan tham kiến Hạ tướng quân, không biết Hạ tướng quân giả lâm trấn Hoài Thủy, không đón tiếp từ xa, còn mong Hạ tướng quân chớ trách.” Làm sao Nhạc tri phủ ngờ được, lúc Nhạc Hành Tri trở về nhắc tới hán tử Hạ gia, lại là Hạ Trần, Hạ tướng quân!

Không phải Hạ tướng quân nên canh giữ ở biên quan Tây Bắc sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi căn cứ thôn Liên Hoa kia? Lại tại sao cưới Mạc Như Nghiên làm thê?

Năm trước khi hán vào kinh, rõ ràng nghe nói, tiểu quận chúa Thanh vương phủ có ý với Hạ tướng quân. Thiên kim nhà Tể tướng gia, tiểu thư nhà Hình Bộ Thượng Thư, đều trong danh sách được chọn làm tướng quân phu nhân.

Đây..... Đây là tình huống gì? Sao đột nhiên lại nhảy ra một Mạc Như Nghiên?

Tuy không rõ nội tình, nhưng Nhạc tri phủ rất rõ ràng, ông ta đã đắc tội Hạ Trần.

Đắc tội Hạ Trần, là đắc tội quân Tây Bắc, là đắc tội..... Thái Tử điện hạ. Cả người Nhạc tri phủ có chút hốt hoảng, không dám nói thêm nửa câu.

Với Nhạc tri phủ, thái độ Hạ Trần rất lạnh nhạt: “Tác phong làm việc của Nhạc tri phủ, thật làm người ta lau mắt mà nhìn.”

“Không không không. Hạ tướng quân hiểu lầm, vô cùng hiểu lầm. Hạ quan tuyệt đối không phải người có thủ đoạn gian dối, cũng không phải định án lung tung. Chỉ vì chuyện đầu độc lần này tính nghiêm trọng quá lớn, hạ quan không hề dám chậm trễ và sơ suất, lúc này mới truyền tất cả người có liên quan đến thăm vấn rõ ràng. Tuyệt đối không phải cố ý mao phạm.....” Đầu Nhạc tri phủ đầy mồ hôi lạnh nhìn thoáng qua Mạc Như Nghiên, lại vội vàng cúi đầu, “Mao phạm tướng quân phu nhân. Mong Hạ tướng quân nhất định nhìn rõ mọi việc, chớ trách tội.”

“Nhạc tri phủ đến cùng có ngay thẳng đoan chính hay không đã có Vệ đại nhân Tổng đốc Lưỡng Giang xem xét quyết định, không liên quan đến Hạ mỗ.” Hạ Trần nói xong không để ý tới Nhạc tri phủ nữa, dẫn Mạc Như Nghiên rời đi.

“Hạ.....” Nhạc tri phủ muốn giữ Hạ Trần lại. Thế nhưng mọi người đều biết, trong quân Hạ Trần là con người sắt đá, không giỏi về quyền mưu, cũng không thích nhất là quan trường phân tranh. Khế căn rằng, Nhạc tri phủ đành xoay người, xuống tay từ chỗ Vệ đại nhân.

Rời khỏi tầm mắt của Nhạc tri phủ, Mạc Như Nghiên vẫn không nói gì, rất trầm mặc.

Ngược lại là Hạ Trần, sau khi dẫn đo hỏi lâu, nói: “Ngày ấy rời khỏi Mạc phủ, ta từ huyện Thanh Sơn cứ thế đi về phía đông. Ba tháng sau, ngoài ý muốn tông quân. Sau đó, cứ thế đi theo quân Tây Bắc chinh chiến khắp nơi, mấy tháng trước mới từ trong quân trở lại thôn Liên Hoa.”

Thật ra Mạc Như Nghiên có một bụng nghi vấn. Nhưng thật chờ tới khi Hạ Trần chủ động nói ra, nàng đột nhiên lại không muốn hỏi nữa.

Hạ Trần rời huyện Thanh Sơn, ba tháng sau mới tông quân. Như vậy, ba tháng lang thang lưu lạc kia, Hạ Trần chịu bao nhiêu khổ? Chịu bao nhiêu tội?

Mạc Như Nghiên rất may mắn, là chỉ ba tháng. Ba tháng sau, Hạ Trần đã tìm được nơi đi, có chỗ dừng chân.

Nhưng mà, tâm vừa mới buông lỏng một nửa, lại bỗng nhiên nhớ tới, quân Tây Bắc là đại quân thiện chiến nhất Thanh Vân Quốc đánh trận nào thắng trận đó. Đồng thời, cũng là đại quân thương vong nhiều nhất.

Có lời đồn rằng, quân Tây Bắc luôn gặp phải khó khăn nguy hiểm, không có đại quân nào ở Thanh Vân quốc địch nổi. Cũng vì thế mà lực lượng quân Tây Bắc hùng mạnh nhất Thanh Vân quốc, cũng là vương bài lớn nhất trong tay Thái tử.

Mạc Như Nghiên không dám tưởng tượng Hạ Trần đã từng trải qua bao nhiêu lần sinh sinh tử tử. Cũng không dám tưởng tượng, có phải Hạ Trần có vô số lần đều thiếu chút nữa không sống nổi hay không. Nàng chỉ có thể khẳng định được một điều duy nhất là, kiếp trước cho đến khi nàng chết, Hạ Trần vẫn còn sống tốt ở trên đời này.

“Vậy chàng còn phải về trong quân không?” Hiện nay Mạc Như Nghiên quan tâm, cũng chỉ có một vấn đề này.

Hạ Trần trầm mặc một chút, lắc đầu: “Tạm thời không rõ.”

Vì sao trở về thôn Liên Hoa, Hạ Trần không nói nhiều, cũng không đề cập đến vì sao tạm thời không xác định có còn trở về Tây Bắc hay không.

Nhưng Mạc Như Nghiên biết rất rõ, sớm muộn gì Hạ Trần cũng sẽ phải trở về đó.

Tướng quân..... Chỉ xem vẻ mặt nom nớp lo sợ lúc Nhạc Bồi Lễ đối mặt với Hạ Trần, Mạc Như Nghiên đã có thể đoán được, vị trí của Hạ Trần hết sức quan trọng ở trong quân Tây Bắc.

Mà sự việc lần này của nàng, có thể kinh động Tổng đốc Lưỡng Giang, nói vậy cũng là công lao của Hạ Trần.

Là vì nàng, Hạ Trăn mới bại lộ thân phận?

Không hiểu sao, Mạc Như Nghiên tình nguyện thời gian quay ngược, để nàng trở lại trên công đường. Hạ Trăn chưa từng xuất hiện, Vệ đại nhân cũng không tới, cho dù nàng bị phạt đánh, cũng không sao cả.

Nhưng mà, trời cao sẽ không cứ luôn chiều cổ Mạc Như Nghiên. Sống lại một lần, đã là cực kỳ không có khả năng. Lại làm thời gian quay ngược, không nghĩ ngờ là không có khả năng.

Cuối cùng, Mạc Như Nghiên chỉ có thể yên lặng bị động tiếp nhận thân phận mới của Hạ Trăn. Mặc cho nàng muốn hay không muốn.

Bởi vì án của Cẩm Tú Phường chưa hoàn toàn giải quyết, tạm thời Mạc Như Nghiên không thể rời khỏi trấn Hoài Thủy.

Hạ Trăn vốn muốn dẫn Mạc Như Nghiên đến khách điểm ở, đến chỗ góc đường, thì bị hai vị thị vệ cản lại.

“Hạ tướng quân.” Đầu tiên hai vị thị vệ cung kính hành lễ với Hạ Trăn, tiếp sau đó mới đưa thư tín trong ngực cho Hạ Trăn, “Thái Tử điện hạ tự tay viết thư tín, còn mong Hạ tướng quân mau chóng hồi âm.”

Hạ Trăn gật đầu, nhận lấy thư tín.

Hai vị thị vệ đưa thư tín xong, cũng không rời đi. Hiển nhiên, là chờ Hạ Trăn mở thư ra, đọc cho Hạ Trăn nghe, sau đó sẽ bẩm báo lại với Thái Tử điện hạ ý tứ của Hạ Trăn.

“Không cần.” Hạ Trăn xua xua tay với hai thị vệ, quay đầu nhìn về phía Mạc Như Nghiên, “Hiện giờ ta đã biết chữ rồi.”

Mất hai thị vệ đều lộ ra kinh ngạc. Sau đó theo tầm mắt của Hạ Trăn nhìn về phía Mạc Như Nghiên, hai người cung kính chấp tay hành lễ với Mạc Như Nghiên: “Tướng quân phu nhân.”

Hạ Trăn đón đầu, Thái Tử điện hạ không có khả năng không biết. Mạc Như Nghiên có thân phận gì, Thái Tử điện hạ tự mình sai người tra xét, sao lại không biết gì hết chứ?

Nếu không phải Hạ Trăn nhiều lần bảo vệ Mạc Như Nghiên, hiện nay Mạc Như Nghiên đã sớm trở thành một cỗ xác chết rồi.

Thật là láo xược! Thế mà dám ghét bỏ chức quan phó tướng quân Tây Bắc của hần không đủ lớn? Lúc đó Thái Tử điện hạ thiếu chút tức đến xa giá tới phủ nha tri huyện huyện Thanh Sơn!

Cho nên hai năm trước, Hạ Trăn vừa trở về trong quân Tây Bắc, Thái Tử điện hạ đã lập tức cầu thánh thượng ban thưởng, phong Hạ Trăn làm Thanh Viên đại tướng quân!

Bởi vì một chữ “Thanh”, Hạ Trăn trở thành võ tướng của quân Tây Bắc bị đề ý nhất. Một đám triều thần Thanh Vân quốc, ánh mắt nhao nhao nhìn vào Hạ Trăn.

Cộng thêm chính miệng Thái Tử điện hạ hứa hẹn, phải tuyền thê cho Hạ Trăn, càng làm người ta chú ý.

Lúc này mới có tiểu quận chúa Thanh vương phủ, thiên kim nhà Tể tướng, và tiểu thư phủ Hình Bộ Thượng Thư, nghe nói đều rất ngưỡng mộ Hạ Trăn.....

Mấy tháng trước, Hạ Trăn trở về thôn Liên Hoa, đúng là việc làm vạn bất đắc dĩ. Thái tử thả người, tuyệt đối không phải cam tâm tình nguyện.

Chỉ vì thanh danh và thế lực của quân Tây Bắc quá lớn, công cao chán chủ, cuối cùng là rước lấy thánh thượng lo lắng.

Trong một đêm, Thái tử bỏ đi thuộc hạ mạnh nhất hần, thả Hạ Trăn trở về thôn Liên Hoa.

Rời khỏi quân Tây Bắc quân với Hạ Trăn còn có tướng lĩnh xuất sắc khác đã từng vì Thanh Vân quốc lập công lớn.

Trước khi đi, Thái tử không tiễn đưa, chỉ cho mỗi người cầm đi mấy trăm lượng ngân phiếu.

Không cho nhiều, vì Thái tử tin chắc rằng, sớm muộn gì có một ngày, hần sẽ triệu hồi các huynh đệ của mình quay về.

Mà trước khi hần còn chưa thể công khai đối nghịch với Thánh thượng, hần phải che dấu lương tâm, phân tán toàn bộ tướng lĩnh trung thành dũng mãnh, tất cả đều đưa đi khỏi.

Quân Tây Bắc quân gặp biến cố này, không thể nói không lớn. Nhưng Thánh thượng tự mình hạ lệnh phong tỏa tin tức.

Cho nên, trên dưới Thanh Vân quốc không hề dẫn tới bất kỳ nào động gì. Quan viên cách xa Đế đô như Nhạc Bồi Lễ, càng không nghe được một chút tiếng gió, đương nhiên hoàn toàn không biết việc này.

Đột nhiên được gọi là “Tướng quân phu nhân”, Mạc Như Nghiên có chút ngơ ngẩn. Dù trong lòng đã tiếp nhận thân phận mới của Hạ Trăn, nhưng vẫn không có cách nào thích ứng.

Càng miễn bàn, giờ phút này hai vị thị vệ còn xưng hô với nàng.

“Hiện nay hai người các người ở đâu? Khách điểm gần đây sao?” Mặc dù Hạ Trăn đã biết chữ, nhưng vẫn cần hai thị vệ đưa hồi âm về phủ Thái tử. Cho nên, ở cùng một khách điểm, cũng được xem là thượng sách.

“Dạ. Ở khách điểm Thiên Nguyên gần đây.” Hai thị vệ nói xong đi phía trước dẫn đường, dẫn Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên đi đến khách điểm.

Khách điểm Thiên Nguyên tuyệt đối không được xem là khách điểm tốt nhất trấn Hoài Thủy. Nhưng mà, Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên cũng không phải người thích phô trương. Không có bất cứ ý kiến gì, đồng ý ở lại chỗ này.

Như lời Hạ Trăn nói, quả thật hắn biết chữ. Nhưng thư tín của Thái tử điện hạ dài như thế, với Hạ Trăn mà nói, vẫn là gánh vác không nhỏ.

Tìm hai thị vệ đến giúp? Hạ Trăn cũng không muốn làm vậy.

Bên cạnh có người thích hợp giúp đỡ hơn, đương nhiên là Mạc Như Nghiên rồi.

“Ta có thể xem không?” Thấy Hạ Trăn không hề phòng bị đưa mật hàm của Thái tử cho nàng, Mạc Như Nghiên không khỏi có chút kinh ngạc.

“Nàng là tước phụ của ta, dĩ nhiên có thể.” Hạ Trăn cũng không có suy nghĩ gì khác, gật đầu khẳng định với Mạc Như Nghiên.

Nếu Hạ Trăn đã nói thế, Mạc Như Nghiên cũng không từ chối nữa. Nhận lấy thư tín, mở ra đọc cho Hạ Trăn nghe.

Nội dung phần mở đầu trong mật hàm của Thái tử điện hạ, cũng không có quá nhiều bí mật. Chỉ vô cùng tức giận trách cứ tri huyện huyện Thanh Sơn vô năng. Đối với chuyện đầu độc của Cẩm Tú Phụng, Thái tử không tin Nhạc Bồi Lễ sẽ xử lý công chính, cô ý sai Tổng đốc Lương Giang đảm nhận việc này. Nếu ngay cả Tổng đốc Lương Giang cũng dám ngấm ngầm giở trò với hắn, Thái tử cho phép Hạ Trăn, lập tức giết, tuyệt đối không nương tay!

Mạc Như Nghiên đọc đến đây, không nhịn được nhìn về phía Hạ Trăn.

Thì ra, trong tay Hạ Trăn nắm quyền sinh sát, cách xa với suy nghĩ của nàng. Không phải chỉ quan lớn nhất Nhạc tri phủ mà nàng biết, ngay cả Tổng đốc Lương Giang, Hạ Trăn cũng là có quyền âm thầm xử trí.

Ở phần giữa mật hàm, Thái tử điện hạ nhắc tới hắn đang yên lặng đợi thời cơ. Nếu không có gì ngoài ý, người triệu hồi (được gọi về) đầu tiên của quân Tây Bắc chính là Hạ Trăn.

Nhưng Thái tử cũng nói, cho dù Hạ Trăn trở về trong quân Tây Bắc, binh quyền cũng vẫn ở trong tay Thánh thượng. Ngay cả binh quyền trong tay Thái tử, cũng phải nộp lên.

Đổi lại mà nói, Thái tử định lấy binh quyền đổi lấy Hạ Trăn!

Mạc Như Nghiên đã không biết nên phản ứng như thế nào. Chẳng những có quyền sinh sát, mà tầm quan trọng của Hạ Trăn với Thái tử, với Thanh Vân quốc còn xa hơn Mạc Như Nghiên có thể đoán được.

Đây xem như là chuyện cơ mật rồi. Hạ Trăn sắp trở lại quân Tây Bắc, binh quyền trong tay Thái tử sắp nộp lên..... Đều là chuyện người khác không thể tùy tiện biết.

Nhưng Hạ Trăn không kiêng dè cho Mạc Như Nghiên biết. Cho dù Mạc Như Nghiên luôn nhìn về phía hắn, hắn vẫn không mở miệng ngăn cản Mạc Như Nghiên đọc tiếp.

Phần cuối của phong mật hàm, Thái tử điện hạ cực kỳ giận dữ không hài lòng về chuyện Hạ Trăn thú (cười) Mạc Như Nghiên.

“Hạ Trăn người coi lời nói của bản Thái tử như gió thoảng bên tai sao? Mạc phủ tiểu nữ từ kia rốt cuộc có.....” Mạc Như Nghiên còn chưa đọc xong thư đã bị Hạ Trăn cầm đi.

Trước đó nhắc tới chuyện cơ mật, Hạ Trăn cũng không lấy lại thư. Bây giờ đề cập đến chuyện này, Hạ Trăn lại không cho Mạc Như Nghiên đọc?

Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn Hạ Trăn, nói: “Ta đều thấy hết rồi.”

Trên mặt Hạ Trăn khó được xuất hiện vài phần xấu hổ, ngại ngừng giải thích: “Thái tử điện hạ hắn chỉ.....”

“Thái tử điện hạ chỉ đang bênh vực chàng. Để đồ nhiều thiên kim khuê tú như vậy, chàng cố tình không chịu chọn một người trong đó, lại chọn ta Mạc phủ tiểu nữ từ này.” Mạc Như Nghiên không ngờ rằng, hai năm trước lúc nàng ghét bỏ Hạ Trăn trào cao. Ở đồ đồ xa xôi, Thái tử điện hạ thế nhưng cũng có cái nhìn giống thế.

Mà so với nàng chương mất, Thái tử điện hạ mới vô cùng tự tin khinh thường chẳng thèm nhìn.

Chỉ là một tiểu thư của tri huyện huyện Thanh Sơn, làm sao bị được với các vị tiểu thư khuê tú ở Đồ đồ? Chỉ cần Thái tử điện hạ ra lệnh một tiếng, rất nhiều quan viên muốn kết thân với Hạ Trăn.

Nhìn lại, làm sao Mạc Như Nghiên có thể đánh đồng với những nhà quyền quý ở Đế đô? Chỉ vài vị Thái tử nhắc đến ở trong thư, Mạc Như Nghiên cũng không bì nổi.

“Ta không.....” Hạ Trần há mồm, lại không thể giải thích. Cuối cùng, đành phải thẳng thắn nhận, “Thái Tử điện hạ chỉ nói đùa thôi, đừng cho là thật.”

“Đã dính dáng đến thanh danh vài vị thiên kim khuê các, sao nói là lời vui đùa được?” Mạc Như Nghiên không muốn mình hóa thân thành đồ phụ, nhưng cũng không thể không biết người biết ta.

Nếu có một ngày Hạ Trần trở lại chiến trường của hắn, như vậy Mạc Như Nghiên khẳng định muốn đi theo bên cạnh.

Đợi đến lúc ấy, chiến trường thuộc về nàng, sợ là cũng sẽ mở ra.

Như trong thư tin nhắc tới vài vị thiên kim tiểu thư, hoặc chẳng hạn như..... Vị Thái tử điện hạ không hài lòng nàng mọi điều kia.

Hạ Trần càng thêm nghèo từ ngữ. Trên thực tế, Thái Tử điện hạ không nói sai. Cho dù là Thanh vương phủ hoặc là phủ Tể tướng, phủ Hình Bộ Thượng Thư, từng hoặc nhiều hoặc ít biểu lộ thiện ý với hắn. Đồng thời, cũng đều đề cập đến hôn sự.

Dù rằng Hạ Trần đều cự tuyệt, nhưng không chịu nổi Thái Tử điện hạ gây trở ngại làm chuyện xấu ở sau lưng.

Theo như lời Thái Tử điện hạ nói, hôn ước của Hạ Trần ở quê nhà đã sớm hủy bỏ. Là nhà gái không muốn gả cho Hạ Trần, chê Hạ tướng quân của bọn họ là măng phụ, không lên được mặt bàn.

Bởi vì lý do này của Thái tử, không chỉ có trưởng bối của mấy nhà, mà ngay cả vài vị thiên kim khuê các chỉ nghe qua kỳ danh chưa từng gặp Hạ Trần, cũng biểu lộ rõ thể sống chết nguyện ý gả cho Hạ Trần.

Nếu đã được Thái Tử điện hạ chọn, đương nhiên là bởi vì những vị thiên kim khuê các này, đều rất ngưỡng mộ võ tướng, càng vô cùng tôn sùng uy danh của Hạ Trần.

Nhìn khắp toàn bộ Thanh Vân quốc, có vị võ tướng nào hơn được Thanh Viễn tướng quân Hạ Trần? Mặc dù xuất thân của Hạ Trần không phải rất tốt, nhưng chỉ bằng dựa vào hắn lập quân uy hiển hách, ai dám coi khinh hắn?

Hơn nữa, cho dù không nhìn bản thân Hạ Trần, nhưng chỉ nói đến Thái Tử điện hạ coi trọng, đã không ai dám nói Hạ Trần nửa câu không tốt.

Trái lại, ở trong mắt dân chúng Đế đô, Hạ Trần tốt đến không thể nghĩ ngờ, tốt đến muôn vạn người đều không bằng.

Sở dĩ Thánh thượng càng ngày càng kiêng kỵ quân Tây Bắc lớn mạnh, chẳng phải không phải bởi vì quân Tây Bắc quá mức được lòng người?

Người khắp thiên hạ đều biết, quân Tây Bắc là thân quân của Thái Tử điện hạ. Quân Tây Bắc được lòng người, chẳng phải là Thái Tử điện hạ được lòng người sao?

Cho dù Thái Tử điện hạ là trư quân Thánh thượng xem trọng, nhưng khi Thánh thượng chưa băng hà, ông ấy không cho phép Thái Tử điện hạ đi đến bước này!

Cuối cùng, thì phát sinh chuyện quân Tây Bắc bị bí mật xử trí.

Thấy Hạ Trần không giải thích, Mạc Như Nghiên không nhìn được nở nụ cười khổ. Đã xảy ra chuyện gì? Mất nàng từng bị mù mắt sao? Bởi vì ngại nghèo yêu giàu, ngược lại đã bỏ qua rõ ràng thật sự?

“Hạ Trần, nói thật, hai năm trước khi ta từ hôn, có phải chàng cảm thấy ta rất buồn cười hay không?” Mạc Như Nghiên ngồi ở đó, cũng không đợi Hạ Trần trả lời, tự than nhẹ, “Đến bản thân ta cũng cảm thấy mình giống như trò cười.”

“Không có.” Hạ Trần lắc đầu, vẻ mặt kiên định nhìn Mạc Như Nghiên, “Ta xác thật không xứng với nàng. Nàng từ hôn, theo lý thường mà thôi, hợp tình hợp lý.”

Mạc Như Nghiên không nhìn được lờm Hạ Trần: “Chàng dám ở trước mặt toàn thiên hạ, nói chàng Thanh Viễn đại tướng quân, không xứng với ta nữ nhi của tri huyện nho nhỏ không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hạ Trần còn thật sự gật đầu. Đương nhiên hắn dám nói, cũng cho là như thế.

“Chàng dám nói, ta lại không dám nhận.” Nhìn thấy Hạ Trần nghiêm túc, Mạc Như Nghiên càng không biết làm sao, “Không nói dân chúng thiên hạ sẽ phi nhổ ta như thế nào, chỉ nói vị Thái Tử điện hạ kia, sợ sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Tính tình Thái Tử điện hạ tương đối chân thật, có chút hiểu lầm với việc này.” Cho dù Hạ Trần rất cố gắng giải thích rõ ràng ý tứ của Thái tử, nhưng vẫn không thể nào thành công.

Thái tử lớn lên ở hậu cung, càng hiểu rõ tranh đấu trong phủ trạch hơn bất cứ kẻ nào. Nếu nói Mạc Như Nghiên không phải bởi vì xuất thân của Hạ Trần không cao, cho nên từ hôn, Thái tử nhất định không tin.

Hơn nữa chính Hạ Trần cũng không thể phủ nhận, hai năm trước khi hắn bị từ hôn, hắn vẫn chưa nói thật thân phận ở quân Tây Bắc.

Sự cố chấp của Thái tử, Hạ Trần cũng không tán đồng. Lúc ấy hắn không cho Mạc Như Nghiên biết, đơn giản vì, hắn không cho rằng thân phận ở trong quân Tây Bắc của hắn có thể thay đổi được chuyện gì.

Ở trong lòng Hạ Trần, từ đầu đến cuối đều đặt Mạc Như Nghiên ở một vị trí rất cao. Hắn cực kỳ cố gắng muốn đuổi kịp Mạc Như Nghiên, nhưng trên thực tế, hắn làm còn chưa đủ.

“Thật ra cũng không phải hiểu lầm.” Một tay Mạc Như Nghiên chống cằm, nhìn Hạ Trần từ trên xuống dưới, “Nhưng ta thấy lạ là có Thái tử làm chỗ dựa lớn như vậy, thế mà chàng còn có thể giữ vững thuần phác trước sau như một? Chẳng lẽ không phải là thăng chức rất nhanh, ngay cả đi đường cũng mang theo gió sao?”

“Thái tử là bạn tốt, không phải chỗ dựa.” Hạ Trần lắc đầu với Mạc Như Nghiên, rất nghiêm túc giải thích.

Được rồi, Mạc Như Nghiên cực kỳ tin tưởng, nàng không có khả năng được vị Thái tử kia thích. Bởi vì không chỉ có hắn, mà với Thái tử, Hạ Trần cũng là bạn tốt.

Bạn tốt của Thái tử..... Mạc Như Nghiên nghĩ một chút, là có thể đoán được Thái tử coi trọng Hạ Trần ra sao.

Kệ đi, binh tới tướng chặn, nước lên đất ngăn, nếu thật tới trước mặt Thái Tử điện hạ, cho dù bị Thái Tử điện hạ thiên đao vạn quả, nàng cũng chỉ có thể nhận.

Hạ Trần hồi âm, do Mạc Như Nghiên viết thay.

Hạ Trần trả lời thư đơn giản hơn tiếng lòng thao thao bất tuyệt của Thái Tử điện hạ rất nhiều.

Ngoại trừ giải thích chuyện Cẩm Tú Phường đầu độc chỉ là bị người vu hãm(vu cáo+ hãm hại), rất nhanh sẽ giải quyết. Đồng thời cũng biểu lộ cảm kích vì Vệ đại nhân đã đến, và..... Quyết tâm tùy thời đợi lệnh.

Tùy thời đợi lệnh, đó là thật sự phải đi Đế đô rồi. Nghĩ đến đây, Mạc Như Nghiên không khỏi rơi vào trầm tư.

Lấy được thư trả lời của Hạ Trần, hai thị vệ ở lại Trần Hoài Thủy Trần một đêm rồi rời đi.

Cùng lúc đó, ở huyện Thanh Sơn nha dịch tri phủ uống công vô ích, không thể thuận lợi đưa Tô Linh trở về.

Nhưng Nhạc tri phủ biết Tô Linh ở nơi nào, là ở nhà hắn.

Nhạc tri phủ vốn định trực tiếp giao Tô Linh ra. Nhưng khi nghe nói Mạc Như Hòa đã trở thành thiếp thị của Nhạc Hành Tri, Nhạc tri phủ dừng một chút, sai người cố ý lộ tiếng gió(ý tứ, ngụ ý) cho Tô Linh.

Sau đó, Tô Linh một mình chạy trốn.

Đi lần này, chính là không còn hướng đi.

Nghe nói Tô Linh đang lẩn trốn, án này không nghi ngờ gì, cũng chỉ có thể tạm thời gác lại, biến thành án treo.

Vệ đại nhân hữu tâm vô lực, cũng chỉ có thể theo như Nhạc tri phủ đoán trước, đến đây dừng lại. Đợi ngày khác tìm được Tô Linh, lại tiến hành thẩm tra xử lí.

Không tìm thấy Tô Linh, Vệ đại nhân cảm thấy thật hổ thẹn với Hạ Trần, càng không có cách nào ăn nói với Thái Tử điện hạ.

Cho nên, vừa bãi đường, đã âm thầm tới tìm Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

“Hạ tướng quân, ngài xem xảy ra việc này. Hạ quan thật sự xấu hổ, không dám tới gặp ngài!” Vệ đại nhân nói xong có chút quần bách đồ mặt.

“Vệ đại nhân không cần để tâm như vậy.” Tô Linh chạy trốn, cũng không trong dự liệu của Hạ Trần. Vệ đại nhân vô huyệt, cũng không phải mong muốn. Đối với cái này, Hạ Trần cũng không trách cứ.

“Thật sự là.....” Vệ đại nhân lắc đầu, không nhận được liền đề thấp giọng nói, “Mong rằng Hạ tướng quân có thể ở chỗ Thái Tử điện hạ nói tốt vài câu cho hạ quan. Trong lúc điều tra vụ án này, hạ quan thật sự đã tận tâm tận lực, chưa từng có chút chậm trễ nào. Thật sự là kẻ xấu giáo hoạt, lại sớm chạy trốn mất. Hạ tướng quân cứ việc yên tâm, hạ quan chắc chắn nghiêm trị quan viên có liên quan, nhất định sẽ không để phụ nhân chịu uất ức.”

Vệ đại nhân quy phục, Hạ Trần cũng không ngẫm hiểu, nghiêm nghị trả lời: “Vệ đại nhân thân là mệnh quan triều đình, đối nhân xử thế cũng phải tuân theo trình tự luật lệ, không thể vì tình riêng mà làm trái luật lệ, tùy tiện giận chó đánh mèo.”

Vệ đại nhân liên tục hô vâng. Nhưng khi nhắc tới vụ án của Cẩm Tú Phường, Vệ đại nhân không nhận được vẫn dò hỏi Hạ Trần có cái nhìn như thế nào.

Thật ra hắn muốn tùy tiện kết án, nhưng Thái Tử điện hạ sẽ không đồng ý, Hạ tướng quân lại càng không đồng ý.

Mà nay Hạ tướng quân nhắc tới trình tự pháp luật, Vệ đại nhân càng thêm tiến thoái lưỡng nan.

Người đời đều biết quân Tây Bắc cương trực công chính nhất, thế mà nay lại đụng tới trên đầu Thanh Viễn đại tướng quân, dù là hắn muốn nhẹ tay, cũng lo sau này quân Tây Bắc tìm hắn nhắc chuyện cũ không phải sao?

Vệ đại nhân nghĩ đến sâu xa, Hạ Trần lại chỉ có một câu, nên xử lý như thế nào, thì xử lý như thế đó.

Như vậy, Vệ đại nhân hoàn toàn nhừ đầu rồi.

Cuối cùng, vỗ trán một cái, Vệ đại nhân trực tiếp gửi thư cho Thái Tử điện hạ. Đồng thời, cũng trình sớ con lên Thánh thượng.

Vệ đại nhân không coi là nhỏ bé, hắn trình sớ con lên, tự nhiên khiến cho Thánh thượng coi trọng.

Rất nhanh, Thái tử đã bị Thánh thượng triệu vào trong cung: “Thanh Viễn tướng quân cưới thế rồi?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, vâng.” Nói tới chuyện này, Thái tử muốn nhăn mày. Nếu không phải Thánh thượng tự mình tra hỏi, hắn cũng không muốn chấp nhận chuyện này.

“Một nữ nhi tri huyện?” Rất rõ ràng, với việc này Thánh thượng cũng không cho là đúng. Cho dù Hạ Trần rời khỏi quân Tây Bắc, bằng vào thân phận và phẩm hàm của Hạ Trần, làm sao cũng không đến mức cưới nữ nhi của tri huyện mới phải.

“Dạ.” Bởi vì trong lòng quá mức buồn bực, Thái tử cũng không muốn nói nhiều. Đứng khô khóc ở nơi đó, đợi chỉ thị khác của Thánh thượng.

“Người cũng không khuyên chút hả?” Hạ Trần và Thái tử thân nhau như thế nào, trong lòng Thánh thượng biết rõ. Nhớ trước đây ông muốn loại bỏ Hạ Trần, Thái tử năm lần bảy lượt yết kiến, đều bị ông cản trở về.

Cảnh tượng mấy tháng rành rành trước mắt, Thánh thượng không tin, Thái tử sẽ quên Hạ Trần nhanh như vậy.

Thái tử là người nhớ tình cũ ra sao, chính mắt Thánh thượng thấy nhiều năm như vậy, trong lòng biết rõ.

“Đã từng khuyên nhưng không khuyên được à.” Sao có thể không khuyên? Vì khuyên Hạ Trần dừng cương trước bờ vực, ngay cả tiểu quận chúa của Thanh vương phủ Thái tử cũng mang ra. Kết quả, vẫn không thể lưu lại tâm của Hạ Trần.

Nói tới việc này, tâm tình Thái tử càng thêm u ám, đến sắc mặt cũng trở nên mất mát.

Thoáng nhìn bộ dạng của Thái tử như vậy, Thánh thượng thở dài, cuối cùng buông lời: “Được rồi! Nếu việc đã đến nước này, triệu hồi Hạ Trần trở lại đi!”

“Phụ hoàng?” Không dám tin nhìn Thánh thượng, Thái tử còn tưởng rằng, ít nhất phải chờ tới hắn giao hết binh quyền trong tay ra, Thánh thượng mới có thể nhượng bộ.

Thật ra Thái tử không phải luyến tiếc binh quyền trong tay. Lấy binh quyền hiện nay của hắn đổi Hạ Trần trở về, Thái tử bằng lòng.

Nhưng mà, một khi giao binh quyền ra, không nghi ngờ gì là giao tính mạng từ trên xuống dưới gần hai mươi vạn tướng sĩ quân Tây Bắc vào trong tay người khác. Lựa chọn này, Thái tử không có cách nào dễ dàng làm ra.

Ngoài Hạ Trần, Thái tử cũng không tin ai. Dù là Thánh thượng tự mình chiêu quân quân Tây Bắc, Thái tử cũng không dám kết luận bừa.

“Trẫm nói rõ ràng trước, Hạ Trần trở về, binh quyền của hắn không có khả năng trở lại.” Thánh thượng đâu phải người dễ nói chuyện? Dù là làm ra thỏa hiệp, khẳng định cũng còn có hậu chiêu, “Quân Tây Bắc nơi đó, hắn cũng không cần về. Ở lại Đê đô, làm một võ tướng đi! Trọng trách phòng ngự Hoàng cung, giao cho hắn phụ trách.”

Thánh thượng nói dứt lời, đồng thời vui sướng trong lòng Thái tử dần dần tan đi.

Quả nhiên, phụ hoàng vẫn không tin hắn. Vì đề phòng hắn, không tiếc lấy Hạ Trần làm mồi, ép hắn phải xung đột với Hạ Trần!

Thái tử chưa bao giờ nghĩ tới bức vua thoái vị. Nếu hẳn thực sự có ý nghĩ như vậy, trước đó Hạ Trăn còn chưa rời khỏi quân Tây Bắc quân đã sớm làm rồi. Sao phải chờ tới bây giờ, khiến chính mình không đường thối lui?

Trong lòng, Thái tử vẫn trông đợi, Thánh thượng có thể tín nhiệm hẳn. Dù chỉ là một chút tín nhiệm, cũng đã đủ rồi.

Nhưng mà, thánh thượng vẫn là không chờ kịp.

Sau khi chắc chắn Hạ Trăn không liên quan với bất kỳ một đảng phái nào ở Đế đô, Thánh thượng mới lựa chọn triệu hồi Hạ Trăn. Giao vào trong tay Hạ Trăn an nguy của ông ta và hoàng cung.

Thánh thượng làm vậy, là tín nhiệm Hạ Trăn sao?

Hoàn toàn ngược lại. Thánh thượng đang khảo nghiệm rốt cuộc Hạ Trăn trung thành với ai.

Chỉ cần Hạ Trăn vâng thánh mệnh, trở thành đầu lĩnh của quân hộ vệ hoàng cung, ngày sau muốn ở trong ngoài hoàng cung gặp gỡ, thì Thái tử điện hạ sẽ bị Thánh thượng ngăn phòng vạn phòng!

Mà một khi thánh thượng hạ lệnh, Hạ Trăn phải dẫn đầu đối đầu với Thái Tử điện hạ đã từng kề vai sát cánh bên nhau. Đây mới thật là tâm kế tàn nhẫn.

Tâm tư Thánh thượng khó lường, Thái tử lại nháy mắt có thể lĩnh ngộ. Giống vậy, kế tiếp phải xem Hạ Trăn đáp lại thế nào.

Ngày ấy Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên rời khỏi trấn Hoài Thủy, Nhạc Hành Tri có tới tiễn đưa.

“Thật không nghĩ tới, biểu muội còn có thể yên lành êm đẹp rời khỏi trấn Hoài Thủy. Quả nhiên là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Hiện nay Mạc phu nhân, ngược lại bị biểu muội làm hại có nhà không về được, biến thành đào phạm nơi nơi tránh né.” Đứng ở trước mặt Mạc Như Nghiên, trong lòng Nhạc Hành Tri vô cùng bất mãn.

Hắn không nghĩ ra, sao Mạc Như Nghiên lại may mắn đến như vậy. Ở huyện Thanh Sơn, là hẳn nhiều chuyện cứu Mạc Như Nghiên. Mà nay tới trấn Hoài Thủy, không hiểu sao Mạc Như Nghiên lại có thể đợi được Vệ đại nhân Tổng đốc Lương Giang đến!

Nếu không phải Vệ đại nhân đúng lúc xuất hiện, hôm nay đương nhiên sẽ là một cảnh tượng khác.

Nhạc Hành Tri nên may mắn, Nhạc tri phủ không nói thật với hẳn thân phận của Hạ Trăn. Nếu không giờ này khắc này, sắc mặt của hẳn mới thật sự càng khó coi.

Về phần Nhạc tri phủ giữ bí mật, đương nhiên không phải tốt cho Hạ Trăn, ngược lại là vì Nhạc Hành Tri.

Sau này Nhạc Hành Tri phải vào kinh đi thi. Không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định muốn xuất sĩ làm quan.

Nếu hiện nay Nhạc Hành Tri hoàn toàn đắc tội với Hạ Trăn, ngày sau làm sao đến Đế đô? Sao chiếm được một vị trí nhỏ ở Đế đô?

Đứng sau lưng Hạ Trăn, là Thái tử điện hạ cao cao tại thượng!

Hơn nữa, hiện nay Nhạc tri phủ cũng không thật rõ là vì sao Hạ Trăn lại đột nhiên xuất hiện ở huyện Thanh Sơn.

Liên quan đến chuyện của quân Tây Bắc, Nhạc tri phủ không dám nói lung tung, cũng không dám truyền ra ngoài. Hơi vô ý, đó là phải roi đầu.

Sắc mặt lúc này của Nhạc Hành Tri thật sự vô cùng khó coi. Mạc Như Nghiên cũng không thèm nói gì, đi thẳng lên xe ngựa. Mặc kệ vẻ mặt xanh mét của Nhạc Hành Tri đứng ở nơi đó, cực kỳ phẫn nộ.

Bởi vì sự tức giận và không cam lòng càng cháy càng mạnh, Nhạc Hành Tri không nghĩ nhiều, ngăn Hạ Trăn lại.

“Ngươi thật sự cảm thấy, ngươi và Như Nghiên biểu muội xứng đôi à? Cho dù giả cho ngươi, Như Nghiên biểu muội cũng dựa vào cửa hôn môn của Mạc phủ sống qua ngày. Ngươi thì sao? Chờ Như Nghiên biểu muội vất vả kiếm tiền nuôi sống ngươi?” Nhạc Hành Tri chướng mắt Hạ Trăn. Không đơn giản bởi vì xuất thân của Hạ Trăn không đủ cao, càng bởi vì Hạ Trăn ăn uống ngủ nghỉ toàn dựa vào Cẩm Tú Phưởng của Mạc Như Nghiên, thật sự quá hèn nhát vô năng.

Hạ Trăn đã từng cho rằng, hẳn thua Nhạc Hành Tri. Bởi vì xuất thân của Nhạc Hành Tri, và càng bởi vì tài học của Nhạc Hành Tri.

Hạ Trăn đã từng nghe Nhạc Hành Tri nổi danh. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, khoa khảo sang năm, Nhạc Hành Tri sẽ có thể lấy về công danh.

Nhưng mà ngay lúc này, sau khi gặp Nhạc Hành Tri rồi, Hạ Trăn lại cảm thấy, phẩm hạnh, tính cách và tài học của Nhạc Hành Tri rất không ổn.

Phân không rõ trắng đen đúng sai như thế, động một chút thì công báo tư thù, cho dù mai sau làm quan, sợ cũng sẽ chỉ là cái họa của dân chúng, ức hiếp hương dân!

Nghĩ như thế, Hạ Trăn có suy nghĩ đưa thư cho Thái tử điện hạ trước khoa khảo sang năm.

Nhạc Hành Tri không biết rằng, khi tên của hắn lần đầu tiên truyền tới tai Thái Tử điện hạ, hắn đã bị Thái Tử điện hạ phán tử hình.

Thái tử không phải Hạ Trăn. Thân là long tử, Thái tử tự chịu trách nhiệm, không tha cho kẻ ngỗ ngược. Sự tồn tại của Nhạc Hành Tri làm trong lòng Thái tử canh cánh, cũng hết sức chán ghét.

Dưới tiền đề như vậy, sao Thái tử có thể mặc kệ Nhạc Hành Tri thi được công danh, vinh quang nở mày nở mặt?

Đối mặt với một vị Thái tử tùy hứng lại bá đạo như vậy, không có Hạ Trăn nhìn chăm chăm bên cạnh, sang năm khoa cử với Nhạc Hành Tri mà nói, tuyệt đối không có khả năng công bằng công chính.

Cho dù tài học của Nhạc Hành Tri có tốt nữa, cũng định sẵn không có khả năng kim băng đề danh. Chờ hắn, chắc chắn là đã kích và tổn thương xưa nay chưa từng có.

Nhạc Hành Tri không thể đoán được tương lai của mình, Hạ Trăn lại thấy rõ ràng. Cũng vì thế, không thêm so đo với Nhạc Hành Tri.

“Chờ người ngày nào đó kim băng đề danh, hãy đến nói với ta xứng hay không xứng.” Liếc nhìn Nhạc Hành Tri một cái, Hạ Trăn vung roi trong tay lên, đánh xe ngựa rời trấn Hoài Thủy.

Hạ Trăn có ý gì? Nếu hắn không thể kim băng đề danh, thì đến Hạ Trăn hắn cũng không bằng sao? Tốt, rất tốt. Hắn phải làm cho Hạ Trăn mở to mắt mà nhìn, Nhạc Hành Tri hắn rốt cuộc có thể kim băng đề danh hay không?

Mạc Như Nghiên ngồi ở trong xe ngựa, đương nhiên cũng nghe được câu nói của Hạ Trăn nói với Nhạc Hành Tri trước khi rời trấn Hoài Thủy.

Trong chốc lát, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên nghĩ ra, nguyên nhân vì sao kiếp trước, cho đến trước khi nàng chết, Nhạc Hành Tri cũng không thể thi được bất cứ công danh gì.

Còn nhớ kiếp trước khi có kết quả khoa cử, Nhạc Hành Tri bị đả kích. Lúc đó Mạc Như Nghiên cũng cảm thấy thật sự ngoài ý muốn. Dựa vào tài học của Nhạc Hành Tri, cho dù không làm được Trạng Nguyên, cũng không có khả năng một chút công danh cũng không thi được.

Mạc Như Nghiên nhớ rõ, vì chuyện thi đậu công danh của Nhạc Hành Tri, Nhạc tri phủ tiêu không ít bạc, cũng đi không ít quan hệ. Nhưng mà, cuối cùng kết quả vẫn không thể làm Nhạc tri phủ hài lòng.

Lúc ấy Nhạc tri phủ đã từng suy đoán, có phải trong lúc vô tình Nhạc phủ bọn họ đắc tội với đại nhân vật nào đó mà lại không tự biết. Thậm chí còn bắt Nhạc Hành Tri nhớ lại tỉ mỉ từng chút một hành trình lúc đi Đề đồ, mong có thể từ trong đó tìm ra dấu vết để lại.

Nhưng mà, không có, một chút dấu hiệu cũng không có. Nhạc Hành Tri thật không thể hiểu được, tại sao lại bị chặn đường khoa cử, trước sau không thể bước chân vào cửa quan trường.

Cũng từ lúc ấy Nhạc Hành Tri bắt đầu sa ngã, từ đó nản lòng thoái chí, không còn chút kiêu ngạo và phong thái của ngày xưa.

Nhạc lão phu nhân từng rất tiếc hận cảm thán, một lần khoa cử, đã chôn vùi một thiếu niên tốt của Nhạc gia bọn họ.

Nhưng mà tất cả mọi người không nghĩ đến, Nhạc Hành Tri không thể thi đỗ khoa cử, không phải hắn đắc tội người nào, mà là Mạc Như Nghiên đắc tội với Thái tử điện hạ người đứng sau lưng Hạ Trăn.

Haizz! Thật đúng là nhân quả báo ứng, mười lần chẳng sai. Nói như thế, ngược lại nàng không thể trách móc nặng nề Nhạc Hành Tri sau đó phản bội nàng.

Nghĩ đến đây, Mạc Như Nghiên cười khổ lắc đầu, hoàn toàn buông bỏ mọi việc ở kiếp trước.

Thôi, xem như nàng huỷ hoại con đường khoa cử của Nhạc Hành Tri, rồi lấy một cái mạng bù lại cho Nhạc Hành Tri.

“Đại tiểu thư và cô gia trở về rồi!” Xe ngựa dừng bên ngoài Cẩm Tú Phụng, tiếng hô đặc biệt vang dội của Lãng Việt lập tức truyền vào.

“Đại tiểu thư trở lại rồi?” Rất nhanh, đã nghe thấy tiếng hô mang theo lo lắng, sốt ruột của Chu Đại Nương và Trương bà bà vang lên ở ngoài xe ngựa.

Mạc Như Nghiên nhấc màn xe, nhìn mấy người đang đợi ở Cẩm Tú Phụng, từ từ lộ ra một nụ cười tươi tắn.

“Cuối cùng cũng đã trở về!” Chu Đại Nương nói rồi muốn tiến lên đỡ Mạc Như Nghiên xuống xe.

Nhưng Hạ Trăn trước Chu Đại Nương một bước, xoay người ôm Mạc Như Nghiên xuống.

Thoáng thấy hành động của Hạ Trăn, Chu Đại Nương và Trương bà bà không khỏi tán thưởng gật gật đầu. Lại nói, vị cô gia này của bọn họ ngoài xuất thân kém một chút ra, những cái khác đều không tệ.

Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn vừa trở về, Xuân Hà đã bung lên nồi mì sợi mới nấu. Có ý gấp trướng lòng đào mềm mại, để Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn có thể ấm áp.

Theo cách nói của Chu Đại Nương, ăn chén mì này xong, những đèn đui trong quán đều tan hết.

Tuy Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn cũng không phải rất tin tưởng cách nói này. Nhưng mà, thấy mọi người quan tâm như vậy, hai người cũng không cự tuyệt, rất dụng tâm ăn hết chén mì.

“Cô gia, thôn Liên Hoa truyền lời nhắn lại đây, nói sau khi ngài và đại tiểu thư trở về, thì nhớ trở về đó một chút.” Xác định hai người đều ăn xong mì, Chu Đại Nương nhắc tới lời nhắn của người Hạ gia.

“Có nói chuyện gì không?” Người Hạ gia đã một lần như vậy, thế nên Mạc Như Nghiên khó tránh khỏi đề phòng một chút.

“Hình như là chuyện của tiểu cô Hạ gia.” Chu Đại Nương cũng không thật rõ cụ thể xảy ra chuyện gì. Nhưng lần này người tới truyền lời nhắn là Nhị Lang Hạ gia, nhiều năm trước bà đã từng gặp, cũng không sợ nhận sai người.

“Nhị đệ ư?” Nếu là Hạ Minh Viễn, vậy thật sự sẽ không giả. Mạc Như Nghiên nhìn thoáng qua Hạ Trăn, đứng dậy, “Canh giờ còn sớm, chúng ta trở về một chuyến đi.”

“Đại tiểu thư!” Chu Đại Nương liên tục xua tay, “Sao mới trở về, đã lại vội đi thôn Liên Hoa? Tốt xấu cũng phải nghỉ tạm một đêm trước, sáng mai lại đi!”

Trương bà bà cũng là ý này. Cũng đã đợi vài ngày, không sợ chờ thêm một ngày nữa. Chuyện của thôn Liên Hoa, nếu không có đại tiểu thư và cô gia nhà bà, thì giải quyết không được sao?

“Đi sớm yên tâm sớm.” Tuy Mạc Như Nghiên chưa từng gặp mặt Hạ Tiểu Thúy, nhưng nàng còn nhớ hôm nàng gả vào Hạ gia, Hạ Tiểu Thúy có mang cho nàng hai cái bánh bao. Còn có đêm đó lời Hạ Tiểu Thúy nói bất bình dùm cho Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên đều ghi tạc trong lòng.

Người Hạ gia đối xử tốt với Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên sẽ không làm ngơ, càng sẽ không chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Bởi vì Mạc Như Nghiên kiên trì, xe ngựa lại lần nữa xuất phát từ Cẩm Tú Phường, chạy tới Liên Hoa thôn.

Lúc Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn đến ngoài cửa lớn Hạ gia, Hạ gia đang náo nhiệt.

“Tiểu Thúy, không phải tam tẩu không giúp muội. Muội xem việc này muội âm ỉ, nào có đạo lý động một chút chạy về nhà mẹ đẻ? Không phải tam tẩu cũng sinh tiểu nha đầu à, không phải cũng vẫn sống tốt ở Hạ gia đấy thôi? Nếu tam tẩu học muội như vậy, ôm nữ nhi chạy về nhà mẹ đẻ, tam ca muội lại không đuổi theo đánh chết tam tẩu à?” Từ rất xa, Mạc Như Nghiên đã nghe thấy giọng nói bén nhọn của Trương Xuân Hương. Đến khi đi vào sân thì thấy, đúng là Trương Xuân Hương đang răn dạy Hạ Tiểu Thúy.

“Nhưng tam tẩu, Trần Lâm động thủ đánh Phụng Nhi! Tẩu có từng thấy Tam ca đánh tiểu Hà chưa?” Nếu Trần Lâm đánh Hạ Tiểu Thúy, Hạ Tiểu Thúy tất nhiên sẽ không có tâm tư khác, chịu đựng là được.

Nhưng Trần Lâm đánh là nữ nhi Trần Phụng Nhi, Hạ Tiểu Thúy có chút không ngồi yên. Không phải nàng không ngăn cản qua, nhưng ngăn cản lần này, còn có lần sau. Hơn nữa Trần Lâm xuống tay rất là ác độc, ngày càng tàn nhẫn. Có đôi khi đánh mẹ con bọn họ không xuống nổi giường.....

Lần này cũng vậy. Mất thấy Trần Phụng Nhi thiếu chút nữa bị Trần Lâm đánh chết, Hạ Tiểu Thúy thật sự không chịu nổi, ôm Trần Phụng Nhi trở về Hạ gia.

Nhưng mà, tam tẩu Trương Xuân Hương từ lúc nàng trở về thì chỉ trích nàng không đúng, nhị tẩu cũng không phải đặc biệt hoan nghênh mẹ con bọn họ lưu lại. Thế cho nên sắc mặt Hạ Tiểu Thúy tái nhợt, không chịu nổi đã muốn từ bỏ.

“Tiểu hài tử nhà nào mà không bị đánh từ nhỏ chứ? Đánh nhiều cũng cấp, dễ nuôi.....” Trương Xuân Hương khinh thường. Cho dù Hạ Minh Chí thật sự động thủ đánh Hạ Tiểu Hà, nàng chắc chắn cũng sẽ giúp Hạ Tiểu Hà. Chuyện cũng không quá lớn đã về nhà mẹ đẻ, Hạ Tiểu Thúy rõ ràng là muốn dẫn Trần Phụng Nhi trở về nhà mẹ đẻ ăn uống, chiếm tiện nghi nhà mẹ đẻ.

“Dễ nuôi hay không, không phải Tam đệ muội định đoạt, phải là tiểu Thúy người làm thân nương nói mới tính.” Mạc Như Nghiên liếc mắt thấy Trần Phụng Nhi được Hạ Tiểu Thúy ôm vào trong ngực. Hài tử đã hơn một tuổi nhưng rất gầy yếu, trên mặt chỗ tím chỗ xanh, khiến cho người nhìn không đành lòng.

Cố tình dưới cảnh tượng như vậy, Trương Xuân Hương còn có mặt mũi nói cái gì đánh cho cứng cáp, dễ nuôi? Mặc kệ Chu Vân ở bên cạnh nghe thấy thế nào, dù sao Mạc Như Nghiên cũng không nhịn nổi.

“Đại ca!” Ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Trần, Hạ Tiểu Thúy không nhịn được kinh hô ra tiếng, trên mặt tràn đầy ý cười chân thành.

Sau đó lại nhìn thấy Mạc Như Nghiên, ánh mắt Hạ Tiểu Thúy hơi lộ ra mắt tự nhiên, nhưng vẫn thiện ý hô một tiếng: “Đại tẩu.”

Mặc dù Chu Vân và Tưởng Xuân Hương không thật hoan nghênh mẹ con Hạ Tiểu Thúy, Lưu thị lại kiên quyết ủng hộ Hạ Tiểu Thúy. Mấy ngày nay cũng nói không ít chuyện sau khi Mạc Như Nghiên gả tới Hạ gia, nói tóm lại một câu, Lưu thị rất vừa lòng Mạc Như Nghiên.

Hạ Tiểu Thúy vẫn thường tin phục nương nàng. Nếu Lưu thị nói Mạc Như Nghiên tốt, vậy Mạc Như Nghiên khẳng định là tốt thật sự.

Cho nên Hạ Tiểu Thúy rất áy náy ngày đó đã bắt kính với vị đại tẩu Mạc Như Nghiên này. Hôm nay nhìn thấy, lập tức đứng dậy, trên mặt lộ vẻ xin lỗi.

Mạc Như Nghiên cũng không để ý chút việc nhỏ lúc trước này. Hạ Tiểu Thúy là vì Hạ Trần tới nói nàng hai câu, không coi là xúc phạm, bới móc, Mạc Như Nghiên tự nhận mình có sai trước, nên đương nhiên sẽ không ghi hận Hạ Tiểu Thúy.

“Nương đâu rồi? Không có ở nhà sao?” Mạc Như Nghiên nhìn chung quanh một vòng, không thấy bóng dáng của Lưu thị, lập tức hỏi.

Nghĩ cũng phải thôi. Nếu Lưu thị ở nhà, Tưởng Xuân Hương dám nói chuyện với Hạ Tiểu Thúy như thế? Làm sao Chu Vân lại mặc kệ, bỏ mặc?

“Nương dẫn theo tiểu Tuấn đi ra ngoài thăm hỏi rồi.” Trả lời Mạc Như Nghiên, không hề bất ngờ đúng là Hạ Tiểu Thúy.

Thật ra cũng không có gì lạ cả. Từ khi bắt đầu phân gia (ở riêng), Chu Vân và Tưởng Xuân Hương càng lạnh nhạt xa cách Mạc Như Nghiên.

Nói đến cùng, vẫn là ghi hận cuộc sống hiện nay của Mạc Như Nghiên càng ngày hưng thịnh, nhưng không muốn kéo theo nhị phòng và tam phòng bọn họ.

Cho dù Cẩm Tú Phụng là của hồi môn của Mạc Như Nghiên, nhưng nếu Mạc Như Nghiên đã gả tới Hạ gia, còn không phải là người Hạ gia sao? Còn phân chia rõ ràng với bọn họ như vậy làm gì? Rõ ràng là không coi bọn họ thành người một nhà!

Mặc kệ thái độ của Chu Vân và Tưởng Xuân Hương thế nào, Mạc Như Nghiên cũng không để ở trong lòng, cũng không thêm để ý.

Xác định Lưu thị không có ở nhà, Mạc Như Nghiên chuyển lực chú ý lên người Trần Phụng Nhi đang nằm trong lòng Hạ Tiểu Thúy: “Đã xem đại phu chưa?”

Hạ Tiểu Thúy nhất thời đỏ mặt, lắc mạnh đầu: “Chưa đi. Nhưng đã bôi thuốc rồi, không phải chuyện lớn.”

“Thân thể tiểu hài tử yếu ớt, cũng quý giá. Một chút nữa đi theo chúng ta đến huyện Thanh Sơn, để đại ca muội đưa hài tử đi y quán khám một chút.” Mạc Như Nghiên không tán thành lời nói của Hạ Tiểu Thúy.

“Chuyện này.....” Hạ Tiểu Thúy rất muốn nói không cần, muốn chối từ. Nhưng lại không ngăn nổi tình thương yêu với Trần Phụng Nhi, nhất thời do dự.

“Muội cũng phải khám một chút.” Thoáng thấy cả người Hạ Tiểu Thúy dường như đứng không vững, Mạc Như Nghiên nhíu mày, “Hay là hiện giờ khởi hành luôn?”

“Muội không cần.” Nhắc đến nàng, Hạ Tiểu Thúy liên tục lắc đầu. Dừng một chút, nói, “Chỉ khám cho Phụng Nhi là được rồi. Hai ngày nay đầu Phụng Nhi vẫn luôn nóng, muội sợ.....”

Hạ Tiểu Thúy vốn không nghĩ nói. Bởi vì sợ thêm phiền Hạ gia, cũng sợ sẽ càng làm cho hai tẩu tử thêm ghét. Giờ này khắc này, ngoài Hạ gia, nàng thật sự không còn nơi đi.

Nếu không phải Mạc Như Nghiên quá mức chân thành, thì ngay cả Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Thúy cũng không dám ăn ngay nói thật.

Nhưng mà, tình thương của mẹ lớn hơn núi. Hạ Tiểu Thúy cuối cùng vẫn nện ngào nói ra tình huống của Trần Phụng Nhi.

“Sao đầu nóng mà không đưa đi khám đại phu? Trong nhà thiếu tiền cũng không thể thiếu chuyện này?” Mạc Như Nghiên thật sự giận rồi.

Nếu như thật bởi vậy làm trẻ bệnh tình, khiến cho Trần Phụng Nhi có bất trắc gì, trong lòng Hạ Tiểu Thúy sống yên ổn làm sao?

Mạc Như Nghiên nhanh, Hạ Trần càng nhanh hơn.

Lập tức ôm lấy Trần Phụng Nhi từ trong lòng Hạ Tiểu Thúy, Hạ Trần bước đi về phía ngoài cửa lớn.

“Được rồi, đồ vật khác cũng không cần thu dọn, đi huyện Thanh Sơn rồi mua.” Mạc Như Nghiên giữ chặt lấy Hạ Tiểu Thúy, trách mắng, “Mọi việc đều có năng nhẹ nhanh chậm, nếu thật chờ đến hài tử xảy ra chuyện, muội tìm ai để khóc hả?”

“Đại tẩu.....” Hạ Tiểu Thúy nước mắt đã cảm lòng không đậu chảy xuống, liên tục khẩn cầu Mạc Như Nghiên, “Đại tẩu, tẩu hãy cứu Phụng Nhi, muội cầu xin tẩu.....”

“Cầu ta vô dụng.” Lạnh lùng ngắt lời Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên kéo Hạ Tiểu Thúy đi ra ngoài, “Đi cầu đại phu!”

Lưu thị nghe người trong thôn nói nhìn thấy có xe ngựa đi về phía nhà bà, lúc này mới vội trở về. Nào nghĩ khi đến cửa gặp Hạ Trấn ôm Trần Phụng Nhi đặt lên trên xe ngựa.

Lại thấy Mạc Như Nghiên kéo Hạ Tiểu Thúy đầy mặt nước mắt đi ra, Lưu thị không khỏi có chút sùng sốt: “Đây, đây là làm sao vậy?”

Trong nháy mắt như vậy, Lưu thị còn tưởng rằng Hạ Trấn và Mạc Như Nghiên là muốn đưa mẹ con Hạ Tiểu Thúy về Trần gia.

Nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, trong đầu Lưu thị lại nghĩ vòng trở lại.

Chu Vân và Trương Xuân Hương xác thật làm ra được loại chuyện này, nhưng Hạ Trấn và Mạc Như Nghiên..... Lưu thị không tin.

“Nương, đầu Phụng Nhi nóng, đại ca và đại tẩu nói muốn đi huyện Thanh Sơn tìm đại phu.” Chưa cần Hạ Trấn và Mạc Như Nghiên trả lời, Hạ Tiểu Thúy đã lập tức giải thích.

“Cái gì? Đầu nóng sao? Vội nhanh lên đường đi.” Đầu tiên Lưu thị nôn nóng thúc giục. Ngay sau đó nhìn về phía Mạc Như Nghiên, rất yên tâm lại có chút ngưng ngừng đắn đo, “Như Nghiên, mẹ con tiểu Thúy bên giao cho con. Nương bên này còn một đồng người, không đi được. Con giúp nương gánh vác nhiều chút, chăm sóc mẹ con tiểu Thúy”

“Nương yên tâm. Muội muội của Hạ Trấn, thì cũng là muội muội của con. Việc này đã có Hạ Trấn rồi, chàng sẽ làm tốt.” Trong lúc nói chuyện, Mạc Như Nghiên đỡ Hạ Tiểu Thúy lên trên xe ngựa.

“Tốt tốt. Có con và Hạ Trấn, nương đã yên tâm rồi.” Lưu thị liên tục gật đầu, nhìn theo Hạ Trấn đánh xe ngựa rời đi, xa xa vẫn còn đứng nhìn và vẫy tay.

“Muội về Hạ gia khi nào?” Trên xe ngựa, Mạc Như Nghiên hỏi Hạ Tiểu Thúy.

“Đã hai ngày rồi. Trước đó muội nhờ Nhị ca đưa lời nhắn cho đại ca và đại tẩu, nhưng Nhị ca trở về nói, đại ca, đại tẩu đi trấn Hoài Thủy.....” Hạ Tiểu Thúy cũng không biết nên nói cái gì với Mạc Như Nghiên. Luôn cảm thấy tình huống hiện nay của nàng, thật sự thêm quá nhiều phiền toái cho Mạc Như Nghiên và Hạ Trấn.

“Ừ. Hôm nay tẩu và đại ca muội mới vừa trở về.” Mạc Như Nghiên gật gù đầu, nhìn đáng về Hạ Tiểu Thúy vẫn luôn khăn trương, câu nệ, thì dời đi tầm mắt, “Muội không cần để ý cái khác. Đại ca muội cũng chỉ có muội là muội muội, không cần biết muội có chuyện gì, chàng ấy cũng nhất định sẽ có trách nhiệm đến cùng. Chuyện của hải tử cũng thế, nên chữa bệnh thì chữa bệnh, đừng lo có người sẽ nói muội điều gì.”

“Đại tẩu.....” Cảm giác được Mạc Như Nghiên không nhìn chăm chăm nàng nữa, Hạ Tiểu Thúy không khỏi thở phào. Nhưng nghe thấy Mạc Như Nghiên nói vậy, Hạ Tiểu Thúy lại không nhịn được muốn nói thêm vài câu với Mạc Như Nghiên, “Thật ra muội biết, muội không nên thêm phiền toái cho nhà mẹ đẻ. Nếu muội đã gả ra ngoài, thì không nên dẫn theo Phụng Nhi trở về ăn ở ở nhà mẹ. Nhưng muội thật sự không có cách nào khác. Muội không thể trơ mắt nhìn Phụng Nhi bị đánh chết, muội..... Muội không chịu nổi.”

“Không chịu nổi thì không cần chịu đựng. Hạ gia cũng không phải không còn ai, sao muội phải tự bức mình đến không còn đường để đi?” So sánh với sự áy náy và bất an của Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên phản ứng rất bình tĩnh, “Muội đã gả ra ngoài, nhưng muội vẫn là nữ nhi của Hạ gia, muội vẫn họ Hạ. Hạ gia có cha nương muội còn khỏe mạnh, còn có ba huynh trưởng của muội, sao muội phải chịu bị khinh thường ở nhà chồng?”

“Muội.....” Mạc Như Nghiên nói rất đúng lý hợp tình, thậm chí trong lúc nhất thời Hạ Tiểu Thúy á khẩu không trả lời được. Nàng cảm thấy Mạc Như Nghiên nói hình như không đúng lắm, nhưng lại tìm không ra chỗ sai.

“Nếu muội không muốn trở lại Trần gia, cũng không sao cả. Đại ca muội sẽ không bỏ mặc muội không lo, cha nương cũng không có khả năng nói nửa câu khác nghiệt với muội. Muội chỉ cần dẫn theo hải tử dưỡng tốt thân mình, lại tiếp tục tính toán cho sau này.” Mạc Như Nghiên sẽ không quyết định hộ Hạ Tiểu Thúy. Nếu Hạ Tiểu Thúy có bất cứ quyết định gì, Mạc Như Nghiên sẽ không can thiệp, cũng sẽ không ngăn trở.

Nghe lời Mạc Như Nghiên nói, Hạ Tiểu Thúy biết rõ không nên, nhưng lại chợt nảy sinh tự tin tiếp tục đấu tranh với Trần gia.

Nàng có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, có các huynh trưởng ở đây, sao nàng phải sợ Trần gia? Nàng..... Nàng chỉ muốn nuôi dưỡng tốt Phụng Nhi lớn lên mà thôi.

Vẫn là y quán của Vương đại phu. Quen cửa quen nẻo, càng là người quen, việc thật sự thuận lợi.

Nhưng khi chẩn bệnh xong cho Trần Phụng Nhi, tuy đã chữa bệnh rất nhiều, Vương đại phu vẫn thờ dài nói với Mạc Như Nghiên và Hạ Trấn: “Hải tử nhỏ như vậy, nếu mà chậm thêm nửa khắc nữa, thì thật sự không cứu được.”

Sắc mặt Hạ Tiểu Thúy trắng bệch, hai chân nhất thời mềm nhũn: “Đại phu, vậy hiện nay Phụng Nhi của ta có cứu được không?”

“Có thì có, nhưng mà.....” Cho dù rất tàn nhẫn, nhưng Vương đại phu vẫn chỉ có thể ăn ngay nói thật, “Đầu để nóng quá lâu, sợ hải tử bị nóng phát sinh ra tật bệnh gì đó. Cho dù trị khỏi rồi, ta cũng không cam đoan có thể trả lại cho người một nữ nhi thông tuệ.”

Nói vậy, Trần Phượng Nhi có khả năng biến thành kẻ ngốc sao? Hạ Tiểu Thúy đã sợ tới mức không nói ra lời, nhìn Trần Phượng Nhi nằm trên giường, lã chã rơi lệ.

“Mong Vương đại phu để tâm nhiều hơn. Ở phương diện tiền bạc và dược liệu, ngàn vạn không cần có điều cố kỵ.” Mạc Như Nghiên cũng không nghĩ tới, sẽ có loại kết quả này. Nếu như chuyện của nàng và Hạ Trần ở trấn Hoài Thủy có thể kết thúc sớm một chút, sợ là không đến mức như thế.

Nhưng mà, sự việc đã biến thành như hiện nay. Mạc Như Nghiên có thể làm, cũng chỉ có thể dùng hết khả năng cố gắng để chuyện sẽ không lại càng thêm chuyển biến xấu nữa.

“Đại tiểu thư yên tâm, lão phu đã biết.” Nói đến cách làm người của Mạc Như Nghiên, Vương đại phu vô cùng tin phục. Tuy nói rất rõ ràng đứa nhỏ này không phải do Mạc Như Nghiên sinh ra, Vương đại phu cũng vẫn không lo lắng Mạc Như Nghiên sẽ không cứu hải tử.

Lương y như từ mẫu, vị đại tiểu thư tiếng tăm lừng lẫy của huyện Thanh Sơn bọn họ, làm sao không phải là người có tấm lòng lương thiện nhất chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Kê đơn thuốc cho Trần Phượng Nhi xong, Vương đại phu theo yêu cầu của Mạc Như Nghiên, lại chẩn mạch cho Hạ Tiểu Thúy.

Tình huống của Hạ Tiểu Thúy tốt hơn Trần Phượng Nhi rất nhiều. Nhưng cũng không ý nghĩa, Hạ Tiểu Thúy không muốn tĩnh dưỡng.

Vương đại phu không nhận được thốn thức lắc đầu, không cần nghĩ ngợi cũng kê cho Hạ Tiểu Thúy không ít thuốc.

Hạ Tiểu Thúy muốn cự tuyệt. Nàng vốn nghĩ, chỉ cần có thể trị khỏi cho Phượng nhi, bản thân nàng không sao cả. Nàng là người lớn, chịu đựng một chút, chống đỡ một chút sẽ qua thôi.

“Nếu như muội xảy ra chuyện không may gì, ai tới chiếu cố Phượng nhi hả?” Mạc Như Nghiên nói một câu, cản lại tất cả ngôn từ khác của Hạ Tiểu Thúy.

Tuy từ đầu đến cuối Hạ Trần không nói câu nào, nhưng nhìn vào hành động đi bốc thuốc không chút do dự của hắn là có thể nhìn ra, hắn tuyệt đối tán thành Mạc Như Nghiên.

Ra khỏi y quán, Mạc Như Nghiên và Hạ Trần không đưa Hạ Tiểu Thúy và Trần Phượng Nhi về thôn Liên Hoa, mà đi thẳng trở về Cẩm Tú Phường.

“Ý, đại tiểu thư và cô gia?” Vừa lúc Chu Trường Sinh tiễn khách ra cửa, thì thấy Hạ Trần đánh xe ngựa trở về.

Không phải nói trở về thôn Liên Hoa ư? Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Nhìn chăm chăm mẹ con Hạ Tiểu Thúy từ trên xe ngựa bước xuống, Chu Trường Sinh càng thêm nghi hoặc.

“Trường Sinh, nhìn cái gì thế? Lại đây thu tiền.” Chuyện đầu độc lần trước của Cẩm Tú Phường, làm cho thanh danh của Cẩm Tú Phường ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Nhưng kèm theo Hạ Trần và Mạc Như Nghiên an toàn trở về, là tin tức Tô Linh trốn đi được truyền khắp huyện Thanh Sơn, dân chúng huyện Thanh Sơn lần nữa quay về Cẩm Tú Phường.

Thế nên, bởi vì bận quá, khách hàng đều tự mình kêu Chu Trường Sinh tới thu tiền.

“Tới đây!” Một bên Chu Trường Sinh đáp lời, một bên quay về phía hậu viện hô, “Nương, Trương bà bà, đại tiểu thư và cô gia đã trở lại!”

Chu Trường Sinh vừa hô, Chu Đại Nương và Trương bà bà vội vàng chạy ra, đồng thời một đám khách trong Cẩm Tú Phường nghe thấy thế cũng nhìn sang.

“Đại tiểu thư và cô gia đã về rồi!” Mạc Như Nghiên và Hạ Trần vừa đi vừa hàn huyên với đám khách nhiệt tình.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tiểu Thúy vào Cẩm Tú Phường, càng là lần đầu tiên thấy được sự nhiệt tình và kính trọng của dân chúng huyện Thanh Sơn với Mạc Như Nghiên và Hạ Trần. Trong lòng kinh ngạc, đồng thời càng thêm tôn sùng, kính trọng Mạc Như Nghiên.

“Đây là.....” Chu Đại Nương đang bận thêu thùa trong tay, lên tiếng là Trương bà bà. Nhìn thấy Hạ Tiểu Thúy ở phía sau Mạc Như Nghiên và Hạ Trần, vội vàng hỏi.

“Trương bà bà, đây là tiểu Thúy, muội muội của Hạ Trần.” Mạc Như Nghiên nói rồi kéo Hạ Tiểu Thúy lại.

“Ồ, là tiểu cô thông gia! Đến đây, xin mời vào bên trong.” chính miệng Mạc Như Nghiên giới thiệu người, Trương bà bà khẳng định sẽ đón tiếp long

trọng

“Xin chào bà bà.” So sánh với Trương bà bà nhiệt tình, Hạ Tiểu Thúy có chút câu nệ.

Trương bà bà vừa nhìn chính là kiểu người làm việc cho nhà giàu, cho dù là hạ nhân, cũng cực kỳ có thể diện, có lễ nghi. Hạ Tiểu Thúy tự cảm thấy thấp hơn một cái đầu.

“Bà bà, tiểu Thúy và Phụng Nhi sẽ ở Cẩm Tú Phường một khoảng thời gian.” Thoáng nhìn Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên cảm thấy, có lẽ Hạ Tiểu Thúy ở Cẩm Tú Phường một đoạn thời gian. Ít nhất, cũng có thể sửa được thói quen gặp người cúi đầu của Hạ Tiểu Thúy.

Hạ Tiểu Thúy và Trần Phụng Nhi đến, Cẩm Tú Phường rất là hoan nghênh. Thái độ Trương bà bà nhiệt tình, Chu Đại Nương và Xuân Hà cũng bận rộn trong ngoài. Đến khi mẹ con Hạ Tiểu Thúy ngồi trên bàn ăn, chỉ cảm thấy trước nay chưa từng có không được tự nhiên như thế.

“Cứ coi như nhà mình là được, đừng câu nệ.” Cẩm Tú Phường không phải Mạc phủ, từ trước đến nay Mạc Như Nghiên không nói quy củ. Người một nhà vô cùng vui vẻ, ngược lại càng tự tại hoà thuận vui vẻ hơn lúc ở Mạc phủ.

“Vâng.” Tuy Hạ Tiểu Thúy quả thật không được tự nhiên, nhưng cũng không hề có cảm giác không được tôn trọng. Ở một mức độ nào đó, thậm chí Cẩm Tú Phường càng làm cho nàng cảm giác an tâm hơn Hạ gia.

Cũng có lẽ, là bởi vì đại ca, đại tẩu, bọn họ đối xử với nàng vô cùng ấm áp và thân thiết!

Mím môi, Hạ Tiểu Thúy cảm kích mỉm cười với Mạc Như Nghiên, ôm chặt Trần Phụng Nhi vào lòng.

Thức ăn ở Cẩm Tú Phường rất phong phú. Vì suy nghĩ cho Hạ Tiểu Thúy và Trần Phụng Nhi, Xuân Hà còn cố ý làm được thiện theo phương thuốc của Vương đại phu, dùng chăm sóc thân thể Hạ Tiểu Thúy và Trần Phụng Nhi.

Dược thiện ấm áp xuống bụng, Hạ Tiểu Thúy và Trần Phụng Nhi coi như đã dừng chân ở Cẩm Tú Phường.

Trương bà bà đã sớm thu dọn phòng ở cho mẹ con Hạ Tiểu Thúy, trước khi đi còn cố ý bung nước ấm đưa vào, rồi mới xoay người trở về phòng mình.

Sáng hôm sau, lúc mở mắt ra, Hạ Tiểu Thúy có chút mờ mịt. Đến khi tỉnh táo lại, nhìn căn phòng xa lạ, không hiểu sao lại cảm thấy thật là thư thái.

Nơi này là nhà của đại ca và đại tẩu gia! Nhanh chóng rời giường mặc quần áo xong, Hạ Tiểu Thúy định đi phòng bếp giúp đỡ.

“Hạ tiểu cô đã dậy rồi à?” Xuân Hà vốn định gọi “Tiểu thư”, thế nhưng Hạ Tiểu Thúy kiên quyết không chịu tiếp nhận, cuối cùng xưng hô là “Hạ tiểu cô”.

“Ta tới giúp đỡ.” Thấy Xuân Hà đã nhóm lửa, Hạ Tiểu Thúy vén tay áo, định tiến lên giúp.

“Không được, không được. Việc bếp núc, đã có ta rồi. Hạ tiểu cô cứ nghỉ ngơi đi, đợi một chút thuốc sẽ nấu xong.” Ngăn Hạ Tiểu Thúy ở ngoài cửa, nói cái gì Xuân Hà cũng không cho Hạ Tiểu Thúy tiến phòng bếp.

“Sao còn phiền người sắc thuốc hộ? Ta tự mình làm được.” Tuy rằng đã quyết định ở lại Cẩm Tú Phường, nhưng Hạ Tiểu Thúy vẫn không quá quen được người hầu hạ. Cho nên vội vàng muốn tự mình làm lấy.

“Không cần không cần, thuốc đã sắc rồi. Nếu Hạ tiểu cô không có việc gì, về phòng trông tiểu tiểu thư đi.” Hôm qua từ lúc Xuân Hà nhìn thấy Trần Phụng Nhi, thì rất thương tiếc. Biết được Trần Phụng Nhi rất có khả năng biến thành kẻ ngốc, không khỏi càng thêm mềm lòng.

Hạ Tiểu Thúy vừa định chối từ, thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc của Trần Phụng Nhi. Lập tức không nói nhiều với Xuân Hà nữa, xoay người trở về phòng.

Tiếng khóc của Trần Phụng Nhi cũng không lớn, lại làm người ta lo lắng. Hạ Tiểu Thúy vội bế Trần Phụng Nhi lên, thay một bộ quần áo khác, ôm ra ngoài sân.

Trần Phụng Nhi thích đi đi lại lại, Hạ Tiểu Thúy vừa đi vừa đung đưa, tiếng khóc của Trần Phụng Nhi từ từ nhỏ lại.

Tiền sảnh Chu Trường Sinh và Lăng Việt đã mở cửa bắt đầu đón khách, ở hậu viện Hạ Trần và Mạc Như Nghiên cũng đã thức dậy. Một ngày mới, bắt đầu rồi.

Nhưng mà rất nhanh, tiền sảnh của Cẩm Tú Phường ồn ào nhốn nháo.

“Giao tức phụ và nữ nhi của ta ra đây!” Đứng ở trước mặt Chu Trường Sinh, về mặt Trần Lâm hung thần ác sát hô.

“Người là người nào? Tìm tức phụ và nữ nhi, không về nhà mình mà tìm?”

Lăng Việt không vạm vỡ như Chu Trường Sinh, thấy Trần Lâm muốn đánh nhau, lập tức tránh ở phía sau Chu Trường Sinh. Nhưng mà, hấn kêu gào thì không phải ít.

“Tức phụ của ta là Hạ Tiểu Thúy!” Giọng Trần Lâm rất lớn, vì ngại dáng người cao to của Chu Trường Sinh, cũng không dám thật sự xông vào bên trong, chỉ dám lớn tiếng hô.

Lúc đầu, Trần Lâm cũng không định đón mẹ con Hạ Tiểu Thúy trở về sớm như vậy. Dù sao mẹ con Hạ Tiểu Thúy trở về Hạ gia, vừa hay tiết kiệm lương thực cho Trần gia bọn hắn.

Nhưng xế chiều hôm qua Trần Lâm lại nghe nói, mẹ con Hạ Tiểu Thúy được đón đi huyện Thanh Sơn?

Là huyện Thanh Sơn đó! Sáng sớm tinh mơ Trần Lâm đã vội vàng đến đây. Vì để dính chút ánh sáng của mẹ con Hạ Tiểu Thúy, để nhìn xem Cẩm Tú Phưởng này có thể chiếm được tiện nghi (món hời, béo bở) gì không?

Từ ngày Hạ Trần cưới Mạc Như Nghiên, Trần Lâm đã ấp ủ một ngày này sẽ đến. Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy hi vọng.

Nói thật, đúng là không phải tiếng gọi đáng giá tò mò gì. Nếu Trần Lâm không gọi, không chừng Chu Trường Sinh còn đứng bất động, để mặc Trần Lâm nói cho hết lời.

Nhưng Trần Lâm vừa nói như vậy, hai tay Chu Trường Sinh trực tiếp túm lấy cánh tay của Trần Lâm, đuổi hắn ra Cẩm Tú Phưởng.

Trần Lâm không quá cao, lại rất béo. Ngày thường ở nhà, hắn ăn đồ tốt nhiều, dường một thân hình béo phì.

Nhưng Trần Lâm cũng tăng thêm thịt, chứ không có tăng sức lực. Bây giờ bị Chu Trường Sinh đẩy ra ngoài, cũng không hề có sức phản kháng.

Bị đuổi đứng ở bên ngoài Cẩm Tú Phưởng, Trần Lâm tròn lún hai mắt, trước mặt mọi người hô: “Ta là muội phu của Hạ Trần! Là muội phu của cô gia Cẩm Tú Phưởng các người!”

Năm nay hình như Cẩm Tú Phưởng xảy ra rất nhiều chuyện. Liên tiếp, lại một lần nữa xuất hiện tình huống vậy xem.

Nhưng lần này rất nhiều dân chúng huyện Thanh Sơn phản ứng bình tĩnh hơn hai lần trước nhiều.

Muội phu của cô gia Cẩm Tú Phưởng? Là thân thích ở thôn Liên Hoa? Mới sáng sớm, người này ở ngoài cửa Cẩm Tú Phưởng ầm ỹ chuyện gì?

“Hạ Tiểu Thúy đâu? Bảo nàng đi ra cho ta!” Người càng nhiều, Trần Lâm càng có động lực. Nhưng trước khi làm ầm ỹ, hắn phải gọi Hạ Tiểu Thúy ra đây mới được. Nếu không, sao hắn dám?

Hạ Tiểu Thúy nghe thất tiếng của Trần Lâm, lập tức hoảng sợ.

“Đại ca, đại tẩu, xin lỗi, ta không biết hắn sẽ chạy tới Cẩm Tú Phưởng gây rối. Ta sẽ đi ra ngoài bảo hắn đi.....” Hạ Tiểu Thúy còn chưa nói xong, Hạ Trần đã đi qua trước mặt nàng.

“Tiểu Thúy đừng lo. Muội dỡ Phượng nhi đi, ta và đại ca muội đi ra ngoài nhìn xem.” Mạc Như Nghiên thật sự không dự đoán được, Trần Lâm này lại còn dám tìm tới cửa. Sợ Hạ Trần đánh người không đủ tàn nhẫn, hay là e sợ Hạ Trần không biết Trần Lâm làm tổn thương mẹ con Hạ Tiểu Thúy?

Trần Lâm xác thật không biết Hạ Trần mạnh mẽ. Hạ Trần vốn rất ít xuất hiện ở thôn Liên Hoa, sau khi Trần Lâm cưới Hạ Tiểu Thúy, đi lại với Hạ gia cũng không tính nhiều, sao biết đến sức mạnh của Hạ Trần?

Lúc này đột nhiên thấy Hạ Trần đi ra, Trần Lâm còn cho là ở Hạ gia. Đưa lên khuôn mặt tươi cười, muốn cứ theo lẽ thường hàn huyên.

Nhưng mà, không đợi Trần Lâm đến gần, Hạ Trần đã một chân đá qua.

Cảnh tượng lần thứ hai như đã từng quen biết xuất hiện ở trước mặt mọi người, dân chúng huyện Thanh Sơn Huyện nhớ tới cảnh tượng ngày đó khi Tề Phú Quý bị nha dịch mang đi.

Đừng nói Trần Lâm này, lớn lên thật có vài phần mập mạp giống Tề Phú Quý tư thế. Cũng không biết, Trần Lâm có phải cũng đáng ghét giống Tề Phú Quý hay không?

Nhưng, nếu có thể làm cô gia Cẩm Tú Phưởng động thủ, vậy khẳng định là chuyện lớn. Quá nửa là trừng phạt đúng tội, xứng đáng!

Lúc bị mọi người vây xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, Trần Lâm phản ứng lại.

Nghĩ rằng chắc sau khi Hạ Tiểu Thúy trở về Hạ gia nói xấu hắn, Trần Lâm gian nan quỳ rạp trên mặt đất, chịu đựng thân thể đau nhức ngẩng đầu: “Đại ca!”

Trần Lâm kêu đại ca rất lớn rất vang, nhưng Hạ Trần không đáp lại.

Cùng lúc đó, Mạc Như Nghiên đứng ở bên cạnh Hạ Trần.

Trên cao nhìn xuống Trần Lâm bị Hạ Trần đá nằm rạp trên mặt đất, sắc mặt Mạc Như Nghiên vô cùng lạnh lùng: “Ngươi chính là Trần Lâm? Vì sao ngươi đánh nữ nhi Hạ gia chúng ta, lại vì sao đánh nữ nhi ruột của ngươi tàn nhẫn như thế?”

Này này này..... Mạc Như Nghiên vừa mở miệng, dân chúng vây xem lập tức hiểu ra, Trần Lâm bắt nạt nữ nhi Hạ gia đã xuất giá, thế cho nên nhà mẹ đẻ ra mặt tới tìm Trần Lâm.

À, không đúng, không phải Hạ Trăn tìm Trần Lâm, là Trần Lâm chủ động tìm tới cửa!

Nghĩ như vậy, mọi người không khỏi có chút há hốc mồm. Trần Lâm không biết sống chết sao? Đánh nữ nhi Hạ gia, còn dám tới cửa lôi kéo làm quen với người Hạ gia?

Trần Lâm cũng không nghĩ nhiều như thế. Bị Hạ Trăn đá một cái, hắn chỉ coi như bù lại uất ức cho Hạ Tiểu Thúy. Đến đây, chuyện lúc trước xem như bỏ qua.

Cực kỳ chặt vật bỏ dậy từ trên mặt đất, Trần Lâm tươi cười với Mạc Như Nghiên: “Đại tẩu, chuyện này có hiểu lắm, thật sự hiểu lắm.”

“Hiểu lắm? Nếu là hiểu lắm, vết thương trên người mẹ con tiểu Thúy giải thích thế nào?” Nếu như giờ phút này là ở Hạ gia, Chu Vân và Trương Xuân Hương tất nhiên sẽ nhớ tới quan hệ thân thích, cũng sẽ nghĩ việc xấu trong nhà không thể lộ ra, qua loa cho xong sẽ không cùng Trần Lâm so đo. Nhưng mà đôi lại là Mạc Như Nghiên, sự việc đã hoàn toàn không giống thế.

Mạc Như Nghiên không có nhiều cổ kị như vậy, cũng không định nhận Trần Lâm cửa thân thích này. Cho dù ngày sau Hạ Tiểu Thúy quyết định tha thứ Trần Lâm, trở về Trần gia sống với Trần Lâm, Mạc Như Nghiên cũng sẽ không có bất cứ tiếp xúc gì với Trần Lâm.

Có một số người, trời sinh không thể kết giao. Mạc Như Nghiên không phải xem thường xuất thân của Trần Lâm, mà chướng mắt cách làm người của Trần Lâm. Ngay cả Trần Phụng Nhi, Trần Lâm cũng không chịu buông tha, tất nhiên Mạc Như Nghiên sẽ không thêm coi trọng hắn.

Trần Lâm hoàn toàn không có nghĩ nhiều vậy, cũng không biết Mạc Như Nghiên bài xích chán ghét. Đương nhiên, cho dù biết, nên tiến lên lấy lòng, hắn vẫn sẽ làm.

“Đại tẩu, tiểu Thúy là tự ngã, đâu phải do ta đánh? Phụng Nhi thì càng không cần phải nói. Một đứa tiểu nha đầu, ta còn lười nhìn một cái.” Dĩ nhiên Trần Lâm không thành thật, nhưng nhắc tới Trần Phụng Nhi, hắn cũng không hề che dấu sự không thích của mình.

Mạc Như Nghiên hừ lạnh một tiếng, căn bản không muốn để ý tới Trần Lâm, xoay người đi về hậu viện.

Trần Lâm muốn theo sau tiếp tục nịnh nọt xum xoe, lại bị Hạ Trăn cản lại.

“Đại phu nói, Phụng Nhi rất có khả năng biến thành kẻ ngốc, ngu đần.” Hạ Trăn và Trần Lâm cũng không có gì để nói, nhưng có một số việc theo lý phải nói với Trần Lâm.

“Cái gì? Kẻ ngốc? Ngu đần? Ta đã nói tiểu nha đầu chết tiết kia sinh ra là để đòi nợ mà. Quả nhiên, sớm biết như thế ngay hôm nàng sinh ra, ta nên bóp chết nó, đỡ để cho nó mang đến gánh nặng và khó khăn cho trong nhà. Nuôi vô ích hơn một năm, lãng phí bao nhiêu là lương thực.....” Trần Lâm đang ra sức biểu đạt bất mãn và oán giận, thì cảm giác được hơi thở trên người Hạ Trăn càng thêm lạnh.

Ý thức được nói như thế nào Trần Phụng Nhi cũng là ngoại sanh nữ(cháu ngoại gái) của Hạ Trăn, Trần Lâm vội vàng ngừng lại. Không tiếp tục nói nữa nhưng cũng không thu lại lời mở đầu.

“Nếu như người thật sự ghét bỏ Phụng Nhi như vậy, về sau Phụng Nhi do một mình ta nuôi dưỡng, không nhờ Trần gia các người lo lắng.” Hạ Tiểu Thúy vừa ra tới đã nghe thấy rõ ràng lời của Trần Lâm.

Nàng biết, có đại ca và đại tẩu, nàng hoàn toàn có thể trốn tránh không cần ra mặt.

Nhưng nghĩ từ hôm qua đến bây giờ, đại ca và đại tẩu đối xử tốt với nàng và Phụng Nhi như thế, Hạ Tiểu Thúy thật sự không làm được chuyện vong ân phụ nghĩa, vờ như không biết chuyện gì.

Cuối cùng, nàng đi ra, đứng ở trước mặt Trần Lâm.

Lời Trần Lâm vừa nói, Hạ Tiểu Thúy nghe thấy hết. Thế nên, càng quyết tâm dẫn Trần Phụng Nhi rời khỏi Trần gia.

Cũng có lẽ rời khỏi Trần gia, nàng chưa chắc đã sống tốt, cũng không thể cho Phụng Nhi cuộc sống tốt hơn. Nhưng ít nhất nàng có thể bảo đảm Phụng Nhi sẽ không bị đánh, Phụng Nhi có thể yên ổn lớn lên.

Nếu trước ngày hôm nay, Hạ Tiểu Thúy muốn dẫn theo Trần Phụng Nhi rời đi, Trần Lâm khẳng định không nói hai lời đã đồng ý rồi.

Một đứa tiểu nha đầu, thật nghĩ Trần gia bọn hắn hiếm lạ à? Nhưng hiện giờ đứng ở ngoài cửa Cẩm Tú Phụng, Trần Lâm hoàn toàn không muốn phải sạch quan hệ với Hạ Tiểu Thúy nhanh như vậy.

Hay nói chính xác hơn, Trần Lâm không muốn phải sạch quan hệ với Hạ gia, không muốn phải sạch quan hệ với Mạc Như Nghiên.

Đây chính là Cẩm Tú Phụng đó! Trần Lâm tự nhận cả đời đều không thể có được tài phú và sản nghiệp. Nếu không phải nhờ phúc Hạ Tiểu Thúy, sao hắn có thể trèo lên được cửa thân thích này chứ?

Hạ Tiểu Thúy lại là muội muội ruột của Hạ Trăn, hơn nữa còn là muội muội duy nhất. Nghĩ như thế, Trần Lâm nuốt trở vào lời đã đến bên miệng. Ngược lại với dáng vẻ ngang ngược ngày xưa, bỗng nhiên mềm mỏng: “Tiểu Thúy nàng nói cái gì vậy? Phụng nhi là nha đầu của Trần gia chúng ta, sao ta có thể không nuôi dưỡng nàng?”

Hạ Tiểu Thúy cũng không phải kẻ ngốc thật sự. Từ rất lâu, nàng đã sớm hết hy vọng với Trần Lâm.

Vừa thấy bộ dáng Trần Lâm mặt dày mày dạn, Hạ Tiểu Thúy nhất thời hiểu ra Trần Lâm có ý đồ xấu gì.

Muốn chiếm tiện nghi của đại ca đại tẩu nàng? Hạ Tiểu Thúy đột nhiên nhìn về phía Trần Lâm, vươn tay ra: “Hiện nay Phụng nhi phải đi khám đại phu, trên người của người có bạc không?”

Nhắc tới tiền, lập tức Trần Lâm như lâm đại địch, bất giác nắm chặt miệng túi tiền của mình: “Kia, kia cái gì, người không phải có đại ca đại tẩu sao?”

“Dựa vào cái gì đại ca đại tẩu ta phải giúp ta nuôi dưỡng nữ nhi? Phụng nhi họ Trần, cũng không phải họ Hạ.” Bản tính Hạ Tiểu Thúy cũng không phải nhanh nhồm đéo miệng. Nhưng ở thời điểm nào đó, nàng cũng có thể bộc phát ra tính cách không giống mình.

Giống như giờ phút này, Hạ Tiểu Thúy nói cho Trần Lâm á khẩu không trả lời được: “Không phải vừa rồi người nói, Phụng nhi là nữ nhi của người, người sẽ nuôi dưỡng sao? Sao vậy? Chẳng qua mới chớp mắt một cái, một chút bạc người cũng không muốn bỏ ra rồi?”

“Bỏ! Sao có thể không bỏ ra?” Chuyện có nặng nhẹ nhanh chậm, Trần Lâm cắn răng, hạ quyết tâm, lấy túi tiền ra, “Nói đi, người cần bao nhiêu tiền?”

“Hai lượng bạc.” Hạ Tiểu Thúy không cần nhiều, nhưng cũng không cần ít.

Nàng rất rõ ràng, Trần Lâm cho nhiều như vậy sẽ mất gần hết vốn liếng của Trần Lâm.

“Cái gì? Hai lượng? Người nghĩ ăn cướp à?” Trần Lâm không dám tin nhìn Hạ Tiểu Thúy, chỉ hận không thể lập tức cho một cái tát. Dám ở trước mặt Hạ Trăn tính kế hãn? Có tin cho dù Hạ Trăn ở đây, hãn cũng có thể đánh Hạ Tiểu Thúy kêu cha gọi mẹ hay không?

Hạ Tiểu Thúy có kêu cha gọi mẹ hay không? Tạm thời không biết, nhưng Trần Lâm vừa phát cáu, Hạ Trăn đã động thủ.

Ngay sau đó, túi tiền trong tay Trần Lâm rơi vào tay Hạ Trăn. Sau đó, chuyển cho Hạ Tiểu Thúy.

Trần Lâm xoay người muốn chửi mắng. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Trăn, không khỏi e ngại. Khuôn mặt vận vẹo quay đầu, đối diện Hạ Tiểu Thúy: “Ta không có nhiều bạc như vậy.”

Túi tiền của Trần Lâm xác thật không có nhiều bạc như vậy. Hạ Tiểu Thúy đổ toàn bộ ra đếm đếm, cũng chỉ có ba mươi tám văn.

Nhưng thế cũng không đại biểu, Hạ Tiểu Thúy sẽ dễ dàng thỏa hiệp. Vì Trần Phụng Nhi, nàng phải cắn răng chịu đựng: “Người có. Lúc trước ta theo thừa kiếm được bạc, đều bị người lấy đi.”

“Ta nào có? Người bà nương chết tiết này.....” Trần Lâm còn chưa mắng xong, đã bị Hạ Trăn đá vào cẳng chân. Không kịp phòng ngừa, đã quỵ gối trước mặt Hạ Tiểu Thúy.

Lúc trước là bụng, giờ là cẳng chân, Trần Lâm đau chỉ muốn chửi nương nó, nhưng mà hãn không dám.

Trời biết sao Hạ gia lại sinh ra Hạ Trăn một kẻ sát tính như vậy? Sớm biết Hạ gia có cừ tử* mạnh mẽ như thế, lúc trước đánh chết hãn, hãn cũng sẽ không đi Hạ gia cầu cưới Hạ Tiểu Thúy.

*Cừ tử: nghĩa là cậu (anh hoặc em mẹ)

Trước kia còn nghĩ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đều dễ tính, xem như thành thật, không sợ sau này nảy sinh xung đột đánh không lại. Nào nghĩ đến, người mạnh mẽ nhất của Hạ gia hoàn toàn không có ở nhà, mà bây giờ mới trở lại.

Nếu như Hạ Trăn chỉ là một mềnh phu thì cũng thôi. Cùng lắm hãn trốn tránh không tiếp xúc với Hạ Trăn là được.

Nhưng mà, Hạ Trăn lại cưới Mạc Như Nghiên về, còn có Cẩm Tú Phường buôn bán tốt như vậy. Chỉ nói riêng danh tiếng biển hiệu Cẩm Tú Phường, Trần Lâm đã không thể dùng sức mạnh với Hạ Trăn.

Còn có một sự thật, mà Trần Lâm không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không đối mặt. Đó là hãn không đánh lại Hạ Trăn! Cho dù hãn muốn dùng sức mạnh, cũng không phải là đối thủ của Hạ Trăn.

Cái quỹ này, Trần Lâm trở thành trò cười trong mắt mọi người vậy xem.

Không ai thương cảm Trần Lâm bị đánh, ngược lại liên tiếp vỗ tay trầm trầm khen ngợi.

Đến nữ nhi ruột của mình cũng không chịu nuôi dưỡng, có còn tính người không? Thế mà còn muốn nịnh bợ đại tiểu thư và cô gia của Cẩm Tú Phường, thật không biết xấu hổ!

Hạ Tiểu Thúy chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia Trần Lâm sẽ quỳ trước nàng. Dù không phải Trần Lâm tự nguyện, Hạ Tiểu Thúy vẫn có cảm giác được giải hận.

Đây vẫn là lần đầu tiên, Hạ Tiểu Thúy cảm giác mình ở trước mặt Trần Lâm thật sự là một con người, mà không phải là súc sinh luôn bị Trần Lâm đánh chửi.

Nói ra thật đáng buồn, nhưng đúng là sự thật mà Hạ Tiểu Thúy đã trải qua.

Gả cho Trần Lâm mấy năm nay, nàng thật sự.....

Nhưng hiện nay, không giống nữa rồi.

Vừa rồi trước khi đi ra, nàng hỏi qua Mạc Như Nghiên, nếu như nàng muốn hòa li (ly hôn)với Trần Lâm, có thể không?

Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn nàng rồi trả lời bốn chữ: “Có gì không thể?”

Đúng vậy! Có gì không thể? Có lẽ nàng không có cha nương cường thế, nhưng nàng có đại ca, đại tẩu đáng tin cậy. Trần Lâm đánh không lại đại ca nàng, cũng không thể động vào đại tẩu nàng, rốt cuộc nàng còn sợ cái gì?

Nàng không muốn trở về lại bị đánh bị mắng! Cuộc sống như vậy, không chỉ chôn vùi nhân sinh của mình nàng, còn có cả đời của nữ nhi nàng nữa. Nàng ăn nhấm cũng không thể đổi lấy Trần Lâm bớt giận, mà làm cho Trần Lâm càng trầm trọng thêm, vậy mới càng ngày xuống tay càng nặng.

Thậm chí Hạ Tiểu Thúy bắt đầu nghĩ rằng, nếu lần đầu tiên khi Trần Lâm đánh nàng, nàng phản kháng. Có phải sau này mỗi một lần Trần Lâm đánh nàng, thì sẽ hơi có điều có kỵ, mà không phải không kiêng nể gì hay không?

Là nàng hại Phụng Nhi, phải không? Trong đầu Hạ Tiểu Thúy đột nhiên có ý nghĩ như vậy, trong giây lát càng rõ ràng lên.

Hạ Tiểu Thúy không dám tưởng tượng, nếu như nàng tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng, chờ nàng và Trần Phụng Nhi sẽ là kết cục càng đáng sợ gì. Vì Trần Phụng Nhi, nàng thật sự rất sợ Trần Lâm.

“Trần Lâm, ta muốn hòa li với ngươi!” Hít sâu một hơi, Hạ Tiểu Thúy ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng ở trước mặt Trần Lâm trước mặt, kiên định nói.

“Cái, cái gì? Hạ Tiểu Thúy ngươi phát điên cái gì? Có phải lại muốn bị đánh hay không? Lão tử nói cho ngươi.....” Trần Lâm rốt cuộc không phải thật sự hiền lành. Nghe thấy Hạ Tiểu Thúy nhắc tới hòa li, hân đột nhiên đứng dậy, giơ tay muốn đánh Hạ Tiểu Thúy.

“Ngươi dám động tiểu Thúy một chút xem, có tin ta lập tức đưa ngươi vào đại lao tri huyện hay không?” Giọng nói cảnh cáo lạnh lùng của Mạc Như Nghiên đột nhiên từ cửa truyền đến, làm Trần Lâm sợ tới mức tay giơ lên cao nháy mắt ngừng ở giữa không trung.

“Đây là thư hòa li. Ngươi tìm tiên sinh biết chữ giúp ngươi đọc một chút, thật sự không được, đến phủ nha tri huyện cáo trạng ta cũng được.” Mạc Như Nghiên ném thư hòa li trong tay vừa mới viết xong cho Trần Lâm, cũng mặc kệ Trần Lâm có tiếp được hay không, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta chờ ngươi.”

Trần Lâm hoàn toàn bị dọa choáng váng.

Hắn tới đón Hạ Tiểu Thúy và Trần Phụng Nhi trở về Trần gia, không phải tới hòa li. Còn có, báo quan là có ý gì? Hắn không muốn báo quan! Làm như hắn không biết Mạc Như Nghiên là đại tiểu thư của phủ nha tri huyện vậy? Cho dù hắn thật sự đi cáo trạng, cũng sẽ không có người để ý tới hắn!

Trong lúc Trần Lâm mờ mịt ngẩn ngơ, nha dịch tuần tra hàng ngày vừa lúc đi ngang qua nơi này. Nghe nói Cẩm Tú Phường có người gây chuyện, lập tức chạy lại đây.

Nghe nói đại tiểu thư bọn họ đã trở lại? Bọn họ còn chưa kịp đến chào hỏi!

“Đại tiểu thư!” Bọn nha dịch cung kính chào, làm mặt Trần Lâm càng thêm xám như tro tàn.

“Tiểu Thúy!” Không dám chọc Mạc Như Nghiên, Trần Lâm cũng không rảnh quan tâm cái khác, đột nhiên quỳ xuống đất lần nữa.

Lần này, là Trần Lâm chủ động quỳ xuống trước mặt Hạ Tiểu Thúy. Đồng thời, cũng tự tát mạnh vào mặt mình: “Ta là đồ khốn! Ta đáng đánh! Tiểu Thúy nàng đừng rời khỏi ta, cầu xin nàng!”

Hạ Tiểu Thúy giật nảy mình.

Khi nào thì nàng gặp qua cảnh tượng như này chứ? Cũng chưa từng thấy Trần Lâm tự mình đánh mình, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẩn.

“Mèo khóc chuột già từ bi.” Mạc Như Nghiên lạnh lùng nhìn Trần Lâm, là đang khinh bỉ Trần Lâm, càng đang cảnh báo Hạ Tiểu Thúy.

Hạ Tiểu Thúy không mềm lòng. Nàng chỉ bị tình huống trước mắt làm cho giật mình, thế mới sững sờ ngây người.

Mạc Như Nghiên lên tiếng, Hạ Tiểu Thúy lập tức phản ứng lại. Cũng mặc kệ Trần Lâm giả bộ đáng thương bao nhiêu, vẫn kiên trì phải hòa li.

Mất thấy Hạ Tiểu Thúy dường như quyết tâm, Trần Lâm trực tiếp ôm lấy cẳng chân Hạ Tiểu Thúy. Sau đó, bắt đầu quỳ khóc sùi sụt: “Tiểu Thúy! Chúng ta còn có Phượng nhi! Cho dù người không nhìn vào tình cảm với hán tử ta đây, thì cũng phải nghĩ đến nữ nhi của chúng ta chứ! Chẳng lẽ người nhẫn tâm để cho Phượng nhi còn tuổi nhỏ đã không có cha sao? Chẳng lẽ người không sợ ngày sau Phượng nhi lớn lên, sẽ ghi hận thân nương là người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Nếu Trần Lâm không nhắc tới Trần Phượng Nhi, cũng có lẽ Hạ Tiểu Thúy sẽ không phản nộ đến như vậy. Cố tình Trần Lâm giống như bắt được Trần Phượng Nhi làm chuyện để nói, chết cũng không bỏ.

Trần Lâm cho rằng, Trần Phượng Nhi sẽ là bùa cứu mạng của hắn. Nói như thế nào, Trần Phượng Nhi cùng họ Trần, là nữ nhi Trần gia bọn họ!

Nhưng mà trên thực tế, Trần Lâm càng nhắc tới Trần Phượng Nhi, quyết tâm hòa li của Hạ Tiểu Thúy càng thêm kiên định.

Thế nên, mặc cho Trần Lâm quỳ khóc sùi sụt thế nào, Hạ Tiểu Thúy cũng không mềm lòng, càng không có ý định thay đổi tâm ý.

Tuy rằng không có biện pháp đá văng Trần Lâm ra, nhưng trong mắt Hạ Tiểu Thúy kiên định, miệng mím chặt, không hề hé răng nói bất cứ cái gì.

Trần Lâm vừa kêu gào vừa nhìn trộm sắc mặt của Hạ Tiểu Thúy. Không ngờ, Hạ Tiểu Thúy không những không lập tức đỡ hắn đứng dậy, ngược lại mặc hắn quỳ gối xấu mặt ở nơi này.

Càng nghĩ trong lòng càng phản nộ, Trần Lâm cắn chặt răng, đứng lên.

“Hạ Tiểu Thúy! Người quyết tâm muốn hòa li với ta sao? Người làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, người đã nói qua với cha nương người chưa?” Đánh không lại Hạ Trần, không động được Mạc Như Nghiên, bản tính của Trần Lâm, nhất thời đánh tới trên người Hạ lão cha và Lưu thị.

Trần Lâm tin chắc Hạ lão cha và Lưu thị sẽ không chấp thuận Hạ Tiểu Thúy làm như vậy. Chuyện mất mặt như vậy, sao Hạ lão cha và Lưu thị có thể đồng ý?

Bị Trần Lâm nhắc đến cha nương trong nhà, sắc mặt Hạ Tiểu Thúy

trắng bệch. Nàng tất nhiên biết cha nương sẽ không đồng ý nàng hòa li.

Nhưng, cho dù phải làm cha nương thất vọng, nàng cũng chỉ có thể bất hiếu lần này.

“Hạ Tiểu Thúy, chuyện hôm nay, ta sẽ đi thôn Liên Hoa tìm cha nương người nói chuyện.” Cuối cùng, Trần Lâm lưu lại một câu như vậy rồi xoay người lão đảo mà đi.

Thân thể Hạ Tiểu Thúy lắc lư, nhưng vẫn cố đứng vững. Vì Phượng nhi, nàng không thể ngã xuống.

“Có về thôn Liên Hoa xem thế nào không?” Đứng bên cạnh Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên hỏi.

“Không cần.” Hạ Tiểu Thúy cười khổ lắc đầu, nhìn về phía Mạc Như Nghiên, “Đại tẩu, ta biết cha mẹ sẽ không đồng ý. Nhưng mà ta, ta không còn cách nào.”

“Vì sao muội chắc chắn cha nương sẽ không đồng ý?” Khác với suy nghĩ của Hạ Tiểu Thúy, ngược lại Mạc Như Nghiên có ý định trở về một chuyện.

“Đại tẩu.....” Hạ Tiểu Thúy không dám tin nhìn Mạc Như Nghiên, xác định có phải nàng vừa mới nghe lầm hay không.

“Vẫn là câu nói kia, có đại ca muội ở đây, không sợ gì cả.” Mạc Như Nghiên cầm tay Hạ Tiểu Thúy, hứa hẹn.

Nhìn Mạc Như Nghiên, Hạ Tiểu Thúy đột nhiên khóc thành tiếng.

Dân chúng xem náo nhiệt bên ngoài Cẩm Tú Phường dần dần yên tĩnh lại.

Nói đến hòa li, bọn họ cũng không phải rất tán đồng. Nhưng chuyện giữa Hạ Tiểu Thúy và Trần Lâm, bọn họ lại không nói nên lời rằng Hạ Tiểu Thúy không đúng, không nên.

Tất cả mọi người đành đứng trung lập, chờ đợi chuyện của Hạ Tiểu Thúy và Trần Lâm kết thúc.

Mặc dù Mạc Như Nghiên nói về thôn Liên Hoa, nhưng trên thực tế, trước tiên bọn họ vẫn chưa trở về. Bởi vì thân thể của Trần Phượng Nhi và Hạ Tiểu Thúy còn quan trọng hơn Trần Lâm nhiều.

Vương đại phu bên kia còn đang chữa bệnh! Sau khi nói chuyện với Hạ Trần, Mạc Như Nghiên vứt Trần Lâm ra sau đầu, tạm thời không nhớ tới.

Uống hết mấy thang thuốc, có lẽ là cuộc sống ở Cẩm Tú Phường an ổn, thân thể Hạ Tiểu Thúy tốt hơn. Nhiều lúc nhàn rỗi, còn có thể giúp đỡ Chu Đại Nương thêu thùa.

Tay nghề thêu thùa của Hạ Tiểu Thúy, Chu Đại Nương rất tán thưởng. Sau khi làm ra thành phẩm, bà càng yêu thích không buông tay, lập tức cầm lấy thành phẩm của Hạ Tiểu Thúy đi tìm Mạc Như Nghiên.

Tiếp sau đó là Cẩm Tú Phường lại có thêm một vị tú nương giỏi.

Sau khi đã xác định bệnh tình của Trần Phượng Nhi, Mạc Như Nghiên và Hạ Trần dẫn theo Hạ Tiểu Thúy trở về thôn Liên Hoa.

Vừa thấy Hạ Tiểu Thúy trở về, Tường Xuân Hương nhất thời trầm mặt xuống: “Thế mà ngươi còn có mặt mũi trở về? Ta nói tiểu cô, chuyện có bao nhiêu lớn đâu mà ngươi âm ỉ đòi hòa li? Sợ Hạ gia chúng ta chưa đủ mất mặt hay là thế nào?”

Hạ Tiểu Thúy há mồm, còn chưa kịp nói gì, đã bị Tường Xuân Hương lại đoạt trước.

“Khuê nữ của ngươi họ Trần, đương nhiên không so đo. Nhưng Hạ gia chúng ta còn có tiểu Nguyệt và tiểu Hà, sau này các nàng cũng không cần gả chồng hả? Nhờ phúc ngươi người cô cô này, các nàng xem như đã nối danh!”

Tường Xuân Hương thật sự không nghĩ tới, Hạ Tiểu Thúy lại còn có thể làm ra loại chuyện này.

Hòa li? Một Hạ Tiểu Thúy nghĩ ra được. Đây là thật sự muốn bức nữ nhi Hạ gia đến đường cùng.....

“Tường Xuân Hương!” Lưu thị vừa ra tới, đã nghe thấy Tường Xuân Hương đang quở trách Hạ Tiểu Thúy. Mặt nháy mắt trầm xuống, quát.

“Nuong, ta cũng không nói sai, ngài quát ta cái gì? Chẳng lẽ ngài đồng ý tiểu cô hòa li? Chuyện này âm ỉ đến làng trên xóm dưới đều biết, mất mặt chết đi được!” Chuyện khác, Tường Xuân Hương đều có thể nhẫn nhịn. Chỉ duy nhất chuyện này, có đánh chết nàng, nàng cũng sẽ không để mặc Hạ Tiểu Hà tiếp tục làm loạn.

“Nuong, việc này xác thật không được.” Đi theo phía sau Lưu thị, giọng Chu Vân không lớn, nhưng thể hiện rất không tán thành.

Cũng giống Tường Xuân Hương, nàng cũng phải suy xét thanh danh để ngày sau nữ nhi của mình gả chồng. Kệ Hạ Tiểu Thúy làm loạn như vậy, thanh danh nữ nhi Hạ gia coi như xong rồi.

“Không được? Vì sao không được? Nữ nhi Hạ gia của ta gả ra ngoài, đáng bị bắt nạt? Nếu sau này nữ nhi các ngươi gả chồng rơi vào tình huống như này, các ngươi cũng tro mắt nhìn mặc kệ?” Trong lòng Lưu thị cũng không hy vọng Hạ Tiểu Thúy hòa li. Nhưng thái độ xem kịch vui của Chu Vân và Tường Xuân Hương, bà cũng nhất định không đồng ý.

“Vậy cũng không thể động một chút thì hòa li chứ! Hòa li xong, tiểu cô sinh sống ra sao? Về nhà mẹ đẻ à?” Nói đến cùng, Tường Xuân Hương để ý nhất vẫn là sau khi Hạ Tiểu Thúy hòa li, muốn đi đâu về đâu?

Thật sự đón Hạ Tiểu Thúy về Hạ gia? Nói không tốt chính là chuyện cả đời, sao có thể? Lại nói, Hạ Tiểu Thúy còn dẫn theo Trần Phượng Nhi nữa!

Trần Phượng Nhi còn nhỏ như vậy, không chừng còn phải ăn của Hạ gia bao nhiêu cơm, tiêu tốn của Hạ gia bao nhiêu tiền bạc. Chỉ cần tưởng tượng đến đây, Tường Xuân Hương thật không vui.

Chu Vân cũng không vui. Tuy rằng không có nói rõ, nhưng nàng không nói một lời, đã là phản đối lớn nhất.

“Sau khi hòa li sinh sống thế nào? Không phiền các ngươi nhọc lòng.” Lưu thị thật sự cảm thấy bức bối. Cho nên, mới càng tức giận, “Lúc trước khi phân gia, nhị phòng tam phòng các ngươi cũng không chịu dọn ra ngoài, không phải cũng đang ăn vạ hai kẻ già chúng ta sao?”

“Nuong, xem ngài nói kia.” Vừa nghe thấy Lưu thị nhắc nhở dọn ra ngoài, Tường Xuân Hương lập tức kéo khóe miệng, tiến lên đỡ Lưu thị, “Không phải Minh Chí nhà con là nữ tử Hạ gia sao?”

“Nhi tử là mạng, nữ nhi thì xứng đáng bị người ngoài đánh chết?” Lưu thị hất tay Tường Xuân Hương ra, quay đầu nhìn Chu Vân, “Ngươi cũng cảm thấy tiểu Thúy không được hòa li?”

“Nuong, không phải ta không suy nghĩ cho tiểu cô. Ta là muốn tốt cho tiểu cô, mới cảm thấy nàng không nên hòa li.” Chu Vân nói rồi nhìn về phía Trần Phượng Nhi ở trong lòng Hạ Tiểu Thúy, thờ dài nói, “Nói thế nào Phượng nhi cũng là cốt nhục Trần gia, cho dù Hạ gia chúng ta muốn nuôi giúp, Trần gia cũng sẽ không đồng ý không phải sao?”

“Tốt, rất tốt.” Nghe Chu Vân nói tới đây, Lưu thị đã hiểu hết rồi. Đây là ý không muốn tiếp nhận Hạ Tiểu Thúy.

Nói lời thật lòng, Lưu thị cũng không hy vọng Hạ Tiểu Thúy hòa li. Từ xưa đến nay đã không thịnh hành hòa li, thật phải tới một bước kia, cho dù là thanh danh quả phụ cũng dễ nghe hơn hòa li. Hơn nữa, bà xem ý định của Hạ Tiểu Thúy là còn muốn dẫn theo cả Trần Phụng Nhi. Đến lúc đó phải sống thế nào đây?

“Nương, con nghĩ.....” Hạ Tiểu Thúy còn chưa nói xong, Trần Lâm đã tìm tới cửa.

Khác với mấy lần trước, lần này không phải Trần Lâm tới một mình, mà còn dẫn theo cha nương Trần gia và một đám lớn thân thích.

Hung sư động chúng như thế, ý đồ người họ Trần rất rõ ràng nếu thật sự không được, bọn họ ra tay cướp lấy!

Cướp đoạt? Mặt Lưu thị trầm xuống, trừng mắt xông vào sân đi qua đám người Trần gia.

Thật coi Hạ gia bọn họ dễ bắt nạt hay sao? Bà phải xuống ruộng gọi lão nhân và hai huynh đệ Hạ Minh Viễn trở về.

Thật ra Trần Lâm có chút kinh sợ. Chủ yếu thấy Hạ Trần cũng ở đây, bất giác nhớ tới ngày đó ở Cẩm Tú Phường bị đánh đến bị thảm.

“Đại, đại ca, người cũng về rồi.” Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí, Trần Lâm không thêm đề trong mắt. Nhưng Hạ Trần thì khác, chưa nói đến Hạ Trần đánh người, chỉ nói đến Hạ Trần là cô gia của Cẩm Tú Phường, Trần Lâm đã không thể không thấp hơn một cái đầu.

Hạ Trần không nhìn về phía Trần Lâm, nhưng hân hỉ im lặng càng làm trong lòng Trần Lâm thấp thỏm.

“Đại ca, việc này có hiểu lầm. Hôm nay ta có ý tới đón tiểu Thúy và Phụng Nhi trở về Trần gia. Vậy nên, cha nương và đám đệ muội ta đều tới.” Trước khi tới đây, Trần Lâm xác thật không biết, hôm nay Hạ Trần cũng trở về thôn Liên Hoa. Nếu biết, hẳn đã không dám dẫn nhiều người Trần gia tới Hạ gia gây chuyện như vậy.

Trần Lâm vốn nghĩ có thể mượn áp lực của cha nương Hạ gia, ép Hạ Tiểu Thúy trở về Trần gia. Cẩm Tú Phường có tốt nữa lại có thể dưỡng Hạ Tiểu Thúy cả đời sao?

Nhưng tính toán đẹp đẽ của Trần Lâm, vào giờ phút này sau khi đối diện với Hạ Trần và Mạc Như Nghiên cũng trở về, thì có chút không nắm bắt được.

Đến khi ba phụ tử Hạ lão cha trở về, trong sân của Hạ gia đã đứng đầy người.

Vừa thấy Trần Lâm, sắc mặt Hạ lão cha và hai huynh đệ Hạ Minh Viễn trầm xuống. Lại thấy Hạ Tiểu Thúy cũng đã trở lại, nhất thời càng thêm chán ghét Trần Lâm.

“Cha, nương, Phụng Nhi biến thành kẻ ngốc rồi.” Mặc dù không muốn thừa nhận, Hạ Tiểu Thúy vẫn ôm Trần Phụng Nhi cho Hạ lão cha và Lưu thị xem.

“Cái gì?” Sắc mặt Lưu thị nhất thời thay đổi, vội vàng ghé sát vào nhìn Trần Phụng Nhi. Quả nhiên, vẻ mặt Trần Phụng Nhi rất không thích hợp, còn chảy nước miếng.

Sao chuyện lại thành ra như vậy? Một hài tử đang yên đang lành xinh xinh đẹp đẹp, bà còn chờ Phụng Nhi lớn lên gọi bà một tiếng “Bà ngoại”!

Giống Lưu thị thay đổi sắc mặt, còn có người Trần gia.

Trần đại nương là người đầu tiên không đồng ý. Cũng bất chấp tất cả, chất vấn Hạ Tiểu Thúy: “Hạ Tiểu Thúy! Tôn nữ của ta đang êm đẹp, thế mà bị người dầy vò thành kẻ ngốc? Người đến tôn nữ cho ta! Người đến cho ta!”

Trần đại nương vừa kêu khóc vừa muốn xông tới đánh Hạ Tiểu Thúy.

Chu Vân và Tường Xuân Hương đều đứng bất động, làm như không nhìn thấy cái gì.

Mạc Như Nghiên nhú mày, đi lên phía trước. Ngăn trước mặt Hạ Tiểu Thúy, lạnh lùng nhìn Trần đại nương khóc nháo không thôi: “Phụng Nhi là bị người ta đánh thành ngốc, có cần ta chỉ ra hung thủ là ai cho người không?”

Đây là lần đầu tiên Trần Đại Nương gặp Mạc Như Nghiên. Tuy rằng không quen biết, nhưng cũng nghe nói qua Hạ gia có một đại nhân vật không thể chọc vào.

Bước chân đang đi về phía trước dừng lại, Trần đại nương già khóc nháy mắt đột nhiên im bặt.

“Nói vậy các người hẳn đều biết ta là ai.” Vẻ mặt Mạc Như Nghiên vô cùng lạnh lùng, giọng nói càng không hề nhấp nhô lên xuống. Nghe hoàn toàn không giống như đang ý thể hiếp người, nhưng cũng không tha cho kẻ khinh thường.

Trần Đại Nương cười gượng chà xát tay: “Là đại tẩu Hạ gia đúng không? Có chuyện gì từ từ nói, không nên làm tổn thương hòa khí.”

“Hòa khí? Ta còn tưởng rằng, các người càng nguyện ý đàm luận với nha sai của phủ nha tri huyện hai chữ hòa khí này chứ?” Mạc Như Nghiên cũng không nhận lời lấy lòng này của Trần Đại Nương, ngay sau đó đưa phủ nha tri huyện ra.

“Đừng, đừng. Chúng ta đều là người trong nhà, có chuyện gì đóng cửa lại, chúng ta nói ở nhà. Không cần nháo tới phủ nha tri huyện, cũng không cần kinh động nha sai đại nhân.” Dân không đấu với quan, Trần Đại Nương có thô bỉ không nói lí nữa, cũng không dám đụng vào phủ nha tri huyện.

“Bệnh của Phụng nhi, là Vương đại phu tiếng tăm lừng lẫy ở huyện Thanh Sơn chẩn trị. Trong lúc đó tiêu bao nhiêu bạc, người Trần gia chỉ cần đi y quán hỏi một chút, là có thể biết được. Cẩm Tú Phụng giúp Trần gia trả trước số bạc đó, đến lúc đó nếu không thể thu hồi, Cẩm Tú Phụng cũng sẽ không để yên.” Mạc Như Nghiên sẽ lấy lại bạc đã chữa bệnh cho Trần Phụng Nhi, là bởi vì Hạ Tiểu Thúy là người Hạ gia, mà Trần Phụng Nhi lại là người của Trần gia.

Nếu Trần gia khẳng khái muốn mang Trần Phụng Nhi về, Mạc Như Nghiên cũng không ngại cân thận tính toán món nợ này với Trần gia.

Trong giây lát người Trần gia, càng không còn lời nào để nói. Có ý gì? Là muốn bọn họ bỏ tiền thuốc men cho Trần Phụng Nhi sao? Nhưng cũng không phải bọn họ đưa Trần Phụng Nhi tới y quán mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Cho dù trong lòng người Trần gia có không muốn đi nữa thì cũng không dám ở trước mặt Mạc Như Nghiên nổi lên tranh chấp. Ở trong nội tâm bọn họ, Mạc Như Nghiên sinh ra đã cao quý hơn bọn họ. Đây là sự thật không thể nghi ngờ, bọn họ phải đối mặt và tiếp nhận.

Vì thế, trước bộ dạng muốn đòi nợ của Mạc Như Nghiên, không ai trong người Trần gia dám nói ra, muốn đòi Trần Phụng Nhi về.

Một đứa ngốc mà thôi, hơn nữa còn là một tiểu nha đầu. Hạ gia muốn nuôi, vậy để cho Hạ gia nuôi đi!

Nhưng nói đến Hạ Tiểu Thúy, người Trần gia vẫn rất kiên trì, không đồng ý hòa ly.

Bây giờ hòa ly không đơn giản là Hạ Tiểu Thúy mất mặt, người Trần gia cũng sẽ mất mặt theo. Nhất là lý do Hạ Tiểu Thúy hòa li còn là Trần Lâm đánh người.

Mím môi, Trần đại nương không dám đối diện với Mạc Như Nghiên, đành quay lại nói với Lưu thị: “Thông gia, bà xem việc này nháo đến như vậy.”

Lưu thị hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Trần đại nương, ném ra một câu: “Đừng nói với ta, tìm đại tức phụ của nhà chúng ta mà nói lý lẽ!”

Lưu thị vừa nói xong, sắc mặt Chu Vân và Tường Xuân Hương đều thay đổi, không nhịn được nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

Cho dù phân gia rồi, Lưu thị cũng vẫn hướng về Mạc Như Nghiên. Chuyện hôm nay lớn như vậy, thế mà Lưu thị định giao cho Mạc Như Nghiên làm chủ?

Chu Vân và Tường Xuân Hương không vui, người Trần gia cũng đâu có muốn? Nụ cười trên môi của Trần đại nương đã sắp không giữ được. Đối mặt với Mạc Như Nghiên, đây là muốn mạng già của người Trần gia bọn họ mà!

“Thư hòa li là ta viết thay tiểu Thúy. Các người nếu có ý kiến, có thể đi cáo quan. Nếu như không có ý kiến thì nhanh ký đi thôi.” Cũng không khác với thái độ của Lưu thị, lập trường của Mạc Như Nghiên cực kỳ rõ ràng dứt khoát, “Phụng nhi thuộc về Hạ gia chúng ta nuôi dưỡng, chết hay sống cũng không cần người Trần gia các người để ý. Đương nhiên, nếu người Trần gia nhất định muốn đón Phụng nhi trở về, trước tiên trả lại số tiền đã chữa bệnh cho Phụng nhi. Sau đó, cho dù Trần Phụng Nhi đang sống sờ sờ bị các người đánh chết, người Hạ gia cũng sẽ không nói thêm nửa câu.”

Mạc Như Nghiên nói nhẹ nhàng, Trần gia lại không có bất cứ một người nào dám gán ác danh như vậy.

Đúng, bọn họ thừa nhận, bọn họ hoàn toàn không thích nha đầu Trần Phụng Nhi này. Ngày thường thấy Trần Lâm đánh Trần Phụng Nhi, cũng không ngăn cản. Nhưng nói như thế nào, Trần Phụng Nhi cũng là một mạng người. Thật sự đánh chết, lương tâm bọn họ cũng bất an.

Mà hiện nay Trần Phụng Nhi đã biến thành đứa ngốc, người Trần gia cũng không khỏi cực kỳ thốn thức, phát ra từ nội tâm cảm thấy Trần Lâm không nên xuống tay nặng như vậy.

Nay lại vừa nhắc đến tiền chữa bệnh, vừa nhắc đến cuộc sống sinh hoạt sau này của Trần Phụng Nhi, người Trần gia càng không hề rảnh, đều ngậm chặt miệng không nói. Ngay cả Trần Lâm, cũng quay mặt đi, coi như chưa hề sinh ra một nữ nhi là Trần Phụng Nhi.

Thái độ của Trần gia, làm cho tâm của Hạ Tiểu Thúy hoàn toàn rét lạnh, đồng thời cũng ép Lưu thị và Hạ lão cha tới cực hạn.

“Hạ gia chúng ta nuôi dưỡng!” Đột nhiên Hạ lão cha lên tiếng, vẻ mặt rất kiên định “Sau này Phụng nhi sửa thành họ Hạ. Từ nay về sau, Hạ gia nuôi dưỡng.”

“Cha!” Chu Vân và Tường Xuân Hương lập tức muốn ngăn cản. Như thế sao được? Đừng nói Trần Phụng Nhi đã thành đứa ngốc, cho dù Trần Phụng Nhi còn tung tăng nhảy nhót, các nàng cũng không muốn gánh vác phiền toái lớn như vậy.

“Hai vị đệ muội trước tiên đừng sốt ruột.” Mạc Như Nghiên vốn không muốn làm cho Chu Vân và Tường Xuân Hương mất mặt trước mặt mọi người. Nhưng hành động của hai người, dần dần bắt đầu chạm đến điểm mấu chốt của Mạc Như Nghiên.

“Sau này Phụng Nhi do đại phòng chúng ta nuôi dưỡng. Tất cả chi phí tiêu dùng tính lên đầu Cẩm Tú Phụng.” Mạc Như Nghiên vừa nói xong, người Trần gia hai mắt lập tức sáng lên nhìn sang.

Trần Phụng Nhi thật là gà chó lên trời! Không ngờ lại bay ra khỏi thôn núi nghèo khổ, vào ở trong ổ của kim phụng hoàng. Chờ tới Cẩm Tú Phụng, Trần Phụng Nhi còn thiếu ăn thiếu mặc sao? Sợ rằng không có hài tử nào của Trần gia bọn họ Trần gia có thể so bì.

Sắc mặt Chu Vân và Tường Xuân Hương đều có chút xấu hổ. Đồng thời, cũng rất tức giận.

Mạc Như Nghiên nói như vậy, giống như các nàng thấy chết mà không cứu. Chẳng qua nhiều hơn một chén cơm mà thôi, các nàng keo kiệt đến vậy sao? Để cho những người khác trong thôn nghe thấy, các nàng còn dám ra cửa sao?

Cho dù các nàng thật không định nuôi Trần Phụng Nhi, nhưng cũng không nhẫn tâm như Mạc Như Nghiên nói....

“Được, vậy để cho đại phòng giúp đỡ nuôi Phụng Nhi.” Mặc kệ Chu Vân và Tường Xuân Hương phản ứng thế nào, Lưu thị giải quyết dứt khoát, giúp Trần Phụng Nhi quyết định bước ngoặt cả đời này.

“Nếu như thế, từ nay về sau, Phụng Nhi sửa thành họ Hạ, không còn liên quan gì đến Trần gia các người.” Mạc Như Nghiên nói đồng thời cũng xoay người về phía Hạ Tiểu Thúy vươn tay ra.

Hạ Tiểu Thúy không chút do dự, giao Phụng Nhi cho Mạc Như Nghiên.

Nàng tin tưởng đại tẩu sẽ không hại nàng. Đại tẩu giúp nàng giữ lại Phụng Nhi, đó là ân đức vô cùng to lớn.

Từ đầu đến cuối, Hạ Trần cũng không nói một lời, để mặc Mạc Như Nghiên quyết định và làm chủ. Cho đến khi Mạc Như Nghiên bế Phụng Nhi, hần mới đi qua, duỗi ngón tay chọc chọc khuôn mặt Phụng Nhi.

Phụng Nhi rất ngoan. Tuy nhìn mặt không tính linh động, nhưng vẫn rất đáng yêu.

Bị Hạ Trần chọc tỉnh, Phụng Nhi cũng không khóc, vươn tay muốn bắt lấy ngón tay của Hạ Trần.

Hạ Trần không thu tay lại, để mặc Phụng Nhi bắt lấy ngón tay, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Mất thấy Trần..... Không, Hạ Phụng Nhi đã xác định nơi ăn chốn ở, mặt người Trần gia không được tự nhiên đồng thời cũng thực sự thở dài nhẹ nhõm. Ít nhất, phiền toái khó giải quyết nhất, đã đưa đi.

Biểu cảm của người Trần gia không quá che đậy, người Hạ gia đều thấy được rõ ràng. Hạ Tiểu Thúy cũng không ngoại lệ, toàn bộ nhìn thấy thật rõ ràng.

Đã không có vấn đề khó khăn là Phụng Nhi này, Hạ Tiểu Thúy cũng càng thêm đúng lý hợp tình. Ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Trần Lâm, một câu, hòa li!

“Ta không hòa li!” Nhìn trộm chỗ Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, Trần Lâm duỗi tay muốn túm lấy Hạ Tiểu Thúy. Chờ đến chỉ có hần và Hạ Tiểu Thúy ở một chỗ, hần có bản lĩnh làm cho Hạ Tiểu Thúy không dám lái nhai dài dòng với hần.

Nhưng lần này, sợ là Trần Lâm không thể dễ dàng được như ý muốn.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đứng bật dậy. Nhìn chăm chăm tay Trần Lâm muốn túm Hạ Tiểu Thúy, rất giống như muốn đánh nhau.

Bị tư thế của huynh đệ Hạ gia dọa sợ, tay Trần Lâm đã duỗi đến một nửa, đành rút trở về. Có Hạ Trần ở đây, dù hần không sợ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí, cũng thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Những người khác của Trần gia có chút ngốc. Lúc ở nhà, Trần Lâm nói rất hùng hồn chắc chắn, bọn họ cũng tin lời tên này, tính toán sẽ động thủ với người Hạ gia.

Nhưng mà khi đến Hạ gia rồi, không nói Trần Lâm lập tức sợ hãi, chỉ nói đến khí thế của đại tức phụ Hạ gia, đã dọa cho bọn họ không dám nói nhiều nữa câu.

Đây, đây là chuyện gì chứ? Một đám đại lão gia, thế mà lại sợ một phụ nhân? Cho dù Mạc Như Nghiên xuất thân quan gia, nhưng..... nhưng cũng phải phân rõ phải trái chứ!

Phân rõ phải trái? Hiện giờ Mạc Như Nghiên không phân rõ phải trái với người Trần gia, xem người Trần gia rốt cuộc có thể nháo thành dạng gì.

Trần Lâm cuối cùng vẫn không dám chạm vào Hạ Tiểu Thúy. Nhưng đồng thời, thái độ của hần vẫn kiên trì như cũ, cắn chết một câu, không hòa li!

Tình huống nhảy mắt có chút cứng nhắc. Người Hạ gia khẳng định sẽ không thỏa hiệp, người Trần gia liếc nhìn lẫn nhau, đều không có dự định mở miệng. Tình thế trước mắt, vẫn nên yên lặng theo dõi thay đổi mới được.

“Trần Lâm, cho dù nháo đến phủ nha tri huyện, ta cũng muốn hòa li với ngươi!” Về mặt Hạ Tiểu Thúy kiên quyết cho dù chết “Nếu ngươi cưỡng ép ta nữa, ta sẽ đâm đầu vào cửa mà chết.”

Trần Lâm rất muốn tát một cái, xem Hạ Tiểu Thúy còn dám ngang bướng với hắn nữa hay không. Nhưng mà, tức giận xông lên mặt, hắn vẫn phải cố nặn ra nụ cười.

“Tiểu Thúy, nàng làm loạn cái gì vậy? Ta bảo đảm với nàng, về sau không đánh, chứ nàng còn không được à? Về sau hai ta chung sống hòa thuận, ta bảo đảm cái gì cũng nghe nàng, mọi việc đều theo nàng, còn không được sao?” Đây đã là kiên nhẫn lớn nhất của Trần Lâm. Trời mới biết hắn tốn sức lực bao lớn mới nhịn xuống lửa giận, nói ra những lời nói này.

“Đừng đúng đúng. Tiểu Thúy à, về sau nương cũng sẽ giúp con. Nếu Trần Lâm dám đánh con, nương bảo đảm đứng che trước mặt con, không cho phép Trần Lâm động vào con một đầu ngón tay, có được không?” Sau khi đã nhìn thấy khí thế của Mạc Như Nghiên, Trần đại nương cũng biết, hung hãn là không được. Nếu thật làm ầm ĩ đến phủ nha tri huyện, còn không phải Trần gia bọn họ chịu thiệt?

Suy nghĩ của Trần đại nương và Trần Lâm giống nhau, dự định dùng lời hay dễ dàng Hạ Tiểu Thúy trở về trước, tất cả lại tính toán một lần nữa.

Nghe thấy lời lấy lòng và đảm bảo của Trần Lâm và Trần Đại Nương, Hạ Tiểu Thúy chỉ cảm thấy buồn cười. Để Phụng nhi không bị đánh, nàng từng cầu xin bọn họ rất nhiều lần, bọn họ đều đã quên rồi sao?

Khi đó bọn họ không hề mềm lòng, không có dừng tay. Mà nay vẫn đứng ở nơi này bảo đảm với nàng?

Hạ Tiểu Thúy không tin, một chữ cũng không tin.

“Ta muốn hòa ly.” Mặc kệ Trần Lâm và Trần Đại Nương nói dễ nghe thế nào, Hạ Tiểu Thúy chỉ kiên trì một câu không đổi.

Hạ Tiểu Thúy vẫn nhớ, trên đường về thôn Liên Hoa, đại tẩu Mạc Như Nghiên đã hứa với nàng: Chỉ cần nàng muốn, sau này vẫn có thể ở lại Cẩm Tú Phụng!

Mạc Như Nghiên xác thật có lòng muốn thu nhận Hạ Tiểu Thúy. Vì Hạ Tiểu Thúy thêu thùa không tồi, càng vì Hạ Tiểu Thúy là muội muội của Hạ Trăn.

Mạc Như Nghiên muốn ở chung với Hạ Tiểu Thúy hơn là với Chu Vân và Trương Xuân Hương nhiều, cũng càng cam tâm tình nguyện giúp đỡ Hạ Tiểu Thúy. Đương nhiên, điều đầu tiên là Hạ Tiểu Thúy phải hạ quyết tâm rời khỏi Trần gia.

Trần Lâm không ngờ Hạ Tiểu Thúy lại quyết tâm như thế, hơn nữa mềm cứng không ăn. Cuối cùng, không thể nhịn được nữa quát lớn với Hạ Tiểu Thúy: “Muốn hòa ly? Không có cửa đâu! Đời này cho dù ngươi chết, cũng là quý của Trần gia ta!”

Vừa thấy Trần Lâm định động thủ, Mạc Như Nghiên đẩy đẩy Hạ Trăn.

Không cần Mạc Như Nghiên nói, Hạ Trăn cũng đã định ra tay. Mà nay nếu Trần Lâm chính mình tìm chết, hắn sẽ không khách khí.

Lấy ra thư hòa ly và mực đỏ đóng dấu mà Mạc Như Nghiên đã chuẩn bị xong từ trước đó, Hạ Trăn đi qua túm lấy một tay của Trần Lâm lần qua mực đóng dấu rồi ấn xuống thư hòa ly.

“Ta không hòa ly!” Mặc cho Trần Lâm kêu rạch cổ họng, trên thư hòa ly cũng đã để lại dấu tay của hắn.

“Các ngươi đây là cưỡng bức ta điểm chỉ, ta không thừa nhận! Ta muốn đi báo quan, ta muốn đi cáo.....” Trần Lâm còn chưa nói xong, đã tự dừng lại.

Hắn thiếu chút nữa đã quên, Hạ gia còn có một vị Mạc Như Nghiên. Xuất thân của Mạc Như Nghiên như vậy, sao phủ nha tri huyện có thể nghiêng về hắn? Không đánh hắn một trận sợ là đã không tòi rồi.

Hạ Trăn ra tay rất nhanh, sạch sẽ lưu loát. Không nói Trần Lâm, đến Hạ Tiểu Thúy cũng có chút không phản ứng kịp.

Nhưng khi đã biết sao lại như thế, lại nhìn thấy sắc mặt Trần Lâm xanh mét, bất lực, Hạ Tiểu Thúy bỗng nhiên cười lên.

Trước kia nàng thật quá thê thảm. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, có đại ca và đại tẩu, nàng không cần phải sợ hãi nữa.

Người Trần gia rút cuộc cũng phản ứng lại, vội vàng tiến lên muốn kéo Trần Lâm trở về. Nhưng mà tất cả đã muộn rồi.

Trần đại nương đặt mông ngồi ở trong sân của Hạ gia ầm ĩ nói: “Đáng chém ngàn đao mà! Đây là hủy đi nhân duyên người ta, phải bị thiên lôi đánh! Sao Hạ gia các ngươi lại có một kẻ không ra thứ gì như vậy, hắn đây là muốn hủy hoại cả đời của nhi tử ta mà.....”

Trần đại nương vừa kêu gào như vậy, ngoài cửa lớn Hạ gia, hương thân xem náo nhiệt càng thêm nhiều.

Sắc mặt Lưu thị cũng rất xấu. Không phải vì hành động của Hạ Trăn, mà bởi vì Trần Đại Nương lại dám mắng Hạ Trăn như vậy.

Ngay cả Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng biết, người Hạ gia ai cũng có thể trêu chọc, nhưng không thể đụng đến Hạ Trần. Nếu không, mỗi người Hạ gia sẽ liều mạng với người.

Thế nên Lưu thị lập tức không lưu tình mắng trở về: “Nhi tử ta làm sao? Nhi tử người mới không phải cái thứ gì! Lúc nhi tử người đánh khuê nữ nhà ta, có nghĩ tới kết cục như bây giờ không? Ta nói cho người, các người đây là đáng gặp báo ứng!”

“Ai gặp báo ứng? Chuyện trong phòng của nhi tử ta, các người cũng muốn quản? Hạ gia các người được tính là nhà mẹ đẻ sao? Nói là thổ phi cường đạo còn đúng hơn! Dựa vào cái gì mà các người ép nhi tử ta điếm chỉ? Nhi tử ta không hòa ly! Các người đừng mơ chúng ta sẽ thừa nhận tờ thư hòa ly này! Cho dù hôm nay Hạ Tiểu Thúy chết ở trong sân này, Trần gia chúng ta cũng phải khiêng quan tài của nàng trở về!” Dù sao đã xé rách mặt, không còn gì khác để hi vọng, Trần đại nương nói lời tàn nhẫn gào to về phía Lưu thị.

“Muốn nữ nhi của ta chết ở sân này? Tâm tư Trần gia các người mới là ác độc, không có ý tốt, không định cho nữ nhi của ta lưu đường sống mà! Sao nào, đánh ngoại tôn nữ của ta biến thành ngọc, kế tiếp thì đến lượt nữ nhi của ta? Các người đây là định bức tử nữ nhi của ta, các người mới bằng lòng bỏ qua? Hôm nay ta cũng đặt lời nói ở nơi này, nếu ai dám đụng đến nữ nhi ta một đầu ngón tay, ta sẽ liều mạng với người đó!” Đầu trục không sợ bị nắm tóc, Lưu thị là bất cứ giá nào, nói xong nhỏ một ngụm nước miếng vào Trần Đại Nương đang ngồi dưới đất.

Trần đại nương né tránh nhưng không thể tránh thoát. Cứ thế bị trúng một ngụm nước bọt lễ rửa tội, nhất thời lâm vào điên cuồng.

Trần Đại Nương gào thét đồng thời cũng khơi dậy lửa giận của người Trần gia. Bọn họ cảm thấy Hạ gia đây là khinh người quá đáng nên muốn động thủ.

Mạc Như Nghiên lùi lại phía sau. Trong lòng nàng còn ôm Phượng nhi, không thể có chút sơ xuất nào.

Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng trốn vào trong phòng. Thậm chí còn vội vàng cài cửa phòng lại. Việc này không liên quan đến bọn họ, bọn họ cũng không trêu chọc thị phi. Sau này ra cửa còn ngại đầu không thấy cúi đầu thấy, nếu thật cãi lộn đến mất mặt lẫn nhau, về sau còn lui tới làm sao?

Đứng ở dưới mái hiên, Mạc Như Nghiên nhìn Chu Vân và Tường Xuân Hương chỉ lo đóng cửa phòng mình lại. Hạ Tiểu Tuấn đã được Chu Vân dấu kỹ, Hạ Tiểu Nguyệt thì bị mặc kệ ở ngoài cửa.

Về phần Hạ Tiểu Hà, chắc hẳn Tường Xuân Hương cũng hoàn toàn không nhớ tới, một mình ngồi ở trên ghế nhỏ, vẻ mặt vô tội và mờ mịt.

“Tiểu Thúy.” Mạc Như Nghiên hô một tiếng, vừa hay Hạ Tiểu Thúy nghe thấy.

Hạ Tiểu Thúy quay đầu. Vốn không sợ trận thế của Trần gia cũng không định né tránh, lại bị Mạc Như Nghiên sai việc.

“Đẫn tiểu Nguyệt và tiểu Hà vào nhà chính đi.” Chỉ chỉ Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà, Mạc Như Nghiên nói.

“Nhưng.....” Hạ Tiểu Thúy vô ý thức muốn tìm Chu Vân và Tường Xuân Hương, lại phát hiện trong viện đã không còn bóng dáng của hai người. Lại thấy hai người đóng chặt cửa phòng, nhất thời sáng tỏ.

Hơi do dự một chút, Hạ Tiểu Thúy gạt đầu, đi tới dẫn Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Đồng thời Mạc Như Nghiên cũng bế Phượng nhi trả lại cho Hạ Tiểu Thúy. Trong lúc đưa hài tử, Mạc Như Nghiên nhỏ giọng dặn dò, “Chăm sóc tốt cho ba hài tử. Chuyện trong sân đã có đại ca muội. Muội không cần phải ra đó.”

“Đại tẩu!” Hạ Tiểu Thúy không nghĩ tránh đi. Việc này do nàng gây ra, sao lại có thể mặc kệ chứ?

“Nếu bọn họ có can đảm dám chạm vào tẩu một chút, tẩu có rất nhiều biện pháp để nhốt tất cả bọn họ vào đại lao của tri huyện. Nhưng muội thì ai cũng không thể bảo đảm bọn họ có thể thừa cơ làm loạn ra tay tàn nhẫn hay không?” Trong lúc nói chuyện, Mạc Như Nghiên đẩy mạnh Hạ Tiểu Thúy vào nhà chính.

Tiếp đó, Mạc Như Nghiên ý bảo Hạ Tiểu Thúy đóng cửa nhà chính lại. Mà bản thân nàng đường hoàng đi ra kéo Lưu thị trở về. Hai người bà bà và nhi tức phụ cũng không cần làm chuyện khác, chờ ở cửa nhà chính là được rồi.

“Như Nghiên, tiểu Thúy và Phượng nhi đâu rồi?” Lưu thị vừa rồi chỉ lo giằng co với Trần gia cũng không chú ý tới Hạ Tiểu Thúy và Hạ Phượng Nhi. Giờ phút này nhớ tới, vội vàng hỏi.

“Đang ở nhà chính ạ.” Mạc Như Nghiên chỉ nhà chính ở phía sau hai người, đồng thời nói, “Tiểu Nguyệt và tiểu Hà cũng ở bên trong.”

“Tiểu Nguyệt và tiểu Hà ư?” Lư thị đầu tiên kinh ngạc, ngay sau đó bắt đầu nhìn khắp sân tìm bóng dáng Chu Vân và Tường Xuân Hương.

“Không cần tìm, bọn họ đã về phòng rồi ạ.” Mạc Như Nghiên nói còn cố ý bổ sung một câu, “Nương yên tâm, tiểu Tuấn đã được ôm vào rồi.”

“Tiểu Tuấn được ôm vào, sao để quên tiểu Nguyệt và tiểu Hà?” Tuy Lư thị thiên vị nhất Hạ Tiểu Tuấn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không để ý tới Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà. Nhất là trước mắt chuyện Hạ Tiểu Thúy ồn ào như thế, càng làm cho Lư thị chấn động và cảnh giác.

Nếu như chính bọn họ cũng xem nhẹ nha đầu nhà mình, thì làm sao có thể trông cậy vào người khác đối xử tử tế với nha đầu nhà mình?

Nhìn Mạc Như Nghiên xem, ở phủ nha tri huyện được nuông chiều thương yêu. Tới Hạ gia, có ai dám cho Mạc Như Nghiên nhìn sắc mặt? Ngay cả chính Mạc Như Nghiên cũng không chịu nổi nhìn uất tức.

Ngán ngẩm một chốc lát, trong đầu Lư thị suy nghĩ rất nhiều. Cho dù nhi tử hay là nữ nhi, bắt đầu từ hôm nay dù một bát nước cũng không cân bằng, bà cũng sẽ không giống như trước phân biệt rõ ràng như vậy.

Nghe thấy Lư thị hỏi chuyện, Mạc Như Nghiên không tiếp lời. Chu Vân và Tường Xuân Hương làm như vậy, nàng thật sự không muốn để ý tới.

Coi như Mạc Như Nghiên không nói, Lư thị cũng đoán được nguyên do.

Tâm vốn rét lạnh càng thêm vô lực, thở dài lắc lắc đầu. Việc hôm nay qua đi, bà thật không có biện pháp cùng ở dưới một mái hiên với hai nhi tức phụ này.

Cái nhà này, còn phải phân chia lần nữa!

Khác với Chu Vân và Tường Xuân Hương, Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí không hề có ý lùi bước. Trong tay hai huynh đệ mỗi người đều cầm cái xẻng, trầm mặt đứng đối diện với người Trần gia.

Hỗn chiến lần này còn chưa thật sự đánh. Chẳng qua mới động thủ một lát, Hạ Trần đã đặt lưỡi liềm trên cổ Trần Lâm.

Rồi sau đó, không có sau đó.

Ở giữa thiên quân vạn mã, lấy đầu tướng lĩnh quân giặc trước. Không hiểu sao trong đầu Mạc Như Nghiên hiện lên ý nghĩ như vậy.

Tuy Trần Lâm không được coi là thủ lĩnh của Trần gia, nhưng cũng đương sự nòng cốt. Một khi chế trụ hắn, cũng đồng nghĩa với khống chế Trần Đại Nương thậm chí là toàn bộ người Trần gia. Đừng nói là tiếp tục đánh, mà chỉ thở mạnh thôi người Trần gia cũng không dám.

Khi thôn trưởng thôn Liên Hoa chạy tới, lập tức bị trận thế trong sân của Hạ gia dọa sợ.

“Đây là làm sao vậy? Tất cả mau dừng tay!” Nói thật, giờ phút này đã không có người nào động thủ. Mà thôn trưởng hô như vậy, đương nhiên là bởi vì Hạ Trần vẫn còn đặt lưỡi liềm sắc bén ở trên cổ Trần Lâm.

Hai chân Trần Lâm nhũn ra, đã sắp sọt tới mức đá trong quần. Vừa rồi hắn thật sự không phát hiện ra cái gì, càng hoàn toàn không biết làm thế nào mà Hạ Trần lại có thể đặt lưỡi liềm lên cổ hắn.

Đến khi hắn ý thức được điều không thích hợp, lưỡi liềm trên cổ hắn đã chạm tới làn da, từng giọt rét lạnh cảm cảm lạnh lẽo ép cho hắn muốn quỳ xuống đất xin tha.

Chủ yếu vẫn là khí thế của Hạ Trần quá dọa người! Trong nháy mắt như thế, thậm chí Trần Lâm hoài nghi, trên tay Hạ Trần khẳng định đã từng dính máu người. Nếu không, sao mặt Hạ Trần có thể không đổi sắc, lại còn có dáng vẻ thông dong đường như không có việc gì?

Nếu đổi thành người khác, ít nhất tay sẽ phải hơi run chứ? Nếu không thì cũng không như Hạ Trần mặt lạnh tâm lạnh!

Sẽ không phải.... Trong lòng Trần Lâm run lên, không dám tin rồi lại mang theo vẻ mặt đầy kinh sợ nhìn về phía Hạ Trần.

Sẽ không phải là Hạ Trần rời khỏi thôn Liên Hoa nhiều năm như vậy, chính là đi làm sơn phi chứ? Vừa nghĩ thế, Trần Lâm nháy mắt đã hiểu ra.

Trách không được Hạ Trần biết đánh nhau như vậy, hơn nữa một lời không hợp đã động tay với hắn, sử dụng lưỡi liềm cũng có thể nhanh nhẹn như thế. Thì ra, Hạ Trần chính là làm loại chuyện này!

Càng nghĩ càng kinh hãi, không cần thôn trưởng phối hợp giúp đỡ, Trần Lâm đã nom nớp lo sợ xin tha: “Đại..... Đại ca, tiểu đệ biết sai, tiểu đệ không dám, tiểu đệ sẽ rời đi....”

Trần Lâm là trực tiếp đích thân cảm thụ, mà thật ra người Trần gia ở chung quanh cũng đều sợ không nhẹ. Ôn ào nhưng cũng mang theo một chút kinh hãi, nhìn về phía Hạ Trần.

Người nông dân đánh nhau là việc nhỏ, nhưng nếu là ra mạng người, vậy khó lường!

Cho dù ngoài miệng người Trần gia nói hay hơn nữa, nhưng cũng không dám thật sự nháo ra mạng người. Ngược lại Hạ Trần vừa làm như vậy, nháy mắt đã khiến bọn họ quá hoảng sợ.

“Hạ..... Hạ Trần, ngươi bỏ cái liềm ra! Không được làm nhit từ của ta bị thương!” Cả người Trần đại nương đều bị dọa mềm nhũn. Âm thanh run run đi về phía Hạ Trần.

“Đúng vậy đúng vậy, Hạ Trần, có lời gì từ từ nói, ngươi bỏ liềm xuống trước đi, tránh cho thật sự làm người bị thương.” Thôn trưởng cũng đi tới, tận lực khuyên Hạ Trần.

Lưu thị hừ lạnh một tiếng, nhìn sắc mặt Trần đại nương, chỉ cảm thấy hết sức hả giận. Bà mới không sợ Hạ Trần tay run làm bị thương người đâu! Chỉ nhìn tư thế kia của Hạ Trần thì biết, trong lòng Hạ Trần có tính toán rồi!

Lưu thị tự nhận không phải Chu Vân và Trương Xuân Hương ăn cây táo, rào cây sung, nếu thật xảy ra chuyện, bà khẳng định chắc chắn sẽ đứng ở bên cạnh Hạ Trần. Cho nên lúc này cũng không hề khuyên nhủ Hạ Trần buông liềm, để mặc Hạ Trần tự mình xử lý.

Mạc Như Nghiên cũng không lo lắng. Đường đường Thanh Viễn đại tướng quân lại có thể thua trên tay một hán tử nông thôn sao? Nàng tuyệt đối tin tưởng, liềm liềm trong tay Hạ Trần có mất.

Hạ Trần cũng không vội. Trần gia dám chơi ngông với hán, hán phải cho Trần gia nhớ thật kỹ, Hạ gia không phải có thể tùy tiện trêu chọc.

Nói đi nói lại, cũng phải trách Trần Lâm và Trần đại nương muốn tìm đường chết, nhất định ở trước mặt Hạ Trần cố làm ra vẻ càn quấy quấy phá.

Quanh năm Hạ Trần không có ở nhà, sao có thể mặc kệ người nhà họ Trần giống hôm nay như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể lại đến cửa lần thứ hai? Vì ngăn chặn tai họa về sau, hán đặt liềm kê vào cổ Trần Lâm.

Thấy dáng vẻ lúc này của Trần Lâm, Hạ Trần tuyệt đối tin tưởng, tình cảnh hôm nay sẽ khiến suốt đời Trần Lâm khó quên, cũng sẽ không dám có suy nghĩ khác.

Mà những người Trần gia khác, Hạ Trần lạnh lùng đảo qua một đám người ở trong sân, cũng không có ai dám cùng nhìn thẳng vào mắt hán.

Đến lúc này, Hạ Trần mới thu lại liềm hái trong tay.

Trần Lâm lập tức xui lơ ở trên mặt đất. Quá dọa người! Mới vừa có một khắc như vậy, hán thật sự cho rằng mình phải đi gặp Diêm Vương gia.

Trần đại nương cũng bị sợ tới không nhẹ, rên lên một tiếng, nhào qua ôm lấy Trần Lâm: “Nhì tử của ta, nhì tử đáng thương của ta ơi.....”

“Hạ lão cha, ngươi xem việc hôm nay ồn ào đến vậy. Mọi người đều là người cùng quê, lại còn là thông gia, sao lại động đến dao chứ? Nhanh chóng nguôi giận, có chuyện gì, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.” Thôn trưởng đảm đương người hòa giải. Thấy Hạ Trần chịu buông liềm, thì kéo Hạ lão cha nói vậy.

“Không có gì đáng nói cả.” Lúc này Mạc Như Nghiên mới thích hợp nhất đứng ra sắm vai ác hơn người Hạ gia.

“Trần gia dám kéo một đám đến nhà gây chuyện, vốn là lòng mang ý xấu, còn hành hung đã thương người. Phu quân ta chẳng qua là tự bảo vệ mình, hợp tình lý. Mặc dù là lên tới công đường, cũng là có lý.” Mạc Như Nghiên nói như thể dĩ nhiên không phải đơn thuần hù dọa người Trần gia, “Thôn trưởng đừng lo, việc này ta sẽ đứng sự thật báo quan, đợi phủ nha tri huyện định đoạt.”

“Con ơi!” Trần đại nương hô to một tiếng lần thứ hai, kéo cổ họng khóc lên. Mạc Như Nghiên là đại tiểu thư của phủ nha tri huyện, thật đi công đường tri huyện, đâu đến lượt bọn họ nói chuyện chứ?

“Đây, chuyện này không cần thiết!” Thôn trưởng cười gượng nhìn nhìn Mạc Như Nghiên, lại chuyển sang Hạ lão cha, thấp giọng thúc giục nói, “Ông nhanh lên tiếng, việc này thật không cần kinh động quan sai, chúng ta âm thầm giải quyết ở trong thôn là được.”

Tĩnh tĩnh Hạ lão cha ngay thẳng. Ông cũng không định bằng mặt không bằng lòng với thôn trưởng, đương nhiên cũng sẽ không làm theo ý thôn trưởng mà lên tiếng.

Trái lại, Hạ lão cha cảm thấy Mạc Như Nghiên nói rất đúng! Tuy nói dân đều sợ quan, nhưng Hạ gia bọn họ không sai, vì sao phải sợ bị thẩm vấn công đường? Trần gia đã huỷ hoại một ngoại tôn nữ của ông, giờ còn muốn hại khuê nữ của ông?

Lần này, Hạ lão cha quyết tâm, cả đời không qua lại với người Trần gia.

Người Trần gia rất sốt ruột, thấy Hạ lão cha không chịu mở miệng, sự sợ hãi từ từ dâng lên càng ngày càng nhiều.

Chỉ cần thấy người Hạ gia không định một điều nhịn chín điều lành, bọn họ sẽ đi chuyển bước chân, không được thì trốn chạy vậy.

Cũng trong lúc này, nghe thấy bên ngoài động tĩnh nhỏ lại Hạ Tiểu Thúy mở cửa nhà chính ra.

Trong phòng, Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà tràn đầy tò mò thò đầu ra bên ngoài nhìn xem. Hạ Phụng Nhi cũng tỉnh lại, nhìn về phía Mạc Như Nghiên cười ngốc nghếch.

Thôn trưởng vừa ngược mắt, thấy được cảnh tượng này. Trong lúc nhất thời, thật không biết nên nói cái gì cho tốt.

Lại nói, chuyện Trần gia gần đây làm loạn, mọi người ở thôn Liên Hoa cũng đã biết. Nhất là Trần Lâm rất nhiều lần đến Hạ gia gây chuyện, sau bị Lưu thị đuổi ra khỏi nhà, người trong thôn càng nhận định lời đồn đãi không phải giả.

Giờ phút này nhìn thấy bộ dạng của Phụng nhi, thôn trưởng cũng đã hoàn toàn hiểu rõ, tại sao người Hạ gia ôn hòa lại tàn nhẫn không lưu đường sống như thế.

Quay đầu lại nghe thấy Trần đại nương còn đang kêu rên, thôn trưởng thật sự không nhịn được, tức giận nói: “Muốn khóc về thôn các người đi! Về sau không có việc gì, cũng đừng chạy qua thôn Liên Hoa chúng ta. Thật coi thôn Liên Hoa chúng ta không có ai hay là thế nào? Nữ nhi của thôn Liên Hoa chúng ta gả ra ngoài, cứ như vậy bị các người bắt nạt, chà đạp sao?”

Trần đại nương vốn cho rằng, thôn trưởng sẽ bênh vực bọn họ. Không phải Trần gia bọn họ có một bộ phận là người thôn Liên Hoa sao.

Cho dù là vì sự bình yên hòa thuận của hai thôn, thôn trưởng thôn Liên Hoa cũng không nên chỉ bênh vực người Hạ gia. Nào ngờ Mạc Như Nghiên mới nói mấy câu, thôn trưởng đã đổi giọng, lại còn muốn đuổi bọn họ ra khỏi thôn Liên Hoa?

“Nhi tử số khổ của ta! Sao con lại đụng phải một nhà hung thần ác sát như thế. Nhạc phụ nhạc mẫu tất cả đều không phải dễ chọc, đại cữu còn động dao muốn giết người.....” Đầu tiên Trần đại nương sùng sốt một chút, rồi đột nhiên lớn tiếng khóc lên, “Thôn Liên Hoa ý thế hiếp người! Đây là ý vào có tri huyện Đại lão gia chống lưng, muốn bức tử Trần gia chúng ta!”

Những người Trần gia khác cũng có chút căm giận. Nhưng ở trước mặt Hạ Trăn, cũng không ai dám mở miệng hát đệm. Nhiều lắm, trên mặt cũng chỉ lộ ra vài phần tức giận, muốn nói lại không dám ra tiếng. Cuối cùng, đều là muốn nói lại thôi, lấy ánh mắt trừng thôn trưởng.

Thôn trưởng rất vô tội. Ông ta đâu có trêu chọc những người này? Ông ta nói cũng là sự thật đấy chứ? Chẳng lẽ chuyện lần này, còn đổ lỗi cho người Hạ gia sao? Vậy quá không có thiên lý.

“Được rồi. Nếu vị đại nương này cứ nhất định muốn khóc, chi bằng hãy về nhà mình khóc đi? Nếu không thì ta cũng chỉ có thể mời đại nương lên công đường phủ nha tri huyện mà khóc.” Khi Mạc Như Nghiên nói lời này, vài nha dịch của phủ nha huyện Thanh Sơn thật đúng là đi vào cửa lớn Hạ gia.

“Đều tránh ra!” Sáng sớm nhận được lời nhắn của đại tiểu thư, bảo bọn họ hôm nay đến thôn Liên Hoa nhìn một chút. Mấy nha dịch cũng không từ chối, bẩm báo với Mạc Nho một tiếng, rất nhanh đã có mặt ở thôn Liên Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Gần đây tâm trạng Mạc Nho không tốt lắm.

Hay là nói, từ lúc Mạc Như Nghiên xuất giá, tâm trạng Mạc Nho chưa từng tốt qua.

Mạc Như Nghiên gả cho Hạ Trăn, Mạc Nho rất không thoải mái. Thật vất vả chờ Mạc Như Nghiên trở về Cẩm Tú Phường, lại xảy ra chuyện của Thủy Họa Trai và Hành Hương Lâu.

Tô Linh giải thích rồi nhưng Mạc Nho vẫn không thể hoàn toàn lý giải, nên tạm thời nhịn.

Nhưng mà nút thắt trong lòng hắn còn chưa qua đi, thì đã xảy ra án Cẩm Tú Phường đầu độc. Kèm theo đó là chuyện của Mạc Như Họa và Nhạc Hành Tri.....

Chuyện nọ nối tiếp chuyện kia, thậm chí Mạc Nho còn chưa thể phản ứng lại rằng Tô Linh biến thành đào phạm bị triều đình truy nã.

Còn có Mạc Như Họa, vô duyên vô cớ trở thành thiếp thị của Nhạc Hành Tri, ngay cả nhà cũng không về được.

Mạc Nho muốn đón Mạc Như Họa trở về, cũng nghĩ tới đi tìm Tô Linh. Nhưng mà, bên này ông ta còn chưa có manh mối, trách cứ ở phía trên đã ập xuống.

Nhạc tri phủ rất không hài lòng về năng lực phá án của ông ta, cố ý nhắc nhở Mạc Nho lại có thể mặc kệ phu nhân Tô Linh ở huyện Thanh Sơn làm xằng làm bậy. Tuy rằng không thu hồi mũ quan của Mạc Nho, nhưng có ẩn ý uy hiếp và cảnh cáo ông ta.

Mạc Nho không dám khiêu chiến sự nhẫn nại của Nhạc tri phủ, vội không ngừng nhận sai. Về phần chuyện khác một chữ cũng không dám nói thêm.

Thật ra Nhạc tri phủ cũng không dám tùy tiện bãi chức quan của Mạc Nho. Trước kia không biết Hạ Trần chính là nữ tể của Mạc Nho thì cũng thôi. Mà nay đã biết rõ Thanh Viễn đại tướng quân Hạ Trần cưới nữ nhi của Mạc Nho, Nhạc tri phủ nào dám tiếp tục ra lệnh cho Mạc Nho?

Nhắc nhở Mạc Nho, chẳng qua là muốn chèn ép Mạc Nho một chút, tránh cho ngày nào đó Mạc Nho đắc chí, thì lập tức trở mặt không nhận người. Về phần cái khác, Nhạc tri phủ có lòng, cũng không có can đảm.

Bởi vì liên tiếp bị đã kích, đoạn thời gian này Mạc Nho rất suy sụp. Ngay cả công sự cũng không để tâm.

Nhưng hôm nay nghe thấy có nha dịch nói muốn đến thôn Liên Hoa xem một chút, Mạc Nho không nói hai lời đã chấp thuận.

Tổng đốc Lương Giang đã thăm tra, trả lại trong sạch cho Như Nghiên. Mà hung thủ chân chính, không ngờ là Tô Linh. Sự thật đó đã đập cho Mạc Nho đầu văng mắt hoa, hoàn toàn không dám đi sâu nhớ tới lúc trước ông ta vô tình khiến Như Nghiên tổn thương sâu sắc.

Sợ là Như Nghiên đã hận chết ông ta người cha này rồi! Rõ ràng là cha ruột lại nói cái gì cũng không chịu tin tưởng nằng, thậm chí còn đại nghĩa diệt thân rồi còn đưa nằng đi trấn Hoài Thủy.

Nhạc tri phủ có làm khó dễ Như Nghiên không? Mạc Nho vốn không lo lắng. Bởi vì có Nhạc Hành Tri ở đó.

Nhưng xong chuyện rồi Mạc Nho mới nghe được, Nhạc tri phủ thiếu chút nữa ở trên công đường đánh Như Nghiên. Mỗi khi nghĩ tới hình ảnh ấy, Mạc Nho có chút khó chịu không nói nên lời.

Là ông ta vô năng, không bảo vệ được nữ nhi của chính mình. Đầu tiên là để Tô Linh hại Như Nghiên, tiếp theo lại tự tay giao Như Nghiên cho Nhạc tri phủ.....

Như Nghiên kiêu ngạo thế nào, trong lòng Mạc Nho hiểu rõ. Nếu Như Nghiên dặn dò nha dịch phủ nha đi thôn Liên Hoa, vậy khẳng định là có chuyện lớn.

Thế nên Mạc Nho không hề do dự lập tức đồng ý. Dù chỉ là một chút bồi thường nhỏ bé không đáng kể, ông cũng muốn Như Nghiên cảm nhận được.

“Đại tiểu thư!” Tất cả nha dịch của phủ nha tri huyện rất kính cẩn với Mạc Như Nghiên. Nhất là sau khi Mạc Như Nghiên tiếp nhận Cẩm Tú Phụng, một đám nha dịch được hưởng lợi không ít ở Cẩm Tú Phụng. Bởi vậy, mọi người càng kính trọng Mạc Như Nghiên.

Đây là lần đầu tiên người dân thôn Liên Hoa và người Trần gia trong đó bao gồm cả người Hạ gia thấy cảnh nha dịch hành lễ với Mạc Như Nghiên. Không khỏi có chút bị kinh sợ.

Trần đại nương quên cả kêu khóc, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Mạc Như Nghiên, lo sợ tiếp sau đó Mạc Như Nghiên sẽ hạ lệnh cho nha dịch bắt bọn họ lại.

Mạc Như Nghiên xác thật đang có ý này. Liếc mắt một vòng thấy người Trần gia bị dọa đến không dám thở mạnh, Mạc Như Nghiên đưa tờ thư hòa ly trong tay cho nha dịch cầm đầu: “Cầm tờ thư hòa ly này về phủ nha tri huyện lập hồ sơ.”

“Vâng.” Tuy rằng không rõ lắm vì sao lại có ý kêu tới thôn Liên Hoa để lấy tờ thư hòa ly này, nha dịch vẫn cung kính nhận lấy.

“Về phần người gây rối ở trong sân này đều dẫn về phủ nha. Người nào dám phản kháng, đánh!” Mạc Như Nghiên vừa nói vậy, Trần Lâm và Trần đại nương lập tức ngậm chặt miệng.

“Vâng!” Gây rối à? Nha dịch đảo một vòng trong sân, lập tức dừng ở trên người Trần Lâm và Trần Đại Nương.

Không có biện pháp, hai người này quá rõ ràng. Cố tình còn ngồi ở trên đất trước mặt cô gia bọn họ, không nhìn hai người bọn họ thì nhìn ai?

“Không, không phải chúng ta.” Trần đại nương lắc đầu, vội vàng đứng dậy. Cũng không dám càn quấy nữa, càng không dám tiếp tục kéo giọng kêu gào.

Trần Lâm càng tuyệt hơn. Nằm luôn trên mặt đất, bắt đầu giả chết.

Nhưng mà lúc này, giả chết cũng không có tác dụng. Ít nhất ở trong mắt mấy nha dịch, hành động này của Trần Lâm không thể nghi ngờ là lạy ông tôi ở bụi này.

Đến lúc này, cũng không còn gì để nói nữa, bắt người này là được rồi!

Trần Lâm không ngờ hẳn rõ ràng nằm một đống như thế rồi, kết quả vẫn bị những nha dịch này bắt lại.

Bởi vì phải chịu kinh sợ quá lớn, Trần Lâm mở choàng mắt, bắt đầu gầy gù: “Ta không đi nha môn tri huyện! Ta không muốn bị nhốt vào đại lao! Ta đồng ý hòa ly, hòa ly!”

“Đây cũng không phải chuyện người muốn hay không! Dám gây chuyện trước mặt đại tiểu thư chúng ta, làm càn!” Cùng với âm thanh trách cứ của bọn nha dịch, Trần Lâm cứ như vậy bị áp giải ra cửa Hạ gia.

Trần đại nương hoàn toàn không dám nói tiếp nữa. Bà thật sự rất muốn xông lên cứu Trần Lâm trở về, nhưng khi nhìn quan phục trên người nha dịch, bà

lại bị dọa đến không có âm thanh.

Một lúc sau, người Trần gia ở trong sân đều yên lặng tản đi. Còn ở lại nơi này, thật sự sẽ bị bắt vào đại lao!

Trần đại nương cũng muốn chạy. Nhưng nghĩ đến Trần Lâm, bà nhin hồi lâu rồi đành run rẩy đi tới trước mặt Mạc Như Nghiên: “Thân.....”

Trần đại nương vốn định gọi Mạc Như Nghiên là đại tẩu thân gia, nhưng đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Như Nghiên, Trần đại nương lại gọi không ra miệng.

Chần chờ một hồi lâu, Trần Đại Nương mới rút cuộc tìm được xưng hô thích hợp: “Đại tiểu thư tha mạng! Dân phụ dập đầu với ngài, cầu xin ngài thả con ta! Đại tiểu thư, ta cầu xin ngài.....”

Bởi vì Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà một trái một phải ôm lấy đùi nàng từ đằng sau, Mạc Như Nghiên đang quay đầu nhìn hai đứa nhỏ. Không biết Trần đại nương đứng ở trước mặt. Sau đó, thì nghe thấy Trần đại nương xin tha.

Cuối cùng Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng đi ra, vừa lúc thấy cảnh Trần Đại Nương quỳ xuống trước mặt Mạc Như Nghiên.

Nói thật, hai người không thể vui nổi khi thấy Mạc Như Nghiên phong quang đắc ý.

Cho nên, không hề nghĩ nhiều, Tường Xuân Hương đã kêu gào lên: “Đại tẩu, sao tẩu lại có thể như vậy? Nói như thế nào cũng là bà thân gia, tẩu làm như vậy không được tốt lắm?”

“Xác thật có chút thất lễ. Bà thông gia là trưởng bối, đại tẩu, tẩu....” Mặc dù ở trong phòng, nhưng Chu Vân vẫn chú ý động tĩnh trong viện. Nha dịch của phủ nha tri huyện tới, nàng biết. Chuyện hòa ly, nàng cũng nghe thấy. Nhưng một chốc một lát, còn chưa kịp điều chỉnh lại.

Đây chính là chỗ khác biệt có dễ tâm hay không.

Như người Hạ gia, cho dù hôm nay rút cuộc có hòa ly thành công hay không, trong lòng đều động lại khúc mắc với Trần gia, không có khả năng thân thiết như trước. Nhưng Chu Vân và Tường Xuân Hương lại không nghĩ như vậy.

Cho dù hòa ly rồi, không phải trước kia là thông gia sao! Lại nói, còn có Phụng Nhi mà! Không tránh được sau này còn có tiếp xúc. Mặc dù Mạc Như Nghiên đoạt Phụng Nhi đi, cũng không có khả năng chặt đứt huyết thống tình thân.....

Bởi vì có rất nhiều băn khoăn và suy tính, Chu Vân và Tường Xuân Hương công khai nói giúp Trần Đại Nương.

Nhưng mà, Chu Vân còn chưa nói xong, Hạ Minh Viễn đã lên tiếng: “Câm miệng!”

Chu Vân ngẩn ra, quay đầu nhìn Hạ Minh Viễn. Nàng cũng chưa nói cái gì mà! Đây không phải là gia hòa vạn sự hưng, vì thanh danh người Hạ gia sao?

Có thanh danh hay không, Hạ Minh Viễn không rảnh lo. Hắn chỉ nhớ rõ mới vừa rồi trong lúc hỗn loạn muốn tìm bóng dáng Chu Vân, mới phát hiện, Chu Vân sớm đã biến mất không thấy, đã trốn đi rồi.

Tuy rằng vừa rồi không tính là lúc quan hệ sống chết của người Hạ gia, nhưng Hạ Minh Viễn vẫn thật thất vọng với Chu Vân.

Đây đã không phải lần đầu tiên. Lần trước lúc làm loạn đòi phân gia cũng là như thế này. Tuy Chu Vân không biểu hiện rõ ràng như Tam đệ muội, nhưng từng tiếng nói cử chỉ, đều là muốn đuổi đại ca và đại tẩu ra khỏi Hạ gia.

Sau khi phân gia, Chu Vân cũng vẫn không ngừng tính kế. Rất nhiều lần ở trước mặt hấn nhắc đến Cẩm Tú Phụng, còn nhắc tới bạc trong tay nương hấn.

Những việc này, Hạ Minh Viễn đều nhẫn nhịn.

Nhưng hôm nay, Hạ Minh Viễn không nhịn nổi nữa, cũng quyết định không nhịn nữa.

Tiểu Thúy bị khi dễ phải về nhà mẹ đẻ, thái độ của Chu Vân không nóng không lạnh, ai không nhìn ra chứ? Nhưng có lẽ đẹp hơn bộ mặt đáng ghét mỉa mai châm chọc của tam đệ muội kia một chút.

Người Trần gia tìm tới cửa, Hạ gia xác thật chưa đến mức quan hệ đến sống còn, nhưng ít nhất cùng chung kẻ địch, chẳng lẽ không nên là trong lòng mỗi một người Hạ gia đều có chung một suy nghĩ sao?

Nhưng mà, Chu Vân không nghĩ như vậy. Nàng dường như dùng tốc độ nhanh nhất để trốn đi. Thậm chí, mặc kệ nữ nhi Hạ Tiểu Nguyệt ở trong sân không quan tâm.

Nếu không phải đại tẩu đúng lúc nhìn thấy rồi bảo tiểu Thúy mang ba hài tử vào nhà chính. Vừa rồi tình huống hỗn loạn như vậy, có thể làm hài tử bị thương hay không?

Chu Vân sẽ không nghĩ đến điều này, cũng hoàn toàn không nghĩ đến. Bởi vì ở trong lòng nàng, bản thân nàng là quan trọng nhất.

À đúng rồi, ngoài bản thân nàng ra, Chu Vân còn để ý Hạ Tiểu Tuấn.

Thậm chí Hạ Minh Viễn không biết mình có nên may mắn hay không, ít nhất Chu Vân còn nhớ đến Hạ Tiểu Tuấn.

“Được rồi, đều đừng tranh cãi nữa!” Lưu thị rõ ràng là theo Hạ Minh Viễn mở miệng, tầm mắt khóa chặt ở trên người Chu Vân và Tưởng Xuân Hương, “Vào nhà chính cả đi, ta có việc muốn nói.”

Chuyện của Trần đại nương còn chưa giải quyết xong, có cái gì đáng nói chứ? Về mặt Chu Vân và Tưởng Xuân Hương đều khó hiểu, nhưng cũng không chịu nổi cái nhìn của Lưu thị.

Liếc nhau, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương vẫn là vào nhà chính. Về phần Trần đại nương, kệ đi! Các nàng không lo được, cũng không lo nữa.

Trần Đại Nương vốn đang trông cậy vào Chu Vân và Tưởng Xuân Hương sẽ nói giúp vài câu, nào ngờ lại bị Lưu thị cắt đứt?

Trong lòng biết Lưu thị đây là quyết tâm muốn đưa nhi tử của bà vào đại lao tri huyện, lại thấy vẻ mặt thờ ơ của Mạc Như Nghiên, Trần đại nương dậm chân một cái, chạy lấy người.

Bà sẽ sẽ không cam chịu từ bỏ đâu, chờ mà xem!

Khi Trần đại nương rời khỏi Hạ gia, ở trong sân Hạ gia đã không còn những người khác. Ngay cả thôn trưởng, cũng đã cáo từ trước rồi.

Nên giờ cũng chỉ có người một nhà Hạ gia đứng ở trong viện. Lúc này nghe Lưu thị nói thế, người Hạ gia đều đi vào nhà chính.

Đầu tiên Lưu thị trở về phòng của bà và Hạ lão cha một chuyến, khi trở ra, trong tay nhiều thêm một cái túi vải nho nhỏ.

Đầu tiên Chu Vân và Tưởng Xuân Hương không có phản ứng kịp, ngay sau đó thì thấy Lưu thị mở túi vải, đặt hết lên bàn.

Là bạc! Hai mắt Chu Vân và Tưởng Xuân Hương nhất thời mở to.

Đây là muốn cho Hạ Tiểu Thúy sao? Không hề có một chút do dự, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương đã cùng nghĩ như vậy.

“Ồ đây tổng cộng có sáu lượng bạc. Ta không muốn nhiều lời, nhị phòng và tam phòng mỗi người lấy đi ba lượng, dọn ra ngoài ở đi!” Lưu thị xua xua tay, trong khoảnh khắc dường như già đi mười tuổi.

“Nương!” Chu Vân và Tưởng Xuân Hương đồng thời kinh hô ra tiếng. Lưu thị đây là muốn đuổi bọn họ đi? Sao có thể chứ?

“Nương, ngài là muốn dành chỗ ở cho mẹ con tiểu cô sao?” Đầu tiên về mặt Tưởng Xuân Hương tức giận bất bình, ngay sau đó còn nói thêm, “Không phải phòng của đại ca và đại tẩu không ở sao? Cho hai mẹ con tiểu cô ở đó không phải được rồi?”

“Đúng vậy, nương. Phòng khi trước của tiểu cô chưa gả chồng, chúng ta cũng có thể suốt đêm dọn dẹp, quyết không để tiểu cô và Phụng nhi chịu ảm ức……” Theo Tưởng Xuân Hương nói, Chu Vân cũng bắt đầu biểu lộ thái độ.

Bạc trước mặt, mọi chuyện đều dễ nói. Những lời này rất đúng với Chu Vân và Tưởng Xuân Hương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Trên thực tế, khi hai mẹ con Hạ Tiểu Thúy trở về, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương cũng không quá hoan nghênh. Cũng vì thế mà mẹ con Hạ Tiểu Thúy ở phòng của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên trước kia.

Lưu thị đã sớm đề cập dọn dẹp phòng trước kia Hạ Tiểu Thúy chưa xuất giá ra. Như vậy, chắc chắn Hạ Tiểu Thúy ở sẽ càng thoải mái.

Nhưng mà, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương không đồng ý.

Nếu mà ở thoải mái, về sau Hạ Tiểu Thúy không muốn rời đi, hoặc là động một chút chạy về nhà mẹ đẻ thì phải làm sao?

Chính là muốn Hạ Tiểu Thúy ở trong phòng của huynh tẩu trước kia, như vậy Hạ Tiểu Thúy mới có thể không được tự nhiên. Ở không được bao lâu, cũng sẽ tự rời đi.

Đây là bản tính mà Chu Vân và Tưởng Xuân Hương đều đồng lòng, trước đó, thật ra cũng chưa từng bàn bạc.

Nhưng từ lúc Luru thị lấy bạc ra, Chu Vân và Tường Xuân Hương đã ý thức được nguy cơ.

“Tiểu Thúy sẽ không ở lại Hạ gia.” Phạm là Mạc Như Nghiên trở về Hạ gia, đều sẽ thuận đường mang một ít đồ ăn thức uống trở về. Có hiểu kính nhị lão, cũng có cố ý mua đồ ăn vật cho bọn nhỏ.

Dẫn theo Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà đi lên xe ngựa lấy đồ ăn xong, Mạc Như Nghiên vừa bước vào, thì nghe được sự sắp xếp của Chu Vân đối với Hạ Tiểu Thúy.

“Đại tẩu đây là có ý gì?” Nhìn Mạc Như Nghiên, Tường Xuân Hương không nhịn được cười mỉa mai châm chọc nói, “Chẳng lẽ đại tẩu còn có thể đường tiểu cô hay sao?”

Nếu thật như vậy, Tường Xuân Hương vỗ tay, ai nấy đều vui vẻ.

Chu Vân cũng đang nhìn Mạc Như Nghiên. Tuy không xác định được Mạc Như Nghiên rốt cuộc là có ý gì, nhưng qua vài lần, nàng đã không dám lại xem nhẹ khi Mạc Như Nghiên mở miệng nói cái gì đó.

Nói ngày hôm nay đi, không phải Mạc Như Nghiên đã điều động nha dịch của nha môn tri huyện tới thôn Liên Hoa đó sao? Sợ rằng từ hôm nay trở đi, ở thôn Liên Hoa này, Hạ lão cha và Luru thị là lớn nhất.

Bắt đầu từ hôm nay, cho dù có người nói với nàng rằng, thôn trưởng khom lưng cúi đầu với Hạ lão cha và Luru thị, Chu Vân cũng không chút nào ngoài ý muốn.

Mạc Như Nghiên quá độc ác. Vừa ra tay, chính là đưa đến đại lao tri huyện. Dân chúng tâm thương, ai chịu được sự đe dọa như vậy?

“Sau khi Tiểu Thúy hòa ly, sẽ không ở lại Hạ gia, cũng sẽ không ở thôn Liên Hoa.” Lúc Mạc Như Nghiên nói lời này, không có nhìn về phía Chu Vân và Tường Xuân Hương. Mà là nhìn về phía Hạ lão cha và Luru thị, “Cha, nương, tay nghề thêu thùa của tiểu Thúy không tồi, con có ý giữ tiểu Thúy lại Cẩm Tú Phụng giúp đỡ, mỗi tháng theo lệ phát tiền công. Không biết cha nương có dạn dỏ và sắp xếp khác không?”

“Cẩm Tú Phụng?” Luru thị thật sự vui mừng khôn xiết. Nếu như Mạc Như Nghiên chịu giúp Hạ Tiểu Thúy, bà khẳng định vô cùng vui mừng.

“Tiểu Thúy, con thấy thế nào?” Hạ lão cha cũng không phản đối an bài như vậy. Nhưng trước tiên vẫn phải xem mong muốn của Hạ Tiểu Thúy.

Hạ Tiểu Thúy do dự một chút, thái độ kiên định gât đầu: “Cha, nương, tuy rằng biết vậy rất là không nên, nhưng con muốn ở chỗ đại ca, đại tẩu giúp Cẩm Tú Phụng. Con có thể không cần tiền công, thật sự!”

“Tiền công vẫn phải đưa.” Không cần Hạ lão cha và Luru thị lên tiếng, Mạc Như Nghiên kiên trì nói, “Khách của Cẩm Tú Phụng rất thích tiểu Thúy thêu. Hôm nay trước khi ra cửa, có vị khách trước kia đã từng mua trở lại tìm tiểu Thúy đặt làm xiêm y mới. Thế nên tiền công của tiểu Thúy một chút cũng không thể thiếu, phải đưa.”

“Đại tẩu con nói cho thì con cứ nhận lấy.” Vỗ vỗ tay Hạ Tiểu Thúy, trên mặt Luru thị cũng cảm thấy hồ thẹn. Nhưng, bà vẫn phải mặt dày, thay Hạ Tiểu Thúy nhận lấy phần ân tình này của Mạc Như Nghiên.

“Vậy tức phụ lão đại vất vả gánh vác nhiều chút.” Hoàn toàn khác với Luru thị, Hạ lão cha rất thần nhiên. Đồng thời, còn nói lời dạn dỏ với Mạc Như Nghiên.

Ở trong mắt Hạ lão cha, nghiêm nhiên coi Mạc Như Nghiên là tức phụ nhà mình. Nếu đã là người một nhà, giúp đỡ lẫn nhau cũng là theo lẽ thường phải làm. Bọn họ sẽ không quá chiếm tiện nghi của Mạc Như Nghiên, nhưng cũng không cần khách sáo từ chối ý tốt của Mạc Như Nghiên.

“Cha nói quá lời. Tức phụ rất thích Phụng nhi, với tiểu Thúy cũng coi như nhất kiến như cố (mới quen đã thân). Người trong nhà, không nên phân biệt rõ ràng” Mạc Như Nghiên không được coi là tiêu chuẩn kép(editor: mời xem Wikipedia). Nhưng một khi đã vào mắt nàng, thì là người trong nhà. Nàng đối xử với người nhà, tất nhiên không tệ.

“Còn không phải sao! Người nhà cả mà!” Tường Xuân Hương đột nhiên tiếp lời, nhìn về phía Mạc Như Nghiên, “Vậy đại tẩu có thể cũng an bài cho ta vào Cẩm Tú Phụng hay không? Tú công(tay nghề thêu) của ta cũng không tồi.”

Mạc Như Nghiên còn chưa đáp lời, đã nghe thấy Hạ Minh Chí quát Tường Xuân Hương “Câm miệng”.

Tường Xuân Hương rất bức bối. Dựa vào cái gì Hạ Tiểu Thúy thì có thể vào Cẩm Tú Phụng? Đến lượt nàng, lại biến thành câm miệng?

Là vì nàng không phải họ Hạ sao? Nghĩ đến đây, Tường Xuân Hương cố chấp nhìn Mạc Như Nghiên như muốn đòi một câu trả lời, nói: “Đại tẩu, đều là người một nhà, tẩu không thể nặng bên này nhẹ bên kia.....”

May mắn Tường Xuân Hương còn đang vội tính toán chuyện này, ngược lại cũng vừa lúc nhắc tỉnh Luru thị.

“Trước dọn ra khỏi cái nhà này rồi người lại tính toán những cái có hay không đó đi!” Luru thị vừa nói vậy, nháy mắt đã khiến Tường Xuân Hương ngậm miệng lại.

Nàng lại làm sao nữa? Chẳng qua chỉ nói hai câu, cũng không thể hả? Cái nhà này, thật đúng là không ở nổi nữa!

“Nương, đang yên đang lành, làm sao lại nhắc đến chuyện dọn ra ngoài? Ngài đột nhiên nói như vậy, tiểu Tuấn nhà chúng ta phải đến ở đâu đây? Ruộng đồng trong nhà, ngày thường cũng là cha và hai huynh đệ Minh Viễn làm. Nếu thật sự dọn ra ngoài, vậy thu hoạch trong ruộng phải tính sao? Tuổi cha đã lớn, một người làm khăng định không được, hai huynh đệ Minh Viễn vẫn phải ở bên cạnh giúp đỡ, trông coi.....” Chu Vân nói trật tự rõ ràng, cũng rất có đạo lý. Nếu đổi là trước kia, chắc chắn có thể đã động tâm Lưu thị.

Nhưng mà lần này, Lưu thị còn chưa tỏ thái độ, Hạ lão cha đã xua xua tay: “Không cần. Nên phân chia như thế nào thì phân chia! Một phòng lão đại có thể tự sinh sống, lão nhị và lão tam cũng có thể.”

Phân ra ở? Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí bất giác nhìn về phía Hạ Trần.

Thấy Hạ Trần khẽ gật đầu với hai người bọn họ, lập tức không nói hai lời, đáp lời Hạ lão cha.

Lần này, đến lượt Chu Vân và Tường Xuân Hương hoàn toàn tròn tròn mắt. Đầu vội vàng quay đầu nhìn Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí.

Dọn ra ngoài không phải việc nhỏ, làm sao đã đồng ý rồi? Lại nói, bảo bọn họ dọn đến nơi nào đây?

“Năm đó khi ta và cha người mới tách ra từ trong nhà, cái gì cũng đều không có. Nhiều năm qua đi như vậy, hiện tại không phải cũng vẫn sống tốt? Hiện tại các người cũng đã đến lúc, ta còn chuẩn bị tiền bạc cho các người. Nếu đổi là trước kia, trong nhà lấy đâu ra?” Lưu thị vừa nói vừa nhìn về phía Mạc Như Nghiên, “May mắn trong nhà cưới được một vị đại tâu cam tâm tình nguyện trợ cấp phu gia (nhà chồng), nếu không, cuộc sống của chúng ta phải trải qua thế nào đây!”

Chu Vân một hơi không đi lên, thiếu chút nữa nghẹn chết. Nói cách khác, hiện nay Mạc Như Nghiên ngược lại trở thành công thần lớn nhất của Hạ gia?

Tường Xuân Hương cũng rất không vui. Mạc Như Nghiên có tốt nữa, có cho tất cả người Hạ gia chiếm tiện nghi nữa, nàng cũng không được chút nào.

Không đúng, không những nàng không chiếm được chút tốt nào, hiện nay còn bị đuổi ra khỏi cửa Hạ gia!

Càng nghĩ càng hốt hắng, Tường Xuân Hương không quan tâm, làm ầm lên với Lưu thị: “Nương, ngài bảo chúng ta dọn ra ngoài, cũng được! Nhưng tốt xấu ngài phải đề cho chúng ta tìm chỗ ở trước đã! Cũng không thể để tất cả người lớn trẻ nhỏ chúng ta đều ngủ ở ngoài cửa Hạ gia, khiến hàng xóm láng giềng chế cười phải không? Ta thật ra cũng không phải sợ mất mặt, cũng không sao cả. Chỉ sợ thân thể tiểu Tuấn đã không tốt lắm, bị dày vò ra cái tật bệnh gì, vậy thì không hay rồi.”

Một chiều này của Tường Xuân Hương có chút độc. Không lấy chính mình ra nói, mà chỉ nói đến Hạ Tiểu Tuấn. Chẳng những sắc mặt Lưu thị thay đổi, Chu Vân cũng hoàn toàn bị kéo xuống nước.

“Tam đệ muội!” Chu Vân vốn cũng không muốn ngoan ngoãn rồi đi, nhưng lời của Tường Xuân Hương, thật sự đâm vào tim nàng “Sao người không lôi tiểu Hà nhà người ra mà nói? Nhất định cứ phải rửa tiểu Tuấn nhà ta có bất trắc gì.”

“Lời này của nhị tẩu nói kỳ quặc rồi. Chẳng lẽ ta làm nương, còn rửa khuê nữ của chính mình à? Lại nói, cho dù ta mở miệng rửa tiểu Hà, không phải nương của chúng ta một chút cũng không thêm đề ý sao? Cũng sẽ không coi là chuyện gì sao? Vẫn là tiểu Tuấn nhà tẩu có tác dụng, lẽ ra nhị tẩu phải cảm thấy vui mừng mới đúng.” Cũng đã đến nước này rồi, Tường Xuân Hương đâu còn nghe lời Chu Vân nữa? Cho dù đắc tội Chu Vân, cũng mặc kệ.

Tường Xuân Hương chỉ có một suy nghĩ, không dọn ra ngoài!

“Tường Xuân Hương! Người thu lại lời người vừa mới nói cho ta! Tiểu Tuấn nhà ta nhỏ như vậy, không gánh được sự coi trọng lớn như thế của người! Thu lại đi!” Chu Vân không dễ dàng nóng nảy với người khác. Nhưng một khi nóng nảy, thì ai cũng không khuyên được.

Hạ Tiểu Tuấn chính là mạng của nàng, ai cũng không được chạm vào. Mà nay Tường Xuân Hương lại nguyên rửa Hạ Tiểu Tuấn, Chu Vân có thể buông tha nàng, mới là chuyện lạ.

“Thu thu thu, ta thu lại còn không được à?” Tường Xuân Hương cũng không phải thật muốn cãi nhau với Chu Vân, thấy Chu Vân nóng nảy, lập tức sửa lại miệng. Nhưng mà, ý đồ chủ yếu của nàng, vẫn như cũ không thay đổi, “Nhị tẩu, cho dù ta thu hồi lại, tiểu Tuấn nhà tẩu còn không phải vẫn bị đuổi ra ngoài ăn đói mặc rách sao?”

“Ba hài tử đều ở lại trong nhà, bốn người lớn các người dọn ra ngoài cho ta!”

Thật làm như Lưu thị không trị được Tường Xuân Hương và Chu Vân? Chọc bà tức lên, chuyện gì bà cũng làm được!

Yên tĩnh, trong chốc lát tĩnh lặng, khiến cho Tường Xuân Hương và Chu Vân đều hoàn toàn không có tự tin.

“Vậy để bọn nhỏ ở lại trong nhà, chúng con dọn ra ngoài.” Hạ Minh Viễn vốn đã bằng lòng dọn ra ngoài. Giờ phút này Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Tuấn đều ở lại trong nhà, càng không có nỗi lo về sau. Gật gật đầu, nói.

“Dạ, con cũng bằng lòng dọn ra ngoài.” Hạ Minh Chí gật gật đầu, cùng đứng một trận tuyến với Hạ Minh Viễn. Thật ra sớm nên dọn ra ngoài! Hiện nay không khí mỗi ngày trong nhà cũng không tốt lắm, cho dù là Tường Xuân Hương, nhị tẩu, hay là nương hấn, dường như sắp trở thành kẻ thù lớn của nhau.

Xa thom gần thối. Lúc trước Hạ Minh Chí đã từng bàn với Hạ Minh Viễn, thật sự không được, hai huynh đệ bọn họ đi gài đất trẻ dọn ra ngoài. Không tiếp tục ở lại trong nhà nữa, tránh chọc cha nương tức giận.

Lúc đó Hạ Minh Viễn cũng đã đồng ý rồi. Chẳng qua hai huynh đệ còn chưa kịp tìm được chỗ ở mới, thế mới chưa nói với người trong nhà.

“Muốn dọn các người dọn, ta không dọn!” Hải tử có thể lấy làm lợi thế đã bị Luru thị cắt bỏ, Tường Xuân Hương xì mặt, ngồi xuống ghế, nói cái gì cũng không thỏa hiệp.

Chu Vân cũng cúi đầu, vẫn chưa lên tiếng. Dù sao nàng cũng chỉ có một thái độ, không có khả năng dọn ra ngoài chịu khổ chịu tội.

“Như vậy đi!” Mắt thấy sự việc trở thành cục diện bế tắc, Mạc Như Nghiên rốt cuộc lên tiếng, “Nhà mới của Nhị đệ và Tam đệ dựng ở thôn Liên Hoa chúng ta có được không? Nhị đệ và Tam đệ cứ việc đi tìm đất, cảm thấy thích hợp thì đến nói với đại ca các người. Phải dùng bao nhiêu bạc, Cẩm Tú Phưởng chi.”

“Đại tẩu!” Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí liên tục xua tay, lắc đầu. Như thế sao được? Nào có tiểu thúc của phu gia dựng nhà mới, lại muốn đại tẩu lấy tiền đồ cưới ra?

Đây là chỗ cao mình của Mạc Như Nghiên. Nàng không nói bạc là của Hạ Trần vốn có, cũng không nói là tiền riêng của nàng, mà nhất định cứ phải nói là Cẩm Tú Phưởng.

Nói đến Cẩm Tú Phưởng, ý nghĩa chính là hoàn toàn khác biệt. Cho dù sau này, một ngày nào đó Mạc Như Nghiên không vui, cũng không phải không thể sai quản sự của Cẩm Tú Phưởng tới thôn Liên Hoa thu hồi lại phòng ở đúng không?

Thế nên, Chu Vân và Tường Xuân Hương tốt nhất an an phận phận đừng lại gây chuyện. Nếu không, sự việc có thể thật sự sẽ khó làm.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn lắc đầu, Chu Vân và Tường Xuân Hương lại vô cùng tán thành và đồng ý.

Nếu thật có nhà của chính mình, ai còn muốn ở cùng Hạ lão cha và Luru thị? Xét đến cùng, vẫn là phải nhìn ánh mắt của người ta, ăn nhờ ở đậu.

“Vậy quyết định như thế nhé!” Nếu Mạc Như Nghiên đã nói ra, thì sẽ không đổi ý. Nói xong quay đầu nhìn về phía Hạ Trần, nhẹ giọng nói, “Chuyện xây nhà, ta cũng không hiểu. Phải tốn bao nhiêu bạc, chàng cứ tìm Lãng Việt mà lấy.”

Hạ Trần dùng đến tiền, đã bao giờ phải tìm Lãng Việt lấy? Ngay cả túi tiền mỗi ngày Mạc Như Nghiên chuẩn bị cho hắn, cũng đã đủ dựng được nhà mới cho hai huynh đệ Hạ Minh Viễn. Nhưng mà, Hạ Trần vẫn gật đầu đồng ý lời Mạc Như Nghiên nói.

Luru thị đã lão lệ tung hoành. Đây, đây thật là ông trời che chở cho Hạ gia bọn họ mà! Hạ gia bọn họ từ trên xuống dưới, đều nên cảm kích Mạc Như Nghiên là đại ân nhân mới phải!

Có lời hứa của Mạc Như Nghiên, Chu Vân và Tường Xuân Hương vui vẻ thu dọn đồ đạc, dự định dọn ra ngoài.

Cho dù hiện nay nhà mới còn chưa xác định, nhưng ít nhất các nàng đều có hi vọng không phải sao? Dù sao hải tử đều ở lại Hạ gia, vừa lúc đỡ việc cho các nàng.

Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí vốn kiên quyết không tiếp nhận sự giúp đỡ của Mạc Như Nghiên. Thế nhưng Hạ Trần ra mặt, bọn họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Ngày hôm sau, Lãng Việt tới thôn Liên Hoa. Đồng thời, cũng mang theo sổ sách và bút mực.

Phí tổn có liên quan đến việc dựng nhà cho hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, Lãng Việt ghi rành mạch từng cái một, xong rồi còn làm thành ba phần, đưa cho hai huynh đệ Hạ Minh Viễn mỗi người giữ một phần.

Như vậy thật không có bất cứ chỗ nào so đo, nghi ngờ.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn cuối cùng vẫn tiếp nhận ý tốt của Mạc Như Nghiên. Đồng thời cũng bày tỏ, chỗ tiền bạc đó là bọn hắn mượn của Cẩm Tú Phưởng, ngày sau chắc chắn dâng trả đủ số.

Mạc Như Nghiên gật đầu, không từ chối lời bày tỏ của hai người.

Về phần Chu Vân và Tường Xuân Hương cảm nhận ra sao? Mạc Như Nghiên hoàn toàn không thêm đề ý.

Giải quyết xong chuyện của hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, Mạc Như Nghiên dẫn hai mẹ con Hạ Tiểu Thúy trở về huyện Thanh Sơn.

Mặc dù Phượng nhi thật sự đã biến thành đứa ngọc, nhưng thuốc vẫn phải uống. Trên chuyện này, Mạc Như Nghiên còn kiên trì hơn Hạ Tiểu Thúy.

Hạ Tiểu Thúy chan chứa nước mắt nhận ân tình của Mạc Như Nghiên, từ đó, càng dụng tâm làm việc cho Cẩm Tú Phưởng. Ra liên tiếp vài kiểu dáng mới, rất được dân chúng huyện Thanh Sơn yêu thích, thật sự đóng góp cho Cẩm Tú Phưởng một viên gạch công trạng mới, lập được công lao không nhỏ.

Trần Lâm bị nhốt ở đại lao tri huyện, ba ngày sau thì được thả ra.

Từ đó về sau, Trần Lâm cũng không dám đến Cẩm Tú Phường gây chuyện nữa. Sợ lại bị nhốt vào đại lao, đến lúc đó sợ là thật sự không ra được.

Nói lên việc này, vẫn là do Mạc Như Nghiên dẫn dò.

Ngày đó Trần Lâm bị nhốt, Mạc Như Nghiên bảo đám nha dịch trông coi đại lao ở trước mặt Trần Lâm cố ý tái hiện sinh động hành hình khủng khiếp.

Sau ba ngày mưa dầm thấm đất, khuôn mặt Trần Lâm đã bị tra tấn đến tiêu tụy, thần hồn nát thần tính.

Rõ ràng ban đầu khi bị dẫn đi, Trần Lâm còn nghĩ chờ hãn ra rồi, hãn nhất định sẽ không bỏ qua cho Hạ Tiểu Thúy.

Kết quả thật chờ khi được ra, Trần Lâm hoàn toàn không dám ở lại huyện Thanh Sơn một giây lát, nhanh như bay vội trốn ra cửa thành Thanh Sơn.

Hãn thề, cuộc đời này nhất định sẽ không lại bước vào huyện Thanh Sơn nữa bước!

Nói cách khác, chỉ cần mẹ con Hạ Tiểu Thúy không rời khỏi huyện Thanh Sơn, thì thật không bao giờ lo sẽ chạm mặt Trần Lâm. Càng không cần lo lắng, Trần Lâm sẽ đến quần lấy các nàng.

Mất thấy mọi chuyện đều theo quỹ đạo, phát triển theo chiều hướng tốt, thì đúng lúc này Hạ Trăn nhận được lệnh điều động.

Là Thánh Thượng tự mình hạ lệnh điều động, mệnh Hạ Trăn hồi kinh đảm nhiệm thủ lĩnh quân hộ vệ của Đô thành.

“Đây được xem như lên chức, hay là biếm quan?” Lệnh điều động là Mạc Như Nghiên đọc thay, đương nhiên biết được việc này trước tiên. Nhưng mà, đối với nội dung lệnh điều động, Mạc Như Nghiên cũng không hiểu lắm.

“Đều không phải.” Ở bên cạnh Thái tử lâu dài, Hạ Trăn đối với tranh đấu hoàng quyền sớm đã không phải như dân thường trước kia. Trái lại, hãn biết rõ điều lệnh này đối với hãn, đối với Thái tử, với khắp cả quân Tây Bắc, có ý nghĩa gì.

“Làm sao vậy? Lệnh điều động này, có chỗ nào không ổn sao?” Sắc mặt Hạ Trăn quá mức ngưng trọng, Mạc Như Nghiên nháy mắt đã cảm nhận được.

“Thái tử không gửi mật hàm lại đây.” Thân là triều thần, Hạ Trăn sẽ không thảo luận bừa chuyện của hoàng gia. Nhưng ngược lại, hãn sẽ không dấu diếm Mạc Như Nghiên điều gì.

“Thái tử?” Nghe Hạ Trăn đột nhiên nhắc tới Thái tử, Mạc Như Nghiên ngẩn ngơ. Tiếp theo, không xác định nhìn về phía Hạ Trăn, “Chàng là nói, Thái tử không biết việc này?”

Thiên hạ đều biết Thanh Viễn đại tướng quân là mãnh tướng ở dưới trướng Thái tử. Thánh thượng đây là định đoạt người bên cạnh Thái tử sao?

Không, không đúng. Thánh thượng thật muốn đoạt người, cũng không đến mức xuống tay ở trên người Hạ Trăn. Hạ Trăn đi theo Thái tử nhiều năm, chỉ sợ đã sớm trung thành và tận tâm, sao có thể lâm trận phản chiến, dễ dàng bị Thánh thượng thu mua?

Hơn nữa, cho dù Hạ Trăn không có dị tâm, Thánh thượng cũng không có khả năng dễ dàng tin tưởng một mãnh tướng đã ở trận doanh của Thái tử từ sớm.

Quân hộ vệ Hoàng cung là tấm lá chắn quan trọng bảo vệ Thánh thượng, cũng là tấm lá chắn cuối cùng. Một khi quân hộ vệ xảy ra chuyện, bị uy hiếp đầu tiên sẽ là an nguy của thánh thượng.

Chức vị quan trọng như vậy, làm sao Thánh thượng có thể tùy tiện giao cho một võ tướng không đáng tin như hãn chứ?

Cho nên nói, đây là khảo nghiệm của thánh thượng đối với Hạ Trăn? Hoặc là, đây là bàn cờ giữa Thánh thượng và Thái tử?

Bỗng nhiên hiểu rõ quan hệ lợi hại bên trong, Mạc Như Nghiên không khỏi lo lắng nhìn Hạ Trăn: “Lệnh điều động này, nhất định phải phục tùng sao?”

Hạ Trăn hồi lâu cũng không lên tiếng. Cho đến khi Mạc Như Nghiên cho rằng hãn sẽ không trả lời, Hạ Trăn mở miệng: “Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận.”

“Như vậy..... Có thể sao?” Mạc Như Nghiên không dám xác định, nếu như Hạ Trăn không ở chiến trường, những lời này có tác dụng giống thế hay không.

“Không thể làm như có thể.” Cho dù không thể, Hạ Trăn cũng chỉ có thể trở thành có thể. Trước mắt đây là lựa chọn duy nhất của hãn.

“Vậy.....” Mạc Như Nghiên dừng một chút, đột nhiên nhìn về phía Hạ Trăn, “Chúng ta có nên dọn về thôn Liên Hoa hay không?”

Hạ Trăn quay đầu, không hiểu nguyên do nhìn Mạc Như Nghiên. Hãn không trở về để đô phục mệnh, cùng với có trở về thôn Liên Hoa hay không, có liên quan gì?

“Không phải nói còi giáp về quê sao? Cẩm Tú Phường là buồn bán, cũng không phải làm ruộng.” Mạc Như Nghiên khẽ cười nói với Hạ Trần.

“Nàng không quen ở thôn Liên Hoa.” Hạ Trần lắc đầu, trả lời.

“Sớm muộn rồi cũng sẽ quen.” Mạc Như Nghiên cũng không cảm thấy đi theo Hạ Trần trở về thôn Liên Hoa là chuyện khó có thể chịu đựng cỡ nào. Ít nhất tốt hơn đi Đê đô, không phải sao?

Hạ Trần còn muốn nói thêm, đột nhiên lại bị Mạc Như Nghiên nhón mũi chân, hôn lên.

Ánh mắt Hạ Trần nháy mắt trở nên u ám. Một tay ôm lấy eo Mạc Như Nghiên đáp lại.

Từ ngày đó ở thôn Liên Hoa, về sau Hạ Trần và Mạc Như Nghiên vẫn luôn không động phòng lại. Mặc dù nằm ở trên một cái giường, cũng là tuân thủ lễ nghi.

Thậm chí Mạc Như Nghiên có cảm giác, chỉ cần nàng không chủ động, thì đừng mơ Hạ Trần chạm vào nàng một chút.

Tuy rằng xác thật rất cảm kích Hạ Trần tôn trọng nàng, nhưng lạnh nhạt như vậy, thật sự tốt sao? Hay là Hạ Trần không để tâm đến nàng?

Nhưng lúc này được Hạ Trần ôm vào trong ngực, Mạc Như Nghiên lại cảm thấy, tất cả đều là nàng nghĩ nhiều. Hạ Trần đối xử nàng, vẫn rất tốt.

Sau đêm đó, Mạc Như Nghiên và Hạ Trần thật sự định trở về thôn Liên Hoa.

“Đây là định trở về ở một thời gian sao?” Nghe Mạc Như Nghiên dặn dò, Chu Đại Nương nghi hoặc hỏi. Chuyện tiểu cô Hạ gia mới giải quyết xong, nhà của hai huynh đệ Hạ gia cũng bắt đầu dựng, sao còn phải về?

“Nếu không bà bà cũng đi theo đại tiểu thư đến thôn Liên Hoa ở mấy ngày?”

Trương bà bà lo lắng nhất, vẫn là Mạc Như Nghiên ở thôn Liên Hoa chịu khổ. Ở nông thôn chỗ kia dù có tốt nữa, cũng không bằng trong thành, không bằng Cẩm Tú Phường.

“Không được. Không có gì ngoài ý muốn xảy ra, ta và phu quân chắc sẽ về đó ở lâu dài.” Nếu muốn không tuân hoàng mệnh, nhất định phải có điều hy sinh. Mạc Như Nghiên không cảm thấy về thôn Liên Hoa là chịu khổ chịu tội, nàng chỉ cần Hạ Trần êm đẹp ở bên người nàng, là đủ rồi.

“Ở lâu dài sao?” Chuyện này không chỉ Chu Đại Nương và Trương bà bà, ngay cả Hạ Tiểu Thúy cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn qua.

“Đúng vậy, ở lâu dài.” Nhìn Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên dặn dò thêm mấy thứ khác, “Tiểu Thúy, muội tiếp tục ở lại đây, giúp đại tẩu trông coi Cẩm Tú Phường. Ngoài ra, bệnh của Phụng nhi vẫn phải trị, không thể dừng thuốc.”

“Nhưng mà.....” Nếu đại ca đại tẩu đều không ở nơi này, Hạ Tiểu Thúy theo bản năng cũng không muốn ở lại Cẩm Tú Phường. Không phải cảm thấy Cẩm Tú Phường không tốt, mà là cảm thấy tu hú chiếm tổ, không được tự nhiên.

“Không có nhưng mà. Muội và Phụng nhi phải ở lại Cẩm Tú Phường, không được đi đâu hết.” Giọng nói lạnh lùng mang theo chút mệnh lệnh của Mạc Như Nghiên vừa ra, Hạ Tiểu Thúy lập tức không dám phản bác.

“Còn có Chu Đại Nương, ngài và Trường Sinh có thể chuyển đến Cẩm Tú Phường hay không? Ta và Hạ Trần đi lần này, còn không biết khi nào mới có thể lại dọn về. Chỉ mình mẹ con tiểu Thúy ở lại hậu viện này, ta sợ không ổn.”

Mạc Như Nghiên nói rồi nhìn về phía phòng ở của hai phụ tử Lăng Phong.

Đúng thế, xác thật không ổn. Phu nhân của Lăng Phong mất sớm, tiểu Thúy lại mới vừa hòa ly..... Nghĩ đến đây, Chu Đại Nương không thoái thác nữa, đồng ý với Mạc Như Nghiên.

Như vậy, chỉ còn lại Trương bà bà và Xuân Hà.

Xuân Hà thì dễ nói rồi, cũng sắp đến ngày thành hôn với Trường Sinh, coi như một nửa người Cẩm Tú Phường. Đến nửa tháng nữa gả cho Trường Sinh, đương nhiên sẽ hoàn toàn ở lại Cẩm Tú Phường này làm việc.

Về phần Trương bà bà, hoàn toàn vì hầu hạ Mạc Như Nghiên mới đến Cẩm Tú Phường. Mà nay Mạc Như Nghiên phải về Liên Hoa thôn, Trương bà bà tự nhiên rảnh rồi.

“Còn phải làm phiền bà bà giúp ta chăm sóc tiểu Thúy và Phụng nhi.” Chỉ một câu của Mạc Như Nghiên đã giữ Trương bà bà lại lần nữa.

Thường ngày Chu Đại Nương và Hạ Tiểu Thúy đều bận thuê thừa, Hạ Phụng Nhi luôn do Trương bà bà chăm sóc. Mà Trương bà bà, cũng vô cùng thích Phụng nhi. Giờ phút này nghe được Mạc Như Nghiên giao phó, cũng không nói nhiều, dung dung nước mắt gạt đầu.

Tuy không biết làm sao mà đại tiểu thư nhà bà đột nhiên từ bỏ Cẩm Tú Phường tự tại, muốn về sống ở thôn Liên Hoa. Nhưng Trương bà bà tin rằng đại tiểu thư làm thế tất có lý do của người.

Cộng thêm ở chung một đoạn thời gian, Trương bà bà cực kỳ yên tâm và tôn sùng Hạ Trần người cô gia này. Thế cho nên không khuyên nhủ nữa, tiễn Mạc Như Nghiên rời Cẩm Tú Phường.

Mạc Như Nghiên nói chuyện với mấy người Chu Đại Nương, đồng thời Hạ Trần cũng đến phòng ở của Lăng Phong.

Đến khi Hạ Trần lại xuất hiện ở trong sân, Lăng Phong cũng theo ra cùng.

“Phu nhân yên tâm lên đường. Cẩm Tú Phường có mặt tướng trông coi cho phu nhân, tất sẽ không xuất hiện chút sai lầm nào.” Trước khi đưa Mạc Như Nghiên lên xe ngựa, Lăng Phong bỗng nhiên thấp giọng nói.

Phu nhân..... Trước kia Lăng Phong đều là gọi nàng là “Đại tiểu thư”. Mà nay, chắc là xưng hô theo Hạ Trần!

Nói thật, Mạc Như Nghiên cũng không bắt ngờ chút nào.

Ngay tại ngày đầu tiên Lăng Phong đi theo Hạ Trần đi vào Cẩm Tú Phường, Mạc Như Nghiên đã miễn cưỡng phát hiện không thích hợp.

Lăng Phong đối xử với người khác còn lạnh nhạt hơn nàng. Ở một mức độ nào đó, trên người Lăng Phong có cùng loại hơi thở với Hạ Trần.

Cũng không khó để phát hiện vì toàn bộ Cẩm Tú Phường nhiều người như vậy, Lăng Phong chịu chủ động thân cận, cũng chỉ có một mình Hạ Trần.

Mà lúc trước Cẩm Tú Phường xảy ra chuyện, Hạ Trần không ở đây, Lăng Phong lại chủ động đi theo nàng không dòi. Cho đến khi Hạ Trần trở về, Lăng Phong lại không thấy bóng dáng lần nữa.....

Từng chuyện từng chuyện như thế đều như nói với Mạc Như Nghiên rằng Lăng Phong và Hạ Trần đã sớm quen biết.

Đến khi biết được thân phận thật của Hạ Trần, lai lịch của Lăng Phong cũng sáng tỏ. Giờ phút này nghe thấy Lăng Phong nói, Mạc Như Nghiên gật đầu không hoài nghi điều gì.

Rời khỏi huyện Thanh Sơn, Mạc Như Nghiên cách màn xe trò chuyện với Hạ Trần: “Lăng Phong cũng là người của quân Tây Bắc sao?”

“Ừ. Hắn là phó tướng của ta.” Hạ Trần gật đầu, không hề do dự nói ra thân phận của Lăng Phong.

“Vậy hắn tới huyện Thanh Sơn là tìm chàng à?” Mạc Như Nghiên tiếp tục hỏi. Nếu như thế, thì tất cả đều rõ ràng rồi.

“Xem như, lại cũng không phải.” Nói đến Lăng Phong, giọng nói của Hạ Trần mang theo một chút âm áp, “Ngày đó ta rời khỏi quân Tây Bắc, Lăng Phong nhất thời quá tức giận, làm âm mưu ở trước mặt Thái Tử điện hạ. Từ trước đến nay Thái Tử điện hạ không cho phép các tướng sĩ làm càn trong quân, dưới sự giận dữ, cũng đuổi hắn ra khỏi quân Tây Bắc.”

Quả nhiên, đây mới là tác phong của Thái tử hoàng gia! Mạc Như Nghiên thu lại suy nghĩ gật đầu, càng hiểu biết hơn về cách đối nhân xử thế của vị Thái Tử điện hạ kia.

“Nhưng mà.....” Hạ Trần cong khóe miệng, ngay cả chính hắn cũng không chú ý tới, nhắc đến quân Tây Bắc, cả người hắn đều phát ra ánh sáng, “Trước khi Lăng Phong bị đuổi ra ngoài, Thái tử cố ý nói lời tàn nhẫn với hắn, để hắn tới tìm ta. Lăng Phong cũng không chịu thua, lập tức gân cổ lên với Thái tử nói là nhất định sẽ tìm được ta. Sau đó, Lăng Phong dẫn theo Lăng Việt rời khỏi quân Tây Bắc, phiêu bạt khắp nơi.”

Nói đi nói lại, vẫn là đi tìm Hạ Trần mà! Hơn nữa là tìm khắp thiên hạ. Tình nghĩa giữa quân Tây Bắc với nhau, chỉ là những từ ngữ rất ít ỏi nhưng Mạc Như Nghiên cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Nhưng mà, cảm thụ ở giờ này khắc này của Mạc Như Nghiên, cũng không rung động bằng sau này khi tận mắt nhìn thấy.

Chẳng hạn như Hạ Trần kể lại chuyện Lăng Phong rời khỏi quân Tây Bắc, cũng không có đơn giản như vậy.

Tình hình lúc đó, trên thực tế là như thế này.

Rời khỏi quân Tây Bắc không chỉ có Hạ Trần, nhưng cốt tình chỉ có Hạ Trần khiến chúng tướng sĩ oán giận và bất mãn nhất.

Kết quả là Lăng Phong đã bị đề cử ra đi tìm Thái tử lý luận.

Lúc đó Thái tử đang bức bối phiền chán, ảo não áy náy vì bản thân không thể bảo vệ được huynh đệ. Vừa thấy Lăng Phong đến, lập tức có mưu kế.

Ngay sau đó, Thái tử giáp mặt trách cứ Lăng Phong, thậm chí tuyên bố:

“Không muốn ở trong quân Tây Bắc, thì lập tức rút ra khỏi đây cho bản Thái tử!”

Lăng Phong cũng là người cương trực nóng nảy. Vốn bởi vì Hạ Trăn bị đuổi đi mà bất mãn với Thái tử, nay thấy Thái tử cuồng vọng tự đại như thế, càng thêm tức giận, lập tức thật sự xoay người rời đi.

Thái tử cũng không giữ lại, hừ lạnh một tiếng, châm chọc Lăng Phong: “Người có bản lĩnh rời khỏi quân Tây Bắc, có bản lĩnh đi tìm Thanh Viễn đại tướng quân của người đi!”

“Ta sẽ tìm được Đại tướng quân.” Lăng Phong dừng bước, quay đầu, trình trọng hứa với Thái tử, “Ta sẽ chính miệng nói cho Đại tướng quân, không có ngài ấy ở Tây Bắc, quân Tây Bắc không giống ngày xưa nữa. Ngay cả Thái Tử điện hạ ngài cũng không phải là ngài ngày xưa.”

“Hà! Tốt thôi! Vậy bản Thái tử chờ một ngày kia người tìm được Hạ Trăn, xem hắn có thể làm gì bản Thái tử!” Thái tử cuồng vọng vênh mặt, không phải khinh bỉ nhìn Lăng Phong, mà là tự thể hoàn toàn không coi chuyện Lăng Phong nói dễ trong mắt.

Lăng Phong không phải không thất vọng, lắc đầu nhanh chóng rời khỏi quân doanh. Từ đây, bắt đầu dẫn theo Lăng Việt trên con đường tìm Hạ Trăn khắp thiên hạ.

Nhưng nhất định phải cường điệu chính là trong các tướng sĩ rời khỏi quân Tây Bắc, Lăng Phong hẳn là người nghèo túng nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thái Tử điện hạ không sai người đưa ngân phiếu cho Lăng Phong.....

Đi vào huyện Thanh Sơn, Lăng Phong đã dùng gần hết tất cả tích cóp lúc trước. Cũng may cuối cùng hắn nghe được trưởng nữ của tri huyện đại nhân huyện Thanh Sơn, gả cho một vị tên “Hạ Trăn” là mąż phu ở nông thôn.

Đồng thời cực kỳ may mắn, trời xui đất khiến Lăng Việt đã tìm được Cẩm Tú Phưởng. Mà Thanh Viễn đại tướng quân hắn tìm kiếm đã lâu, thế nhưng cứ như vậy không hề đoán trước chủ động xuất hiện ở trước mặt hắn!

Nói đến nguyên nhân rời khỏi quân Tây Bắc, đến nay Lăng Phong vẫn còn căm giận. Mặc dù Hạ Trăn đã giải thích với hắn, trong đó tất có hiểu lầm, Thái tử làm người tuyệt đối đáng tin, Lăng Phong vẫn ăm ắp, không chịu tin.

Cho đến khi Cẩm Tú Phưởng xảy ra chuyện, Thái tử sai Tổng đốc Lương Giang chạy đến trấn Hoài Thủy giải vây cho Mạc Như Nghiên, lúc này rốt cuộc Lăng Phong mới chịu tin, Thái tử không có quên Hạ Trăn, cũng không có quên quân Tây Bắc. Thái tử là có tính toán khác.

Lý do Hạ Trăn trở về thôn Liên Hoa, Lăng Phong đã nghe nói. Đối với việc này, hắn không có ý kiến, tán thành.

Đồng thời, khi nghe nói là Mạc Như Nghiên chủ động đề cập trở về thôn Liên Hoa, Lăng Phong thoáng do dự cuối cùng thật tâm tiếp nhận vị tướng quân phu nhân này từ trong lòng.

Trong lòng Lăng Phong có rất nhiều suy nghĩ, Mạc Như Nghiên cũng không biết, cũng không định quan tâm. Sau khi trở lại thôn Liên Hoa, nàng và Hạ Trăn chính thức ở lại Hạ gia.

Tuy không rõ lắm vì sao Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn lại đột nhiên nói muốn trở về ở, nhưng Lưu thị và Hạ lão cha đều rất hoan nghênh hai người.

Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà cũng rất vui vẻ. Từ khi Mạc Như Nghiên trở về, hai tỷ muội luôn vây quanh Mạc Như Nghiên không rời, không chút nào che dấu vẻ vui sướng trên mặt.

“Như Nghiên à, đã trở lại cũng đừng đi nữa! Việc làm ăn của Cẩm Tú Phưởng, cách mấy ngày con đi xem xét một chút, cũng có thể mà?” Nhìn hành động của Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà, Lưu thị cười không ngừng, vui vẻ nói, “Con xem, ngay cả hai nha đầu cũng ước gì con về đây ở.”

“Nương, đúng là việc làm ăn của Cẩm Tú Phưởng không cần nhìn chăm chăm mỗi ngày. Cộng thêm có tiểu Thúy là người trong nhà giúp trông coi Cẩm Tú Phưởng, con cũng yên tâm” Mạc Như Nghiên cũng không xác định được, nàng và Hạ Trăn có thể ở thôn Liên Hoa bao lâu. Nhưng trước cái ngày không thể lại trốn tránh kia, nàng sẽ không rời khỏi thôn Liên Hoa.

“Đúng đúng. Nói như thế nào thì tiểu Thúy cũng là người trong nhà, không sợ Cẩm Tú Phưởng bị người ngoài chiếm tiện nghi.” Thấy Mạc Như Nghiên tín nhiệm Hạ Tiểu Thúy như thế, Lưu thị vô cùng vui mừng.

“Nương, con đi nấu cơm trước.” Mạc Như Nghiên không định tranh công, cũng không cảm thấy nàng làm chuyện tốt gì khiến Lưu thị phải mang ơn đội nghĩa nàng. Với nàng mà nói, chẳng qua là không thẹn với lòng mà thôi. Vậy nên chuyện một tức phụ nông gia nên làm, nàng cũng sẽ không trốn tránh không làm.

“Áy áy, không cần con, không cần con. Nương làm được rồi.” Tìm người làm bằng thịt. Sau khi Mạc Như Nghiên làm nhiều chuyện như vậy cho Hạ gia, Lưu thị vô cùng hài lòng Mạc Như Nghiên. Đến cả chút việc nhà nông, cũng không nỡ để Mạc Như Nghiên làm.

“Như Nghiên, con giúp nương trông ba hải tử, nương nấu cơm được rồi.”

Trước kia Lư thị luôn ôm Hạ Tiểu Tuấn không buông tay. Mà nay, cũng dần dần trở nên không quá coi trọng Hạ Tiểu Tuấn.

“VẬY con đi cho gà ăn.” Ở Mạc phủ hoặc là Cẩm Tú Phường, Mạc Như Nghiên quả thật không cần làm cái gì. Nhưng đối là Hạ gia, Mạc Như Nghiên chấp nhận nhập gia tùy tục, tự mình tìm việc để làm.

Lư thị ngẩn người, thấy Mạc Như Nghiên thật sự không nề hà làm những việc nhà nông này, lúc này mới cười gật gật đầu: “ĐƯỢC! Vậy con cho gà ăn đi.”

Mạc Như Nghiên gật đầu, đi vào trong vườn cho gà ăn.

Chu Vân và Tường Xuân Hương trở về kiếm cơm ăn. Phòng ở của hai nhà đều đang dựng, nồi chén gạo chậu đều không có. Mỗi khi đến giờ ăn cơm, hai người đều trở về Hạ gia lấy.

Lư thị cũng không hà khắc đến nỗi ngay cả nhi tử của mình cũng không cho cơm ăn. Thế nên mỗi lần Chu Vân và Tường Xuân Hương trở về lấy cơm, bà đều mắt nhắm mắt mở mặc kệ.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Mạc Như Nghiên, Chu Vân và Tường Xuân Hương không khỏi kinh ngạc: “Sao đại tẩu trở lại rồi?”

Bởi vì Mạc Như Nghiên bỏ tiền ra dựng nhà cho bọn họ, Chu Vân và Tường Xuân Hương đều quét hết tất cả bất mãn với Mạc Như Nghiên trước kia, sửa thành cảm kích sự hào phóng của Mạc Như Nghiên.

Nhà nông, quan trọng nhất chính là đồng ruộng và nhà ở. Lúc trước khi phân gia, Mạc Như Nghiên không cần ruộng, mà nay lại còn dựng nhà cho nhị phòng và tam phòng.....

Chu Vân và Tường Xuân Hương có không biết điều nữa, cũng không thể không phân rõ tốt xấu. Cho nên hai người đều lộ vẻ tươi cười nhiệt tình trước nay chưa từng có khi nhìn thấy Mạc Như Nghiên.

“Ta và Hạ Trăn dọn về ở một thời gian.” Nếu quyết định ở lại thôn Liên Hoa, Mạc Như Nghiên cũng không định dấu diếm dự định của nàng và Hạ Trăn.

“Dọn trở về?” Tường Xuân Hương càng thêm kinh ngạc, “Cẩm Tú Phường tốt đẹp không ở, sao lại dọn trở về?”

“Đại ca muốn trở về giúp cha trông rọt sao?” Chu Vân nghĩ nhiều hơn Tường Xuân Hương một ít.

Lần này dọn ra ngoài ở, Lư thị chia ruộng trong nhà làm ba phần. Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn hai phần, Hạ lão cha và Lư thị trông rọt một phần còn lại.

Nếu đã tách ruộng ra, đương nhiên Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí không cần tiếp tục giúp Hạ lão cha trông rọt. Hạ Trăn chọn trở về ngay lúc này, cũng không có gì kỳ lạ.

Nghĩ vậy, Chu Vân gật đầu: “Đại ca và đại tẩu dọn về cũng tốt. Ở một chỗ với cha mẹ, cũng cách chúng ta không xa, có thể chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau.”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Mạc Như Nghiên gả vào Hạ gia, cảm giác được lời Chu Vân nói toát ra thành ý chân thật nhất.

Tường Xuân Hương vừa nghe, cũng vỗ tay theo, vui tươi hơn hờ nói: “Cũng không phải sao? Vậy đại ca, đại tẩu trở về ở lâu một chút. Dưa hấu trong ruộng cũng sắp chín, cũng phải ném thử xem như thế nào mới được.”

“ĐƯỢC.” Tuy rằng cảm thấy Chu Vân và Tường Xuân Hương trước sau biến hóa khá lớn, Mạc Như Nghiên vẫn đáp lời.

Nhìn ra được Mạc Như Nghiên cũng không quá thân cận với hai nàng, Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không tự tìm mặt, còn phải đi phòng bếp tìm Lư thị xin cơm.

Nhìn thấy Chu Vân và Tường Xuân Hương tiến vào, trên mặt Lư thị không vui, nhưng cũng không chán ghét. Mặc kệ hai người tự tìm bát xới cơm lấy đồ ăn, coi như không nhìn thấy.

Trước kia Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không nói chuyện với Lư thị, sợ vừa mở miệng lại bị ăn mắng. Từ sau khi phân gia, Lư thị đã hoàn toàn chán ghét hai nàng, động một chút thì chỗ này không đúng chỗ kia sai, mắng cho đã miệng.

Nhưng hôm nay tình huống hơi khác, Tường Xuân Hương lại là người vô tư. Nhất thời không nhịn được, đứng yên bên cạnh Lư thị nói: “Nương, hôm nay đẹp trời, có cần con mang chăn ở trong phòng đại ca đại tẩu ra phơi không? Chẳng mấy khi đại ca đại tẩu trở về, phơi chăn rồi ban đêm ngủ khẳng định càng thoải mái.”

Lư thị nâng mí mắt, quan sát Tường Xuân Hương. Trước kia cũng không thấy Tường Xuân Hương chủ động chịu khó như vậy, hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây à?

“Nương, không phải đầu xuân năm nay mới làm ruột chần sao? Đưa thêm một cái cho đại ca đại tẩu. Hai cái trong phòng bọn họ trước kia, đều mang đi Cẩm Tú Phường rồi.” Bên này Tường Xuân Hương vừa dứt lời, bên kia Chu Vân cũng lên tiếng. Tuy âm thanh không phải rất lớn, nhưng cũng nghe ra sự chân thành thật lòng.

Lưu thị hoàn toàn thật lau mắt mà nhìn Tường Xuân Hương và Chu Vân. Làm ầm ĩ lâu như vậy, bỗng nhiên thay đổi tâm tính, biết phân biệt phải trái tốt xấu rồi?

“Ta đang bận!” Chỉ đồ ăn đang nấu trong nồi, Lưu thị vẫn nghiêm mặt, không cho hai người sắc mặt tốt.

“Vậy con và nhị tẩu đi hỗ trợ.” Tường Xuân Hương nói xong bỏ chén bát trong tay xuống, quay người chạy ra bên ngoài.

Chu Vân cũng không nói nữa, đi theo ra ngoài phòng bếp.

Lưu thị đứng ở cửa phòng bếp lộ đầu ra, lặng lẽ nhìn. Quả nhiên, Chu Vân và Tường Xuân Hương thật sự vừa đưa chân vừa bê chén, rất cẩn thận.

Nếu là vào những ngày Mạc Như Nghiên mới vừa gả lại đây, Chu Vân và Tường Xuân Hương biểu hiện như thế, Lưu thị khẳng định vui mừng khôn xiết, cả người đều như đang bay.

Nhưng hiện nay, sau khi trải qua nhiều chuyện không vui như vậy, Lưu thị đã thấy rõ rồi, cũng đã phai nhạt.

Dù sao cũng bởi vì Mạc Như Nghiên bỏ tiền dựng nhà mới cho nhị phòng và tam phòng, Chu Vân và Tường Xuân Hương mới chủ động bợ đỡ như vậy.

Nói đến cùng, bản thân đều có tính toán nhỏ nhặt, lòng dạ hẹp hòi.

Mà thôi, Lưu thị tự nhận già rồi, không trông nom được. Mặc cho Chu Vân và Tường Xuân Hương làm ầm ĩ thế nào, lại thay đổi ra sao, trong lòng bà tự biết rõ là được. Cho dù thế nào thì cũng sẽ không giống như trước kia nữa, buồn bã đau lòng với những hành động của hai người.

Cuộc sống nên trải qua thế nào thì trải qua. Chỉ hy vọng sau khi phân ra ở, chút tính toán nhỏ nhặt của Chu Vân và Tường Xuân Hương vẫn còn đó để mà toàn tâm toàn ý mưu tính cho gia đình nhỏ của các nàng!

Mạc Như Nghiên cũng thấy được hành động bày tỏ thiện ý của Chu Vân và Tường Xuân Hương. Tuy cũng không thật sự bị xúc động, nhưng cũng tiếp nhận ý tốt của hai người.

Hạ Trần quan tâm hai đệ đệ Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí này hơn Chu Vân và Tường Xuân Hương rất nhiều. Mà Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí đối xử với Hạ Trần cũng coi như đề tâm.

Cho nên ở mức độ nhất định, Mạc Như Nghiên sẽ làm nể Chu Vân và Tường Xuân Hương, cũng không thật sự muốn chặt đứt lui tới với hai huynh đệ Hạ Minh Viễn.

Nghe nói Hạ Trần và Mạc Như Nghiên muốn dọn về thôn Liên Hoa, xế chiều ngày hôm đó Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí vui vẻ phấn chấn trở về Hạ gia.

Vừa vào cửa đã lôi kéo Hạ Trần nói chuyện hồi lâu, từng câu đều thật lòng thật dạ, mục đích chính rất rõ ràng rằng: Đã trở lại thì đừng đi nữa, Hạ gia vĩnh viễn đều là của đại ca.

Đây là lần thứ hai Mạc Như Nghiên có dự định sinh sống ở thôn Liên Hoa. Khác với lần trước chính là, lần này hiển nhiên càng dễ chịu hơn.

Bởi vì sáng sớm Lưu thị phải chăm sóc ba hài tử Hạ Tiểu Tuấn rời giường rửa mặt chải đầu, cơm sáng bèn do Mạc Như Nghiên làm.

Không thể phủ nhận, tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng Mạc Như Nghiên vẫn làm rất lúng túng. Nhưng cũng may, có Hạ Trần ở bên chỉ bảo, Mạc Như Nghiên cũng không phạm sai lầm quá lớn.

Đến khi Lưu thị tiến vào, thấy Hạ Trần cũng ở đây, hơi nheo mắt, nhưng cũng không tức giận như lần đầu tiên.

Lần trước Mạc Như Nghiên cũng không nhàn rãi, cũng tự mình động thủ. Lần này, càng như thế. Lưu thị nhìn thấy Mạc Như Nghiên cảm mến, Hạ Trần chỉ đứng ở một bên dùng miệng nhắc nhở mà thôi.

Hình ảnh như vậy, Lưu thị còn có thể tiếp thu. Hơn nữa, bà còn định tự mình làm.

“Nuông, cứ để tức phụ con làm.” Hôm qua Mạc Như Nghiên kiên trì muốn tự mình làm, nhưng bị Lưu thị ngăn cản. Giờ phút này khi Hạ Trần mở miệng, đầu tiên Lưu thị hơi chần chờ, cuối cùng vô cùng vui vẻ đồng ý.

“Được! Vậy nuông thật không nhúng tay nhé.” Trước sau đã xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng Lưu thị những ý niệm, suy nghĩ tồn tại lâu nay cũng thay đổi theo không ít. Hiện giờ bà nhận định một câu, con cháu có phúc của con cháu.

Sau khi đã thật sự nghĩ thông suốt, trong lòng Lưu thị nhẹ nhõm không ít. Cho nên, đối với rất nhiều quy củ cũng không có chấp tuân thủ như vậy.

Ăn cơm sáng xong, Hạ Trần vốn định xuống ruộng luôn, lại bị Lưu thị ngăn cản.

“Hạ Trần, thừa dịp hôm nay thời tiết không tệ, dẫn Như Nghiên đi dạo trong thôn chúng ta một chút. Như Nghiên gả tới Hạ gia lâu như vậy, cũng còn

chưa đi xung quanh thôn đâu!” Lưu thị vừa nói vừa vỗ vỗ cánh tay Hạ Trăn, đẩy Hạ Trăn nhất định phải dẫn Mạc Như Nghiên đi ra ngoài.

Mạc Như Nghiên vốn không sao cả. Nhưng thấy Lưu thị kiên trì như thế, thì nhìn về phía Hạ Trăn.

Hạ Trăn cuối cùng vẫn là thỏa hiệp. Không phải bởi vì lời nói của Lưu thị, mà là chạm đến ánh mắt của Mạc Như Nghiên, hần bỗng nhiên nhớ tới, hần dường như thật sự rất ít ở bên cạnh Mạc Như Nghiên làm chút gì đó.

Nhưng mà lần này cũng không có thể đơn độc ở chung. Chỉ vì lúc Mạc Như Nghiên ra cửa, Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà cũng theo ra.

Lưu thị muốn giữ hai nha đầu lại trong nhà. Nhưng Mạc Như Nghiên gật đầu, Lưu thị không tiện nhiều lời, chỉ đành mặc kệ.

“Một mình nương ở nhà, vừa phải làm việc vừa phải trông tiểu Tuấn, có bận rộn quá hay không?” Vừa ra đến trước cửa, nhìn vào ánh mắt chờ mong của Hạ Tiểu Tuấn, Mạc Như Nghiên thuận miệng hỏi.

Lúc sau nữa, trong ngực Hạ Trăn nhiều thêm một cái phiền toái nhỏ.

Hạ Tiểu Tuấn còn nhỏ, đi đường chưa vững. Nếu muốn ra cửa, tự nhiên phải bế vào trong ngực.

Hạ Trăn không định để Mạc Như Nghiên bế, vậy chỉ có thể là hần tới bế.

Thôn Liên Hoa không lớn lắm, nhưng cũng không nhỏ. Hạ Trăn dẫn theo Mạc Như Nghiên, một đường đi đi dừng dừng, gặp được không ít hương thân thôn Liên Hoa.

Nhưng quanh năm Hạ Trăn cũng không ở thôn Liên Hoa, hần không quá quen thuộc với những hương thân này. Ngược lại các hương thân đều nhận ra hần, nhưng ngại hần mặt lạnh, nên cũng không chủ động hàn huyên.

Cộng thêm đứng bên cạnh Hạ Trăn là Mạc Như Nghiên nổi danh ở bên ngoài, rất nhiều hương thân càng thêm câu nệ, không tiến lên chào hỏi.

Nếu là trước kia, Mạc Như Nghiên sẽ không để ý thái độ của các hương thân. Nhưng lúc này, không hiểu sao nàng có chút buồn cười.

Vị Thanh Viễn đại tướng quân được dân chúng vô cùng yêu quý, trên thực tế lại bị các hương thân sợ hãi và xa cách. Sự trái ngược đó, thật làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Cảm giác được trong ánh mắt Mạc Như Nghiên đang trêu chọc, mắt Hạ Trăn nhìn thẳng phía trước, mặt không đổi sắc, đứng dưng.

Mạc Như Nghiên cũng không am hiểu trêu ghẹo người. Thấy Hạ Trăn không phối hợp, nàng cũng không nói gì nữa.

Chỉ trong một chốc lát như vậy, Hạ Trăn đã dừng bước chân.

“Nơi này là?” Thấy Hạ Trăn không đi tiếp về phía trước, Mạc Như Nghiên hỏi.

“Đây là nơi mà lúc nương nàng vẫn còn sống ở cùng cha nàng.” Đẩy ra cánh cửa khép hờ, Hạ Trăn bế tiểu Tuấn dẫn đầu đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Mạc Như Nghiên hơi dừng chân một chút, ngay sau đó dẫn theo Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà theo vào.

Thật ra Mạc gia cũng không coi là rất nghèo, nếu không cũng không có khả năng cung cấp nuôi dưỡng ra một vị tri huyện là Mạc Nho. Lúc đó nếu không phải Mạc gia gia và Mạc nãi nãi liên tiếp bệnh nặng, Mạc gia cũng không đến nỗi suy tàn nhanh như vậy. Mà Mạc Nho đến ngay cả lộ phí lên kinh thi cũng không có.

Sau này Mạc Nho thi đỗ khoa cử, dẫn theo Vu Cẩm Tú đến huyện Thanh Sơn. Nhà ở của Mạc gia năm đó ở thôn Liên Hoa, cứ để không như vậy.

Mạc Nho là con trai độc nhất, năm đó tất cả tinh lực của Mạc gia đều đặt ở trên người Mạc Nho. Đến khi Mạc Nho dọn đi, cũng không có huynh đệ khác có thể tiếp quản viện này.

Về phần một ít đường huynh đệ và biểu huynh đệ, bởi vì ngày đó khi Mạc Nho đi thi khoaanh tay đứng nhìn làm ngơ, nên đều sinh hiềm khích. Cho đến giờ, cũng rất ít qua lại.

Mạc Như Nghiên cũng đã từng nghe nói về chuyện thân thích của Mạc gia.

Lúc còn rất nhỏ, nàng còn gặp qua thân thích Mạc gia đến phủ nha tri huyện thăm hỏi. Nhưng dần dần, thì càng ít lui tới, rồi không qua lại nữa.

Mạc Như Nghiên biết rất rõ, ngay từ đầu những thân thích Mạc gia đó, là muốn quan hệ tốt lại với Mạc Nho.

Nhưng sau này có Tô Linh vị tri huyện phu nhân này, những thân thích đó ngay cả cửa sau của phủ nha tri huyện, cũng không vào được.

Mạc Như Nghiên cũng từng cảm thấy kỳ quái, vì sao cha nàng dường như không để ý đến những thân thích đó, cũng không để bọn họ vào mắt.

Cho đến sau này khi dần lớn lên, nghe nói trước khi đi thi Mạc Nho từng bị thân thích Mạc gia làm nhục, Mạc Như Nghiên không bao giờ hỏi đến những chuyện trước kia nữa.

“Nơi này quét tước một chút, là cũng có thể ở rồi.” Mạc Như Nghiên nhìn trái phải xung quanh một lượt, nói với Hạ Trần.

Nói cách khác, ở thôn Liên Hoa này nàng và Hạ Trần còn có nơi khác để đi sao? Không cần mua đất dựng phòng, chỉ cần dọn dẹp một chút, thì đã có một ngôi nhà để ở.

Nhìn cảnh trí khắp nơi, Mạc Như Nghiên càng nhìn càng vừa lòng. Nổi lên tâm tư muốn chiếm chỗ này làm nhà ở của mình.

“Nàng muốn chuyển đến đây ở à?” Vừa thấy vẻ mặt chăm chú quan sát đánh giá của Mạc Như Nghiên, Hạ Trần đã biết suy nghĩ của Mạc Như Nghiên.

“Cũng không phải không thể.” Mạc Như Nghiên không thể không gật đầu, “Chúng ta bỏ tiền ra để Nhị đệ và Tam đệ dọn ra khỏi nhà. Kết quả, ngược lại ta và chàng lại dọn trở về. Không cần biết trong lòng Nhị đệ và Tam đệ có suy nghĩ gì hay không, nhưng vẫn nên tránh, để khỏi mâu thuẫn.”

Mạc Như Nghiên nói lời này, Hạ Trần nhất thời nghĩ tới Chu Vân và Tường Xuân Hương.

Hạ Trần không thích bàn luận thi phi sau lưng người ta. Cho dù trước mặt Mạc Như Nghiên, hắn cũng chưa từng nói Chu Vân và Tường Xuân Hương nửa câu không phải.

Nhưng mà, không nói không đại biểu trong lòng không chút nào suy nghĩ. So với Chu Vân và Tường Xuân Hương, ở trong cảm nhận của Hạ Trần, Mạc Như Nghiên là tức phụ tốt nhất Hạ gia, không ai tốt bằng.

Cho nên, từ trước đến nay ở trước mặt Mạc Như Nghiên, Hạ Trần không hề tỏ vẻ chủ nghĩa nam nhân (gia trưởng), không bởi vì ở Cẩm Tú Phụng hay là ở viện này, mà cảm thấy mất mặt không có thể diện.

Nam tử hán đại trượng phu, cho dù tôn nghiêm hay thể diện, trước nay đều là tự mình tranh cho mình, không phải làm cho người khác xem.

“Nghe lời nàng.” Cuối cùng, Hạ Trần đáp lại Mạc Như Nghiên ba chữ như vậy.

Từ trước đến nay Hạ Tiểu Nguyệt nhỏ tuổi nhưng lanh lợi, nghe Mạc Như Nghiên và Hạ Trần nói chuyện, không nhịn được kéo tay Mạc Như Nghiên: “Đại bá mẫu, ngài và đại bá muốn chuyển đến nơi này ở sao?”

“Đúng vậy.” Có Hạ Trần ủng hộ, Mạc Như Nghiên nghĩ là làm, nhất thời hỏi Hạ Tiểu Nguyệt, “Tiểu Nguyệt cảm thấy viện này thế nào? Có lớn không?”

“Lớn!” Hạ Tiểu Nguyệt lập tức gật đầu, ngay sau đó lại nghiêng nghiêng đầu, “Nhưng mà đại bá mẫu không ở cùng chúng ta sao? Ta muốn ở cùng đại bá mẫu, với gia gia và nãi nãi.”

Thật bất hạnh, Hạ Trần không được Hạ Tiểu Nguyệt xếp trong phạm vi muốn ở cùng.

Mạc Như Nghiên nhướn miệng cười, liếc nhìn Hạ Trần, khom lưng trả lời Hạ Tiểu Nguyệt: “Nhưng mà đại bá mẫu muốn ở cùng với đại bá!”

“Vậy cho đại bá ở cùng chúng ta! Nhà của nãi nãi ở được hết. Đại bá có thể ngủ cùng phòng với đại bá mẫu.” Hạ Tiểu Nguyệt biết, đợi Hạ Minh Viễn và Chu Vân dựng xong nhà rồi, nó và Hạ Tiểu Tuấn sẽ phải dọn ra ngoài. Nhưng bởi vì Mạc Như Nghiên trở về, Hạ Tiểu Nguyệt lại không muốn dọn đi.

“Đúng là có thể ở. Nhưng Tiểu Nguyệt à, nếu đại bá và đại bá mẫu chuyển đến viện này, thì có thể giữ lại cho mình con một gian phòng. Con có muốn không?”

Mạc Như Nghiên nói xong chỉ vào sương phòng trước mặt, “Đại bá mẫu nhìn phòng này không tệ, có thể để lại cho Tiểu Nguyệt ở, khi tới nhà đại bá mẫu chơi, thế nào?”

“Được ạ!” Chỉ cần có thể ở cùng Mạc Như Nghiên, ở chỗ nào, Hạ Tiểu Nguyệt cũng vui thích.

“Tiểu hà cũng muốn ở cùng tỷ tỷ.” Mềm mại, yếu đuối, Hạ Tiểu Hà cũng kéo kéo tay Mạc Như Nghiên.

“Được, tiểu Hà cũng tới. Tỷ tỷ và muội cùng ngủ một phòng, một cái giường.”

Mạc Như Nghiên còn chưa mở miệng, Hạ Tiểu Nguyệt đã buông tay Mạc Như Nghiên, chạy đến sương phòng mà lúc trước Mạc Như Nghiên chỉ cho nó xem, “Sau này gian phòng này là của hai chúng ta!”

Cho nên nói, Mạc Như Nghiên thật thích Hạ Tiểu Nguyệt.

Hạ Tiểu Nguyệt luôn rất ngoan ngoãn, cũng rất hiểu chuyện. Rõ ràng lúc trước Mạc Như Nghiên nói gian sương phòng này là để lại cho một mình Hạ Tiểu Nguyệt, nhưng Hạ Tiểu Hà vừa mở miệng, Hạ Tiểu Nguyệt lập tức thoái mái hào phóng chia một nửa cho.

Mạc Như Nghiên có thể ngăn cản, cũng có thể cho Hạ Tiểu Hà một gian phòng khác. Nhưng suy nghĩ một chút nàng ngừng lại.

Từng nhớ lúc còn rất nhỏ, nàng cũng rất mong có tỷ tỷ muội muội ngủ cùng mình, có thể cùng nhau chơi đùa thân mật. Không cạnh tranh, đấu đá như khi ở cùng Mạc Như Hòa, cũng không phải động một chút thì châm chọc mỉa mai, oán hận, ganh ghét chỉ kém không động thủ mà thôi.

Giống như Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà thân mật khăng khít, không phải rất tốt sao? Một khi đã như vậy, không nên tách rời hai tỷ muội thì tốt hơn.

“Muốn, muốn!” Hạ Tiểu Tuấn dường như cũng nghe hiểu ước định của hai vị tỷ tỷ, tay nhỏ múa may muốn vào gian sương phòng kia.

Thấy vậy Hạ Tiểu Nguyệt không vui: “Đệ đệ là nam oa, không cho đệ đệ ở.”

“Ừ.” Hạ Tiểu Hà gật gật đầu, khẳng định thái độ của Hạ Tiểu Nguyệt.

Hạ Tiểu Tuấn há mồm, mắt trông mong nhìn Hạ Tiểu Nguyệt một lúc, rồi khóc lớn.

“Tiểu Nguyệt nói không sai. Tiểu Tuấn là nam oa, đến phòng cách vách ở.” Năm ngón tay Hạ Tiểu Tuấn đang chỉ gian sương phòng của Hạ Tiểu Nguyệt chuyển sang gian phòng cách vách, Mạc Như Nghiên đứng lúc cắt đứt tiếng khóc lớn của Hạ Tiểu Tuấn, “Gian phòng này cho tiểu Tuấn. Đợi sau này tiểu Tuấn có đệ đệ, thì ở cùng đệ đệ nha.”

Thật ra nhà nông rất ít hải tử có phòng của riêng mình. Như Hạ gia, cũng là ba nhà mỗi nhà một phòng. Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Tuấn đều ngủ cùng với Hạ Minh Viễn và Chu Vân. Lúc này Mạc Như Nghiên vừa nói như vậy, không biết Hạ Tiểu Tuấn nghe có hiểu hay không? Nhưng cũng nhếch môi, nở nụ cười.

“Xem ra tiểu Tuấn cũng rất thích ở nhà mới.” Chỉ một lúc như vậy, Mạc Như Nghiên đã là thu mua được ba cái đuôi nho nhỏ.

Về chuyện dọn lại đây, Mạc Như Nghiên ngược mắt, nhìn về phía Hạ Trần: “Làm phiền phu quân đi nói với cha mẹ.”

“Nuông tử sai bảo, vì phu tất nhiên cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.” Hạ Trần nghiêm trang đáp lại Mạc Như Nghiên.

Mạc Như Nghiên đứng im, nháy mắt cứng họng. Nếu Hạ Trần thật vì nàng mà chết, có lẽ người đầu tiên muốn tìm nàng, chính là vị Thái Tử điện hạ xa ở Đê đô kia!

Dù nói như thế nào thì chuyện chuyển nhà này, cứ định xuống như vậy.

Hạ lão cha và Lưu thị bên kia, dễ nói chuyện hơn Mạc Như Nghiên tưởng tượng. Dường như Hạ Trần vừa mở miệng, nhị lão đã gật đầu.

Ngay cả Hạ Trần và Mạc Như Nghiên ở tại huyện Thanh Sơn, bọn họ cũng không can thiệp. Hiện nay đối diện trong thôn Liên Hoa, sao bọn họ lại không đồng ý?

Trái lại, nếu Hạ Trần và Mạc Như Nghiên thật sự ở đây lâu dài, Hạ lão cha và Lưu thị mới vô cùng vui vẻ.

Chu Vân và Tưởng Xuân Hương cũng nghe thấy chuyện Mạc Như Nghiên và Hạ Trần muốn dọn về Mạc gia nhà cũ. Hai người cũng rất thích thời, không có bất cứ dị nghị và oán hận gì.

Thậm chí khi Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí nhắc tới việc này, hai người còn chủ động hỏi han, có cần đi qua giúp đỡ dọn đồ đạc hay không?.

Khác với lần trước Hạ Trần và Mạc Như Nghiên rời khỏi thôn Liên Hoa lạnh nhạt không phản ứng, Chu Vân và Tưởng Xuân Hương dường như rất nghiêm túc thay đổi hoàn toàn, một lần nữa tạo dựng quan hệ tốt. Không biết hai người có thật lòng hay không? Nhưng hai huynh đệ Hạ Minh Viễn thật sự rất vui mừng.

Bởi vì không yên tâm, Chu Đại Nương và Trương bà chọn một ngày trời trong nắng đẹp, nhờ Lăng Phong đánh xe ngựa đưa tới thôn Liên Hoa.

Ba người tới đúng lúc thấy mọi người Hạ gia đang giúp Hạ Trần và Mạc Như Nghiên chuyển nhà.

“Đây là đang làm gì vậy?” Cách từ rất xa đã nhìn thấy người Hạ gia đang cầm hành lý đặt lên xe ngựa của Hạ Trần, Chu Đại Nương thiếu chút nữa còn tưởng rằng, đại tiểu thư và cô gia nhà bọn họ muốn chuyển về Cẩm Tú Phường.

“Đại nương, bà bà!” Nhìn thấy Chu Đại Nương và Trương bà bà nắm tay nhau đi tới, Mạc Như Nghiên giải thích nói, “Ta và Hạ Trần định dọn về nhà cũ của Mạc gia.”

“Nhà cũ của Mạc gia? Nhà ở thôn Liên Hoa sao?” Nói đến chỗ ở trước kia của Vu Cẩm Tú, Chu Đại Nương liên tục gật đầu, “Tốt tốt. Khi phu nhân còn sống thường xuyên nhắc đến nhà ở thôn Liên Hoa. Luôn khen phòng ốc không những lớn, đông ấm hè mát mà quang cảnh cũng rất đẹp.”

“Nương ta nói không sai. Ta đã đi nhìn xem, cũng rất thích.” Mạc Như Nghiên nói rồi chỉ về phía trước, “Đại nương và bà bà cũng đi nhìn xem một chút chứ?”

“Có, có.” Chu Đại Nương và Trương bà bà liên tục gật đầu. Miễn là không phải đại tiểu thư bọn họ bị bắt nạt ở Hạ gia, Những cái khác đều dễ nói.

Đoàn người lục tục dọn đồ đạc vào chỗ ở mới của Mạc Như Nghiên và Hạ Trần.

Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà cũng rất vui, cố ý chạy vào sường phòng của mình, nhìn trái nhìn phải không chịu ra.

Đầu tiên Lưu thị không rõ nguyên do, la hét hai đứa nhỏ không được quấy rối mau đi ra.

Đến khi Mạc Như Nghiên giải thích xong, Lưu thị tức khắc cười: “Chỉ có các người biết tốt xấu. Mới lớn một chút như vậy, đã biết nịnh bợ lấy lòng đại bá mẫu các người? Ngay cả nhà mới cũng ở lại rồi, thật đúng là khó lường.”

“Hai vị tiểu tiểu thư nhìn rất thông minh lanh lợi, ở lại là đúng rồi.” Trương bà bà cũng nghe thấy Mạc Như Nghiên giải thích, vui vẻ mỉm cười nhìn Hạ Tiểu Nguyệt và Hạ Tiểu Hà nói.

Nói tới đây, Mạc Như Nghiên cũng cố ý giới thiệu với Lưu thị, Trương bà bà là người ở Cẩm Tú Phường giúp đỡ chăm sóc Hạ Phụng nhi.

Lập tức Lưu thị không ngừng cảm tạ, lôi kéo tay Trương bà bà hàn huyên một hồi. Đây đúng là đại ân nhân mà! Chỉ sợ không chỉ Phụng nhi nhà bọn họ, mà ngay đến tiểu Thúy cũng phải nhờ đến Trương bà bà chăm sóc.

Trước kia Trương bà bà và Hạ gia không hề có giao tình, càng không bao giờ lui tới. Nếu không có vị cô gia Hạ Trần thật sự rất tốt này, và về sau lại tiếp xúc với mẹ con Hạ Tiểu Thúy một đoạn thời gian, thì không nhất định Trương bà bà sẽ thích người Hạ gia.

Bởi vì trong cảm nhận của Trương bà bà, cho dù thế nào thì đại tiểu thư Mạc Như Nghiên mới là quan trọng nhất.

Cứ nghĩ đến đại tiểu thư phải gả vào Hạ gia, Trương bà bà không nhịn được mà lắc đầu, không ngừng đau lòng.

Sau lại biết được đại tiểu thư nhà bọn họ thiếu chút nữa bị phạt đánh ở Trần Hoài Thủy, Trương bà bà không còn gì mong đợi và trông cậy vào Nhạc gia nữa.

Đến khi nghe nói Mạc Như Hòa còn làm thiệp cho Nhạc Hành Tri, Trương bà bà ở hậu viện Cẩm Tú Phường, chỉ trời trách đất hơn nửa canh giờ.

Đẩy người độ mình, từ Mạc Như Hòa Trương bà bà liên tưởng đến Mạc Như Nghiên.

Chẳng lẽ ngay từ đầu Nhạc phủ cũng có suy nghĩ như thế đối với đại tiểu thư bọn họ? Thế thì thôi đi. Bà tình nguyện đại tiểu thư gả tới Hạ gia, cũng không nỡ để đại tiểu thư đi Nhạc phủ chịu tội!

Chính thế và thiệp thị, cho dù là nhà cao cửa rộng, hay là nhà nghèo nông thôn đều là một đạo lý như thế. Dù sao Trương bà bà không thể chấp nhận nỗi đại tiểu thư nhà bà trở thành thiệp của người ta, cho dù nhà cao cửa rộng cũng không được.

Không nghĩ đến những chuyện thị phi của Nhạc phủ nữa, Trương bà bà tập chung để ý đến người Hạ gia. Hiện tại nhìn thấy cách đối nhân xử thế của Lưu thị rất hiền lành, cũng rất quan tâm đại tiểu thư nhà bà, trong lòng Trương bà bà lập tức nhẹ nhõm.

Nhưng mà, trong lời nói của Trương bà bà vẫn mang theo ẩn ý lo lắng cho Mạc Như Nghiên khi ở thôn Liên Hoa. Có lúc nói thẳng rằng, bà vốn định theo tới thôn Liên Hoa, nếu không phải Mạc Như Nghiên bảo bà ở lại Cẩm Tú Phường chăm sóc Hạ Phụng nhi, thì nói cái gì bà cũng phải tới thôn Liên Hoa hầu hạ Mạc Như Nghiên.....

Lưu thị hoàn toàn nghe hiểu một sự thật là Mạc Như Nghiên đối xử với tiểu Thúy và Phụng nhi thật sự rất tận tâm, ngay cả hạ nhân cũng để lại Cẩm Tú Phường.

Nghĩ đến đây, Lưu thị vừa hổ thẹn vừa áy náy, nói rằng là Hạ gia bọn họ liên lụy Mạc Như Nghiên, khiến Mạc Như Nghiên ở thôn Liên Hoa thôn bị liên lụy chịu khổ.....

“Phu nhân thân gia đừng nói như vậy.” Ngắt lời Lưu thị, là Chu Đại Nương.

Giọng nói của Chu Đại Nương ôn hòa hơn Trương bà bà nhiều, cũng càng thêm ấm lòng: “Phu nhân nhà ta khi còn trên đời, đã nói lúc lão gia chưa rời thôn Liên Hoa, thường nhận ý tốt của Hạ gia. Điều nói phú quý đừng quên nhau, lúc ấy phu nhân làm như vậy, lúc này mới có hôn sự với Hạ gia. Hiện giờ đại tiểu thư chúng ta là theo tính cách của phu nhân, cũng nên trở về thôn Liên Hoa hiếu kính công công bà bà (cha mẹ chồng).”

“Đâu có đâu có? Hạ gia thật là..... Thật là không dám nhận!” Từ lúc bắt đầu Lưu thị không chấp nhận Mạc Như Nghiên, đến hiện giờ trong lòng thật cảm kích, tâm tình lên xuống như thế.

Đêm hôm qua, Lưu thị còn nói với Hạ lão cha, Hạ gia bọn họ thật sự nợ Mạc Như Nghiên rất nhiều, sợ là cả đời cũng không trả hết.

Nay ngồi ở đây, nghe Trương bà bà và Chu Đại Nương tới từ Cẩm Tú Phường nói chuyện, Lưu thị càng tự thấy không bằng.

Ở trên ý nghĩa nào đó mà nói, Trương bà bà và Chu Đại Nương đến đây đồng nghĩa là trưởng bối của Mạc Như Nghiên. Lưu thị vốn cực kỳ coi trọng, đến khi nói chuyện với hai người xong, càng quyết tâm muốn giữ hai người ở lại ăn cơm.

“Nương, nấu nướng ở đây cũng được mà.” Thấy Lưu thị phải về Hạ gia, Mạc Như Nghiên chỉ chỉ phòng bếp, đề nghị.

“Đúng là nên nấu nướng ở nhà mới. Để bà bà đến.” Trương bà bà nói lời này là để cho Mạc Như Nghiên nghe. Bà thật sự sợ Mạc Như Nghiên ở trước mặt bà đi vào phòng bếp nhóm lửa nấu cơm. Cảnh tượng như vậy, Trương bà bà chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy trong lòng khó chịu.

Chu Đại Nương cũng có suy nghĩ giống như vậy. Không quan tâm nhiều đứng lên muốn đến phòng bếp làm việc.

“Hai vị lão tỷ tỷ cứ ngồi chơi. Xa tới là khách, sao lại có thể để hai vị lão tỷ tỷ động thủ? Để ta làm.” Lưu thị không biết nhìn sắc mặt, cũng không hiểu Trương bà bà và Chu Đại Nương lo lắng chuyện gì.

Nhưng Lưu thị cũng không muốn Mạc Như Nghiên phải động thủ, cho nên định ôm việc nấu cơm này.

“Nương, cứ để con và Xuân Hương đến làm!” Cực kỳ đúng lúc, Chu Vân lôi kéo Trương Xuân Hương đi tới.

“Dạ dạ. Nương, con và nhị tẩu tới làm được rồi.” Trước khi tới giúp Hạ Trăn và Mạc Như Nghiên chuyển nhà, Trương Xuân Hương đã bị Hạ Minh Chí cảnh cáo, nếu còn hấn bắt kính với đại ca và đại tẩu nữa thì sẽ hưu nàng!

Nếu là trước kia, cho dù thế nào thì Trương Xuân Hương cũng sẽ không để lời uy hiếp của Hạ Minh Chí ở trong lòng.

Nhưng mà, Hạ Tiểu Thúy cũng có thể hòa ly, nàng bị hưu thì tính là gì?

Bởi vì trong lòng thật sự sợ, Trương Xuân Hương bảo đảm với Hạ Minh Chí đồng thời cũng ghi tạc trong lòng chính mình.

Cộng thêm Trương Xuân Hương cũng muốn tạo quan hệ tốt với Mạc Như Nghiên, cho nên bữa cơm này, nàng rất vui lòng hỗ trợ.

“Được thôi, vậy hai người làm đi.” Có Chu Vân và Trương Xuân Hương chủ động xin đi giết giặc, Lưu thị không chút do dự, mở miệng, xua tay ý bảo hai người nhanh đi phòng bếp làm việc. Về phần bà, dĩ nhiên phải lưu lại tiếp tục tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cho dù là Lưu thị hay là Chu Vân, Trương Xuân Hương, ít nhất hôm nay thái độ cũng không tệ. Trương bà bà và Chu Đại Nương nhìn nhau cười, không cần phải nhiều lời nữa.

Có thể xác định đại tiểu thư thật sự sống tốt còn quan trọng hơn mọi thứ. Những chuyện khác, bọn họ đều có thể chịu đựng, cũng có thể thông cảm.

Chu Đại Nương và Trương bà bà đến thôn Liên Hoa lần này, mang theo không ít lễ vật. Đầu là hai người tự bỏ tiền túi, chuẩn bị rất phong phú.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu được tâm ý của Lăng Phong.

Lăng Phong thực tế hơn Chu Đại Nương và Trương bà bà nhiều. Chạy thẳng tới tiệm thịt heo, xách về nửa con heo, làm cho Chu Đại Nương và Trương bà bà vui vẻ vô cùng.

Hạ gia cũng nuôi heo, nhưng còn chưa tới thời điểm giết heo, tới cũng không để lại ăn nhiều lắm.

Bởi vì có Lăng Phong hào phóng, nên công việc của Chu Vân và Trương Xuân Hương cũng nhiều lên.

“Đại tẩu, thịt heo rất nhiều, chúng ta ướp gia vị trước cho tẩu nha?” Nghĩ chắc hẳn Mạc Như Nghiên không hiểu những thứ đó, Chu Vân lại cẩn thận tỉ mỉ giảng giải cho Mạc Như Nghiên một lần nữa.

“Được, cảm ơn muội.” Sau khi Chu Vân nói xong, Mạc Như Nghiên vô ý thức nhìn thoáng qua Hạ Trăn.

Mà Hạ Trăn đang nói chuyện với Lăng Phong, như cảm giác được nhìn sang.

Được sự tán thành của Hạ Trăn mà Mạc Như Nghiên lại không có ý tưởng gì khác bèn đáp ứng đề nghị của Chu Vân.

“Đều là người trong nhà, đại tẩu không cần khách sáo như vậy?” Mỉm cười với Mạc Như Nghiên, Chu Vân xoay người đi làm việc.

Nói thật, Mạc Như Nghiên thật sự có chút không tiếp thu nổi sự thay đổi của Chu Vân và Tường Xuân Hương. Nhất là Chu Vân, thật làm cho Mạc Như Nghiên có chút bất ngờ.

Tường Xuân Hương vẫn luôn rất đơn giản. Mang theo một chút keo kiệt và ích kỷ, nhưng cũng rất ngay thẳng và chân thật. Nhận được sự giúp đỡ của Mạc Như Nghiên, nghĩ đến nhà mình lập tức có nhà mới để ở, cố ý chạy tới đối xử tốt với Mạc Như Nghiên, Mạc Như Nghiên không chút nào bất ngờ.

Ngược lại là Chu Vân, Mạc Như Nghiên thật chưa từng nghĩ tới, Chu Vân lại dễ lấy lòng đến như vậy.

Thậm chí Mạc Như Nghiên đã làm tốt chuẩn bị cả đời sẽ đầu trí đầu dũng, chơi tâm kế, chơi mưu kế với Chu Vân. Nhưng mà hiển nhiên thái độ của Chu Vân khác xa với những gì nàng suy đoán.

Mạc Như Nghiên cảm thấy ngoài ý muốn, Tường Xuân Hương lại không cảm thấy như vậy.

Buổi sáng, trên đường đến đây, Tường Xuân Hương lên lút nói với Chu Vân rằng Hạ Minh Chí uy hiếp nàng ta. Sau đó, hỏi Chu Vân nhận được cảnh cáo giống vậy hay không?.

Lúc đó Chu Vân lắc đầu, nói không có. Nhưng Tường Xuân Hương thấy được rõ ràng, trong mắt Chu Vân hiện lên sự hoảng hốt.

Xét đến cùng, Chu Vân cũng sợ chứ! Chuyện Hạ Tiểu Thúy hòa ly, cho dù lúc ấy các nàng đều trốn vào trong phòng, nhưng vẫn để lại bóng ma.

Nói đến chuyện nhà, đồ đạc của Hạ Trần không nhiều lắm nhưng của Mạc Như Nghiên lại không ít.

Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí bận rộn ngược xuôi, chuyển tất cả đồ đạc đến chỗ ở mới của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên, rồi lại quét tước sạch sẽ bên trong bên ngoài mới nghỉ.

Hạ lão cha cũng sang giúp đỡ. Nhưng khác với hai huynh đệ Hạ gia, công việc chủ yếu của Hạ lão cha đặt ở nóc nhà và các cửa sổ. Đến khi chắc chắn tất cả không còn vấn đề gì nữa, lúc đó mới dừng tay.

Bữa cơm trưa của ngày này rất là phong phú. Nhờ vào nửa con heo kia của Lăng Phong, trên bàn bày thức ăn toàn làm từ thịt.

Cũng không phải Chu Vân và Tường Xuân Hương cố tình phô trương lãng phí. Làm như vậy là do Mạc Như Nghiên yêu cầu. Hai người Chu Vân chỉ làm theo lời Mạc Như Nghiên, thế này vẫn còn thiếu vài đĩa thức ăn.

Không phải keo kiệt không chịu nấu nhiều mà thật sự là không còn chỗ để bày.

Buổi chiều Lăng Phong đánh xe ngựa đưa Chu Đại Nương và Trương bà bà trở về huyện Thanh Sơn.

Chu Đại Nương và Trương bà bà đều có chút không ổn, nhưng đều được Mạc Như Nghiên trấn an: “Hiện nay có xe ngựa, cũng có sẵn người đánh xe, đại nương và bà bà tới thăm ta lúc nào cũng được. Ta và Hạ Trần cũng sẽ thường xuyên về Cẩm Tú Phưởng thăm mọi người.”

Chu Đại Nương và Trương bà bà liên tục gật đầu, nước mắt dưng dưng rồi khô thôn Liên Hoa.

Thấy thu dọn cũng gần xong, Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí mới chuẩn bị rời đi.

“Nhị đệ, Tam đệ, chờ một lát.” Mới vừa rồi khi Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí giúp đỡ thu dọn, Mạc Như Nghiên không hề ngăn cản, cũng hề nói nửa câu khách khí. Cho tới bây giờ mới lên tiếng.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn nghe lời đứng lại, chốc lát sau thấy Mạc Như Nghiên cầm hai hộp đồ ăn đi ra. Cũng không nói gì nhiều, trực tiếp đưa cho Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí.

“Áy đừng, đại tẩu và đại ca giữ lại từ từ ăn. Chúng ta thật sự không.....” Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí liên tục xua tay từ chối.

“Ta và đại ca các đệ ăn không hết nhiều như vậy.” Mạc Như Nghiên lắc đầu, kiên trì đưa hai hộp đồ ăn cho hai huynh đệ Hạ Minh Viễn.

Buổi trưa ăn nhiều như vậy, nhìn thế nào cũng nhiều. Nếu nói để hai người Mạc Như Nghiên và Hạ Trần từ từ giải quyết, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Mạc Như Nghiên cũng đã nghe thấy Lưu thị từng nói, mấy ngày nay hai huynh đệ Hạ Minh Viễn đều mang đồ ăn từ Hạ gia sang. Trước mắt vừa lúc có thể giúp đỡ ăn.

Hai người Hạ Minh Viễn đều cảm thấy rất xấu hổ. Nhà mới là do đại tẩu giúp dựng lên, mà nay đến thức ăn cũng cầm từ trong nhà đại tẩu ra ngoài. Tuy nói Hạ Trần đúng thật là đại ca ruột bọn họ, nhưng cứ nghĩ đến bà nương nhà mình tính kế này nọ, hai huynh đệ cảm thấy không còn mặt mũi mà nhìn vị đại tẩu Mạc Như Nghiên này.

Mạc Như Nghiên cũng không suy nghĩ nhiều như hai huynh đệ Hạ Minh Viễn. Nàng không hề có chút phản cảm nào với hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, hơn nữa hai người Hạ Minh Viễn xác thật rất thành thật chân thành, giúp đỡ tận tâm tận lực không hề qua loa cho xong chuyện. Nàng thấy trong mắt, dĩ nhiên cũng sẽ đối xử tử tế.

Về phần những đồ ăn này, thật sự không tính là cái gì. Với Mạc Như Nghiên mà nói, chẳng qua là thuận nước giong thuyền, thuận tay đưa mà thôi.

Hai huynh đệ Hạ Minh Viễn còn muốn nói thêm nữa, thì Chu Vân và Tường Xuân Hương giúp rửa chén đĩa trong phòng bếp đi ra.

Nhìn thấy trong tay hai người Hạ Minh Viễn cầm hộp đồ ăn, Chu Vân và Tường Xuân Hương đều có chút ngạc nhiên.

Vừa rồi khi Mạc Như Nghiên cất thức ăn vào hộp, hai nàng đều nhìn thấy. Nhưng Mạc Như Nghiên không nói, các nàng cũng không hỏi.

Không ngờ, Mạc Như Nghiên lại là chuẩn bị để cho bọn họ mang đi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Vân và Tường Xuân Hương không khỏi cảm thấy xấu hổ với Mạc Như Nghiên.

Tranh giành lâu như vậy, tính kế nhiều như vậy, kết quả cuối cùng vẫn chiếm tiệm nghi của Mạc Như Nghiên, nhận được chỗ tốt từ Mạc Như Nghiên. Nói ra đều thấy mất mặt, nhưng hai nàng cũng không có cốt khí cự tuyệt.

“Hôm nay hai vị đệ muội bận rộn nhiều như vậy, cũng làm bao nhiêu là việc, thật làm phiền rồi, xin đa tạ.” Nhìn thấy Chu Vân và Tường Xuân Hương ra tới, Mạc Như Nghiên rất nghiêm túc nói một tiếng cảm ơn.

Mặc kệ trong lòng hai người Chu Vân có tính toán gì, hoặc có ý đồ gì hay không? Nhưng hôm nay hai người đều rất chịu khó, cũng xác thật giúp nàng không ít.

Từ trước đến nay Mạc Như Nghiên luôn ân oán phân minh. Nhận ân tình của hai người, tự nhiên sẽ có quà tặng đáp lễ giống như vậy. Hơn nữa nàng vốn không muốn chiếm chút tiện nghi nào của Chu Vân và Tường Xuân Hương.

Từ trong nhà của Mạc Như Nghiên đi ra, cầm hộp đồ ăn trong tay Hạ Minh Viễn và Hạ Minh Chí gần như ngay lập tức xoay người giao cho Chu Vân và Tường Xuân Hương.

Chu Vân và Tường Xuân Hương rất hiểu ý tứ của hai huynh đệ. Cũng không hé răng, yên lặng tiếp nhận hộp đồ ăn. Cúi đầu, trên mặt có chút nóng.

“Nói thật, đại tẩu đối xử với Hạ gia chúng ta thật sự đã rất không tệ rồi.” Lời này là Hạ Minh Chí mở miệng. Mặt ngoài là nói với Hạ Minh Viễn nhưng cũng là nói cho Chu Vân và Tường Xuân Hương nghe.

Dĩ nhiên Chu Vân và Tường Xuân Hương không có mặt mũi mà tiếp lời. Hạ Minh Viễn thì không cố kỵ gì, nghiêm túc gật gật đầu, còn “Ừm” một tiếng.

“Ruộng trong nhà, đại ca và đại tẩu cũng không cần. Hiện nay phòng ở trong nhà, đại ca đại tẩu cũng không ở. Tuy nói chúng ta cũng không ở lại trong nhà, nhưng đó không phải nhờ phúc của đại ca đại tẩu sao?” Hạ Minh Chí nói xong cố tình liếc Hạ Minh Viễn một cái, “Nhị ca, ta không cần biết ca tính thế nào. Dù sao chỗ bạc đó, sau này ta vẫn sẽ trả cho đại tẩu.”

Hạ Minh Viễn kinh ngạc nhìn thoáng qua Hạ Minh Chí. Chuyện này, không phải ba huynh đệ bọn họ đã âm thầm bàn bạc rồi sao? Sao bây giờ còn có ý nhắc lại lần nữa?

Nhưng ngay sau đó, Hạ Minh Viễn đã phát hiện tầm mắt của Hạ Minh Chí hoàn toàn không ở trên người hắn, mà là dừng ở hắn bên người Chu Vân trên người.

Nháy mắt hiểu rõ Hạ Minh Chí là nói cho vị nhị tẩu Chu Vân này nghe, nhưng lại ngại nói trực tiếp. Hạ Minh Viễn lập tức giúp Chu Vân gạt đầu, cũng rất nghiêm túc nói: “Cần phải vậy.”

Chu Vân vẫn luôn cúi đầu. Cũng không phải không muốn đáp lời Hạ Minh Chí, nhưng lại không mở nổi miệng.

Mua đất, dựng nhà, nhiều bạc như vậy, lại phải trả cho Mạc Như Nghiên sao? Làm sao trả? Bọn họ còn muốn sinh sống nữa hay không?

Thôi vậy, đi một bước tính một bước! Về sau rồi nói sau!

Tường Xuân Hương cũng có tính toán gần giống Chu Vân. Không phải nàng không muốn trả bạc cho Mạc Như Nghiên, nhưng nàng thật sự không có tiền! Nhiều bạc như vậy, phải trả đến năm nào tháng nào chứ?

Lại nói, không phải Mạc Như Nghiên cũng không cần bọn họ trả sao? Đều là người một nhà, cần gì cứ nhất định phải phân rõ ràng như vậy chứ? Coi như hai huynh đệ Hạ Minh Viễn đưa tiền cho Hạ Trăn, nàng không tin Hạ Trăn sẽ nhận!

Bản khoản của hai huynh đệ Hạ Minh Viễn, và suy nghĩ của hai người Chu Vân, Mạc Như Nghiên không biết. Cho dù biết, cũng sẽ không để ý. Dù sao hai phần nhân tình này, là nàng giúp Hạ Trăn đưa ra. Sau này nên xử lý như thế nào đó là chuyện của Hạ Trăn.

Hôm nay Lăng Phong tới thôn Liên Hoa, mang đến cho Hạ Trăn một lời nhắn bí mật.

Lời nhắn truyền cho Hạ Trăn, nhưng không trực tiếp tới tìm Hạ Trăn, mà tìm Lăng Phong. Sở dĩ phải lén lút như vậy, đương nhiên là vì đề phòng thánh mệnh khó trái.

Thánh mệnh khó trái..... Thái tử để Lăng Phong chuyển lời cho Hạ Trăn, nên hồi kinh thì hồi kinh, tất cả lấy đại cục làm trọng.

Nhưng mà, đúng là vì đại cục, Hạ Trăn mới không thể xuất hiện ở Đê đô. Một khi hắn trở về, thì thật sự sẽ hăm sâu trong đó, không ra được.

Mà hắn ra được hay không, trước nay cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng cũng bởi vậy khiến cho Thái Tử điện hạ bị quân chế khắp nơi, hai mặt thụ địch, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị uy hiếp.

Tình hình như thế, Hạ Trăn không chấp nhận cũng không đồng ý.

“Nhưng mà Thái tử nói, nếu như tướng quân thật sự không quay về, nếu mặt rồng giận dữ, đến lúc đó.....” Điều Lăng Phong lo lắng nhất, cũng là điều mấu chốt mà lúc này Thái tử đang lo nghĩ.

Thái tử rất hiểu bản tính của Hạ Trăn, biết rõ Hạ Trăn nhất định sẽ không bởi vì vinh hoa phú quý mà mờ mắt. Trái lại, rất có khả năng Hạ Trăn bởi vì không để hắn khó xử mà cự tuyệt về Đê đô phục mệnh.

Thái tử cảm kích tấm lòng chân thành này của Hạ Trăn, nhưng Thái tử càng để ý đến tính mạng Hạ Trăn hơn.

Thái tử rất rõ ràng, nếu Thánh thượng đã làm ra quyết định như vậy, đương nhiên là muốn buộc hắn và Hạ Trăn thỏa hiệp. Đầu bên hắn đã không có sự lựa chọn nào khác, cũng chỉ hy vọng Hạ Trăn đừng đi thẳng một con đường đến tận cùng, cứ thế chôn vùi tính mạng của bản thân.

“Cùng lắm thì chết thôi.” Khi Hạ Trăn nói những lời này thì đưa lưng về phía Mạc Như Nghiên.

Chỉ vì hắn không xác định, nếu như đối mặt với Mạc Như Nghiên, hắn còn có thể quyết tâm chết hay không?.

Quả nhiên vẫn là không nên trở về! Nếu như sau khi rời khỏi quân Tây Bắc, hắn tùy ý tìm một chỗ đặt chân, từ đó hoàn toàn cách xa tầm mắt của Mạc Như Nghiên. Có phải hay không sẽ không gặp phải khổ cảnh như trước mắt?

Trong lòng Hạ Trăn hiểu rất rõ, từ lúc cưới Mạc Như Nghiên, Mạc Như Nghiên đã trở thành kiếp nạn của hắn.

Cho dù hắn đã từng một lần thử để Mạc Như Nghiên rời xa hắn, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Nếu nói hắn đã thua Mạc Như Nghiên ở chủ động tới gần, còn không bằng nói hắn thua ở chấp niệm nơi đáy lòng.

Gặp phải Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn hoàn toàn không còn năng lực suy xét, cũng không thể tỉnh táo để phán đoán thị phi đúng sai. Dường như chỉ trong khoảnh khắc hắn đã thua rồi. Hơn nữa còn cam tâm tình nguyện thua, đến chết cũng không hối hận.

Nếu như hiện nay thiên hạ thái bình hưng thịnh, hắn nguyện ý cả đời đều ở bên cạnh Mạc Như Nghiên. Nhưng nghĩ đến hai mươi vạn tướng sĩ quân Tây Bắc đầu rơi máu chảy, nghĩ đến Thái tử đã từng nói với hắn về chí khí to lớn, Hạ Trăn nhắm mắt lại, chỉ có thể.....

“Nói cách khác, Thái tử ủng hộ chàng trở về Đê đô?” Hạ Trăn giãy giụa, Mạc Như Nghiên cũng nhìn ra.

“Ừ.” Hạ Trăn gật đầu, đồng thời cũng thể hiện rõ lập trường của hắn, “Ta sẽ không về.....”

“Ta biết.” Mạc Như Nghiên nói rồi đánh giá trên dưới Hạ Trăn một lượt, một lúc sau mới nhẹ giọng nói, “Thật ra vừa rồi ta có nghĩ tới hay là để chàng giả bộ bệnh. Nhưng nghĩ lại cẩn thận, tội khi quân còn khiến thánh thượng tức giận hơn là vi phạm thánh ý. Cho nên, cứ như vậy đi! Cùng lắm thì chết, ta theo chàng.”

“Không được.” Bản thân Hạ Trăn chết hắn không thêm chớp mắt một cái. Nhưng để Mạc Như Nghiên chết theo hắn, hắn tuyệt đối không cho phép.

“Cho dù hiện giờ chàng trở về Đê đô, cũng không thể che chở chu toàn cho ta, không phải sao?” Mạc Như Nghiên nói trúng vấn đề mà lúc này Hạ Trăn gặp phải.

“Ta.....” Hạ Trăn rất muốn nói, một mình hắn trở về Đê đô, còn Mạc Như Nghiên vẫn ở lại thôn Liên Hoa. Ít nhất có thể tránh cho Mạc Như Nghiên lâm vào nơi nguy hiểm.

Nhưng hắn biết, Mạc Như Nghiên sẽ không đồng ý. Thánh thượng, chỉ sợ cũng không có khả năng mặc kệ hắn sắp xếp tốt mọi thứ rồi mới đơn thương độc mã chiến đấu.

Thay vì để Mạc Như Nghiên ở thôn Liên Hoa cách rất xa, hắn không thể với tới còn không bằng dẫn theo Mạc Như Nghiên ở bên cạnh mình. Như thế nếu thật sự gặp nguy hiểm, hắn còn có thể che ở trước mặt Mạc Như Nghiên.

Mất thấy Hạ Trăn bị nàng nói không thể biện bạch, Mạc Như Nghiên không nhịn được lắc đầu cười: “Tình cảnh hiện nay, với chàng, với Thái tử, với Thánh thượng đều là đang đánh cờ. Chàng bất động, Thái tử sẽ ngủ ngon không lo nghĩ. Mà Thánh thượng bên kia cũng không có khả năng thật sự hạ chỉ giết chàng. Thánh thượng còn phải quan tâm đến miệng lưỡi của con dân khắp thiên hạ, càng phải để ý đến tâm của hai mươi vạn tướng sĩ quân Tây Bắc không thể khiến cho rét lạnh.”

Thấy Mạc Như Nghiên trấn định, thân nhiên, Hạ Trăn có chút sững sờ: “Nàng.....”

“Hạ tướng quân, ta thật tình cảm thấy, chàng nên cần một mưu sĩ, hoặc là quân sư ở bên. Như vậy, đánh trận mới thắng nha!” Mang theo một chút cảm thán cùng thồn thức, trên mặt Mạc Như Nghiên chứa đầy vẻ trên chọc và chế nhạo.

Sao Hạ Trăn không nghĩ một chút, trở về thôn Liên Hoa là Mạc Như Nghiên đề nghị, sao Mạc Như Nghiên có thể không có bước kế hoạch tiếp theo?

Đúng là Mạc Như Nghiên không đầu lại thánh mệnh, cũng không đầu lại Thái tử. Mạc Như Nghiên chẳng qua chỉ là dân chúng tầm thường thôi. Tâm của dân chúng tầm thường nàng hiểu nhất và cũng có thể biết nhất.

Đúng thế, tình huống hiện nay của Hạ Trăn, xác thật tiến thoái lưỡng nan. Nhưng là, muốn phá vỡ tình hình này, cũng không phải không có chút biện pháp nào. Biện pháp đó là lấy bất biến ứng vạn biến.

Chỉ cần Hạ Trăn hạ quyết tâm sinh sống ở thôn Liên Hoa, cho dù là thánh thượng, cũng không dám nhẹ nhàng mà lấy tính mạng Hạ Trăn. Nếu không, chắc chắn lòng người phập phồng, quốc không thái, dân không yên.

Nghe xong những lời nói của Mạc Như Nghiên, Hạ Trăn dừng một chút, nói: “Nhưng dù sao ngài ấy cũng là Thánh thượng.”

“Chàng cũng là Thanh Viễn đại tướng quân, không phải sao?” Mạc Như Nghiên không nghiêm túc nhìn Hạ Trăn, bỗng nhiên kéo tay Hạ Trăn, đặt lên bụng nàng, “Nếu như, ở đây còn thêm một người?”

“Nàng là nói?” Cả người Hạ Trăn cứng đờ, không dám tin nhìn Mạc Như Nghiên. Hải tử? Mạc Như Nghiên có tin vui?

Hạ Trăn phản ứng quá mức thành thật, Mạc Như Nghiên lập tức cười: “Còn chưa có đâu! Ý của ta là phu quân chàng cần phải nhớ đến việc này. Đợi cho ngày nào đó hải tử ra đời, chàng sẽ càng có lý do cõng gá về quê.”

“Làm càn!” Nghe xong Mạc Như Nghiên giải thích, Hạ Trăn không nhịn được quát lớn.

Đương nhiên, Hạ Trăn cũng không phải là cố ý răn dạy Mạc Như Nghiên, nhưng cũng phải sửa suy nghĩ sai lầm của Mạc Như Nghiên cho đúng: “Tướng sĩ trong quân, ai không lấy chuyện quốc thái dân an làm đầu? Nhi nữ tình trường không thể.....”

Bị Hạ Trăn thỉnh linh quát một câu “làm càn” khiến cho sững sốt, đến khi nghe câu tiếp theo của Hạ Trăn, Mạc Như Nghiên không khỏi lắc đầu, một lời nói toạc ra trọng điểm: “Hiện tại không phải ta không cho chàng trở về trong quân Tây Bắc, là Thánh thượng không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Bởi vì Mạc Như Nghiên ngắt lời nên lời chưa nói hết đành gác lại, Hạ Trăn nhú mồm, không nói thêm nữa.

Hạ Trăn không nói lời nào, trong lòng Mạc Như Nghiên lại sinh ra bất an.

Tuy rằng nàng chưa từng trải qua chiến đấu sinh tử như quân Tây Bắc, nhưng nàng có thể tưởng tượng nổi mất mát trong lòng Hạ Trăn lúc này.

Tướng quân mà không thể ra chiến trường, nói gì đến bảo vệ quốc?

Nếu hiện tại biên quan không có chiến sự, Hạ Trăn tất sẽ yên tâm bình thân sống ở thôn Liên Hoa bên cạnh nàng. Nhưng mà, biên quan báo nguy chiến đã không phải lần đầu tiên truyền tới huyện Thanh Sơn loại địa phương nhỏ xa xôi này.....

Thanh Vân Quốc cần Thanh Viễn đại tướng quân, Thánh thượng, Thái tử, quân Tây Bắc và ngàn ngàn vạn vạn dân chúng Thanh Vân Quốc, đều cần Hạ Trăn.

Nhưng cố tình tướng hạ quyết tâm chết, quân lại đành lòng bỏ gậy hy vọng lớn nhất của mọi người. Thánh thượng đây là bất chấp an nguy của Thanh Vân Quốc mặc người xâu xé.....

“Hạ Trăn, ta hứa với chàng.” Sau một hồi trầm mặc, Mạc Như Nghiên cầm lấy tay Hạ Trăn, “Nếu như một ngày kia, chàng phải viễn chinh biên quan. Ta sẽ không ngăn cản chàng, sẽ để chàng rời đi.”

Hạ Trăn há mồm, nhưng không nói ra được một chữ.

“Ta sẽ ở nhà chờ chàng trở về, tuyệt đối sẽ không trở thành trời buộc và cản trở chàng.” Mạc Như Nghiên bình tĩnh nhìn Hạ Trăn, đột nhiên khoe miệng hơi cong lên, “Nhưng trước tiên chàng chỉ có thể là phu quân của Mạc Như Nghiên, là cô gia của Cẩm Tú Phường, là trụ cột của cái nhà này.”

Ở thôn Liên Hoa, ở huyện Thanh Sơn, Hạ Trăn không phải là Thanh Viễn đại tướng quân. Đây là chuyện mà Mạc Như Nghiên trước sau kiên trì và bảo

vệ tới cùng.

“Được.” Một lời hứa nặng tựa Thái Sơn vừa ra khỏi miệng, Hạ Trần cúi đầu hôn Mạc Như Nghiên.

Đây là lần đầu tiên Hạ Trần chủ động hôn Mạc Như Nghiên, cũng ở trước mặt Mạc Như Nghiên tháo xuống tầng khôi giáp cuối cùng. Từ giờ trở đi dù chết hãn cũng không buông tay Mạc Như Nghiên.

Cuộc sống ở thôn Liên Hoa, thanh tĩnh hơn Mạc Như Nghiên tưởng tượng. Nhất là hiện tại chỉ có hai người nàng và Hạ Trần ở nên càng thêm an nhàn.

Gần như mỗi ngày Lưu thị đều sẽ qua đây nhìn xem, có ý giúp Mạc Như Nghiên làm chút việc nông và việc nhà.

Nhưng mà có Hạ Trần ở đây, rất nhiều chuyện cũng không cần chờ đến Lưu thị qua.

Hơn nữa Mạc Như Nghiên cũng không phải lười học lười làm. Mặc dù không biết làm việc nông, nhưng sau vài lần được Hạ Trần tỉ mỉ chỉ bảo, Mạc Như Nghiên cũng dần dần bắt đầu biết làm.

Mỗi khi nhìn thấy Mạc Như Nghiên làm việc ở trong sân, Lưu thị vừa vui mừng lại vừa áy náy. Vui mừng, là bởi vì Mạc Như Nghiên càng ngày càng thật giống tức phụ Hạ gia bọn họ. Áy náy là nghĩ đến Mạc Như Nghiên thật ra không nên ở lại thôn nhỏ Liên Hoa này, làm những việc người nông thôn mới phải làm.

“Nương không cần để ý như vậy. Nếu con đã gả cho Hạ Trần, thì nên làm những việc này.” Mạc Như Nghiên nói rồi đột nhiên hỏi Lưu thị, “Nương, Hạ Trần dọn dẹp đất trống phía sau nhà. Con có nên trồng chút rau dưa và trái cây không?”

“Việc này tốt. Đợi lát nữa ta trở về lấy cho con chút hạt giống và cây giống lại đây trồng xuống là được.” Lưu thị gật đầu, sau đó lại giảng giải cho Mạc Như Nghiên từng bước cần phải làm.

Mạc Như Nghiên liên tục gật đầu, không hiểu thì hỏi. Trong lúc này ngược lại ở chung với Lưu thị rất hòa hợp.

“Nương, đại tẩu.” Chu Vân và Tường Xuân Hương cùng nhau đến. Phòng ở của hai nhà dựng gần nhau. Để về sau có thể giúp đỡ lẫn nhau, cũng để lúc mua đất có thể đàm phán giá tốt nhất.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, trong nhiều năm sau này, Chu Vân và Tường Xuân Hương khẳng định sẽ ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Cũng may đến thời điểm hiện tại thì Chu Vân và Tường Xuân Hương ở chung coi như không tồi, khá là hòa thuận.

Nhìn thấy Chu Vân và Tường Xuân Hương tiến vào, Lưu thị bĩu môi: “Làm sao?”

Dù chuyện đã qua khá lâu nhưng trong lòng Lưu thị vẫn có chút khúc mắc.

Cho dù không còn oán giận hai người Chu Vân như lúc đầu nhưng thái độ và cách nói chuyện vẫn không thể nào tốt hơn được.

“Là thế này. Không phải phòng ở mới của hai nhà chúng con đã dựng xong rồi sao! Chúng con định mời hương thân trong thôn đến nhà vui mừng một chút, đến lúc đó nương và đại tẩu nhất định phải đến nhé.” Chu Vân và Tường Xuân Hương đến để mời hai người chứ không phải tìm Lưu thị và Mạc Như Nghiên đến nhà giúp đỡ vào ngày mời khách.

“Biết rồi.” Lưu thị gật đầu, không cự tuyệt việc này.

Mạc Như Nghiên cũng nhận lời. Dù nàng không muốn đi thì Hạ Trần nhất định cũng muốn đi. Thế nên đi thì đi!

Được Lưu thị và Mạc Như Nghiên trả lời khẳng định, Chu Vân và Tường Xuân Hương cũng không ở lại lâu, tiếp tục đi mời những hương thân khác.

“Như Nghiên, nương thật sự cảm thấy thẹn với con.” Tuy rằng là lời nhảm tai nhưng Lưu thị vẫn không khỏi lại nói lời cảm tạ với Mạc Như Nghiên, “Hạ gia chúng ta, nợ con quá nhiều.”

“Nương không cần câu nệ như thế, đều là người một nhà.” Mạc Như Nghiên nói rồi dừng một chút, bổ sung “Mọi người đều là người nhà của Hạ Trần. Hạ Trần rất xem trọng mọi người, con đương nhiên cũng muốn làm cho Hạ Trần chút gì đó.”

Nghe Mạc Như Nghiên nói như vậy, Lưu thị càng chưa xót. Nhà bọn họ nợ Mạc Như Nghiên nhiều, nợ Hạ Trần cũng không ít.....

Đạo thánh mệnh thứ hai của Thánh thượng nhanh hơn suy đoán của Mạc Như Nghiên. Khác với lần trước, lần này trận thế cực kỳ lớn, một đội nhân mã đi thẳng đi tới thôn Liên Hoa, xông thẳng đến nơi ở của Hạ Trần và Mạc Như Nghiên.

Ban đầu, mọi người ở thôn Liên Hoa còn tưởng rằng những quan sai này là tới tìm Mạc Như Nghiên. Đến khi người tới hô “Hạ tướng quân”, lập tức khiến cho mọi người ở thôn Liên Hoa sợ ngây người.

Trong nhà chỉ có Hạ Trần và Mạc Như Nghiên ở. Kêu “Hạ tướng quân” chẳng phải là..... Hạ Trần?

Người Hạ gia nghe tin mà đến cũng sững sờ. Chuyện gì xảy ra? Trong chốc lát, Hạ Trần nhà bọn họ đã biến thành Đại tướng quân rồi!

“Đây, chuyện này có phải có nhầm lẫn gì hay không?” Bước chân Lưu thị lão đảo đi qua, đứng cạnh Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn, kinh ngạc hỏi người tới.

“Vị này chắc là lão phu nhân! Không nhầm đâu, Thành thượng đích thân phong Thanh Viễn đại tướng quân đó chính là Hạ Trăn Hạ tướng quân. Ta một đường từ Đế đô đến thôn Liên Hoa, tuyệt đối sẽ không nhận sai Hạ tướng quân.” Người tới rất cung kính với Lưu thị, nói hết một lượt cũng giải thích tường tận.

“Đúng là tướng quân rồi!” Tường Xuân Hương âm ỉ chạy tới, “Đại ca là tướng quân sao? Hơn nữa còn là Thanh Viễn đại tướng quân?”

“Đại ca hẳn là nói cho mọi người chúng ta biết.” Chu Vân đi theo cũng đã tới nơi, nói với Hạ Trăn.

Người tới quát hỏi Tường Xuân Hương và Chu Vân là ai, rồi cũng không để ý lắm.

Ánh mắt của người tới sau khi đảo trên người Mạc Như Nghiên một vòng thì chấp tay hành lễ với Mạc Như Nghiên: “Thánh thượng có lệnh, mời tướng quân phu nhân cũng theo Hạ tướng quân hồi kinh. Lập tức khởi hành, do ta hộ tống trên đường.”

Một đám thôn dân xung quanh đã nổ tung rồi, trên mặt người Hạ gia cũng vui vẻ từ trong ra ngoài.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên và Hạ Trăn lại liếc nhìn nhau, nháy mắt cùng chung suy nghĩ.

“Ta đã coi giáp về quê, quy ân điền viên, không muốn đặt chân đến Đế đô.”

Hạ Trăn vừa nói ra lời này, người đầu tiên kinh ngạc sợ hãi là Hạ gia.

“Đại ca!” Tường Xuân Hương và Chu Vân dường như đồng thanh kêu lên, không tán đồng nhìn Hạ Trăn.

Tướng quân, Hạ Trăn lại không làm? Không chừng về sau còn có thể ở phủ tướng quân? Đợi đến lúc ấy, bọn họ thật sự lên như điều gặp gió.

“Hạ..... Hạ Trăn.....” về mặt Lưu thị tràn đầy không hiểu. Thân là mẫu thân, dĩ nhiên bà muốn nhìn thấy nhi tử trở nên nổi bật. Nếu Hạ Trăn đã là Đại tướng quân, vậy tại sao không làm?

“Hạ tướng quân.” Người tới cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn may là đã chuẩn bị tâm lý từ trước, rất nhanh đã điều chỉnh tốt biểu cảm, “Thánh thượng nói, đây đã là lần thứ hai. Nếu là lần thứ ba, tất sẽ không phải hình ảnh tướng quân muốn nhìn thấy.”

“Vậy xin hãy hồi bẩm thánh thượng, cho dù Hạ Trăn ta phải về, cũng trở về quân Tây Bắc chứ không phải Đế đô.” Cả người Hạ Trăn nghiêm nghị chính khí, mang theo sát phạt quyết đoán khí thế cường đại. Lập tức phân cao thấp với người tới cáo mượn oai hùm.

“Chuyện này.....” Người tới khí thế nhảy mất yếu đi, về mặt đưa đám năn nỉ Hạ Trăn, “Hạ tướng quân thật muốn nói, vậy tự mình đi trình bẩm thánh thượng, nào có đạo lý để ty chức hỏi bẩm chứ? Nếu ty chức trở về nói với Thánh thượng như vậy, cho dù có mười cái đầu, cũng không đủ để Thánh thượng chém không phải sao?”

“Vậy mong vị quan đại nhân này giúp Hạ Trăn chuyển trình thư tự tay viết cho Thánh thượng, như thế nào?” Mạc Như Nghiên mở miệng thay.

“Hạ tướng quân tự tay viết thư?” Người đến thật sự choáng váng. Chưa nghe thấy nói Hạ tướng quân biết chữ biết viết mà! Không phải vị tướng quân phu nhân này đang đùa bọn họ chứ?

Nếu hẳn thật cầm một phong thư gọi là Hạ tướng quân tự tay viết kia trở về trình báo với Thánh thượng, không phải tội khi quân sao?

“Người có thể trực tiếp giám sát.” Nhìn ra người tới đã chịu kinh ngạc không nhỏ, Mạc Như Nghiên tiếp tục nói.

Không thể phủ nhận, đề nghị này của Mạc Như Nghiên là biện pháp tốt nhất hiện nay. Dù là Hạ Trăn hay là vị đầu lĩnh quân Hộ vệ này, đều có thể thỏa hiệp.

Cuối cùng, ở trong ánh mắt đầy kinh hãi của đầu lĩnh quân Hộ vệ, Hạ Trăn tự mình viết một phong thư, đưa cho người tới.

Một hồi lâu sau, về mặt đầu lĩnh quân Hộ Vệ hoàng hốt rồi khỏi thôn Liên Hoa. Luôn cảm thấy hơn nửa năm không thấy, cả người Hạ tướng quân đều thay đổi rồi!

Hiện giờ Hạ tướng quân, rõ ràng đang ở thôn Liên Hoa thâm sơn cùng cốc, nhưng lại không còn là mãng phu vô tướng chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Trái lại, trở nên cơ trí không ít, lại còn biết viết, biết đọc.....

Đầu lĩnh hộ vệ cảm thấy, giống như hắn phát hiện ra thứ gì ghê gớm lắm.

Một hàng quan binh từ Đế đô tới đã rời khỏi thôn Liên Hoa, nhưng các thôn dân ở thôn Liên Hoa lại vây quanh Hạ Trăn không chịu rời đi.

Đối mặt với mồm năm miệng mười dò hỏi và kinh ngạc cảm thán, cùng với rất nhiều khó hiểu, nghi hoặc, Hạ Trăn mím chặt môi, không nói một chữ.

Mà Mạc Như Nghiên, cũng không hề lên tiếng. Mặc dù, nàng cũng là một trong những người biết chuyện.

Người Hạ gia tưởng rằng Mạc Như Nghiên cũng không biết.

Rốt cuộc chính bọn họ cũng không biết, Mạc Như Nghiên chưa từng nghe Hạ Trấn nhắc tới, không gì đáng trách.

Cho nên người Hạ gia không vây quanh Mạc Như Nghiên dò hỏi. Không hện mà cùng chỉ đầu mâu về phía Hạ Trấn.

Nhìn tình thế trong viện, Mạc Như Nghiên bỗng nhiên hiểu lý do vì sao Hạ Trấn chưa bao giờ nhắc tới chuyện Thanh Viễn đại tướng quân.

Nếu như lúc mới về thôn Liên Hoa, Hạ Trấn nói cho mọi người biết, chỉ sợ thôn Liên Hoa đã sớm náo loạn lên rồi!

Đây là mới vừa bắt đầu, Mạc Như Nghiên đã bắt đầu hoài niệm an bình yên tĩnh trước kia.

Lăng Phong một mình tới thôn Liên Hoa đồng thời mang đến mật hàm thứ hai của Thái tử.

“Tướng quân, sợ là quân Tây Bắc không chịu nổi nữa.” Đưa mật hàm cho Hạ Trấn, cả người Lăng Phong giống như kiếm tuốt vỏ, toàn thân lộ ra hơi thở sát phạt.

Hạ Trấn nhận lấy thư, xem nhanh chóng. Tuy còn một số chữ không biết, nhưng nội dung đại khái, hắn xem đã hiểu: Biên quan nguy cấp, quân Tây Bắc gặp nạn.

Mạc Như Nghiên vốn tưởng rằng lần này cũng giống lần trước, là thông báo của Thái tử về kết quả giằng co với Thánh thượng. Không ngờ lại là chiến báo của quân Tây Bắc.

“Tướng quân, Thái tử lệnh cho chúng ta lập tức khởi hành đi đến biên quan.”

Lăng Phong cưỡi ngựa tới thôn Liên Hoa còn mang theo hành lý cực kỳ đơn giản.

Hạ Trấn vô ý thức nhìn về phía Mạc Như Nghiên. Hắn đã từng nói, nếu như phải đi, nhất định sẽ dẫn theo Mạc Như Nghiên.

“Chàng đi trước một bước, ta theo sau.” Mạc Như Nghiên không muốn ở nhà chờ Hạ Trấn trở về. Sống lại một lần, nàng muốn luôn luôn ở bên Hạ Trấn.

Hơn nữa lúc này Hạ Trấn sắp phải xông tới chiến trường biên quan.

Mạc Như Nghiên cảm thấy nếu như nàng không đi theo, nàng sẽ luôn không an tâm.

Hạ Trấn muốn ngăn cản Mạc Như Nghiên. Hắn là chạy tới biên quan, sao có thể để Mạc Như Nghiên theo sau?

Nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của Mạc Như Nghiên, Hạ Trấn không biết nên cự tuyệt thế nào, cũng không muốn cự tuyệt.

Lúc này hắn đi, đó là thật sự vi phạm thánh mệnh. Nếu thánh thượng trách tội xuống, đứng mũi chịu sào chắc chắn là Mạc Như Nghiên, còn có cha mẹ hắn, người nhà hắn.

“Tướng quân, không còn kịp rồi.” Lăng Phong ở trên đường, nhìn thấy đội quân Hộ Vệ quay lại. Lăng Phong vội né tránh, không để quân Hộ Vệ phát hiện hắn. Nhưng hắn vẫn thấy rất rõ ràng, người dẫn đầu đội quân Hộ Vệ có cầm một chiếc thư màu vàng.

Hạ Trấn cuối cùng vẫn đi. Sau khi yên lặng ôm Mạc Như Nghiên một chút, dặn dò “Bảo trọng”, thì giục ngựa phi nhanh biến mất ở trong bóng đêm với Lăng Phong.

Hạ Trấn chân trước mới vừa đi, đội quân Hộ Vệ mà Lăng Phong ở trên đường nhìn thấy cũng đến.

So với ban ngày cung kính, trên mặt đầu lĩnh quân Hộ Vệ lần này có thêm mấy phần cao cao tại thượng ngược: “Thánh chỉ đến, Hạ Trấn mau tới tiếp chỉ.”

Dĩ nhiên Hạ Trấn không có khả năng ra tiếp chỉ. Quỳ trên mặt đất, chỉ có một mình Mạc Như Nghiên mà thôi.

“Hạ tướng quân ở đâu?” Nhận thấy không thích hợp đầu lĩnh quân Hộ Vệ vung tay lên, những tên hộ vệ khác lập tức tản ra, bắt đầu khắp nơi tìm kiếm Hạ Trấn.

Mạc Như Nghiên không trả lời, chỉ cúi đầu, cố gắng kéo dài thời gian cho Hạ Trấn và Lăng Phong đi khỏi.

Đầu lĩnh quân Hộ Vệ mới thật nóng vội. Tìm không thấy Hạ Trấn, hắn cũng không thể tuyên chỉ. Không thể tuyên chỉ, hắn hỏi cung không thể phục mệnh. Chuyện này làm sao cho phải? Rõ ràng ban ngày Hạ Trấn còn ở nhà mà!

“Đuổi theo!” Bỗng nhiên nhớ tới Hạ Trấn có lẽ là sau khi bọn họ đi mới rời khỏi thôn Liên Hoa, đầu lĩnh quân Hộ Vệ ra lệnh một tiếng, những hộ vệ phía sau lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Tốc độ của Hạ Trăn và Lăng Phong, làm sao những hộ vệ này có thể tìm được? Đó chính là Thanh Viễn đại tướng quân của quân Tây Bắc tiếng tăm lừng lẫy nhất!

Không có thể tìm được Hạ Trăn, đầu lĩnh quân hộ vệ cũng không quá bất ngờ. Nhưng mà, tình cảnh trước mắt của hắn mới là khó khăn.

Thánh chỉ không có nói làm gì người Hạ gia, nhưng Mạc Như Nghiên..... Sắc mặt đầu lĩnh quân hộ vệ hơi trầm xuống, chấp tay với Mạc Như Nghiên: “Hạ phu nhân, mời!”

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên kinh động đến thôn dân thôn Liên Hoa.

Ban ngày mọi người còn kinh ngạc vui mừng vì Hạ Trăn lại có thể là Thanh Viễn đại tướng quân, ban đêm chính mắt lại thấy Mạc Như Nghiên bị những quân hộ vệ này dẫn đi.

Chuyện này nghĩa là sao?

“Không được đi!” Người Hạ gia dẫn đầu ngăn ở phía trước. Giờ phút này người hô lớn với đám quan binh chính là Lưu thị, “Con ta rốt cuộc phạm vào tội gì, các người dựa vào cái gì bắt con dâu ta?”

“Không sai! Đại tâu ta là giết người, hay là phóng hỏa? Các người dựa vào cái gì mang đại tâu ta đi?” Thật là chuyện cực kỳ ít thấy. Lần này, cuối cùng Tưởng Xuân Hương không né tránh đầu tiên, mà xông lên.

“Quan binh bắt người, cũng phải có lý do hợp lý. Hơn nữa, đại ca nhà ta là Thanh Viễn tướng quân, không phải khâm phạm của triều đình. Các người không thể dẫn Thanh viễn đại tướng quân phu nhân đi được!” Chu Vân nói càng có tính kích động hơn Lưu thị và Tưởng Xuân Hương.

Lúc này, hiển nhiên càn quấy là độc quyền của nữ nhân. Hạ lão cha và hai huynh đệ Hạ Minh Viễn hoàn toàn không cần nói chuyện, chạy đi khắp nơi kêu gọi hương thân trong thôn chạy tới là đủ rồi.

Mà Chu Vân vừa nói dứt lời, không ít hương thân thôn Liên Hoa ở bên cạnh lập tức cũng hô lên.

“Dựa vào cái gì bắt người? Đó chính là Thanh Viễn đại tướng quân phu nhân!”

“Các người không đi theo Thanh Viễn đại tướng quân lên chiến trường giết địch, lại ở chỗ này bắt người nhà của Thanh Viễn đại tướng quân hả?”

“Bất nạt quân Tây Bắc không có ai sao? Các người là đồ đệ tiện tiểu nhân, các người nhanh thả người đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Thả người sao? Thật ra đầu lĩnh quân hộ vệ cũng muốn thả. Làm cho dân chúng oán giận là tội danh lớn thế nào? Làm sao hắn gánh nổi?

Nhưng mà Thanh Viễn đại tướng quân đã chạy rồi, lại thả Mạc Như Nghiên ra, hắn thật sự không biết hồi bẩm thế nào với Thánh thượng.

Nghĩ đến đây, đầu lĩnh quân hộ vệ vung tay lên, mệnh lệnh hộ vệ phía sau ngăn mọi người Hạ gia và dân chúng thôn Liên Hoa lại rồi dẫn Mạc Như Nghiên đi.

Dọc theo đường đi Mạc Như Nghiên không hề phản kháng, cho dù đầu lĩnh quân hộ vệ là tâm phúc của Thánh thượng, cũng không thể làm gì Mạc Như Nghiên.

“Hạ phu nhân, nói thật ty chức cũng rất kính nể cách làm người của Thanh Viễn đại tướng quân. Nhưng ngài cũng biết Thánh mệnh khó trái, ty chức chỉ phụng mệnh hành sự, thật sự không có quyền làm chủ.” Tránh tai mắt những hộ vệ khác, đầu lĩnh quân hộ vệ vừa thấp giọng giải thích với Mạc Như Nghiên, vừa trịnh trọng hứa hẹn nói, “Nhưng mà kính xin Hạ phu nhân ngài yên tâm. Chỉ cần trên đường đi ngài không làm ra bất cứ chuyện gì, ty chức nhất định cung kính cung phụng ngài, tuyệt đối sẽ không để ngài xảy ra bất cứ sơ xuất nào.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Như Nghiên nghiêm túc nhìn thẳng vào đầu lĩnh quân hộ vệ hỏi: “Xin hỏi vị đại nhân này cao danh quý tánh?”

“Ty chức đâu có được tính đại nhân gì ạ? Chỉ là một hộ vệ nho nhỏ trong hoàng cung mà thôi. Tiểu nhân họ Chu, tên Kỳ. Phu nhân cứ gọi ty chức là Chu Kỳ là được.” Mạc Như Nghiên tiện miệng hỏi một câu như vậy khiến thái độ của Chu Kỳ càng thêm nhiệt tình với Mạc Như Nghiên ngay cả tên húy cũng nói ra.

“Chu đại nhân.” Mạc Như Nghiên cũng không thật sự gọi thẳng đại danh Chu Kỳ. Lễ nhiều người không trách, từ trước đến nay Mạc Như Nghiên luôn

tuân thủ lễ nghĩa chu toàn, giờ phút này cũng thế.

“Không dám nhận không dám nhận.” Chu Kỳ liên tục xua tay, nhưng cũng không tranh luận với Mạc Như Nghiên nữa, mặc cho Mạc Như Nghiên xưng hô như vậy.

Từ thôn Liên Hoa đi đến Đế đô, nhất định phải đi qua huyện Thanh Sơn.

Mạc Như Nghiên nói với Chu Kỳ muốn đi Cẩm Tú Phưởng dạo một chút, Chu Kỳ rõ ràng hơi do dự một chút. Nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

“Đại tiểu thư!” Đột nhiên thấy Mạc Như Nghiên bị một nhóm quan binh lạ mắt đưa tới, Chu Trường Sinh hết sức khó hiểu, “Các quan sai đại ca của phủ nha tri huyện chúng ta đối cách ăn mặc rồi sao?”

Quân hộ vệ của hoàng cung ăn mặc tự nhiên không giống với phủ nha tri huyện, hơn nữa còn tốt hơn quá nhiều. Chỉ nói đến tư thế đứng, khí thế cũng hoàn toàn khác.

Chu Trường Sinh tính tình thành thật, lại chưa từng biết đến, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng mà đối là Lăng Việt, lại có cảm giác khác thường.

“Các người là ai?” Ánh mắt mang theo cảnh giác, Lăng Việt muốn cướp Mạc Như Nghiên về.

“Phu nhân có nói gì xin nhanh chóng. Tiểu nhân còn phải về kinh phục mệnh, thật sự không tiện chậm trễ ở lại đây.” Không để ý đến địch ý của Lăng Việt, Chu Kỳ nói với Mạc Như Nghiên.

“Làm phiền Chu đại nhân.” Mạc Như Nghiên gật đầu có lễ với Chu Kỳ rồi đi vào Cẩm Tú Phưởng.

Chu Trường Sinh cũng ý thức được không thích hợp. Ngay cả cửa lớn của Cẩm Tú Phưởng cũng không rành để đóng, vội cùng với Lăng Việt đi theo sau Mạc Như Nghiên đi vào hậu viện.

Ở hậu viện Cẩm Tú Phưởng, mọi người đã nghỉ ngơi.

Nhưng nghe thấy tiếng động tất cả đều rời giường.

“Đại tiểu thư!” Chu Đại Nương nhìn kỹ thế nhưng là Mạc Như Nghiên đã trở lại, lập tức vừa vui vẻ vừa bất ngờ.

“Đại tẩu? Sao chỉ có một mình tẩu? Đại ca đâu?” Bởi vì Hạ Tiểu Thúy còn phải chăm sóc Hạ Phượng Nhi, cho nên ra muộn một chút. Nhưng khi nhìn thấy một mình Mạc Như Nghiên đứng ở trong viện, nghi hoặc hỏi.

“Ta không có nhiều thời gian nên sẽ nói ngắn gọn với mọi người.” Cầm tay Hạ Tiểu Thúy, Mạc Như Nghiên nhìn về phía Lăng Việt, “Thân phận thật của Hạ Trăn, thật ra là Thanh Viễn đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của quân Tây Bắc. Mà nay biên quan chiến tình nguy cấp, Hạ Trăn đi biên quan trước. Mà ta cũng sẽ theo quân hộ vệ đi đến Đế đô.”

Trong ánh mắt của Lăng Việt đột nhiên trở nên sắc bén. Nhưng hắn vẫn cố nhịn xuống không hỏi nhiều, đợi Mạc Như Nghiên tiếp tục nói hết.

“Ta đi lần này, không biết khi nào mới có thể trở về. Nhưng các người không cần lo lắng, cũng không cần sốt ruột. Chỉ cần ngóng trông tin vui đại thắng của quân Tây Bắc truyền đến thì đó chính là ngày chúng ta đoàn tụ.” Mạc Như Nghiên một chữ cũng không nhắc đến Lăng Phong, Lăng Việt cũng không hỏi. Nhưng Mạc Như Nghiên rất rõ ràng, Lăng Việt đã biết mọi việc.

Như vậy hiện nay, chính là lúc so bình tĩnh, so kiên nhẫn rồi.

Có một số việc, không thể nói, cũng không tiện ti mi giải thích lúc này. Mặc kệ thế cục cỡ nào nguy cấp, ngoại trừ có tin chiến thắng của quân Tây Bắc truyền đến, nếu không bọn họ tất nhiên sẽ gặp phải tình cảnh xấu.

“Cái gì cái gì?” Chu Đại Nương ngờ ngác. Cô gia nhà bọn họ là Thanh Viễn đại tướng quân? Chuyện này sao có thể?

“Đại tẩu, tẩu thật sự muốn một mình đến Đế đô?” Tuy cái gì Hạ Tiểu Thúy cũng không hiểu. Nhưng đã khuya thế này mà Mạc Như Nghiên lại đột nhiên xuất hiện ở hậu viện Cẩm Tú Phưởng. Nói vậy, cũng không như Mạc Như Nghiên nói ngoài miệng nhẹ nhàng như vậy.

Chẳng lẽ đại tẩu là bởi vì thân phận thật sự của đại ca mà bị tội? Hạ Tiểu Thúy cầm lại tay của Mạc Như Nghiên như muốn giữ Mạc Như Nghiên lại

“Yên tâm. Đại ca muội sẽ đến Đế đô đón ta.” Mạc Như Nghiên vừa nói dứt lời, sau lưng đã truyền đến tiếng Chu Kỳ thúc giục.

“Tiểu Thúy, chăm lo tốt mọi chuyện lớn nhỏ của Cẩm Tú Phưởng. Nếu gặp chuyện khó xử, đừng đi tìm cha ta, ông ấy sẽ không giúp đỡ Cẩm Tú Phưởng chúng ta đâu. Hãy đi tìm Vệ đại nhân Tổng đốc Lương Giang, nói là đại ca muội bảo muội đi tìm hắn. Vệ đại nhân là người một nhà, sẽ biết làm sao để báo cho đại ca muội, cũng sẽ tận hết khả năng giúp đỡ chúng ta. Có hiểu không?” Giọng Mạc Như Nghiên không lớn, nhưng cũng không tránh Chu Kỳ. Những việc này, cho dù Chu Kỳ nghe thấy, cũng không trách được gì, không sợ gây ra phiền phức.

Lúc này, chỉ có thân phận của Hạ Tiểu Thúy là thích hợp nghe Mạc Như Nghiên dặn dò những lời này. Nhưng Lăng Việt thấy rõ ràng, rất nhiều lần Mạc

Như Nghiên ý vị thâm trường nhìn về phía hấn.

Lăng Việt biết, thân phận của hấn không thể tiết lộ. Hấn mới là người thật sự có thể hỗ trợ truyền tin tức cho Thanh Viễn đại tướng quân và Thái Tử điện hạ hơn Hạ Tiểu Thủy.

Như vậy hấn càng không thể nóng nảy. Âm thầm nhìn về phía Mạc Như Nghiên gật đầu, trên mặt Lăng Việt chứa đầy kiên nghị.

Thấy Lăng Việt đã hiểu, Mạc Như Nghiên xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi theo Chu Kỳ. Nàng tin tưởng Lăng Việt sẽ không làm nàng thất vọng, chắc là đội nàng đến Đế đô rồi thì Thái tử cũng đã tìm được kế sách vẹn toàn.

Thái tử thật sự rất tức giận. Chu Kỳ lại có thể bắt Mạc Như Nghiên dẫn trở về Đế đô!

“Phụ hoàng, ngài đây là khiến cho tâm của hai mươi vạn tướng sĩ quân Tây Bắc rét lạnh! Bọn họ ở chiến trường anh dũng giết địch, bảo vệ vương quốc, chúng ta lại ở sau lưng bắt thê nhi bọn họ, làm cho trời giạt khắp nơi?” Thái tử dường như ngay lập tức đi tìm Thánh thượng. Mà trong lòng hấn biết, hấn biểu hiện càng luống cuống, càng có được lòng tin của Thánh thượng.

Quả nhiên Thánh thượng vì thấy Thái tử đã đến mà cười.

“Trời giạt khắp nơi? Chẳng lẽ Đế đô phồn hoa náo nhiệt, lại kém hơn thôn quê nhỏ xa xôi hẻo lánh kia? Trẫm đây là đang ban thưởng cho tướng sĩ quân Tây Bắc, mà không phải làm lạnh tâm bọn họ.” Thánh thượng nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ nói ra tính toán của ông ta, hoàn toàn không vì vẻ mặt sốt ruột của Thái tử mà lay động.

“Phụ hoàng!” Sắc mặt Thái tử càng nôn nóng, vô cùng phẫn nộ nhìn về phía Thánh thượng chỉ trích, “Nhưng Mạc Như Nghiên kia chẳng qua chỉ là tiểu nương tử không có kiến thức, hiện tại phụ hoàng triệu nàng tới Đế đô vậy sắp xếp cho nàng ở đâu? Chẳng lẽ là hậu cung của phụ hoàng ngài?”

“Nói bậy!” Thánh thượng gầm lên một tiếng, trừng mắt Thái tử, “Còn không phải ngươi muốn trẫm giao Mạc Như Nghiên kia cho ngươi an bài sao? Trẫm càng không giao cho ngươi, ngươi có thể làm gì trẫm nào?”

“Phụ hoàng!” Thái tử thịch một tiếng, quỳ gối trên mặt đất, “Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng giao phu nhân của Thanh Viễn tướng quân cho nhi thần sắp xếp. Đây là trách nhiệm của nhi thần, cũng là để có thể ăn nói với Thanh Viễn tướng quân!”

“Để có thể ăn nói với Thanh Viễn tướng quân, không cần ngươi tới làm. Trẫm đều có an bài, không cần ngươi lo lắng.” Thánh thượng không những không đồng ý yêu cầu của Thái tử, ngược lại kiên trì muốn tự mình tới sắp xếp chỗ ở cho Mạc Như Nghiên.

Thái tử nhắm mắt lại, đáng vẻ như bị buộc bắt đắc dĩ, rồi lại như bất chấp tất cả, quỳ thẳng tắp nơi đó.

Nhìn thấy đáng vẻ Thái tử, Thánh thượng đột nhiên thấy thế xác và tinh thần thoải mái. Xua xua tay, đuổi người: “Được rồi, ngươi đi xuống trước đi! Đội Mạc Như Nghiên thuận lợi đến Đế đô, sẽ có một ngày ngươi nhìn thấy nàng.”

Bởi vì Thánh thượng vô cùng kiên quyết, cuối cùng Thái tử chỉ có thể mang theo bị phần rời đi.

Đội cho Thái tử đi xa, Thánh thượng xoay người lại, một lúc sau, cười ha ha lên.

Đã lâu không có thoải mái như vậy rồi. Lần này tuy Chu Kỳ làm việc bất lực, nhưng tốt xấu, cũng mang về cho ông ta một người có thể uy hiếp Thái tử.

Không tồi, rất không tồi! Ông ta chờ ngày Mạc Như Nghiên tới Đế đô!

Cùng lúc đó, Thái tử rời khỏi hoàng cung trở lại phủ đệ của mình rút cuộc khoe miệng cũng cong lên, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Mạc Như Nghiên đến Đế đô một ngày kia, phong cảnh đúng lúc tươi đẹp.

Nhưng mà, Mạc Như Nghiên cũng không hề có chút nhân rồi để thường thức, đã lập tức bị đưa vào hoàng cung.

Kiếp trước kiếp này, đây là lần đầu tiên Mạc Như Nghiên tiến vào trong hoàng cung. Hoàn toàn không trong dự đoán, cũng không ngờ đến, giờ phút này ở ngay dưới chân nàng.

Hai tay hơi nắm lại, Mạc Như Nghiên tự ép mình phải bình tĩnh. Nàng không muốn trở thành nỗi lo của Hạ Trăn, trận này, nàng phải đánh xinh xinh đẹp đẹp.

Thánh thượng dấu Thái tử gặp riêng Mạc Như Nghiên.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mạc Như Nghiên, Thánh thượng chỉ cảm thấy dung mạo của nữ tử này xác thật không tồi, coi như cũng xứng với Hạ Trăn.

Ánh mắt thứ hai nhìn tới, Thánh thượng rất nhanh đã phát hiện Mạc Như Nghiên trấn định vượt mức bình thường.

“Không hổ là phu nhân của Thanh Viễn tướng quân. Đứng trước Thánh giá lại có thể trấn định như thế, rất có phong phạm anh dũng khi ra trận giết địch của Thanh Viễn tướng quân.” Thánh thượng không kiêng kị Hạ Trăn.

Hạ Trần biết dẫn binh đánh giặc nữa thì cũng chẳng qua là một quân cờ trong tay Thái tử mà thôi. Nếu như có thể, Thánh thượng là muốn mượn sức Hạ Trần.

Lúc trước tước đoạt binh quyền của Hạ Trần ở quân Tây Bắc quân, cũng chẳng qua là muốn nhân cơ hội ly gián trận doanh kiên cố không phá vỡ nổi của Hạ Trần và Thái tử. Mà nay triệu Hạ Trần trở về Đê đô, cũng vẫn là một cái ý tứ đó.

Nhưng mà, Hạ Trần lại ngay thẳng chính trực hơn ông ta tưởng tượng rất nhiều. Không chịu về Đê đô hưởng vinh hưởng phú quý, cứ nhất định muốn sống ở thôn quê nhỏ để trồng trọt.

Cởi giáp về quê? Thánh thượng thượng thức quyết định này của Hạ Trần, nên cũng không hoàn toàn trách tội.

Nhưng mà, trước mắt đang binh đao loạn lạc, ngay từ đầu Thánh thượng cũng không nghĩ tới sẽ thật sự thả Hạ Trần trở về quê trồng trọt.

Nếu như hiện nay là thái bình thịnh thế, biên quan không có chiến sự, dân chúng đều có thể an cư lạc nghiệp, Thánh thượng đương nhiên sẽ không hạ chỉ triệu Hạ Trần về Đê đô. Thế nên mới có đoàn người Chu Kỳ không ngại đường xa ngàn dặm, mới có hành trình đến Đê đô của Mạc Như Nghiên.

Chu Kỳ nói không tìm thấy Hạ Trần, thật ra Thánh thượng cũng không tin lắm.

Cách làm người của Hạ Trần, Thánh thượng đã nhìn thấy. Nhìn nhiều năm như vậy, ông ta tin tưởng ánh mắt của ông ta không nhìn lầm. Thái tử chơi tâm kế với ông ta nhưng Hạ Trần thì không.

Thái tử là người hoàng gia, là nhi tử của ông ta. Từ trong xương cốt, đã kế thừa dã tâm và xảo trá của ông ta.

Nhưng Hạ Trần, xuất thân võ tướng, một thảo dân nông thôn hàng thật giá thật. Ở trong mắt Hạ Trần, trước nay hoàng quyền không liên quan đến hắn. Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy thảm trạng chết trận của các tướng sĩ và về vui mừng tươi cười của các dân chúng được giải cứu.

Vì sao Thái tử có quan hệ thân thiết với Hạ Trần, cũng là chỗ Thánh thượng coi trọng nhất. Hạ Trần ngay thẳng đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối đủ để cho bất cứ kẻ nào ngồi trên cao cũng phải động tâm cứ việc gởi đầu ngũ yện.

“Nếu như trăm đoán không sai, Thanh Viễn tướng quân đã trở về quân Tây Bắc rồi phải không?” Thái độ của Thánh thượng với Mạc Như Nghiên vẫn tính là ôn hòa, giọng nói cũng không mang theo lạnh lùng và tức giận, ngược lại giống như một vị trưởng giả từ ái.

“Hồi bẩm Thánh thượng, dân phụ không biết.” Mạc Như Nghiên xác thật không biết. Nàng biết Hạ Trần rời đi thôn Liên Hoa đích đến khẳng định là quân Tây Bắc. Nhưng trên đường có gì ngoài ý muốn hay không? Lúc này đã thuận lợi đến hay chưa? Nàng thật sự không biết.

“Áy.....” Thánh thượng cố tình lảng sang chuyện khác, lắc đầu, cười nói, “Ngươi cũng không phải là dân phụ. Ngươi là chính thất phu nhân của Thanh Viễn tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Thanh Vân Quốc chúng ta. Cho dù là danh hiệu nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ngươi cũng gánh nổi.”

“Dân phụ không dám.” Mạc Như Nghiên khẩu đầu với Thánh thượng lần nữa, tư thái hèn mọn, tiếng nói lại không chút nào run rẩy và sợ hãi.

Thánh thượng không biết nên nói Mạc Như Nghiên là phu nhân vô tri không sợ hoàng quyền, hay là nên nói Mạc Như Nghiên quá mức thông minh lanh lợi nên không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nói tóm lại, Mạc Như Nghiên trong ấn tượng gặp mặt đầu tiên với thánh thượng không tốt cũng không xấu, miễn cưỡng vào được mắt Thánh thượng.

Vì thế, Thánh thượng vung tay lên, ban cho Hạ Trần một tòa tướng quân phủ ở Đê đô, lại phong Mạc Như Nghiên làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, lệnh Mạc Như Nghiên từ đây ở tại Đê đô, không phải trở về thôn Liên Hoa nữa.

Mạc Như Nghiên rất biết suy nghĩ. Không hề phản kháng và phạm thượng, cung kính tiếp nhận ban thưởng của Thánh thượng. Sau đó được Chu Kỳ đưa ra khỏi cung.

“Tướng quân phu nhân đến đây coi như hết khổ.” Nghe nói Mạc Như Nghiên nhận ban thưởng, Chu Kỳ phát ra từ nội tâm cảm thấy cao hứng. Ở Đê đô nơi đây không phú túc quý, chỉ có trên đầu chính mình có phong hào, mới là chân chính đáng tin cậy.

“Đa tạ Chu đại nhân trên đường đi chiếu cố. Đợi ngày sau phu quân ta về Đê đô, sẽ mời Chu đại nhân tới trong phủ ngồi một chút.” Mạc Như Nghiên lời này, đó là nhận Chu Kỳ là bằng hữu.

“Tuy rằng có chút trèo cao, nhưng ty chức cầu mà không được. Ngày nào đó Thanh Viễn tướng quân trở về, ty chức sẽ tự mình tới cửa tạ tội.” Ngồi, Chu Kỳ không dám. Nhưng chuyện tạ tội, Chu Kỳ sẽ không tránh né.

“Chu đại nhân nói quá lời.” Bên ngoài hoàng cung, Mạc Như Nghiên cũng không có nói nhiều với Chu Kỳ, lập tức lên xe ngựa đã chờ ở bên ngoài.

“Đại tiểu thư!” Mạc Như Nghiên không ngờ, lúc nàng xuống xe ngựa, thế nhưng lại nhìn thấy Lăng Việt.

“Đại tiểu thư, ta cũng tới Đê đô!” Nếu Lăng Phong đã theo Hạ Trần thuận lợi trở lại quân Tây Bắc, Lăng Việt cũng giống Mạc Như Nghiên đều là đối tượng Thái tử rất xem trọng bảo vệ.

Sau khi chắc chắn Thánh thượng đã bắt đầu chuẩn bị tướng quân phủ cho Mạc Như Nghiên, Thái tử sai người cũng đón Lăng Việt đến Đê đô. Để hai người ở cùng chăm sóc nhau, hẳn cũng yên tâm hơn.

Không thể phủ nhận, nhìn thấy Lăng Việt ở Đê đô, cho Mạc Như Nghiên cảm giác vô cùng an tâm.

Hơi mỉm cười với Lăng Việt, Mạc Như Nghiên hoàn toàn yên tâm nói: “Nơi này chính là nhà của chúng ta về sau?”

“Đúng vậy! Đại tiểu thư ta nói với ngài, quân gia là người quen cũ của Hạ tướng quân và cha ta lúc trước ở quân Tây Bắc. Rất nhiều hạ nhân trong phủ này, cũng đều gương mặt quen thuộc. Sau này ta sẽ giới thiệu từng người cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư rất nhanh sẽ biết và nhớ kỹ bọn họ.” Trước khi nhìn thấy Mạc Như Nghiên, trong lòng Lăng Việt cũng tràn đầy thấp thòm. Cũng may không làm hấn chờ lâu lắm, Mạc Như Nghiên mạnh khỏe tốt đẹp đứng ở trước mặt hấn.

Có Mạc Như Nghiên ở đây, gan Lăng Việt cũng trở nên lớn lên, thao thao bất tuyệt giới thiệu khắp nơi tướng quân phủ.

Không khó phát hiện, tướng quân phủ này đã được chuẩn bị rất kỹ càng. Từ bày biện sắp xếp bên trong, đến quân gia hạ nhân, thậm chí thú vệ, Lăng Việt cũng có thể phần lớn kêu tên được.

Hay nói cách khác, phủ Thanh Viễn tướng quân này, giống như biến thành nơi tụ họp của những người quen cũ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

“Đại tiểu thư, ta nói cho ngài, những thúc thúc bá bá này đều là Thái Tử điện hạ an bài tới. Tuy trên người bọn họ từng bị thương, thậm chí bị chặt đứt cánh tay thiếu một chân, nhưng bọn họ đều đáng tin. Bọn họ đã đều từng là hán tử mạnh mẽ, là tướng sĩ trung dũng dưới trướng Hạ tướng quân, là binh sĩ tốt nhất của Thanh Vân Quốc ta!” Từ nhỏ Lăng Việt lớn lên ở quân doanh, người quen thuộc nhất bên cạnh chính là quân Tây Bắc. Nói đến quá khứ của quân Tây Bắc, hấn có thể thuộc như lòng bàn tay, nói mấy ngày mấy đêm.

Mà lần này Lăng Phong trở về Tây Bắc, vốn cũng định dẫn theo hấn. Nhưng ở thời khắc cuối cùng lại bỏ đi cái suy nghĩ này.

Cuộc chiến giằng co giữa Thái Tử điện hạ và Thánh thượng còn chưa kết thúc, dẫn theo Lăng Việt về quân Tây Bắc cũng không phải là cừ chi sáng suốt. Ngược lại, để Lăng Việt ở lại bảo vệ Mạc Như Nghiên, mới là kế sách tốt nhất.

Nghe Lăng Việt tỉ mỉ giảng giải, nhìn trong phủ hạ nhân lui tới, cuối cùng Mạc Như Nghiên cũng tìm được cảm giác trong nháy mắt không khoè và quái dị là từ đâu mà đến.

Tuy nàng chưa từng ở chỗ như Đê đô phồn hoa, nhưng phủ nha tri huyện cũng không phải là không có hạ nhân. Nếu nói hạ nhân trong phủ này quen hầu hạ người, Mạc Như Nghiên thật sự không tin. Chỉ xem dáng vẻ đi đường của bọn họ, và khí thế phát ra, thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Sau khi nghe nói lai lịch của những người này, Mạc Như Nghiên không nhịn được khẽ thở dài. Không phải không chào đón bọn họ, mà là cảm thấy, sắp xếp bọn họ đến tướng quân phủ, xác định không phải đại tài tiểu dụng?

“Đại tiểu thư không thích thu lưu bọn họ sao?” Nghe thấy Mạc Như Nghiên thở dài, Lăng Việt thao thao bất tuyệt đột nhiên im bặt, mang theo một chút thật cẩn thận, nhìn về phía Mạc Như Nghiên.

“Không phải.” Hiểu lầm như vậy, Mạc Như Nghiên không hy vọng Lăng Việt hoặc là những người khác ghi tạc trong lòng. Dừng một chút, Mạc Như Nghiên thân nhiên nói, “Ta chỉ đang nghĩ, để bọn họ ở phủ tướng quân quá mức đại tài tiểu dụng.”

“Đại tiểu thư là định phải tính toán đường ra khác cho những thúc thúc bá bá này sao?” Lăng Việt mới vừa rồi uể oải, nhất thời đảo ngược lại tràn đầy vui sướng nhìn Mạc Như Nghiên, “Là muốn mở thêm một tòa Cẩm Tú Phưởng sao? Ta có thể hỗ trợ quản trưởng phòng.”

Nhìn thấy vẻ vui sướng của Lăng Việt, Mạc Như Nghiên trầm mặc một chút: “Chúng ta mới đến, tạm thời còn chưa xác định Thánh thượng và Thái tử có tính toán gì? Không thể hành động thiếu suy nghĩ, cũng không tiện xuất đầu lộ diện.”

“Ồ?” Lăng Việt nháy mắt xụ mặt. Tuy hấn cũng không phải hài tử không hiểu lý lẽ, nhưng hy vọng bị dập tắt, cũng không tránh được biểu hiện ra ngoài.

“Nếu người thật sự muốn mở Cẩm Tú Phưởng như vậy, có thể đi xin chỉ thị của Thái tử. Nếu Thái Tử điện hạ không phản đối, ta cũng đồng ý.” Mạc Như Nghiên nói tới đây lại nghiêm túc nhắc nhở Lăng Việt, “Cẩm Tú Phưởng cần đều là tú nương, người xác định những võ tướng trong phủ chúng ta thích hợp mưu sinh ở Cẩm Tú Phưởng?”

Lăng Việt há to miệng nhìn Mạc Như Nghiên, vẻ mặt sững sờ nửa câu cũng không nói nên lời.

Kìa, chuyện đó, hình như đúng là như vậy! Cho dù mở Cẩm Tú Phưởng, cũng không thể giúp những thúc thúc bá bá này tìm được đường ra. Cẩn thận ngầm lại, còn không bằng ở lại trong phủ tướng quân làm hộ vệ vừa tự tại vừa nhẹ nhàng.

“Nhưng mà.....” Nhìn mặt Lăng Việt tràn đầy chịu đả kích lớn, Mạc Như Nghiên nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Hãy để ta suy nghĩ mấy ngày, xem có sản nghiệp khác có thể phát triển hay không? Chẳng hạn giống như từ lâu Hành Hương Lâu vậy?”

“Hành Hương Lâu? Có thể có thể.” Lăng Việt liên tục gật đầu, lập tức đếm trên đầu ngón tay tính, “Nếu là Hành Hương Lâu, chúng ta thiếu đầu bếp, thiếu tiểu nhị, thiếu người mua đồ ăn, còn thiếu quét tước phòng, sai vật.....”

“Chúng ta còn thiếu một thứ quan trọng nhất.” Ngắt lời Lăng Việt, Mạc Như Nghiên mở miệng nói.

“Há? Thiếu cái gì?” Hoàn toàn không hiểu ẩn ý của Mạc Như Nghiên, Lăng Việt kinh ngạc nói.

“Chỗ dựa.” Mạc Như Nghiên nói rồi nhìn về phía Lăng Việt, “Người cảm thấy, chúng ta tìm Thánh thượng làm chỗ dựa tốt hơn, hay là tìm Thái tử thích hợp hơn?”

Lăng Việt hoàn toàn biến thành người câm. Dù là Thánh thượng hay là Thái tử, hắn cũng không dám trêu chọc. Luôn cảm thấy không cẩn thận một chút thì sẽ rơi đầu.

Bị phản ứng của Lăng Việt chọc cười, Mạc Như Nghiên không nói thêm nữa, trở về phòng.

Cuộc sống ở phủ tướng quân cũng không khó khăn. Trên không có trường bồi khắc nghiệt yêu cầu cung phụng, dưới không có chị em dâu phải ứng phó.

Ngoại trừ một mình nàng, phủ tướng quân cũng không có chủ tử nào khác.

Mạc Như Nghiên không phải là người thích náo nhiệt. Cuộc sống như vậy, thế nhưng cũng vô thanh vô tức qua nửa tháng.

Cho đến khi, Thái Tử điện hạ tự mình tới cửa.

“Kéo dài nửa tháng mới đến gặp phu nhân, mong phu nhân không lấy làm phiền lòng.” Thái tử kéo dài đến nay mới đến, dĩ nhiên ngoài có ý tránh tị hiềm, càng bởi vì hắn không hài lòng Mạc Như Nghiên.

Nếu không phải lần này là do Thánh thượng phái người đưa Mạc Như Nghiên đến Đế đô, Thái tử chắc chắn rằng cả đời này hắn cũng không muốn nhìn thấy Mạc Như Nghiên.

Khi nhìn thấy Mạc Như Nghiên rồi, Thái tử lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao lúc trước Hạ Trăn bị từ hôn.

Nữ tử thanh lãnh như Mạc Như Nghiên, tất nhiên tâm cao khí ngạo, không chịu hạ thấp địa vị, chịu thiệt.

Một khi đã như vậy, vì sao cách hai năm sau, Mạc Như Nghiên lại đột nhiên thay đổi tâm ý, đồng ý gả cho Hạ Trăn?

Trong này thật sự không hề có chút âm mưu nào? Hay là từ nơi nào đó Mạc Như Nghiên biết được thân phận thật sự của Hạ Trăn?

Chắc là như thế, Thái tử âm thầm phỏng đoán.

Thái tử không che dấu vẻ không hài lòng của hắn đối với Mạc Như Nghiên.

Mặc dù mặt ngoài hắn gọi Mạc Như Nghiên là “Phu nhân”, nhưng trên mặt và trong giọng nói không hề có chút tôn trọng. Ngược lại, phần nhiều là khinh bỉ và chán ghét.

Nhưng mà, cũng thật là bởi vì Thái tử biểu lộ không thích, Mạc Như Nghiên mới càng kết luận Thái tử đáng tin cậy.

Cũng giống như ngày đó Hạ Tiểu Thúy bởi vì Hạ Trăn mà lạnh nhạt với nàng, mà nay Thái tử càng không chút nào che dấu không hài lòng, ngược lại khiến Mạc Như Nghiên yên lòng.

Đau lòng điều Hạ Trăn gặp phải, căm ghét nàng đã từng nhục nhã Hạ Trăn, ít nhất Thái tử đối xử với Hạ Trăn, là chân tình thực lòng.

Xác định điểm này nên khi Mạc Như Nghiên đối mặt với Thái tử không hề đề phòng cảnh giác.

Thái tử vốn tưởng rằng, cho dù Mạc Như Nghiên không dám ném mặt chạy lấy người, cũng khẳng định gặp mặt mang hổ thẹn, á khẩu không trả lời được. Nhưng trên thực tế, Mạc Như Nghiên trấn định hơn hắn tưởng rất nhiều.

Thậm chí, sau khi Mạc Như Nghiên nghe hiểu giọng điệu trào phúng của hắn, không những không kinh hoàng luống cuống, ngược lại lộ ra vẻ mặt vui vẻ vừa lòng.

Vừa lòng? Không phải Mạc Như Nghiên này có chỗ có vấn đề chứ nghe không hiểu hắn nói à?

Ngay khi Thái tử đang định tiếp thêm một chiêu tàn nhẫn thì Mạc Như Nghiên mở miệng.

“Không biết Thái Tử điện hạ định sắp xếp thế nào cho những hạ nhân trong phủ tướng quân?” Mạc Như Nghiên đã có dự định. Nhưng, rốt cuộc Thái tử có thể chống đỡ được uy lực của Thánh thượng hay không? Mạc Như Nghiên không chắc lắm.

“Còn có thể sắp xếp thế nào? Không phải đã để ở phủ tướng quân sao?” Chỉ coi như Mạc Như Nghiên là muốn đuổi những hạ nhân này ra phủ tướng quân, Thái tử trầm mặt, rất không vui nhìn Mạc Như Nghiên.

Nếu Mạc Như Nghiên dám nói ra đôi câu vài lời làm hấn không vui, hấn mạo hiểm bị Hạ Trăn đánh, cũng sẽ giáo huấn khiến Mạc Như Nghiên biết đến thế nào là máu và huyết!

“Trong phủ tướng quân cả ngày ăn không ngồi rồi, ngay đến ta cũng sắp không chịu nổi. Thái Tử điện hạ cảm thấy, các tướng sĩ đã từng ra chiến trường có thể chịu được sao?” Mạc Như Nghiên nhìn về phía Thái tử, tuy không biết mình chọc đến vị Thái Tử điện hạ này nơi nào nhưng cũng không quá để bụng.

Có Hạ Trăn ở đây, Thái Tử điện hạ sẽ không làm gì nàng. Điều này Mạc Như Nghiên vô cùng tin tưởng.

Thái tử nghe vậy nhăn mày, nghi hoặc nhìn về phía Mạc Như Nghiên: “Chẳng lẽ ngươi có diệu kế?”

“Không tính là diệu kế, chỉ là tạm thời có thể thử một lần.” Ở trước mặt Thái tử, Mạc Như Nghiên cũng không định che giấu, “Ta định đặt mua một hai sản nghiệp ở Đế đô, nhưng xong rồi lại cẩn thận giấu lại, cũng không thích hợp. Những tướng sĩ này đều là hán tử đường đường cứng rắn, dựa và cái gì phải khom lưng uốn gối, gương mặt tươi cười đón chào người khác?”

“Đúng vậy.” Nếu nói mở cửa lâu mở cửa hàng, Thái tử tùy tiện mở miệng là có thể làm được, thật sự không cần phải chờ đến hiện tại Mạc Như Nghiên đưa ra.

Sở dĩ hấn đưa những tướng sĩ này tới phủ tướng quân, chính là nghĩ phủ tướng quân có Hạ Trăn sẽ không sợ phát sinh chuyện chủ khinh nô.

“Như vậy, nếu như ta ở vùng ngoại ô Đế đô mua trăm mẫu ruộng tốt, sau đó đưa bọn họ.....” Mạc Như Nghiên còn chưa nói xong, hai mắt Thái tử đã sáng ngời.

Nhưng ngay sau đó, Thái tử lại lắc đầu: “Ruộng tốt không cần mua thêm, trên danh nghĩa của bản Thái tử không thiếu. Như trong tay Hạ Trăn cũng có ngàn mẫu ruộng đất bản Thái tử đưa tặng. Nhưng ngươi xác định đi trồng trọt thỏa đáng hơn ở tại phủ tướng quân sao?”

“Thái Tử điện hạ chưa từng chính mắt nhìn thấy người nông năm này sang năm nọ canh giữ đồng ruộng đến ngày thu hoạch. Nếu như Thái Tử điện hạ nhìn thấy qua, chắc chắn sẽ không xem nhẹ về mặt vui sướng thỏa mãn của các hương thân khi nhìn đến vụ mùa bội thu.”

Trước kia Mạc Như Nghiên cũng chưa thấy qua. Nhưng sau khi ở thôn Liên Hoa một đoạn thời gian, nàng dần dần bắt đầu đã hiểu.

Dân dĩ thực vi thiên*, những lời này từ xưa đến nay đều rất lưu hành. Cho dù thay đổi triều đại bao nhiêu lần, cũng sẽ không thay đổi.

- Trích trong câu Quốc dĩ dân vi bản, dân dĩ thực vi thiên: Nước lấy dân làm gốc dân coi ăn như trời.

“Đúng là ngươi biết rõ hơn bản Thái tử.” Thái Tử điện hạ cũng không phải không biết xuất thân và quá khứ của Mạc Như Nghiên. Cho dù tán thành đề nghị của Mạc Như Nghiên nhưng cũng không để Mạc Như Nghiên xem thường.

Cho dù hấn chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng sẽ không khinh thường uy lực của lương thực. Không đơn giản là mỗi ngày dân chúng đều cần lương thực mà quan hệ đến biên quan chiến trường bọn họ càng không thể thiếu nhất.

“Thần phụ xuất thân hương dã, dĩ nhiên không giống với Thái Tử điện hạ.” Sự tức giận của Thái tử hiện hết ra ngoài, Mạc Như Nghiên vẫn không quan tâm nhẹ nhàng trả lời.

Thái tử hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Về phận chuyện đồng ruộng, không cần Mạc Như Nghiên nhiều lời, hấn có rất nhiều biện pháp giải quyết và xử lý.

Mạc Như Nghiên rất nhanh phát hiện, trong đêm hạ nhân trong phủ tướng quân đi hơn phân nửa. Nghe Lăng Việt nói, trước khi đi mọi người đều rất cảm kích đề nghị của nàng, cũng mong ngóng đến một sự khởi đầu mới.

Mạc Như Nghiên hơi mỉm cười, nhận lòng biết ơn Lăng Việt thay mặt chuyển đến. Đồng thời, cũng thấy được vị Thái Tử điện hạ này đối với các tướng sĩ dụng tâm.

Nếu đổi là người ngồi trên cao khác, chỉ sợ căn bản sẽ không để ý nửa đời sau của các tướng sĩ thương tật này! Nhưng Thái Tử điện hạ chẳng những để ý, hơn nữa dùng hết khả năng trợ giúp bọn họ.

Tâm lòng tốt này cho dù Thái tử giả bộ thì cũng không quan trọng. Quan trọng là, các tướng sĩ thật sự tìm được nơi đi.

Phong thư đầu tiên của Hạ Trăn đưa đến trong tay Mạc Như Nghiên, chính là ba ngày sau, sau khi các tướng sĩ trong phủ đã tìm được nơi đi.

Thư do đích thân Thái Tử điện hạ đưa tới, Mạc Như Nghiên thật không biết có nên may mắn hay không vì người trung gian truyền thư cho nàng và Hạ

Trần thân phận cao quý lại như thế.

Chữ của Hạ Trần vẫn không đẹp như cũ, nhưng Mạc Như Nghiên vẫn dễ dàng nhận ra. Một phong thư không dài lắm, suốt từ trên xuống dưới chỉ có một ý nghĩa chính: Ở Đê đô chờ hần.

“Chuyện người tới Đê đô, lúc trước ta không nói với Hạ Trần.” Đối với chuyện này coi như Thái tử có lỗi với Mạc Như Nghiên. Nhưng mà, hần cũng không muốn khiến Mạc Như Nghiên hiểu lầm Hạ Trần.

Cũng không khó đoán được sự việc, Mạc Như Nghiên gật đầu, không nói thêm gì.

“Người không trách bản Thái tử?” Thái tử còn tưởng rằng, Mạc Như Nghiên khẳng định sẽ có vài câu oán giận hần. Nhưng trên thực tế, Mạc Như Nghiên giống như vẫn luôn rất bình tĩnh tiếp nhận sự bài xích và không thiện cảm của hần với nàng.

“Thái tử làm vậy, tất nhiên có tính toán của Thái tử.” Mạc Như Nghiên nói tới đây, giờ giờ là thư trong tay, “Ta nên cảm kích vì Thái tử không thu giữ thư phu quân ta viết.”

“Phu quân? Hừ! Người cũng có thể kêu ra miệng.” Thái tử vẫn luôn không nói ra bất mãn, vào giờ phút này rốt cuộc vỡ đê, “Hai năm trước người không phải không muốn gả cho Hạ Trần, còn đòi từ hôn với hần sao?”

“Thái Tử điện hạ cũng nói, đó là chuyện cũ của hai năm trước.” Mạc Như Nghiên cẩn thận gấp lại thư của Hạ Trần, cũng không thèm sắc mặt tràn đầy mỉa mai và châm chọc của Thái Tử điện hạ, chậm rãi nói, “Lúc thế này lúc thế kia. Tâm ý của con người, dĩ nhiên cũng sẽ thay đổi.”

“Người quả nhiên là bởi vì đã biết thân phận thật của Hạ Trần mới hồi tâm chuyển ý.” Thái tử cả giận quát lên, chỉ cảm thấy bất được nhục điểm trong lời nói của Mạc Như Nghiên.

“Thân phận thật của Hạ Trần sao?” Mạc Như Nghiên bị Thái tử quát sừng sốt, sau khi phản ứng lại, ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Thái tử nói, “Mặc kệ Thái Tử điện hạ tin hay không, trước khi ta thay đổi tâm ý gả cho Hạ Trần, ta xác thật không biết hần lại là Thanh Viễn đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy.”

“Người nói như vậy, bản Thái tử tin sao? Người cho rằng bản Thái tử dễ lừa gạt như vậy sao? Người tưởng đứng ở trước mặt người chính là Hạ Trần người nguyện ý ngậm ngốc bị người lừa gạt?” Thái tử bĩu môi, hờn toàn không tin Mạc Như Nghiên giải thích.

“Ta chưa từng lừa gạt Hạ Trần.” Có một số việc, Mạc Như Nghiên có thể không giải thích. Nhưng có một số việc, nàng phải làm sáng tỏ.

Nếu như hiện nay là ở thôn Liên Hoa, hoặc là huyện Thanh Sơn, Mạc Như Nghiên không nhất định sẽ giải thích. Nhưng đây là đang ở Đê đô.

Trên địa bàn của Thái tử, lý lẽ do Thái tử làm chủ. Mà nàng giải thích, có thể mang đến chẳng những yên ổn của nàng, còn là bước đầu tiên có được quân Tây Bắc và mọi người Đê đô tiếp nhận không.

“Ồ! Người xác thật chưa từng lừa gạt hần. Cho nên hai năm trước người nghĩa vô phần cổ cự tuyệt hần, mà nay lại đường đường chính chính gả cho hần.” Nếu như không có chuyện giải quyết chốn đi về của các tướng sĩ làm khúc nhạc đệm, Thái độ của Thái Tử điện hạ sẽ càng ác liệt với Mạc Như Nghiên, “Người không lừa gạt, lại mang tới cho hần chính là hai năm tám máu chiến đấu hăng hái, nhiều lần sinh tử, thiếu chút nữa không về được!”

“Mạc Như Nghiên, đừng tưởng rằng gả cho Hạ Trần, người có thể vinh hưởng phú quý. Vị trí Thanh Viễn tướng quân phu nhân này, rốt cuộc người có ngồi vững hay không, chúng ta rửa mắt mong chờ.” Lại một lần, Thái tử nói xong lời hần muốn nói, lập tức rời đi. Hoàn toàn không cho Mạc Như Nghiên cơ hội giải thích, cũng không chờ Mạc Như Nghiên kịp phản ứng lại.

Tám máu chiến đấu hăng hái, nhiều lần sinh tử, thiếu chút nữa cũng không về được..... Mạc Như Nghiên gục đầu xuống, che khuất đáy mắt kinh hãi và hối hận.

Nàng rất hối hận. Vì sao không thể trở về từ hai năm trước, vì sao nhất định phải chờ đến hai năm sau mới cho nàng cơ hội sống lại?

Chỉ cần nghĩ lại những lời Thái Tử điện hạ vừa nói, Mạc Như Nghiên đã thấy ghê người, cuộc sống bất an.

Nếu như hai năm trước đây, Hạ Trần vẫn luôn gặp những hung hiểm này. Vì sao cuộc chiến bắt đầu, Thái tử vẫn tìm Hạ Trần trở về quân Tây Bắc trước tiên? Chẳng lẽ Thái tử không lo lắng Hạ Trần sẽ xảy ra chuyện sao?

Lo lắng. Sao có thể không lo lắng? Phàm là có thể, Thái tử tình nguyện chính mình đi chiến trường, cũng muốn đổi Hạ Trần trở về.

Nhưng hiện nay chiến trường ở biên quan của quân Tây Bắc gặp cảnh hung hiểm thì thế cục trên triều đình cũng không cho phép khinh thường.

Thái độ của Thánh thượng khó đoán như vậy, sao Thái tử dám thiếu cảnh giác, tùy tiện rời Đê đô?

Thế nên cho dù lúc nào cũng lo lắng, thì Thái tử cũng chỉ có thể miễn cưỡng gượng ép chịu đựng, nhẫn nại. Hần phải trở thành hậu thuẫn kiên cường nhất cho quân Tây Bắc. Hần muốn phòng bị chính là Thánh thượng nhất thời tâm huyết dâng trào ra ý chỉ, ngăn cản lương thảo tiếp viện cho quân Tây Bắc.....

Có lẽ đã chịu lời nguyện của Thái tử, Mạc Như Nghiên ở Đê đô gần một tháng sau, nghênh đón vị khách quý đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Tiểu Nương Tử Ghi Việc (Ký Sự Của Tiểu Nương Tử)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.